DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

YEHMUM

İÇİNDE BİR SEN

DOKUZ

İÇİNDE BİR SEN

"Zekisin, karanlık bir zekân var, şeytanı bile kandırırsın ama konu Mahinev olduğunda nasıl da küçük bir çocuğa dönüşüyorsun. Onu koruma içgüdünün ona zarar vermekle aynı yolda ilerlediğini fark ettiğinde, yaptıklarından pişmanlık duyacaksın. Anlık hislerle aldığın kararlar seni çıkmaza sokar, Efken."

"Gerekirse her şeyi yok ederim."

Mustafa Baba gülümsedi.

"Onun için, değil mi?" diye sorduğunda suçluluğun göğsüme bir insan gibi oturduğunu hissettim.

"Evet," dedi Efken gözünü kırpmadan Mustafa Baba'ya bakarken. Aniden elimi tuttu.

"Mahinev için."

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

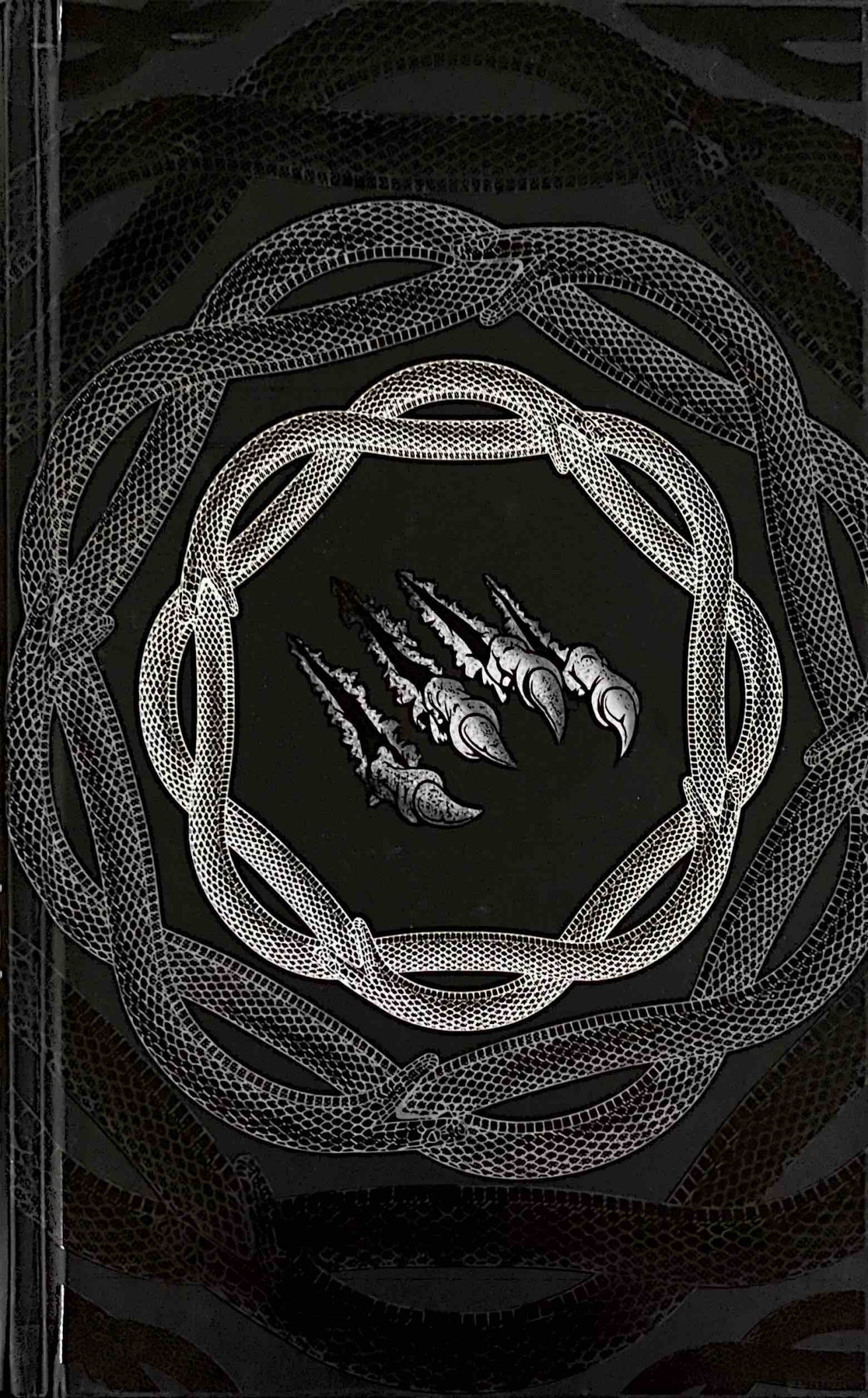

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İÇİNDE BİR SEN

YEHMUM

İÇİNDE BİR SEN-YEHMUM
Binnur Şafak Nigiz

© 2022, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Gizem Ulaş
Editör Aycan Sarıahmet
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Kasım 2022, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-8099-98-0

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İÇİNDE BİR SEN

YEHMUM

PİYAN İÇİN...

BİR GÜN YENİDEN
BİR ARAYA GELENE DEK,
KANAT SESİM.

Gümüş Tepe
Gümüş Yumruk
Ölüm Sesi
Düş Çıkmazı Ormanı
Dört Gölge Kapısı
Hançer Hapishanesi
İbrahim'in Evi
Pandemonium
Sanat Atölyesi
Kurt Sürüsünün Evi
Efken'in Evi
Zehir Vadisi
Kurt Yıkım Kampı
Sosye Katedrali
Kurtbogan Ormanı
Luxury
Okul
Düş Kapanı Ormanı
Ay Nehri
Mustafa Baba'nın Evi

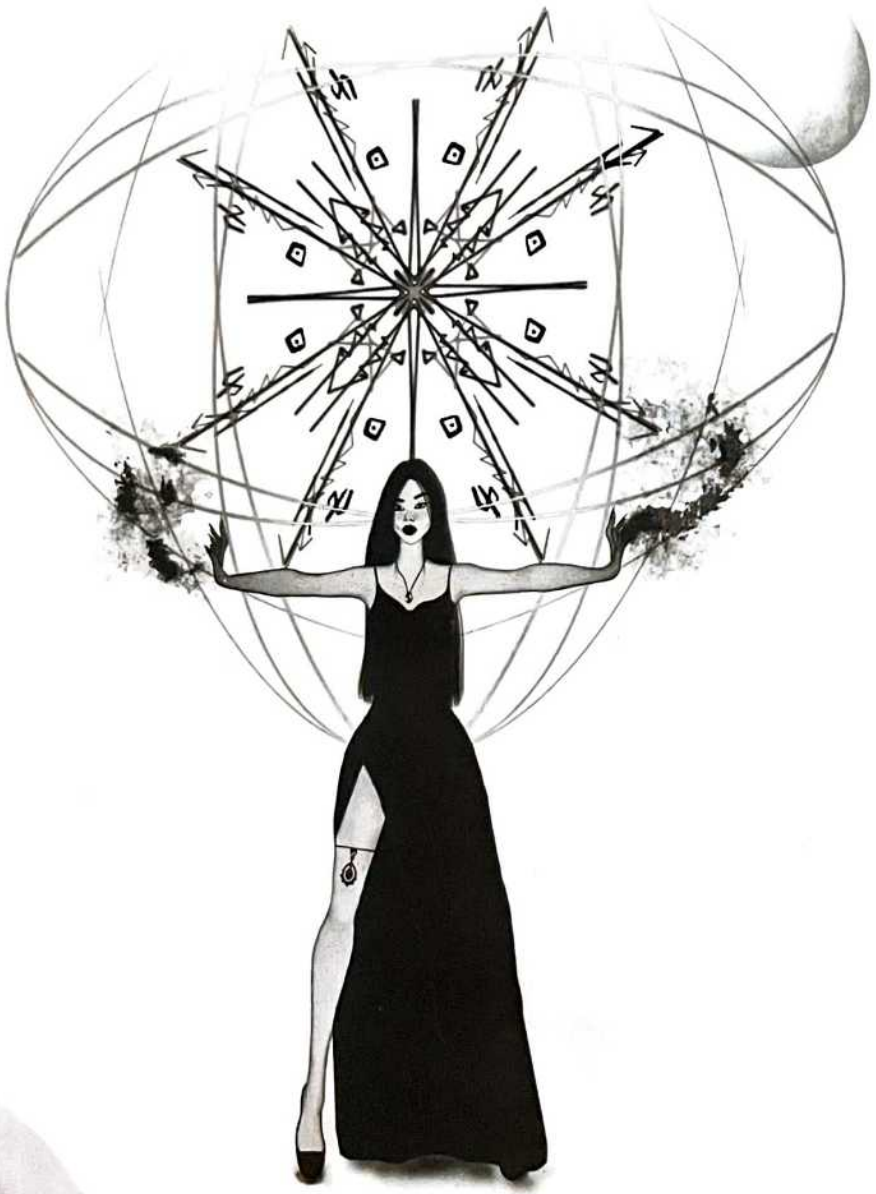

Zifiri karanlık çökmüştü.

Hızlı adımları çamurlaşmış karların içine düşerken, telaşı yakanın öteki ucundan bile hissediliyordu. Elbisesinin beyaz eteği, çamur ve kar kaplı zemine sürtündükçe ıslanıp ağırlaşmış ve kirlenmişti. Teni esmerdi, buna rağmen yanaklarına yayılan kızıllık, metrelerce uzaktan bile görünebilecek kadar belirgindi. Hissettiği paniği göğsünün altında ehlileştirmeye çalışarak ormana girdi.

Karanlığın bastırması, gökyüzündeki ayın gümüşî ışığının ormana ürkütücü bir akis katmasıyla beraber orman, en azılı düşmanların saklanarak tuzakların başını beklediği bir çakal inine dönüşmüştü. Yalnız olmayı da bir düşmanla karşılaşma ihtimalini de umursamadan parçalanmış bez ayakkabıları, kuyruğu arkasında onu takip eden uzun elbisesiyle koşar adımlar atarak yürümeye devam etti.

Nihayet koruluğun içinden çıktığında ince bacaklarında derman kalmamıştı. O kadar çok yürümüştü ki diz kapaklarındaki kıkırdaklardan sesler geliyordu, kemikleri ağrıyla dolmuştu ve nefesi, içini kazıyan bir bıçağa dönüşmüştü. Ten yakan soğuğa rağmen kan ter içinde kalmıştı.

Omuzları aldığı sık nefeslerle kalkıp inerken az ileride beliren taş eve doğru yürümeye başladı. Ay ışığı çıplak omuzlarının esmer başlarına, kurum siyahı, dalgalı saçlarına ve saçlarının arkasında gevşek bir şekilde duran safirden tokasına çarparak yansımalar yaratıyordu.

Verandanın önüne geldiği anda titreşen enerjisi, evin içindeki kutsal varlığın onu hissedip dışarı çıkmasına neden oldu. Meşe kapıdan dışarı çıkan ellilerinde bir kadındı, uzun saçları kalçasının altına kadar iniyordu, iki melik şeklinde örülmüştü. Saçlarının alt yarısı siyahtı, üst yarısı ise pamuk gibi bembeyaz...

Gençlik ve yaşlılık oradaydı, o saçlarda yan yana durmuşlar, akıp giden zamanı izliyorlardı.

"Sapphire," diye fısıldadı yaşlılığın ve gençliğin kademli sesi. Sesinde bir miktar merak ile birlikte, uzun zamandır görmediği birini yeniden görmüş olmanın getirdiği önlenemez özlem ve mutluluk vardı.

Sapphire, dizlerini bükerek yaşlı kadının önünde kibar bir reveransta bulundu, ardından keskin hatlı yüzünü kaldırıp, titreyen çenesi ile yaşlı kadına baktı ve "Rhea," diye fısıldadı. "Kıymetli Rhea'm, her zaman olduğu gibi ölüm ve yaşam kadar güzelsiniz, şefkatiniz ormanın öteki ucundan hissediliyor."

Gözlerinde yaşlar parlayan genç kızı izleyen Rhea, elini kalbine götürüp, "Sapphire," diye fısıldadı. "Ağlıyor musun, canım?"

"Ağlıyorum, gözyaşlarımı durduramıyorum. Çok uzun zamandır bir insanın bedeninde değildim, çok uzun zamandır ruhum bir muhafız, bedenim ise bir savaşçıydı. Rhea, seni çok özledim ve önünde saygıyla eğilerek seni bir kez daha selamlıyorum." Başını önüne eğdi, bir dizini yere bastırdı ve elini kaldırıp kendi omuzlarının baş kısımlarına dokunarak kutsal bir işareti bedeniyle resmetti. Omuz başlarından sonra çenesine, sonra da alnına dokundu ve alnında safir mavisi bir hilâl parladı, hilâlin içinde gümüş parıltılar da vardı. Rhea gülümsedi ama içi kuşkuyla dolmuştu. Bu kızcağız neden ağlıyordu?

"Güzel savaşçı Mar'ım, neden ağlıyorsun?" Kadın verandanın merdivenlerine doğru ilerledi, basamakları indi ve uzun elbisesi karların içinde sürünürken genç kıza doğru adımladı. "Gözyaşı yeminini sana bozduran şey nedir?"

"Onu gördüm Rhea, onu kanlı canlı gördüm, cam bir tabutun içinde hareketsiz yatan bedenimin gözleri onu gördü, ruhum orada değildi ama gözlerim onun görüntüsüyle doldu." Sapphire kafasını kaldırıp yaşlı kadına bakarken gözyaşları çenesine doğru akıp gidiyordu. "Rhea, Mega Mar Kraliçesi'ni gördüm. Tapınağa geldi."

Rhea, birden narin, beyaz parmaklarını dudaklarına götürüp dehşet ve biraz da gözyaşıyla Sapphire'a bakakaldı. Kulaklarına inanamıyordu. Yaşlanmayı kabul eden ve sonsuz gençlikle ödüllendirilen kalbinin ağır vuruşları bir anda hız kazanmıştı.

"Mēness," diye fısıldadı dehşet içerisinde. "Mēness sonunda geri mi döndü?"

"Reenkarne olmuş." Sapphire, gözyaşlarını soğuyan ellerinin dış kısımlarıyla silip burnunu çekti ve "Heykellere oyulduğu gibi, aynı! Tıpkısının aynısı! Tablolara işledikleri gibi, birebir! Aynı!" dedi heyecanla. Boğazında bir acıyla inledi. "Ama o... O bir şey yaptı."

Rhea, meraka düşmüştü. Göğsü, özlem ve zaferle doluydu, mutluluktan titriyordu ama Sapphire'ın gözyaşları onu korkutuyordu. Bu gözyaşları sadece hayranlığın var ettiği bir duygu boşalması ile alakalı değildi. Bu gözyaşlarında, acı ve korku vardı.

"Bir Çöl Cadısı'nın infazını gerçekleştirdi ve şimdi... Şimdi cadılar onun için gelecek!"

"Havva tutsun, Lilith hançerlesin!" diye bağırdı. Bu cümle, bir Mar duasıydı, uzun zaman sonra Rhea ilk kez bu duayı ediyordu. Ellerini omuzlarına, çenesine ve alnına koydu, incilerden oluşan bir hilâl, alnının ortasında parıldadı. "Ağzın neler diyor?"

"Medusa'nın heykelinin gözlerinden kanlar akmaya başladı." Sapphire, gözyaşları içinde başını iki yana salladı. "Medusa'nın gözlerinden kanlı yaşlar akarsa, neler olur, biliyorsun."

"İntikam yakındır."

"Medusa'nın gözyaşları felâket getirir. Astrolojide bile Medusa'nın gözyaşlarından ve bu gözyaşlarının getirdiği kahırdan söz eder insanoğlu. Heykel, cadıların intikam için geleceğini haber verdi."

"Gözlerinden duru su akarsa adalet sağlanmıştır, kan akarsa intikam yakındır." Rhea, yığılıp kalacakmış gibi hissederken elini verandanın korkuluğuna bastırdı. Sapphire, kadına doğru koşup kadının koluna

girdi ve kadını ayakta durması için sıkıca tuttu. "Ama dedin ki..." Rhea, gözlerini Sapphire'ın gözlerine sabitledi. "Sen dedin ki... Mega Mar Kraliçesi dedin..."

"O, özbeöz bir Mega'nın kızı olarak doğdu, Rhea."

"O zaman git ve onu bul. Medusa'nın gözlerinden kan değil su akana kadar, sakın onu yalnız bırakma, Sapphire."

Karanlık öyle çok yerdeydi ki, sanki ışık hiç var olmamıştı.

Küfün, yosunların ve rutubetin kokusunu alabiliyordunuz, bu ciğerlerinizi hem acıtacak hem de içinize şüpheye dair tohumlar bırakacaktı. Mağaranın duvarlarını oluşturan akuamarin taşlar, mavi bir ışıltıyla gözünüzü almaya başladığındaysa, karanlığın sonunda sizi bekleyen o büyülü auraya sahip tapınağı bulmuş olacaktınız. Akuamarinden oluşan sivri kristaller, ters duran buz sarkıtları gibiydi, mağaranın zemininden yukarı doğru fışkırıyorlar, uçları bir bıçak gibi sivriliyordu.

Yaşlı kadının siyah cübbesinin eteği akuamarinden küçük taşların biriktiği zeminde sürüklenirken, her bir adımın sonunda, kutsal bir yere girmenin farkındalığıyla mırıldanılmaya başlayan dualar, gitgide büyüyerek mağaranın duvarlarına yankılar çiziyordu. Kadın birkaç adım sonrasında kendi eteğine takıldı ve düşmemek için akuamarin sarkıtlarından birine tutundu. Kristal akuamarin sarkıtları öyle keskindi ki, düz yüzeyi bile ânında teninden kan akıtmıştı.

Yaşlı kadın kafasını kaldırıp mağaranın daha da derinlerine baktığında, mavi ışıltının bir anda alevlere dönüştüğünü gördü. Küçük bir geçitten yansı-

yan o kızıl ışığın özünde ne olduğunu merak etti. Bu sırada cübbesinin kumaşından bir parça yırttı, elinde açılan yarığı o kumaş parçasıyla sardı ve yeniden yürüyecekken, elinden damlayan kanın yerde uzanan izini gördü; durdu.

Bunun hayra alamet olmadığını biliyordu.

Mağaranın derinliklerinden gelen gürültü, yankılardan damarlara ayrılarak tüm duvarlara sindi ve mağaranın tavanından birkaç akuamarin sarkıtı yere düştü. Sarkıtlar dimdik olacak şekilde düşerek kadını çemberden bir hücrenin içine aldığında, kadın etrafını saran uzun sarkıtlara korkuyla baktı ve sonra da gözlerini o kızıl yansımaların geldiği geçide çevirdi.

"Işıktan geldin, karanlığa mı gidiyorsun ey damarlarından gücün kan gibi kuruyarak kaybolduğu zavallı Mar Kadını."

Bu ses, kadının irkilerek yutkunmasına neden oldu. Uzun zamandır insandı, uzun zamandır ne damarlarında ne de fikrinde zehir yoktu; o sadece bir faniydi ve çok yakında ölecekti.

"Bana İstanbul'dan hediye getirdin mi?"

"Getirdim," dedi kadın titreyerek, korkuyordu, korku duman grisi gözlerine sinmişti.

"Ne getirdin? Söyle, söyle ki seni azat edeyim, göster ki seni ışığa geri göndereyim."

Ses yankılar hâlinde etrafa dağılınca, kadın ellerini iki akuamarin sarkıttan hücre parmaklığına koydu ve yüzünü aralıktan çıkarmaya çalışarak, "Mahinur'un torunuymuş," dedi. "Zultanit ile Mahinur konuşurken torunum duymuş. Torunum hâlâ özbeöz Mar'dır, insanlığı kabul etmemiştir. Mahinur onu yollamış. Mega Mar Kraliçesi artık buradaymış. Çöl Çocuğu'nu öldüren oymuş!"

Boşluktan güç ile gelen ses yeniden konuştu.

"Yaşlı bedenine rağmen sırf güçlerini geri alabilmek için İstanbul'dan portal açıp Varta'ya geldin ve kendi soyunu bize sattın, doğru mudur?"

"Yakında öleceğim," dedi kadın acıyla. "İnsan olmayı kabul ettiğimde, tek dileğim o insan erkeğiyle mutlu olmaktı. Öldü, arkasında bana koca bir acı bıraktı. Sonra da o acı hastalığı getirdi. Şimdi o da

yok, güçlerim de... Ama güçlerimi geri alırsam, hayatımı yeniden yoluna sokabilirim. Yeniden istediğim kadar yaşayabilirim."

"Kötü bir haberim var, sadakatsiz Mar Kadını," dedi boşluğun karanlık ve muzaffer sesi. "Biz onu zaten bulduk."

Mar Kadını'nın kalbi korkuyla çarparken, "Rhea'nın yetiştirdiği Sapphire denen Mar Kızı kraliçeyi bulduğunda, kraliçe öyle büyük güçlere erişecek ki vay hâlinize! Rhea denen kadın onu da eğitmeye başlayacaktır. Donanımlı bir kraliçeye dönüşmesinde yardımları bol olacaktır!"

"Rhea denen yaşlı Mar Kadını ve Sapphire denen cahil yeni yetmenin de sonu senin gibi olacak öyleyse," dedi karanlığın muzaffer sesi.

Hain Mar Kadını başta anlayamadı.

Yelkovan bir adım attı.

Ölüm zehir gibi her yere yayıldı.

1. ZİFİR

BLACKBRİAR. PRESERVED ROSES

Yüzyıllardır gücün temsilcisi olarak betimlenen esas karakterin erkek değil, kadın olduğunu anladıkları o an...

İşte o an, erkek bir kılıç çekip kadını yok etmek isteyecek ama yok olan kendisi olacak.

Güce ihtiyacı olan güçlü anılmak ister, güçlü olanın ise anılmaya ihtiyacı yoktur. Bu yüzden erkek, her zaman güçlü olarak anılır, kadın ise anılmaz. Zaten asıl güç, kadındır.

Kadını dik tutan erkeğin omurgası değildir, kendi gücüdür, fakat elbette ki erkeğin soyunu kurutabilecek olan kadındır.

Lilith tarafından terk edildiğinde Lilith'in aşkıyla biçare düşen Âdem bilsin, Lilith hâlâ hayatta ve hiç boynunu eğmedi; tanrıya meydan okuyan zavallı şeytan da bilsin, Lilith o şeytanı kendine âşık ve mağlup etti.

Havva doğurdu, Lilith emzirdi ve güç büyüyüp bir kadın oldu.

Yedi şeytan doğdu, yedisi de gözlerini ruhumda açtı. Gücü hissettim, sonsuzluğu ve mutlak zaferi. Coşkuyla akan kanımın içinde partiküller hâlinde yüzen

cesareti, o cesaret parçacıklarının birleşmesi hâlinde yaratabileceğim kaos ve yıkımı... Her şeyi en ince ayrıntısıyla hissettim.

İçimde sonsuz bir alev gibi ilerleyen o gücün dışıma ulaştığını, bir çatı gibi başımın üstünü örüp kapattığını hissettim. İnce bir elips gibi görünen göz bebeklerime, dinen karmaşanın arkasında bıraktığı durgun kalabalık yansıyordu.

Her yer zifiriydi, parlayan tek şey gücümdü.

Manbel'in kanatlarını içeri katlayıp tek dizinin üstüne çöktüğü anı keyifle izledim. Haftalarımı zehreden o yaratığın güçsüzlüğü, içimdeki kibrin başını göğe dikerek ölümcül bir kahkaha savurma isteğiyle kasılmasına neden oldu.

Manbel'in şaşkın gözleri üzerimdeydi. Olası bir hareketinde infazının altına imzasını atmış olacağından emin olmalıydı, bu yüzden pasif bir şekilde emrime uyuyordu. Başını indirmemişti, başı hâlâ dikti ama gözlerinde parlayan yenilgi, başını aşağı indirmesinden daha keyif verici geliyordu.

Dudaklarıma bulaşan zehir kaplı gülümsemeyi izledi.

"Savaş bitti," dedim gür bir sesle. "Ya şimdi emrime uyar geri çekilirsiniz ya da kılıcım gümüş girer, kızıl çıkar."

Başlarını önlerine eğerek beni ikiletmeyeceklerini gösterdiler. Manbel, başını eğmedi. Yavaşça savaş alanına doğru yürümeye başladığımda herkes beni izliyordu. Elbisemin eteği arkamda kıvılcımlar yaktırarak beni takip ediyordu. Az önce düşman, şimdi kul olanların önünden geçerken çenemi diktim ve Manbel'in önüne geldim. Şafak yeli saçlarımın arasından esip geçiyor, saçlarım bir flama gibi geriye doğru savruluyordu.

"Şimdi karşında köşeye sıkıştırdığın küçük kız olarak değil, kim olduğunu bilen, reenkarnesini tamamlamış bir kadın olarak duruyorum. Şimdi karşında Mēness Mahinev Demir olarak duruyorum. Sen beni ve atalarımı, soyumu, gücümü biliyorsun. Ve sen benim bir Mega Mar Kraliçesi olduğumu da öğreneceksin."

Manbel, gözlerimin içine dehşetle baktı. "Evet," dedi. "Bu kadar güçlü olabileceğini tahmin etmemiştim. Yine de karşımdaki kadının farkındaydım, Sevgili Mēness. Senin bir kraliçe olduğunun elbette farkındaydım."

"İtaat edecek misin?" diye sorduğumda başını önüne eğip bir süre düşündü, tekrar gözlerime baktığındaysa o gözlerde başka anlamlar dolaşıyordu.

"Aksi hâlde beni öldürecek misin, Sevgili Mēness?"

"Bir an bile düşünmeden yapacağımdan yana şüphen olmasın, Manbel." Göz bebeklerim daha da inceldi. "Artık bana baktığında devrik bir kraliçeden çok daha fazlasını görüyor olmalısın."

Zirkon taşlarla süslü kılıcımın ucunu yere sapladım, tek dizimin üzerine çökerek Manbel'e yaklaştım. Gözlerimde her ne görüyorsa, bakışları bir an olsun benden ayrılmıyordu.

"Ya sadakat ya ölüm, Manbel."

Sessizliğin kanı anlık olarak yere damladı.

"Beni öldürme isteğini gözlerinde görebiliyorum."

Manbel, çenesini dikerek bana baktı. Göz ucuyla Crystal'in bana doğru atıldığını görünce elimi kaldırarak onu durdurdum. Ağırlaşan adımlarıyla beraber bir şeyler mırıldandı ama ona kulak kesilmedim, Manbel'e odaklanmış hâldeydim.

"Ama beni öldüremezsin, Mēness. Buzları çözülen kalbin, beni öldürmek için bile fazla merhametli."

Kaşlarımı çatarken kılıcın ucunu sapladığım yerden çıkardım, Manbel'in irkildiğini fark ettim. Haklı mıydı? Merhametli miydim? Buzdan kalbimde bir insanın hislerinin yaşadığını biliyordum, ben bu kılıcı tek seferde insanlığıma da saplasam, bir yerlerde hep o insan kızı olarak kalacaktım. Yine de içimdeki kraliçe, yırtıcıydı.

Kılıcın ucunu Manbel'in yanağına hafifçe sürterek, "Doğru, bir insan olarak merhametliyim," dedim yakıcı bir sesle. Kılıcı hafifçe bastırdığımda göz bebeklerimin mümkünmüş daha da inceldiğini hissettim. Bir elips gibi, dik duran ince bir elips gibi... "Ama sen, yılanların düşmanlarına merhamet etmeyeceğini çok iyi bilirsin."

"Bana merhamet etmeyeceğini biliyorum, Sevgili Mēness," dedi Manbel. "Onun için beni öldürmezsin."

Bir anlık şaşkınlığın esiri oldum. "Kim için?" diye sorarken kızıl gözlerim temkinli bakıyordu.

Kılıcın ucunu yanağına sürterek geri çekerken gözlerinde bir parıltı gördüm. Her ne gizliyorsa, ilgimi çekeceğini biliyordu. Beni yemleyemeyecek kadar korkmuş hâlde olduğunun farkındaydım, kellesini korumak için yalanlarla değil, doğrularla gelecekti bana.

Kısaca etrafına bakınıp bana doğru eğildi. "Yaren için," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle, duraksadım.

Arkamdan yükselen hırıltı sesini duyabiliyordum. Manbel'in bana olan yakınlığı Efken'in tehditkâr hırıltılarının savaş meydanında bir çınlamaya dönüşmesine neden olmuştu. Yaren'in ismi bir süre içimdeki zifiri karanlıkta yankılar uyandırdı.

Manbel fısıltıyla konuştu:

"Yaren'in babası olduğumu söyleseydim, yine de beni öldürür müydün?"

Kılıcı tutan elim titredi. İhtimaller her zaman, her kılıkta çıkabilirdi karşına. Bazen hiç olmayacak senaryoları bile kafanda üretir, o senaryonun ihtimalleri üzerine düşünürdün. Ama Manbel'in söylediği bir senaryodan fazlasıydı; bir kâbus gibi aniden ruhuma çarparak gücümün bir köşeye çekilmesine neden olmuştu. Böyle bir şey olabilir miydi? Kellesini kurtarmak için oynadığı işgüzar bir oyundan ibaret olabilir miydi sözleri?

Gözlerinde yalana rastlamadım. İçimdeki bilge kadın, zehrin efendisi, azize onun yalan söylemediğini fısıldıyordu. İçimde süratle ilerleyen bu gerçeği sindirmek için vaktim yoktu.

"Gitmeme izin ver," diye fısıldadı. "Eğer gitmeme izin verirsen, daha sonra sana her şeyi anlatacağım."

Yavaşça ayağa kalktım. Eteğimin yanan uçları nihayet sönmüştü. Manbel, gözlerini kaldırarak yüzüme baktı. Gözlerinde sorgu vardı, korku kaybolmuştu. Ne karara varacağımı merak ediyordu. Bu kararın bizi neye sürükleyeceğini de merak ediyordu. Arkadaşlarımın fısıltılarını duyuyordum ama şu an düşündüğüm tek şey, bir arabanın içinde büyüyle korunan Yaren'di.

Bir karar vermeliydim. Damarlarımı yakıp yıkan gücü bir kenara koyup, bir zamanlar insana ait olan kalbime kulak kesilmeli ve sadece Yaren için değil, hepimiz için doğru olan kararı vermeliydim. Yalan söylemiyordu ama doğruyu söylediğinden de emin değildim. İçimdeki bilge kadının fısıltıları savaş alanında bir rüzgâr gibi eserek saçlarımın arasına giriyor, düşüncelerime bir dere gibi akıyordu.

"Kurul ile bağlantın ne?" diye fısıldadım.

"Kurul nedir bilmem, anlaşmam Efken Karaduman karşılığında senin gücünü alabilmemdi."

Manbel, Efken'in ailesinin katlinin fermanını yazan Kurul ile iş birliği yaparken, o kurulun yaptığı her şeyi biliyor muydu yoksa gerçekten sadece Semih ile Samuel'in maşası olup, Efken karşılığında beni mi almak için yola çıkmıştı? Bir yanım Kurul ile bağlantısı olmadığını haykırdı. O sadece bir maşaydı.

"Fikrimi değiştirmeden önce git," dediğimde sesim az öncekine oranla yüksekti, ona gitmesini söylediğim için diğerlerinin şaşkınlıkla mırıldandığını duyabiliyordum.

Efken'in hırıltısı bir defa daha tüm araziye yayıldı. Kurt, bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

"Hemen."

Emrimle beraber, Manbel'in gözlerindeki yansımamın alev gibi parladığını gördüm.

Her yer zifiriydi, gücüm alev gibi parlıyordu.

"Seni bu kararı verdiğine pişman etmeyeceğim, Mēness."

Pişman edebileceğini sanıyorsa, yanılıyordu; içimde yeni bir kaos yaratmış olması, eğer bu kaosu dindirmezse onu öldürmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Onu bulur, başını gövdesinden ayırırken bir an olsun durup düşünmezdim. Elim titremezdi bile.

Manbel, ayağa kalkıp son kez bana baktı. Kanatlarını katladığı boşluktan çıkardığında, bedeni kanatlarının ortasında oldukça küçük duruyordu çünkü alevli kanatları iki insan boyutuna ulaşmıştı.

Göğe yükselerek uçup yok olmadan önce Yaren'in içinde olduğu araba görünmese bile o tarafa doğru baktığını gördüm. Zaten Yaren'in orada olduğunu bildiğini o an anladım. Biliyordu ama saldırmamıştı, biliyordu ama düşmanları oraya yönlendirmemişti bile.

Kaos hâlâ buradaydı; bir kalp gibi etrafımızda çarpıyordu.

Düşmanlarımın bile bana şokla baktığını hissedebiliyordum. Kılıcım yerde sürüklenirken cızırtılı bir ses çıkarmıştı. Hislerim öyle fevri bir şekilde göğsümü yarıyordu ki, bir an elimde tuttuğum kılıcın bile ağırlaştığını hissettim ama yine de çenemi diktim ve onlara atabileceğim en lider bakışı bir ateş topu gibi savurdum.

Dizlerinin üzerine çökmüş bana bakan düşmanlarıma bakarken kafamın içinde bir anı tekrar canlandı. Anının kokusu ve hissi hâlâ capcanlı ve tazeydi; karın ve soğuğun kokusunu alabiliyordum. Crystal'in odunsu parfümünün kokusunu da öyle. Anıda Crystal ile dövüşüyordum, daha sonra Manbel ortaya çıkıyordu. Bize meydan okumadan önce bakışları verandadaki Yaren'e dokunuyordu. Bu anı, göğüs kafesimdeki ihtimallerin genişleyerek beni daraltmasına neden olurken dağılmış parçaların yavaş yavaş yerine yerleşmeye başladığını hissettim.

Düşmanlarımın arasında yürürken bütün gözler üzerimdeydi. Herkes bir sonraki hareketimi merak ediyordu, herkes bir sonraki hareketimden korkuyordu.

"Şimdi," dedim gür bir sesle. "Bana sadakat yemini mi edeceksiniz, yoksa sizi öldürmem için kellelerinizi mi uzatacaksınız?"

Her yer zifiriydi, gücüm buz gibi parlıyordu.

Soğuk bir rüzgâr gibi zamanı keserek ilerleyen sesimin, hepsinin yüzünde koca bir dağınıklığa neden olduğunu gördüm. Bazıları birbirlerine baktı, bazılarıysa endişe ve bilinmezlikle bana bakmaya devam etti ama beklemenin anlamsız olduğunu fark ettiklerinde, birer birer ayağa kalkmaya başladılar.

Önümde bir sıra hâlinde yere çöktüler. Onlar kılıcımı öptükten sonra kılıcı başlarına sürterek sadakat yeminlerinin altına imzamı atıyordum. Bu gelenek, yıllar öncesinden çıkıp gelerek yeniden bileğime dolanmış gibiydi.

Onlar kılıcımı öperken Efken'in yanıma geldiğini fark ettim. İnsan formundaydı. Öfkeli kurt artık orada değildi, mavi gözler yüzümdeydi. Üstü çıplaktı, altında ise bacaklarına şimdi geçirdiği belli olan kesiklerle dolu pantolonu vardı. İbrahim'in de eski formuna döndüğünü, atölyenin orada dikilmiş beni izlediğini görmüştüm. Ona bakmak bir an kalbimi bulandırmıştı. Efken'e zaten bakamıyordum. Sadece biliyordum. O gözler, bendeydi.

Daima bendeydi.

Bütün düşmanlarım tek tek bana sadakat yeminlerini edip geri çekildiler. Üzerimdeki o ağırlık hâlâ aynı yerinde duruyordu. Efken'in ısrarcı bakışlarını yüzümde hissediyordum ama ona bakamıyordum. Manbel'i neden serbest bıraktığımı merak ettiğinin farkındaydım, bir

açıklamaya ihtiyacı olduğunun da... Bunu ona nasıl açıklayacağımı ben de bilmiyordum.

Yavaşça ona döndüm, gözleri yüzümdeydi. Gözlerim omzunun üzerinden kaydığında arkasındaki Yaren'i gördüm. Sezgi'nin yanındaydı, güvendeydi. Arkadaşlarım ne kadar yorgun görünseler de hepsinin gözlerinde aynı ifade vardı; merak.

Bu çatlak kraliçe bozuntusunun her şeye sebep olan lağım faresini neden özgür bıraktığını herkes gibi, arkadaşlarım da merak ediyorlardı.

"Hepiniz ininize dönün!" diye bağırdı Efken gür bir sesle ama bu ses, yüreğimi hoplatmak yerine beni sadece anlık irkiltti fakat beni asıl irkilten Efken'in gür, öfke ve yıkımla çağlayan sesi de değildi.

Gücü içimde hissediyordum, değişmiştim, elimde bana ait bir kılıç ve geçmiş vardı. Artık kim olduğumu da neler yapabileceğimi de biliyordum; artık kılıcım elimdeki kimliğimdi. İrkilmiştim çünkü kabullendiğim geçmişimin yanında herkesin kabullenmesi gereken başka bir geçmiş daha vardı. Yaren'e bakarken göz bebeklerim eski hâlini aldı.

Düşmanlar dağılmıştı, kan gölüne dönmüş savaş alanında kalan sadece dostlarımdı.

"Medusa," dedi Efken.

Tarot kartlarının onun bedenine nasıl saplandığını, onunla nasıl bütünleştiğini ve dönüştüğünü hatırladım. Mustafa Baba da buradaydı, şimdi neredeydi? Düşünceler büyük bir hızla, tıpkı Efken'in tenine saplanan tarot kartları gibi zihnime saplanıyordu.

Efken dikkatimi üzerine çekmek ister gibi, "Onu neden serbest bıraktın?" diye sorduğunda, gözlerimiz yeniden buluştu.

Saul, o gözlerin derinlerinde, geçmişe ait bir anıyla beraber beni izlerken, baktığım kişinin artık Efken olduğunu biliyordum.

Elimde tuttuğum kılıç bir defa daha titredi. Kılıç yavaşça bir yılana dönüşürken kızıl gözlerim yılan derisiyle sarılı koluma kaydı. Yılan avucumun içinden sanki görünmezmiş gibi damarlarıma karıştığında, kolumdaki yılan derisi de silikleşmeye başladı. Ben normalde dehşet verici olan ama şu an sanki çok normal bir şeymiş gibi gelen bu görüntüyü izlerken, Efken avucunu omzuma bastırdı.

"Efken," diye mırıldandım, gözlerimi onun yüzüne çevirdiğim sırada göz bebeklerim dağılır gibi oldu. Bir mürekkebin sayfanın üzerinde

dağıldığı gibi, göz bebeklerim gözlerimin içinde dağıldı ve Efken bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaymış gibi kaşlarını çattı. Kaşının üzerinde kanlı bir çizik vardı.

"Bir şey söyledi," derken sesi kendinden emin çıkmıştı. "Sana ne söyledi?"

Gözlerim tekrar tedirginliğimi gizlemeden Yaren'e kaydı. O korkuyla etrafına bakıyor, İbrahim ise ona bir şeyler söylüyordu. Onu yatıştırmaya çalışıyor olmalıydı. Efken, omzunun üzerinden benim baktığım yere baktı, kaşları çatılmıştı. Kime baktığımı anlamıştı.

Zifiri çoğaldı.

"Yaren," dedim, kaşları daha sert çatılırken midem bulanmaya başlamıştı. "Manbel, Yaren'in babası olduğunu söyledi."

Zamanın içinde bir kalp atışı sesi daha duyuldu; o kalbe giden damarlar akrep ve yelkovan gibi kalbin içine kalan süresini işliyordu. Efken'in bakışlarının donduğunu hissettim, tıpkı kalbim gibi. Ardından başını yavaşça bana doğru çevirdi. Uçurum mavisi gözlerinin göz bebekleri bir girdap gibi genişledi. Gözlerinde karışık bir alfabe vardı, harfler birbirine girmişti.

Her yer zifiriydi, Efken'in mavi gözleri ise yeniden parlıyordu.

2. GÜNEŞİN KIZI

NIGHTWISH, EVER DREAM

Bir kez değişmeye başladığında, olduğunu sandığı dünyanın bir daha onu son hatırladığın andaki gibi olmayacağını fark ediyordun.

Yabancı olduğun bir düşüncenin zamanla sana ait net bir karara dönüştüğü gibi, benim dünyam da bir anda hem çok değişmişti hem de olması gerekene dönüşmüştü. Sanki her zaman böyleydi ama hayır, bu benim bu dünyadaki ilk günümdü. Yine de asırlardır bu dünyaya aitmişim gibi hissediyordum.

Çarpışmanın yaraları hâlâ tazeydi.

Manbel'in zihnime emanet ettiği kaos gibi. Taptaze.

Köknar ağaçlarının ince dallarına ağır gelen kar birikintileri sim gibi yere dökülüyor, botlarımın altında ezilen karlar ortamdaki sessizliği parçalıyordu. İkimiz de sessizdik. Efken'in sessizliği, benim alışılagelmiş sessizliğimden daha derindi. O sessizlikte düşüncelerin çağladığını biliyordum ve aynı zamanda bu düşüncelerin yıkım getireceğinin de farkındaydım.

Soğuktan kızaran beyaz ellerimi üzerimdeki şişme montun derin ceplerine soktum. Tenim soğuğa karşı hislere sahipti ama soğuk beni ne üşütüyor ne de yakıyordu; yalnızca hissediyordum.

Dalgın gözlerimi gökyüzüne çevirdim. İşte ay, hemen oradaydı. Etrafını sarıp onu bir elmas gibi gösteren buzları artık yoktu. Buz sarkıtları olmamasına rağmen hâlâ bir elmas, göğü kaplamış koca bir kar tanesi gibi parlıyordu.

Ağaçların arasında gezinen kurtların varlığından haberdardım. Efken'in de onların farkında olduğunu biliyordum. Sağ tarafımdaki ağacın arkasından geçen kahverengi tüylü, devasa büyüklükteki kurda baktım. Gümüş Pençe'nin gözleri bizdeydi, o iri, sarı gözlerde düşmanca bir ifade yoktu. İçimdeki o kadın onları tanıyordu. Mustafa Baba ile birlikte savaş alanına gelen kurtlar olduklarını biliyordum, onlar da benim Marların tek Mega Kraliçesi olduğumu biliyordu.

Efken'in üzerindeki şaşkınlığı soluyabiliyordum, bunu her ne kadar ustaca kamufle ediyor da olsa bana karşı kendini tamamen kapatamıyordu. Aramızdaki bağın yere düşen gölgesiydi bu. Diğer insanların ona baktığında göremeyeceği şeyleri, ben gözlerim kapalıyken bile görebilirdim.

Burnunu yavaşça çekti, burnunun kalkık ve esmer ucu kızarmıştı. Bembeyaz karların ortasında duran o kuyunun önünde durduk. Kuyunun üzeri bir tahta kapakla kapatılmıştı, kapağın kenarlarından su damlıyordu.

"Bir yalan," gözlerimi kuyunun üzerindeki ıslak tahta kapağa diktim, "hatta bir yalan havuzunda yaşadığını öğrenmek benim için yıkıcıydı." Sesimde her neye rastladıysa, Efken bedenini bana doğru çevirdi ama ben gözlerimi o kapaktan ayıramıyordum. "Hissettiğim o berbat duyguyu onun da tanımasını istemiyorum, Efken."

Aramızda süregelen o sessizlik sadece birkaç kalp atışı kadar devam etti. Efken gözlerini parmaklarının arasındaki zippoya indirdiğinde artık o kalp atışları dağılmış, kelimeler saklandığı kovuğun içinden çıkmaya başlamıştı.

"Onu her şeyden korudum, Medusa," dedi. "Kendimden bile korumaya çalıştım." Gözlerini parmaklarının arasında çevirdiği zippodan ayırıp yüzüme dikti. "Ama onu bu gerçekten nasıl koruyacağımı inan ben de bilmiyorum."

Efken'in en net hâliyle önüme sunduğu o çaresizlik, boğazıma kördüğüm attı. Parmak uçlarımda yükselmek için çatırdayan alevlerin fi-

sıltısını hissettim. Ceplerimde olan ellerimi yumruk hâline getirerek tırnaklarımı avucuma sapladım ve tırnaklarımın avucuma emanet ettiği hilâl şeklindeki izleri hayal ettim.

"Babasının bir insan olduğunu söylemiştin," derken yutkundum, bu gerçek kafamda bir sancı gibiydi ve ben o sancıyı çekiyordum. "O iblisin bunu sadece kellesini kurtarmak için söylediğine inanmak istiyorum. Buna gerçekten inanmak istiyorum ama bir yanım, çok derindeki bir yanım, onun doğru söylediğinden o kadar emin ki."

Emin tarafımdan nefret etsem de zihnime üflediği bilgeliği yok sayamadım.

Efken'in gözleri gözlerime yaslandı, benden destek alıyor gibi baktı bana. Yıkım Getiren, kendi yıkımından bana doğru gelerek kaçmaya çalışıyor gibiydi. Gözlerimi kaçırdım, o gözlerde gördüğüm çaresizlik beni tüketti. Tekrar kapağa bakmaya başladım.

"Henüz küçük bir bebekti," dedi, dalgın sesini duymak ona bakmak istememe neden oldu. "Onun için yaşamam gerekiyordu, onun yaşaması için yaşamam, o alevlerin içinden çıkmam gerekiyordu. Benden başka kimsesi yoktu."

Dişlerini sıktığında yüzündeki kemik vadisi ortaya serildi. Zippoyu sıkıca tutarken cebindeki sigara paketini çıkardı.

"İnançlarımı sikip atan bir ton şey duydum, gördüm." Paketten çıkardığı sigaranın filtresini dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra ucunu elindeki zippodan fırlayan turuncu alevle yaktı. "Senin için düşündüm, kendim için düşündüm, hatta o kapuçin maymunu hakkında bile düşündüm. Bu düşüncelerin arasına kız kardeşimi sokmak istedim. Onun normal bir insan olduğuna inanmak için kendimi zorladım. Çok zorladım."

"Ama biliyordun, değil mi?" diye sorduğumda, başını belli belirsiz salladı.

Kalp atışlarım ağırlaştı ama buna rağmen bedenimdeki büyük değişimden midir bilinmez, kalp atışlarımı düşüp yangın çıkaran bir yıldırım kadar net duydum.

"Bilmek bok gibi hissettiriyordu," dedi, dudaklarının arasından sızan dumanı izlerken arkamdaki ağacın dallarından düşen kar yığınının sesi kulaklarımı doldurdu. "Bir bebeğe göre hep fazla ağlardı. Onu susturmak için türlü şaklabanlıklar yapardım."

Keyifsizce güldü, küçük bir oğlan çocuğu olan Efken'i o şekilde düşünmek beni de gülümsetmişti.

"Bir gün yine çok ağlıyordu ve halam onunla ilgilenmemi istemiş, hemen geleceğini söylemişti." Durgun gözlerle onu izlediğim sırada yavaşça ona doğru sokuldum. "Küçük elini tuttum, ona ağlamamasını söyledim, ağlamamasını istedim."

Sertçe yutkunduğunda âdem elması gerilerek hareketlendi ve boğazına erkeksi bir kavis çizdi.

"Onun gibi," tekrar yutkunduğunda bakışlarındaki durgun ifade dalgalandı, "Zeynep gibi huzurlu bir uyku çeksin istedim."

Sessizlik birdenbire aramıza koca, karlı bir dağ gibi dikildi. Kendine zaman tanıyor gibiydi. Onun zihnine yayılan o boşluğu ona bakarken bile görebiliyordum. Anıları, üzerine onu yaralamak ister gibi hızla geliyordu. Efken bir kara deliğin ucunda duruyordu. Ne zaman o kara deliğe doğru bir adım atacağını hissetsem, onu elinden tutmak, korumak istiyordum. Ama biliyordum ki ben onun elini tutup onu korumak isterken bile, o içindeki kara delikte yolunu bulamıyordu.

"Bir süre sonra sustu," diye fısıldadığında ne kadar süredir sessiz kaldığımı kestirememiştim. "İri, koyu gözlerini yüzüme dikti. Artık ağlamadığı için rahatlamıştım. Açıkçası, kafamı da şişirmişti."

Filtresine kadar yanan sigarayı tutan parmaklarını kaşlarının ortasında beliren çukura bastırırken gözlerini yumdu.

"Ta ki alnında yanıp sönen o şeyi görene kadar."

"Ne?" Beni duraksatan son cümlesiyle beraber alnımın sızlamaya başladığını hissettim. Alnımda yanan ay sembolünü hatırlayınca parmaklarım yavaşça alnıma doğru kaydı. Parmak uçlarımdaki soğuk, alnıma dağılırken, "Benim alnımdaki o şey gibi mi?" diye sordum merakla.

"Hayır," dedi Efken. Rahat bir nefes alacağım sırada, "Bir güneş sembolüne benziyordu," deyince nefesimi tuttum. "O zamanlar bunun sadece bir yanılsama olduğunu düşünmüştüm, küçüktüm ama bu anı bir süredir kafamda dolanıyor."

"Güneş," diye mırıldandım şaşkınlığımı gizlemeden. "Güneşin Karanlık Yüzü."

Efken'in boğazından bir hırıltı yükseldiğinde irileşmiş kızıl gözlerimle ona bakıyordum. Efken emindi. Onun gözlerine baktığımda onun da benim gibi bu gerçeğe inandığını görebiliyordum. Manbel, Yaren'in

babası olabilirdi. Olabilirden de öte, öyleydi. Azize'nin eteklerini bilgelikle savurduğunu hissettim, zihnimdeki arızalı Medusa ise sivri tırnaklarını düşüncelerimi yazdığım duvarda gezdirirken farklı bir şeye rastlamış gibi kaşlarını kaldırmıştı.

"Yaren'e şu an bunu anlatamayız," dediği anda başımı onayla salladım. "Sonsuza kadar saklayamayacağımızı biliyorum ama şimdi olmaz, Mahi."

"Manbel, Kurul ile bir bağlantısı olmadığını söyledi. Nedense yalan söylüyor gibi gelmedi bana."

"O sadece bir maşaydı, bu belliydi. Muhtemelen Kurul ile ilgili bir şey bilmiyordur zaten. Tek derdi güç ve iktidardı."

"Peki şimdi ne yapacağız, Efken?"

"İstersen kaçıp gidebiliriz," dedi, beni kollarının arasına çekerken dudakları yukarı kıvrıldı. "Yalnız kalıp kanlı savaşımızın yorgunluğunu atmanın yollarını ararız birlikte."

"Sululuk yapma," deyip omzuna vurarak homurdandım. "Manbel anlatacağını söyledi."

Derin bir nefes aldı, hemen ardından keskin çenesini alnıma sürttü. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrendikten sonra o şarlatanın bütün uzuvlarını kesip kurtlarımın önüne atacağım."

Kaşlarım ânında havalandı ve "Kurtların demek..." diye mırıldandım. Duraksadığını fark ettim. Çenesini başıma yaslarken ağzının içinde bir şeyler gevelemişti.

"Lafın gelişi o."

Soğuktan uyuşan parmaklarımı onun sıcak göğsüne bastırdım. Soğuk da sıcak da bana her şeyi hissettirse de aslında hiçbir şey hissettirmez sanıyordum ama onun göğsü başkaydı.

"Eminim öyledir biliyor musun..."

"Çok konuşuyorsun yine, fıstık," diye homurdandı. "Hem o neydi öyle ya ninja gibi kılıcını çıkarıp hepinizi öldürürüm demeler falan..."

Anlık bir utanç dalgasıyla elimi göğsüne vurup kaşlarımı çatarak yüzüne dik dik baktım. "Dalga geçme benimle, tüy yumağı."

"Ayıp oluyor ama şu an tüy yumağı falan," derken sahte bir kızgınlıkla bana bakıyordu.

Bir süre yanağım göğsünde, kolları omuzlarımı sarmış bir vaziyette öylece durduk. Orman artık daha sessizdi, kurtlar inlerine çekilmiş ol-

malıydı. Belki de her biri Efken gibi bir insana dönüşmüştü. Karanlık, ormana yavaşça çökmeye başladığında artık dönüş yolundaydık. Zihnimde bir sürü soru işareti olsa da şu an aklımı kurcalayan çok daha kuvvetli bir konu daha vardı. Saul ve Mēness.

Karanlığın içinde bizi takip eden gümüş rengi aya bakıp, "Konuşmamız gereken tek konu bu değil, biliyorsun değil mi?" diye sordum sakinlikle. Ay, bir canlı gibi uğulduyordu, sanki benimle olan iletişimi kuvvet kazanmıştı, artık ay da beni hissediyordu.

"Tıpkı senin gibi ben de her şeyi hatırlıyorum, minik yılan." Sesi kalbimi zonklattı. Başını hareket ettirmeden keskin gözlerini yüzüme indirdiğinde ben de gözlerimi kaldırdım ve ona baktım. "Artık o anılar kesik kesik değil, merak ettiğim her şey tüm gerçekliğiyle kafamın içinde."

O anılarda ilerleyen iki suret bizi izliyordu sanki. Bize çok benzeyen iki insan, biz olan iki insan, yüzlerce yıldır bizi bekliyorlarmış gibi anıların içinden bize doğru bakıyorlardı.

"Yüzlerce yıl önce tanışıyorduk," diye fısıldadım, sesim gecenin ormana düşürdüğü gölge gibiydi. "Düşmandık." Yutkundum, boğazımdan ikimize dair yeni bir anı kayıp geçti. Onunla ilgili her şey, kendi anılarım arasında bir tanıdık gibi dolanıyordu. Bizzat bu bedenle, şu an yaşamamıştım ama bir zamanlar yine bu bedenle, geçmişte yaşamıştım o anıları.

"Birbirimizi seviyorduk," dediğinde, sesi Efken'e uymayacak şekilde kısıktı. Ucu sıyrılan kazağının kenarından görünen dövmesine baktığını fark ettim. Bileğindeki kar tanesinin aynısı bende de vardı. Dövmemin sızladığını hissettim ve yanağımın içini ısırırken gölgelerin düştüğü güzel yüzünü izledim.

Ona bakarken onu özlediğimi hissediyordum. Yoksa şu an Saul'u özleyen Mēness miydim? Onu uzun zamandır görmemişim gibi hissettiren bu duygunun yalnızca bana ait olmadığına emindim. O da böyle şeyler hissediyor muydu? Saul'un özlemi Efken'in de göğsünü yakıyor muydu? Saul da hemen karşısında duran Mēness'i özlüyor muydu?

"Kan yemini bozuldu. Herkes uyandı. Aslında kim olduklarının artık herkes farkında," dedi bakışlarının farkındaymış ama o bakışlardan kaçmanın bir yolunu arıyormuş gibi. "Eminim ki içindeki kinle birlikte uyananlar da olmuştur."

"Tekrar aynı şeyleri yaşamak için uykuya yatmış olamayız," diye mırıldandım.

"Geçmişte ne yaşandıysa yaşandı," dedi sert bir sesle. "O adam benim içimde yaşayabilir ama ben o değilim, aynı şeyleri bir kez daha yaşamayacağım. Yaşamayacağız."

Güven veren cümlelerine rağmen içimde bir yılan gibi dolaşan kuşkuyu yok sayamıyordum.

"Bir şeyleri daha kolay kabullenmeye başladın," diye fısıldadığım anda omuz silkti. Gözleri bir ok gibi ileriyi hedef almıştı. "Ya yine aynı şeyleri yaşarsak?"

"Sanıyor musun ki o zamanlarda bizi ölüme sürükleyen birliktelik, şimdi yakamızı bırakacak?" Sorusu içimdeki tüm anıların seslerinin yükselmesine neden oldu.

Biliyordum, düşmandık. Ne Marlar tarafından ne de diğer türler tarafından kabul edilmemiştik. Gümüş Pençeler bu ilişkiden nefret etmişti, Marlar bu ilişkiyi duyduklarında hissettikleri dehşetle bir dağ yıkmışlardı.

"Bizi neyin beklediğini bilmiyorum, Medusa. Ama bildiğim tek bir şey var, ben yine seni koruyan o adam olacağım."

Ona inanıyordum. Bazı şeyleri söylemediği, benden ve diğer herkesten gizlediği zamanlar oluyordu ama bana yalan söylemiyordu. Hiç söylememişti. O bir yalan söylese de buna inanırmışım gibi geliyordu çünkü biliyordum ki o yalanı da benim için söylerdi.

"Saul," diye fısıldadığımda yüz ifadesi bir zamanlar gökte buz tutmuş hâlde duran ay gibi dondu. "Saul da Mēness'e bunun sözünü vermişti."

Anı bir girdap gibi başımın üstünde dönmeye başladığında, gözlerim hâlâ Efken'in uçurum mavisi gözlerindeydi. Sanki onun gözleri, anının olduğu tarafa geçmem için beliren derin, uçurumdan bir geçitti.

Ona şimdikinden daha çok inandığımı hatırlıyorum.

Elbisemin uzun kolunun kenarlarını avucumun içine topladığım o an, sanki tam şu an yaşanıyormuş gibi net ve pürüzsüz hatıramda. Hafızam genişleyip daralıyor ve anılar kelimelerden, seslerden, kokulardan öteye geçerek gerçeğe dönüşüyor. İçinde bulunduğum âna dönüşüyor.

Soğuk rüzgâr, beyaz tenimi kızartacak kadar sert esiyordu. Damarlarımda akan buz gibi kana rağmen, göğsümün ısındığını hissetmiştim. Bu yanlış mıydı? O zamanlar bana bunun yanlış olduğunu söylemişlerdi.

Beyaz ayakkabılarımı hatırlıyorum, oldukça rahatsız olmalarına rağmen üzerlerinde oldukça rahat hareket ediyordum. Bez ayakkabılarımı yere sertçe bastırarak kaymamaya çalışırken bir yandan da üzerimdeki pelerinin ve elbisenin eteklerini tutuyordum. Mağaranın girişinde durdum ve göz ucuyla içeriye baktım. Mağaranın duvarlarına yansıyan kızıl bir ışık vardı, Saul geleceğimi biliyordu, ateş yakmış olmalıydı. İçeri girdiğimde bir anlığına yeni bir sese kulak kesildim. Bu bir demirin başka bir demire vurduğunda çıkardığı sese benziyordu. Kılıcını mı dövüyordu?

"Mēness," dedi Saul, geldiğimi ayak seslerimden anlamıştı. Benim ayak seslerimi bile tanırdı. Parmak uçlarımda yürür gibi sinsice hareket etmeme rağmen, o beni her zaman tanırdı. "Geç kaldın, bir sorun mu çıktı?"

"Hayır," diye fısıldarken gözlerimi ateşin yanında oturan Saul'a dikmiştim.

"Gelmeyecek miydin?" Benden aksini duymak ister gibi yüzümü izliyordu.

"Çok düşündüm, Saul." Sesim durgundu, anı kalbimin de durgunlaşmasına neden olmuştu. Birdenbire Mēness'in tüm hislerini omuzladığını hissettim; o hisler zaten bana aitti. Yavaşça ateşe yaklaştım. Bedenime vuran ateş bile tenimdeki buzların çözülmesine yardımcı olmuyordu. "Çok düşündüm ama ne seni ne de kendimi tehlikeye atmadan bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulamadım."

Saul ayağa kalktığında, gücü etrafa ateşe ait bir yalaza gibi dağıldı. Her zaman karşısında yeni dövülmüş bir demir kadar sağlam olan Mēness, şimdi hafif bir rüzgârla savrulacak kadar savunmasızdı. Bu, sadece Mēness'in değil, benim de savunmasızlığımdı. Saul'un gözlerinde kederi gördüm. Beni, yani Mēness'i böyle görmek onu mahvediyordu.

"Sonucu ne olursa olsun, Güzel Mēness," dedi Saul bana kaderime damlayan bir mürekkep gibi karışırcasına yaklaşırken. "Seni herkesten koruyacağım."

Mēness'in göğsünde aşkla beraber çarpan öfke benim de göğsüm-
de çınladı.

"Aptal," diye tısladım. "Ben seni kendimden nasıl koruyacağım?"

"Benim kendimi senden korumaya ihtiyacım yok, senin de beni kendinden korumaya ihtiyacın olmasın," dedi Saul, sıcak avucunu buz gibi olan yanağıma bastırınca içimde bir şeylerin parçalara bölündüğünü hissettim. "Artık bizi neyin beklediğini ben de kestiremiyorum ama bildiğim bir şey varsa, Mēness, o da seni her şeyden koruyan yine ben olacağım."

Anılar zihnimde bir fırtına gibi ilerleyerek beni darmadağın ederken, Efken'in de o anılar tarafından dağıtıldığını biliyordum. O da bu anıyı hatırlıyor olmalıydı ama dudaklarını aralayıp bir şeyler söylemedi. Sanırım bu anı, beni yaktığı gibi onu da yakmıştı. Hatta yakmaktan da ileri gitmiş olabilirdi.

Koruluktan çıktığımızda karlar altındaki eve baktım. Verandada birilerinin olduğunu görebiliyordum. Ellerimi yeniden montumun ceplerine sokarken göz bebeklerim genişleyip daraldı, görüş alanım anlık kızıla boyandı ve uzaklığa rağmen tüm yüzleri net bir şekilde görmeye başladım.

Hatem ve İbrahim, verandadaki ahşap bankta oturuyorlardı. Efken benden birkaç adım önde yürüyordu. Sakin gözlerle onlara baktığım esnada Hatem'in elinin karnında olduğunu fark ettim. Yaralıydı, bunu zaten biliyordum ama yarasının bu kadar kötü hâlde olduğunu bilmiyordum.

Bakışlarım derinleşti. İnsan vücuduna uyum sağlamış kurdun yarasını izledim. Savaş alanındayken nasıl darbe aldığını, nasıl acıyla inlediğini hatırladım. Canı gerçekten acımış olmalıydı. Koca cüssesine, sınırsız kas ve bilgiden örülmüş gücüne rağmen acısı o kadar kuvvetliydi ki bu yüzüne emareler bırakmıştı.

Efken, verandanın merdivenlerindeki karları ayaklarının altında ezerek çıkıp ona yaklaştığında konuşmalarını yarıda bölen ikili ona doğru baktı. Efken'in gözleri Hatem'deydi, tüm dikkatiyle ona baktığını hissedebiliyordum. Hatem acıyla karlarda savrulurken Efken'in çıkardığı öfkeli hırıltılar hatıralarımda tüm ihtişamıyla yankılar uyandırıyordu. Sesli bir şekilde dillendirerek kabul etmese de Hatem'e karşı sorumluluk hissediyor olmalıydı.

Verandanın merdivenlerinin önüne geldiğimde, Efken, "Yaran nasıl oldu?" diye sordu Hatem'e. Hatem, beyaz elini karnından yavaşça çekerken gözlerinde acıya dair kırıntılar parlıyordu ama Alfa'sının ona nasıl olduğunu sormasından mutlu gibiydi.

"Üstesinden gelebilirim."

Efken'in dudakları, Hatem'in acıyı gizleyemeyen gözleriyle kurduğu bu cümle karşısında alayla yukarı kıvrıldı. Tek dizini yere bastırarak eğildiğinde Hatem panikleyerek geri çekilmek istedi. Ama Efken ona o kadar uyarı dolu bir bakış attı ki, o bakışlarda sadece uyarının değil, emrin ve tehdidin de olduğunu fark eden Hatem, duraksadı.

Efken elini Hatem'e doğru uzattığında, Hatem tuhaf bir ifadeyle hareketsizce ona bakıyordu. Efken, Hatem'in üzerindeki kazağı tutup yukarı çekti ve gözlerim istemsizce açılan yaraya takıldı. Karnında büyük, derin bir yarık vardı; içi daha koyu renkti. Her nefes alışında yarık geriliyor, bir kalp gibi hareket ediyordu. Birçok şey görmeme, buna alışmaya başlamama rağmen bu görüntü karnımın kasılmasına neden olmuştu.

Efken parmağını yarığın kenarına sürttüğü anda nefesimi tuttum. İbrahim de benim gibi onları izliyordu. Sanki ne yaptığını biliyormuş ve buna uzun zamandır aşinaymış gibi avucunu aniden yarığın üzerine yasladığında Hatem hırıltılı, titreyen bir nefes verdi.

Efken'in gözleri anlık onun gözlerine dokundu ama sonra hızla gözlerini yaraya indirdi. Hatem'in göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı ama Efken aynı sabit ifadeyle karnına bakıyor, avucu Hatem'in yarasına yaslı hâlde duruyordu. Bin asır gibi geçen birkaç saniyenin sonunda Hatem'in nefesleri düzene girmeye başladı, gri gözlerinden kılıç kadar parlak bir ışık saçıldı.

Efken avucunu geri çekip hiçbir şey olmamış gibi ayaklandığında, kızıl gözlerimi Hatem'in karnına çevirdim. Az önce koca bir yarığa sahip olan karnı şimdi hiçbir şey olmamış gibi iyileşmişti. Yarığın olması gereken yerde gümüş kurdun karın kaslarına ait derin çizgiler vardı. İrkilerek bu görüntüye dehşet içinde bakan İbrahim'in aksine ben şaşkın değildim. Nedense bu bana hiç yabancı gelmemişti. Efken ne yaptığını kesinlikle biliyordu.

Geçmişimde de böyle bir âna şahitlik ettiğimi hatırlıyordum; sisli bir havada, bir mağaranın girişini kapatan koca kayaya yatırdığı bir

kurdun yarasını aynen böyle iyileştirmişti. Mēness'in gözlerinin şahitlik ettiği bu anı, aslında bana aitti.

"Nasıl lan?" diye sordu İbrahim şok içinde Hatem'in karnına bakmaya devam ederken. Efken umursamaz bir ifadeyle başını kapıya doğru çevirdi. Hatem ne kadar sessiz olsa da gözlerinde gizleyemediği o duru sadakat, Efken'i hedef almıştı.

"Bir sırtlana dönüştün, kalkmış buna mı şaşırıyorsun gerçekten?" diye sorarken elimi verandanın tahta korkuluğuna bastırmıştım.

Ulaş'ın kapıdan çıktığını fark edince gözlerim ona sabitlendi. Ulaş arbaletini omzuna atmıştı, gözleri kısaca hepimizin üzerinde dolaştı; o gözlerde korku ve şaşkınlık hâlâ canlı dursa da söylemeliydim ki iyi iş çıkarmıştı. Bir insan kalbine sahip olmasına, bir insanın yaşamına alışmış olmasına, gördüğü her şey onun için yeni ve alışılagelmişin dışında olmasına rağmen üstesinden ustalıkla gelmişti. Hatem kazağını düzeltip doğrulunca, Ulaş'ın gözleri gümüş kurda takılıp kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

İbrahim, "Uyan babaanne, geldik," dedi alayla.

Ulaş yüzünü buruşturarak İbrahim'e baksa da İbrahim sırıtmaktan ileri gitmedi.

Hatem'in gümüş gözlerinin bana doğru geldiğini hissedince ben de kızıl gözlerimi ona çevirdim.

Gözlerimiz buluştuğu anda, "Onu neden serbest bıraktın, Kraliçe?" diye sordu, sorusuyla beraber zamanın yavaşlamaya başladığını hissettim. Hatem'in bu sorusu ortama bir buz sarkıtı gibi düştüğünde, Efken'in de bakışları ona saplandı.

Hepsi merak ediyordu. Efken dışında herkes, bu kararın asıl nedenini bilmek istiyordu. Bir intihar sayılmazdı bu karar gözlerinde ama aptalca buldukları aşikârdı. Günlerce, belki de haftalarca bu an için beklemiştik. Hepsi öfkeliydi, biz de öfkelerini körükleyerek onları âdeta birer silaha dönüştürmüştük. Şimdi silahlar, doğruldukları yaratığı neden azat ettiğimi merak ediyorlardı. O savaşa girmeden önce herkes canını ortaya koyduğunun farkındaydı, buna rağmen hiçbirinin tereddüdü olmamıştı. Koşulsuzca savaşın orta yerine atılmışlardı.

Bütün bu olanlara rağmen nasıl olurdu da düşmanın elini kolunu sallayarak gitmesine izin verirdim? Bunu sorgulamalarını garipsemi-

yordum. Bunun için bana kızabilirlerdi, onlara hak verirdim ama benim de elim kolum bağlanmıştı.

Manbel'in elinde tuttuğu benim hayatım değildi, Yaren'in hayatıydı ve verilebilecek yanlış bir karar, bu hayatı uçurumun dibine sürükleyebilirdi.

Sessizliğim Hatem'in ısrarcı bakışlarının daha da güçlenmesine neden oldu. Gümüş gözleri bir bıçak gibi merakla parlıyordu. Alacağı cevap onun için hayat memat meselesi olmalıydı.

"Onu sorgulama," dedi İbrahim aniden gerilen sesiyle. Ela gözleri kararmıştı, ciddiyetle Hatem'e bakarken kavgaya hazır bir hâli vardı. Hatem bunu yadırgamadı. "Bunu yaptıysa bir bildiği vardır, irdelemek kimseye düşmez."

Göz bebeklerim elips şeklini almak istiyor gibi gerildiğinde İbrahim'e baktım. Anılar zihnime bir yığın şeklinde dizildi. Medusa heykelinin başından mürekkepler akıyor, derimin altında yılanlar gezinirken atölyenin kapısına doğru adımlıyordum. Yanımdaydı, bir yırtıcı gibi ölümcül kıkırtılar çıkarıyordu. Yanımdaydı, elimi başının üzerine koyuyordum, gözlerindeki sadakat yeminiyle bana bakıyordu. Savaş ânında yaşanan her şey zihnimde birbirine yaslanan parçalara dönüştü ve o parçalar, bütünü oluşturdu.

Onu izlediğimi hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Yüzünde her zamanki ifadesi vardı ama gözlerindeki farklılığı görebiliyordum. Tıpkı beni kraliçeleri olarak gören yılanlar gibi o da bana saf bir sadakatle bakıyordu.

Efken eve girerken dudaklarımı birbirine bastırarak arkasından ilerledim. Hatem ve İbrahim bir şeyler konuşuyorlardı ama o an onlara dikkatimi de kulağımı da veremedim. Ulaş aralarında durmuş sakince onları izliyordu, tek gördüğüm bu olmuştu. Çoğu şey kafamda çözülmüş olsa da yeni sorunlar kendine yer edinmişti. Bu sorunları nasıl yok edecektim bilmiyordum, üstelik ben daha onları yok edemeden yerlerine yenilerinin de geleceğini artık biliyordum.

Efken gözden kaybolunca adımlarımı salona yönlendirdim. Salona girdiğimde gözlerimin odağına aldığı ilk kişi Yaren olmuştu. Onu her zamankinden daha farklı bir dikkatle süzdüğümü fark ettim. Sezgi ile birlikte koltukta oturuyorlardı. Başını Sezgi'nin omzuna yaslamıştı. Sezgi onun saçlarını okşarken sessizdi ama yaşadığı sarsıcı olayların zihni-

ni nasıl bir karmaşaya sürüklediğini biliyordum. İçimdeki ağırlık tekrar baş göstermişti.

Yutkunarak diğerlerine baktım. Kenneth, elindeki bardağı hafifçe sallıyor, içindeki sıvının dalgalanmasına neden oluyordu. Nora ve Axel'in gözleri bendeydi; ikisinin de gözlerine yerleşmiş sorguyu görebiliyordum. Nora'nın sorgusu Axel'inkinden daha yırtıcı görünüyordu. Onların aksine, Nora'nın hemen yanında oturan Hayal beni görünce hafifçe başını eğerek beni selamladı. Onun gözlerinde sorgudan ziyade endişe vardı.

Onların yanına gideceğim sırada Crystal kolumu tutarak beni durdurdu. Bu ani hareketi başımı hızla çevirip ona bakmama neden oldu. Bakışlarımı fark ettiğinde elini yavaşça geri çekmişti. Özür dileyen gözlerle yüzüme bakarken yutkundu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu fısıltıyla. Bakışlarım ânında yumuşadı. Ona karşı öfke duyamıyordum, önleyemediğim bir şefkat vardı ve ne zaman öfkelenecek olsam, o şefkat her şeyin önünü kesiyordu. Kılıcı olan bir süvari gibiydi; içimde, çok derinlerdeydi ve Crystal'e karşı hissedebileceğim her kötü şeyi infaz ediyordu.

"Olur," diye mırıldandım. Nora'nın gözleri ikimizdeydi, Axel'in ilgisi sonunda benden kopmuştu ama hâlâ açıklama beklediğine emindim. Crystal ile mutfağa gitmek için odadan çıkarken Sezgi'nin bakışlarının bize döndüğünü göz ucuyla da olsa görmüştüm.

Mutfağa girer girmez Crystal kapıyı arkamızdan kapattı. Bu hareketi kaşlarımı çatmama neden olsa da üzerinde durmayıp sandalyeyi çekerek oturdum. O ise oturmak yerine tezgâha yaslanıp büyük bir dikkatle bana baktı.

"Sen de mi Manbel'i neden bıraktığımı soracaksın?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. Nasıl yani? Beni sorgulamayacak mıydı?

"Hayır," dedi. "Çünkü bunu neden yaptığını biliyorum."

Şaşkınlık yüzüme ormana çöken sis gibi çöktüğünde, "Biliyor musun?" diye sordum.

"Manbel'in sana söylediği şeyi duydum, Mahinev," dedi sesini alçaltarak. Bir kalp atışı kadar geçen süre sonrasındaysa, "Ona inanıyor musun?" diye fısıldadı.

Parmaklarımı alnıma bastırıp gözlerimi yumarken karmaşayı durdurmaya çalıştım. Zihnim öyle aktifti ki başım ağrımaya başlamıştı.

"Böyle bir yalanı söylemeye cesaret edemeyeceğini biliyorum. Üstelik içimdeki bilgeyi de duyuyorum."

"Yani... O yaratık gerçekten Yaren'in babası mı?" derken sesi şaşkın çıkmıştı.

"Sessiz ol," diyerek gözlerimi araladım, ona baktım. "Onu öldürseydim bu şüpheyle yaşayamazdım, Crystal. Ona merhamet etmedim, benim merhamet ettiğim o değildi." Crystal, beni anlıyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. "Gerçekler için geleceğini söyledi. O güne kadar beklemekten başka çaremiz yok. Şayet ki gelip beni aydınlatmazsa, ben gidip onun kanatlarını kökünden keseceğim."

"Biliyorum," dedi, elini masanın üzerine koyduğum elimin üzerine kapattı. Onun avucundan derimin altına işleyen o saf, tertemiz güven duygusunu hissettim. Ilık bir ışık gibi içime işliyordu. "Eğer doğru olan senin için buysa, ben de bunu doğrum olarak görürüm."

"Diğerlerinin öyle düşünmediğine eminim, Crsytal," dedim yorgun bir sesle. İbrahim'in sesini duyuyordum, onlar da diğerlerine katılmış olmalıydı. "Nora ve Axel bir açıklama bekliyor gibi bakıyordu. Velencoso kardeşlerin de bir daha savaş için çağırdığımda gelip gelmeyeceklerinden emin değilim. Adamların güvenini sarstım bence."

"Ramon senin bir bildiğin olduğunun farkındaydı, Mahinev. Diğerlerine gelince, durumu bilmedikleri için buna şaşırmaları ve bir açıklama beklemeleri çok doğal." Elini elimin üzerinden çekip karşımdaki sandalyeye oturdu. Sarı saçları dağılmış görünüyordu. "Gerçekte kim olduğunu biliyorsun. Onun kim olduğunu, neler yaşadığını da biliyorsun." Kaşlarımı çatarak ona baktığımda omuz silkti. "Aksine inanmak istediğini biliyorum ama gerçekleri de göz ardı edemeyiz."

"İbrahim," dedim dalgın bir şekilde Crystal'i incelerken. "İbrahim, Efken'in tarafındaydı. Yani geçmiş zamanda öyleydi. Şimdi ise benim yanımdaymış gibi hissediyorum."

"Onu senin yanındayken gördüm." Başını omzuna doğru eğerken Crystal de benim kadar düşünceli görünüyordu. Altın gibi parlayan alev sarısı gözlerini kısıp bir süre boşluğu izledi. "O sırtlan sana sadık kalacak. Bu gerçekten ilginç."

İbrahim'in sadakatini zaten hissediyordum, kafamda taşlar yerine yavaşça oturmaya başlıyordu. Yine de şu an çok fazla karmaşa vardı,

kafamın içinden birden fazla ses yükseliyordu ve garip bir şekilde hepsi bana aitti.

"Savaşı kazandık, sessizlik bozuldu," dedim, sesim de zihnim kadar karmaşıktı. "Ama bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum."

"Sen Mega Mar Kraliçesisin," dedi gururlu bir sesle. "Herkesten daha güçlüsün, kendi türünden de diğer türlerden de. Üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok."

Rütbemi hissediyordum, bu rütbeyi yok saymak imkânsızdı ama her şeyin damarlarımda dolaşan güç olmadığının da farkındaydım.

"Bazı şeyler için gücün hiçbir önemi yok, Crystal," dedim, gözlerimiz birbirine tutunduğunda alev sarısı gözlerinde beliren soru işaretlerini gördüm. "Artık Varta'ya ilk adımını atan o tecrübesiz, korkak ve çaresiz hisseden kadından çok daha fazlasıyım. Endişem kendim için değil."

Crystal'in gözlerinde beliren anlayışa uzun süre bakamadım, gözlerimi kaçırıp oturduğum yerden doğrularak kalktım. Kendimi daha önce hiç bu kadar dinlenmeye ihtiyaç duyarken görmemiştim; bedenimden ziyade zihnim yorgundu. Bir köşeye çöküp öylece kalmak, günlerce uyumak istiyordum. Benimle beraber o da oturduğu yerden ayaklanarak kalktı. Birlikte mutfaktan çıkıp salona yürüyeceğimiz esnada bir patırtı koptu. Göğüs kafesimin panikle hıncahınç şişip dolduğunu hissettim.

Yaren'in koşarak salondan çıktığını gördüğümde algılarım çok hızlıydı; gözlerim de zihnim de birbirlerine paralel şekilde hızla çalışıyordu. Yaren'in titrediğini fark ettiğimde beynimden vurulmuşa döndüm. Titreyen bedeniyle tam karşımda duruyordu. Efken'in kapıyı sertçe açıp çıktığını fark ettiğimde bile gözlerimi Yaren'den ayıramadım. Yaren birdenbire titreyerek yere yığıldı ve Sezgi'nin panik yüklü çığlığı koridorda fırtına gibi eserek duvarlarda yankılandı. Panikle Yaren'e atıldığım esnada Efken de hızla ona doğru koşmaya başladı.

Yaren baygın bir hâlde yerde uzanıyordu. Efken yüzüne kan gibi sıçrayan şokla Yaren'i kollarının arasına alıp kucakladı. Donmuş bir şekilde onlara bakarken Efken'in yüzüne yansımaya başlayan ışıkla, gözlerim hızla irileşti.

Yaren, Efken'in kollarında baygındı, esmer yüzü solgundu ve alnında yanarak parlayan o güneş sembolünün sarı ışığı Efken'in esmer yüzüne yansıyordu.

3. SAPPHIRE

RED MOON ARCHİTECT. TORMENTED

Yere düşen adım sesleri, şaşkınlığın kalbinin atış sesleri gibiydi.

En büyük karmaşa, anlık sessizliğin ardından yükselir. Sessizliğin hemen ardından yükselen karmaşanın ortasında duruyordum.

Hissettiğim şaşkınlığı gizleyemeden şok içinde Efken'in yüzüne bakmaya devam ediyordum. Diğerleri de panik içinde salondan çıktığında adım sesleri kuvvetlendi ve Efken aniden sırtını dönüp kucağında Yaren ile hızla Yaren'in odasına yöneldi.

Crystal'in yaşadığı şoku soluyabiliyordum, sanki ağır bir kokusu vardı; şaşkınlığının nedenini anlayabiliyordum çünkü Yaren'in alnında bir ateş gibi yanan güneş sembolünü o da görmüş olmalıydı. Yine de diğerlerinin görmediğine emindim, Efken onlara bunu göstermek istememiş olmalı ki Yaren'i aceleyle buradan uzaklaştırmıştı.

Zaman kafamın içinde çınladı, en yakın geçmişe hızla çekildiğimi ve anıların üzerine öylece fırlatıldığımı hissettim. Efken'in ormanda olduğumuz sırada bana anlattığı o anıyı hatırladım. Anılar yavaşça daha da yükselerek etrafımı kuşatmaya devam ediyordu.

Yaren'in odasına gideceğim sırada koridorda dikilen İbrahim dikkatimi çekti. Donmuş ela gözleriyle öylece durmuş Yaren'in odasının olduğu yöne doğru bakıyordu.

Kızıl gözlerimin görüşü netleşti, gözlerim şimdi onun Nigin dövmesinin olduğu yere odaklıydı. Kulağının arkasındaki dövmeyi göremiyordum ama oradaki güneş sembolünün açık bir yara gibi sızladığına emindim.

Görüşüm kızıla çaldı, kırmızı bir camın ardından insanları izliyormuşum gibi hissettim. "İbrahim," diye seslendiğimde girdiği transtan irkilerek çıkıp bana baktı. "Benimle gel."

Koridordan çıkarak kapıya yöneldiğimde İbrahim ilk başta durakşamış olsa da çok geçmeden arkamdan geldi. Evden çıkıp verandanın basamaklarını indiğim esnada hemen arkamdaydı. Varlığı bir gölge gibi üzerimi örtüyordu, artık İbrahim'i kendime daha yakın hissediyordum.

İlk geldiğim zamanlarda gördüğüm ama şu an tamamen yok olmuş olan kalkanın olduğu koruluğa doğru keskin adımlarla yürümeye başladım. Sessizdi, sorular sormuyordu çünkü aklı Yaren'deydi, bunu biliyordum. Bir süre ben önde o hemen arkamda yürüdük. Evden yeterince uzaklaştığımızda durup ona doğru döndüm.

"Sana anlatmam gereken şeyler var, bunu bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum ama..." dedim, ela gözlerine bakarken gözlerinde büyüyüp bir çığ şeklini alan telaşı görebiliyordum. "Yaren ile olan bağınızın seni zorlayıp zorlamayacağından emin olmam gerek, İbrahim."

"Ne konuda?" diye sorduğunda aniden ciddileşmişti. Konu Yaren'in hayatı olduğunda her zaman kullandığı, bir maske gibi yüzünün önünde duran şakacı kimliğini bir kenara itiyordu.

"Sana söyleyeceğim şeyleri Yaren'in şu an kesinlikle ama kesinlikle bilmemesi gerekiyor," dedim, ardından ona doğru bir adım attım. "Bu gerçeği ona yalan söyleyerek saklayabilir misin?"

"Yaren ve Manbel ile ilgili bir konu mu?" diye sorması beni şaşırtmadı, İbrahim sanılandan daha iyi bir gözlemciydi. Bir sırtlan gibi köşesine çekiliyor, aslanın parçaladığı avı izliyor, sonra da o avdan ona kalan parçaları almaya gidiyordu. Gözlem onun doğasında vardı.

"Efken ve bende olan kar tanesi dövmesi her ne kadar bağımızın sembolü olsa da ikimizle ilgili değil," dediğimde ela gözlerini kısıp dikkatle bana baktı. "Kar tanesi benim geçmişimle alakalı, benimle alakalı. Peki ya sizin güneş sembolünüz de Yaren ile ilgiliyse?"

Sorum onu duraksattı. Bir süre yüzüme dikkatle bakmayı sürdürdü, kafasında bir şeyleri tartıyor, yerli yerine oturtmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Gözlerim İbrahim'in omzunun üzerinden eve doğru kaydı. Crystal buradan bakıldığında tıpkı bir nokta kadar küçük görünse de onu net bir şekilde görebiliyordum; verandada oturmuş bizi izliyordu.

"Manbel, seni savaş alanında Yaren'e bir şey yapmakla mı tehdit etti?" diye sordu, sanırım en başından beri düşündüğü buydu, gözlemledikleri onu bu sonuca kolaylıkla ulaştırmış olabilirdi.

Bakışlarım Crystal'den koparak bir cevap bekliyormuş gibi bana bakan İbrahim'e saplandığında, zamanın usulca yıkılmaya başladığını hissettim. Şimdiden sonra geçmiş, geleceğin üzerine kül gibi yağacaktı.

"İbrahim." Gözlerimiz kesişti, ilgiyle bana baksa da bakışları karmaşa yüklü ve biraz da dalgındı. "Manbel, Yaren'in babası."

Eğer bir silah çıkarıp tüm şarjörü üzerine boşaltmaya başlasaydım bile bu kadar büyük bir dehşetle bana bakakalmazdı. Göz bebeklerinin içinde kendimi görüyordum, bir aynaya bakıyormuş gibi kendimi izlediğim sırada o karanlık kuyucukların, duyduklarının etkisiyle genişleyip büyüdüğünü gördüm. Şokla irileşen gözlerine tüm samimiyetimle baksam da duyguları dışarı ışık hızıyla yayılmaya devam ettiğinden bakışlarımı umursamadı.

Başını hızla eve doğru çevirdi, bir süre eve baktıktan sonra tekrar bana baktı. Yüzündeki şaşkınlık azalmıyor, gitgide daha da büyüyordu. Yüzü çıkmaza bürünmüştü. O gözlerde gördüğüm sadece şaşkınlık değildi, başka bir ifade daha vardı; endişe.

"Hayır," dedi yalanlamak ister gibi başını iki yana sallarken. "Orada sana bunu mu söyledi? Sen de ona inandın mı? Yalan söylüyor. Ona nasıl inanırsın, Mahinev? Babası olamaz, yalan söylüyor. Nasıl inanırsınız? Kurtulmak için söyledi, kaçabilmek için şans yaratma-"

"Yalan söylediğini düşünmüyorum," diye böldüm onu kararlı bir sesle.

"Bunu söylemek için eline birçok fırsat geçtiği hâlde kılıç boğazındayken söyledi!" dedi sertçe. "Onu öldürmemen için sana yalan söylemiş ve siz de buna inanmışsınız!"

"O an bu bir yalan da olsaydı, sırf içime düşen o şüphe yüzünden, Yaren için onu öldürmezdim," dedim, bunu söylediğim anda damarlarım içimde büyüyen öfkeyle gerildi. "Bu bir şüphe olmaktan çıktı, İbrahim."

İbrahim, "İnanmadığım bu şeyi Yaren'e söyleyerek onu üzmem," dedi, her ne kadar inanmadığını söylese de gözlerinde içinde yeşerip büyümeye başlayan o şüpheyi görebiliyordum.

Histerik tavırlarını anlayışla karşılıyordum, duyduğu şeyin normal bir şey olmadığını, anlayışla tepki verilmesinin imkânsız bir durumla karşı karşıya olduğunu biliyordum.

Yine de bunu anlamak zorundaydı.

Kirli su, denize aktığında, deniz deniz olmaktan çıkmıyorsa, Manbel'in de Yaren'in babası olması Yaren'in bizim için kim olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

"Yıllar evvel, sen bir sırtlan olduğun hâlde Efken seni kurt sürüsüne aldı. Senin bir sürün yoktu, kimsesizdin."

Kurduğum cümle yüzündeki sert ifadeyi paramparça etti. Anlık gelen pişmanlık içime oturdu, içimde taş kadar ağır bir hâl aldı. Ona doğru bir adım daha attığımda hareketsizdi.

"Şimdi hepimiz gibi sen de yeniden doğdun. Doğdun ama yine bir sürüye ait değildin. Seni ben sürüme dâhil ettim, artık benimlesin." Göz bebeklerim aniden incelip dik duran ince bir elips şeklini aldı, birkaç saniye sonra yeniden genişleyerek eski hâline döndü. "İbrahim, sen benim askerimsin, benim sürümdensin, tüm bunlar bir yana dursun, sen artık benim ailemsin. Emin olmadığım hiçbir şeyi dile getirmem. Sen bana, benim sözlerime inanmak zorundasın."

Hissettiğini biliyordum. Artık aramızda bir sürü bağı vardı, o bir sırtlan da olsa bir Mar sürüsüne katılmıştı, çoktan ailem olmuştu. O bağın beni kuşattığı gibi onu da kuşattığını biliyordum. Artık herkes, birbirinin kim olduğunu biliyordu. Sözlerim onu bozguna uğratmış olmalı ki ifadesi sarsılmış, yıkılmıştı; yüzü gözlerimin önünde âdeta ufalanıyordu.

Kaşları çatıldığında inatla gözlerime bakıyordu. Niyetim onu incitmek değildi, bile isteye dostumu incitmek isteyeceğim en son şey bile olamazdı. Bana güvenmesini istiyordum. Bana güveniyordu, bunu anlıyordum ama ona asla yalan söylemeyeceğimi de anlamalıydı.

Hırçın bakan gözlerinde bir sadakat parıltısı gördüm, önlenemez bir şekilde bana doğru geldi ve ruhumu sararak aramızdaki bağı parlattı. Elimi dostça omzuna koyacağım sırada arkamdaki ağaçların arasından bir ses duydum.

Başımı hızla çevirip arkama baktığımda gelen kişi kızıl gözlerimin mahşer gibi parlayan keskin odağına girdi. Mustafa Baba, elini ağacın ıslak gövdesine bastırıp yerdeki kütüğün üzerinden atlarken etrafını saran kurtları gördüm. Devasa büyüklükteki kurtlar koruma içgüdüsüyle Mustafa Baba'nın etrafını sarmıştı. Islak kokularını alabiliyordum, hayvan formunda olmalarına rağmen hayvan gibi değil, yağan kara rağmen çim gibi kokuyorlardı.

"Kızın dedikleri göz ardı edilemez, İbrahim. Haklı olabilir. Yaren'in Manbel ile bir bağlantısı olabilir. Bunu yok sayamayız," dedikten sonra bakışlarını etrafındaki kurtlara çevirdi, hepsine teker teker baktı. "Siz devriyeye devam edin, çocuklar."

Kurtların bakışları anlık bana dokundu, büyük kahverengi, sarı, gümüş gözlerin her biri beni taradıktan sonra Mustafa Baba'nın emrine itaat ettiler ve dört bir yana dağılarak hızla gözden kayboldular. Koşarlarken ayaklarının altında parçalanan karın sesini duyabiliyordum.

İbrahim, "Mustafa Baba," dediğinde, Mustafa Baba çoktan ayaklanıp yanımıza gelmişti.

Elini yavaşça birkaç kez İbrahim'in omzuna vurup, "Oturup konuşmamız gereken şeyler var, evlat," dedi, ardından bana doğru baktı ve "Diğerlerini yollayın, ailecek oturalım," diye fısıldayarak İbrahim ile bizi arkasında bırakıp eve doğru yürümeye başladı.

Ailecek.

Bu benim için yabancı bir kavramdı. Çok iyi biliyor olmama rağmen, hissettirdikleri yabancıydı. Bir ailem vardı, onlardan uzaktaydım, her şey birdenbire olup bitmişti ve şimdi buradaydım, yeni bir aileye ihtiyaç duymam sanmıştım ama her şey çok ağırdı.

Sanırım artık benim burada da bir aileye ihtiyacım vardı.

İbrahim ile sessizce onu takip ettik. Crystal hâlâ verandada dikiliyor, dik bir elips şeklini almış göz bebekleriyle hangi soydan geldiğini saklamadan bizi izliyordu. Mustafa Baba ve İbrahim eve girdiklerinde verandada durup Crystal'e doğru döndüm.

"Crystal, sen diğerlerini güvenli bir yere götür," dediğimde başını salladı. "Onların da dinlenmeye ihtiyacı var."

"Götürürüm," dedi, daha sonra bir şey söylemek ister gibi gözlerime odaklanarak bana bakmaya başladığında kaşlarımı kaldırdım. Bir süre hiç konuşmasa da sonunda, "Onları bıraktıktan sonra gelmemi ister misin?" diye sordu yavaşça.

O bağ, karanlık bir odanın içinde parlayan küçük, nokta boyutundaki ışık gibiydi ama oda öylesine karanlıktı ki, o ışığı güneşin sanabilirdin. İçimi ısıtan yüzüne dikkatle bakarken dudaklarım yukarı kıvrıldı, elimi koluna götürüp yavaşça okşadım.

"Onları bırak ve gel."

Gözlerinde oluşan parıltı gökyüzünde saklanması imkânsız parıltıya sahip bir yıldıza ait gibiydi. Ben eve girdikten çok kısa süre sonra Crystal de arkamdan içeri girdi ve çok geçmeden diğerlerini de alarak evden ayrıldı.

Savaşın yaraları henüz sarılıyordu, çok hasar almasak da bu bizim için ilkti, ilk kez ringe çıkan boksörler gibiydik, dayak yemeyi beklemiştik ama şansımız yaver gitmişti. Bir sonraki müsabakaya kadar çalışmak zorundaydık, bunu biliyordum, sonsuza dek şansa güvenemezdin ve eğitemediğin güç, senin sonun olabilirdi. Güçlerimizi fark ediyor olmamız, yenilmez olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Sezgi'nin bana uzattığı içi kahveyle dolu kupayı avuçlarımın içinde tutarken koltukta oturuyordum. İbrahim ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yapmış bir şekilde yeri izliyordu. Sezgi yanımda oturuyor, Ceyhun ve Ulaş da ortamdaki sessizliğe ayak uyduruyorlardı. Hatem'in Efken'in olduğu odanın kapısını izlediğini fark etmiştim.

Kapının kapanma sesini duyunca omzumun üzerinden o tarafa doğru baktım. Efken, Yaren'in odasından çıkmış, iki büyük adım sonrasında da salona girmişti. Mustafa Baba'yı gördüğü anda anlık olarak mavi gözlerini ona dikti, ardından sessizlik ona ait bir deriymiş gibi usulca alkollerin olduğu dolaba yöneldi.

"Yaren nasıl?" diye sordu Mustafa Baba.

Yaren'in adını duymak İbrahim'in bataklığa saplanmış gibi içine gömüldüğü düşüncelerden sıyrılıp ona bakmasına neden oldu.

"Daha iyi," dedi Efken elindeki içki şişesinin kapağını ağır ağır açarken. Sesi metalden daha soğuk ve sertti. "Bütün bu olanlar onun için fazla yorucuydu. Bedeni hissettiği şeyleri taşıyamamış olsa gerek."

"Bu olanlar onun dünyası için beklenmedik şeylerdi, evlat."

Efken buna bir cevap vermese de aynı düşünceleri paylaşmadığına emindim. Tırnaklarımı avuç içlerime batırıp hilâl lekeleri bırakana dek yumruklarımı hiç gevşetmeden bekledim. Yutkunurken boğazımdan kayıp gidenler arkalarında yaşananlar yüzünden mi bu kadar kötü bir tat bırakıyordu merak ediyordum. Yaren güçlü bir kadındı ve bayılmasının, şok geçirmesinin sebebinin yaşadıklarımızdan dolayı olmadığını Efken gibi ben de biliyordum.

Efken, yarısını viskiyle doldurduğu kristal kadehi büyük avucunun içinde sıkıca tutarak İbrahim'in yanına oturdu. İbrahim'e bakmıyordu ama İbrahim'in ne hissettiğini, kimi düşündüğünü, nasıl düşüncelere saplı kaldığını biliyordu. Efken'e baktığımda bir kâhine bakıyormuşum gibi hissediyordum, sanki hepimizin geleceğini de geçmişini de zihnini de büyük, dövmeli parmaklarının arasında tutuyordu.

Mustafa Baba derin bir nefesin ardından oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Büyük bir savaştan çıktık, bu herkesin uyandığı bir savaştı. Artık saldırıya açığız, daha büyük sorunlarla karşılaşacağız. Bunu sizin de hissettiğinizi biliyorum. Mahinev'in gelişiyle kalkan kırıldı, açık hedefsiniz. Mahinev'in kendini geliştirmesi gerekiyor. Kim olduğunu bildiği gibi, neler yapabileceğini de en iyi şekilde öğrenmeli," dedi, herkes ona bakmasa da tüm dikkatlerin onda olduğunu, herkesin onu can kulağıyla dinlediğini görebiliyordum.

"Henüz yeni bir savaştan çıkmışken tekrar bir savaşın içine gireceğimizi mi söylüyorsun?" diye sorduğumda, omzunun üzerinden gülümseyerek bana baktı.

"Savaşlar hiçbir zaman tamamen bitmez, güzel kızım," dedi şefkatle. "Her türlü tehlikeye karşı hazırlıklı olmalıyız."

"O kurtlar senin sürün mü?" diyerek konuyu farklı bir yere çektiğimde, Efken'in bakışları yüzüme çevrildi.

"Hayır. Kısmen," deyip elini salladıktan sonra Efken'e baktı. "Senin büyük bir sürün var, Efken ama henüz sürünü toplamadın. Bu yüzden senin için küçük bir sürü topladım, sürüdekiler sana sadık olacaklar."

Efken kaşlarını çatarak Mustafa Baba'ya baktığında alnında çarpan mavi damarı görebiliyordum. "Buna gerek yoktu," dedi, sesi sertti.

"Ben öyle uygun gördüm." Mustafa Baba sert gözlerle Efken'e bakarken İbrahim'in keyifsiz kıkırtısı ortamdaki gerginliği bir bıçak gibi kesti.

"Ah Sülüman ah, bir şiir yazmadığın ben kalmıştım, bunu da unutmadım," dediğinde herkes tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu. Neyden bahsettiğini bir tek ben anlamıştım, bu beni anlık olarak güldürmüştü.

"Gerzek," diye homurdandı Mustafa Baba. Efken'i sert bakışlarının süzgecinden geçirdikten hemen sonra bana döndü. Efken, dik dik bu yaşlı kurda bakmaya devam ediyordu. "Yılanların tamamı kraliçenin, yani senin yaşadığını bilmiyor. Bilmeyenler arasında bu durumu öğrendiklerinde kraliçeyi almak için savaşmak isteyecek yılanlar olabilir. Onlara hükmetmen, onların kraliçesi olduğunu göstermen için kendini eğitmen gerek, Mahinev. Sana sadece sadık olmamalılar, aynı zamanda senin gücünü görmeli, bu güce hayranlık duymalılar ve hatta yeri geldiğinde bu güçten korkmalılar."

"Sikimi alır onlar." Efken sinirle söylenince, Mustafa Baba ona ayıplar gözlerle baktı. "Ne bakıyorsun, ihtiyar? Kimse gelip alamaz onu. Çatal dillerini bükerek birleştirir, bıçağa çeviririm."

"Yılanı almak için de kurda soracaklardı zaten," diye ağzının içinde kelimeleri geveledi İbrahim. Efken'in ters bakışları bu defa İbrahim'deydi.

"Elimin tersindesin, bir vurur duvarı yalatırım sana," dedi Efken sertçe, İbrahim aniden kafasını kaldırıp kocaman gözlerle ona baktı.

"Yalatır mısın gerçekten? Yalat lütfen. Bahşet bunu bana," diyerek yavru bir köpek gibi âdeta kuyruk çarparak ona baktığında, Hatem aniden İbrahim'in ensesine vurdu. Bu hareketi herkesin duraksayarak ona bakmasına neden olurken Efken'in dudaklarında keyiflendiğini ele veren bir kıvrım belirmişti.

"Bana mı vurdun sen?" İbrahim dehşetle ona bakarken dudaklarını birbirine bastırdım. Kaosa hazır hissetmiyordum. "O pis patilerinle bana mı vurdun?"

Hatem bir hırıltı çıkarıp ona yaklaşınca İbrahim korkarak geri çekildi.

"Efken, hayatım, köpeğinin tasmasını tutar mısın, koparacak bir yerlerimi," demesiyle, Hatem'in ona doğru atılması bir oldu.

İbrahim aniden kıkırtılar çıkararak oturduğum koltuğun arkasına koşarken ela gözleri muziplikle parıldıyordu. Yüzündeki sinsi gülümseme ve kıkırtısı beni bir süre önceki o âna geri sürüklemişti. Akıntıya kapılmış gibi zamanın içinde kaydım ve onu ilk kez bir canavarın suretindeyken gördüğüm âna saplandım.

Sırtlan oyun oynamayı seviyordu.

"Rahat durmazsanız ikinizi de şöminedeki ateşte kızartır, dışarıdaki kurtların önüne atarım," dedi Efken sinirle.

Efken'in tehdidi öylesine değildi, ikisi de bunu biliyor olacak ki, İbrahim dudaklarına fermuar çekip uslu bir kedi gibi yanıma oturmuş, Hatem de kulaklarını indirerek Efken'e baktıktan sonra şöminenin önüne diz çökerek oturmuştu. Efken bir süre yanımda oturan İbrahim'e tüm tehditleri kirpiklerine biriktirerek dik dik bakmıştı ama İbrahim onun bakışlarını görmüyormuş gibi yaparak etrafına bakınmaya devam etmişti.

"Sen nasılsın, Sezgi?" Mustafa Baba, elini Sezgi'nin koluna koyup anlayışlı gözlerle ona baktı. Bir cadı uyanmıştı, tüm karanlık geçmişi ve kayıplarıyla artık ruhu özgür ama acılar içindeydi.

"İyiyim," diye mırıldandı Sezgi. "Tam olarak kendime gelememişken, kendimle tanışamamışken, bir yabancı gibi hissettiğim vücudumla Manbel'in karşısında durmak beni biraz yordu sadece. Büyüler sandığımdan da yorucu ve karmaşık."

"Manbel-" Efken elini kaldırarak sessizliğini bir kenara bırakan Ceyhun'u tekrar sessizliğin akıntısına bıraktı ve Ceyhun sessizliğin içinde sürüklenmeye başladı.

"Manbel tekrar ortaya çıkacak," dedi Efken itiraz istemeyen bir tonla. "Ve Manbel tekrar kendini gösterene dek onunla ilgili konuşmayacağız." Manbel'in adıyla bir duvara dönüşen yüzünü izledim. "O herif ya da her neyse, bir daha savaşmak için karşımıza çıkmaya cesaret edemez."

Onun bu sözleri herkesi derin bir sessizliğe gömdü. Elinde bir kürekle üzerimize mezar toprağı atmıştı ama hepimiz üzerimizi kaplayan toprağa rağmen hâlâ hayattaydık. Kupanın içindeki soğumuş kahveden bir yudum alırken diğerleri gibi ben de sessizdim.

Bir savaş kazanmıştık ama öyle kaybetmiş görünüyorduk ki, kapıda bir düşman belirse bize galibiyetle bakardı.

Efken bir sigara yaktı, çakmak taşından yükselen sese odaklandım. Sigarayı parmaklarının arasında tutarken bakışları yüzüme bir bıçağın derimi kesip içime yerleşmesini andıracak bir keskinlikle yüzüme saplandı. O uçurum gözlerde çok şey gördüm, belki gözlerine bakarken saniyeler geçmişti ama ben o gözlerde sanki senelerimi harcadığım bir hayat yaşamıştım. Bir an herkesin bir silgiyle silinmesini, onunla bu sahalonda yalnız olmayı, kollarının arasına girerek derin bir uyku çekmeyi istedim. Bu istek o kadar çok büyüdü ki, zihnimdeki o tehlikeli kadın herkesi kovmam için tırnaklarını ruhuma batırmaya başladı. Yüzümde her ne gördüyse, uçurum mavisi bakışları derinleşti ve yutkunarak gözlerimi ondan kaçırdım.

Hatem'in şöminenin önünde mayışmış bir hâlde uzandığını fark ettim. Sezgi de başını Ceyhun'un omzuna yaslamış, huzursuz olduğunu hissettiğim bir uykuya dalmıştı. Tırnaklarını kupanın seramik yüzeyine yavaşça vururken İbrahim'le Ulaş'a baktım, fısıltıyla bir şey hakkında konuşuyorlardı. Mustafa Baba ise ellerini arkasında birleştirmiş, camın kenarında dışarıyı izliyordu.

İçime çöken o yıkıcı sessizliği dış kapıya arka arkaya inen darbelerin sesi bozduğunda, göz bebeklerimin genişleyerek inceldiğini hissettim. Efken, parmakları arasındaki sigarayı kül tablasına izmaritin ucunda yanan alevin ölümünün kokusu salona yayılana kadar bastırıp sürttüğünde gözlerimiz birbirine tutunmuştu. Yanan şöminenin önünde kıvrılıp tıpkı yavru bir köpek gibi uykuya dalan Hatem, bir insan vücudunun içindeydi, uykusunu bölen darbe sesleriyle kafasını yerden kaldırıp bize baktı.

"Oturun," dedi Efken hole çıkarken.

Verandanın tavanındaki karların yere yığılmasına neden olacak kuvvetteki yumruk yeniden kapıya indiğinde onu dinlemedim ve arkasından hole çıktım. Hatem de söz dinlemedi, arkamdan geldi, uykulu gözlerine rağmen bedeni gergindi, her an içindeki yaratığın yularını salacak gibi duruyordu.

Gerginliğin damarlarımı sızlattığını hissederek Efken'in arkasından ilerlediğim sırada Efken elini kapıya koyup başını sola yatırarak bir süre

dışarıyı dinledi ve kapıya bir darbe daha vurulduğunda, "Kapıdaki Crystal gibi hissettiriyor," dedi.

O an, o his kalbimin içine Efken'in kelimelerinden bile önce sinerek bir farkındalığın var olmasına neden oldu. Efken'i sertçe ittiğimde homurdanmayı ve küfrü duydum, tam bana doğru atılarak, "Ben açarım," diyordu ki kapıyı sertçe açtım ve gecenin karanlığı, karın beyazı, kızın gözlerinin kızıllığı içeri doldu.

Yırtık pırtık elbisesinin içinde neredeyse çıplak ve yaralıydı. Kollarında derin çiziklerle bir anda yere çöktü ve dizlerinin üzerinde durup, ellerini yere bastırarak kafasını kaldırıp gözlerimin içine, ruhuma, tüm benliğime, düğümüme baktı.

"Efendim," diye mırıldandı çaresizlik dolu bir sesle. "Sonunda sizin için buradayım, Kraliçem." Kurum siyahı saçları, esmer teninin üzerinde endişeli yılanlar gibi sürtünüyordu. "Sizin için gelecekler. İntikam için gelecekler! Peşinizdeler! Mega Alfa sizi eşiniz yapmak için, Cadılar da Gabriel'in öcünü almak için peşinizde!"

O an, söylediği her şeyi bir kenara bıraktım, sadece, "Sapphire," diye fısıldadım.

4. BİR ÖLÜ İKİ GÖMÜ

RED MOON ARCHITECT,
DEATHRONE THE DARKNESS

Sıcak kanımın içinde dolandığı hâlde ısıtamadığı soğuk kalbim, dizleri üzerine çökmüş çaresizce cümleler kuran kadına bakarken hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu.

Onu tanıyordum.

Onun Sapphire olduğunu, elmastan bedenimin yanında bir muhafız gibi duran safir taşlarla süslü yılan olduğunu, Manbel ilk saldırısını gerçekleştirdiğinde yılan formuyla gelip beni koruduğunu biliyordum. Ona bakarken Mēness sanki kafasını omzumun arkasından uzatıyor, eski dostunu görmenin heyecanı ve özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Bu tuhaf, bir o kadar da tanıdık hissin kaybolmasını beklerken saniyeler akmaya devam etti.

"Sapphire," diye fısıldadım, aniden dizlerimin üzerine çöküp elimi yanağına bastırdığımda ise gözlerini kaldırdı ve yüzüme baktı. Ona dokunduğum için bedenindeki kör bıçak titremeler artmıştı. "Sana ne oldu?"

"Sizin için gelecekler." Titreyerek konuşmaya çalışıyor, bazen kendi kendine sessizce bir şeyler mırıldanıyordu.

Elimi omzuna bastırmamla birlikte duruldu, gözlerini gözlerime sabitledi. Onu tanıyan gözlerim görüşünü bir yılanın görüşüne devrederken karşımdaki güzel göz bebekleri de benimkiler gibi yavaşça incelip kalınlaştı. Titreşen elipsi izlerken gözlerimi kıstım.

"Sakin ol," dediğimde başını hızlıca salladı, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Elim omzundayken titremelerinin azalmaya başladığını fark etmiştim.

"Hıhım," diye mırıldandı.

Duyduğum hırıltılarla gözlerimi ondan ayırıp verandaya çevirdim. Bir düzine kurt evin önünde duruyor, hırıltılar çıkararak bize bakıyorlardı. Sapphire, onları için bir tehlike olmalıydı, bu istemsizce kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Sorun yok. O benimle." Sesim bir kemik kadar sert çıkmış olacak ki, sesimi duyduklarında bir bir geri çekilmeye başladılar.

Memnuniyetsizliklerini hissetsem de buna aldırış etmedim. Elimi Sapphire'ın sırtına bastırıp onu kaldıracağım sırada bir kurdun hâlâ orada durduğunu, hırlayarak bize baktığını gördüm. Patisini öne doğru atmış, pençeleri karlara saplı, tetikte bir şekilde beklerken hırlamaya devam ediyordu.

Efken aniden arkamdan çıkıp verandaya yürüdü. Farklı bir dil kullanarak, "Kapat çeneni!" diye hırladığında gözlerim bu defa ondaydı. Ondan ilk defa duyduğum bu dil beni duraksatmıştı. Çoğu dili bilmesem de aşinaydım. Farsça konuşmuş olmalıydı.

Hırlayan kurt korkarak geri çekildi, kulaklarını indirip geriye doğru yatırarak mırıltılar çıkarırken geriye doğru adımlamaya başlamıştı ve bu sırada ürkek gözlerle Efken'e bakmaya devam ediyordu.

Sapphire'ı yerden kaldırdığım sırada Sezgi de geldi ve kızı diğer kolundan tutarak bana yardım etti. Salona gireceğimiz sırada Sezgi'yi durdurdum. "Bana bırak, üzerinin temizlenmesi gerek," dediğimde başını anlayışla salladı. Diğerlerinin arkamdan baktığını hissediyordum, özellikle de o bakışların arkasında sırtımı delen bir bakış vardı. Efken. Kurt bu işe oldukça temkinli yaklaşıyordu.

"Medusa," diye seslenince omzumun üzerinden ona baktım. Kapıda durmuş bana bakıyor, şu an ne hissettiğimi anlıyor ama yine de ben

dışındaki kimseye güvenmiyordu. Hele ilk defa gördüğü garip kılıklı bir kıza asla güvenmeyeceği gün gibi ortadaydı.

Ona sorun olmadığını göstermek için gülümsedim, tebessümüm karşılığında bakışları derinleşti ama bir şey söylemedi.

Sapphire'ı odalardan birine soktum. Onu dikkatlice yatağın üzerine oturturken her hareketimi büyük bir ilgiyle izlemesi gözümden kaçmamıştı. Kızıl gözleri bana kendi gözlerimi anımsatmıştı, sadece benim gözlerim daha çekikken, onun gözleri son derece iriydi. Üzerinde kanı kurumuş çizikler olan ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdığında gözlerim ellerine kaydı.

"Merak etme, burada güvendesin. Ben buradayım." Kelimelerim yan yana gelince ona ne hissettirdi bilmesem de kızıl gözlerde net bir hayranlık görüyordum. Bir kadın bedenindeydi ama gözleri bir çocuğa ait gibi bakıyordu. İstemsizce gülümsedim bu hâline. "Seni temizleyelim, yaralarına bakalım. Anlatacakların daha sonraya da kalabilir."

"Ama çok önemliler," dedi başını iki yana sallayıp bana doğru eğilirken. "Tehlikedesiniz, Kraliçem. İntikam için gelecekler."

Kaşlarımı çatarak, "Şu an önceliğim sensin," dediğimde gözlerini büyüterek bana baktı. Omzuna hafifçe dokundum. "Duş alıp üzerindekileri değiştir. Yaralarına bakayım."

"Tamam," dedi uysal bir sesle.

Oturduğu yerden kısık sesle inleyerek kalkınca yüzüm gerildi, onu bu hâle getirenin ne olduğunu merak ediyordum. Bahsettiği şeyden biraz olsun çıkarım yapabilmiştim evet ama bana tamamı lazımdı.

Banyoya girip üzerindeki her yanı yırtık olan elbiseyi tamamen çıkarmaya çalışırken yüzünü buruşturup duruyordu. Mahinev olarak onu ilk kez görüyordum ama sanki yüzyıllardır tanıdığım kadın karşımda acı çekiyordu. Bunun içimde oyuk gibi büyüyerek beni boşlukta büyüyen yankılar kadar kuvvetli bir ağrıyla doldurması saçma mıydı? Çünkü boşluğumda büyüyen ağrıyı hissediyordum, son derece gerçekti.

Ona yaklaştığımı hissettiğinde öylece durdu. Elbisesini çıkarmasında ona yardımcı oldum, sessizce beni izliyor, minnetle bakıyordu. Vanayı çevirip suyun küvete dolmasını sağladım, bir yandan da suyu kontrol ediyordum. Aniden içime dolan bu şefkatin ve sorumluluk hissinin sorgusunu yapamıyordum. Her şey olması gerektiği gibiydi sanki.

"Küvete girmelisin," diye fısıldadığımda başını salladı ama bunu da yapamadı, bedeninde ciddi bir hasar vardı. Kemiklerinde kırık olup olmadığını merak ederek ona doğru ilerledim. Küvetin içine girmesine yardım ettiğim sırada odanın kapısının açıldığını duydum. Sapphire irkilerek suyun içine girerken elimi başına yasladım. Gelen kişiyi tanıyordum, onun yaydığı tanıdık enerjiyi tüm hücrelerimde hissediyordum.

Elimin altında gerilen Sapphire'a, "Sorun yok," diye fısıldadım, bu iki kelime onu rahatlatmaya yetmiş gibi gevşedi.

Crystal, banyonun kapısında durup şaşkın gözlerle bize bakmaya başlamıştı. Gözlerinde sorgu olduğunu görebilmek için ona bakmama gerek yoktu. Yine de omzumun üzerinden ona doğru baktım. Ateş sarısı gözleri Sapphire'ın üzerindeydi. Sapphire ona bakmıyor, su aktıkça köpüren suyun yüzeyine bakıyordu.

"Crystal," dediğim an, ateş rengi gözlerini bana çevirdi. "Onun için giyecek bir şeyler getirebilir misin? Sezgi sana yardımcı olur."

Crystal gözlerini tekrar ona çevirip, "Sapphire," diye mırıldanınca, "Crystal," dedim uyarıcı bir sesle. İrkildiğini gördüm, ardından bakışlarını hızlıca toparlayıp başını sallayarak hızlı bir şekilde odadan çıktı.

Duş başlığını uzun, kurum siyahı saçlarına tutup saçlarını ıslatmaya başladığımda ben sakin gözlerle onu izliyor, saçlarını temizliyordum, o ise sessizce bekliyordu. Çok korkmuş görünüyordu. Bu korkusu kendisi için değildi, bunun farkındaydım; benim için korkuyor, bana bir şey olacak düşüncesiyle içindeki korkuyu daha da körüklüyordu. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, gülümsememi bastıramadım ve uzanıp suyu kapattım.

Ben temizlenen saçlarını omuzlarına doğru attığım sırada Crystal elinde bir bornoz, birkaç parça kıyafet ve havluyla içeri girdi. Elindekileri bana verdikten sonra banyodan çıktı ama banyodan çıksa bile, banyo kapısında dikilmeye devam ettiğini biliyordum.

Sapphire bornozu üzerine geçirip uzun saçlarını havluyla sardıktan sonra birlikte banyodan çıkıp odaya geçtik. Takındığı mahcup tavır beni sinirlendirse de onu anlayabiliyordum. Kurulanıp Crystal'in onun için getirdiği kıyafetleri giydi. Kazak ve eşofman içindeki görüntüsü normal bir insanın görüntüsünden farksızdı. Yanına gidip saçlarını kurulamaya başladığımda her ne kadar itiraz etmiş olsa da karşı çıkmaktan korktuğunu belli ediyordu.

Ben onunla ilgilenirken Crystal sessizdi, bir kenarda dikilmiş bizi izliyordu. Bazen zihnime sesini düşürüyor, bana sorular soruyordu ama şu an için tercihim onu görmezden gelmekti. Bedenindeki yaraları da sardıktan sonra odadan çıktık. Ciddi bir yarası yoktu ama yine de sızladıklarına emindim.

Salona girdiğimde herkesin bir köşede oturduğunu gördüm. Ulaş ve Ceyhun'u görememiştim ama verandadan gelen seslerini duyabiliyordum. Sapphire içeri girince Sezgi'nin yeşil gözleri ona çevrildi, koltukta yana kayarak boşluğa vurdu. "Gel otur," dedi sakince, Sapphire bu komutun onayını almak istiyor gibi bana bakınca gülümseyerek başımı salladım. Çekimser de olsa ona söyleneni yaptı ve Sezgi'nin yanına oturdu.

Efken, kolunu koltuğun sırt kısmına doğru uzatıp bana baktığı an bakışlarına karşılık verip yavaşça ona doğru ilerledim ve yanına oturdum. Sırtımı yasladığımda kolunun baskısını boynumda hissetmiştim. Sapphire üzerindeki bakışlardan rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdanarak gözlerini bana dikti.

"Şimdi bize neler olduğunu sakince anlatır mısın?" diye sordum, sesim sakin olsa da sorgu keskindi. Kızıl gözleri bir süre yüzümde bekledi, kelimeleri toparlamak için kendine zaman ayırmış olsa gerekti.

"Medusa heykeli," dedi, ona bakmaya devam ederken gözlerim birdenbire kısıldı. "Medusa heykelinin gözlerinden kanlı gözyaşları akmaya başladı."

Zihnimde bir radyonun cızırtılarını anımsatan uzun soluklu bir frekans sesi yankılandı. Zihnime gerilen perdeye eski bir görüntü, bir insanın damarında dolaşan kan gibi akın ederek can kazandı. O görüntünün odağında büyük bir heykel vardı. Öfkeli gözlerle bakan heykeldeki kadının saçları yılandandı ve bu görüntü biliyordum ki eski bir âna aitti. Çok geçmeden o öfkeli taş gözlerden kan renginde gözyaşları salınarak akmaya, heykelin yüzüne şeritler şeklinde kandan gözyaşları çizmeye başladı.

"Medusa heykeli mi?" diye sordu Sezgi sessizce, buna anlam yükleyememiş gibiydi.

"Seni bu kadar endişelendiren şey tam olarak ne, Sapphire?" Diğerlerinin gözlerinde de benimkine benzer bir merak dolaşırken sorduğum soruydu bu.

"Bu hiç iyi bir haber değil, Kraliçem," derken sesindeki korku yeniden boyut değiştirmişti, artık bu sadece korku değildi, bu dehşetti. "Cadılar öç almak için gelecekler." Sakin gözlerle ona bakmaya devam ettiğimi fark edince bir an duraksadı. Sanırım bu haberin bende daha büyük bir tepki uyandırmasını bekliyordu ama kulağımda nefesini her daim hissettiğim kadın da benimle aynı fikirdeydi; onlardan korkmuyorduk.

"Gabriel ile ilgili olduğunu söylemiştin," diye mırıldandığım anda başını salladı. "Yaşlı, hırsız cadıya da bakın siz..."

Efken'in bakışlarını yüzümde hissettim. "Sadece Gabriel için mi intikam istiyorlar?" diye sorduğunda bakışları bendeydi ama cevabı Sapphire'dan bekliyordu.

"Hayır, Lordum," dedi Sapphire, o anda Efken'in sert bakışları ona çevrildi. "Aslında onların en çok istediği şey bizim, yani yılanların özü. Yıllardır kraliçeyi arıyorlardı ama arada bir anlaşma olduğu için saldırmaya cesaret edemiyorlardı."

"Gabriel'in ölümü de bu anlaşmayı bozdu," diye mırıldandı Sezgi, tüm bakışlar ona çevrildiğinde o düşünceli gözlerle kendi ellerini izliyordu.

"Haklısınız," dedi Sapphire. "Anlaşma bozuldu ve şimdi de intikamla birlikte yılanların özünü istiyorlar."

"Neden bunu istiyorlar ki? Mahinev'in uyandığını öğrenmişlerse bu tehlikeyi nasıl göze alabiliyorlar?" diye sordu İbrahim, sorularına bir cevap arar gibi karşısındaki kadına baktığı sırada Efken'in parmaklarını ensemde hissettim. Parmaklarını enseme sürtüyor, kaskatı olan bedenim ürpererek usulca gevşiyordu.

"Cadılar tahmin ettiğinizden de güçlüdür." Sapphire, kızıl gözlerini İbrahim'e saplayıp sakince konuşmaya devam etti. "Yaptıkları çoğu büyü eski ve tehlikelidir. Yılanların özünü ise büyülerinde kullanmak istiyorlar. Bunu yaparlarsa onları yenmek hiç de kolay olmaz."

Mustafa Baba sessizliğini, "Bu küçük kız haklı," diyerek bozdu. "Cadılar tehlikeli yaşam formlarıdır."

"Sezgi de onlardan biri," dediğimde Sezgi parlak yeşil gözlerini bana döndürdü. "Cadılar arasında dost olanlar, bizim yanımızda olanlar olacaktır. Kim olduğumu bilen bir cadı, kolay kolay da karşımda durmaz."

"Kraliçem," dedi Sapphire telaşla, bedenini öne doğru eğip bana baktı. "Sizin elbette ki farkınızdalar. Bir an önce tüm gücünüzü tanımalı, yönetebilmelisiniz. Gücünüzü ellerinizin arasına alıp kontrol altına aldığınızda size ulaşmaları imkânsızlaşır."

"Biliyorum," diye fısıldadım, her ne kadar sakin görünsem de düşüncelerin soğuk suları yükselip bedenimi içine almış, beni çoktan boğmaya başlamıştı.

"Ben buradayım, sen de buradasın," dedi Crystal, sesi gergindi, bu konudan hiç hoşlanmamıştı. "Şu kurt," deyip Efken'i gösterdiğinde Efken ona düz düz baktı, "ve sürüsü de burada. Savaştan haberdar olduysalar karşılarında kimlerin duracağını biliyorlardır."

Efken dik dik Crystal'e bakarak, "Kadın sana cadılar bildikleri şeylere rağmen beyinleri yokmuş gibi davranıyorlar, bu yüzden de her şekilde saldıracaklar diyor, anlamıyor musun Çıngıraklı?" diye sorunca, Crystal'in gözleri öfkeyle ateş olup parladı.

Tam Efken'e cevap vermek için dudaklarını araladığında, aralarındaki gerginliğin süreceğini anlayıp sert bakışlarımı Crystal'e sabitleyip dirseğimle Efken'in karnına vurdum. Efken hırıltılı bir ses çıkarırken Crystal gözlerini kaçırdı.

"Kedi köpek gibi didişmenin zamanı değil," dedim sertçe.

"Ben büyük savaşa gelemedim çünkü cadılar beni esir almıştı," diyerek dikkatleri konuya çekmeye çalıştı Sapphire. "Benden yerinizi öğrenmeye çalıştılar ama söylemedim, uzun uğraşlar sonucunda ellerinden kaçabildim."

"Sana çok zarar vermişler," dediğimde başını iki yana salladı.

"Mühim değil. Yanınızda olamadığım için özür dilerim."

Uzanıp Sapphire'ın elini avucumun içine aldım ve gözlerimi pencereden dışarıya çevirdim. O, ellerime bir elması tutuyormuş gibi bakıp dokunurken cama çarpıp yapışan kar tanelerini izliyordum. Ortama bir sessizlik çökmüştü ama hepsinin düşüncelerinin ağırlığını sanki benim zihnime aitlermiş gibi tüm gerçekliğiyle hissedebiliyordum.

Birkaç hafta öncesine kadar en büyük derdimiz Manbel'miş gibi gelmişti. Şu an hepimiz sorunların yeni başladığının farkındaydık. Cadılar bana ait olan özleri istiyordu. Sadece beni ya da bendeki özü değil, diğer bütün yılanlarımın özünü de istiyorlardı. Onların bu isteği içimdeki öfkeyi büyüttü, damarlarımda gezen zehrin bir ateş gibi bedenimi yakmaya başlamasına sebep oldu.

"Merhaba." Yaren'in sesi kulaklarıma dolunca duraksadım. Düşüncelerim bir duvara toslamış gibi dağılarak yere yıkıldı ve anlık olarak içinde bulunduğum kelime yığınından uzaklaşıp sesin aktığı yöne döndüm. Dalgın gözlerim onu bulduğunda, meraklı siyah gözlerinin Sapphire'ın üzerinde olduğunu gördüm. Evin ortasına yıldırım gibi düşen bu yabancının kim olduğunu sorguladığı apaçık ortadaydı.

Sapphire sessizce başını sallayıp onu selamlarken gözüme çok ürkek görünmüştü. Yaren parmaklarını ensesine bastırıp yüzünü buruşturdu, dengesiz adımlarla Sezgi'nin diğer yanına oturdu; oraya sığabilmek için Sezgi'yi biraz itmişti.

"Başım fena çatlıyor. Fazla mı uyudum acaba?" diye kendi kendine mırıldandı.

Efken gözlerini Yaren'den ayırıp bana çevirmeden hemen öncesinde ona bakmaya başlamıştım. Bakışlarıma karşılık vermesi uzun sürmedi. Gözlerimiz birbirine takılıp kaldığında ne düşündüğümü biliyordu, ben de onun ne düşündüğünü biliyordum. Yaren kendisine ne olduğundan bihaberdi. Bu gayet ortadaydı. Efken kaşlarını çatarak tekrar Yaren'e bakınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Koca adam her ne kadar sakince oturuyor da olsa Yaren için endişelendiğini anlayabiliyordum.

"Küçük bir ayı gibi uyuyorsun, bitter çikolatam," dedi İbrahim cilveli bir şekilde ona yaklaşırken. Efken'in ensemdeki parmaklarının bile kasıldığını hissettim ama sessiz kalmayı tercih etti. Şu an İbrahim'in asıl niyetinin o da farkındaydı.

Yaren, "Sensin ayı," diye homurdandıktan sonra Sapphire'a baktı. "Misafirimiz var sanırım. Ben Yaren, sen kimsin?"

İbrahim kırılmış gibi elini kalbine götürürken, Sapphire, "İsmim Sapphire," dedi çekingen bir tavırla. "Kraliçem için geldim."

Yaren kaşlarını kaldırarak bana baktığında omuz silkmekle yetindim. Bir yandan ensesini ovuyor, bir yandan da meraklı gözlerle Sapphire'ı inceliyordu. Tıpkı bir çocuk gibi her şeyi merak edip irdelemeye çalışması beni çoğu zaman güldürüyordu.

"Kraliçen için mi?" diye sordu kafası karışmış gibi.

"Evet, Kraliçem için." Sapphire bakışlarını bana yönlendirince, Yaren bir kez daha bana doğru baktı.

Crystal ilgili bir ses tonuyla, "Sapphire," deyince Sapphire hemen ona doğru döndü. "Seni benim evime götüreyim, biraz dinlen. Merak etme benim evim güvenlidir."

Sapphire endişeyle sarılmış gibi panik içerisinde bana bakınca bir süre tepki vermeden onu izledim. O da bu süre zarfında, "Bilmem ki," diye cevap verdi ama ses tonundan bile bunu kesinlikle istemediği anlaşılıyordu.

"Bu gece burada kalsın," dedim Crystal'e dönerek. "Her ihtimale karşı yanımda kalması daha iyi. Sonrasını daha sonra düşünürüz."

Crystal bu karara saygı duymaya karar vermiş olacak ki, "Nasıl isterseniz," diyerek ayaklandı. "Ben artık gitsem iyi olur. Bana ihtiyacınız olursa gelmem birkaç dakikamı almaz."

"Dikkatli ol," dediğimde başını sallayıp bana şefkatle baktı.

Mustafa Baba'nın da ayağa kalktığını fark ettim. "Ben de gideyim artık, çocuklar," dedi, normalde de ağzından zorla laf aldığımız yaşlı adam, bugün ekstra içine kapanık görünüyordu.

İlerleyen saatlerde herkes dağılmış, evde büyük bir sessizliği ağırlamaya başlamıştık. Sapphire'ı yerleştirebileceğimiz bir oda olmadığından Yaren onu kendi odasına davet etmişti. Yaren'in odası çok büyük olmasa da iki genç kadının rahatlıkla bir arada kalabilecekleri genişlikteydi ve konforlu sayılırdı. Yaren kendi elbise dolabının kapaklarını sonuna dek açıp, bu yeni kızın kendini rahat hissetmesini sağlamak adına ona kıyafetlerini sunmuştu. Sapphire çekingendi, gülümseyip teşekkürlerini sunsa da kıyafetlere dokunmamıştı.

Yorgun bir şekilde odaya girip, kapıyı ardımda aralık bırakarak yatağın önüne doğru ilerledim. Efken arkamdan odaya girip kapıyı kapattığı sırada üzerimdeki kazağı çıkarıyordum. Nefesinin sıcak bir rüzgâr gibi enseme, ardından da tüm omurgama yayıldığını hissedince ürperdim. Elini çıplak karnıma bastırıp, çenesini omzuma yasladığında derin bir nefes aldım. Sanırım kendimi nadiren iyi hissettiğim o büyülü anlardan birinin içindeydim ve nihayet nefes alabiliyordum.

"Haklılar," diye fısıldadığım anda karnımın üzerinde asılı duran güçlü parmakları kasıldı. "Mēness'in reenkarnasyonu olsam da onun kadar güçlü değilim."

"Sen sandığından daha güçlü bir kadınsın," dedi güven verici kalın sesiyle. Başımı geriye doğru atıp güçlü omzuna yasladım. "Ben de senin elindeki iyi bir kartım."

Kaşlarım çatılırken gözlerimi yüzüne çevirdim. "İstedikleri benim. Samuel'i öldüren zehir bendim."

"Bunu gözleriyle görmediler," deyip dudaklarını omzuma bastırdı, geri çekildiğinde bedenimi ona doğru döndürdüm. "Gabriel'i ben öldürdüm ve bu yüzden anlaşma da bozulmadı. Sizin anlaşmanız devam ediyor."

"Saçmalıyorsun," derken başımı iki yana salladım, öfke usulca göğsümdeki boşluğu doldurup kuşatmaya başlamıştı. "Buna inanacak kadar aptal değiller. Üstelik yapmadığın bir şeyi üzerine almanı da istemiyorum."

"O herifin boynunu kesen bendim, Medusa," dedi, kaşları çatıldı ve uçurum mavisi gözlerini öfkeyle kıstı. "Okları üzerime çekme konusunda ne kadar başarılı olduğumu biliyorsun, inanmama imkânları yok."

"Dalga geçmeyi bırak," dedim sinirle. "O cadıya kanımı içirip öldüren bendim, üstelik bunu hak etmişti. Bıraksaydım da seni ya da arkadaşlarımı mı öldürseydi?" Taytı bacaklarımdan hırsla çıkarıp kenara fırlattıktan sonra sert adımlar atarak dolaba yöneldim. "O cadı asırlardır yaşıyordu, sadece boynu kesildiği için ölmeyeceğini her aptal anlar. Onu benim kanım öldürdü."

Efken'in öfkeyle aldığı hırıltılı nefesleri duyuyordum ama ona bakmak istemiyordum. Beni korumak istediğinin farkındaydım ama sırf beni korumak uğruna kendisini böyle bir tehlikenin ortasına atmasına izin veremezdim. Dolaptan aldığım geniş kazağı üzerime geçirirken aynaya yansıyan görüntüsüne ilişti gözüm, yansıması tüm ışıltısıyla karşımdaydı ve öfke bedenini kurşun gibi sarmıştı.

"Bıraksaydım da seni öldürseydi, öyle mi?" diye sorduğunda sesi bir buzun yüzeyinde oluşan soğuk buhara benziyordu. Duraksadığımda susmadı, devam etti: "Sen kendinde beni koruma hakkı bulabilirken

bana seni koruma hakkı vermeyeceksin, öyle mi? Kim karar veriyormuş lan buna?!"

Yüzümü ona doğru dönüp, "Aynı şey değil!" diye bağırdım en zehirli öfkemle.

Öfkemi soluduğu için mi yoksa ona meydan okuduğum için mi bilmiyordum ama yüzündeki tüm kaslar seğirirken dudakları gerilmişti. Tehdit bir gölge gibi yere uzanmıştı, onun vücudunun şeklini almış olsa da vücudundan değil kalbinden uzanan bir tehditti bu.

Parmağını bana doğru uzatırken o tehdit daha da devleşti. "Aynı şey," dedi öfkeli olmasına rağmen kısık ve tehditkâr yükselen sesiyle. "Bana bencil olduğumu söylüyordun, şimdi senin benden ne farkın var?"

Bir an ona söyleyecek bir şey bulamayıp gözlerinin içine bakmakla yetindim. Eline bir silah gibi verdiğim cümleleri üzerimde kullanıyordu. Sonunda öfkeyle, "Hiçbir şeyi anlamayan mankafanın tekisin!" diye bağırıp koluna çarparak yanından geçtim ve yatağın üstündeki örtüyü kaldırıp yatağın üzerine çıktım.

"Belki şu an karşımızda olan Gabriel gibi tek bir kişi değil, yüzlerce kişi ama emin ol, Mahi," derken gözlerini tam karşısındaki dolabın kapağına dikti. "O gün de yüzlerce cadı olsaydı, sen yine beni korumak isteyecektin."

Anlık bir sessizlik yaşandı. Kalp atışlarım, saatin tik takları gibi odanın içinde dolaşırken, Efken'in bedenini bana doğru döndürdüğünü hissettim. Bakışlarımı pencereye çevirdiğimde onun bana baktığını hissedebiliyordum.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Efken," diye fısıldadığımda pencereden görünen ayı izliyordum.

"Seni korumak için senden izin istemeyeceğim," dedikten sonra bana herhangi bir cevap hakkı tanımadan kapıyı açıp odadan çıktı.

Kapının çarparken çıkardığı ses gözlerimi yumup geri açmama neden oldu.

Üstüme çöken ağırlıkla yatakta küçülebildiğim kadar küçüldüm. Haklılığı bir bıçak olup karnımı deştiği sırada cenin pozisyonu alıp dişlerimi geçirmekten ağrıttığım yanağımı yastığa bastırdım. Ne kadar dil dökersem dökeyim beni dinlemeyeceğini, kendi bildiğini okuyacağını

biliyordum ve bu karnımdaki ağrının yorgunluğumu bile geride bırakmasına neden oluyordu.

Göz kapaklarım bedenimin yorgunluğuna daha fazla dayanamayıp birbirine tutundu. Alt ve üst kirpiklerim mengene gibi birbirlerine sarıldı. Dakikalar, saatler geçiyor, gözlerimi sıkıca yummama ve yorgunluktan bitap düşmeme rağmen bir türlü uyuyamıyordum.

Sonunda uyku bir oyuk bulup zihnime sızmaya başladı. Zihnim gibi bedenim de tamamen boşluğa düşmeye başladığı sırada üzerimin bir örtüyle örtüldüğünü hissettim. Gözlerimi açamayacak kadar yorgun hissediyordum.

Ama beni örten kişinin kim olduğunu biliyordum.

"Güçlü bir kadın olduğun doğru," diye fısıldadığını duydum. "Ama bu, ayak direten, inatçı küçük bir kız çocuğu olduğun gerçeğini gölgelemeye yetmiyor."

Kelimeleri, zihnimdeki cevap bulmamış her sorunun dağılmaya başladığı gibi dağılmaya başladığında parmaklarının saçlarıma temasını hissettim.

"Bu kez sana verdiğim sözü tutacağım, Mēness."

Onun içimde yaşayan bir geçmiş olduğunu ilk hissettiğim zamanı hatırladım; zaman, ölümü takip ediyordu. Ölümün ben, zamanın o olduğunu anladığımda o kadar çaresizdim ki, elimdeki bıçağı ya ona ya kendime saplayacaktım ama biliyordum ki bu bıçak öyle de böyle de sadece bana saplanmış olacaktı.

Biliyor musun Efken, bir gün sadece birimiz öleceğiz fakat gömülen tek kişi olmayacak.

5. YILDIRIM YAĞMURU

NATHAN WAGNER. SUFFOCATE

Bir travma ya da hissedilen acı karşısında her insan farklı tepkiler verir, farklı davranırdı.

Yirmi bir yıllık hayatım boyunca benim tercih ettiğim yol her zaman sessizlik olmuştu.

Kimsenin olmadığı, kendime ait bir köşeye çekilir, kaldırmakta güçlük çektiğim duygular yüzünden sessiz gözyaşları dökerdim. Lavların cehennem oyuğunu doldurduğu gibi, gözyaşlarım da yüzümü doldururdu. Ne kadar gözyaşı dökersem dökeyim, geçmeyeceğini bilirdim ama yine de ağlar, sonra da hiçbir şey olmamış gibi gizlendiğim köşeden çıkıp hayata karışırdım. Devam ederdim.

Bazen insan için en zor olan devam etmekti.

Kalbimin göğsümde, üzerine basılmış bir mayın gibi patlayacağını hissetsem dahi sırtlandığım yükü kimseye göstermezdim. Kalbimin bir gün sırtına yükleyip sakladığı yük yüzünden patlamasından korkuyordum. Oysa bazen öyle boş bakardım ki, eminim gözlerime bakan biri ılık bir kalp taşıdığıma inanmazdı; hoş, benim kalbim zaten buzdandı.

Elimi yanağım ve yastığın arasına sokup avucumu yanağıma yaslarken gözlerimi araladım. Efken, yanımda değildi ama başının yastığında bıraktığı boşluk hâlâ oradaydı. Üzerimdeki örtüyü kenara itip bacaklarımı yataktan sarkıtarak bir süre boşluğu izledim. Kaç saattir uyuduğuma dair bir fikrim yoktu ama bedenim daha dinçti, dinlenmiş hissediyordum.

Yataktan kalkıp elbise dolabından aldığım kalın taytı, buz gibi olan bacaklarıma geçirdim. Üşümüyordum ama tenim, tenimin üzerine karlar düşmüş gibi buz tutmuştu. Pencereye doğru sarsak adımlarla ilerlerken yüzümde tatsız bir ifade vardı.

Elimi pencerenin kenarına bastırdığım sırada dışarıdaki kalabalık dikkatimi çekmişti. Kurt sürüsü bir daire şeklinde karların arasında duruyordu. Kurtların oluşturduğu dairenin tam ortasında Efken'in durduğunu gördüğümde, kaşlarım bu yeni görüntünün zihnime gönderdiği sinyaller doğrultusunda çatıldı. Bir süre Efken'i izledim, daha sonra elindeki kartlarla oynadığını fark edince bir an olduğum yerde donup kaldım.

Geçmişten büyük bir emare, dedi zihnimdeki yılan saçlı kadın. Geçmişi geçiremezsin, geçmişi ondan gelecek dahi çekip alamaz.

Efken kartlarla oynuyor, kurtlar transa geçmiş gibi sadece dikiliyorlardı. Kurtlar bir anda ulumaya başladığında ormandaki ağaçlar da sallanmaya başladı. Ormanın üstünde ince bir tabaka belirmeye başladığında gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Bu bir ritüeldi. Efken, bir koruma kalkanı yapıyordu.

Onun gücünü yok sayamazsın, onun gücüyle kendininkini kıyaslayamazsın, diye konuştu yeniden zihnimdeki görsel ikizim. Sen çok güçlüsün, bu doğru ama orada oturan adamın güçleri henüz uyanmadığı hâlde bu kadar baskın.

"Onun çok güçlü olduğunun farkındayım," dedim kendi kendime, ardından zihnimin duvarlarını sivri, kırmızı tırnaklarıyla çizerek ilerleyen görsel ikizimin dudaklarından dökülen o kıkırtı sesi, kurtların uluma seslerine karıştı.

Evde aniden bir yıldırım çarpması gibi büyüyerek yankı uyandıran çığlık sesiyle olduğum yerde âdeta sıçrarken kapıya doğru döndüm. Sapphire. Kalbim korkuyla kasılıp şiddetle çarpmaya başladığında çok-

tan koşar adımlarla odadan çıkmıştım bile. Panik tüm bedenimi sadece birkaç insan saniyesinde ele geçirmişti, alev alev yanan bir güç kütlesi gibi hızla onun çığlığına doğru ilerledim. Koşarak koridora girdiğim sırada Sapphire acı bir çığlık daha atarak hızla salondan çıktı. Tökezleyip dizlerinin üzerine çöktü, acı acı inleyerek başını kaldırdığında, bıçak keskinliğinde kesilmiş adımlarımla donup kalmıştım. Sapphire'ın gözlerinden kanlı gözyaşları akıyor, ağzından akan kanlar o öksürdükçe her yana sıçrıyordu.

"Sapphire!"

Korkuyla ona doğru atılıp yanına çöktüm. Yüzünü ellerimin arasına aldığımda kanlar parmaklarımı ânında kızıl renge boyamıştı. Parmaklarımdan bileklerime doğru akan yoğun kanın soğukluğu derimi çizerken ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Ellerimin arasındaki zayıf yüzü ve güçsüz düşen bedeni titriyordu.

"Ne oluyor sana?!"

"Kal..." Şiddetle öksürdüğünde yüzüme sıçrayan kanı hissettim. "Kalkan."

Kızıl gözlerim bir ateş gibi yanmaya başladıktan hemen sonra göz bebeklerim bir yılanın göz bebeği gibi aniden inceldi. Dik konuma gelen dar elipsin kalp gibi çarpıp genişlediğini, ardından bir yırtıcının avına kitlendiği andaki gibi daraldığını hissediyordum. İçimdeki korku ve öfke bedenime iki farklı yılan gibi dolanarak kasılmalarımı güçlendirdi. Aniden ayağa fırlayıp kapıya koştum. Kapıyı açtıktan sonra karla kaplı verandada çıplak ayaklarımla kayarak durdum.

"Kesin şunu!" diye çığlık atarak bağırdığımda, güçlü çığlığımın yankıları tüm ormanı sıyırıp geçti, yankıları şehirlerce dolandı. Oluşturdukları kalkan titreşirken içimdeki kadın bir yılan gibi tıslıyor, ritüele katılan kurtları vahşi gözlerle izliyordu; sanki her biri yok edilmesi gereken düşmanlardı.

Efken, elindeki kartlarla başını bana doğru çevirdiğinde titreyen elimi havaya kaldırdım, gözlerim Efken'in gözlerindeydi.

"Es tev pavēlu pazust. Pakļauties!" diye bağırdığımda, sesim hiç olmadığı kadar güçlü ve kararlı çıkmıştı. *Sana ortadan kaybolmanı emrediyorum. İtaat et.*

Kalkan çatırdamaya başladığı anda kurtların hırıltıları yükselmeye başladı. Oluşturdukları kalkan patlayıp kar kristalleri gibi yeryüzüne dökülürken artık kurtlar daha kuvvetli hırlıyorlar, vahşi gözleriyle bana bakıyorlardı. Titreyen elimi indirip onlara yönelttiğim sırada Efken, öfkeyle ayağa kalkıp bana baktı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım öfkeyle, yükselen sesimle eş zamanlı olarak hırlayan kurtlar öne doğru atıldı. Bir yılan gibi sinsi ve ürkütücü bakan gözlerimi hırlayan kurtlara diktiğim sırada çıplak ayaklarımla karları ezerek verandadan inmeye başlamıştım.

Benim yaklaştığımı gören kurtlar, büyük, sivri dişlerini göstererek geri çekilmem için uyarıyormuşçasına hırlarlarken, Efken onlara döndü. "Siz kime hırladığınızı sanıyorsunuz lan andavallar?" diye hırladı. "Derhâl sakinleşin."

Kurtlar geri çekilse de hırlamaya devam ediyorlardı. Alfalarının yaptığı işi bozduğum için mi sinirleniyorlardı? Başımı omzuma doğru eğip alaycı gözlerle kurtlara baktım, gözlerimdeki elips, tehditkâr bir şekilde inceldi.

"Gösteriniz bitmediyse beyler, asıl gösteriyi size izletmekten gurur duyarım," diye fısıldadım, sesim zehirliydi.

Kurtların kulaklarının geriye doğru gittiğini gördüm, bu itaat olmasa da eminim ki tehdidimin doğuracağı sonuçlardan haberdarlardı.

"Aferin size."

"O kalkanı bizi koruması için yaptım." Sinirle bana doğru bir adım attığında gözlerimi onun gözlerine diktim, kurtların korkularına rağmen hâlâ hırıldıyor olmaları öfkemi körüklüyordu. "Hangi hakla bunu engellersin?"

"Sizin kendi kafanıza göre yaptığınız o kalkan, az kalsın Sapphire'ı öldürecekti!" diye yüzüne doğru bağırdığımda tehditkâr mavi gözleri kısıldı.

"Bana bağırmayacaksın," dedi sakince.

"Engel olabilecek misin?"

"Elbette olabilirim, iyi bilirsin."

"Tüm zehrimi," diye tısladığımda gözleri bundan keyif alıyormuş gibi iyice kısıldı, "kanının içine doldurur, seni arkandaki kuduzlar gibi bağırtırım."

Kurtlar tekrar hırlayarak ileri atılacağı sırada onu hissettim. Crystal, elindeki asasını sallayarak karları topuklu botlarının altında eze eze bize doğru geliyordu. Crystal'i gören kurtlar ona doğru atılırken Crystal, elindeki asayı kaldırdı. Üzerine doğru koşan kurda tıslayarak bakıp elindeki asasını sertçe kurdun boynuna vurdu, kurt havada uçup ilerideki ağacın kalın gövdesine çarptı, acı bir ses çıkararak yere düştü.

Crystal, "Bir daha sakın ona havlamaya kalkma," diye tıslayarak Efken'e baktı. Bir diğer kurt da öfkeyle Crystal'in üzerine atladı. Birlikte karların arasında yuvarlandılar. Crystal, asasını kurdun dişlerinin arasına soktuktan sonra topuklu botunun tabanını kurdun karnına hızla geçirdi. Kurt, karların arasında yuvarlanarak sürüklenmişti.

"Hoşt," diye alay etti Crystal üstündeki karları silkelerken.

"Kavgayı kesin!" Efken kükreyerek onlara bakarken kurtlar gözlerini Efken'e çevirip geri adımladılar. Crystal, öfkeli gözlerini kurtlara çevirdi.

"Onlar benimle boy ölçüşemez. Hepsi birer enik."

En cüsseli boz renkli kurt hırladığında, Crystal ona orta parmağını gösterdi.

"Kendi aranızda kavga etmekten vazgeçseniz iyi edersiniz," dedim her iki tarafa da bakarak. Sanki az önce Efken'le yaptığım tam da bu değilmiş gibi. "Halihazırda yeni bir kaosumuz varken bir de buna hiç gerek yok." Efken'e doğru döndüm. "Kalkan falan olmayacak."

"Ne demek olmayacak?" Efken, bu kez gerçekten sinirli görünüyordu, bu konuyu benimle sonuna dek tartışabileceğini anladığımda dişlerimi birbirine bastırdım. Birimizin sakinleşmesi gerekiyordu.

Sapphire, üzerindeki kanlı kıyafetlerle verandaya çıktığında, Yaren kapının kenarında durmuş korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Crystal'in gözleri Sapphire'a döndü, aniden ona doğru koşmaya başlayınca ortamdaki hava tamamen gerilmişti. Efken gözlerini verandadaki Sapphire'a çevirdi. Gözlerinde gördüğüm ifadeyle sakince derin bir nefes aldım.

"Sapphire'ın bedeni, senin koruma kalkanını kaldıramadı," dedim Efken'in yüzünü incelemeye devam ederek. Mavi bir uçurum olan gözleri gözlerime tutundu. "Bunun nedeni insan bedeninde olması sanırım." Sonra sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla fısıldadım. "Ya da Karaduman, senin basitçe yapabildiğin kalkanın bir Mar'ı öldürebilecek kadar kuvvetli."

Efken elindeki kart destesini avucunun içinde ezerek sıkarken gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Bir koruma şart, Medusa," derken sesi hâlâ öfkeli ve genizden geliyordu. "Yaren ve sen bu evdeyken buna mecburuz."

Tam ağzımı açacakken, Crystal, "Bunu ona siz mi yaptınız?" diye bağırdı kurtlara doğru. "O asayı içinizden geçirir, ateşte kuzu gibi çeviririm, pire torbaları!"

"Kalkan yaptı," dedim Crystal'e bakmadan. "Bağırıp çağırmayı kes." Gözlerimi kurt topluluğuna çevirdim. "Ben buradayken hiçbir şey yapamazlar."

"Ben emretmediğim sürece, hiçbiri hiçbir şey yapmaz," dedi Efken üstünlüğünün yakıcı parıltısıyla beni buluşturarak. Dişlerimi sıkarak ona bakmaya başladım.

"Kalkan yok."

"Kalkan şart."

"Bunu Sapphire buradayken yapamayız, Efken," diye tısladım.

"Niyetim kız kardeşlerinden birine zarar vermek değildi ama kalkansız devam edemeyiz." Sesi barut gibiydi. Çıplak ayaklarımın altında ezilen kar, topuklarıma toplu iğne batıyormuş gibi bir his bırakıyordu. Niyetinin tamamen bizi korumak olduğunu, isteyerek böyle bir şeye sebep olmayacağını zaten biliyordum. Sadece Sapphire'ı o hâlde görmek gözümü karartmıştı. Sapphire'a karşı bağımın bu denli güçlü olması korkutucuydu.

Gözlerim az önce Crystal'in patakladığı, bize uyuz olmuş gibi bakan kurtlara çevrildi. Derin bir nefes alıp tekrar Efken'e baktığımda, Efken'in bakışlarının ayaklarıma kaydığını görüp ayak parmaklarımı karlara sapladım.

"Üşüteceksin, içeride konuşalım." Gözlerini ayaklarımdan ayırıp arkasındaki kurt sürüsüne çevirdi. Kurtlar onun bakışlarına karşılık verdikten sonra geri çekilerek ormana doğru dağıldılar.

SÖSYE KATEDRALİ

Katedralin içinde ilerleyen topluluk birbirine bakmıyordu. Herkesin kafasında aynı soru işareti vardı. Birdenbire alarma geçilmesinin sebebi büyük bir savaşın yolda olmasından mıydı yoksa daha başka bir konu mu vardı?

Çoğu cadının cübbeleri içinde sessizlik içerisinde ilerlerken kafasında başka ihtimaller de dönmüyor değildi, bu kadar kalabalık bir toplantının elbette ki en korkutucu sebebi, kapıdaki büyük bir savaş olurdu. Yüzyıllardır uğradıkları saldırılar yüzünden artık hepsi korkuyordu, birilerinin hedefi olma niyetinde değillerdi.

Bu yüzden kalabalık sessizce yürüyor da olsa, kalplerinin sessiz olmadığı kesindi.

Baş Büyücü, Cadıların Sözcüsü, katedralin içindeki kilisenin yüksek, üzerine ulaşmak için tam on yedi basamak tırmanılması gereken ahşap, özü sihre yakın olduğu için meşeden yapılma kürsünün önünde durmuş, konuşma metnini gözden geçiriyordu.

İlk grup içeri girdiğinde ve ön tarafa doğru ilerlemeye başladıklarında gözlerini kaldırıp cübbelerin içinde onu izleyen çoğu tanıdık, bazılarıysa yeni yetme olduğu için oldukça yabancı olan cadı topluluğunu inceledi.

Sözcü bekledi, neredeyse her soydan iki, üç soy temsilcisi cadı davete icabet etmişti. Sonunda kilisenin koltuklarında tek bir boş yer bile kalmamış, ayakta kalan cadılar birbirlerinden birkaç adım mesafe uzaklıkta yan yana dikilmeye başlamışlardı.

Sözcü, "Sizi buraya kadar yorduğum için üzgünüm," diyerek söze girdiğinde, sarı saçları beline kadar uzanan bir kadın cübbesinin şapkasını çıkarıp, "Neden buradayız, Baş Büyücü?" diye sordu.

Sözcünün gözleri genç kadının sedefli mor gözlerine mıhlandı.

"Söze girmeme neredeyse birkaç kelime kalmıştı, Kassandra," dedi. Ardından gözlerini kalabalığa çevirdi. "Yüce varlıkların uyanışa geçtiği bir yıl yaşıyoruz. Reenkarnelerin ardı arkası kesilmiyor. Bu süre zarfında aldığım sarsıcı bir haber yüzünden sizleri buraya davet etmek durumunda kaldım."

"Sizi dinliyoruz," dedi orta boylarda, genç bir kadın. Bilinen cadı özelliklerinin aksine, görüntüsü diğer cadılardan farklıydı. Kısa, siyah saçları, kalp şeklinde bir yüzü, ince dudakları, iri kahverengi gözleri vardı ve kahverengi gözlerinde diğerlerinde olduğu gibi olağanüstü bir ışık dağılımı yoktu. Baş Büyücü onu görür görmez, Firavun soyundan gelen nadir cadılardan biri olduğunu hemen anladı.

"Sen Meryem olmalısın." Kızı saygıyla selamladı. "Hansoyluların son torunu. Burada olmana sevindim." Gözlerini kızdan ayırıp diğer cadılarda gezdirirken bakışları ciddileşmişti. "Uyanışı gerçekleşenlerden biri de Mar Kraliçesi. Marlar ve dünya üzerindeki tüm yılanlar, nihayet kraliçelerinin dönüşüyle beraber eminim kutlamalara başlarlar. Mar dünyasında bir hareketlilik baş göstermiş gibi görünüyor."

"Uyanan yeni bir Mar Kraliçesi mi? Son Mar Kraliçesi çok uzun zaman önce ölmemiş miydi?" diye sordu kalabalıktan biri.

"Ölmedi. Yeniden geldi."

Bu cümleyle beraber, kilisede yoğun bir sessizlik baş gösterdi. Bu sessizliğin arkası ise şaşkınlık yüklü fısıltılar olmuştu.

"Mēness, geri döndü."

"Mēness? Mitlerde ismi geçen kadından mı bahsediyorsunuz?" Meryem yeniden konuşmuştu, yönelttiği soru üzerine Baş Büyücü ona baktı.

"Evet, Kraliçelerin bile Kraliçesi olan Mēness, geri döndü."

"Gücün annesi," dedi bir kadın, orta yaşlarda bir cadıydı, soyundaki tüm yeni cadılar katledildiği için uzun zamandır yalnızdı. "Peki Mēness'in uyanışı ile bizim toplanmamız arasındaki bağ nedir? Marlar ve diğer soylar arasında bir anlaşma var, hepimiz kendi hayatlarımıza bakacaktık. Mēness'in dönüşünü neden önemseyelim ki?"

Baş Büyücü, bir kalkışmanın yaşanmasından çekiniyormuş gibi derin bir nefes aldı, bir süredir büyülerle sağlığını toparlamaya çalıştığı kalbi, yine garip bir aurayla sancıyarak çarpıyordu.

"Ne yazık ki bir olay yaşandı."

Hep bir ağızdan merak dolu cümleler havada uçuşmaya başladığında, ortam öylesine gerilmişti ki, Baş Büyücü eğer doğru kelimeleri kullanmazsa, kanlı bir savaşa sürüklenileceğinin farkındaydı.

"Talihsiz bir olay yaşandı ve iki cadı, bir Mar tarafından katledildi."

Buz gibi bir sessizlik...

Kan dökülen gözler, ateş gibi yanan yürekler, taş kesen suratlar, hepsi buradaydılar. Kilisenin koltuklarına oturmuş, Baş Büyücü'ye bakıyorlardı.

"Bana kulak vermek zorundasınız. Bu talihsiz olay elbet kulağınıza gelecekti, o yüzden ilk benden duymanızı istedim. Çünkü hepinizin güvenliğinden sorumlu olduğum gibi, soyunuz nereden gelirse gelsin sizler iyi birer cadı olmak için ant içmiş ataların çocuklarısınız. Sizi bir kaosa sürüklemek isteyecekler, sürüklenemezsiniz."

Buz kesmiş salondan tık sesi bile çıkmıyordu. Baş Büyücü, her birinin ne hissettiğini merak etse de açıklamasına kaldığı yerden devam etti.

"Henüz yeni uyanan bir Mar'dı. Anlaşmayı bilmiyordu ve tehlike altındaydı," diyerek konuşmaya başladı. "Katledilen iki cadıdan birinin soyu öç almak için harekete geçmeye karar verdi. Marlara olan düşmanlığıyla bilinen güruh da bu işin içinde olacak tabii ki. Size de gelecekler dostlarım, sizi tarihin en kanlı savaşına çekmek için gelecekler. Sizden tek isteğim, ricam, yasalarımıza uymanız, bir kalkışma yaşanırsa ve Marlar ile anlaşma kökünden yok edilirse, o zaman dökülecek kanı tahmin dahi edemiyor, etmek de istemiyorum."

"Bir Mar, iki cadıyı katlediyor ve bizden susmamız mı bekleniyor?" Bu soru, öfkeden taşa dönmüş gözlerin sahibinden çıkagelmişti.

"O iki cadı, henüz yeni uyanan bir Mar'a saldırmayı seçmişti, Kassandra."

"Beni kesinlikle bu olayın dışında tutsunlar. Ailemle normal bir hayat yaşıyorum," dedi bir erkek cadı. Ona katılan en az yirmi kişi, ne kadar aralarından iki kişinin katledilmesi yüzünden dehşete düşmüşseler de birileri onları kalkışmaya davet ederse reddedeceklerini söylediler.

"Bunu yapan kimdi?" diye soran, orta yaşlardaki cadıydı.

Kimsesizliği kana kana içen cadının içinde yıldırımlar patlamaya başlamıştı. Hissettiği öfkenin damarlarını kazıdığını düşünerek Baş Büyücü'ye baktı.

"Yeni uyanan bir Mar dedin. Kimdi bizden iki kişiyi öldüren Mar? Söyle. Kim?"

İçindeki öfkenin kaynağı belki de tüm ailesini kaybetmiş olmasıydı. Kalbinde büyümeye başlayan kinin beslenmesine neden olan cevap ise tüm salonun buz kesmesine neden oldu.

"Kraliçelerin Kraliçesi, Mēness."

Kadının yüreği mutlak ve sonsuz öfke ateşiyle yanıp söndü, ardından o yürek taşa döndü. Biliyordu, Kraliçelerin Kraliçesi unvanına sahip olmaya başaran bir Mar kadını, bir soyu değil, isterse binbir türlü soyu aynı anda yok edebilecek güce ve donanıma sahip demekti.

Yeni uyanmış bir Mar kadını için Kraliçelerin Kraliçesi unvanı çok ağır değil miydi? Taşa dönen yüreklerden biri de Kassandra'ya aitti. Sonsuz bir kıskançlığın damarlarını kan gibi yırtıp ilerlediğini hissederken ince kavisli kaşları çatılmıştı.

"Yüceler yücesi Mēness," diye fısıldadı yaşlı cadı, Kassandra'nın gözleri yaşlı kadına çevrilmişti. Aradığı intikam ateşini o kadında görüyordu. Kendi içindeki kıskançlık ateşinden daha zalim bir ateşti gördüğü ateş. Görmeyi beklediği, arzuladığı ateşti. Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle acı yüklü cadıyı izlemeye devam etti. "Yüceler yücesi Mēness, iki cadıyı öldürecek kadar gözünü karartmış, cadıları hakir görmüş, öyle mi?"

Baş Büyücü, taş gibi bir suratla, "Hakir görülmediniz," dediyse de salondaki birkaç cadı, kalbi intikamla taş bağlamış yaşlı cadıya inanmayı seçmişti. Belli bir grubun kafası karışıktı, ne hissedeceklerini bilemediklerinden her iki tarafı dinleyip sessiz kalmakla yetiniyorlardı.

"Kraliçelerin Kraliçesi Mēness, bilinsin ki benim kraliçem değildir!" diyerek ayağa kalkan yaşlı cadıya Kassandra eşlik etti.

Kassandra, "Yılanlar biz cadılardan üstün değildir!" diye bağırdı ateşli bir sesle.

"Meclis üyelerini ayaklandırma çabanız unutulmayacak, Cadılar," dedi Baş Büyücü iki cadıya öfkeyle bakarken.

Yaşlı cadı cübbesinin eteklerini sallayarak çıkışa yönelirken, "Lanet olsun Mēness'e!" diye bağırdı.

Kassandra tekrar etti: "Lanet olsun Mēness'e!"

Baş Büyücü'ye yaklaşan rahibelerden biri, "Sanırım işleri daha da berbat ettik," diye fısıldadığında, Büyücü onu dinlemek için hazırda bekleyen topluluğa bakıyordu.

"Ne kadarı bizim tarafımızda olursa, o kadar az zararlı çıkarız, Tina. Mēness'i karşılarına alacak kadar çıldırmış olamazlar. Sonumuzu getirmelerine izin vermeyeceğim."

"Belki de söylendiği kadar güçlü değildir, efendim."

"Güçlü," dedi Baş Büyücü sakince. "Sanıldığından daha da güçlü."

❋

Kafamın içi bir savaş meydanından daha kanlıydı. Arkadaşlarım zihnimin duvarlarına yaslanmıştı, hepsinin elinde birer silah vardı. Medusa, mantığımdan oluşan tahtın üzerinde oturuyordu, savaş alanını kibirli gözlerle izlerken izlendiğinin de farkındaydı. İzlendiğimin farkındaydım. Efken'in elindeki kılıç, korkumun boğazına dayanmıştı.

Onun elindeki silah her zaman korkuma doğrultulmuş olurdu çünkü biliyordum, Efken benim bir şeylere karşı korku beslememden hiç hoşlanmıyordu.

Crystal, yumruğunu bana doğru savurduğunda parmaklarımı yumruğuna sararak onu geriye püskürttüm, uzun tırnaklarım beyaz tenine saplanmış olmalıydı. Bugün diğer günlerden daha kasvetliydi, havada tuhaf bir koku vardı. Bacaklarımı sıkıca saran taytım, bacağımı kaldırıp Crystal'e doğru savurduğumda gerildi. Ormanın derinliklerindeki boş bir koruluktaydık. Bizi bekleyen bilinmezliğe karşı kendimizi savunmak konusunda alıştırma yapıyorduk.

Kalın tabanlı botum Crystal'in omzuna çarptığında, Crystal ayak bileğimi tutarak beni kendine çekti. Bacaklarım tamamen ayrıldığında bu onu güldürmüştü. Gülerek elimi göğsüne bastırıp onu ittim, bacağım omzundan kaydı ve bakışlarımız birbirine kenetlendi. Bugün onda görmeye alışık olduğum çizmelerini giymemişti, benimkilere benzer kalın tabanlı bot giymişti, bu yüzden aramızda pek boy farkı varmış gibi görünmüyordu. Yine de o benden uzundu.

"Efken, hayatım, sen orada itinle oynarken bu sarı yılan senin kızı götürüyormuş gibi görünüyor," diye şakıdı İbrahim. Avucuna doldurduğu patlamış mısırları ağzına sığdırmaya çalışırken komik görünüyordu. Herkes bir şeylerle ilgilenirken, Ulaş bile arbaletiyle alıştırma yaparken, o ise kalın bir kütüğün üzerine oturmuş bizi izleyerek mısır yiyordu. Biri onun götünü tekmelediğinde zevkle izleyecektim.

"Zıkkımlanacağına bir işe yara," diye homurdandı Efken, bu sırada mavi gözleri bize doğru dönmüştü. Crystal ona sırıtarak bakıyordu, Efken gözlerini devirdi.

İbrahim, Efken'i duymazdan gelerek, "Senin kız demek şu an beni biraz yaraladı, kalbimin yarasını sarmakla meşgulüm," dedi dalgın gözlerle mısır kasesine bakarken. "Yoksa Oğuz'umu kaybedip Leyla gibi delirecek miyim? Pembe paltoların fiyatı ne kadardan başlıyor acaba?"

Ona gözlerimi devirerek baktım. Her ne kadar sululuk yapsa da maskesinin ardındaki fırtınanın rüzgârını hissedebiliyordum. Sezgi karların arasında bağdaş kurmuş oturuyor, elindeki kalın, ciltli kitaba bakıyordu. Sapphire ise sessizce onu izliyor, her hareketini ilgiyle takip ediyordu.

Hatem'den gelen iniltiyle kızıl gözlerimi ona çevirdim. İki büklüm duruyordu. Efken ise ellerini beline koymuş, çatık kaşlarla ona bakıyordu.

"Sen her vurduğumda böyle hastanelik mi olacaksın lan?" Gergin bir ifadeyle Hatem'e bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım, zavallı Hatem'e acımaya başlamıştım.

"Beni çalıştıracağınızı söylediniz ama yaptığınız tek şey beni dövmek," dedi Hatem inler gibi.

"En iyi böyle öğrenirsin," derken elini Hatem'in omzuna bastırıp doğrulmasını sağladı. Gülmemek için gözlerimi onlardan ayırdım. "Nasıl gizli gizli beni izlediğini, işerken bile dikizlediğini unutmadım."

"Hatem," dedi İbrahim aniden ciddi bir ifadeyle. "Gördün mü lan gerçekten?"

Hatem saf saf, "Neyi?" diye sorduğu anda, Ceyhun avucuna toplayıp sıkıştırdığı karı İbrahim'in kafasına attı.

"Ayarsız," dedi Ceyhun ters bir sesle. İbrahim dudak bükerek saçlarındaki karları silkelediği sırada Efken, İbrahim'e yönelmişti. İbrahim, Efken'in ona yaklaştığını görünce korkarak ayağa kalktı, kucağındaki mısır kâsesi devrilmiş, mısırlar karla kaplı zemine saçılmıştı.

"Göstereceğim sana, gel," dedi Efken ona yaklaşmaya devam ederek. Üzerindeki kesik kollu tişörtü, dışarıdaki dondurucu havaya rağmen terden üzerine yapışmıştı.

İbrahim, "Hiç şakadan anlamıyorsun, darling," derken korkusunu örtmeye yetmeyen bir sırıtışla Efken'e bakıyordu. Geri geri adımlarken dengesini kaybedip karların üzerine sırtüstü düştü ama hiç vakit kaybetmeden kalkarak kaçmaya devam etti. "Yoksa ben istemez miyim göstermeni? Keşke ya. Keşke."

"Ulan maymun!" diye hırladı Efken, İbrahim'e doğru atılınca İbrahim karların içinde komik bir şekilde koşarak Sezgi'nin arkasına saklandı. Kızın kolunun kenarından Efken'e kaçamak bakışlar atmaya başladı.

"Koru beni, büyü yap bir şey yap," dedi, bir yandan da Sezgi'yi omuzlarından tutarak sarsıyordu. "Acilen diminuendo büyüsüne ihtiyacım var."

"O ne? Öyle bir büyü mü var?" diye sorarak İbrahim'e doğru döndü Sezgi. Elini sertçe İbrahim'in omzunda duran eline vurdu. "Sarsıp durma beni yahu."

"Doğru, siz o büyüyü bilmezsiniz," dedi İbrahim ellerini beline koyup kaşlarını çatarak. "Ne oldu? Geldiğim yerdeki şarkıcıyı bile çaldınız da o kadar ünlü büyüyü çalamadınız mı gerçekten de ya."

"Dante'yi çalmışlar ya," dediğimde bana hak vererek başını salladı.

"Moonlight Sonata'yı çaldılar be," diyerek beni doğruladı. İbrahim bir an durup, "Teorim geldi," dedi. "Dante belki de Cehennem diye Varta'ya gelmiştir, Mahinev? Olamaz mı toprağım, olabilir gibi geldi bana."

"İnan teori kaldıracak kafa kalmadı bende."

"Ay ama bende çok kaldı," dedikten sonra kendini işaret ederek kısık sesle mırıldandı. "Kardeşim ben leşçiye dönüştüm."

Biz kendi aramızda sadece ikimizin bildiklerinden bahsederken bu durumun diğerlerini ne kadar sinirlendirdiğini görebiliyordum. Efken, İbrahim'e doğru atılıp onu ensesinden tuttuğunda İbrahim bir leşçiye yakışır ciyaklamasıyla ormanı ayağa kaldırdı.

"Vikleme puşt," diye homurdandı Efken.

İbrahim, "Çabuk ol, Sezgi. Kurtla dövüşmem için o büyüye ihtiyacım var," diye acıyla inlerken bir yandan da korkuyla Efken'e bakıyordu.

Onları kendi hâllerine bırakıp Crystal'e doğru döndüm. "Sürekli seninle çalışarak kendimi geliştiremem, Crystal," dedim, Crystal de endişelerimi görmüş gibi kaşlarını çattı. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım ve derim çekiştiriliyormuş gibi acımaya başlamıştı. Saçımdaki tokayı çekip saçlarımı özgür bıraktım. "Karşıma yılanlardan çok," bir an karşıma bir yılanın düşman olarak çıkabilme ihtimali kaşlarımı çatmama neden oldu, Crystal'in de bakışları değişmişti, "daha farklı ırklar da çıkacaktır."

"Teklifin nedir?" diye sordu Crystal, bu düşünceden hoşlanmamış olsa da haklı olduğumun farkındaydı.

"Hatem ile deneyebiliriz," diye mırıldandığımda Crystal kahkahayı bastı.

"O enik sana bir metre yaklaşmaya korkar," dedi, ardından gözlerini bakışlarını bize çeviren Hatem'e dikti. "Korksa iyi eder."

Hatem dişlerini göstererek Crystal'e baktığı sırada Efken ellerini birbirine vurarak bana yaklaştı. "Daha iyi bir fikrim var," dediği anda kaşlarımı kaldırarak gözlerimi onun gözlerine sabitledim.

İbrahim, "İnşallah o fikrin içinde ben yokumdur," dese de kimse ona aldırış etmedi.

Efken, mavi bir yıldırım gibi çarpan gözlerini ormana doğru çevirdi. Parmaklarını dudaklarına yaklaştırdı, gür bir ıslık çaldığında ona şaşkınlığımı gizleyemeden bakakaldım. Islığı ormanın içine ulaşarak yankısıyla tüm koruluğu titrettiğinde herkes sessizdi. Ağaçların dallarının birbirine çarparken çıkardıkları sesleri duymaya başladım. Daha sonraysa ilerideki uzun ağacın arkasından çıkan kızıl kurdu gördüm. Kocaman kurdun kızıl tüyleri kabarıktı, cüssesi iki insanın yan yana durduklarında kapladıkları alandan fazlasını kaplıyordu. Kızıl gözlerini buradan bile görebiliyordum ve o gözler Efken'deydi. Alfa'daydı.

Kurt, koca patilerini karlara saplayarak ağırkanlı adımlarla bize yaklaşırken, "Ona saldır," dedi. Bir an dediği şeyi idrak edemeyerek ona bakakaldım. Daha sonra gözlerimi büyük cüsseli kurda çevirdim.

Kurt onu anlamıştı, onay almak ister gibi Efken'e bakmaya devam ediyordu. Göz ucuyla Efken'in başını salladığını gördüğümde, kurdun da gözleri bana çevrildi. Efken geri çekilirken Crystal'in de dişlerinin arasından tıslayarak geri çekildiğini fark ettim.

"Sen aklını mı kaçırdın, Karaduman?" diye tısladı Crystal, bu soruya aldırış etmedim.

Sezgi, "Efken, bu iyi bir fikir mi?" diyerek Crystal'e hak verdiğini daha yumuşak bir dille belirtmiş oldu.

"Çenenizi kesin de kızımın yapacağı gösteriyi seyredin." Sinir bozucu bir gülüş sesi çıkardı. "Tabii becerebilirse."

Küçümsendiğimi hissetmek nabzımın damarlarımın içinde dalgalanmasına neden oldu.

Kızıl gözlerimi büyük kurda diktiğim sırada bütün bakışların üzerimde olduğunu biliyordum. Karşımdaki kurt, benim kim olduğumu biliyordu, kim olduğumu bilse bile onun için önemli olan Efken'in kim olduğu olmalıydı. Efken, ona bir emir vermişti ve o, bu emri canı pahasına yerine getirmek için hazırdı. Alfa'sı için yetiştirilmişti.

Kurt aniden hırlayarak bana doğru koşmaya başladığında göz bebeklerim hızla inceldi, bedenim kendini koruma içgüdüsüyle saldırı pozisyonu alırken uzun tırnaklarımı taytımın üzerinden dizlerime bastırdım. Gözlerimde saniyeler içerisinde düşmanca bir ifade oluşmuştu ve karşımdaki rakibin de bunu gördüğüne emindim. Kurt, koca cüssesiyle üstüme atladığında birlikte karlarda yuvarlandık. Kurt üzerimdeydi ve büyük dişlerini göstererek yüzüme doğru hırlıyordu.

Ağzımın içindeki dilin anlık uzadığını hissettim.

Seri bir atakla dirseğimi sertçe kurdun kalın boynuna vurduğumda onu üzerimden atabilmiştim. Acı sesi, yüzümden kaybolan nefesinin kesilme sesiyle birbirine karıştı. Zıplayarak uzandığım yerden doğruldum. Kurt tekrar bana doğru atılınca botumun tabanını yüzüne geçirerek kuvvetli bir tekme savurdum.

İlk başta afallayarak geri çekilmişti ama kızıl gözleri artık daha saldırgan bakıyordu. İşin renginin değiştiğini hissediyordum. Medusa, kafamın içinde çatallı dilini çıkararak düşmanca tıslıyor, kaosun çanları birbirine vurarak vücudumu ve gücümü uyarıyordu. Yerdeki karların havalanmasına neden olacak bir hızda kurda doğru koşmaya başladım, bu atağıma karşılık şimdi o da bana doğru koşuyordu.

Üstüme atlamak için havalandığı sırada dudaklarımın arasından zehirli bir tıslama çıkıp koruluğu ateşe verir gibi bir yankı uyandırdı. Saldırmak için zıpladım, Mahinev'in bu şekilde çevik bir hareketle zıplayamayacağını biliyordum; Medusa, buradaydı.

Kızıl kurt ağzını açarak bana saldıracakken kolumu kalın, tüylü boynuna sarıp hırlayarak boynunu geriye doğru eğdim. Birlikte karların arasına şiddetle düştüğümüzde ben ayaktaydım, onun boynu dirseğimin arasındaydı ve içimde yükselen hırsla birlikte boynunu koparacakmış gibi sıkıyordum.

İçimdeki vahşi, tüm dişlerini dışarı çıkarmış, savaşı kazanma arzusuyla âdeta kükrüyordu. Kurdun hırıltıları boğuklaşırken boynunu

sertçe çekerek iyice yatırdım. Crystal'in ıslık çaldığını duyabiliyordum, etrafımızdaki her sesi duyabiliyordum ama şu an hiçbirini ayırt edemiyordum.

Dirseğimle sıkıştırdığım kurdun nefesinin kesildiğini fark ettiğimde zihnim yıkılan bir bina gibi gürültüyle sarsıldı. Göz bebeklerim genişledi, insanlık, damarlarıma kan gibi doldu ve kurdu öfkeyle ileri doğru savurdum. Dev kurt kalın bir ağacın gövdesine çarparak karların arasına yığıldığında, ağacın dallarına tutunan karların tamamı da üzerine yıkılmıştı ve kurt, kesik hırıltılar çıkarıyordu.

Gümüş Pençe'ye içimde yeniden yanmaya başlayan merhamet duygusuyla bakakaldım. Oysa öfke hâlâ içimde yükselmeye devam ediyordu.

"Ohooo," dedi Efken alayla. Öfkeyle parlayan gözlerimi Efken'e çevirdiğimde gözlerindeki ilgiyi yakalayabilmiştim. "Ne o, Mahicik, öldürmekten mi korktun?"

Göğsüm aldığım düzensiz nefeslerle hızla inip kalktığı sırada gözlerimi tekrar perişan hâldeki kurda çevirdim. Artık orada bir kurt bedeni olmadığını gördüğümdeyse kaşlarım çatıldı. Karların arasında uzanan bir beden vardı ama bu bir kurt değil, insan bedeniydi. Hatem bedenin yanına çökmüş, onu tam olarak görebilmemi imkânsız hâle getirmişti.

"Zarar vermek yok, sadece bir antrenman," diye mırıldandığımda nefeslerim hâlâ düzensizdi.

"Onunla savaşırken ona nasıl baktığını gördüm, Medusa." Bir elmas gibi parlayan gözlerini gözlerime diktiğinde yutkundum. Dışarıdan nasıl görünmüştüm?

"İtini öldürmemi mi tercih ederdin?"

"İtini derken bile ona zarar verdiğin için üzgünsün."

"Sadece antrenman yapıyorduk," diye yalanladım onu.

İbrahim, Hatem'e hayretle bakarak, "Sen her ağaç dibinde don mu saklıyorsun lan?" diye sorunca gözlerim Hatem'e kaydı. Hatem elindeki pantolonu yerde uzanan adama uzatırken yan yan İbrahim'e bakıyordu.

"Evet. Ne zaman gerekli olacağı belli olmuyor," dedi Hatem. Yerdeki adamın önüne bir perde gibi kapanırken kimse onlara bakmıyordu, gözlerimi onlardan ayırdım.

"Mahi." Efken'in sesiyle birlikte gözlerim yeniden mavi gözlerle buluştu. "Tek yapman gereken kim olduğunu unutmamak." Bunu söy-

lerken adımları bana doğru düşüyordu. "Karşında kim olduğunun bir önemi yok, Mahi. Sen beni bile alt edebiliyorsun." Son cümleyi kurarken dişlerini sıkmış, kemiklerin mezarlığı gibi duran yüzü gölgelerle ödüllendirilmişti.

Gözlerimi kapatıp bir süre bekledim. Bedenim gevşemeye başladığındaysa ona sokuldum. Elini saçlarıma bastırıp beni kendine doğru çekerken yan gözle bize yaklaşan adama baktım. Buğday tenliydi, terli kızıl saçları alnına dökülmüştü, kahverengi gözlerini Efken'e çevirip onu selamladıktan hemen sonra bana doğru döndü.

"Kraliçe," dedi, yavaşça eğilerek tıpkı Efken gibi beni de selamladı. Onun saygısını ciddi oranda kazanmış olduğum her hâlinden okunuyordu. "İnanılmaz bir gücünüz var. Bundan şüphem yoktu."

Başımı yavaşça salladım, göğsündeki çizikleri ve boynundaki morluğu görünce vicdanımın beni daha da kavurduğunu hissettim. "Kusura bakma, biraz kontrolümü kaybettim," dediğimde Efken'in belime inen kolu beni sıkıca kavradı.

Karşımdaki genç adam gülümseyerek, "Bunun bir önemi yok," dedi.

"Harikaydın, Mahinev!" diye bağırdı ileriden Ceyhun, bir yandan da elindeki sopayı sallıyordu.

İbrahim ve Ulaş birbirlerinin üzerine atlayarak az önceki hâlimizi taklit ederlerken gülerek onlara bakıyordum. Efken'in ilgili gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp ona baktığımda dolgun dudakları yukarı kıvrıldı. Diğerlerini umursamadan beni kendine bastırarak kalın dudaklarını alnımda gezdirdi.

"Bu koca kurdu da yere sermek ister misin?" Sesi zehirliydi, gözlerinde derin iki çukur açıldı. "Belki yere değil yatağa sermek istersin. Saldırgan hâlinden etkilendim."

Sertçe yutkunup, "Edepsizleşme, pis," diye mırıldandım.

"Sen de edepsizleşsen ne güzel olurdu, temiz," dediğinde, kaşlarımı çatarak elimi kaslı karnına bastırdım.

Tırnaklarımı kaslı karnına sapladığım sırada dudaklarımı aralayıp ona bir cevap verecektim ki birdenbire büyük bir gürültü koptu. İkimizin de gözleri aynı hızla ormana çevrildi. Ayaklarımızın altındaki yer sallanırken bir yıldırımın parlayarak ağaçların arasına düştüğünü gördüm.

Efken, kollarını hızla bedenimden ayırdı. Ağaçların arasından dağılan duman son sürat göğe yükseliyordu.

Crystal, etrafına tehlikeli gözlerle bakarken, "O da neydi?" diye sordu, tedirgin olduğunu görebiliyordum ve adımları hızla bana yönelmişti.

"Yıldırım düştü sanırım," dedi Sezgi. Gökyüzünde bir gürültü daha koptuğunda Hatem havayı kokluyordu.

"Birileri gelse anlardım," dedi Hatem karmaşayla.

Efken ormana doğru yürümeye başladığında kolunu tutarak onu durdurdum.

"Nereye?"

"Ne olduğuna bakacağım."

"Basit bir yıldırımdı işte."

"Bakacağım," dedi yeniden kaskatı bir sesle.

Kolunu bıraktığımda ormana doğru yürümeye başladı. Bu tedirginliğinin sebebini çözemesem de benim de göğsümün içinde bir şeyler yükselerek huzursuzluğumu çoğaltıyordu. Ben de onun arkasından ilerlemeye başladım ve çok geçmeden diğerlerinin de bizi takip ettiğini fark ettim. Efken, ağaçların dallarını kenara çekerek ilerlemeye devam etti.

Crystal, korumacı bir tavırla tam yanımda dururken, Sapphire da hızla yanıma gelmişti. Onu ilk kez böylesine gergin görüyordum, kızıl gözleri hızla her yanı tarıyordu. Birkaç saniye sonra Efken durduğunda biz de durduk. Diğerlerini bırakıp Efken'in yanına yaklaştım. Donmuş bir şekilde baktığı yere bakmak benim de donup kalmama neden olmuştu.

Düşen yıldırım, karların arasında bir çukur oluşturmuştu. Obruk gibi görünüyordu ama çok derin değildi, çukurdan dumanlar çıkıyordu ve asıl tuhaf olan oradan bir ışığın yayılıyor olmasıydı. Efken dikkatli adımlar atarak çukura yaklaştı. Elimi sırtına bastırdığımda sırtının bir duvar gibi olduğunu fark ettim. Kaslı kolunun kenarından çukura baktığım andaysa dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Nereden geldi bu?" Sorum diğerlerinin de merakla bize yaklaşmasına neden oldu.

"Yaklaşmayın!" dedi Efken sertçe. "Uzak durun."

Gözlerimi karların içinde bir yıldız gibi parlayan asadan alamıyordum. Siyah asanın gövdesi mavi elmaslarla süslüydü, ışığı göz alıcıydı;

sanki elmaslardan aşağı doğru kar kristalleri dökülüyordu. Efken yavaşça eğildiğinde ne yapacağını anlayıp elimi omzuna koydum.

"Efken," diye mırıldandım. "Belki de bu iyi bir fikir değildir. Ne olduğunu bilmiyoruz."

"Neden bilmiyormuş gibi hissetmiyorum?" diye sordu kısık sesle, bunu sadece benim duyduğuma emindim.

Dizini karlara bastırdı. Büyük, dövmelerle kaplı elini asaya doğru uzattı. Nefesimi tutmuş onu izlerken tetikteydim. Her an, her şeye hazırmışım gibi bir hâlim vardı. Onu koruma isteğiyle dolup taşmıştım. Efken asayı eline aldığında, asanın yaydığı ışık, kör edici şekilde büyüdü. Efken'in sırtı hareketlenince korkuyla ona doğru atıldım ama Efken, benden önce davranıp ayağa kalkmıştı.

"Medusa," dediğinde korku kalbimi zehir gibi dolduruyordu. Efken yavaşça bana doğru döndü, diğerlerinin şaşkınlıkla boğulan seslerini duyabiliyordum.

Efken önümde bir gemiyi ortadan ikiye bölebilecek bir buz dağı gibi dikiliyordu. Gözlerimi elindeki asadan ayırıp yüzüne çevirdiğimde kalbim gümbürdedi. Karşımda dikilen buz dağının tepesine güneş doğmuştu ama biliyordum, buzu erimezdi. Kızıl gözlerim irileşirken dudaklarım aralık kazandı. Efken'in alnında parlayan o sembolü gördüm.

Güneş sembolü.

Alnında yanarak esmer teninin altından dışarı sızıp parlamaya başlamış güneş sembolüne bakarken kulaklarım uğuldamaya başladı. Efken'in asayı daha sıkı kavradığını görebildim. Uçurum mavisi gözlerini kaplayacak kadar büyüyen göz bebeklerine düşen bana ait yansımaya bakıyordum. Göz bebeklerinin bu kadar büyümüş olması ürkütücüydü. O an, gök yarılır gibi şiddetli bir gürültü daha kopardı. Gökyüzünü kaplayan şimşeklerle birlikte şehre bir yağmur gibi yıldırımlar yağmaya başladı.

Efken, asayı sıkıca tutuyor, yıldırım yağmuru şehri etkisi altına alıyordu.

Efken, asayı sıkıca tutuyor, alnındaki güneş onun teninde bir ateş gibi yanıyordu.

Efken, tıpkı bir *yehmum* gibi her yanı sarıyordu.

"Güneşin Karanlık İkizi," dediğimde, cümleyi aynı anda devam ettirdik: "Nemesis, uyandı."

6. YAKAMOZ

DİSCİPLE, ONCE AND FOR ALL

Bir kara mambanın ağzının içi gibi simsiyah, zift gibi yapışkan bir sıvı, aynadaki yansımamın saçlarından yere damlıyordu. Zift damlalarının yere düşerken çıkardığı sesleri duyuyordum. Onu izliyordum, onunkinin aksine temiz saçlarım yüzümün kenarlarından göğüslerime kadar salınıyordu. Saçlarımı parmaklarımın arasına alıp şaşkınca baktığım sırada aynadaki yansımam da benimle aynı hareketi yaptı. Parmaklarım saçlarımdan ayrıldı, yüzüme dokundum. Onun yüzündeki deri kabarmıştı, pütür pütür görünüyordu.

Aynaya yaklaştım, o da bana yaklaşmıştı.

Şimdi öylece durmuş birbirimizi izliyorduk.

Yansımam neden böyle görünüyordu?

Elimi uzatsam ona dokunurdum. Belki onunla konuşur, neden böyle göründüğünü sorardım. Bu beni deli yapmazdı çünkü her kendi kendine konuşan insan deli değildi.

Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığıyla irkilip elimi ona doğru uzattım. Devamındaysa gözlerinde gördüğüm ifadenin yalan olduğunu, beni kendiyle kandırdığını anlamam çok uzun sürmedi. İlk önce dişlerini gös-

tererek gülümsedi, kabuk kabuk olan derisi gerildi. İstemsizce elimi öne ittiğimde aniden yüzünü yaklaştırıp tiz bir çığlık attı.

Zihnimin içinde çınlayan bu çığlıkla irkilerek gerçekliğe döndüm. Şimdi üzerimizdeki gökyüzünden yağan şimşeklere iri gözlerle bakıyordum. Yağan yıldırımlar yüzünden bir yerlerde büyük hasarlar oluştuğuna emindim. Karların içindeki ağaçlardan bile gelen yanık kokusunu soluyabiliyordum.

"Efken," diye mırıldanıp ona doğru bir adım atacağım sırada elini kaldırıp beni durdurdu.

"Dur," dedi, boğuk sesinin titrediğini fark ettim. Alnında yanan o güneş sembolünün altın ve bakır tonlarındaki parıltıları yüzüme yansıyordu. Ona ne oluyordu?

"Onu durdurmamız gerekiyor!" diye bağırdı İbrahim, hemen ardından öne atılacakken, Hatem onu durdurdu. Efken'in boğazından yükselen hırıltıları duyabiliyordum. Elindeki asayı öne doğru ittiğinde gök yarılırcasına gürledi.

"Bu adam hepimizi öldürecek!" diye hırladı Crystal öfkeyle. Bir anda öne doğru atıldı, şimdi tam yanımda duruyordu. Bense algılarımı kapatmış hâlde Efken'e bakıyordum.

Crystal, ellerini öne uzattığında altımızdaki yer sarsıldı. Ne yaptığını anlamaya çalışır gibi ona doğru baksam da bir yandan da gözüm Efken'in üzerinde kalmaya devam ediyordu. Crystal, bir şeyler fısıldadı, yanımda olmasına rağmen ne dediğini duyamamıştım çünkü algılarımı gerçekten yitirmiştim.

Sonra aniden yerdeki karlarda küçük delikler açılmaya başladı. Açılan deliklerden duman gibi dışarı fışkıran şey kumdu. Crystal, ellerini avuçları yere bakacak şekilde çevirince göz bebeklerim dik duran bir elips gibi inceldi. Onun bu hareketi, karların altından kumların fışkırmaya başlamasına neden olmuştu.

Bana, "Geri çekil!" dediğinde ona uyarak bir adım geri çekildim.

Efken bir anlığına duraksayıp önünde yükselen altın rengi kumlara baktı. Crystal, gözlerini Efken'in gözlerine dikmişti. Bir elini indirdi, diğer elinin işaret parmağını havaya kaldırdı. Parmağını yavaş hareketlerle çevirmeye başladığında Efken afallamış bir hâlde ona bakıyordu.

Parmağının hareketleriyle yükselen kumlar bir hortum oluşturdu.

Çöl kumu.

Çöl Engereği.

Oluşturduğu hortum gitgide daha da büyüdü. Saçlarım geriye savruldu, elimi gözlerime siper ettim. Arkamızdakiler de ağaçların kenarlarına sığınmışlardı. Duyduğum, önümde duran kadından geldiğinden son derece emin olduğum tıslamayla hortum gökyüzüne uzandı ve aniden bölünerek aynı büyüklükte onlarca hortuma dönüştü. Gökyüzünden yağan şimşekler yükselen kumla birlikte yeryüzüne inmeden parçalanıyordu. Efken bir hırıltı çıkarınca irkilerek ona baktım. Asayı tutan eli titriyordu.

Crystal bir anda kolunu kaldırıp avucunu göğe doğrulttu, attığı o güçlü çığlık bütün ağaçların yerinden dökülecek gibi sallanmasına neden olmuş, yönlendirdiği hortumlar tamamen gökyüzünü kaplayarak bütün şimşekleri kafeslemişti. Crystal, açtığı elini kapatıp yumruk şeklini verdiğinde hortumlar üzerimizde patladı.

Gözlerimi yumarak başımı eğdim, dökülen kum taneleri saçlarıma tutunmaya başlamıştı. Bir taşa çarpan metalin sesini duymamla gözlerimi açıp Efken'e bakmam bir oldu. Tek dizinin üzerine çökmüş, açtığı avuçlarına dehşetle bakıyordu.

"Biraz topraklama yapmam şarttı," dediğini duydum Crystal'in. Elimi narin omzuna koyup hafifçe sıktıktan sonra yanından geçerek Efken'in önünde yere çöktüm.

"Efken, iyi misin?" Elimi yere yaslı olan dizine bastırıp yüzüne baktığımda ellerine odaklı gözleri yüzümü buldu.

"Medusa," dediğinde sesindeki sertliğin arkasına saklanmış dehşet yüklü şaşkınlığın varlığını hissedebilmiştim. "Onu hissediyordum."

Gözlerim bir an karların arasında uzanan kılıca kaydı. Asa bir kılıç formunu almıştı. Birkaç saniye sonra görüntü titreşti ve kılıcın yerini yeniden asa aldı.

"Nasıl?" diye sorarken sesim bu duruma ne anlam yükleyeceğini bilemez gibiydi.

Gözlerimin içine, kimsenin göremeyeceği kadar derine sakladığım ruhuma baktı. Gökyüzündeki şimşekler yok olmuştu ama onun mavi gözlerinde birbirine çarparak dağılan gümüşî renkteki şimşekleri görebiliyordum.

"Nemesis'in gücünü hissediyorum," dedi, dizine yaslı olan elim titredi, dudaklarım usulca aralandı. Nemesis... Güneşin Karanlık İkizi'nin Efken ile ne ilgisi vardı?

Aniden geçmişten bana doğru uzanan o ses tanıdıktı, zırhını kuşanmış adama öfkeli gözlerle bakan kadına aitti. Hafızam bir yılan gibi sürünerek geçmişin içinde ilerlemeye başladı.

O kadın, "Güneşin Karanlık İkizi," dedi zehir gibi bir sesle. Kılıcını sıkıca tutan adamın gözleri kadının zehrini taşıdığı dudaklarındaydı. "Tıpkı Nemesis gibi gaddarsın."

Kızıl gözlerim bu anıyla bir elmas gibi parladığında beni anıdan uzaklaştıran Sezgi'nin sesi oldu. "Az önce çok fazla enerji yaydın. Bu enerji bizi hedef hâline getirecek," derken şaşkın sesinde gizli bir tedirginlik vardı.

Crystal kaşlarını kaldırıp ellerini birbirine çarparak silkelerken, "Cadılığı çözmeye başladın. Aynı bir cadı gibi konuşuyorsun," dedi, Sezgi ona yan gözle baksa da herhangi bir cevap vermedi.

Efken, sessizce ayaklandı, öylece çöktüğüm yerden ona bakmaya devam ediyordum. Geniş omuzları bir elektrik akımına maruz kalmış gibi gergin ve hareketliydi. Alnındaki güneş sembolü hâlâ ışık saçarak esmer tenine kazılı duruyordu. Birkaç kez ileri geri yürüdü, bu olurken herkesin gözleri onun üzerindeydi.

Daha sonra ellerini saçlarının arasına daldırıp sertçe çekiştirdi, sırtını bize dönüp yerden aldığı asayı sıkıca kavrayarak hızla yürümeye başladı. Onun bu ani gidişi içimdeki paniği büyütürken doğrulup onun arkasından ilerlemeye başladım. Sapphire arkamdan gelmeye yeltense de Crystal'in onu durdurduğunu duyabiliyordum.

Yerdeki karların üzerinde ince bir kum tabakası vardı. Kimi kısımlarda karlar kum tanelerini emerek içine çekmiş olsa da hiçbir şeyden haberi olmayan biri ormana girdiğinde bu görüntüyü kesinlikle garipserdi. Efken, karları botlarıyla eze eze ilerlerken adımları sertti.

Konu kendim olduğunda saçma da olsa birçok fikri, düşünceyi aklımda tutabiliyordum ama konu Efken'di ve şu an düşünebildiğim tek şey ona ne olduğuydu.

"Sakinleş," diye mırıldandım, beni duyabildiğini biliyordum. Belki şu an öfkeli nefeslerinden ve zihninin sesinden başka bir şey duyamıyor olabilirdi ama beni duyardı, biliyordum.

"Saul'un tüm gücünü, Nemesis'in tüm gücünü, hepsini içimde hissediyorum," derken adımları yavaşladı, daha sonra da tamamen durdu. Diğerlerinden oldukça uzak bir noktadaydık. Sırtı bana dönükken elini havaya kaldırdı. "Dokunduğum şeyi küle çevirip yok edecek kadar güçlü hissediyorum. Yaklaşma."

Ben bir cevap veremeden elinde tuttuğu asayı sertçe yere sapladı. Gözlerim sapladığı yere indiğinde karın yüzeyinde oluşan oyuğu gördüm. Kanımın damarlarımı karıncalandırdığını hissettim. Derin oyuk karın üzerinde kızıl bir damar oluşturarak yayılmıştı. Efken'in yüzünü göremiyordum ama hareketlerinden şu an kendini kontrol edemediğini görebiliyordum. Sertçe yutkunup birkaç adım geri attım. Ondan uzaklaştığımı biliyordu ve bu ona en büyük yükmüş gibi omuzları çöktü.

"Bu şeyi benim gibi bir adam bile durduramıyor. Burada durup sana zarar vermek istemiyorum." Sesi az öncekine nazaran daha sakin çıkmış olsa da hâlâ zorlandığını belli ediyordu. Ona doğru bir adım atmakla atmamak arasında kaldım ama o atmama izin vermeden konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Bunu kontrol edene kadar biraz uzaklaşacağım. Diğerlerinin yanında kal, onları koruman gerekiyor."

"Belki kontrol etmende-" Cümlemi bitiremeden bana doğru döndü. Alnındaki güneş daha gür bir şekilde parlayınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Göz bebekleri o kadar büyüktü ki uzun süre o göz bebeklere bakacak olursam derin bir kuyuya dönüşecekler ve ben dibine düşeceğim gibi geldi.

"Onların yanında kal, Mahi."

"Neden birine ihtiyacın olması düşüncesine bile katlanamıyorsun?"

"Çünkü kimseye ihtiyacım yok."

Bu keskin cümle bir bıçak gibi tenimi çizdi, çizdiği yerden kanın aniden akmaya başladığını hissettim ama görünürde bir yara yoktu, bu yüzden Efken'in bana zarar vermediğini düşünmesi normaldi. Oysa en büyük yaraları bana dokunmadan, kelimeleriyle veriyordu.

Kelimelerinin açtığı yaraların derimin yüzeyinde değil, içimde, ruhumda sızlamaya başladığında kıyafetlerinin parçalanırken çıkardığı sesler dört bir yana dağıldı. İrkildim çünkü gözümü açıp kapayıncaya dek önümde bir dağ gibi dikilen adam, kocaman, simsiyah tüylere sahip bir kurda dönüştü. Ayağım geri adım atmak için havalandığında bana

bakışı yüzünden adımım havada asılı kaldı. O bana baktığında ne demek istediğini anlardım. O savaş meydanında bile benden çok uzakta olmasına rağmen onu duymuştum; bu olduğunda yine kurt formundaydı. Şimdi yine bana o şekilde bakıyordu ama bu sefer hiçbir şey duyamıyordum.

Belki de susmayı tercih eden oydu.

Siyah kurt, arkasını dönüp ilerlemeye başladığında ben de ileri doğru adımladım. Onu durdurmak istiyordum ama bir yanım ona bu izni vermeyi, onu kafeslememem gerektiğini söylüyordu. Her ne kadar kimseye ihtiyacı olmadığını söylese de ben buradaydım, onun için var olmaya devam edecektim, bana sığınmayı seçtiğinde ona kollarımı açacaktım.

Kurdun adımları hızlandığında elimi yere saplanmış hâlde duran asanın üzerine koydum. Asayı çekerek çıkardığımda koşarak benden uzaklaşan kurdu izliyordum. Ağaçların arasından rüzgâr gibi geçerek kayboldu.

❋

Bir romanın içinde saklı bir karakterdim. Sanki roman baştan yazılıyor, yazar beni tekrar var ediyordu. Yeniden yazılıyor olmama rağmen eski benin ağır duygularını da içimde tutuyor gibiydim. Ruhum içimde iki parçaya bölünüyor, parçalar bir daha asla bir araya gelmeyecek olsalar da aynı bedeni paylaşıyorlardı. Dizlerimi tamamen göğsüme bastırdım, parmağım bileğimdeki kar tanesi dövmesinin üzerinde daireler çiziyordu.

Odamdaydım, yalnızdım. Evin içinde sesler vardı, birileri geziniyordu, yaşıyordu, benim dışımda başka insanların da kalbinin çarparken çıkardığı sesleri duyuyordum ama yine de yalnız hissediyordum. Belki üç, belki beş gün geçmişti bilmiyordum çünkü zaman kavramımı tamamen yitirmiştim ve Efken, bu süre zarfında hâlâ eve dönmemişti.

Diğerleri evdeydi, buradaydı, kimse ayrılmamıştı. Geçen birkaç gün içerisinde Yaren odasından hiç çıkmamıştı, dinleniyordu. Son yaşanan şey bedenine öyle çok zarar vermişti ki hâlâ toparlanamamıştı ve başına gelenin farkında dahi değildi. Gözlerimi yatağın üzerindeki saten kumaşa sarılı olan elmasa çevirdim. Elmas da konuşmuyordu zaten. Bana bir şeyler söyleyebilir düşüncesiyle onu yanıma almıştım ama o da benim gibi sessizdi, tek kelime etmiyordu.

Yanaklarımın içini şişirdiğim sırada odanın kapısı tıklatıldı. Tuttuğum nefesi yavaşça dışarı verip, "Gelebilirsin," diye seslendim ve ba-

kışlarımı yeniden elmasa çevirdim. Sapphire, odanın kapısını açıp içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Yatağa yaklaşıp diz çökünce kaşlarım çatıldı, gözlerimi elmastan ayırıp onun yüzüne diktim.

"Bunu yapmandan hoşlanmıyorum. Lütfen ayağa kalk. Diz çökerek beni selamlamana gerek yok, Sapphire."

Sapphire, buna hâlâ alışamamış olsa gerekti. Onun için bu bir saygı gösterme şekliydi ama anlamadığı şey, benim bu tarz bir saygıya ihtiyacımın olmadığıydı. Sapphire, gözlerini kaldırarak bana bakıp çatık kaşlarımı, ciddiyetle parlayan kızıl gözlerimi gördüğünde kabullenmiş gibi başını sallayarak doğrulup kalktı.

"Bir şey mi söyleyecektin?"

"Alfa hâlâ dönmedi, bizi bırakıp gitti," dediğinde kaşlarım daha da çatıldı, başımı çevirip önüme döndüm. Evet. Dönmemişti. "Dönmesi gerekiyor. Kimse nerede olduğunu bilmiyormuş. Sen de bilmiyor musun?"

Parmaklarımı şakağıma bastırdım, oradan saçlarıma kaydırıp saç diplerimi çekiştirerek düşüncelerin var ettiği sızıyı gidermeyi denedim. "Bilmiyorum," diye mırıldandığımda, Sapphire, yatağın kenarına oturup bana baktı.

"Alfa'nın yuvası Alfa yokken her zaman için tehlikelidir," dedi bir fısıltı gibi, sertçe yutkunup gözlerimi yumdum. Söyledikleri zihnime bir resim gibi çizildi.

O gün ormandayken gökyüzünde yıldırım yağmuru vardı. Bu kolayca fark edilebilecek bir enerjiydi. Negatif ya da pozitif fark etmeksizin tüm yaşam formlarının dikkatinden kaçmayacak kadar büyük bir enerji yayılımı olmuş olmalıydı. Hepsinin bu konuda korktuğunu biliyordum, onları kendi aralarında konuşurken duysam da konuşmaya dahil olmamıştım. Gelecek herhangi bir tehlikeye karşı açık hedef olduğumuzu düşünüyor ve tedirgin hissediyorlardı.

Gözlerim kapalı bir şekilde beklerken Sapphire, daha fazla konuşmayacağımı anlamış olmalı ki odadan sessizce çıktı. Düşündüm. Nereye gidebileceğini, şu an ne yaptığını düşündüm. Sanat Atölyesi'nde olabilirdi ama orada olsaydı İbrahim gittiğinde onu bulurdu. İbrahim atölyeden eli boş dönmüştü. Luxury'de de değildi. Pandemonium'da olabilir miydi? Luxury tadilattayken o barda bir süre takılmıştık, oraya gitme ihtimali de olabilirdi. Başımı ellerimin arasına alıp sıkıntıyla sesli bir nefes verdim. Beni delirmenin eşiğinde bekletiyordu.

"Suyun yüzeyindeyim, etrafımda dalga sesleri. İsmim, denizin üzerine düşen ayın silüeti."

Başım ellerimin arasında öylece donup kaldım. Gözlerimi kırpıştırarak hızla elimi yatağa bastırıp elmasa doğru eğildim. "Ne dedin?" diye sordum heyecanla. Meraklı gözlerim elmasın parlak yüzeyinde dolandı ama elmas soruma bir cevap vermedi. "Lütfen benimle konuş. Efken'le ilgili mi?"

Tekrardan, "Suyun yüzeyindeyim, etrafımda dalga sesleri. İsmim, denizin üzerine düşen ayın silüeti," dediğinde başparmağımın tırnağını dişlerimin arasına alıp ısırdım. Elmasın bana anlatmak istediği tam olarak neydi?

"Daha açık bir şekilde anlatamaz mısın?" diye sızlanarak geriye çekildim. Bir şeyler daha söyler umuduyla elmasa bakıyordum ama sanki oturumunu kapatmış eski bir bilgisayar gibi sessizdi. "Suyun yüzeyindeyim, etrafımda dalga sesleri." Yataktan kalkıp aynı cümleleri sürekli olarak tekrar etmeye başladım. "İsmim, denizin üzerine düşen ayın silüeti."

Su ve dalga kelimelerini düşününce aklıma ilk gelen şey deniz olmuştu. Deniz olan bir yerde falan olabilir miydi? Odanın içinde dolanmayı kesip giysi dolabının kapağını açtım. Altımda siyah bir kot vardı ama üzerimde siyah, boğazlı kazak dışarı çıkmak için yeterli değildi. Askıda asılı duran beyaz şişme montu alıp üzerime geçirdim.

Denizden bahsediyorsa eğer marinada falan olabilirdi ama orada ne işi vardı ki? Kenarda duran yüksek tabanlı postallarımı hızla giydikten sonra odadan çıktım. Koridorda yürürken montun içinde kalan uzun saçlarımı dışarı çıkarıyordum ki birden İbrahim önümde belirerek irkilmeme neden oldu. Dalgınlığımı belli etmemeye çalıştım ama ela gözler merakla yüzümde geziniyordu.

"Nereye?"

"Marina yakanın neresinde kalıyor?" Sorumla duraksadı, ben ise aceleci bir tavırla ona bakıyordum.

"Marina mı? Mavi Yaka'da birçok marina var," dediğinde omuzlarım çökecekken aniden aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini büyüttü. "Marina. Doğru ya! Hadi gidelim."

"Hayır, Efken'in arabası burada, tek gideceğim," dememle kaşları sertçe çatıldı ama yüzümde öyle ısrarcı bir ifade vardı ki buna kayıtsız kalamadı. "Sen sadece tarif et."

"Tek başına gitmen-" Elimi yavaşça kaldırdığımda susup sesli bir nefes verdi. "Hiçbir yere sapmadan dümdüz ilerle, önüne iki yol ayrımı çıkacak. Oradan sola dön, yine düz ilerle. Önüne çıkan tabelaları kontrol et, marinaya çıkan yolu bulacaksın."

"Teşekkür ederim," deyip elimi omzuna iki kez vurdum, yanından sıyrılıp geçtiğimde omzunun üzerinden bana baktı. Salondan çıkan Sezgi'yi görsem de ona gülümsemekle yetinip kapıya yöneldim. Çıkmadan önce Efken'in anahtarlarını da aldım.

Verandadan hızlı adımlarla insem de kaymamak için adımlarımı yavaşlatmam gerekti. Efken'in arabası evin ön tarafında duruyordu. Sabah yağan kar, arabanın tavanında birikmişti. Kalıp gibi görünen kar birikintisine bakarken uzaktan kumandayla kapıları açtım ve arabaya bindim. O sırada Sezgi ile İbrahim de verandaya çıkmıştı.

Arabayı çalıştırdığımda İbrahim'in Sezgi'ye bir şeyler söylediğini gördüm. Sanırım Efken'in gerçekten de marinada olma ihtimali vardı. Arabayı yavaşça ana yola çıkardım. Bir ehliyetim vardı ama burada geçerli olmadığını biliyordum. Şu an için önemsediğim şey de bu değildi açıkçası. Herhangi bir ceza yiyecek olursam bu Efken'in suçuydu...

Marinayı bulmak benim için sandığım kadar zor olmasa da Efken'in büyük cipini kullanmak kolay olmamıştı. Şu âna dek uzun süreli kullandığım tek araba babamın arabasıydı, bu araba benim için pek tanıdık değildi ve kullanırken kendimi pek rahat hissetmiyordum. Arabanın arşınladığı sokaklar beni marinaya çıkardığında kendimi daha az gergin hissediyordum.

Kaşlarım çatıldı çünkü bu kısımda hiç kar olmadığını fark ettim. Marina karlardan arındırılmış gibiydi, soğuk kış burada da devam ediyordu ama dağların etekleri dışında etraf tertemizdi. "Buraya saklandın demek," diye mırıldanarak aracı marinanın içine ilerleyen dar yolda sürmeye devam ettim.

Arabanın giremeyeceği bir yere vardığımda araçtan indim ve marinada yürümeye başladım. Etraf lüks tekneler, yatlar ve küçük kayıklarla doluydu. Günışığı çok fersizdi, birazdan yağmur yağacakmış gibi griydi gökyüzü. Tekneler denizin küçük kıpırtılarıyla hafifçe hareket ederken huzur dolu sesler çıkarıyordu.

Dar bir iskelede ilerledim. Bir yanım deli gibi bağırmaya başlamak, onun adını seslenmek ve kavgaya hazırlanmak istiyordu, diğer yanımsa

sessizdi ve sadece onu görmeyi diliyordu. Endişe, göğsümün altındaki toprağı yarıp, kurumuş sarı başını yarık topraktan dışarı uzattı.

Etrafımdaki tüm tekneler, kayıklar, yatlar bomboştu ve demir atmış şekilde kenarda öylece sallanıyorlardı. Gözlerim benim dışımda canlı bir şey arayışına girdiğinde kalbim son birkaç gündür yaşananların adrenaliyle kabarmış, göğüs kafesimden hıncını çıkarmak ister gibi şiddetle çarpıyordu.

Simsiyah, gece kadar parlak bir yat dikkatimi çektiğinde gözlerim aradığı şeyi bulmuş gibi yata saplı kalmıştı. Yatın alt kısmından deniz mavi ışık sızıyordu, siyah ama kristal kadar parlak yatın kenarına gümüş harflerle kazınmış ismi gördüğümde elmasımın söylediklerini anımsadım.

Yatın ismi Yakamoz'du.

Tuzun bir süredir solumadığım kokusu ciğerlerimi acıtırken kuru bir kuşku kanımı emiyormuş gibi hissederek yatı incelemeye başladım. Gözlerim marinanın öteki ucuna kaydığında ise kalbim resmen seğiriyordu.

Sonra onu gördüm.

Altında siyah, uzun bacaklarını tamamen sarmış ve o bacakların zarif inceliğini göz önüne sermiş bir eşofman, üstünde eşofmanla aynı renk uzun kollu, boğazlı bir badi vardı. Marinanın uzun ve ince yolu boyunca uzun bacaklarını ve kollarını aklımı başımdan alacak bir çeviklikle kullanarak koşuyordu. Ayağında siyah spor ayakkabıları vardı ve saatlerdir koştuğunu bir metin gibi önüme süren siyah saçları terden sırılsıklam olmuştu.

Beni gördüğünde bir an adımları zayıflar gibi oldu ama kendinden ödün vermedi. Gözleri doğrudan gözlerime odaklanırken bana doğru koşmaya devam etti. Her bir adımı sert, güçlü, hızlı ve çevikti. İçinde bir kurt yaşadığını kanıtlar cinstendi. Bastığı yeri titretiyor, yer kabuğunun kalbini hoplatıyordu sanki. Benim kalbimi hoplattığı kesindi.

Aramızdaki mesafeye rağmen uçurum mavisi gözlerinin baskısını gözlerimde, vücudumda, tüm hücrelerimde hissedebiliyordum. Alt dudağımı kemirerek ona odaklandığım sırada endişenin sarı dalları, toprağın içine geri gömüldü ve kanımı emen kuşku, emdiği kanı damarıma geri tükürdü.

Sonunda yatın burnunun önünde, benden bir iki metre uzakta durduğunda bacaklarını ve kolların esnetti. Terli saçlarının arasından uzun

ve kemikli parmaklarını geçirerek ıslak saçlarını geriye itti. Terden parlayan bronz teni, gecenin ortasında parlayan büyük bir elmas gibi ışıklar saçarak gözlerimin merceğine düştü.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesi sakin olsa da gözleri sakin bakmıyordu. Bakışları gözlerimden ayrılıp hızla vücudumu turladı, hemen ardından bakışlarındaki sertlik yanaklarında büyük çukurlar oluşturdu ve öfke bir anda tüm ifadesine yansıdı. Dişlerini sıkıyordu. "Burada olduğumu nasıl bilebilirsin ki?"

"Seninle ilgili sandığından fazlasını biliyorumdur belki. Düşün bunu."

"Onların yanında kalmalıydın."

"Evet. Senin de tam olarak bunu yapman gerekiyordu," dedim sertçe.

Dilini ısırdığını gördüm, yüzü şimdi daha karanlık, daha öfkeli görünüyordu. Çatık kaşlarla birbirimize bakıyorduk. Geri adım atmaya niyetim yoktu, gördüğüm kadarıyla onun da geri adım atmayacağı kesindi.

"Deniyordum," dediğinde kaşlarım daha çok çatıldı. Bunun onu kızdırdığını gördüm ama aldırış etmedim. "İçimde açığa çıkmak için tüm damarlarımı zonklatan bir güç var. O gücü size çarpmadan durdurabilmenin yollarını deniyordum."

"Bu konuyu Mustafa Baba'yla konuşabilirdik."

"O yaşlı bunak gözümün önünde koca bir köpeğe dönüştü ve bunu benden yıllarca sakladı," derken dişlerinin arasından dökülen nefes sesi bir tıslamayı anımsatmıştı.

"Çünkü ortada bir kan yemini vardı, Efken."

"Bu kandırıldığımız gerçeğini değiştiriyorsa ne âlâ," diyerek yatın üzerine çıktı. Metal köprüyü kullanmaktansa bacağını açıp tek adımda yatın ucuna çıkması özgüvenimi parçaladı. Boyum uzun olabilirdi ama bunu yapacak olursam herhâlde ya ortadan ikiye yırtılırdım ya da suyun dibini boylardım. O yüzden sakince metal köprüyü kullandım.

Yatın altındaki mavi ışıklar daha kuvvetli yanarak rengi koyulaşan denizi aydınlatmaya başladığında yatın üzerinde ilerlemeye başladım. Bir an tam önümde durdu, yüzlerimiz birbirine yakın değildi çünkü yüzüm göğsünün ortasında duruyordu. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktığım anda kaşlarını çattı.

"Başıma bela olmaktan vazgeçmeye niyetin yok," dedi. "Benimle geliyor musun?"

"Ne? Nereye?"

"Biraz uzaklaşacağız."

"Diğerleri ne olacak? Aklını mı kaçırdın sen?"

"O zaman in," diyerek tam yanımdan rüzgâr gibi geçip gitti. Arkamı dönüp ona baktığımda yattan aşağı atladığını gördüm. Halatları çözdüğünü fark ettiğimde yatın ucuna doğru adımlamaya başladım. İnip geri dönecek olursam aklım Efken'de kalacaktı, inmeyip burada kalırsam da diğerlerinin hâli ne olurdu tam olarak kestirebildiğim söylenemezdi. Efken, kafasını kaldırıp beklentiyle gözlerimin içine bakınca adımlarım bıçak gibi kesildi. "İniyor musun yoksa inmiyor musun?"

"Bencil bir göt gibi davranıyorsun."

"Yeterince bencil olsaydım yanınızda kalırdım, fıstık."

"İnmiyorum," dedim ona dik dik bakarak.

"Güzel. Ben de öyle tahmin etmiştim."

Efken tekrar yata atladı ve ben daha ne olduğunu çözememişken yatı çalıştırdı. Yat çökmeye başlayan gecenin içinde denizin kararan suyunu yararak ilerlemeye başladığında ne yapacağımı bilmez hâlde yatın burnuna doğru ilerledim. Uzun bir burnu vardı ve ortada bir havuz, havuzun üst kısmında, dümene bakan camın önünde deri minderlerle döşenmiş bir zemin vardı. Burada gökyüzünü izleyerek uyuyabilirdin.

Efken'in adım seslerini duydum. Arkamda gölgesini hissettim ama konuşmuyordu. Havuzun içinde mavi bir ışık yanıyor, tıpkı yatın alt kısmının denizi aydınlattığı gibi havuzun içini aydınlatıyordu. Yatın tam ucunda bir piyano olduğunu gördüm, simsiyahtı. Yüzeyi gökyüzündeki buzlardan arınmış ayın ışığıyla parlıyordu; üzerindeki tek renk beyaz tuşlarının rengiydi. Sanki bembeyaz tuşlar havada duruyor gibiydi.

"Burası senin diğer yuvan demek," dedim dalgın bir hâlde piyanoyu izlerken.

"Benim bir yuvam yoktu, Mahi. Hiç olmamıştı."

"Geçmiş zamandan bahsediyorsun."

"Çünkü şu an yuvam gibi hissettiren birine sahibim."

Kalbimin kasılıp gevşemesini durduramadım. Göğüs kafesimi genişleten bir vuruşun ardından sessizce ona doğru döndüm. Yüzünü görmek istedim. Bu cümleyi bir defa da tam gözlerinin içine bakıyorken duymak istedim. Ona kızgındım, sebebi belliydi ama bu cümleyi kurması kalbimi onun olduğu yere mühürlemişti.

"Ama yine de yuvam yokken burada çok vakit geçirirdim."

"Hım?"

"Sen yokken burada çok vakit geçirirdim."

Ben yokken. Yuvası. Yutkunup ona bakmayı sürdürdüm. Bakışları üstümdeydi. "Bana kızgınsın," dedi bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi yok ederek. "Ama neden çekip gittiğimi de en iyi sen biliyorsun."

"Biliyorum. Ne kadar zor olduğunun da farkındayım. Ama kendi bölgeni başı boş bıraktın. Bu doğru bir hamle değildi."

"Doğru olan hamle neydi, Mahi? Orada kalıp hepinizi daha büyük bir tehlikeye sürükleyecek olmak mı? Neler yaptığımı gördün, değil mi?"

"Gördüm ama bunu durdurduk."

"Yeniden olmayacağı nereden belliydi?" Bir süre sustu. "Yeniden olmadığını nereden biliyorsun?"

"Oldu mu?"

"Bir şeyleri patlattım," dediğinde irkilerek ona baktım. "Vücudumda bir akım dolaşıyordu sanırım. Elektrikli şeylere çok dokunmamaya çalıştım. Şimdi daha normalim."

"Anormalmişsin gibi konuşma."

"Bunun anormal olduğunun sen de farkındasın, Medusa."

"Bunu çözebilmemiz için yanımızda kalman gerekiyordu. Manbel'in söylediği şey, Yaren'den sakladıklarım, kapıda duran ama ne olduğunu kestiremediğim yeni bir fırtına... Beni tüm bunlarla tek başıma bırakıp bunu yine benim için yaptığını söylüyorsun."

"Çünkü senin için yaptım." Dişlerini sıktı. "Sen ve diğerleri için."

"Ne söylemeye çalıştığımı anlamıyorsun bile."

"Biraz daha uysal ol. Çatallı dilini boynuma sürtmeye bayılıyorsun."

"Çatallı dilim boynuna sürtünmeye bayılıyor," dedim gözlerimi bayarak. Yat hareket ettikçe beraberinde bir şeyleri de geride, karada bırakıyordu sanki.

"Ben de sana sürtünmeye bayılıyorum," dedi, sesi boğuktu. Neredeyse gözlerimi kaçıracaktım.

"Bak, geri dönmeliyiz tamam mı? Sen Alfa'sın."

"Endişe etme, geri döneceğiz." Beni süzdü. "Eğer üstüne başka bir şeyler giymek istersen içeride bir oda var." Yatın içini gösterdi. "Orada bana ait birkaç parça kıyafet var. Sen benim şeylerimi giymeye alışkınsın, sorun olmayacaktır."

"Üstümdekilerle bir sorunum yok." Yine de yatı dolaşma isteğiyle yatın içine baktım. Merdivenleri yavaşça inip odanın kapısını açtığımda kamara pencerelerinden denizin içini görebiliyordum. Duvarlar kırmızı kadifedendi, büyük bir yatak, kasvetli siyah örtüleriyle hemen karşımda duruyordu. Yatağın yanında bir komodin, komodinin üzerinde kalın, ciltli bir kitap vardı. Hemen yatağın karşısındaki gardıroba baktım, odanın içinde bir oda daha vardı ve siyah kristal bir perdeyle ikiye ayrılıyordu. Orada küçük bir mutfak olduğunu gördüm, muhtemelen bir de banyo vardı.

Gardırobu açar açmaz kokusu yüzüme vurdu. Onun burada geçirdiği zamanları düşünürken boğazıma takılan yumrunun beni boğacağını sandım. Üzerimdeki montu çıkarıp yatağa doğru fırlattıktan sonra siyah, bol bir kazak çıkardım. Üstümdeki ince kazağı çıkarıp kazağı üzerime geçirdikten sonra bakışlarımı odada dolaştırmaya devam ettim. Kazağına onun kokusu sinmiş, kokusu tenime derin emareler bırakmıştı.

Yatın hareketlerini durdurduğunu fark edince odadan çıktım. Oradaydı. Deri minderlerin üstüne uzanmıştı ve üzerinde hiçbir şey yoktu; siyah kotu bedenini saran tek kumaş parçasıydı. Ayağındaki spor ayakkabıları ve çoraplarını çıkarmış, kolunu kafasının altına sıkıştırıp pazularını genişleterek kolunun üzerine yatmıştı. Çökmeye başlayan gecenin karanlığa boyadığı gökyüzünü izliyordu. Teninin üzerinde parlamaya devam eden ter tabakası onu nefes alan bir elmasa dönüştürmüştü.

Yat denizin üzerinde usul usul sallanırken suyun ona çarparak çıkardığı tatlı sesleri duyabiliyordum. Mavi ışıklar sönmüş, yat tamamen karanlığın inine gizlenmişti. Ay ışığı ve yıldızlar gökyüzünü parçalayacak kadar keskin bir şekilde parlamaya başlamıştı. Hemen yanında duran viski şişesi de tıpkı Efken'in terli teni gibi parlıyordu.

Göz ucuyla bana baktığında bakışlarımız buzlarından arınmış gümüş rengi ay ışığının altında birbirlerine tutundu. Aramızda nabız gibi büyüyen çekimin tok seslerini duyuyordum.

Sadece dudaklarını oynatarak, "Gel," dedi.

Yavaşça ona doğru adımladım. Öfkenin damarlarımın içinden çekilerek uzaklaştığını hissediyordum. Öfkem de diğer her şey gibi karada kalmıştı, biz ise şu an denizin üzerindeydik. Tümseği çıkıp minderin üzerine oturduğumda hemen yanımda uzanıyordu. Ay ışığının elmas gibi parlattığı bronz tenine dokunduğumda kasıldı.

"Üşümeyecek misin böyle?" diye fısıldadım aptal gibi, derisinin altında yaşayan ve onu parçalayarak açığa çıkan canavarın üşümeyeceğini biliyordum.

Söylediğim şey onu eğlendirmiş gibi burnundan sert bir nefes verdi, gülümsemesi çok genişlemese de yüzünde yer buldu. "Bu soruyu sorarken cevabı biliyordun. Bazen tam bir saftirik gibi konuşuyorsun."

"Ara sıra insan olduğumuzu düşünüyorum," dediğimde bir an yüzündeki gülümseme yerini boşluğa terk etti.

"Sen zaten insansın, Medusa."

"Öyle hissettiğim söylenemez." Biraz doğrulunca teni kumaşın altında gizli kalmış tenime sürttü. "Hangi insanın gözleri böyle olur?"

Omzumun üzerinden ona bakar bakmaz göz bebeklerim aşağı ve yukarı doğru iki yandan hızla çekilip elips şeklini aldı. İncelen göz bebeklerime sakin gözleriyle bakıyordu. Sanki gözlerimde gördüğü canavar onun için bir canavar değildi de düşmüş bir melekti. Bakışlarındaki şefkatten rahatsız olarak gözlerimi kaçırdım. Göz bebeklerimin genişleyip bir insanınki gibi yuvarlandığını hissettim.

"Öyle işte."

"Gözlerinin aldığı şekil seni insan dışı bir varlık yapmaz. Hem güven bana, insan olmak o kadar da müthiş bir şey değil. İnsanları canavarlardan ayıran tek özellik, doğaüstü güçlerinin olmaması. Emin ol canavarlık konusunda canavarlardan bile daha üstünler."

Derin bir nefes aldım. "Haklısındır belki de."

"Kesintisiz haklıyım. Direkt olarak haklı. Üşüyor musun?"

Ona yandan imalı bir bakış attım. "Soğukkanlılığımızla biliniriz, hiç duymadın mı?"

"Yılan yanına değil, yuvam yanına sordum."

Cümlesi kalbimin atışlarının yavaşlamasına neden olurken usulca ona sokulup göğsüne dokundum. "Sıcacıksın. Koca bir kurdun yanındayken üşümem," diye fısıldadım.

Dokunuşum göğsünün körük gibi havalanmasına neden oldu. "Bana tavırlıydın."

"Hâlâ öyleyim."

"Şu an bana kur mu yapıyorsun yoksa bana mı öyle geliyor, yılan?"

"Hiç de bile."

"Yat," diyerek başımı yavaşça göğsüne bastırdı. Diğer eli başının altındaydı, geniş pazusuna saçlarımı bırakırken kafamı göğsüne iyice bastırdım ve bedenimi ona çevirdim. "Buradayken sadece sen ve ben varız. Dış dünyaya kapatıyoruz kendimizi. Anlaşıldı mı?"

"Güvende olacaklar mı?"

"Mahi, onların annesiymişsin gibi davranma."

"Ama-"

"Anlaşıldı mı, Medusa?"

"Anlaşılsın bakalım, Perseus," diye fısıldadım. Ardından yaptığım şeyin farkına vardım ve nabzım iki katına çıkarak çarparken kalbim göğsümü germeye başladı.

"Ben senin boynunu kesmezdim," diye fısıldadı uçurum mavisi gözleri beni bulurken. "Bana ne tür bir emir verirsen ver. Bunu yapmazdım."

Emir verdiğimde vücudunun verdiği tepkileri hatırlayınca yutkundum. "Yapmaz mıydın, yapamaz mıydın?" Beklenti dolu bakışlarımı ondan ayırmadan sorduğum soru onun da yutkunmasına neden oldu. Gözleri parlıyordu; gözlerindeki yeşil, gri ve mavi sis titreşiyordu. Gözlerinin renginin yoğunluğu kalbimi sıktı.

"Yapamazdım."

"Neden?" diye sorduğumda kaşları çatıldı. "Sonuçta senin düşmanın olacaktım. Neden yapamazdın?"

"Tüm evrenlerde, beden bulduğumuz tüm hayatlarda ben sana bunu yapamazdım."

"Bu neyle alakalı? Nigin Bağı'yla mı?"

"Bu hiçbir şeyle alakalı değil," derken yalan söylediğini hissettim. Bakışları dalgalanıyordu.

"Bir şeyle alakalı olması gerekmez mi?" diye sordum kalbimdeki o tuhaf hisle.

Bir zamanlar beni seviyordu. O zamanlar Mahinev değil, Mēness'tim. O da Efken değil, Saul'du. Birlikteydik, birbirimizi seviyorduk, düşmandık, âşıktık, savaşıyorduk ama birbirimiz için yaşıyorduk. Mēness, Saul'un öldüğünü öğrendiği an kendi kalbini sökmüştü. Düşündüm, onun cevabını beklerken tüm ihtimalleri göz önünde bulundurdum. Şimdi olsa, yeniden ölse, o öldüğü için bu kalbi ellerimle söküp çıkarır mıydım? Çıkaracağımdan emin olmak beni korkuttu.

İçimdeki Mēness miydi ona karşı koyamayan? Yoksa Mahinev de mi ona karşı koyamıyordu?

"Bu Nigin Bağı'yla alakalı değil, aptal yılan," diye fısıldadı. "Bu bir şeyle alakalı değil. Bu yalnızca..." Gözlerini gözlerime sabitledi ve asırlar önümde yıkılmaya başladı. "Benden ileri gitmemeni istememle alakalı. Bu..." Sertçe yutkundu. "Senden ileri gidemeyişimle alakalı."

Elim onun kemikli yüzüne kaydı. Duygularım sıraya girmiş, uzuvlarıma yayılıyordu. Ona dokundum ve buna engel olamadım. Yoğunluk kanımdan ruhuma karışırken yanağında dolaştırdığım parmağımı çekmeden, "Bu yeterli," diye fısıldadım. "Şimdilik."

"Şimdilik?" Kaşlarını kaldırarak bu soruyu sorduğunda gözleri parlıyordu.

"Şimdilik."

Yavaşça doğrulup kalkarken beni de beraberinde kaldırdı. "Bu gece uzun. Ve sen benimle içeceksin."

Kaşlarımı çattım. "Olmaz."

Dudaklarında muzip bir sırıtışla, "Korkma," dedi. "Seni yalamaya çalışmayacağım." Sesi eğleniyor gibi çıksa da gözlerindeki davet yürek hoplatıyordu.

Başka bir yöne bakıp, "Edepsiz," diye söylendim.

Dilini çıkardığını fark ettim, uzun dilini yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdi. Göz ucuyla ona bakmamla dilinin hareketlerinin tüm bedenimi etkisi altına alması bir oldu. "İğrençsin," diye söylensem de o ıslak dile bakarken hissettiklerim bu değildi.

"Çok seksiyim."

Medusa zihnimin duvarlarında yankısı sinirimi bozan bir kahkaha çınlattı. *O da bunun gayet farkında koca kurt,* diye mırıldandı.

"Pislik," dedim ama bunu Medusa'ya mı yoksa Efken'e mi söyledim bilmiyordum.

Dilini bir kez daha aşağı yukarı kaydırdı ve sırıttı. "İç benimle."

"Böyle dilini çıkarıp duracaksan o şeyi asla ağzıma almam," diye homurdandım.

Aniden uzun bir sessizlik yaşandı. Gözleri yine kaynıyordu. Masmavi lavlar, yeşil yarıklardan geçiyordu. Gözlerindeki yoğunluğa bakarken dizlerimin uyuştuğunu hissettim.

"Neyi?" diye sordu, sesi boğuktu.

Nabzım öne doğru koşarken ben geri bir adım attım. "İçki."

Gözleri kısaca dudaklarıma dokunduğunda biri içimde ucu kızgın şiş gezdiriyordu sanki. Şiş içime dalıp geçerken kana buladığı arsız duyguları da dışarı çekmeye çalışıyordu.

"Medusa, şu cümleleri kurarken benim akıl sağlığımı da göz önünde bulundur, olur mu? Çünkü ben çıldırmaya çok yatkın bir ruha sahibim."

Başımı yeniden farklı bir yöne çevirdiğimde Efken işaret parmağını çeneme koyup yüzümü ona doğru çevirdi. Gözlerimiz birbirine yaşamla örülmüş halatlar atarken, "Sana dokunmayacağım," dedi boğuk bir sesle. "Bu gece değil, burada değil."

"Öyle mi?"

"Öyle. Yatağımızda dokunmayı tercih ederdim."

"Yatağımız mı?"

"Evimizdeki yatağımız. Eğer sana o yatakta dokunacak olursam sık sık değiştirmek zorunda olacağımız yataktan bahsediyorum."

Gözlerinin içine kayıtsızca baksam da ağzımı açsam, bir yılan elinde halay mendiliyle dışarı çıkacakmış gibi hissediyordum. Bir an bu düşünce beni güldürdü. "Komik mi?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Parmağı hâlâ çenemin altındaydı.

"Birlikte uyuduğumuz dedin ama sen genelde benimle uyumuyorsun ki."

Derin bir nefes aldı, yat usulca sallandı ve su yatın yüzeyine çarpıp tatlı ninniler kopardı. "Sen çağırmadığında yanına gelmeyi doğru bulmuyorum. Sana kötü hissettirmek istemiyorum."

Çenemin altında duran parmağını kavradım, ardından elim eline indi ve büyük elini avuçladım. "Gel," diye fısıldadım. "Sensiz uyumayı sevmiyorum."

İçimin prangaları yüksek sesle çekildi, zincirlerim gevşedi. Ruhum ateşler içinde ona doğru koşmak, kendi ateşlerini ona bulaştırmak, daha büyük yangınlar çıkarmak istedi.

Elimi aniden çekip, "İçelim o zaman kaçak," dediğimde beni izliyordu.

Yerdeki viski şişesini avuçladım, parmaklarımı etrafına dolayıp Efken'e baktım. Bana bakmaya devam ediyordu, bunu büyük bir dikkatle

yapması aklımı bulandırıyordu. Viskinin kristal kapağını kaldırıp bir yudum içtim, önce yanaklarımın içi sızladı, ardından yakıcı bir tat damağımı yararak boğazıma aktı. Alkolün, sıcaklığıyla içimi parçalar gibi ısıttığını hissettim.

Ne kadar sürmüştü bilmiyordum, dudaklarımızı sürttüğümüz şişenin ucu birbirimizin dudaklarına uzanan o çok kavisli yol gibiydi. Sanki dudaklarımızın susuzluğunu o küçük kavisten gideriyorduk. Dudaklarım onun dudaklarına çarpıyor gibi içtim viskiyi. Dudaklarını her şişeye yasladığında bir sonraki yudumu almak için acele ettim. Bir süre şişe ikimizin arasında dolaştı. Gecenin koynuna uzanalı çok olmuyordu ama gökyüzü artık zifir siyahıydı.

Gözlerim piyanoya takıldı, Efken'in gözleriyse bendeydi. Boşalan viski şişesiyle oynuyor, dibinde kalan son birkaç yudumu çalkalıyordu.

"Çalsana," diye fısıldadım. Ona bakarken içimi garip bir his kaplıyordu. Sanki üstümde portakal rengindeki askılı elbisem vardı, eteklerimi uçura uçura kendi etrafımda dönüyordum. Kollarımı iki yana açmıştım da yüzüme yaz yağmurları yağıyordu sanki ve bir nar hemen ayağımın dibinde patlıyordu.

Hislerimi gözlerimden okuyabiliyormuş gibi baktı.

"Piyano mu?"

"Evet. Parmaklarının tuşların üzerindeki hareketini izlemek hoşuma gidiyor."

"Sarhoş mu oldun sen?" diye sordu, gözleri cehennem ateşinden bile kızgın bakıyordu ama bu öfke değildi, bu ateşler bana dokunan sıcak eller gibiydi. "Marlar kolayca sarhoş olabiliyor demek."

"Sarhoş değilim," diyerek omuz silktim.

Efken, sırtındaki kasları gözlerimin iştahına sunarak piyanoya doğru yürümeye başladığında, büyük elleriyle karman çorman olmuş siyah saçlarını parmaklarını aralarına sokarak arkaya itiyordu. Pazuları gerildikçe kollarındaki damarlar keskin kavisler çizerek dışarı geriliyordu.

Piyanonun kapağına dokundu ve kafasını geriye atarak gökyüzüne bakarken, "Ne çalmamı istersin?" diye sordu. Sonra dudaklarında hafif bir tebessüm görür gibi oldum ama bu tebessüm neşeli bir tebessüme benzemiyordu. "Doğru. Buradan bir şeyler bilmen için buradan olman gerekir."

Kelimeleri üst üste bindi, harfler birbirlerine çelme taktı ve cümlesi tüm harfleriyle birlikte kalbimin üzerine devrildi.

Gülümseyerek, "Sonuçta her şeyi bizden araklamışsınız," diye dalga geçmeye çalışsam da ikimiz de aynı evrenin parçaları olmadığımızı biliyorduk. Eskiden öyleysek bile şu an değildik. Ben onun ait olmadığı bir yerden gelmiştim. Mēness benim bedenimde yeniden uyansa da Mahinev olan tarafım hâlâ o dünyaya aitti.

"Sana daha önce duymadığına emin olduğum bir şey çalacağım," dediğinde sesi hâlâ durgun geliyordu. Piyanonun önündeki kadife sandık şeklindeki tabureye oturdu ve ay ışığı büsbütün sırtına dökülürken parmaklarını bastırmadan tuşlara sürttü.

Omuzları geriye doğru yükseldi, kürek kemikleri belirginleşti ve uzun parmaklarından biri tuşlardan birine dokundu. Ses gecenin ayazında zonklayıp parçalara ayrılarak etrafa dağıldı. Parmakları öyle ağır, öyle sertti ki her bir kası ayrı hareket ediyor, kürek kemikleri belirginleşiyor, belindeki gamzelerin oyuğu derinleşiyordu. Kalbimin damarlarının etrafında sızlamaya başlayan melodi, bedenimdeki tüm gücü emdi.

Ona doğru küçük adımlar atmaya başladım.

Ay ışığı simsiyah saçlarının üstünde parlarken, bronz teni de bir yıldız gibi ışık saçıyordu. İçim tomurcuğunu açan güller gibiydi; tüm duygularım o gülün yaprakları gibi birdenbire dışarı fırlamıştı. Tam arkasında dikilip avuçlarımı omuzlarına koydum. O bu melodiyi benimle paylaşırken ben ona daha fazla dokunmak istedim. Kollarımı beline sarmak için yavaşça yere çöktüm, kollarımı incecik beline sardım ve yüzümü hayran olduğum geniş sırtına dayayarak ona sıkıca sarıldım.

Melodide anılar vardı. Belki o anılara sahip değildim. Belki neler yaşandığını bilmiyordum ama sanki onun hayatının içinde ilerliyordum. Her bir tuş, bir kapı gibiydi, o tuşlara bastıkça kapılar açılıyor ve ben onun anılarıyla yüzleşiyordum.

Son tuşa bastığında karanlıkta yankılanan sesi dinledim. Duvarlar olmadığı için hiçbir yere çarpamıyor, rüzgârın etrafında patlayıp parçalara ayrılıyordu melodi. "Bir oyun oynayalım," dedikten hemen sonra beni kolumdan tutup önüne çekti ve dizine oturttu.

Havaya kalkmış kaşlarla, "Ne oyunu?" diye sordum.

"İtiraf oyunu."

"Biraz aç."

"En büyük itirafı ettiren kazanır," dedi, sesinden ne hissedip ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Ödül?"

"Kazanan ne isterse, kaybeden onun istediğini yapacak. Yani beni bu yattan indirip doğrudan eve de götürebilirsin, daha farklı şeyler de yaptırabilirsin. Sana kalmış."

"Bu hoşuma gitti."

"Sana yaptırabileceklerimi düşününce evet, benim de," diye fısıldadı sakince. Sırtını piyanoya dönerken hâlâ dizindeydim. Bacaklarım belinden aşağı sarkacak şekilde kucağına oturdum ve dizlerim piyanoya değmeye başladı.

"Peki en büyük itirafı eden kazansa daha mantıklı değil mi?"

Başını iki yana salladı. "En büyük itirafı ettiren kazanır. Kural bu."

"Senin gibi inatçı keçiye bir şey itiraf ettirilir de sanki," dedim.

"Emin misin?" diye sorarken bakışları derinleşmişti.

"Evet ama deneyelim."

"Sen başla," dedi, nefesi keskinlikle yüzüme çarptı.

Dudaklarımı büküp, "Lisedeyken büyük bir parti veriliyordu ve ben biraz donuk biri olduğum için insanlar beni partiye çağırmamıştı. Ama beni sevmediklerinden değil, eğlenmek istemeyeceğimi düşündüklerinden," dedim. "Genelde kulağında kulaklıkla bir köşeye geçip roman okuyan taraf olduğumdan benim hakkımda öyle düşünmelerini çok da garipsememiştim. Ama şimdi düşününce bence çok garip. Ne yani, sessiz insanlar eğlenmek istemez mi? Her neyse işte, ben de kılık değiştirip partiye gitmiştim. Kimse kim olduğumu sorgulamadı çünkü yüzümüzü kaplayan çirkin maskelerimiz vardı ve kıyafetlerim de hiç bana uymayacak şekilde uçuk kaçıktı. Tüm gece benden nefret eden bir kızla birlikte zıplayıp dans ettik, benim ben olduğumu bilmediğinden o gece beni çok sevmişti. Hatta partiden sonra uzun süre beni aradı okulda..."

"Seni küçük sahtekâr," dedi Efken, bu itiraf onu eğlendirmişe benziyordu. Gerçi bu bir itiraf sayılmazdı.

"Sıra sende."

"Ben daha önce birine muamele çekmedim," dedi açıkça.

Dilinin kadınlığımdaki hareketlerini hatırlayınca bedenim kasıldı. Ama itirafı henüz bitmemişti. "Daha önce birine muamele de çektirmedim," deyince, sesi dümdüz çıkmasına rağmen ona alık alık baktım.

Cinselliği uçlarda yaşayan biri olduğuna emindim. Bu kadar istekliyken ve onun için de deliren insanlar varken böyle bir şey yaşamamış olması benim için şaşırtıcıydı. Bu bilginin beni bu kadar heyecanlandırması doğal mıydı?

"Nasıl yani?" diye sordum. "Cinselliği uçlarda yaşayan birisin."

"Her uçlarda yaşayan insan partneriyle birbirini yalamak zorunda mı?"

"Ama beni yaladın," dedim kaşlarımı kaldırıp cesaretime kurban giderek.

"Sen herkes değilsin benim için. Anlamadıysan sorun bende değil, kas kafandadır."

"Yani bu senin için özel bir şey miydi?"

"Sadece iğrendiğim bir şeydi," dediğinde kaşlarımı kaldırdım çünkü birine yapmak ona iğrenç gelmiş olabilirdi ama yaptırmak neden iğrenç gelmişti anlayamamıştım. "Salyalardan hoşlandığım söylenemez, Mahi," diyerek düşüncelerimin içine sızdı.

"O kadar edepsizsin ki hoşlandığın bir şeydir diye düşünmüştüm."

"Hayır, değildi. Ama senin salyalarını yutabilirim." Bu itiraf beklemediğim üçüncü itiraf olmuştu, ona bakakaldım. Birden çenemi kavradı, parmaklarının baskısıyla ağzım açıldı ve ona iri gözlerle bakakaldım. "Bu küçük ağzın içindeki salyaları benim için akıtsan hepsini yutarım."

Nasıl bir şokla bakakaldıysam çenemi serbest bırakırken içimi çınlatacak bir gülümseme dudaklarına zehrini yaymıştı. Parmaklarını dudaklarıma sürterek ellerini üzerimden çekip belime yerleştirdi.

"Anlatabildim mi?"

"Eğer senden bir itiraf daha kaparsam ben kazanmış olurum," diye fısıldadım, gözlerinin pençeleri dudaklarımdaydı.

"Belki de kazanman için yapıyorumdur."

"O zaman kazanmam için bana bir itiraf daha ver."

Parmakları bir anda yeniden dudaklarımı kavradığında şaşkınlığımı gizleyemedim. Gözlerimi gözlerinden çekmeden bekledim. Ne yapacağını merak ediyordum. Parmaklarıyla sıktığı dudaklarım öne doğru uzandı, dudaklarımın aldığı şekil onu güldürdü. Kaşlarımı sertçe çattığımda gülmeye devam ediyordu.

Bir an gözlerinden çok daha başka bir şeylerin geçip gittiğini gördüm. Parmaklarının arasında duran dudaklarım aralıklıydı, gözleri

yavaşça dudaklarıma kaydı ve ardından bir anda sokulup dudaklarıma kısacık bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Küçücük ağız, kocaman dudaklar," diye fısıldadı geri çekilirken. Dünya altımdan kayıp gitmiş gibi hissettiriyordu bana. "İtiraf sırası senin."

"Hani kazanacaktım?"

"Bir itiraf daha duymak istiyorum senden."

"Sen bana bu şekilde dokunabilecek tek adamsın," diye mırıldandım.

"Bu bir itiraf değil. Bu ikimizin de bildiği gerçek. Değiştirilemeyecek olan, değiştirilmesi imkânsız gerçek."

"Yine de itiraftan say. Sıra senin."

"Sen benim gözlerine dikkatle baktığım ilk kadınsın. Yaren'in bile göz rengini tam olarak bilmem ben. Siyah mı? Kahverengi mi? Bilmem."

"Bakan kör," diye fısıldadım.

"Şimdi şampiyon olmanı sağlayacak itirafı da yapacağım."

"Şaşırt beni," diye fısıldarken umut bir nedenden içimi kazıyordu. Topraklarıma ektiği tek şeyin acı olacağını bile bile umudun, ucu kordan zincirlerine tutunmuştum.

Aramızda nabız gibi büyüyen şeyin dalları göğe uzanıyordu.

Büyük eli yanağıma kaydı ve sıcak avucuyla yanağımı avuçlarken, "Önce göstermeliyim," diye mırıldandı. Yüzlerimizin arasındaki mesafe aklımla başım arasındaki mesafeden daha kısaydı.

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Aralık duran dolgun, vişne rengindeki dudaklarından verdiği soluklar dudaklarıma çarpıyordu. Üst dudağı, alt dudağımla üst dudağım arasındaki boşluğa yerleşti. Hırçın ağzı alt dudağımı bir girdap gibi içine çekti. Alt dudağımı emerken dağlar parçalanıyor, büyük kayalar üzerimize yuvarlanıyordu sanki.

Beni öpüşü bir asır kadar uzun sürsün istedim. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında alnını alnıma yaslamıştı. Nefesi sıcak bir tipi gibiydi ve dudaklarım o tipiye tutulmuştu.

Bir sonraki itiraf, onun sert yutkunuşunun hemen ardından gerçekleşti.

"Sen benim öptüğüm ilk kadınsın. Daha önce kimseyi öpmedim."

7. GÜNEŞİN KARANLIK İKİZİ

E.S. POSTHUMUS, UNSTOPPABLE

Varlığı, kalbime zehrini içinde taşıyan tehlikeli bir yılan gibi dolandı.

Okyanusun dibine, kafam suyun dışındayken ayak basmaya çalışmak gibiydi. İçimde sakladığım, yarattığım dünyayı beslediğim nefesim göğsüm boyunca sürtünüp boğazıma tırmandı ve keskin pençelerini altında saklayan kalın parmaklarıyla boğazımı kavradı.

Buradaydım, çok da kısa sayılmayacak kadar zamandır onunlaydım. Onunla ilgili birçok şeyi bildiğimi sanıyordum, en azından tahminlerim vardı. İnsanları sevmiyordu mesela ama gördüğüm kadarıyla insanlar onu seviyordu. İnsanlarla ya iş için ya da cinsellik için bağ kuruyor gibi görünmüştü gözüme. Bu düşünce benim vardığım bir ön yargı değildi, bu düşünceyi bana aşılayan o olmuştu. Cinselliğe olan düşkünlüğünü anlayabilecek kapasitedeydim.

Biriyle duygusal bağlar kurması imkânsıza yakındı evet ama fiziksel yakınlığı sık sık kurduğu kesindi. O yüzden söylediği şey ağır ve karmaşık hissettirmişti. Bir an için tüm dünyayla bağlantıyı koparıp sadece gözlerine odaklandım.

Bana biraz sokulduğunda onun nefesinin ciğerlerime sindiğini hissediyordum. Uzun kirpiklerinin altında parlayan gözleri sorguyu alt kirpiklerine dek akıtmıştı.

"Medusa?" diye fısıldadı, sesi sakin, gözleri temkinliydi.

Dudaklarım aralandı, ardından az önce dudaklarının tadını aldığım için tuhaf bir uyuşuklukla geri kapandı. Şu an ona nasıl baktığım konusunda tek bir fikrim yoktu.

Tek kaşını kaldırıp karanlıkta gri görünen gözleriyle bir perdenin ardından beni izliyormuş gibi yüzüme baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sorarken sesinde karmaşa vardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum gözlerimi gözlerine dikerek.

Kaşları alayla havaya kalktı. "Bu oyunun kuralı dürüst olmak, Mahi," dedi sakince. Çıplak diz kapağım piyanonun tuşlarının alt kısmındaki soğuk yüzeye değiyordu, ayaklarım yere basmamıştı, bacaklarım Efken'in belinin arkasından kalçalarına doğru sarkıyordu.

"Sen daha önce hiç-"

"Evet," dedi yüzünü buruşturarak. "Ne var ki bunda bu kadar şaşıracak?"

"Cinsel hayatın aktif." Sesim dümdüzdü, bir an için bu gerçeği kendi ağzımla itiraf ettiğim için kendime karşı bir nefret duydum.

"Cinsellik ve öpüşme aynı şeyler mi?" Sorusu beni şaşırttı. "Biriyle seks yaparken öpüşmek zorundasınız diye bir kural yoktur, Mahi." Derin bir nefes aldı. "Salya alışverişinden nefret ederim."

Kalbim göğsümün altında çırpındı ve bunun gerçekliğini sorgulamaya devam etti. Ağzımda viski tadı vardı, başım biraz dönüyordu ama buna rağmen kendimi ayık hissediyordum. Sanırım Mar genleri bazı insansı yanlarımı zincirlemişti.

Dudaklarımız birbirine çok yakındı. Sanki nabzım dudaklarının üzerinde duruvermişti. *Bir benimmiş meğer o dudaklar,* diye iç geçirdim. Şimdi asırlarca ağzım ağzının üstünde asılı dursun istiyordum.

"Ama beni öpüyorsun."

"Evet," diye fısıldadı, güçlü parmakları belime kaydı. "Seni öpüyorum."

"Neden?" diye sordum, nedenini gerçekten merak ettiğimden mi yoksa bildiğim nedeni bir de onun ağzından duymak için mi sormuştum bunu bilmiyordum. Medusa'nın mantığı özel olduğumuz konusunda derin bir konuşma yaparken Mahinev'in mantığı sessiz kalmayı tercih etmişti.

Efken'in kemikli parmaklarının baskısını üzerimdeki kumaşa rağmen hissedebiliyordum. Parmaklarının ucunda atan nabzı da hissediyordum. Yoğun ve baş döndürücü yaşamını hissediyordum. Alnını alnıma bastırırken, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ve bilmediğim bir şeyi bana yaşattığın için bundan da senden de nefret ediyorum. Hangi hakla bana bunu yaparsın?"

"Sana ne yaparım?"

"Bunu," diye bastırdı.

Burnumu burnuna sürterken, "Nasıl hissettin peki?" diye mırıldandım. "İlk kez birini öptüğünde."

"Birini değil, seni öptüm saf," diye homurdandı gözlerini açmadan. Sanki o gözlerde benden sakladığı bir şey vardı. Bu sırrı bilmeyeyim diye gözlerini kapatmıştı. "Seni öpmek istedim. Seni ilk gördüğüm andan beri öpmek istedim."

"İğrendin mi peki?" diye sorarken kalbim öyle hızlı atıyordu ki kazağın kumaşını hareket ettiriyordu.

"Başkası olsaydı kusardım," dedi mekanik bir sesle. "Ama senin salyan hoşuma gidiyor." Alnını alnıma sürtüp gergin sessizliği muzip kelimeleriyle sonlandırdı: "Onları her yerime bulaştırabilirsin."

"Pislik."

"Öyleyim," diye fısıldadı, sesi çöken geceden bile daha esrarengiz ve karanlıktı.

"Hiç mi biriyle öpüşecek kadar yakınlaşmadın peki?" diye sordum, merakım dur durak bilmiyordu. Efken iç çekti, gözlerini açmadan öylece bekledi.

"Duygusal yakınlıktan bahsediyor olmalısın. Hayır, benim için romantik bağlar hiç olmadı. Fiziksel yakınlığın bile kuralları vardı. Korunmadan birliktelik yaşamadım."

"Sana karşı böyle bir beklentiye giren biri de mi olmadı?"

"Olmadı. İnsanların kuralları vardır. Bunları öğrenirsin, kabul etmiyorsan o insana yaklaşmazsın, kabul ediyorsan da kurallarını çiğnemeye çalışmazsın."

Konuyu değiştirme ihtiyacı duydum çünkü bir nedenden bu konu beni gerçekten rahatsız etti. "En büyük itirafı sen yaptığına göre kazanan ben oluyorum, değil mi?"

"Evet."

"Her şekilde karlı çıkmamı sağladın. Bu kendince özür dileme yöntemin mi?"

Gözlerini yavaşça açıp yüzümü incelerken, "Nasıl anlarsan," dedi. Kollarımı boynuna sarıp omzunun arkasından geriye doğru baktığımda, ileride çakan şimşekleri gördüm. Şimşeklerin ışıltıları denize düşüyor, yansımalar her yana yayılıyordu. Bunun onunla ilgili olup olmadığını merak ederek gözlerimi yüzüne çevirdiğimde arkadaki şimşeklerden haberi varmış gibi gözlerini kıstı.

"Olanlar geçmişle bağlantılıydı, değil mi?"

"Saul ile alakalı, evet." Bu cümlenin ardından ışıltıları uzaklarda yansıyan şimşeklerin gürültüsü de usulca aramıza sızdı. "Artık geçmiş o kadar netleşmeye başladı ki, sanki her şeyi kendim yaşamışım gibi hatırlıyorum."

"O asa bir kılıca dönüştü."

"Aynı zamanda bir orağa da dönüşüyor."

Merakla kaşlarımı çattığımda kollarını belime sarıp beni kucağında hafifçe hareket ettirerek kendisine bastırdı.

"Ben Saul'un bedeninde can bulduğum zamanlar, yani çok uzun yıllar önce, sadece bir Alfa Hükümdar değildim, aynı zamanda dünyadaki ilk insan formundaki karanlıktım."

Gözlerimin içine baktığı saniyelerin bir kısmı sessizliğe yatırıldı. Sonunda endişelerden arınarak anlatmaya başladı.

"Nemesis. Alnımda siyah bir güneş dövmesiyle doğduğumda, kabiledeki herkes benim beklenen karanlık olduğumu anladı. Doğduğum gece gökten yere çokça faninin yok olmasına neden olacak kuvvette şimşek yağmurları yağdı. Kırk günlük bir bebek olduğumda, alnımdaki siyah dövmenin içinde parıltılar belirdi, bunların şimşek parıltıları

olduğunu anladıklarında atalarım sadece karanlık olmadığımı, aynı zamanda Nemesis'in ta kendisi olduğumu biliyorlardı."

"Nemesis," diye fısıldadım.

"Güneşin Karanlık İkizi," dedi Efken. "Ben gücümü yıkım ve kaostan aldım, benim ışığım sıcak değil soğuktu, ben düştüğüm yere yaşam değil ölüm getirdim. Şimşekler benim parıltımdı. Güneşe çok benzeyen soğuk bir gezegenden yaratıldı gücüm. Nemesis'ten. Bu yüzden sadece Alfa Hükümdar değildim, çok daha fazlasıydım ve tehlikeliydim. Ya sonumu getireceklerdi ya da her şeyin sonunu getirecektim. Yok edilmem gerekiyordu."

"Önlenemez bir güç," diye fısıldadım, hafızamın içinden anılar gözlerime sızıyordu sanki. Terimlere yabancı değildim, bir savaş alanında durmuş olup biteni izliyordum ama savaştaki hiç kimse beni görmüyordu sanki.

"Önlenemez her güç, yıkımı doğurur."

"Şimdi o güç yeniden açığa çıktı."

"Nemesis'in gücünü geri alamam. Bunu istemiyorum çünkü çok karanlık. Saul olan yanım bu güce açlık duyuyor ve kendini güç için açtı ama Efken güce karşı koymaya devam ediyor. Bu yüzden bir çatışma var. Gücü dışarı itmeye çalışıyorum, bu da kaosa neden oluyor."

"Gücü kabul edersen olacaklardan korkuyorsun," dediğimde, korku duygusu kabul etmesi imkânsız bir şeymiş gibi kaşlarını çattı ama gözlerindeki endişeleri saklayamadı.

"Kontrolden çıkarsa ne olacağını bilmiyorum. Belirsizlik beni öfkelendiriyor. İçimde güçten hoşlanan, karanlığa daima çekilen bir taraf var. Bu kadar büyük bir karanlığı içime kabul edecek olursam, güç beni bir megalomana dönüştürebilir. Ben gücü kötülüğe kullanabilecek biriyim, Mahi."

"Bir anda dünyayı yönetmek isteyen kötü bir adama dönüşecek değilsin ya," diyerek gülümsediğimde öyle bir baktı ki içime kuşku tohumları döküldü.

"Ben tam da buyum. Yönetmeyi ve yok etmeyi seven."

"Bu güç seni tedirgin ediyor. Dönüşeceğin kişiden korkmuyorum çünkü sandığının aksine bence öyle biri değilsin."

"Öyleyim. Gücü seviyorum. Gücü kullanmayı seviyorum."

"Peki ya bu güce ihtiyacımız varsa?"

Çatık kaşlarla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Cadılar. Gelecekler, büyük bir kargaşa çıkacak, bunu biliyorum. Sapphire boşuna endişe duyuyor değil. Öte yandan... İçimden bir ses, tek sorun cadılar değil diyor."

"Bu beni hangi noktaya getireceğini bilmediğim tehlikeli bir gücü kabul etmem için yeterli değil. Onlarla sadece bir Alfa'yken de çarpışabilirim. Ama başka bir şeyken neler yaparım bilmiyorum. Seni ya da diğerlerini bu tehlikeye atamam. Nemesis'in güneşe benzemesi seni kandırmasın."

"İleride çakan şimşeklerin nedeni de sensin, değil mi?"

Bunu saklama gereği duymadığı her hâlinden belliydi. Başını sallamakla yetindi. Gözlerim tekrar çok uzaklarda gibi görünen şimşek parıltılarına kaydı. "Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?" diye fısıldadım.

"Sen tüm bunları nasıl yapabiliyorsan, öyle."

"Ben gelene dek hayatın daha normaldi." Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Her şeyi altüst edenin benim varlığım olduğunu biliyorum."

"Bu kaçınılmaz sondu. Yaşanması gereken daha fazla ertelenemezdi."

Parmaklarımı usulca boynuna bastırdığımda duraksadığını gördüm. Uzun tırnaklarımı boynundan saçlarının arasına doğru ilerlettim. Ne yapacağımı merak ediyor gibi bakıyordu. Tırnaklarımı saç derisine bastırdığımda parmak uçlarıma yükselen enerjiyi hissettim ve bu beni şaşırttı. Bir insana dokunduğumda onunla alakalı hislerle dolduğum zamanlar olmuştu ama şimdi hissettiklerim daha fazlasıydı. Resmen onun karanlık aurasını parmak uçlarımda hissediyordum. Göz bebeklerinin küçüldüğünü gördüm, ışığa maruz kalmış gibi küçücük olan göz bebeklerindeki yansımam da küçülerek kaybolmuştu.

Bir an için şehrin diğer ucunda çakan şimşeklerin hafiflediğini, ışıklarının onları ilk gördüğüm andaki kadar parlak olmadığını fark ettim. Parmaklarımı biraz daha bastırdığımda, karanlığı parmak uçlarımdan bileklerime kadar yükseldi, gücünün acı verici dokusunu hissettim ama parmaklarımı çekmedim ve şimşekler göğü tamamen terk etti. Zihnindeki karanlığın bileklerime doluştuğunu hissediyordum ama bu yaptığımın ona huzur verdiğini de görebiliyordum. Birdenbire daha şefkatli gözlerle bakmaya başlamıştı, sanki can çekişiyordu da buna dokunuşumla son vermiştim.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordu, sesi bir çocuğunki kadar saf yükselmişti.

"Bilmiyorum. Sanırım bir tür Marlık özelliği olsa gerek," diye alay ettim ama buna gülmedi, pürdikkat gözlerime bakmaya devam etti. "Şimşekler yok oldu."

"Belki de sadece sana odaklandığım içindir."

Bileklerime yüklenen, derimi zorlayan karanlığından bahsetmedim. Buna inanmasını istedim. Belki de böylece onu zorlayan bu karanlık auraya hâkim olmayı öğrenebilirdi. O gece onu karanlık düşüncelerden uzaklaştırdım. Gün maviye dönene dek piyanonun önünde oturdu, ben de onun kucağında kaldım. Tartışmadık, inatlaşmadık, kaba saba davranmadı, sorduğum birçok soruya cevap verdi ve bunu yaparken benden karşılık olarak cevaplar beklemedi.

Güneşin Karanlık İkizi ile ilgili konuşmadı, cadılarla alakalı bir şeyler söylemedim. Dudaklarımızda saklamakta güçlük çektiğimiz bir gülümsemeyle iki normal insan gibi sohbet ettik.

Eve döndüğümüzde öğlen saatlerinde olmamıza rağmen gökyüzü alışkın olduğum şekilde mavi ve pusluydu. Araçtan inerken, "Araba hırsızı olduğunu bilmiyordum," diye takılmıştı bana. "Sadece kart hırsızısın sanıyordum."

Verandaya doğru yürürken eve geri döndüğümüz için daha huzurluydum. Herkesin evde olduğunu hissedebiliyordum. Ormanda Efken'in varlığını hissettikleri için daha hızlı koşuşturan sürünün de büyük patilerinin seslerini duyabiliyordum. İbrahim'i verandanın ahşap korkuluğuna oturur hâlde bulduk. Sırtı bize dönük olduğundan bizi fark etmemişti, kulağında kulaklıkları vardı ve dışarı sızan müziğin sesini duyabiliyordum.

Efken birden verandanın alt kısmından İbrahim'i itince İbrahim büyük bir patırtıyla verandanın iç kısmına doğru düştü.

Patırtının hemen ardından, "Bismillah!" diye bir ses duydum ve kafasını kaldırıp verandadan aşağıya doğru baktı. "İki gözümün alfası gelmiş."

"Öyle kulağında kulaklıkla götünü dönüp oturacak kadar cesaretlenmişsin bakıyorum, maymun suratlı," dedi Efken, İbrahim'e dik dik bakarak. "Hiç korkmuyor musun bir kurdun gelip götünü kapmasından?"

"Götümü kapabilecek tek kurt sensin." İbrahim doğrulup kalkmaktansa birden yüzüstü uzanıp yüzünü ellerinin arasına alarak bacaklarını şirin bir şekilde sallarken, "Sen yokken yuvamızı korudum, daddy," dedi Efken'e.

"Senin yönelimin Efken mi yoksa Yaren mi cidden merak ediyorum," dediğimde pozisyonunu bozmadan bana yandan kötü bir bakış attı.

"Karadumanseksüelim ben."

"Sen biraz daha konuşursan ben seni komaseksüel yapacağım ama," dedi Efken verandanın basamaklarını tırmanmaya başlamadan hemen önce.

"Beni komaya sokmadan önce bana sokmak ister-"

İbrahim'in göz devirmeme neden olan cümlesini Efken, "Yaren," diyerek bölünce gözlerim hızla açık duran sokak kapısına kaydı. Kapının iç tarafında Yaren'in dikildiğini gördüm. Elinde bir kahve fincanı tutuyor, son günlerde olduğunun aksine oldukça sağlıklı görünüyordu.

"Sonunda geldin," dedi kaşlarını çatarak. "Bizi bırakıp nereye kayboldun?"

Efken temkinli gözlerle, "Nasıl hissediyorsun?" diye sorarken Yaren'in sorularını görmezden gelmeyi mi seçmişti yoksa sadece nasıl olduğuyla ilgilendiğinden onun sorularını duymamış mıydı anlamamıştım.

"İyiyim," dedi Yaren, bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibi dudaklarını araladı ama çok geçmeden dudaklarını birbirine bastırıp mühürledi. Onda bir şeylerin farklı olduğunu hissedebiliyordum. Bir şeyler yolunda değildi.

"Konuşmak ister misin?" diye sordum Yaren'e. Bakışları abisinden ayrılarak bana dönerken yüzünde temkinli bir ifade vardı. Konuşmak istediğini hissedebiliyordum ama bir yanının bu konuşmadan kaçtığını da görebiliyordum.

"Belki daha sonra," dedi Yaren ama bu cevabın gerçekçi gelen tek bir yanı yoktu. Efken içeri girerken ben verandada kalıp Yaren'in temkinli bakan gözlerini izlemeye devam ettim. Gözlerini kaçırıp hissettiklerini benden gizlemeye çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Daha sonra olmasını istediğine emin misin?" diye sorduğum anda İbrahim'in bakışları Yaren'e saplandı.

Yaren, "Yeterince iyi hissettiğimde," dedi, başka bir şey söylemedi, kahvesinden bir yudum alıp bana cümle kurma fırsatı bırakmadan kapıdan içeri girdi ve gözden kayboldu.

"Ne sakladığını düşünüyorsun?" İbrahim'in sorusu, bakışlarımın karanlık gibi düğümlendiği noktadan ayrılmasına neden oldu.

İbrahim'in ela gözlerine uzun uzun bakıp, "Bunca zaman neredeyse durmadan uyudu. O yüzden görebileceği tek şey var, onlar da rüyalar. Bazı rüyalar görüyor ve bize söyleyip söylememek konusunda kararsız," dedim, sesimdeki kesinlik İbrahim'in konuyu sorgulamamasına yetti de arttı. Saniyeler içinde güven bir dağ gibi aramızda dikilmişti. İbrahim'in bana güvendiğini hissedebiliyordum.

"Gerçeği, eğer gerçekse, ondan daha fazla saklamak doğru olmayacak," dedi İbrahim. "Babası gerçekten o şeyse, bu onu da bir doğaüstü yapmaz mı?"

"Şu an onun olduğu doğaüstü ya da gücü değil, neler hissedeceği umurumda. Onu çökmüş hâlde görmek istemiyorum." Kollarımı bedenime sarıp derin bir nefes aldım. "Efken'den başka sığınacağı bir liman yok. Yeni bir liman sadece alabora olmasına neden olabilir."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Ne zaman saldıracağı belirsiz olan cadı azınlığı ya da çoğunluğuyla ne şekilde, nasıl savaşırsak kazanabiliriz onu planlayacağız. Fiziksel güç, plan olmazsa bir hiç demektir."

"İlk adım?"

"Fiziksel olarak sınırları ne kadar zorlayabiliriz öğrenip, sınırlarımıza göre görev dağılımı yapmak. Nasıl saldıracaklar, ne çeşit güçleri var, bize karşı nasıl konumlanacaklar merak ediyorum."

"O zaman sınırlarımızı zorlayalım," diye şakıdı İbrahim, bu onu korkutmaktan çok eğlendirmiş gibi. Bakışlarımı yarı insan, yarı sırtlan doğaüstü varlığa çevirip ona güçsüzce gülümsedim.

"Kahkahalarına ihtiyacımız olacak."

"Bende kahkahadan bol bir şey yok, Mēness," diye mırıldanınca bir an ikimiz de duraksadık, kaşlarını çattı ve "Geçmiş hâlâ bizimle," dedi. "Kime dönüşürsek dönüşelim, hâlâ o insanlarız."

"Herkesi topla, evlerinize dönün," dedim. "Biraz dinlenin. Sonra da buluşalım."

"Yeniler ne olacak?"

"Axel, Hayal, Nora ve Kenneth için kalabilecekleri bir yer ayarlamamız gerekiyor."

"Bunu halledebilirim. Onları Crystal'in evinden alıp başka bir yere götürürüm. Buna ne derler bilmiyorum," dedi İbrahim, kafasını kaşıyıp koruluğa doğru baktı. "Geri dönmek isterlerse ne yapacağım?"

"Marlar ve Cadıların birbirine girmesi demek, tüm ırkların birbirine girmesi demek. Soykırım demek. Çünkü bu savaşta kurtlar da bizimle olacak ve bu diğer ırklar arasında çarpışmalara yol açacak. Ucu yine onlara dokunacak bir konuda bizi tek bırakacaklarını sanmıyorum."

"Mantıklı ama Kenneth'i ikna etmek zor olacak. O timsah çocuk ürkütücü, üstelik şakalarını benimle yarıştırması da pek hoşuma gitmedi. Her zaman başrol olmayı sevmişimdir, biri rolümü çalınca sinirleniyorum," diye söylendi İbrahim. "Bu arada Efken konusunda ne yapacaksın? Herkes Efken'e ne olduğunu sorguluyor. Geçici sürüsü de öyle. Crystal bunun bir enerji patlaması olduğuna hepsini inandırmaya çalıştı ama sonunda sorgulayacaklar. Benim esmer yiğidime neler oluyor?"

"Geçmişi hatırlıyorsun ama hâlâ tamamen değil," dediğimde haklı olduğumu belirtmek ister gibi başını salladı. "Saul'un aynı zamanda kim olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Saul'un bir zamanlar liderim olduğunu biliyorum, onun sürüsüne onlardan olmamama rağmen katıldığımı biliyorum, Efken'e çok benzediğini ve onunla sırt sırta çarpıştığımı biliyorum. Ama bunlar benim anılarım mı ruhumun anıları mı bilmiyorum. O anıları hatırladığımda bir başkasının hayatını izliyormuşum hissine kapılıyorum. Biliyorsun, bir süre öncesine kadar seninle aynı yerde yaşayan sıradan bir insandım."

"Efken sadece Saul değil. Büyük bir karanlık," dediğimde bunu söylemek dilimi bile acıtmıştı ama İbrahim sadece gözlerimin içine baktı. Bu çok sonradan edindiği bir bilgi gibi görünmüyordu.

"Bunu bilmek için onu hatırlamama gerek yok," dedi, sözleri keskin değildi ama nedense beni yaraladı. "Onun karanlık olduğunu onu gördüğün ilk andan itibaren sen de biliyordun."

"Ama Saul'un karanlı-"

"Hissedebiliyorum." İbrahim verandanın ahşap basamaklarını gıcırdatarak inip karların içinde bir süre turladıktan sonra bana baktı. "Gidip her şeyi halledeceğim."

✱

Luxury'deki dağınıklığı toplamak zaman alacağa benziyordu. O gece, sırtları bıçaklayan cadı Samuel'in burada can vermeden öncesinde dizeyle yenilediğimiz mekân, büyük hasar almıştı. Topuklu botlarımla cam kırıklarının üzerine basarak ilerleyip dans pistinin ortasına kadar geldim. Efken hemen arkamda, ortalığı toparlaması için tuttuğu insanlarla görüşüyordu. Yakamoz'dan döndüğümüzün ertesi gününde soluğu Luxury'de almamızın nedeni kabul etsin ya da etmesin kesinlikle kafa dağıtmaya ihtiyacı olduğundandı.

Topuklarımın üzerinde dönüp, cam kırıklarını ayaklarımla iterek odağıma Efken'i aldım. Büyük parmakları yeni çıkmaya başlayan sakallarının ucunu çekiştirirken gözleri söylediklerime kulak kesilmediğim yabancı adamdaydı. Kaslı bedenini saran koyu lacivert bir gömlek giymişti, ipekten gömleği tenine tam olarak yapışmasa da şişkin kasları gömleği geriyordu. Ağırlığını bir bacağına verip boynunu esnetince bakışlarımız buluştu. Onu izlediğimi görmek duraksamasına neden oldu. Şimdi karşısında konuşan adamı dinlese de anlamadığına emindim.

Adam, "Düşünceniz nedir?" diye sorunca, Efken irkilerek adama döndü.

"Düşüncem mi?"

"Evet?" Adamlar birbirlerine, sonra da soruyu yöneten adama baktılar. "Bu tarz bir değişiklik iyi olmaz mıydı?"

"Açıkçası anlattıklarınızı dinlemedim." İşaret parmağını kaldırıp beni gösterdiğinde, adamların gözleri birdenbire bana çevrildi. "Tüm dikkatim ondaydı." Elini indirirken adama olan bakışları daha sertti. "Esas meseleye gelecek olursak, ben sizden bu mekânı değiştirmenizi değil, toparlamanızı istedim. Onun kurduğu düzen güzeldi, üzerine başka bir tasarım istemiyorum."

"Daha iyi olabilir diye düşünmüş-"

"Senin düşüncelerin değil, benim isteklerim önemli. Onun tasarladığından daha iyisini tasarlayabilecek biri değilsin."

Adam bu cümleden hoşlanmamış gibi kaşlarını çatınca, Efken kaşlarını havaya kaldırdı ve adamın yüzündeki ifade yerini korkuya bıraktı. "Senin için yeterli bir cevap mıydı?" diye sordu adama sertçe.

"Gayet yeterliydi," dedi adam, karşısındaki adamla sorun yaşamak istemediği ortadaydı.

Adamlar sırtlarını dönüp uzaklaşmaya başladıklarında Efken bana doğru döndü, birkaç saniye yüzümü izledi ve sonra yürümeye başladı. Dışarıdaki rüzgârın ne kadar güçlü estiğini mekânın kırılan pencerelerinden birinden içeri sızan ıslık sesi belli ediyordu. Tam önümde durduğunda, "Burası bana güzel şeyleri hatırlatıyor," dedi, gözleri karanlığın yuvası gibiydi. Buradaki yakınlaşmamızı hatırlayınca yanaklarıma sıcaklık çöktü. Şiddetli rüzgârın uğultusu arttığında cam kırıklarını çiğneyerek ona doğru bir adım attım.

"Bana da Samuel'in ölümünü hatırlatıyor," dediğimde kaşlarını çattı. "Onu nasıl öldürdüğümü hatırlatıyor."

Beni bu düşünceden uzaklaştırmak istiyormuş gibi, "Tek aklına gelen bu mu?" diye sordu.

Dudaklarımda muzip bir gülümseme oluşurken, "Eminim duymak istediğin şey de aklıma gelmiştir," dedim. Etrafıma bakınıp, "Burası için çok emek verilmişti. Mahvolmuş hâlde," diye mırıldandığımda bana biraz daha yaklaşıp çeneme dokundu.

Gözlerimi hızla gözlerine çevirdim. Uçurum mavisi gözleri kan kızılı gözlerime saplandı ve nefeslerimiz birbirimize duyduğumuz açlığın ninnisi gibi yükselerek hızlanmaya başladı.

"Burası yine senin istediğin gibi bir yer olacak," dedi, boğuk ve davetkâr sesinin tüylerimin dikilmesine neden olduğunu hissettim. "İstediğin şekilde, istediğin gibi."

Başta bu hareketi yaparken onda nasıl bir etki yaratacağıyla ilgili düşünsem de düşünceler beni tam olarak etkisi altına alıp engellemeden önce elimi kaldırıp yanağına yerleştirdim. Parmak uçlarım elmacık kemiklerinin üzerinde duruyor, avuç içim zayıf, içe çökmüş yanaklarına yaslı duruyordu. Göz bebeklerinin ışık tutulmuş gibi genişlediğini gördüm.

"Dışarıda bir fırtına var," diye fısıldadım, gözlerini gözlerimden çekmeden beni dinlemeye devam etti. "Rüzgârın sesini duyuyor musun? Yıldırımların rüzgârın içinde ışıldamaya devam ettiği buradan belli. Şehre çöken yıldırımlarla bir ilgin olduğunu biliyorsun. Bu konuyu Mustafa Baba ile konuşmamızın zamanı gelmedi mi?"

Gözlerini yumup derin bir nefes aldıktan hemen sonra yanağını avucuma bastırdı ve "Kimseye güvenmediğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Sen dışında kimseye güvenmiyorum. Senin dışındaki herkes hayal kırıklığına uğrattı beni."

Sertçe yutkunup onu gülümsetmek için, "Kapına düştüğüm günü hatırlıyor musun?" diye sordum. Yüzünde aydınlık bir ifade belirir gibi oldu. "O gün yalancı olduğumu söylüyordun. Güvenilmez olduğumu, yalan söylediğimi..."

Yüzündeki aydınlık ifade derin, içten bir gülümsemeye dönüştü. "Kaçık gibi davranıyordun. Ya aklını kaybetmiş biriydin ya da yalancıydın." Derin bir nefes aldı. "Aklını kaybetmiş biri sandığım o kadın, aklımı kaybettirdi bana."

Zihnim bir an için bu itirafı idrak edemese de kalbim her şeyin farkındaydı. Gözlerimiz birbirine yaslı şekilde bir süre bekledik. Elim yüzünden ayrılmadı ve yüzü usulca yüzüme yaklaşmaya başladı. Kalbimin kasıldığını hissettim. İçim alev aldı. Alevler tüm ruhumu, benliğimi, organlarımı sardı. Kül olacağım sandım, uçup gökyüzüne karışacak, parçalanıp hiçliğe savrulacağım sandım. Eli birden yüzüme kaydığında nefesi tenimi ısıtacak kadar yakınımdaydı. İkimiz de birbirimizin yüzüne dokunuyorduk.

"Benim çıkışım yok," diye fısıldadı. Cevap vermeden ona bakmaya devam ettim. İçimde bir halat çekme yarışı başlamıştı. "İçimde mahsur kaldın."

Bu cümle sanki daha önce duyduğum bir cümleymiş gibi kalbimi kıstırdı ve bununla beraber üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşti. Bir benzin istasyonunu saran alevler gibi tutuşmaya başlamamız kaçınılmazdı. Dudaklarım dudaklarının altında âdeta eriyordu.

Onunla öpüşmek, ateşle öpüşmek gibiydi.

Dudaklarımız ayrıldığında alnını alnıma bastırdı, eli hâlâ yüzümdeydi. "Çalışmalara kaldığımız yerden devam edebilmemiz için bu şimşekleri durdurmam gerek," dedi kısık sesle. "Benimle ilgili olduğunu fark etmelerini istemiyorum."

"Bence o günden sonra herkes bunun seninle ilgili olduğunun farkında."

"Bunun icabına bakacağım."

"Esas mesele ne?" diye sorduğumda alnı alnıma yaslı duruyordu. Sorumun onu şaşırttığını fark ettim. Alnını alnımdan çekip gözlerime bakarken yüzlerimiz hâlâ birbirine yakın duruyordu. "Boşuna dışarı çıkmadığımızı biliyorum. Sadece kafa dağıtmak istediğin için mi bizi bu moloz yığınının içine getirdin?"

Efken'in bakışlarının derinliği altında eziliyormuşum gibi hissettim. Mavi gözlerinde kendi yansımam parlıyordu. "Burayı toparlatabilmek için o adamlarla görüşmem vardı. Görüşmenin burada olması daha doğru geldi. Düzeltecekleri yerin ne hâlde olduğunu görmeleri daha iyi. Kimin için çalıştıklarını da gördüler. En iyisini yapamayacak olsalardı kabul etmeden kaçarlardı."

"Üstünlüğü seviyorsun."

"Sevdiğimi biliyorsun." Burnu burnuma sürttü, bunu kasıtlı yaptığını anladım. "Üstte olmayı severim. Altımda kalanı ezmeye bayılırım."

Sertçe yutkunma isteği tam orada, boğazımda duruyordu. Gözlerimi kısıp, "Gücünü hissettirmeyi de seviyorsun. Altında kalanı ezmeyi sevdiğine göre..." diye fısıldadım.

Dudağının kenarı yukarı çekilirken, "Evet," dedi. "Altımdaki ezilirken tüm gücümü hisseder."

Bu kez yutkunuşuma engel olamadım. Bir adım geri çekildiğimde ayağımın altındaki cam kırıkları kıtırdadı. "Sadece görüşme için miydi?" diye sordum yavaşça.

"Yaren'in hocasıyla da görüşeceğim."

Kaşlarımı kaldırıp, "Neden?" diye sordum.

"Bir süredir derslere de çalışmalara da katılamıyor."

"Bir hocayla görüşmek için saat çok geç değil mi?"

"En uygun saat. Gece geç saatlere kadar dersi oluyor." Ellerini kotunun ceplerine koyarak geri çekildi ve kapıya yöneldi. "Gidelim."

Arkasından yürürken, "Hocasıyla ne konuşacaksın?" diye sordum ama bu soruya bir cevap alamadım. Mekânın dışındaki karanlık koruluğun kenarına park edilmiş arabaya doğru ilerlediğimiz sırada gecenin karanlığının içime sızdığını hissettim. Efken aracın ön yolcu kapısını açtıktan sonra arabaya binmemi bekledi. Kapımı kapattı, aracın önünden dolandı ve çok geçmeden sürücü koltuğundaki yerini alıp motoru çalıştırdı.

Yol boyunca konuşmadık ama karanlıkta parlayıp sönen şimşekler, tıpkı sokak lambaları gibi bizi takip etmeye devam etti. Demirden bir kapısı olan, şato kadar görkemli görünen okulun önünde durduğumuzda karın bu kısımda daha yoğun bir şekilde tuttuğunu gördüm. Okul, okulun bahçesi ve çevredeki tüm nesneler karlar altındaydı. Bahçede uzun ağaçlar vardı, yaprakları olmayan, uzun direklere benzeyen ağaçlar okulu kasvetli gösteriyordu.

Efken demir kapıyı ittiğinde, birkaç sınıfın ışığının yandığını gördüm. Gecenin karanlığında ders görmeye devam mı ediyorlardı? Saat çoktan gecenin on buçuğu olmalıydı.

Okulun giriş kapısına uzanan merdivenleri hızlıca tırmandık, buzlu yüzeyde ayaklarımın kaydığını hissetsem de dengemi yitirmedim. Kasvetli okul, beyaz floresanlarla aydınlatılmıştı. Tam korku filmi çekilecek yerdi doğrusu ama yaşadıklarımın da korku filminden aşağı kalır yanı yoktu.

Üst kata çıktığımızda koridor boyunca sıralanmış siyah mini etekli kızlar, Efken'i gördükleri anda dikkat kesilip onu süzmeye başladı. On sekiz, on dokuz yaşlarından fazla olmayan genç kızların Efken'in ilgisini çekmek için kendi aralarında kıkırdayıp, yüksek sesle konuşmaya başladıklarını fark ettim. Bu bende herhangi bir duygu uyandırmadı. Kardeşim yaşındaki kızları kıskanacak değildim, yanımdaki adamı beğendikleri için böyle yaptıkları belliydi ve bir sebepten bu bana komik gelmişti. Çabaları şirindi. Yine de Efken kızlara aldırmadı.

"Yaren'in abisi değil mi bu adam?" diye sorduğunu duydum bir sarışının. Marlık bana keskin duyular kazandırmıştı. Hızlı adımlarla Efken'e yetiştim, tam yanında yürümeye başladığımda kız dirseğiyle yanındakini dürttü. "Yanındaki kız arkadaşı mı acaba?"

Bu soruyu tamamen duymazdan geldim.

İki kat daha yukarı çıktığımızda bu okulda neden bir asansörün olmadığını düşünüyordum. Bir kapının önünde durduğumuzda şu an ortasında olduğumuz koridor, diğer dört koridordan daha kasvetliydi. Bir an içim büyük bir huzursuzlukla doldu. Tepemizde cızırdayarak yanan beş tane beyaz, uzun floresan vardı ama beyaz ışık içimdeki huzursuzluğu daha da tetiklemişti.

Gözüm kapının yanındaki isme çevrildi. Kahverengi bir yüzeye altın harflerle yazılmış ismi, cam bir tabaka koruyordu. Ahmet Sacit Dinçer. Efken'in görüşeceği hocanın ismi bu olmalıydı.

"Beni burada bekleyebilir misin?" diye sorunca bakışlarım isimden ayrılıp ona saplandı. Başımı sallamakla yetindim, o da başını salladı ve odanın kapısına işaret parmağı daha yüksekte duran yumruğunu sadece bir defa vurup odaya girdi.

Efken içeri girdiğinde artık koridorda tamamen yalnızdım. Sırtımı bej rengi duvara yasladım ve avuçlarımı duvarın soğuk yüzüne bastırarak sırtımla duvar arasına aldım. Tam kafamın üzerinde yanan floresan cızırdayıp söndü, tekrar yandı ama vızıldamaya benzer bir ses çıkarmaya devam etti. Gözlerimi yukarı kaldırıp floresana bakarken tepkisiz görünsem de bedenim gerilmişti. Rahatsız bir his bedenimde elipsler sızarak dolaşıyordu.

O burada, diye fısıldadı bir şey. *Onu okuldan uzaklaştır, öğrencilere zarar verecek.*

İşte bu sadece his değildi, bu gücümün sesiydi.

Gözlerim hızla kapıya çevrildi. Efken'i çağırsam, o süre zarfında neler olurdu? İçimdeki güç bir kez daha konuştu. *Onu buradan uzaklaştır...*

Olduğum yerden ışıktan bile daha hızlı şekilde uzaklaştım. Floresan bir kez daha yandı, söndü ve koridorda sıcak bir rüzgârın estiğini hissettim. Rüzgâr saçlarımın arasından süzüldü, tenimi ateş gibi dağladı ve boşlukta kayboldu. Alt katlardaki kızların varlığını hatırladığımda kalp atışlarım hızlandı. Buradaki şey neydi bilmiyordum ama enerjisini hissediyordum ve hissettiğim kesinlikle pozitif bir enerji değildi. Negatif ve karanlıktı.

Hızlı adımlarla, korkuluklara tutunup âdeta uçarak basamakları inmeye başladım. Her indiğim katta enerji daha da yoğunlaşıyordu. İçime bu enerjinin beni ya da Efken'i aradığına dair güçlü bir his doldu. Son indiğim katta bir kız grubunun deli bakışlarıma maruz kaldıklarında ürktüklerini gördüm.

Kızlara, "Dersliklerinize gidin!" diye bağırmamla koşarak bir dersliğin içine girdiler ve etrafıma baktım.

Bir şey bizi izleyerek buraya kadar gelmişti. Enerjisi şimdi daha yoğundu. Onu göremiyordum ama yakınlarda olduğunu hissediyordum. Onu buradan çıkarabilmenin tek yolunun binadan çıkmak olduğunu fark ettiğim an çıkışa doğru koşmaya başlamıştım bile. Enerji benim etrafımda artıyordu. Bu, Efken'in değil benim peşimde olduğu anlamına geliyordu.

Kendimi bahçeye attığım an yeniden karanlık, yoğun ve sıcak bir rüzgâr etrafımda eserek saçlarımı uçuşturdu. Hızlı adımlarla, topuklarım resmen karlara saplanarak demir kapıya yürüdüm. Kapıyı açtığımda çıkan gıcırtı sesi gecenin içinde büyüdü. Öğrencilerin görüş alanından çıktığım anda karanlık bir sokağa girip gözlerimi etrafta gezdirdim.

Boş, karlı bir arazi. Koruluk yok, ağaçlar yok, sadece boş bir arazi. Karanlık. Karanlığı ikiye bölen, tek bir sokak lambası. Kendi etrafımda dönüp çevreyi tararken enerjinin arttığını hissediyordum. Göz bebeklerim aniden yukarı ve aşağı olmak üzere iki tarafa çekilip ince bir elips formunu aldı.

"Ortaya çıkmayacak mısın?" diye sordum kendimden emin bir sesle. Bu, artık gücün beni değil, benim gücü yönettiğimin yegâne kanıtıydı. "Enerjini hissediyorum. Yanımdasın."

Bir sis tabakasının önümde insan formu aldığını gördüğümde kalp atışlarım hızlansa da yüzüm ifadesizdi. Beyaz bir sis önce kadın silüetine, ardından tamamen bedenine döndü. Karşımda sarı saçlı, benim boylarımda güzel bir kadın bulmayı beklemediğimden kaşlarım ânında çatıldı. Başını omzuna yatırıp gözlerimin içine bakarken bakışları dikkatli, hatta öfkeliydi ama buna rağmen bordoya boyalı dudakları alayla yukarı kıvrıldı.

"Sen de nesin böyle?" diye sorduğumda dudağındaki kıvrım daha vahşi bir sırıtışa dönüştü. Bana doğru bir adım attı. Geri çekilmedim çünkü ne kadar tehditkâr görünüyor olsa da ondan korktuğumu düşünsün istemiyordum. Uyanışını yeni tamamlamış bir Mar'dan fazlası olduğumu bilmesi gerekiyordu.

"Demek sonunda karşılaştık," dedi, sesi sertti ama bir şekilde onunla uyum sağlıyordu. "Beni gördüğüne şaşırmış gibi değilsin."

"Daha çılgınca şeyler gördüm," dedim çenemi havaya dikerek. Bu hareketimden etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Neden peşimdesin?"

"Öyle olduğumu nereden çıkardın?"

"Yoksa neden bir okulun içinde dolaşasın? Ben çıkınca benimle birlikte binadan ayrılasın?" Sırıttım. "Ya da dahası, neden sonunda karşılaştık diyesin?"

Dudaklarını büküp sahteden bir üzüntüyle, "Beni yakaladın," diye mırıldandı.

"Ne istiyorsun?"

"Ben sadece..." Dudaklarını büküp gözlerini yere indirdi. Ayaklarıma, sonra da bacaklarıma baktı. Gözleri karnımda asılı durduğunda bükülü dudakları bu kez yukarı kıvrılarak şekil değiştirdi ve birden, "İntikam," diye tıslayıp avucunun içini kaldırarak karnıma doğrulttu.

Bana temas etmemesine rağmen avucundan kırbaç gibi fırlayan enerjinin bedenime çarptığını hissettim ve beni savurmasına engel olamadım. Bedenim arkamda kalan bina duvarına çarptı, delici bir acı anlık olarak içimde dolaştı ama bu kısa sürdü. Doğrulmak için hazırlanıyordum ama o durmadı, avucunun içinde biriktirdiği yeni bir enerjiyi ya da gücü, her ne sikimse işte onu bana savurdu ve bedenimi duvara mıhladı. Sırtımdan duvara yapışmıştım, hareket edemiyor, dik dik bakan gözlerle yabancının bana yaklaştığı anları izliyordum.

"Tek adım daha atacak olursan," diye tısladım, "tırnaklarımı ciğerine seve seve batırırım."

"Yap da görelim, sürtük," dedi alayla gülerek. "Küçücük bir büyü bile hareketini nasıl engelliyor, gördün m?" Büyü. Gözlerimi yüzüne diktiğim saniyelerde artık onun intikamcı cadılardan biri olduğunu biliyordum. "Sen daha benimle başa çıkamıyorsun, kafileyle nasıl başa çıkacaksın?"

"Neler yapabildiğimi bilseydin, bu kadar büyüklük taslamazdın. Benimle bu perdeden konuşan kimse sahnede sandığının yarısı kadar uzunlukta kalamadı," dedim tükürür gibi. "Buradaysan, kim olduğumu biliyorsun demektir."

"Kim olduğunu biliyorum. Kafile yola koyulmadan senin canını aldığımda, sadece isim yapmış işe yaramaz, faniden kırma bir et parçası olduğunu herkes anlayacak. Hangi cüretle benim safımdan birini öldürürsün?"

"Birini mi?" Aniden bedenimi öne itmemle kalkan kırıldı ve duvardan ayrılabildim. Bu onu irkiltse de geri çekilmedi. Ayaklarımın üzerine bastığım an ellerimi kaldırıp parmaklarımla bir sayı oluşturdum. "Yanlışın var. İki." Gözlerimi kıstım ve bir parmağımı daha kaldırdım. "Seninle üç."

"Katil!" diye bağırmasıyla eş zamanlı olarak elini havaya kaldırıp avucunun içinde bir sis topu büyütmeye başladı. Bu ne olduğundan bi-

haber olduğum büyünün avucunun içinde aldığı kıvamı izlerken nasıl bir atak yapmam gerektiğini düşünüyordum. Mēness, zihnimin derinliklerinde dişi bir kurt gibi uludu.

Aniden eğilip, hiç beklemediği bir anda yere dokunmamla karların arasında bir ateş yandı ve barutun üzerinde ilerler gibi karların üzerinde ilerleyen ateş hızla ona doğru gitmeye, ona yaklaştıkça büyümeye başladı. Bu kafasını karıştırdığı için avucunu yere indirdi, panikle geri çekildiği sırada beni yakmayan ateşin içinden atlayarak boynunu yakaladım ve saç destesi avuçlarımın arasına girerken onu geriye düşürdüm.

"Çetin ceviz olduğun tahmin etmediğim bir şey değildi," derken çırpınıyordu ama artık yerdeydi ve tam karnının üzerinde oturuyordum. Ateş hızla onun ayaklarına ilerliyordu. Tırnaklarımı boğazına batırıp kafasını karlı zemine iyice bastırdığımda hırladı ama buna aldırış etmedim.

"Çetin cevizden fazlası olduğumu öğreteceğim hepinize," dedim hırsla. "Kimin karşısına geçtiğini öğreneceksiniz. Sen ve senin gibi başkaldıran ne kadar mürit varsa, hepiniz beni tanıyacaksınız."

"Senin aşağılık bir katil olduğunu zaten biliyoruz. Seni tanıyoruz, Mēness."

"Andığın ismin senin hayatında ne gibi sonuçlara yol açacağını öğreneceksin." Gözlerimdeki elips daha da inceldi, bir yaratığın, ruhumdaki canavarın gözleriyle baktım ona. "İnsanlara zarar vermek için okula girdin. Bir insan olarak büyüdüğüm için insanlara kinlisin, değil mi? Ne yapacaktın? Sana bahşedilmiş doğaüstü güçlerinle insanları benim gözümün önünde mi katledecektin? Tıpkı o pislik Çöl Cadısı'na yaptığım gibi." Yüzüne eğilip tıslar gibi konuştum. "Ve en güçlü, acımasız cadı klanından olan Samuel'e."

"Seni öldüreceğim. Tüm soyunu. Arkanda bırakıp buraya geldiğin herkesi," dediğinde ateşim usulca ayaklarını yakmaya başlamıştı. Canı yanıyordu ama bağırmıyordu. Ateş beni yakmadığı hâlde benim de canım yanıyordu.

Geride bıraktıklarımdan bahsetmesi içimdeki tüm öfkenin güç olup bedenimden dışarı kusulmasına neden oldu. Bir yırtıcı gibi çıkardığım hırıltının hemen arkasından cadının boğazına parmaklarımı bastırdım ve ateşin cayır cayır yaktığı bacaklarından yanık bir koku ciğerime dol-

maya başladığında tırnaklarım da keskin bir bıçakmış gibi birden boğazının içine daldı.

Cadının gözleri bembeyaz bir zarla örtüldü. Yine de ona duyduğum öfke dinmedi. Parmaklarımı daha ileri ittim ve soluk borusuna dokundum. Gırtlağını sökme isteği kanımı dondursa da burada biri ölmek zorundaydı ve ölen ben olmamalıydım. Yine de çırpınışlarını görmek insan tarafımla yüzleşmeme neden oldu.

Her ne kadar Mar zehri taşısam da ben bir insanın kalbiyle büyümüştüm.

Parmaklarımı sertçe geri çekmemle cadının kanı boynuma kadar sıçradı. Ölmeyeceğini biliyordum. Kendini iyileştirebileceği kadar zamanı vardı. Bir süre atak yapmadan altımda uzandı, ayaklarını yakan ateş sönmüştü, gözlerini ayırmadan bana bakarken kalbinin korkuyla çırpındığını görebiliyordum. Karların içini kızıla boyayan kanaması bir süre sonra dindi, yaraları küçük de olsa kapanacak gibi duruyordu.

"Senin lanetin ne biliyor musun?" diye sordu kısık sesle. Kaşlarımı çattığımdaysa o karanlık kelimeyi söyledi. "Kalbin."

Bu cümlenin arkası bıçak kadar keskin bir şaşkınlıktı. Çünkü cadı, yattığı yerde ikiye bölündü. Bu bölünme fiziksel değildi. Tam yanında ona çok benzeyen bir erkeğin uzandığını gördüğümde tepki veremedim. Ben kadının üzerinde otururken erkek olan beni birden boğazımdan kavrayıp havaya kaldırarak ayağa kalktı. Gücü beni şaşkına çevirdi çünkü ayağa kalkarken aynı anda bir kukla gibi beni de beraberinde kaldırmıştı.

"Merhametli insanlar kraliçe olamaz, Mēness," dedi kadın cadı birkaç öksürüğün ardından. O an, erkek cadıyla göz göze geldim ve onların tek yumurta ikizleri olduğunu anladım. "Sen bir kraliçe olarak uyandın ama bir kraliçe olarak yaşayamayacaksın."

Kadının sözleri zihnimde rüzgâr gibi eserken erkek cadı beni gırtlağımdan tutmaya devam ediyordu. Ayaklarımı bile sallayamıyordum çünkü tutuşu garip bir şekilde vücudumdaki tüm aktif sistemi kapatmıştı. Felçli gibiydim, sadece kısık gözlerle beni gırtlağımdan kavramış adama bakıyordum. Adamın tırnak diplerinden yükselen pençelerin boğazıma saplanmaya başladığını hissettiğimde içimdeki gücü çağırmaya çalıştım ama kör olmuş gibiydim.

"Seni öldüreceğim, Mēness," dedi adam kindar bir sesle. "Kimse benim Sevgili Kassandra'ma dokunamaz."

Birden bir şimşek çaktı. Her yeri gümüş rengine, ardından da güçlü, elektrik mavisine boyayan bir şimşek...

Pençelerin boğazımdan çıktığını, boğazımı tutan elin gevşediğini hissettim. Gözümü kör eden ışığın dağılmasıyla boğazımı kavrayan el beni boşluğa bıraktı ve yere, dizlerimin üzerine düştüm. Saçlarım yüzümü örttü. Kafamı kaldırıp saçlarımın arasından olup biteni anlama dürtüsüyle etrafıma baktığımda, damar şeklinde kalın, elektrik mavisi bir şimşeğin erkek cadının sırtından girip göğsünden çıkmış hâlde öylece durduğunu gördüm. Erkek cadının menekşe rengi gözlerinin yerinde şimdi beyaz bir zar vardı, ifadesi donmuş, dudakları kül rengine dönmüştü. Bu görüntü Kassandra'nın güçlü bir çığlık atmasına neden olmadan hemen önce Efken'in konuşmasıyla anlam kazandı.

"Seni öldürdüm, cadı," dedi Efken hırıltılı bir sesle. "Kimse benim Sevgili Mēness'ime dokunamaz."

Ve şimşek, cadının içinde elektrik akımı gibi etrafa sıçrayan ışıkların parlamasının hemen ardından uzun, sapı buz kristallerinden bir kılıca dönüştü. Cadıya saplı duran bir kılıca.

Kassandra, "Kyros!" diye bir çığlık attı, zihnim suskundu ama bu çığlık zihnimde yankı uyandırdı.

Kyros, Efken'in hemen arkasında durup kılıcı içinden çekmesiyle bir heykel gibi taşlaştı, ardından o heykel yüz farklı parçaya dönüşüp tam önüme düşerek etrafa dağıldı. Parçalardan biri gözlerine aitti ve o gözler cansızdı, taştandı. Efken'e bakmak için kafamı kaldırdığımda o kadar sakindim ki sanki normal bir şeye tanık olmuştum.

Efken'in üzerinde kazağı yoktu, teni çıplaktı; elinde etrafında elektrik mavisi ışıklar cızırdayan bir kılıç tutuyor, gözlerinin beyazı da dahil olmak üzere tamamı şimşek parıltısıymış gibi tek bir renkte parlıyordu. Ne göz bebekleri vardı ne gözünün beyazı ne de uçurum mavisi hareleri.

O an anladım. Karşımda duran Efken'den de, Saul'dan da, Alfa Hükümdar'dan da fazlasıydı.

Karşımda duran kişi, Güneşin Karanlık İkizi, Ölüm Yıldızı Nemesis'in ta kendisiydi.

8. KELEPÇE

SHAMRAİN, MY STİLL HAVEN

"Katiller!" diye çığlık atıyordu Kassandra. "Beni de öldürün yoksa sizi bulmaya geleceğim. Ekmeğinize kan tüküreceğim, size su diye sevdiğinizin gözyaşlarını içireceğim! Sizin sonunuz ben olacağım!"

İşte bu çığlıkları, Efken'in kucağında, çıplak omzunun arkasında kalan cadıya bakarken dinliyordum. Beni bir çocuk gibi kolayca kucaklayıp oradan uzaklaşırken arkasına bakmadı ama ben onun kucağında, onun omzunun kenarından arkaya baktım.

O cadının çığlıklarını dinledim. O cadının taş parçalarına dönmüş cesedi toplamaya çalıştığı anları izledim.

Kassandra, yaraları hâlâ iyileşemediği için değil, Kyros'un parçalarını toparlamaya çalıştığı için arkamızdan gelmedi. Gelseydi de eceline gelmiş olacaktı. Efken'in onu neden öldürmediğiyle ilgili düşündüm, daha sonra neden birini öldürmediğini sorgulamam kendimden tiksinmeme neden oldu.

Yüzümü Efken'in omzuna gizleyerek kulaklarımı Kassandra'nın çığlıklarına tıkadığımda kendi vicdanıma da tıkamışım gibi hissediyordum. Kassandra'nın söy-

lediklerini hatırlamak gözlerimi açmama neden oldu. Haklıydı. Bu kalp beni yönettiği sürece kraliçe olamazdım, merhametim sonum olacaktı. Merhametimi susturup tekrar Kassandra'nın uzakta olduğu için karınca kadar kalmış ağıt yakan bedenine bakarken artık gözlerimde ruhsuz bir ifade vardı.

Elinde tuttuğu kılıcın sapı nihayet tenimi dürtmeyi bıraktı. Kılıcı ön koltuğa attı, bedenimi ise arabanın büyük arka koltuğuna yerleştirdi. Elim boynuma gittiğinde boynumdaki yapışkan sıvının kan olduğunu biliyordum. Kurumaya başlamıştı. Yara delikleri yoktu, kapanmıştı. Geriye kalan tek şey kandı.

Efken kapıyı sertçe kapatarak sürücü koltuğuna yerleşti. "Orada kalan insanlara zarar verebilir," dedim kuru bir sesle. "Okula dönüp katliam çıkarabilir."

"En sevdiği şeyi kaybetti. Bunu yapmayacak."

"Onu arkamızda mı bırakacağız?" diye sorarken parmaklarıma bulaşan yapışkan kana baktım. "Bu ne kadar güvenli, Karaduman?"

"Yeterince. Bendeki karanlığı gördü, gidip müritlerin tamamına benden bahsedecek. Bir cadıyı nasıl kolayca yok ettiğimden bahsedecek. Kendi yanına insan arayacak ama farkında olmadan yanındakileri kaybedecek. Kimse kaybedeceği bir savaşa girmeyi istemez."

"O neydi?" diye sordum şaşkınlığım yere düşmüş, parçalanmış bir cam gibi parçalanıp ikimizin arasında parıldarken. "O senin Nemesis tarafın mıydı?"

"Anlamadığın şey," dedi Efken, gözlerini dikiz aynasına çevirdi ve o an gözlerinin hâlâ yıldırım renginde parladığını gördüm. Göz bebekleri ve gözünün beyazı yine yoktu. "Ben zaten oyum."

"O şeyi ne zamandan beri yapabiliyorsun?" diye sorarken sesimin titremesine mâni olamadım.

"Senin boynunda birinin parmaklarını gördüğümden beri."

"Gözlerin-"

Gözlerini dikiz aynasından benden kaçırmak ister gibi çekip yola çevirdi. "Bu hâlde eve gidemem," dedi sert bir sesle. "Sezgi'yi arayabilir misin? Ona Yaren'le kalmasını söyle. Eve dönmesinler. Gelemeyeceğimizden bahset. Ne oldu diye sorarlarsa bu gördüğün şey dışında bir bahane uydur. Cadılardan bahsedip huzursuz olmalarına neden olmayalım."

Bir an söylediği her şey önemsiz gibi frene basınca araç sarsılarak durdu. Bedenim öne doğru kaykılırken güçlükle doğruldum.

"Boynun ne durumda?" diye sordu, iyileşebileceğimi bildiği hâlde bu onun için hayat memat meselesiymiş gibi bana doğru döndü. "Boynuna bakmama izin ver."

Gözlerinden sızan şimşek ışıkları yüzüme ay ışığı vuruyormuş gibi bir aydınlık katmıştı. Bir yanım bunun uçsuz bucaksız güzelliğine esir edildi, diğer yanım bu uçsuz bucaksız ışıltılı görünen karanlıktan korktu. Gözlerinde ilk kez ışık görüyor değildim ama gözlerinde bir şimşeği ilk kez görüyor sayılırdım.

Arka koltuğa eğilip çenemi tutunca gözlerimiz buluştu. Gözlerinde hiçbir his yoktu çünkü gözleri orada değildi. Belki çok korkunç bir görüntüydü ama bana sadece keder hissettirdi.

"İyi misin, fıstığım?" diye sorunca onu hissettim, o şimşek beyazı gözlerin ardında bile beni izleyen Yıkım Getiren tam da oradaydı; beni terk etmemişti. Nemesis'in gözlerini giyinmiş olsa da bana hâlâ Efken gibi baktığını hissediyordum.

"Ben iyiyim," diye mırıldandığımda sertçe yutkundu. Gözleri kendi yüzüne de ışık haritaları çiziyordu.

"Korkunç mu görünüyorum?"

"Sana baktığımda hep aynı adamı görüyorum."

Sertçe yutkunup elini geri çekerken gözlerini de geri çekti. Gözlerimi parmaklarıma indirip tırnaklarımın arasına sinerek hilâl şeklini alan kızıl kan izlerini izledim. Kan kurudukça rengi siyaha dönüyordu.

"Kılıç nereden çıktı?" diye sorarken kafamı dağıtmaya çalışıyordum. "O kılıç ya da asa, her neyse işte, evdeydi."

"Nasıl oldu bilmiyorum ama binadan çıkarken bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Sonra önüme bir yıldırım düştü, yıldırım bir süre sonra kılıç olarak karlara saplı duruyordu," derken bunun mantığa sığan bir tarafı olmadığının o da farkındaydı ama artık sorgulamıyordu.

Bedenimi rahat bir pozisyona getirip, "Telefonunu verir misin?" diye sordum.

Cipin ön konsolundaki kapağı açıp raftan telefonunu çıkarıp bana uzattı. Kandan yapış yapış olmuş parmaklarımla ekranını açtığı telefonun rehberine girip Sezgi'yi aramaya başladım. Ekranda kanlı parmak

izlerim kalıyordu. Sezgi'yi arayıp telefonu kulağıma götürdüm, telefon çalmaya başladı, çok uzun süre çaldı ve tam endişeye kapılmışken açıldı.

Sezgi'nin öksürdüğünü duydum, ardından, "Efken?" dedi sorar gibi.

"Benim, Mahinev."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim diğer elimdeki kan lekelerine dalgın gözlerle bakarken. "Efken beni bir yere götürüyor. Sanırım işimiz biraz uzun sürecek. Bu gece Yaren'in yanında kalsanız olur mu?"

Sezgi'nin tedirgin bir sessizliğin ardından, "Mahinev," dediğini duydum. "Bu gece şehirde ruhumu sıkan bir enerji var. Karanlık bir enerji. Etrafta karanlık bir şey dolaşıyormuş gibi. Dikkatli olun." O karanlık enerjiyle aynı arabanın içinde olduğumu bilmesine gerek yoktu.

"Endişelenme, her şey yolunda."

"Peki. Yine de kendinize iyi bakın, dikkatli olun. İyi geceler."

"İyi geceler," diyerek aramayı sonlandırdım. Bir süre karanlık telefon ekranına baktım, daha sonra bakışlarım Efken'e çevrildi. "Gidecek bir yerimiz var mı?"

"Daima gidecek bir yerimiz var," dedi, nihayet gözlerindeki ışık zayıflamaya başlamıştı.

Nereye gideceğimizi bilmesem de onunla her yere gidebilirmişim gibi hissediyordum. Bunun nedeni Saul ve Mēness miydi hiçbir fikrim yoktu. Belki de sadece bizimle ilgiliydi. Ne geçmişte olduğumuz insanlarla ne de başkalarıyla. Sadece ikimizle.

Uzun, etrafı uçurumlarla kaplı patika yollardan geçmiştik. Mavi bir ışık rıhtımdan yükselirken uçurumun altındaki denizin kayalıklara çarptığı sert dalgalarının sesini duyabiliyordum. Efken uzun süredir direksiyon sallıyordu. Işıklar artık gözlerinde değildi ama yine de bir sebepten uzaklaşıyorduk.

Arabanın camı mekanik bir ses çıkararak aşağı doğru inerken bunu Efken'in yaptığını anladım. Denizden yükselen yakıcı tuz kokusu ciğerlerimdeki kan kokusunu silmek ister gibi genzime dolmuştu.

"Daha ne kadar gideceğiz?" diye sorduğumda, "On, on beş dakikalık yolumuz kaldı," cevabını aldım. "Endişelendiğini biliyorum ama o cadı içindeki ağıt susana kadar bir şey yapmayacak. O yüzden evdekiler güvende. Sürü de orada. Rahatla, yılan. Kimsenin yuvana saldıracağı yok. Buna izin vermem."

Yuvana.

Orası benim gerçekten de yuvam olmuştu. On, bilemedin on beş dakika sonunda görüş alanıma bir dağ evi girdi. Uzun sedir ağaçları ve köknarların karma bir düzenle etrafa dizildiğini fark etmiştim. Gökyüzü bebek mavisiydi, uzun zaman sonra bu rengin kasvetli değil huzurlu olduğunu düşündüm. Dağ evi tek katlıydı, duvarları pahalı tuğladandı.

Evin tam önünde durduğumuzda boynumu esneterek araçtan indim. Soğuk rüzgârı içimde hissettim ama üşümedim. Evin hemen yan tarafında sedir ağaçları çoğalarak saklı bir koruluk doğuruyordu. Ev, dağın tepesinde sayılmasa da yüksek bir yerdeydi, uçurumun uzun duvarlarına çarpan okyanus suyu seslerinin yankısını bu yükseklikte daha net bir şekilde duyabiliyordum. Boş alana yayılan dalga sesleri huzur veriyordu.

"Güzel ev," diye mırıldandım, şu an zihnim çok bulanıktı. Tırnaklarımın içindeki kanı donuk varlığını hissediyordum. Hem bana ait hem de Kassandra'ya ait iki farklı kan birleşip birlikte donarak tırnak içlerime gömülmüştü.

"Evet," dedi. Gözlerimi ona çevirip çıplak bedenini süzdüm. Altındaki kot dışında gerçekten çırılçıplaktı ve gördüğüm kadarıyla hiç üşümüyordu. "Güzeldir." Ellerini ceplerine koyup bir süre eve baktıktan sonra, "Bu ev, babamın anneme nişan hediyesiymiş. İleride evlendiklerinde sıkıldıklarında, bunaldıklarında, çıkmazda hissettiklerinde ya da sadece gelmek istediklerinde çıkıp gelebilmeleri için almış bu evi."

Verdiği bilgi ona duyduğum şefkatin altını körükledi. Gözlerimi güzel profilinde gezdirdim, bir süre onu izledim. "Neden bu kadar güzel olduğunu şimdi anladım." Sertçe yutkundum. "Yani evin."

Göz ucuyla bana baktı, uçurum mavisi gözleri sonunda yüzünün ortasında duruyordu ama gözlerinin beyazı şimşeğin yüzeyini anımsatır cinsten parlaktı.

"Duşa ihtiyacın var, fıstık," dedi, beni süzdü ve gözlerindeki davetin tenimi karıncalandırdığını hissettim. "Sonra da derin bir uykuya. Tüm bu olanları sonra düşünmelisin. Biraz dinlenmelisin."

[illegible] bunun için mi getirdin?" diye sorarken sesime bulaşan [illegible] gizleyememiştim.

Kızıl gücünü insanlardan saklamak, durduramadığı orantısız ve kontrolsüz şekilde sonsuz gücünü kontrol altına alabilmek için değil, sadece yorulduğunu düşündüğü, dinlenmemi istediği için mi getirmişti?

Gözlerini yüzüme değdirmeden eve baktı. "Yoo, ne münasebet?" diye sordu ama aslında çoktan sorumun cevabını almıştım. "Ilık bir duş iyi gelir, sana da uyar." Eve doğru yürürken söylediği şey buydu. "Muhtemelen sen de çok soğuktur ama sen zaten soğukkanlılardansın, soğuk senin için sorun olmaz," derken omzunun üzerinden bana flört eder cinsten bir bakış attı. "Yine de umarım sıcak suyumuz vardır. Kaslarının gevşemesi için sıcak su şart."

Efken'in söylediklerine cevap vermek yerine onu takip ettim. Evin [illegible] bitişik bir çardak vardı, verandadan çok çardağa benziyordu.

Efken, kısaca etrafı kolaçan ettikten sonra bir eşiğe uzandı ve küçük ahşap bir kutudan ucunda biri mavi, biri siyah iki kuş olan anahtarlığı çıkardı. Anahtarlığın ucunda dört farklı boyutta anahtar vardı, biri eski tip anahtarlardandı. Eski tip anahtarı kapı deliğine sokup iki kez çevirdikten sonra kapıyı kendine doğru çekti ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Kapı açılınca küçük bir toz tabakasının tam karşımda beliren sihirli görüntüsünü izledim, ardından görüntüler netliğe kavuştu. İçerisi karanlıktı. Uzun, ahşap bir hol, tavanda uzun ince kirişler, koridorda karşılıklı duran iki ahşap kapı, koridorun sonunda geniş, kapısı olmayan bir oda...

"Uzun zaman oldu," dedi, sesi yorgundu.

Ben holde dikilirken Efken ahşap kapılardan birini açarak içeri girdi. Açık kalan aralıktan oranın bir banyo olduğunu gördüm. "Su buz gibi," diye seslendi bana düz bir sesle. Duş başlığına öldürecek gibi baktığına emindim. "Şömineyi yakacağım, Medusa. Ateşin önünde ibriğe biraz su koyarım, ısınır. Sen de su ısınana kadar biraz uyu. Sonra kaslarını gevşetecek bir duş alırsın."

Kollarımı ovuşturarak holdeki ahşap duvarları incelerken, "Fark etmez," diye mırıldandım. Evet, uyumak istiyordum. Bedenimdeki, hatta ruhumdaki tüm yorgunluğu bir yılanın derisini değiştirip eski derisini arkasında bıraktığı gibi yatakta bırakmak istiyordum.

Banyo kapısına doğru dönmemle Efken'in kapıdan dışarı çıkması bir oldu. Bakışlarım elimde olmadan onun pürüzsüz, kaslı göğsünde takılıp kaldı. Belli belirsiz tüyleri varsa da o tüyleri görebilmek için güçlü bir ışığı göğsüne tutmak gerekti. Kaymak gibi görünüyordu. Kasıklarındaki sert, belirgin V harfini anımsatan kas dizilimi baş döndürücüydü, bana sırtını dönüp holün diğer ucuna yürümeye başladığında gözlerim beline takıldı. Belindeki geniş gamzeleri gördüm. Ve ölüm bir kez daha kafamın içinde şekillendi. Derin bir mezar gibi görünüyordu gamzeleri.

O gamzelere birçok gerçeği gömebilirdiniz.

Arkasından giderken neden onu bu kadar çok incelediğimi düşünüp kendime kızıyordum. Geniş odaya girdiğinde arkasından odaya girdim. Odanın tavanında da ahşap, ince kirişler yan yatmış şekilde tavanı çiziyordu. Hemen şöminenin karşısında uzun L şeklinde siyah bir koltuk, koltuğun sağ kolunda bir komodin, komodinin üzerinde bej renginde bir abajur vardı. Şömine taştandı, üzerindeki raflarda Efken'e ya da babasına ait olduğunu düşündüğüm kalın, ciltli kitaplar vardı.

"Kitaplar babana mı ait?"

"Evet. Ondan bana kalan miraslardan biri."

Eline kitaplardan birini alıp sayfalarını hızlıca karıştırdı. Ardından kitabı havaya kaldırarak bana gösterir gibi salladı.

"Bu eseri daha önce okudun mu bilmiyorum, muhtemelen yazarını tanıyorsundur çünkü burada anonim olarak basılmış. Seveceğin türden bir eser." Kitabı yerine koyup derin bir nefes aldı. "Koltuk çok rahattır. Biraz uyu, duştan sonra yatakta yatarsın." Gözleri anlık ellerime kaydı. "Ama önce ellerini yıka."

Başımı sallayıp lavaboda ellerimi yıkadım, kana bakmak istemediğimden değil, yorgun hissettiğimden bakamıyordum. Soğuk su parmaklarımı kıpkırmızı yapana kadar parmaklarımı birbirine sürttüm ve nihayet lavabodan çıkıp salona döndüm. Koltuğun ucuna oturup ayağımdaki botları çıkardım. Efken şömineyi yakmak için odun ve çıra getirdiğinde çoktan koltukta cenin pozisyonunda uzanmaya başlamıştım bile.

Sesler gölgelendi, görüntüler gölgelendi, bilincimin dışına itilmeye başladığımı hissettiğimde gözlerim de ağırlaşmış, kapanmaya başlamıştı. Birinin üstüme yumuşak, tüylü bir şey örttüğünü hissettim ama gözümü açıp tepki veremedim. Sadece o şeye sarılıp altında küçücük kaldım.

Kassandra'nın çığlık çığlığa yaktığı ağıtlar yavaşça sustu, Kyros'un taşa dönmüş ifadesiz gözleri kayboldu ve uykuya daldım.

Gözlerimi yavaşça araladığımda ahşap duvarlarda ve karanlığın içinde titreyen ateşin kızıl rengini gördüm. Kirpiklerimi birkaç kez birbirine sürterek kırpıştırdım. Ensemde biriken ağrının ifademe huzursuzluk yaydığını hissettim. Efken ortada yoktu, saatin kaç olduğundan bihaberdim ama karanlık çöktüğüne göre çok da erken sayılmazdı. Duş almak yerine saatlerce uyumuş muydum? Beni neden uyandırmamıştı? Gerçekten çok yorgun görünüyor olmalıydım. Çıtırdayan ateşin kızıl rengi evin içinde dans ediyordu. Uzandığım yerde kıpırtısız ateşi izlemeye başladım.

"Uyandın mı, fıstık?" Efken'in sesine tepki veren kalbim tekledi. Kafamı yavaşça hareket ettirdim ama yerimden oynamadım. Gözlerim Efken'in gölgeyi anımsatan silüetine takıldı. Efken, ıslak saçlarını salladıktan sonra çıplak omzunda duran lacivert el havlusunu saçlarında dolaştırdı. "Sana da su bıraktım."

"Teşekkürler." Gözlerimi kırpıştırıp yutkundum. "Saat kaç?"

"Akşam dokuz." Gözlerini üzerimden çekmedi. "Hadi duş al, sonra da bir şeyler ye."

"Efken." Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. Öksürerek temizlediğim boğazımın ardından onun için bir soru yükseldi. "Sen nasılsın?"

"Şu an önemli olan ben değilim," derken sesinde birdenbire çağlayan öfkeye anlam veremedim.

"Nasıl sen değilsin?" diye sordum sertçe, sesim pürüzlü çıkıyordu. "Yaşadıklarının ne kadar ağır olduğunu görebiliyorum. Bu kadarı senin gibi biri için bile fazla. Nasıl kaldırıyorsun?"

"Durmadan farklı kimliklerle uyanmak benim de hoşuma gitmiyor," dediğinde, ilk kez kendisini açacağını düşünerek umutla ona baktım ama bunun önünü duvarlarla kapattı. "Su soğumadan duş al, kaslarının sıcak suya ihtiyacı var."

"Beni düşündüğün kadar kendini de düşün."

"Duş al, sonra konuşuruz bunları."

Dudaklarımı araladım ama sonra söyleyecek yeni bir şey bulamayıp geri kapattım. Üstüme örttüğü pelüş battaniyeyi ayağımla itip yattığım yerden kalkarken, "Konuşuruz dedin, unutma," diye tehdit ettim onu.

Gözlerini kıstı. "Konuşuruz dedim. Uzatma işte."

Yanından geçip giderken, "İyi olman gerek," diye fısıldadım. "Daha çok bela olacağım ben senin başına. İyi ol ki, olabileyim."

Ondan uzaklaştım, bu sırada duymadığımı sandığı bir şey fısıldadı: "Belalım."

Kalp atışlarımın düzene girmesi uzun zaman aldı. Efken'in geride bıraktığı ıslaklığı taşıyan banyoda uzun, sıcak bir duş aldım. Efken'in benim için kapıya astığı uzun, siyah kazağa bakarken bedenimden su damlaları düşüyordu. Bu kazak onun geniş omuzlarının etrafında geriliyor olmalıydı ama ben içine girdiğimde kesin bir elbise gibi olurdu. Siyah külodumu giydim, sütyenimi takmadım çünkü bantlarının sırtımda oluşturduğu göçükler acıyordu. Kazağı üzerime geçirdiğimde düşündüğüm gibi olmuştu. Efken'in siyah kazağı kalçalarımı örtmüştü. Kazağın kolları çok uzun olduğundan ellerim içinde kalmıştı. Islak saçlarımı kazağın üzerine attıktan sonra banyodan çıktım ve benimle beraber temiz kokulu buhar da hole yayıldı.

İçeri girdiğimde şaşkınlığımı gizleyemedim. Efken şöminenin önüne bir yer yatağı sermişti. Yer yatağının üzerinde saten beyaz çarşaf vardı, bir an gözüme öyle konforlu geldi ki kendimi yatağa atmak için can attım. Benim içeri girdiğimi fark ettiğinde omzunun üzerinden bana baktı. Uçurum mavisi gözleri gözlerimden inerek bacaklarıma doğru yola çıktığında yanaklarıma doluşan baskının daha fazlasını kalbimde hissediyordum.

"Senin için bir eşofman da bırakmıştım aslında," derken gözleri hâlâ bacaklarımdaydı. Teşhircilik mi ediyorum diye düşünsem de Medusa'nın sırtımı sıvazladığını ve bunun doğru bir karar olduğunu fısıldadığını hissediyordum.

Gözlerimi çıplak bacaklarıma indirdim, ayaklarımı birbirine sürterken omuz silktim. "Böyle daha konforlu."

Sertçe yutkunduğunu görmek beni şaşırttı. Kazağın içinde kalan elimi çıkarmadan elimin tersiyle gözümü ovuşturduktan sonra, "Yatak harika görünüyor," diye itiraf ettim.

"Beğenmene sevindim. Bu gece burada yatacağız çünkü."

"Neden? Bir yatak odası vardır diye düşünmüştüm."

"Dışarıda fırtına var," dedi. "Küçük de olsa bir ışık pıhtısı olmadan uyuyamıyorsun. Elektrik kesilirse bundan hoşlanmazsın."

Bana karşı bu kadar düşünceli olması utanmama neden oldu. Gözlerim camdan dışarıya kayınca ne kadar haklı olduğunu gördüm. Şimşekler göğü yırtar gibi çakıyor, yıldırımlar bir yerlere düşüyordu. "Geldiğimizde hava iyi görünüyordu," diye fısıldadıktan hemen sonra pişman oldum. İçimden bir ses şimşeklerin sebebinin beni izlediğini söylüyordu.

Cevabı bildiğimi biliyormuş gibi sustu. Daha sonra gözleri tekrar bacaklarıma takılırken, "Dikilmesene sen ayakta," dedi, sesi tuhaf şekilde panik içinde çıkmıştı.

Yatağa dizlerimin üzerinde çöktüğümde bir an göz göze geldik. "Konuşacaktık?" dedim sorar gibi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Senin hakkında." Gözlerim tekrar pencereye kaydı, ileride büyüyen şimşekleri izlerken yutkundum. Tekrar o gözlere baktım. "Ne istediğin hakkında. Nasıl hissettiğin hakkında. Nasıl olduğun hakkında."

"Bunları konuşmak istemiyorum," dedi, kaşlarını çatmıştı. Onun huyuna gitmek zorunda hissettim çünkü mesele şu an inatlaşacağımız saçma bir şey değildi, onun hayatıydı. Nemesis'i, Alfalığı ve Efken olmayı aynı anda nasıl yürüteceğini merak ediyordum. Bu kulağa kolay gibi gelse de içinde biriken gücün onu tükettiğini görebilmek için onu tanımak gerekiyordu.

"Peki ne istiyorsun?"

Birden belimden tutup beni kendine çekince şöminenin ateşi ortamızda harlanır gibi parladı. "Seninle böyle durmayı," dedi, sıcak nefesi yüzüme yayıldı ve göğsümü sıkıştırdı.

"Psikopatsın," diye fısıldadığımda gülümsedi.

"Senin için birini öldürdüm diye mi?"

Kalbimdeki sızı büyürken, "Sus," diye çemkirdim. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzülüyorum."

"Masum birini değil, sana zarar veren birini öldürdüm. Üzülme. Artık senin de dünyan bunun üzerine kurulu. Benimkisi zaten hep bunun üzerine kuruluydu."

Kollarımı onun boynuna sararken dizlerimin üzerinde durmaya devam ettim. Parmaklarını belime daha sert bastırdı ve kazağın kumaşı

yukarı kaykıldı. "Tüm bu boka batmadan önce de buna benzer şeylerle uğraşıyordun, değil mi?"

"Bu kadar akıl dışı şeyler değildi. Sadece çok fazla kan vardı."

Bir süre gözlerinin içine baktım. "O insanlar hâlâ peşinde mi?"

"Evet ama senin de dediğin gibi onlar *insan*. O yüzden artık bir şey ifade etmiyorlar."

"Kendini beğenmişsin."

"Bilmediğim şeyler söyle bana."

"Her şeyi çok biliyormuşsun gibi davrandığından bir şey de diyemiyorum."

Burnundan sert bir nefes vererek, "Mesela bana ne kadar deli olduğundan bahset," dedi. "Bana deli olduğunu zaten biliyorum ama bilmiyormuş gibi yaparak can kulağıyla dinlerim seni."

"Sana deli olduğumu nerenden uydurdun?"

Cevap vermeden gözlerimin içine baktı.

"Sana deli olmuyorum."

"Oluyorsun," dedi.

"Sana deli olmuyorum, Efken," diye söylendiğimde yine cevap vermedi, mavi gözlerini gözlerime dikti. Yoğun, mavi ışık içeri daldı, sert bir patlama sesi de ışığı takip etti. Şimşek o kadar gürültülüydü ki ürperdim.

"Bu seni korkuttu mu?" diye fısıldadı. "Kalp atışlarının sesini duyuyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Korkmadım. Ama korksaydım da sana bu şekilde sokulurdum ve korkum geçerdi." Kollarımı boynuna daha sıkı sarıp ona iyice sokulduğumda bedeninin kasıldığını hissettim. Burnumu Efken'in boynuna bastırdım, yoğun tarçın kokusu içime doluşurken gözlerim kısıldı. "İşte böyle sarıldığımda korkularım hemen kaybolurdu." Parmaklarını belime sertçe bastırdığını hissettim. "Sen de bana yanımda olduğunu söylerdin. Değil mi?"

"Evet," dedi anlık duraksamanın ardından. "Yanındayım."

"Yanımdasın." Geri çekilip gözlerinin içine baktım, ardından gözlerimi gözlerinden çekmeden ince ve çıplak beline kollarımı sardım. Yanağımı onun çıplak, sert göğsüne bastırıp derin bir nefes aldım. "Benimlesin."

"Daima."

Küçük bir sessizlik yaşandı. Birden bastıran yağmurun sesi odaya yayılıyor, ateşin ve şimşeklerin seslerine eşlik ediyordu. Efken bir süre bana sarıldı, kolları bir kelepçeden daha sıkı, daha sağlamdı.

"Mumları sever misin?" diye sordu, sesi kısıktı.

Yanağımı göğsünden çekmeden, "Çok severim," diye mırıldandım. "Annemin kokulu mumlarını hâlâ saklıyorum." Birden yutkunmak çok güç geldi. "İster misin?"

"Kullanmasak daha doğru olur," dedim sakince, ateşin devleştirdiği gölgelerimiz ahşap kirişlerde titriyordu. Annesinden kalan bir şeyi kullanmasına izin veremezdim; özellikle de bu şey kullanıldığında tükenip yok olacak bir şeyse...

"Kullanmak için daha iyi bir sebep bulabileceğimi zannetmiyorum."

Beni yavaşça serbest bıraktıktan sonra büyük ahşap bir dolabın içinden çıkardığı kalın, beyaz mumları yer yatağının etrafına sıraladı ve zipposunun ucunda çağlayan ateşle her birini sırayla tutuşturdu. Tütsüyü anımsatan aromatik kokular bir anda her yana yayılmıştı.

Efken tekrar yatağa oturup, "Gel," diyerek beni kollarına çağırdı.

İkimiz de dizlerimizin üzerinde otururken birbirimize bakıyorduk, dizlerimiz arasında bir karış bile yoktu. Bir şimşek daha çaktı, yağmur hızını arttırdı.

"Sana bu kadar yakınken mantıklı düşünemiyorum," dedi acı çeker gibi.

"Ben de."

"Bu iyi değil," derken gözleri de sesi gibi sertti.

"Kesinlikle."

"Seninleyken kendim gibi davranmıyordum. Önceden böyle değildi, önceden böyle değildim. Sen benim kimyamı bozdun, tüm dengeleri altüst ettin, damarlarıma yayıldın, ruhumu sardın. Normal değil."

"Bunun suçlusu ben miyim?"

"Tüm suçlusu sensin."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Gözlerini yummuştu, bana bakmıyordu, savunmasız bir Efken tam karşımda duruyordu. Çekimin arttığını hissettim. İlkel bir istek bedenimi sızlatıyordu. Sahip olma isteği, ait olma isteği, belki bu ikisinden çok daha fazlası.

Bu adamın ruhuna adımı kazımak istiyordum.

"Sana dokunmak istiyorum," dediğimde gözlerini ağır hareketlerle araladı. Gözleri mavi bir uçurumun dibinden yükselen yeşil bir ormanın alev alması gibiydi. Dizlerimi kaydırarak ona biraz daha sokuldum. "Senin bana dokunmak istediğin gibi, ben de sana dokunmak istiyorum." Kalbim bu isteği haykırdı. Mumlar etrafımızda titreşiyordu.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu. Sesi boğuk ve kısıktı, isteğin onun da kör bir bıçak gibi içini deştiğini biliyordum.

"Hiç bu kadar farkında olmamıştım."

Elim dizi boyunca kaydı, kasıklarına doğru ilerledi, biraz aşağıda, tam o noktada durdu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Parmaklarım çıkıntılı sertliği kavradığında dudaklarının arasında küçük bir boşluk oluştu. Dokunuşum onu sarsmıştı. Tehlikeli ve yırtıcı bakan gözleri iliklerimi sızlattı.

Avucumun altında birdenbire daha da büyüdüğünü hissettiğimde, onu avuçlayıp sıktım. Efken, başını hafif bir açıyla arkaya atarken gözlerini sıkıca yumdu. Gırtlağından yükselen ses şehvetliydi.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadım sertleşmeye başlayan aletine dokunmaya devam ederken.

Gözlerini gözlerimden çekmedi, gözlerinin daha da kısıldığını gördüm. Avcının avı pozisyonunda olduğumu hissetsem de avcı, avın avuçları arasındaydı.

"Tam olarak böyle."

Daha sıkı kavrayıp avucumu kumaşa sürttüğümde farkında olarak ya da olmayarak kalçasını yavaşça yukarı kaldırıp kendini avucuma bastırdı. Boğazının derinliklerinden erkeksi bir inilti yükselip dudaklarının arasından dışarı döküldü.

"Pantolonun fermuarını indirmek ister misin?" diye sordu yavaşça, gözleri hâlâ keskin birer pençe gibi gözlerime saplı duruyordu.

"Evet." Fermuarını indirmeye başladığımda tüm dikkatiyle beni izlemeyi sürdürdü. Görüş alanıma siyah boxerı girdi. "Dokun," diye fısıldayıp elimi boxerının üzerine yerleştirdi.

Sertçe yutkunup başımı sallarken pantolonundan daha ince olan iç çamaşırının kumaşına dokundum. Hissettim. Parmaklarımın altında zonklayan aletinin sıcaklığını, sertliğini, kalınlığını hissettim. Bacaklarımı birbirine bastırma isteği uyluklarımı sızlatıyordu.

Efken'in dudaklarından küçük hırıltılar dökülürken birbirimizi izleyerek ona dokunmaya devam ettim. Şimşekler çaktı, gökte patlayan her şimşeğin sesi durmadan içeri aktı.

"Mahi," dedi Efken gözleri biraz daha kısıldığında. "Parmaklarını etrafıma sarmanı istiyorum. Aramızda bir kumaş parçası olmasın, bana doğrudan temas et." Nefes nefese konuşuyordu. "Parmak boğumlarında atan nabzı hissetmek istiyorum." Aletini avucuma iterek tekrar konuştu. "Senin için boşalmak istiyorum."

İnleyerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve o da inleyerek bana karşılık verdi. Dilim onun dudaklarını arsızca araladı, bağımsızca hareket ederek ona hükmetmeye başladı. Dilim ağzının içindeydi, dişlerinin üstünde, dilinin etrafında, damaklarında... Onun tadı, nefesi, sıcaklığı, ıslaklığıyla dolmuştum. Dilim ağzının içinde, çenesinde ve bazen de boynunda dolanıyordu. Aç gibiydik, deli gibi birbirimize saldırıyorduk.

"Dokun bana," diye inledi.

"Pantolonunu çıkar," dedim nefes nefese ve üzerine atıldım. "Her şeyi çıkar."

"Siktir." Dudaklarından dökülen küfrün harflerinde dahi şehvet saklıydı. Harfleri aydınlığa çıkardığımızda, şehvetin aydınlığa düşen karanlık gölgesini görebilirdiniz.

Şimdi altımdaydı, bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturmuş ona dokunuyordum. Ağzı bir defa daha ağzımı buldu. Ben onun çenesini dişlemeye başladığımda çılgına dönmüş gibi inliyordu.

Mumların dalgalandığını duydum. Efken bir anda bizi ters çevirdi ve bu kez onun altında kalan bendim. Bacaklarımı ikiye ayırıp iki bacağımın arasında yükselirken, "Beni görmek ister misin?" diye sordu soluk soluğa. Bir eliyle iki kolumu bileklerinden yakaladı ve kafamın arkasına atarak beni kafesledi. Diğer eli boxerının önüne kaydı, kabarıklığını sıkarak okşadı. Bu hareketi iniltimin dışarı yansımasına neden oldu.

"Çok cesursun," diye fısıldayarak elini aletinden çekip kazağımı eteklerinden tutarak yukarı sıyırdı. Ona karşı koymadım, beni kollarımdan tutarak kafeslemeyi anlık olarak bırakıp kazağı başımdan çıkardı ve bir kenara fırlattı. Altımda beni kısmen örten iç çamaşırımla öylece onun altında uzanıyordum. Bileklerimi tekrar kavrayıp başımın üzerine doğru gerdiğinde göğüslerimin de yukarı doğru kaykıldıklarını hissettim. Aç bakan gözleri göğüslerime dokunduğunda alt dudağını parçalayacak gibi ısırdı.

"Dişlerimi batırarak emmek, seni altımda kıvrandırmak istiyorum."

"Seni durduran ne?" diye inledim. "Em."

Eğildiğinde nefesim kesildi. Sıcak nefesi boynuma akıyor, saçları çeneme sürtünüyordu. Kafasını kaldırıp altında yatan bedenin sahibine baktığında sertçe yutkundu ve o sinsi bakışlar gözlerimden ayrılmadan ıslak dili boynumdan göğüslerimin arasına doğru ıslak bir yol çizmeye başladı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan göğsümün ucunu ağzına aldığında altında kıvranarak inledim. Bunun onu keyiflendirdiğini biliyordum.

"Kokun baş döndürücü," diye fısıldadı. "Bana hem çok tanıdık hem de çok yabancısın."

"Lütfen," dedim kendimden geçmiş bir sesle. Mumların dalgalandığını, ateşin çatırdadığını, yağmurun pencereleri dövüşünü, ona ait şimşeklerin odayı aydınlatışını, hepsini duyuyor, az da olsa görüyordum. Sol göğsümün ucunu dişlerinin arasına alıp ısırdı, ardından diliyle ısırığının üzerinden geçti ve bu beni deliye dönmüş gibi saniyelerce inletti.

Bir süre körmüşüm gibi hissetmeme neden olacak şekilde göğüslerimi emdi. Sonunda ellerimi serbest bıraktığında bileklerimde parmaklarının izleri olduğunu biliyordum.

Efken, dudaklarını karnım boyunca kaydırmaya başladı; gözleri gözlerimi takip ediyordu. İç çamaşırımın önünde durduğunda burnunu çamaşırımın yüzeyinden oraya bastırdı. Aldığı derin nefes yanaklarımın içini dişlememe neden oldu.

"Islak," diye fısıldadı.

"Efken," diye inledim. Elimi omuzlarına kaydırdım, oradan saçlarına gittim ve yoğun saçlarının içine parmaklarımı daldırdım. Siyah saçlarının kadife dokusu tenimi iğneliyordu.

"Dur dediğin an duracağım, bebeğim," diye fısıldayarak parmaklarını iç çamaşırımın kenarlarından kıskaç gibi geçirdi. İç çamaşırımı çıkarırken ona karşı koymadım. Efken kumaş parçasını kenara attığında, şöminedeki ateş, gölgesini bir kurdun gölgesi gibi devleştirmişti. Soluğum kurumuş bir gül yaprağı gibi darmaduman olup göğsümün içinde parçalara ayrıldı.

Dudaklarını oraya bastırdığında, dudaklarımdan ilkel bir inilti döküldü. Dolgun dudaklarını tepeme bastırıp, iki dudağının arasına aldı. Islak dilinin temas ettiği zevk noktamı çekiştirip serbest bıraktı, ardından oraya sıcak nefesini verdi ve iliğim çekilmiş gibi belimin yukarı bükülmesine neden oldu. Çok geçmeden belimi kalçam da takip etti.

"İliğin kuruyana dek seni emebilirim." Aç, ilkel bir istekle emmeye başladı. Dili her yerdeydi. Vajinamın çizgisini yalıyor, aralayarak dilini içeri itiyor, dilini bir sağa bir sola yatırarak beni çılgına çeviriyordu.

"Ah, Efken!" Parmaklarımı saçlarının arasında kaydırdım, çekiştirip kendimi ona ittim. Dudaklarım açlıkla aralandı ve mahremimi dişleriyle sürterek boydan boya yaladı, emdi. "Efken!"

Ağzını oradan çekerken, "Bebeğim," diye inledi.

"Lütfen..."

"Bana ne istediğini söyle."

"Seni."

Gözleri kısıldı. "Sana ne yapmamı istiyorsun?"

Onu omuzlarından tutarak kendime çekerken, "İçimde olmanı istiyorum," dedim. "Seni içimde istiyorum." İkimizin de göğsü körüklenmiş gibi hareket ediyordu.

Efken, sol kolunu arkaya atarak pantolonunu tek hamlede bacaklarından aşağı sıyırıp içinden çıktı. Yalnızca boxerıyla üstüme abanırken saçları terden sırılsıklam olmuştu. "İçine girmek, senden bir parçaya dönüşmek istiyorum," dedi. "Senin en dibini keşfetmek, seni karış karış dolaşmak istiyorum."

"İstiyorum." Dudaklarımız birbirine sürttü. "Yıkım getir bedenime."

Bir kolunu belimin yanına koydu ve o kolunun üzerine abanarak elini boxerının üstüne attı. Boxerının lastiğini yavaşça aşağı çekti. Boxerı aşağı indiğinde gözlerimiz ayrılmadı, ardından gözlerimi usulca V şeklindeki kasık çizgisine indirdim. Hemen ardından karnına yetişen aletini gördüm. Büyülü ve büyüktü. O nefes aldıkça, organı da hareket ediyordu ve derisinin etrafında çarpan nabzı görebiliyordum. Mavi, yeşil belirgin damarlardaki kanın vuruşları bariz ortadaydı.

"Öyle bir bakıyorsun ki, bakire olan benmişim gibi hissettim," diye mırıldandı.

Elimi aletinin üzerine koyduğumda sert bir küfür döküldü dudaklarından. Başını geriye atarak âdem elmasını ortaya serecek şekilde yutkundu.

"Benimle oynuyorsun, beni köşeye sıkıştırıyorsun ve beni değiştiriyorsun," diye inledi kendinden geçmiş gibi.

Dudaklarını dişledi, görüntü kusursuzdu. Elimin altında kadifeyle sarılmış sert, kalın bir demir vardı sanki.

"Ellerin sıcacık. Beni boşaltacaksın, kes şunu!" Birden elimi kavrayıp başımın üzerine götürerek beni tekrar çarmıhına gerdi. "İçini aralamama izin ver," diye fısıldadığında ürperdim. "Artık seni doldurmak, içindeyken kasılmalarını hissetmek istiyorum."

"Dilin nasıl da çözüldü, Karaduman," diye fısıldadım tutkuyla.

"Bacaklarını daha da aç."

Dediğini yaparken göz temasını kesmedik. Aletinin başını zonklayan tepeme bastırmasıyla kasıldım; tam orada zonklamalarını, seğirmelerini hissediyordum.

"Sıcacıksın," dedi. "İçin dışından daha sıcak, değil mi?"

Hafif ritimler tutarak hareket etmeye başladı. O bana sürtündükçe tepem onun nabzıyla okşanıyordu. Efken, alnını alnıma bastırdı ve gözlerini gözlerime dikerek sert, şehvetli, kısık bakışlarını gözlerimden çekmeden bana sürtünmeye devam etti.

"Ne kadar sıcak, hissediyor musun?" diye sordum kulaklarım zonklarken.

"Siktir." Dişlerini sıktı. "Gitgide daha da ıslanıyor. Deliğini doldurmam için bana yalvarmaya başlayana kadar bunu yapabilirim."

"Yalvarmamı istiyorsun demek." Efken'in yüzünü avuçlarımın arasına alıp alnımı alnına sürterken, "Durma, lütfen," diye inledim. "Seni içime kabul etmeme izin ver."

Efken'in içime gömülüşü, dudaklarımdan dökülen sarsıntı dolu bir iniltiyi takip etti. Uyuştum, karıncalandım ve küçük bir acı hissettim. Ardından da onun zonklayışlarını... Efken Karaduman içimdeydi.

Mıhlanmış gibi tek beden olmuştuk.

Bir süre hareket etmeden ona alışmamı bekledi.

Sonunda, "İyi misin?" diye sorabildiğinde ikimiz de titriyorduk.

"Devam etmelisin," diye fısıldadım.

"Ritmi sen belirle?" dedi sorar gibi. "Bana bir limit, bir sınır koymazsan kendime hâkim olamam. Kendimi zor tutuyorum."

Elim kaslı kalçalarına indi, onu yavaşça kendime doğru çekerken içimdeki varlığının daha da çoğaldığını hissettim. Daha sonra bacaklarını beline dolayıp, topuklarını kalçalarına bastırarak onu kendime çekmeye başladım. Her çarpışmamız benim ona biraz daha alışmamla daha da körüklenmeye başladı. Her çarpışmanın sonunda o yavaşlık yerini fırtınaya bıraktı. Mumların zayıf alevi bizim bedenlerimizin esintisiyle titriyor, dalgalanıyordu.

İçimdeki her şey gözü dönmüş bir açlıkla sıkışmıştı. Efken, "Beni içine al," diye fısıldayınca nefeslerimiz daha da harlandı.

Elinin aşağıya bir yılan gibi kaydığını hissettim, tepeme dokunduğundaysa çığlığım güçlendi. Şimşeklerin ışıkları odaya doldu, ardından çığlığımı takip eden güçlü patlama seslerini işittim. O içime her dalışında ve parmakları tepemi yuvarlayarak ezişinde çığlık atıyordum, şimşekler onun sırtını aydınlatıyordu ve ardından göğün sesi içeri doluyordu.

Hayaları kalçalarıma çarpana kadar beni kendisiyle doldurdu. "Benimsin," dedim yatakta iki yılan gibi sürtündüğümüz, sertçe birbirimizin olduğumuz sırada. "Bunu söyle. Bana benim olduğunu söyle."

Açlıkla çenemi, boynumu, daha sonra da omzumu emdi ve fısıldadı: "Seninim."

"Hızlan," diye fısıldadım, vajinamdaki acı hissi çekileli çok olmuştu, hissettiğim tek şey kör bir bıçak gibi içimi deşen istekti. "Durmanı istemiyorum."

Bir bacağımı omzuna alırken kasılan kaslarım acıyla sızladı, kadınlığımın daraldığını hissettim ve bu darlık aletini içimde sıkıştırdı. Bu onu zevkle inletti. Omzuna koyduğu bacağımın bileğinde dudaklarını gezdirirken içimi doldurmaya devam ediyordu.

"Daracıksın," diye inleyince sıcak nefesi ayak bileğimi ısıttı. "Daha önce hiç bu kadar sıkışmış hissetmemiştim. Sıcacıksın." Efken ayak bileğimi öptü, tabanımı uzun parmaklarıyla ovdu ve içimdeki hareketlerine hız kesmeden devam etti.

"Lütfen durma," diye inliyordum, onun adını inliyordum.

"Sen benim sonsuza dek sahip olmak isteyeceğim tek kadınsın. Defalarca sahip olsam da doymayacağım tek kadınsın. Benimlesin. Benimsin."

Dudaklarımızı birleştirmeden önce söylediği son şeydi bu.

Parmaklarının tepemdeki hareketleri hızlandı, vajinam onu içine emerken o da uzun parmaklarıyla tepemi sertçe okşuyor, mümkünmüş gibi içimin daha da sıkılaşmasını sağlıyordu. Dudaklarımız ayrılmadı, öpüşürken bile inliyorduk. İçime onun iniltileri doluyordu, ağzına benim yalvarışlarım çarpıyordu. Gözlerim geriye doğru gitmeye başladığında sona yakın olduğumu anladım. Kör edici bir ışık görüyordum ama etraf karanlık sayılırdı, sadece çok ışıltılıydı ve göğsüm yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum.

"Boşalacağım!" diye haykırdığımda içimde arka arkaya kasıldı, bunu istiyor gibiydi, aleti benim arzuma cevap veriyor gibiydi.

"Gel bana," dedi nefes seslerinin arasından. "Senin için akacağım."

Tırnaklarımı kalçalarına geçirerek onu kendime çektikten sonra, "İçime gel," diye emrettim. "İçime ak."

Efken sarsılırken içimde hissettiğim sıcaklık, gözlerimin irileşmesine neden oldu. İplerim çözüldü, sarsılmaya, akmaya başladım. Islaklığım onun ıslaklığına karışıyordu. Sıcak, ıslak ve yoğun hissediyordum. Ellerim bu defa genişleyen pazularına gitti, pazularına tırnaklarımı geçirerek ona sıkıca tutundum. Artık tamamen üzerimdeydi, tüm ağırlığını hissediyordum ve onun için tamamen açılmış hâldeydim.

Birkaç sert vuruşun ardından karın kasları gerilmiş hâlde içimde sabit durdu. Âdem elmasından, alnından ve göğsünden aşağı sicimle süzülen ter damlaları, elmas taneleri gibi parlıyordu. Başımı kaldırıp dudaklarımı uzun kirpiklerine bastırdım.

"Bileklerine vurduğum kelepçeyi hissedebiliyor musun?" diye sorarken içimde kasılmaya devam ediyordu. "Kelepçenin bir ucu senin, bir ucu benim bileğimde. Artık kaçamayız. İkimiz de tutukluyuz."

Elim yüzüne kayarken gülümsedim. "İkimiz de tutukluyuz."

Gülümsedi. "Seninleyim," diye fısıldadı.

"Ve?" diye sorduğumda sertçe yutkundu.

"Seninim, Mahinev."

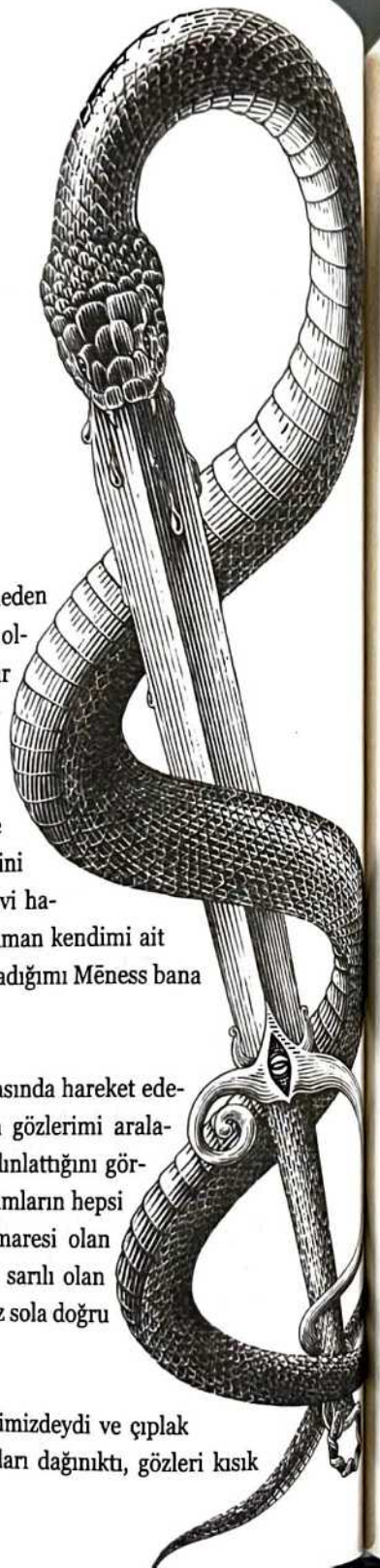

9. AURA

RUELLE. LİVE LİKE LEGENDS

Eskiden, henüz kim olduğumu bilmeden önce hep bu dünyadaki görevimin ne olduğunu, neden doğduğumu düşünür dururdum. Bana göre bu, belli bir yaştan sonra tüm çocukların düşündüğü bir şeydi. Öyle olduğunu sanıyordum. Öyle olmadığını anladığımdaysa içimde bir yerlerde Mēness'in bana seslendiğini anlamıştım. Uyanmamı istemişti, görevi hatırlamam için bana yalvarmıştı. Her zaman kendimi ait hissetmediğim o dünyaya zaten ait olmadığımı Mēness bana binlerce kez fısıldamıştı.

Şimdi ait olduğum yerdeydim.

Tatlı, sıcak bir esinti saçlarımın arasında hareket ederek saç diplerime ulaşıyordu. Yavaşça gözlerimi araladığımda sisli, mavi bir ışığın odayı aydınlattığını gördüm. Etrafımda yarıya kadar akmış mumların hepsi sönüktü, henüz yeni söndüklerinin emaresi olan dumanların dansını izledim. Boynuma sarılı olan kolun sahibini tanıyordum. Başımı biraz sola doğru yatırdığım an onunla göz göze geldim.

Beni izliyordu.

Kolu boynumda, saten çarşaf üzerimizdeydi ve çıplak bedenlerimiz birbirine dolanmıştı. Saçları dağınıktı, gözleri kısık

baksa da uykuyla mühürlenmiş harelerine hayranlık da resmedilmişti. Bu olmuştu. Tenim tenine, ruhum ruhuna dokunmuştu. Birbirimize karışmış, birbirimizi olmuştuk.

Yalnızca dudaklarını oynatarak, "Günaydın," dedi ve bu kalbimdeki baskıyı arttırdı. Gözlerimi gözlerinden çekmeden sırtımı çıplak, sert göğsüne iyice bastırdım. Öyle çok kalbime bulaşmıştı ki, kalbimde ondan önce ne vardı bunu merak ediyordum. Sanki o yokken, orada koca bir boşluk vardı.

"Gün beyaza dönmüş," diye fısıldadığımda bu onu belli belirsiz gülümsetti.

Bir elimi çarşafın içinden çıkarıp onun kemikli yüzüne koyduğumda gözlerini biraz daha kıstı. Bedenimin bir kısmını ona çevirdim ve başparmağımla elmacık kemiğini okşayıp parmak uçlarıma iğne gibi batan sakal izlerini takip ettim. Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu.

İçimden durmadan, *benim kalbimin içinde senden önce ne vardı, koca bir boşluktum da seninle mi doldum anlamıyorum*, diye mırıldandım ama o hiçbirini duymadı.

"Şimşekler duruldu." Bu söylediği şeyi şaşkınlıkla karşıladım. "Durmayacak, bitmeyecekmiş gibi hissettirmişti ama şimdi yoklar." Dudaklarını yüzünde dolaştırdığım parmağıma bastırdı. "Onları durdurmanın yolu senden geçiyormuş."

"Hislerinle bağlantılılar," diye mırıldandığımda kaşlarını çattı. Bir şeyler yerli yerine oturuyordu. "Onları hislerin yönetiyor. Şimdi daha mı az öfkeli ya da endişelisin?"

Bu söylediklerim onun için saçmalık mıydı bilmiyordum ama kurduğum bağlantı bu olmuştu. Bedenimi tamamen ona çevirdiğimde geri çekilip bana biraz daha yer açtı. Tam yeni bir soru soracaktım ki gözüm göğsüne kaydı ve göğsünün üzerindeki kar tanesi dövmesi dikkatimi çekti. Henüz yeni işlenmiş gibi etrafı kızarmıştı.

"Bu ne?"

Efken başta ne sorduğumu anlamayıp kaşlarını çattı, ardından bakışlarımı takip edip kendi göğsüne baktı. Şaşırdığını gördüm. "Bilmiyorum," derken de sesi yüzü kadar şaşkındı. Bir an gözleri kendi göğsünden ayrıldı ve benim göğsüme çevrildi. Dudaklarından sert bir küfür koptuğunda irkildim. "Aynısı senin göğsünün üzerinde de var."

Parmaklarımı göğsüme götürüp kafamı eğdiğimde ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. "Beni ilk kez öptüğünde bileklerimizde oluşan dövmenin aynısı," diye fısıldadım. "Ama bu kar tanesinin şekli, ondan biraz daha farklı."

Birden, "Seviştiğimiz için mi?" diye sorunca yüzümde bir yangınla ona baktım. Yüzüme eğilip yavaşça fısıldadı. "Fark ettin mi?"

"Neyi?"

Bileğimi kaldırıp dudaklarına yasladı, dövmenin olduğu yeri öperken gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Seni öptüm ve nabzının üzeri damgalandı." Gözleri kısıldı. "Seni öptüm ve nabzımın üzeri damgalandı." Yüzü yüzüme yaklaşırken bileğim hâlâ dudaklarındaydı. Burnumuzun ucu birbirine değdiğinde, "Seninle seviştim ve kalbimizin üzeri damgalandı," diye fısıldadı.

Her şeyim, her şeyine karışmıştı.

Efken beni kollarının arasından azat ettiğinde onu izlemeye devam ediyordum. Çıplak koca vücudu aklımı başımdan alacak kadar güzel görünüyordu. Etrafa saçılmış kumaş parçalarından ona ait olanı aldı. Kotunu bacaklarından geçirirken, "Üzerine bir şeyler al, fıstığım," dedi.

Henüz duş almadığımız için dizlerimi yukarı çekip, "Duş?" diye sordum çekingen bir sesle.

"Onu halletmeye gidiyoruz zaten, yavrum." Beni süzerken kalbimin atışları asileşti. Yerdeki boxerını ve gece giydiğim kazağı dizlerimin üzerine atıp bana gülümseyince kalbim yerinden oynadı. "Benim olan her şey senin. Tıpkı şimdi üzerine geçireceğin bana ait kıyafetler gibi." Bakışlarını benden kaçırıp hole doğru bakarken, "Sana eşofman da getireyim," dedi. O salondan çıktığında farkındalık bir kez daha yüzüme sert bir sol kroşe indirmişti.

Gözlerim tekrar çıplak göğsümün üzerindeki dövmeye indiğinde sertçe yutkundum. Ne zaman birbirimizle ilgili derin, bizi bağlayan bir şey yaşasak böyle bir dövme mi oluşacaktı? İlk öpücük, ilk sevişme... Bunların damgalarını ruhumuzda taşıdığımız gibi bedenimizde de mi taşıyacaktık? Saten çarşafı bedenimin üzerine çektiğimde Efken içeri girdi. Elinde bir çift spor ayakkabı ve eşofman tutuyordu. Bir an benimle göz teması kurmadığını fark ettim. Bunu utandığımı düşündüğü için mi yapıyordu hiçbir fikrim yoktu ama yanaklarımın daha da ısınmasına neden olmuştu.

"Bu ayakkabılar annemin," dediğinde elinde tuttuğu spor ayakkabılara bir defa daha baktım. Eski görünmüyorlardı, hiç giyilmemiş gibi yeniydiler. Yavaşça eğilip ayakkabıları yanıma bırakırken, "Botlarında çok fazla kan vardı," dedi. "Belki bu ayakkabılarla rahat edersin diye düşündüm."

"Kan sorun değildi, ben botlarımı giyerdim." Annesinin ayakkabılarına dokunmak bile mahcup hissetmeme neden oldu. "Onun her eşyası senin için çok değerli olsa gerek."

"Sen de değerlisin," dedi Efken birden. "Sen de benim için değerlisin, Mahinev."

İsmimi yeniden pürüzsüzce telaffuz etmesi beni duraksattı ve geceyi hatırlattı. Hiç beklemediğim bir anda önümde dizlerinin üzerine çöküp kazağı giymemde yardımcı oldu. Uzun saçlarımı kazağın içinden dışarı çıkarırken onunla göz göze geldik.

Saçlarımı parmaklarıyla düzeltirken, "Utanılacak bir şey yapmadık," dedi bir anda. "Yaşadığımız şeyden dolayı pişmanlık hissetmene neden olacak bir davranışım olmayacak."

"Öyle bir davranışın olmayacağını biliyorum. Pişman da olmayacağım."

Dudakları yukarı kıvrılırken yavaşça doğrulup ayağa kalktı. "Seni kapıda bekliyorum."

O çıkıp gitti ama söyledikleri benimle kaldı. Ayakkabının içine sıkıştırılmış ince çorapları görünce gülümsedim. Çoraplar onun olmalıydı çünkü giydiğim an ayaklarım içinde kaybolmuştu. Üzerimi giyinip dışarı çıktığımda oradaydı, sedir ağaçlarının önünde beni bekliyordu. Dışarıda yağmurun kokusu vardı, artık şimşekler çakmıyordu ve gök fırtınadan arınmış gibi görünüyordu.

Uzun sedir ağaçlarının arasında yürümeye başladığımızda ikimiz de sessizdik. Dün olanlar hakkında konuşmadık. Ne Kyros ve Kassandra ile ilgili ne de ikimizle ilgili. Annesinin spor ayakkabıları ayağıma bir numara büyük gelmişti, onlara zarar vermemek için çamurlara basmadan yürüyordum.

Sonunda ileride daha da artan ağaçların oluşturduğu koruluğa bakıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Gittiğimizde göreceksin." Bir an durup göz ucuyla bana baktı. "Bedenin ağrıyor mu?" diye sordu şefkatle.

"Ne? Hayır."

Gözlerimi kaçırsam da onun dokunuşundan kaçamadım. Beni kendisine çekip göğsüne yasladı, kolunun altında bir çocuk kadar küçük göründüğümü hissettim. Kolumu yavaşça beline sararak ona karşılık versem de gözlerim ona dokunmadı.

Adımlarımız yavaştı, ıslak otların üstüne basarak ilerliyorduk. İlerideki ağaçlıkların arasından gelen ılık serinlik ve su sesleri ilgimi çekince, "Bu ses nereden geliyor?" diye sordum. Efken cevap vermedi, beni ona uydurdu ve ağaçların yarattığı dar aralıktan geçtik. Sanki Varta'ya değil de cennete aitmiş gibi hissettiren kuş sesleri azalmaya, suyun sesi çoğalmaya başladı.

Efken eliyle büyük bir dalı geri çektikten hemen sonra görüş alanıma giren şelale, dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Kocaman olmuş gözlerle şelaleye bakarken, "Çok güzel," diye mırıldandım. Dibini görebileceğin temizlikte bir su ve tepeden aşağı tazyikle inen çok daha parlak, beyaz beyaz köpüren su... Şelalenin dört bir yanını saran ağaçlar ve kaya parçaları... Burası saklı bir cennet gibiydi.

"Beğendin mi?"

"Beğenmek çok sıradan olurdu, hayran kaldım."

Şelalenin tazyikle çağlayan suyu yüzüme damlalar hâlinde konuyordu. Efken dalı tamamen çekip geçebileceğim kadar bir alan yarattıktan sonra, "Üzerindekilerden kurtul," dedi kulağıma doğru. "Mükemmel bir duş olacak."

Gözlerimi büyüterek şelaleye bakarken sertçe yutkundum. Kaya parçalarının üzerlerinde buza dönmüş kar birikintileri vardı. Bu soğukta normal iki insan bu şelaleye ayağını bassa ölürdü ama ben bize bir şey olmayacağını biliyordum. Üzerimizdekileri çıkarıp kayalıkların üstüne bıraktıktan sonra ellerimiz birbirine dokundu. El ele suya doğru yürümeye başladık.

"Bir metreden sonra derinleşiyor," diye uyardı suya ilk adımımızı atmak üzereyken. "Birkaç adımdan sonra kendini suya bırak, paniğe kapılma."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Yüzme biliyorum, Yıkım Getiren."

Suyun bıraktığı his soğuk değildi. Bu, bedenimin soğuğa karşı oluşturduğu direnci daha net hissetmeme neden oldu. Bir iki adımdan sonra Efken bizi bir anda suyun içine çekti ve nefesimi tutup gözlerimi sıkıca

yumdum. Kötü anılar zihnime doluşsa da onları yok sayabildim. Suya karşı olan korkumu susturabildim. Bacaklarım beline dolanırken suyun dibine gömüldüğümüzü hissettim; çok geçmeden gözlerim usulca aralandı.

Masmavi suyun içinde o da tıpkı benim gibi gözleri açık, doğrudan bana bakıyordu. Başımı iki yana sallayarak çok fazla nefes egzersizimin olmadığının mesajını vermeye çalıştım ama beni kalçalarımdan tutarak tamamen kendine çekti ve suyun bulanık maviliğinde gözlerimin içine baktı.

Başımı iki yana sallayıp yukarı çıkmaya çalıştığımda belimi sıkıca kavradı. Dudaklarının dudaklarıma yaklaştığını gördüm, hemen ardından dudaklarımız birleşti ve ağzının içindeki havayı dudaklarımın arasından içeri bırakmaya başladı. Nefesinin ciğerlerime bana aitmiş gibi akmaya başladığını hissettim. Elim yüzüne gittiği anda Efken bizi yukarı itti, kafalarımız aynı anda suyun yüzeyine çıktı.

Birden bana öyle çok dikkatli baktı ki, "Ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

O da tıpkı benim gibi kaşlarını çattı, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi ve yüzündeki kusursuz çizgiler ortadan kayboldu. Gözleri hem mavi hem de yeşil gibi duruyordu; yoğun ve dehşete düşürecek kadar güzeldi.

O gözleri yüzüme dikerek, "Çok güzelsin," dedi sert bir sesle. "O kadar güzelsin ki, benim dokunuşuma ihtiyacın yok. Ama benim sana dokunmaya ihtiyacım var. Sana dokunup güzelleşmeye ihtiyacım var."

Islak, sıcak dudaklarıyla çenemi öpünce kaskatı oldum.

"Zamanın yarattığı karakterimi değiştiremem. Saul ya da bir başkası olmak, Efken'in kim olduğu gerçeğini değiştirmez. Ama senin yanındayken Efken'den ödün vermeyi öğrendim. İsteyerek değil, ben farkına varmadan oldu bu. Sen beni kendime yabancılaştırıyorsun, biliyorum ki ben de seni kendine yabancılaştırıyorum. Buna karşı koyamıyorum."

Uzun kirpikleri ıslaktı, elmacık kemiklerinin çıkıntısını bariz şekilde ortaya sererek dişlerini sıktı. Tekrar konuşmaya başladığında ruhum yanıyordu.

"Hayatım boyunca kimseye ait olmadım, birinin bana ait olmasını hiç istemedim. İlk kez birini diliyorum. Seni diliyorum. *Benimle* olmanı diliyorum çünkü ben çok uzun zamandır *seninleyim.*"

Gözlerim kısıldı, gözleri kısıldı, zaman kısıldı. Gök birden gürledi ve şimşeklerinin bir defa daha açığa çıktığını anladım.

Bu kez ne hissettiği için onlara hâkim olamıyordu?

Benim yüzüm onun, onun yüzü benim avuçlarıma yerleştiğinde bir şimşeğin ışığı tam başımızın üzerinde parladı ve çılgınlar gibi öpüşmeye başladık.

*

Mustafa Baba'nın kulübesinin olduğu arazide esen ıslıklı rüzgâr, koyu renk saçlarımın arasından geçip giderken Efken'in elini tutuyordum. Parmaklarımız birbirine hiç ayrılmaması gereken, birbirine ait iki parçaymış gibi kenetlenmişti. Kulübenin önüne kadar el ele geldik, kulübenin verandasına tırmanırken ellerimiz yavaşça ayrıldı. Gözlerimi ayaklarıma indirdim, hâlâ Efken'in annesinin ayakkabısını giyiyordum. Kulübenin kapısı biz daha kapıyı tıklatmadan açıldı. Zaten yaşlı kurdun varlığımızı daha araziye girmeden önce hissettiğini biliyordum.

"Bu sızıntı da ne?" diye sormasını beklemediğimden kafamı kaldırıp şaşkın yaşlı suratına baktım. Onu bu kadar şaşırtan da neydi? Mustafa Baba'nın zayıf suratına yerleşen şaşkınlık yerini karmaşaya bırakırken, "İkinizin aura rengi mora dönmüş," dedi, sakallarını kaşıdı. "Mahinev'in kırmızı, senin maviydi. Bu iki aura rengi birbirine nasıl karıştı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Efken, gelir gelmez böyle bir şey duymayı ikimiz de beklemiyorduk.

"Aura rengi görebilen biri sizdeki değişimi görür." Bir elini kapıya yasladı. "Evlilik yemini etmediniz, değil mi?"

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum merakla.

"Evlilik yeminiyle bağlanan kadim ruhların auraları birbirine uyarsa, iki aura karışıp tek renk doğurur. Buna ruhani evlilik derler. Ruhani evliliğiniz tamamlanmış görünüyor."

Efken ile aynı anda, "Pardon?" diye sorduk.

"Siz," dedi Mustafa Baba işaret parmağını bize doğru kaldırarak. "Ruhani boyutta evlenmişsiniz."

Kulaklarım aniden uğuldamaya başladı. Sonunda ne olacağını düşünmeden, bir an olsun tereddüde düşmeden ona karışmıştım. Böyle bir şeyin olacağını beklemiyordum ama bizi bir şeyin beklediğini biliyordum. Kalp atışlarım da tıpkı zaman gibi yavaşladı.

Omzumun üzerinden Efken'e baktım, hemen arkasında karanlık geceye ağır ağır düşmeye başlamış kar tanelerini gördüm. Ruhani evlilik ne demekti bilmiyordum ama terimin içinde evlilik kelimesinin olması beni şoka uğratmıştı. Efken'in de donmuş bir şekilde Mustafa Baba'ya baktığını görebiliyordum.

Mustafa Baba, "İçeri geçin, dışarıda ruh büken soğuğu var," dediğinde hiç beklemediğim anda Efken tekrar elimi tuttu. Parmaklarımız birbirine geçti ve eşikten ilk adımı attık. İçeride yanan şöminede yükselen alevlerin ışığı bizi karşıladı ama ne ısıyı ne de soğuğu hissedemedim. Donmuş hâlde tek bir noktaya sabitlenmiş bakışlarımı kaldırıp kimseye bakamadım.

Mustafa Baba, post örtülü sallanan ahşap koltuğuna ilerlerken, "Demek ruhani evlilik ha? Bu beklediğim bir şeydi ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim," dedi düşünceli bir sesle. "Auranızın birbirine uygun olduğu kâinatın bile bildiği bir şey. Siz Mēness ve Saul olarak doğduğunuz zamanlarda da auralarınız birbirine aitti."

Efken elimi daha sıkı kavrayıp bana benim kadar şaşkın olduğunun ama sakin olmam gerektiğinin mesajını verdiğinde, kafamı kaldırıp yaşlı adama baktım. Yaşlı kurt sallanan sandalyesine oturdu, bacak bacak üstüne attı ve ellerini karnının üzerine koyarak bize baktı.

"Aval aval suratıma bakacağınıza şu döşeğe oturun."

"Suratına normal bakabileceğimiz bir şey söyleseydin, böyle bakmazdık," dedi Efken, sesinin ilk kez öfkeli çıkmadığına şahit oldum. Bu kez o seste duyduğum şey derin, altında anlamlar olan bir şaşkınlıktı. Beni elimden tutup döşeğe yönlendirdi. Mustafa Baba'nın tam karşısındaki döşeğe yan yana otururken de ellerimiz ayrılmadı ve bu ayrıntının yaşlı adamı gülümsettiğini gördüm.

"Görüyorum ki karı koca ilişkiniz çoktan başlamış," dedi gözleri hâlâ ellerimizdeyken. "Ellerini onun üzerinden ayırmak bile istemiyorsun, değil mi?"

"Her seferinde bizi dumura uğratacak yeni bir bilgin var, değil mi?" Efken, yaşlı adamın sorusuna bu soruyla karşılık verdiğinde ortamda sadece ateş seslerinin yükseldiği bir sessizlik oluştu.

"Tek seferde her şeyi anlatsaydım kafanızda ne kalırdı?" Mustafa Baba yeniden işaret parmağını kaldırıp Efken'e doğrulttu. "Her şeyi tek seferde öğrenirsen, öğrendiklerin arasında en çok ilgini çekene yoğunla-

şırsın. Ama tek tek öğrenirsen, her biri senin için ilgi çekici bir bilgidir. Hiçbirini görmezden gelmemiş olursun."

"Mantıklı mantıklı konuşup sinirimi tepeme toplama benim," diye huysuzlandı Efken.

"Yalan mı? Evlilik konusuna değinmesi gereken kişi ben değilim, sizsiniz. Size nasıl evlendiniz diye bile sormayacağım çünkü muhtemelen bunu siz de bilmiyorsunuz. Ama bir bağlılık yemini edilmiş, yoksa bu evlilik bu kadar kolay gerçekleşmezdi."

Seninim, Mahinev.

Efken'in sesi zihnimi pençeleriyle kazıdığında ürperdim.

Efken, bu konuyla ilgili binlerce sorusu olsa da hiçbirini soramıyormuş gibi bir süre takılıp kaldı, öylece Mustafa Baba'yı izledi. Sonunda sadece, "Yani şimdi bu kız benim karım mı?" diye sordu saf saf.

Gözlerim irileşti ama tek kelime edemedim, tek hissettiğim kalbimin yerinden çıkacak gibi atıyor oluşuydu. Mustafa Baba gülmesini durduramadı, gözlerini Efken'in yüzünde dolaştırırken eğlendiği her hâlinden belli oluyordu.

"Ruhani boyutta öyle gibi duruyor."

"Sikeyim ruhani boyutunu, benim için önemli olan bu boyut."

"Gören de evlenmeye çok meraklı birisin sanacak," dedi Mustafa Baba, Efken bu cümleyle beraber aniden gerildi. Omuzlarının dikleştiğini gördüm.

"Ne ilgisi var?" diye söylendi. "Anlamaya çalıştığımdan sordum. Bu ruhani boyut, bu boyutu etkiler mi anlamında sorulmuş bir soruydu sadece."

Gerçekten o anlamda sorduğu bir soru muydu? Ellerimiz birbirine bağlıyken bu söylediği şeye inanmıyordum açıkçası. Kalbimde bir yerlerde, bir enkaz gibi varlığını sürdüren o duygunun beni daha ne kadar yıkabileceğini düşünürken, şimdi her şey daha da karanlığa gömülmüştü ve artık o enkaz karanlığın içinde kaybolmuştu; vardı ama göremiyordum. Karanlık bu defa güvende hissettiriyordu. O enkaz orada olsa da artık o enkazı görememek, bir gün bu duygunun beni mahvetmeyeceğine inanmamı sağlıyordu.

Mustafa Baba, "Evet, ruhani evlilik büyük bir şey, bedeninizde bir sızıntıya da neden olmuş ama esas mesele daha büyük bir şey olmasa kapıma gelmezdiniz herhâlde. Sürüyle ilgili bir sorun mu var?" diye sordu.

"Sızıntı ne demek?" diye sordum diğer soruyu ekarte ederek.

"Yüksek enerji. Gerilim hattından farksızsınız. Bu pek tabii diğer insan dışı varlıkların ilgisini çekecektir. Zaten bir aradayken her zaman bir enerji açığa çıkarıyordunuz, şimdiki sızıntı daha fazla." Derin bir nefes aldı. "Sorun sürüyle ilgili değil sanırım?"

Efken el eleyken işaret parmağıyla eklem kemiklerimin üstünü okşamaya başladı. Dalgın bir şekilde zemine bakarak, "Hayır," dedi. "Sürü sadık, söylediklerimi ikiletmiyorlar. Korulukta kendileri için bir kulübe inşa etmeleri için onlara yardım ettim." İşte bunu bilmiyordum, göz ucuyla ona baktım. "Gidecek yerleri yok gibi duruyordu," derken açıklaması bana gibiydi. "Benim yakınımda olmak onlara evlerinde gibi hissettiriyor. Bu yüzden yaptım. Geçici de olsa bağlılıkları var."

"O zaman mesele ne?"

"Mesele cadılar," dedi Efken. "Harekete geçtiler. Dün iki tanesi yolumuza çıktı. Birini ortadan kaldırdım."

"Ortadan kaldırdın?" dedi Mustafa Baba kaşlarını kaldırarak.

"Evet. Ona saldırmıştı." Elimi daha sert kavradı. "Ben de gerekeni yaptım."

"Peki diğer cadı? Onu elinizden kaçırdınız mı yoksa?"

"Hayır," dediğimde Efken göz ucuyla bana baktı. "Efken, onu bıraktı."

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Mustafa Baba öfkeyle. "Ne şekilde saldırdığınızı, gücünüzü nasıl kullandığınızı görmüşse diğerlerine bilgi verir. Bu savaşta işinize yaramaz, sizi zayıf hâle getirir."

"Görecek hâlde değildi," dedi Efken sabit bir sesle. "Kardeşi için ağıt yakıyordu."

"Cadılar kardeş miydi?"

"Tek yumurta ikizi," dedim.

"Hangi klandan? Mensup oldukları soy ağacını biliyor musunuz?"

"Elbette bilmiyoruz," dedim ama Efken sakince, "Muska Cadılarından," dedi. Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Nereden bildiğimi ben de bilmiyorum ama biliyorum."

"Muska Cadıları mı? Onlar hâlâ var mı?" Mustafa Baba huzursuz olmuş gibi ayağa kalkıp ellerini arkasında birleştirerek evin ortasında volta atmaya başladı. "Türleri ayırt etmeyi öğrenmişsin ama esas meselemiz bu değil. Onu bırakmamalıydın."

"Bilerek bıraktım. Beni görmesini istedim. Neyle savaşacaklarını gidip onlara anlatacak, onlar da savaşı göze alamayacak."

"Neyle savaştığını mı?"

"Aptala yatma, moruk. Bildiğini biliyorum." Efken ellerimizi ayırdığında boşluk hissiyle yumruklarımı sıktım. Dövmeli parmaklarını çıtlatıp, "O şimşek yağmurunun nedeninin ben olduğumu hepiniz biliyorsunuz zaten. Ama sen fazlasını biliyorsun. Her zamanki gibi kaçak dövüşüyorsun, hepsi bu," dedi suçlayıcı bir dille. "Yıllarca benden koca bir köpeğe dönüştüğünü sakladığın gibi, bunu da saklama."

"Uzun zamandır dönüşmüyordum," diye söylendi Mustafa Baba. "Saul'un karanlık gölgesinin uyandığını mı ima ediyorsun? Bu sadece uyku hâlinde horlamak gibi bir tepkime olabilir, şimşekler sadece anlık olarak kendini göstermiştir."

Efken, "Ya?" dedi sorar gibi, ardından omzunun üstünden arkamızda kalan pencereye baktı ve tam da o anda ileride mavi, kalın bir damara benzeyen parlak şimşek göğü ikiye yardı. Mustafa Baba'nın çatık kaşlarla pencereye baktığını gördüm. "Bu da bir tür horultu mu, babalık?"

"O cadıya bu güçle saldırdığını söyleme bana."

"Tamamını kullanmadım."

"Bir kısmını gördü ama?"

"Evet. Bunu diğerlerine anlatacaktır."

"Aptal mısın sen? Seni aşk mı bir aptala çevirdi?" diye bağırdı Mustafa Baba. "Nemesis, tüm âlem için sonsuz, kudretli bir karanlıktır ve sadece uğursuzluğu getirir. Gücünün özünün ne olduğunu anlarlarsa tüm ırklar seni kabullenmek yerine senden kurtulmak ister!"

Kalbim endişeyle kasılsa da Efken, "Bağırmayı kes, karşında çocuk yok senin," dedi sakince. "Hepsinin hafızası mühürlü. Nemesis, onların hafızasını geri çekilmeden önce zaten mühürledi. Benim bu dünya üzerindeki Nemesis'in sahibi olduğumu ya da Nemesis olduğumu, her ne sikimse, bunu senden ve Medusa'dan başka bilen biri yok. Onlar sadece Saul'un kudretli gücünü gördüklerini sanacak."

"Bir cadı senden şüphe edecek olursa kadim büyülerle senin kim olduğunu ortaya çıkarmaz mı sanıyorsun?" diye bağırdı Mustafa Baba. "Nemesis'in mührü kırılmaz sanıyorsun ama o intikamın gölgesinin bile mührünü kırabilecek güce sahip kadim büyüler var bu dünyada!"

"Nemesis'ten daha güçlü bir büyü yok bu siktiğimin evreninde."

"Öyle mi?" Mustafa Baba sırıttı. "Peki ben nasıl biliyorum Nemesis'i? Senin mührün benim zihnime yetmedi mi?"

"Çünkü sen-" Efken birden sustu. "Sen benimle ilgili her şeyi bilirsin."

"Kadim büyülerle aram olmasa Nemesis'in mührünü nereden bileyim, salak adam?" diye sordu sertçe. "Seninle ilgili her şeyi bilmem gerektiği için ölümcül büyülere bulaştım ben. Sen canını yaktığın o tek yumurta ikizlerinden birinin senin kim olduğunu tüm çıplaklığıyla görebilmek için kadim büyülere canı pahasına bulaşmayacağını mı sanıyorsun?"

"Bu aklına bile gelmez," dese de Efken'in afalladığını görebiliyordum.

"Zekisin, karanlık bir zekân var, şeytanı bile kandırırsın ama konu Mahinev olduğunda nasıl da küçük bir çocuğa dönüşüyorsun. Onu koruma içgüdünün ona zarar vermekle aynı yolda ilerlediğini fark ettiğinde, yaptıklarından pişmanlık duyacaksın. Anlık hislerle aldığın kararlar seni çıkmaza sokar, Efken."

"Gerekirse her şeyi yok ederim."

Mustafa Baba gülümsedi.

"Onun için, değil mi?" diye sorduğunda suçluluğun göğsüme bir insan gibi oturduğunu hissettim.

"Evet," dedi Efken gözünü kırpmadan Mustafa Baba'ya bakarken. Aniden elimi tuttu. "Mahinev için."

Kalbim yavaşladı ve sonra birdenbire atmayı kesti. Camdandı da baskıya dayanamayıp patlamış, göğüs kafesim can parçalarımla dolmuştu sanki. Efken elimi daha sıkı kavradı ve "Kılına zarar gelmesine izin vermeyeceğim," diyerek bu kesin cümlenin altına sesiyle imza attı.

"Peki şimdi ne yapacaksınız?"

"Cadıların gelip gelmeyeceğinden emin değiliz," dedi Efken, "ama yine de hazırlanacağız."

"Onların bir azınlık olması sizi rahatlatmasın. Bazen azınlıklar, en kalabalık savaşlardan galip olarak ayrılır."

"Bir sorunumuz var," dediğimde Mustafa Baba bana endişeyle baktı.

Sertçe yutkundum ve "Çöl Cadısı'ndan sonra Samuel'in de ölümünü ona söylemiş bulundum. Yani arkamızda bıraktığımız cadının elinde tam üç cadı ölümü bilgisi var."

"Samuel sorun değil, bunu bilmeme ihtimalleri yok zaten ama cadının ikizini öldürmeniz diğer cadılar tarafından olmasa da o cadı tarafından bize büyük sorunlar doğurabilir." Mustafa Baba bir iç çekip gözle-

rini tekrar cama çevirdi. "Efken," diye fısıldadı. "Bu şimşeklerin nedeni öfken mi yoksa endişen mi?"

Şimşeklerin parlak ışıkları Mustafa Baba'nın kulübesine doluşurken benim de merak ettiğim buydu ama bu sorunun cevabını Efken'den alamayacağımızı biliyordum.

"Sezgi'nin kendini geliştirmesi gerek," dedi Mustafa Baba, elleri arkasında bağlı şekilde şimşekleri izlerken.

"Sezgi tüm cadılara tek başına karşı koyacak değil," dedi Efken çatık kaşlarla. "Bir şeyleri daha net hatırlasa, içgüdüleri ona ne yapması gerektiğini söylese kâfi ama bu da kolayca olacağa benzemiyor. Sen her şeyi boş ver, bunak. Bana şunu söyle. Manbel ile ilgili bizden sakladığın bir şey var mı?" Efken'in dudaklarındaki küçümseyen gülümsemenin nedenini biliyordum. Mustafa Baba da aynı alaycı gülümsemeyle ona baktı.

"Her şeyi bildiğimi düşünüyorsan, bunu da bildiğimi biliyorsundur."

"Neden söylemedin?"

"Onu yakından görene kadar kim olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim Yaren'in babasının da bir doğaüstü olduğuydu. Tabii o kadar kötü bir mahlukat olduğundan bihaberdim. Halanın hep kötü erkek seçimleri olmuştur." Mustafa Baba içtenlikle gülümsediğinde Efken de gözlerini devirdi.

"Halam ve kötü erkek seçimlerinden babam da hep bahsederdi," diye söylendi. "Tabii o kötü erkek seçimlerinin gerçekten somut kötülük olduğuyla ilgili fikrim yoktu. Yani bu adamı nereden buldu ki bu kadın?"

"Baban bir Alfa'ydı, Efken. Dolaylı yoldan kanla bulaşmış doğaüstülük halanın genlerinde var. Doğaüstü doğaüstüyü çeker, halan güzel bir kadındı. Manbel gibi kötü adamlar, güzel kadınlara karşı koyamaz. Tabii ki fark edince çok şaşırdım. Savaşın sonunda Manbel'in bunu itiraf edip ortadan sıvışacağına emindim. Üstelik Manbel'i de suçlayamıyorum, muhtemelen kızı olduğunu son âna dek fark etmemişti. Yaren'i canlı olarak gördüğü anda anlamış olsa gerek."

Yaren'in uzaktaki suretine bakışını hatırlayınca Mustafa Baba'ya hak verircesine başımı salladım. Mustafa Baba da bana gülümseyip gözlerini tekrardan Efken'e çevirdi. "Manbel bu savaşta sizin için iyi bir silah olurdu. Cadılar yara izlerinden hiç hoşlanmaz, Manbel de yara izleri konusunda bir ustadır."

"Ortalarda yok ki. Geri döneceğini söyledi ama hâlâ gelmedi."

"Manbel kötü bir yaratık da olsa kendi kanından biri sizin aranızda. Cadıların saldıracağına dair tahminleri zaten vardır. Kızı için geri dönecektir. Siz Yaren'e bunu nasıl açıklayacağınızı düşünmeye başlayın. Yaren her ne kadar hırçın bir yaban gülü gibi görünse de o aslında fanustaki gülden farksız. Duyguları incinecek."

"Şu an için bu karmaşada ona tüm bunları söyleyemeyiz," dediğimde Mustafa Baba beni başını sallayarak onayladı. "Üstelik Manbel de ortalarda yok. Geri dönecek mi dönmeyecek mi bilmiyoruz. Kızının peşinden geleceğini söylesen de ben o ucubeye güvenmiyorum."

"Manbel'in döneceğini düşünüyorum. Siz kadim büyülerle ilgili öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin. Büyüyü büyüyle durdurursun. Şu arkada bıraktığınız cadının Efken ile ilgili her şeyi öğrenmemesi için mührü kadim büyüyle güçlendirmelisiniz. Bir başka kadim büyü mührü kıramamalı."

"Sen büyülerden anladığını söyledin," dediğimde bana acı acı gülümsedi.

"Çok yaşlıyım, üstelik Efken'e geleceğinde kim olduğunu verebilmek için kadim büyülere canımı takas ettim. Yeni bir takas yapamam. Büyülerin hepsi insanlara benzer. Hepsi benzersizdir."

"Gerekeni yapacağım. Sürü çok yeni, onların başında durup onlara öğretmen gerekenleri öğretebilir misin?" Efken'in sorusu Mustafa Baba'nın gururla başını sallamasına neden oldu. Bu tekliften hoşlandığı kesindi.

"Elbette. Hepsini sıkı bir eğitimden geçireceğim."

"Sana inanmayı seçiyorum," dedi Efken ayaklanırken. "Hadi Medusa, gidiyoruz."

Ayağa kalkıp arkasından ilerlemeye başladığım sırada Mustafa Baba birdenbire, "Ruhani evliliğiniz adına mutluyum," deyince ikimiz de olduğumuz yerde duraksadık.

Efken bir şey söylemedi, ben de söylemedim ama kalbim öyle şiddetli vurmaya başladı ki kapı açılıp arazide salınan ıslıklı rüzgâr bile kalbimin atış seslerini kesemeyecek sandım.

Karanlık aracın içinde yalnız başımıza kaldığımızda ve Mustafa Baba ileride nokta kadar kalan kulübenin kapısını kapattığında ikimiz

de sessizdik. Ne o tek kelime ediyordu ne de ben bir şeyler sormak için dudaklarımı aralıyordum. Öyle sessizdik ki sanki o sessizlikte birbirimize anlatmaya çalıştığımız çok şey gizliydi.

Cipi çalıştıracağı ânı beklesem de bunu yapmadı. Konuşmak istediğini, ağzının ucunda benim için sakladığı cümleler olduğunu o zaman anladım. O da tıpkı benim gibi durumu anlamlandırmaya mı çalışıyordu? Aslında ben durumu anlamlandırmaya çalışmanın da ötesindeydim. Durumu çok anlamlandırmıştım.

Duygusal bir anlam yüklemek saçma mıydı bilmiyordum ama yaptığım tam olarak buydu. Bir yanım merak ediyordu, sadece ruhsal boyutta da olsa benimle evlenmiş olduğunu duymak onu rahatsız mı etmişti? Ne hissetmişti? Elimde bir şans olsa bunu bilmek için kullanır mıydım bilmiyordum çünkü eğer bu onu rahatsız etmişse, bunu bilmek istemezdim.

Karanlıktaki sessizliği, "Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldanması böldü.

Sesi ışık gibiydi, zihnimi aydınlattı ve düşüncelerimin tamamen çıplak kalmasına neden oldu. Şimdi kendimden sakladığım düşünceleri bile daha net görüyordum. Başımı çevirip ona baktım, gözlerinin bende olduğunu bilsem de göz göze gelmemiz kalbimdeki karıncalanma hissine engel olmaya yetmedi.

"Ne konuda? Eğer dün olanlardan bahsediyorsan, pişman hissetmiyorum."

Bakışları derinleşti. "Bahsettiğim bu değildi."

"Öyleyse ne?"

"Moruğun söyledikleri hakkında ne hissediyorsun?" Beklentiyle gözlerini kıstı. "Şu aura meselesi."

Evlilik yerine aura kelimesini kullanmasına üzülsem mi yoksa gülsem mi bilemediğimden bakışlarımı ön camdan dışarı çevirerek, "Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum," dedim. Ne hissettiğimi bilsem de ona söylemek istemedim. Birlikte olduk, bu esnada bana bağlılık yemini etti diye bu ruh ile bağlantılı olan evlilikten hoşlanacağı anlamına gelmezdi. İşleri onun açısından zorlaştırmak istemiyordum. Zaten yeterince karışıktı.

Konuyu değiştirmeye karar vermiş olacak ki, "Peki bedenin nasıl?" diye sordu, bu soru daha da utanmama neden oldu. "Kadınların ilk seferleriyle ilgili pek bilgim yok. Bazen ağrılı olabileceğini duymuştum. O yüzden soruyorum."

"Pat diye sormasan daha iyi olabilir," diye fısıldadım. "Bedenim gayet iyi. Ters giden bir durum yok." Gözlerimi ona çevirdim. "Ama yol üzerinde bir eczaneye uğrayabilir miyiz?"

"Neden?"

Ona bunu açıklamak zorunda olmanın koca bir karın ağrısı olduğunu anlatmak ister gibi baktığımda kaşlarını çattı. Konu ben olduğumda mı böyle çocuksu bir şekilde saflaşıyordu yoksa gerçekten bu konuda böyle miydi? Hiç sanmıyordum. Konu cinsellik ise o benden daha bilgiliydi ama şu an ona bilgi vermesi gereken konumda olan kişi bendim.

"Korunmadık," dediğimde bir an ikimiz de duraksadık, birbirimize bakakaldık.

"Ha, evet," dedi birden ifadesini toparlayarak. "Ertesi gün hapı gerekiyordu, değil mi?"

"Pek bilgin yok gibi," dediğimde başını olumla anlamda salladı.

"Korunmadan bir şeyler yaşamadım, dediğim gibi."

Söylediği şey içimde bir şeyi dürtüp beni rahatsız edince gözlerimi üstünden çekip, "Tamam," dedim. "Durursun bir eczanenin önünde."

"Canını sıkacak bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Soru sordum, sen de cevabını verdin."

Duyguların içime indirdiği darbeler çoğalıyor, Efken'e hissettiklerim her an daha da çoğalarak karanlık gölgelere dönüşüyordu. Onun içimdeki varlığına can veren duyguların bu kadar keskin hissettirmesi tuhaftı, sanki içimi kesiyordu, sanki duyguların keserek açtığı yaralardan akan kan bile duygularımı besliyordu.

Eli çeneme kayınca içimde yaktığı ateşe çıralar düşmüş gibi hissettim. Gözlerimizi buluşturmak için başımı kendisine doğru çevirdi ve "Sorduğun soruların cevapları seni kızdıracaksa neden soruyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Kızdırdığını kim söyledi?"

Gözleri kaşlarıma kaydı, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm gördüm. "Surat ifaden söyledi. Güzel suratın her şeyi açık ediyor."

"Birileriyle bir şeyler yaşadığın için sana neden kızayım ki?" diye sorduğumda, bu sorunun cevabı ortamızda asılı duruyormuş gibi birbirimize baktık. İkimiz de bunun ne olduğundan bahsedemiyorduk ama

ortada duran şeyin dağılıp parçalanmasından korkuyorduk. Varlığından hiç bahsetmesek de varlığını seviyorduk.

"Ben sana kızardım," deyince bakışlarım dudaklarına dokundu, o konuşmaya devam etti. "Hakkım yok, evet ama sanırım bu hissi durduramazdım. O yüzden seni anlıyorum."

Gözlerinin içine tekrardan baktığımda kendimi tutamadım ve gözlerimi şaşkınlıkla kırptım. "Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum."

Dudaklarını çeneme bastırıp geri çekildiğinde sertçe yutkunup, avuçlarımı yumruk şeklinde sıkıp dizlerimin üzerine koydum. Efken aracı çalıştırdığında aramızda başka bir diyalog geçmedi.

Cip nihayet evin önüne geldiğinde elimde bir poşet tutuyordum. Poşetin içindeki ilacı görmelerini istemediğimden ilaç kutusunu çıkarıp eşofmanın geniş cebine koydum. Efken'in bakışlarının merkezinde olduğumu fark edince telaşla ona baktım. "İnelim mi?" diye sordu.

"Sen in, ben geliyorum."

"Seni tek bırakmak istemiyorum," diye mırıldanınca bakışlarımız karanlık aracın içinde ateş gibi yanmaya başladı.

"Korkmuyorum ki."

"Korkmadığını biliyorum, Mahi." Hareketsiz hâldeki aracın direksiyonuna dokunmaya devam ederek ön camdan eve doğru baktı. "Sadece tek bırakmak istemiyorum."

Bu söylediğine verecek cevap bulamadığımdan sessizce poşeti aracın ön konsolundaki boşluğa koydum. Cebimdeki ilacı son kez kontrol edip emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açmamla kar soğuğu yüzüme çarptı. Yanaklarımın ne kadar ısındığını, kar soğuğu yüzüme çarpıp anlık olarak derimi yakınca anladım.

Aracın önünden geçip karlı yolda ilerleyerek verandaya doğru yürümeye başladığımda arkamdan geldiğini duydum. Verandanın basamağından ilk adımı attığım an sokak kapısı sertçe açıldı ve Sezgi çatık kaşları, alev gibi parlayan yeşil gözleriyle bana bakmaya başladı.

"Neredesiniz siz?" diye sorarken sesinden endişesi de okunuyordu. "Dün aradın, sonra ortadan kayboldunuz. Aradım ama açan olmadı." Telefonun zil sesini bile duymamış olmamıza şaşırarak sessizce Sezgi'ye bakmaya devam ettim. "Gece rüyamda hiç hayra alamet şeyler görmedim. Başınıza bir şey geldi sandım."

Birden duraksadı ve hemen arkamda dikilen Efken'e baktı. O an, Sezgi'nin de Mustafa Baba gibi aura görebildiğini anladım. Şaşkınlığı kelimelerle can bulamadı çünkü tam konuşacakken arkasında Ceyhun'un belirdiğini gördüm.

Ceyhun, Sezgi'nin omzuna küçük bir öpücük kondururken, "Sana her şey yolundadır demiştim," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Sezgi şaşkın şaşkın ikimize bakarken sessizce, "Evet," diye mırıldandı. "Şükürler olsun ki buradalar."

"Az daha Crystal'e haber verecekti, ortalık birbirine girecekti," dedi Ceyhun. "Sapphire denen kız bir köşede ağlayıp durdu. Onun küçük bir bebek olmadığından, genç bir kadın kılığında aramıza sızmadığından eminiz değil mi?"

"Sizi endişelendirdik, kusura bakmayın," diyerek Sezgi'nin yanından geçtim ve Ceyhun'a gülümsedim. Sapphire'ın hızla salondan çıkıp önümde dizlerinin önüne çökmesini beklemediğimden nutkum tutulmuş hâlde kıza bakakaldım.

"Çok korktum," diyerek avuçlarını dizlerine bastırırken başını önüne eğmişti. "Sizi ele geçirdiler, size zarar verdiler sandım. Şehirdeki karanlık ölçülere sığmayacak kadar fazlaydı. Buralarda karanlık güçler kol geziyor, efendim. Size zarar gelseydi ne yapardım?"

O karanlık güç hemen arkamda dikiliyordu ama iyi niyetli Sapphire'ın bununla alakalı bildiği tek bir şey dahi yoktu. Bu mührü kırabilen tek kişi Mustafa Baba'ydı, peki ya ben nasıl Nemesis ile ilgili bazı şeyleri hayal meyal hatırlıyor gibiydim? Kan Yemini'ni benim yaratmamla alakalı olabilir miydi? Bu yemini yaratmak beni tüm kadim büyülerden ve mühürlerden korumuş muydu?

"Sapphire, her şey yolunda," diyerek eğilip omzuna dokundum. "Önümde diz çökmek yok. Bu konu hakkında konuşmuştuk, değil mi?"

Burnunu çekerek kalkarken, "Çok üzgünüm, efendim," diye fısıldadı.

"Mahinev. Bana Mahinev demen yeterli güzelim." Arkamı döndüğüm an Efken'e çarpmak duraksamama neden oldu. Sert, akılda kalıcı kokusu dün gece tenime sinmemiş gibi yeniden ciğerlerime doluştuğunda dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

"Affedersin," diye mırıldanarak yanından sıyrıldığım sırada içine derin bir nefes çektiğini, akabinde bu nefesi çekmesinin nedeninin saçlarımı koklaması olduğunu anladım.

"Sezgi, dün her şey çok tazeyken bunu sana telefonda söylemek istemedim ama cadılardan iki tanesine bu yakada rastladık. Beni takip ediyorlardı," dedim doğrudan konuya girerek. Sezgi bunu zaten hissetmiş gibi kollarını bedenine sarıp başını salladı, göğsünde bir boşluk varmış gibi yavaşça nefes aldığında olan biteni bildiği hissine kapıldım. "Neler oldu az çok tahmin ediyor gibisin," diye mırıldandım, sesim çekingen çıkmıştı.

"Tahmin etmesi zor değil. Gece rüyalarımda rahat bırakılmadım. Bir şey beni çağırıp durdu. Sanırım cadılar tarafından çağırılıyorum, tüm cadılar birbiriyle iletişim kurmaya çalışıyor."

Bir şeyler hatırlıyormuş gibi şakaklarına dokundu.

"Katedrallerde toplantılar olur. Bu toplantıların sonucunda hiçbir cadının hiçbir savaşa katılmayacağına dair vaazlar verilir. Hislerimin ve rüyalarımın söylediği şu ki, cadıların ayaklanması için uğraşan bir güruh olsa da cadıların çoğunluğu bu kalkışmaya karşı çıkıyor. Henüz bir azınlık olsalar da peşinizdeler."

Küçük bir an için sustu, sessizliği çok kısa sürdü.

Gözlerinde saklayamadığı bir vicdan azabıyla, "Gece bir cadının öldürüldüğü haberini rüyamda aldım. Beyaz kefene sarılı erkek bir cadıyı ellerimle köknarların arasına gömüyordum," diye fısıldadı. "O cadıyı yok etmeseydin seni yok etmeye çalışacağını da biliyorum. Cadının kefenin içinden dışarı çıkan bileğinde senin saçların vardı, bileğine dolanmıştı."

"Az daha onu öldürecekti," dedi Efken acımasızca. "O onu öldüremeden, ben onu öldürdüm."

Efken'e çatık kaşlarla baktığımda bunu önemsemedi, Sezgi de önemsemişe benzemiyordu ama yine de o da bir cadıydı ve aralarında bir bağ olsun ya da olmasın bir cadının bir cadı için yas tutması çok normal geliyordu. Hiçbir bilgim olmamasına, her şeyi yeni öğreniyor olmama rağmen bir Mar zarar görse kesinlikle yas tutardım, hatta çok daha fazlasını hissedebilirdim; bu acı beni ağlatabilirdi.

"Sezgi, şu an bunları söylemek için çok erken belki biliyorum ama kadim büyülerle ilgili bildiğin bir şeyler var mı?" diye sordum umutla. "Hatırladığın, içgüdüsel olarak bildiğin herhangi bir şey?"

"Kadim büyülerle ilgili araştırmalar yapıyorum," demesi heyecanlanmama neden oldu. "Bir şeyler hatırlıyorum ya da dediğin gibi, içgüdülerimde bu var. Ben bir Kızıl Cadı'yım, benim mensup olduğum soy ağacındaki herkes kadim büyülerin papazları olarak bilinir. Kadını, erkeği, çocuğu. Daha kundaktayken kadim büyülerle donatılır."

Hızlı adımlarla mutfağa gitti, birkaç tıkırtı sesinden sonra elinde bir kitapla mutfaktan çıktı. Büyük, ciltli bir kitaptı ve Sezgi sayfaları açtığı an sayfaların eski kokusu keskin bir şekilde burnuma doldu.

"Bu kitabı geçen sabah şehir kütüphanesinden aldım. Sembolleri görünce beynimde şimşekler çaktı, içgüdüsel olarak bu sembollerin hepsini tanıdım. Yani bu da demek oluyor ki, kadim büyülere yatkınlığım var. Çünkü bu sembollerin tamamı kadim büyülerin alfabesinde olan harfler."

"İşte ihtiyacımız tam olarak bu," dediğimde Sezgi kafasını kitaptan kaldırıp bana baktı. "Sezgi, kadim büyüleri bir an evvel eline alman gerek."

"Çok mu acelesi var?"

"Evet."

"Neden diye sormaya korkuyorum ama neden?"

"Efken'i kadim büyülerle korumaya alman gerek," dediğimde tek kaşını kaldırdı. "Çünkü cadıların bilmemesi gereken bir şey var."

"Ben de bir cadıyım."

"Ama dostumuzsun."

"Başımızı yeni bir belaya çoktan soktuk, değil mi?" diye sorarken korkmuş görünüyordu.

Gülümsemem zayıftı. "Teknik olarak zaten beladaydı."

Yaren'in odasının kapısı açıldığında hepimiz ürperip sesin geldiği yöne döndük. Yaren bir iki adım atıp koridorun ortasına kadar yürüdü. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama gözleri her birimizde uzun süre oyalandı. Önce Ceyhun'a baktı, sonra Sezgi'ye, Sapphire'a, bana ve en son abisine.

"Abi," diye fısıldadı. "Bende ters giden bir şeyler var."

Bu, Yaren'in bayılmadan hemen öncesinde kurabildiği son cümle olmuştu.

Aynı zamanda ilk cümleydi.

10. SALDIRI

RED. STEP INSIDE. THE VIOLENCE

Bir varmış, bir yokmuş, bir zamanlar Varta'nın karanlığın hüküm sürdüğü topraklarında, kalbi karlar kadar soğuk bir kraliçe yaşarmış. Bir gün kraliçe, kalbi şimşeklerle örülü bir hükümdara âşık olmuş ve onların karanlık hikâyesi tam da bittiğini sandıkları yerde başlamış.

Dışarıda Yaren bayıldıktan sonra başlayan ve saatler sonrasında bile etkisini sürdüren bir kar fırtınası vardı. Yaren'in vücudundaki yorgunluk erozyonunun nedenini içten içe Efken de ben de biliyorduk. Vücudu uyanmaya başlamıştı. İçinde bir doğaüstü kanı dolaşıyordu ve o kan sonunda hangi damarda, ne şekilde ilerlemesi gerektiğini anlamıştı.

Saat sabahın erken saatleriydi. Herkes yorgundu, herkes bir köşeye çekilmişti, herkes sonsuz bir sessizlik içerisinde olan biteni düşünüyordu. Yaren'in vücudunda başlayan savaştan galip çıkabilmesi için her şeyi bilmesi şarttı. Ona ne olduğunu, babasının kim olduğunu, gelecekte onu bekleyen ihtimalleri... Tümünü.

Sapphire, oturduğu koltukta kıvranır gibi hareketlenince bakışlarım ona çevrildi. Sezgi, sessizce şehir kütüphanesinden

aldığı kitabı okuyordu. Ceyhun, camın önünde dışarıyı izliyor, Efken ise sadece sabahın oldukça erken bir saatinde olmamıza rağmen viskisini yudumluyordu. Kafasındakilerden kaçmak için içtiğini biliyordum, hiç değilse şimşekler kesilmişti, bu da bir şeydi.

Sonunda Sapphire neden kıvrandığını belli eden o cümleydi kurdu. "Efendim, çok daha fazla Mar'a ihtiyacımız var. Uyanışı resmi olarak ilan etmeniz gerekiyor," dedi. "Böylece cadı azınlığının karşımızda hiç şansı kalmaz."

Söylediği bir anlığına mantıklı gelse de Efken başını iki yana sallayınca benim de kafam karıştı. Efken'e baktım, elinde viski kadehiyle Sapphire'ı işaret ederken eğilip dirseklerini dizlerine yaslamıştı.

"Bu sadece aptallık olur," dedi kurşun gibi bir sesle. "Sen Marlar ve Cadıları birbirine düşman etmek niyetinde misin? Bu işe ne kadar çok Mar karışırsa, o kadar çok cadıyı karşına almış olursun. İstediğin bu mu?" Bilgelikle sorduğu soruya şaşkınlıkla baktım, uyanışı eksiksiz bir şekilde devam ettiği için mi her şeyi bu kadar net bir şekilde bilebiliyordu?

Sapphire bu mantıklı düşünceden sırf mantıklı olduğu için hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı. Efken'den korkan bir tarafı olduğunu görebiliyordum, düşüncelerine is lekesi gibi çökemesem de tahminlerim vardı.

"Peki ya sizin öneriniz nedir, lordum?" diye sordu birden Sapphire, sesi imalı olsa da gözleri korkuyla bakıyordu. "Gümüş Pençeleri onların üzerine saldığınızda sonuç yine aynı kapıya çıkmış olmayacak mı sanıyorsunuz? Gümüş Pençeler ve Cadılar birbirine düşman olabilir."

"Anlamadığın şu, çocuk," dedi Efken alayla gülerek. "Gümüş Pençeler sürülere ayrılır, hepsi birbirine bağlı değildir. Marların aksine. Siz tek bir sürüsünüz, biz ise binlerce sürü. Tek bir sürüye düşman olup büyük bir kaos çıkarmazlar. Ama Marların hepsi ayağa kalkarsa, Cadıların da hepsi ayağa kalkacaktır."

"Neticede siz Gümüş Pençelerin hükümdarı değil misiniz?"

"Neticede," dedi Efken imayla, "henüz uyanışım ilan edilmedi."

"Cadılar saldırısına başladı bile. Kraliçemizi korumak zorundayız. Marların tamamı dışında neredeyse herkes kraliçenin uyanışından haberdar. Cadıların sayıca az olması çoğalmayacakları anlamına gelmez. Eylemler sonuçlarına göre destekçi bulur. Cadılar eylemlerinden sonuç

alabileceklerini, Marlara üstünlük taslayabileceklerini hissederlerse genişleyecekler. Onların genişlemesi demek, bizim çemberimizin daralması demek."

"Efken haklı, Sapphire," dediğimde Sapphire kafasını bana çevirip yüzüme umutsuzlukla baktı. "Şu an bizden olanları uyandırıp davet etmek sadece daha büyük bir kaosa sebebiyet verecek." Mēness'in zihnime üfledikleriyle ürpererek, "İsyan çıkardığımı düşünecekler," diye mırıldandım. "Marları etrafıma topladığım için sadece cadılara değil, tüm doğaüstülere karşı geldiğimi, hepsini yok etmeyi planladığımı düşünecekler."

Mēness kafamın içinde tekrar sessizlik çukuruna girdi ama verdiği bilgi bana yetmişti de artmıştı bile.

"Bu şekilde oldukça zayıfız." Sapphire'ın korkuyla parlayan gözlerini ellerine indirdiğini gördüm. Bir süre uzun, esmer parmaklarını inceledikten sonra, "Cadılar güçlü," diye fısıldadı. "Beni öldürecekleri ni sandım. O kadar güçlüler. Azınlık olarak bile üstün gelmelerinden endişe ediyorum."

"Ben de bir cadıyım," dedi Sezgi gözlerini kitaptan ayırmadan. "Endişe etme, Sapphire. Eminim o azınlığın içinde senin gibi güçlü, güzel bir Mar kızı yoktur ama bu azınlığın içinde tıpkı onlar gibi bir cadı var." Gözlerini kaldırıp anlık olarak Sapphire'a bakarken gülümsedi. "Yani bu, rüzgâr bizden tarafa esiyor demek."

Sapphire biraz olsun rahatlamış gibi gülümsedi ama içten içe korkmaya devam ettiğini biliyordum. Sezgi bir sayfa daha çevirip bu kez gözlerini Efken'e çevirdi ve "Yaren ile ilgili atladığımız bir mesele var mı?" diye sordu sakince. "Bildiğim kadarıyla demir eksikliği, kansızlığı ya da başka bir rahatsızlığı yok. Tansiyonunu da kontrol ettim."

Konuyu daha fazla saklayamayacağımız gün gibi ortada olduğundan sessiz kaldım. Efken viskisinden bir yudum daha aldıktan sonra, "Bunu önce Yaren ile konuşmamız gerekecek," dedi ve Sezgi kitabın kapağını kapatıp kitabı dizlerinin üzerine koyarak, "Bu da ne demek?" diye sordu. "Yaren ile ilgili bir konu var yani? Yoksa o da senin gibi bir Gümüş Pençe mi?"

"Öyle olsa daha az sorun çıkardı," dediğimde Sezgi bu kez endişenin gölgelediği yeşil gözlerini bana çevirdi.

"Manbel sana savaş alanında bir şey söyledi," derken kaşları çatılmıştı. "Yaren'in durumuyla ilgili bir şey miydi? Bu yüzden mi onu bıraktın?"

"Cevabı kendine kendin vermiş kadar oldun." Bu cümle dudaklarımdan dökülür dökülmez Efken'in bakışları bana çevrildi. Gözlerinde onay aradım, bulduğumda ise yerimden kalkıp Sezgi'nin yanına oturdum ve dizinin üzerine koyduğu ciltli kitabı kendi kucağıma alarak, "Yaren'in de doğaüstü yanı var, bunu bir cadı olarak hissetmişsindir sanırım," diye mırıldandım.

"Evet, alnında bir sembolün yanıp söndüğünü gördüm."

"O zaman bedeninin kendisiyle büyük bir savaşta olduğunu da anlamışsındır. Yaren'in bu dünyadaki yerini, gücünü, aslen kim olduğunu anlayabilmemiz için Manbel'e ihtiyacımız var."

"Manbel bunu nereden bilsin?" diye sordu Ceyhun, gözlerini camdan çekip bize doğru dönmüştü. "O adam bir tür kâhin falan değil. Bizim düşmanımızdı. Onun yüzünden az daha canımızdan olacaktık."

"Manbel'in bildiğine eminim ki onu serbest bıraktım, Ceyhun," dedim, sesimde ikinci kez açıklama yapmayacağımın alt metni vardı. Daha fazla bilgi vermek istesem de bunu Yaren'den önce bir başkasına söylemek doğru gelmiyordu.

O andan itibaren konuya mührü dudaklarımla vuran ben oldum. Öğlene doğru İbrahim ve diğerleri çalışma için geldiler. Onlara cadılardan bahsetmedik. Ulaş arbaletiyle Sezgi'nin yeni nesil büyülerini denedi ve bu onun için şaşırtıcıydı. Sezgi'nin tek tek tılsımları fısıldadığı okların tamamı arbaletten ateşler içinde fırlıyordu. Ulaş bu okları o kadar sevmişti ki İbrahim'i ateşten oklarıyla kovalarken Sezgi okları boşa harcadığı için söylenip durmuştu. İbrahim henüz tanışmadığım, nadiren insan formunda rastladığım kurtlardan birkaçıyla alıştırma yapmaya başladığında kafam biraz olsun dağılmıştı. Çünkü kurtlar, normal bir insan formuna girmiş olsalar da çok kuvvetli ve öfkeliydiler. İbrahim onların sınırlarını zorladığında İbrahim'i birkaç kez ağaca çarpacak kadar gergindiler...

Birkaç çarpmanın sonunda İbrahim ağlayarak Efken'in arkasına saklanmış, İstanbul'dayken çok fazla Muhteşem Yüzyıl izlediğini ortaya

koyarcasına Hürrem Sultan Türkçesiyle, "Öldürecekler beni, canımın padişahı," diyerek ağlamıştı.

Elimde bir kahve kupasıyla verandanın basamaklarına oturduğumda büyük, beyaza boyanmış arazideki çalışmalar devam ediyordu. İleride ara sıra çakan şimşeklere dikkat etmemişlerdi ama ben o şimşeklerin özünün kim olduğunu biliyordum.

Kahvemden bir yudum alırken gözüm Hatem'e takıldı, tam Efken'in karşısındaydı ve bir çocuğun babasını izlediği gibi meraklı, hayran gözlerle Efken'i izlerken gülümsüyordu. Ben de elimde olmadan gülümsedim ve Efken'in nasıl bir baba olacağını düşündüm. Bu düşünce başta kaçtığım korku veren bir canavar gibiydi ama o canavardan kaçtıkça aslında o canavara ne kadar çok dönmek istediğimi anladım. Birlikteliğimizin ardından hapı alırken kafamda onunla ilgili böyle bir düşünce varsa bile karanlığa gizlenmişti, şimdi onu bir çocuk gibi hayranlıkla izleyen genç adamı görünce aslında ona baba olmanın ne kadar yakışacağını fark etmiştim.

Kahveden bir yudum daha aldığım sırada Efken bana doğru döndü, gözlerimiz birbirine ateşten kırbaçlar gibi çarptığında, zamanın onun uçurum mavisi gözlerinde düğümlendiğini hissettim. Gözleri beni aramızdaki mesafeye rağmen kollarının arasına alıyormuş gibi şefkatle yakalamıştı. Dokunuşlarını hatırladım, tenimin üzerinde kayan parmaklarını, dudaklarımız birleşmeden hemen önce gözlerinin gözlerime değişini, ateşin çatırtılarını ve iniltilerimizi...

Aynı şeyleri onun da düşündüğünü fark ettiğimde yutkunmak çok zordu. Tam arkasında bir şimşek göğün bileklerine ait bir damarmış gibi parladı, şimşeğin gürültüsü etrafa dağılmadı, öylece sessizce parlayıp söndü.

Ruhani boyuttaki eşim.

Anlamlar benim için koca bir karmaşadan ibaret olsa da bu çok açık ve bir şekilde net ortadaydı, bir şekilde bağlılık yemini etmiştik. Efken'in önünden insan formundaki kurtlar geçip gitti, Crystal ile Sapphire kahkahalar atarak geçti, Sezgi ile Ceyhun şakalaşarak geçti, etrafında İbrahim espriler yaparak döndü; tüm bunlar ağır çekimde olurken biz hâlâ göz gözeydik.

Aniden ayağa kalkıp hızlı adımlarla basamakları tırmandım, içeri girip elimdeki kupayı vestiyerin köşesine bırakmamla dış kapı bir kez daha açıldı ve irkilerek omzumun üzerinden gelenin kim olduğuna baktım. Aslında gelenin kim olduğunu biliyordum, sadece gelen kişiyi görmek istiyordum.

Efken, "Sikerler," derken kapıyı kapatıp saniyeler içinde beni kucakladı ve sırtım vestiyerin aynasına yaslanırken gözlerim kısıldı.

Bunun olacağını bilen tarafım tutkunun tırnaklarını kasıklarıma sürtüyor, bedenim önlenemez bir çekimle bertaraf ediliyordu. Elim ensesine kaydığında dudakları dudaklarıma tutundu. Dili ağzımı araladı, dişlerimin arasından geçerek damaklarıma ilerledi. Farkında olmadan uzun tırnaklarımı saç diplerine bastırdığımda ağzıma doğru sert bir nefes vererek inledi. Delirmiş gibi, birbirimizi tüketmek için yeminler içmiş gibi sertçe öpüşmeye başladık. Saçları parmaklarımın arasında kuzguni tüyler gibi dağılıyor, dudaklarım dudaklarının esareti altında âdeta eriyordu.

Topuğumu kalçasına bastırdığımda beni tamamen vestiyere bastırdı ve dudaklarımız ayrıldı. Başımı yan çevirdiğinde aynadaki yansımamla yanak yanağıymışım gibi durduğumu anladım. Efken yanağımdan çene kemiğime, oradan da boynuma açlıkla sert öpücükler kondurup, diliyle ıslak yollar çizerek indi.

"Sakinleş," diyebildim, diyemedim, yalvardım. Bu onu daha da hırslandırmış gibi bir elini kazağımdan içeri soktu, parmaklarını tenime bastırarak iki göğsümün arasına uzatırken dili boynumda dolaşıyordu. "Durmalıyız," diye inledim ama istek içimden dışıma bir koku gibi yayılmaya başlamıştı. Gözlerimi yavaşça kapatarak onun tutkusuna sığındım.

"Bir kez tadını alınca nasıl durulurmuş bilmiyormuşum ben," diye inledi boynuma doğru, ardından uzun, dövmeli parmakları çenemi kavradı ve dudaklarımı aralamamı sağladı. Alt dudağımı ısırarak çekiştirdi, dilini dudaklarımın sınırlarında sinsice gezdirdi ve yüreğimi ağzıma taşıdı. "Sana nasıl çekildiğimi bilsen korkar mısın benden? Koca bir mıknatıssın da ben çekimine girip çaresizce sana savrulan bir demir parçasıyım sanki."

Dili tekrar ağzıma girerken son cümlesi ikimizi de tetiklenmiş gibi inletti.

"Her an elim, dilim, bedenim üzerinde olsun istiyorum," diye inledi ağzımın içine doğru.

"Evdeyiz," diyebildim ama durmasını istemiyordum. Bu çekimin bizi altüst edeceği daha ilk andan belliydi. Teni tenime karıştığında artık duramayacağımızı ikimiz de biliyorduk, buna rağmen durmamıştık. Şimdi de duramıyorduk. Durmamakla duramamak arasındaki farkı şimdi anlıyordum. Şansımız vardı, durmamıştık; şimdiyse durmak imkânsız hâle gelmişti.

Aniden kapı aralanınca Efken'in kucağından kayar gibi inip üzerimdeki kazağı aşağı çekiştirmeye çalıştım. Efken sakince geri çekilse de bana bakan biri burada dönen dümenin farkına kolaylıkla kayardı. Hele o kişi İbrahim'se...

İbrahim bir an donup kaldı. Bir bana, bir Efken'e baktıktan sonra öksürerek boğazını temizleyip, "Su içecektim, hehe," dedi, sonra aniden durumu fark etmiş gibi kaşlarını çattı. "Su içene yılan bile dokunmaz derlerdi. Ben suya giderken kocama mı dokunmaya karar verdin sen?" diye cırladı. "Seninle ben gerçekten Necla ile Leyla olma yolunda kararlı adımlarla ilerlemeye başladık."

"Zevzeklik yapma," diye hırladı Efken, İbrahim irkilerek gülümsedi.

"Canımın padişahı, hayatında elbette Firuzeler olacak ama senin Hürrem'in hep ben olacağım."

"Yine ne saçmalıyorsun sen ya?"

"Bir diziden örnek veriyor, boş ver," derken yüzüm alev alev yanıyordu.

"Evime sık sık girip çıkman hiç hoşuma gitmiyor ama mecburiyet işte," dedi Efken keskin gözlerle İbrahim'i süzerken. "İşleri daha da zorlaştırıp zevzeklik yapma, yoksa gerçekten elimde kalacaksın."

"Beni çok seviyorsun, ben de seni seviyorum. Sus. Cevap verme. Aşkımız karşılıklı."

Efken birden İbrahim'in üzerine yürüyünce aralarına girip, "Sen seninkilere baksana," diye mırıldandım. "Mustafa Baba gelecekti, o gelene kadar başlarında dursan iyi olurdu."

Efken burnundan sert bir nefes verip başını salladı, gözleri anlık bana dokundu ve bana dokununca yumuşadıklarını fark ettim. Ardından İbrahim'in yanından İbrahim'e omzuyla hafifçe vurarak geçti ve İbrahim onu yeniden çıldırtacak bir cümle kurdu:

"Titrettin beni, titrettin!"

"Delirtme işte şu adamı," diye homurdanarak vestiyerin kenarına koyduğum kahve kupasını aldım. Efken'in arkasından kapıyı kapatırken yüzüne yayılan o muzip ifade birden silinmiş, yerini endişeli bir ruh hâli devralmıştı.

"Yaren nasıl oldu?" diye sorarken bu sorunun karşılığında alacağı cevap onu korkutuyor gibiydi.

"Dinlenmeye devam ediyor," dedim, gece yeniden bayıldığından bahsetmedim çünkü bunun İbrahim'i sarsacağını biliyordum.

"Onu görebilir miyim? Biliyorum, Efken bu evin sınırlarındayken bu istek eceli istemek gibi bir şey ama elimde değil. Onu görmeye ihtiyacım var."

"Efken fark etmez," dediğimde bana minnetle gülümsedi. "Gel benimle."

Karanlık holde birkaç sessiz adımdan sonra Yaren'in odasının kapısının önündeydik. Sessizce kapıyı açıp karanlık odanın içine baktım, odanın tam olarak karanlık olmadığını o zaman gördüm. Pencereden sızan beyaz, mavi ışık odayı puslu da olsa aydınlatıyordu. Etraf gri gölgelerle doluydu. Yaren, çift kişilik büyük yatağın tam ortasında, çarşafların içine gömülmüş vaziyette uzanıyordu. Beyaz çarşaflar onu altına alan dalgalara benziyordu, yatağı bir okyanustu da bedeni o okyanusta başıboş süzülüyordu sanki. İbrahim'in arkamdan odaya uzanan gözlerinin sevdiği kadına saplı durduğunu hissedebiliyordum.

İbrahim tablonun tamamını gördüğünden, "O adamla yan yana gelmek onda bir şeyleri açığa çıkarmış olmalı," diye fısıldadı, buna hâkimdi çünkü çok değil, kısa süre önce o da tıpkı Yaren gibi tanımadığı bir güçle savaşmıştı ve bu güç içindeydi.

İnsanın içindekiyle savaşması daha zordu.

"Odaya girebilir miyim?"

"Gir," diyerek kapıyı ardına dek açtığımda çekingen adımlar atarak odaya girdi. Yaren'in yatağının önüne kadar geldiğinde omzunun üzerinden bana baktı. Geri çekilip kapıyı kapatmak için elimi tekrar kapı kulpuna uzattığımda ise gülümsedi. Kapı kapanmadan hemen öncesin-

de son gördüğüm, İbrahim'in eğilip Yaren'in alnına bir öpücük kondurması oldu ve hemen sonra sesini duydum. "Ben her zaman buradayım, kara meleğim. Her zaman seninleyim."

Tam arkamı dönüp holün karanlığına baktığımda, kalbimin derinliklerinden kopup gelen karanlık bir atış sesiyle sırtım dimdik kesildi. Kaderin defterinin bizim için bir kez daha açıldığını sayfa seslerini duyunca anladım. Nabzımın bu kadar hızlanıp, kalbimin göğsümü kör bıçak gibi deşmeye başlamasının hayra alamet olmadığını zaten biliyordum.

Önce güçlü bir patlama sesi duydum, hemen ardından çığlıklar birbirini takip etti ve olduğum yerden âdeta havalanarak koşmaya başladım. O kadar hızlı koştum ki, bu hızla ışığa meydan okuyup kapalı kapının içinden geçebilirdim.

Kapıyı açmamla hırıltılı bir nefes almam bir oldu. Sayıca on ya da on beş olduklarını tahmin ettiğim bir grup cadı, ormanı arkalarına alarak evin etrafında hilâl şeklinde bir çember kurmuşlardı. Kurtların insan ile bir hayvanın karışımını hatırlatan hırlama seslerini duyduğumda bakışlarım hızla o yöne kaydı ve kanımın çekildiğini hissettim. Patlama sesinin kaynağı işte tam da orada duruyordu. Kahverengi, canlı bir yılan gibi hareket eden ağaç dalları her bir kurdu evin çaprazında kalan ağaçlara mıhlamıştı ve hiçbiri dönüşememişti. Dönüşümleri yarıda kaldığı için çoğu neredeyse anadan doğma çıplaktı, kökler çıplaklıklarını örtmüştü.

Tam omzumun üzerinden yükselerek atlayan hayvanın ne olduğunu biliyordum. İbrahim, bir sırtlan olarak omzumun üzerinden atlayıp tavana hafifçe çarpmış, verandadan aşağı âdeta uçup karların arasına düşmüştü. Bununla beraber göz bebeklerim incelip bir elips şeklini aldı ve dilimin ağzımın içinde çatallaştığını hissettim.

"Hareket edecek olursan," dedi çemberi bozup bir adım öne gelen yaşlı bir cadı. Uzun tırnaklarıyla sırtlanı işaret etti. Dalgalı, beyaz saçları omuzlarından çıplak göğüslerine inmişti, altında uzun, beyaz bir etek vardı ama üstü çıplaktı. "Dallar dolanır, tabiat ölümün olur, pis leşçi."

Sırtlanın hırıltıları tüm ormana yayıldı. Ağır adımlarla verandada ilerledim, basamakları inmeye başladım ve ben bunu yaparken ne Efken ne de diğerleri hareket dahi etmeden beni izlediler.

Efken'in göğsünün hırsla, öfkeyle şişip indiğini görüyordum. Geçici sürüsüne verilen hasarın, kurtların dönüşümünü engellemenin bir bedeli olacaktı. Bunu daha o an, o meydanda onunla göz göze geldiğimde anlamıştım.

"Neden buradasınız?" diye sorarken sesimin çift çıktığını duymak hoşlarına gitmemiş gibi kaşlarını çattılar. Yaşlı ve çıplak olan sözcüleri başını omzuna yatırınca bir göğsü açıldı, göğsünün ucundaki halkaya yazılı olan tuhaf sembollü yazıları gördüm. "Ne cüretle yuvama kadar gelip, arkadaşlarıma bunu yaparsınız?" diye yeni bir soruyu önlerine düşürdüğümde, yaşlı cadı birden kahkaha attı.

"Arkadaşların mı? Gümüş Pençeler mi?"

"Size," diye fısıldayıp karların arasına bir adım daha düşürdüm, "neden," ve bir adım daha, "buradasınız," bir adım daha, "dedim."

"Kiminle savaşacağımızı görmek istedik," dedi yaşlı cadı, çizgilerle kaplı dudakları yukarı kıvrıldı. "Görüyorum ki ilk atağı yapamayacak kadar hassas biriyle."

Hırsla bir adım atacakken, Medusa'nın zihnimin gerilerinde, *seni kışkırtmaya çalışıyor,* diye fısıldadığını duydum. *Arkadaşlarını tehlikeye atamazsın.*

"Hassas olduğum için mi henüz uyanışım gerçekleşmeden aranızdaki en güçlü soy ağacına sahip olanlar benim tarafımdan hezimete uğratıldılar?" Alaycı sesim, yaşlı cadının arkasındaki sarışın cadının dişlerini birbirine bastırıp gıcırdatmasına neden oldu. Yaşlı cadı elini kaldırıp arkasındaki harekete geçen cadıyı durdurdu. Bana mor, uğursuz gözlerle baktı. Sezgi'nin sedef yeşili gözlerinin aksine bu gözlerde uğursuzluk ve büyü vardı.

"Şans senden yanaymış, kızım. Rüzgârı arkana alıp başarmışsın ama biz, senin rüzgârını kesebilecek büyüklükteki Kadim Cadılarız. Senin gibi vahşi bir yeni doğmuşun karşısına öylesine bir dostumu çıkaracak değildim."

Kalp atışlarım ağırlaştı. Gözlerim anlık öfkeyle perçinlenmiş gözlerini cadılara dikmiş Efken'e, ardından da dallarla sarılıp ağaçların gövdelerine mıhlanmış genç adamlara dokundu. Öfkenin içimde son sürat ilerlemeye başladığını hissettim.

Gözlerim yaşlı cadıya dönerken, "Yerinde olsam bu kadar kesin konuşmazdım," dedim ve o zehirli cümleyi kurdum. "En son Kassandra da bu cümlenin benzerlerini kurmuştu. Şimdi o yumurtanın içinde tek başına." Dudaklarımdaki sinsi tebessüm, tüm cadıların yüzündeki ifadenin dehşete dönüşmesine neden oldu. Yaptığım acımasız imanın kadim büyülerle kuşatılmış cadıları kızdırdığını fark ettim ama öfkelerini umursamadım.

"Bu kadar büyük konuşmanın nedeni kendi topraklarında olmansa eğer kızım, bilmelisin ki kadim büyülere hiçbir muska, hiçbir koruyucu sandığın gibi kalkan olamaz. Kadim büyüler dokunduğunu yıkar, mahveder, yener ve kül eder." Gözlerini sürüye çevirdi. "Örneği işte orada. Her biri bir Gümüş Pençe erkeği, her biri güçlü birer kurt ama görüyor musun, kızım? Tabiatla birleşen küçücük, minicik bir parça kadim büyü nasıl dönüşümlerini engelliyor?"

Sırtlan hırladığında cadının gözleri ona çevrildi. Ürkütücü bakışlarının İbrahim'in yırtıcı formunda asılı kaldığı anları sakinlikle izledim.

Genç, sarışın cadılardan biri kaşlarını çatarak Sezgi'ye bakarken, "Nasıl olur da bir katilin elini tutar, yolundan yürür, toprağında yaşarsın?" diye sordu, dişi bakışlarına rağmen sesi bir erilin sesine benziyordu.

Sezgi, "Bunun seni ilgilendiren kısmını merak ediyorum," dediğinde cadı kısık bir tıslama çıkardı.

"Hain."

"Onunla doğru konuş!" diye çıkışan kişi Ceyhun'du. Cadının, Sezgi'ye pençe gibi uzattığı gözleri bu kez Ceyhun'a çevrilince içimde kademsiz bir hissin gölgesi büyüdü.

"Konuşmazsam ne olur, et parçası?" diye soran cadı, sorusunun bitimiyle beraber verilecek tepkiyi beklemeden elini havaya kaldırdı ve biz daha ne olduğunu anlamadan Ceyhun'un ayakları yerden kesildi.

"Kes şunu!" diye çığlık attı Sezgi öfkeyle, ardından Ceyhun'a doğru koşup bacaklarına sarılarak onu indirmeye çalıştı ama cadı elini biraz daha kaldırdığında, Ceyhun'un alnındaki tüm damarlar dışarı çağladı, boğazından aşağı zar zor nefes geçtiğini fark ettim.

Saldırmak için en doğru ânın bu olduğunu hissediyordum ama o kadar donuklaşmıştım ki düşünceler beni esir almış gibiydi. Birinin zarar görmesinden korkuyordum, burada çıkacak bir patırtı birinin canına mâl olursa o zaman ne olurdu? Her ihtimali düşünmek zorundaydım.

Ama Sezgi, benim ihtimallerimi yok sayarak ilk atağı yaptı.

Önce dev, kızıl ama şeffaf bir kalkan Sezgi ile Ceyhun'un önünde büyüdü, bu bir çeşit cama benziyordu. Saniyeler içerisinde o kalkan dik konumdan yatak konuma geçti ve içgüdüsel olarak yarattığı bu saldırının gücü beni hayrete düşürdü. Hızla cadıya doğru giden yatay cam, cadının karnından girip onu ikiye keserek sırtından çıktığında, cadıların korkuyla attığı çığlıklar korulukta yankılara bölündü. İkiye bölünen beden karların içine düşüp düştüğü yeri sadece birkaç saniyede kan gölüne çevirdiğinde Ceyhun yere düştü ve elini boğazına koyup öksürmeye başladı.

"Bu neydi?" diye bağırdı cadılardan biri, "bu ne çeşit bir saldırıydı?"

"Bu benim bilmediğim bir şeydi," diyen kısa boylu cadı ikiye bölünen cadının önüne çöktü, cadının hâlâ hareket ettiğini, yaşadığını görmek Sezgi'yi durdurmadı. Sezgi'nin avuç içleri birbirine yaklaşırken dizlerinin üzerine bastırarak ayaklandığını gördüm. Ceyhun yere çökmüş öksürmeye devam ediyordu.

"Sevdiğim adama dokunmanın cezası, sizin o kadim sandığınız büyüleri çıkardığınız yerlere geri sokmaktır," diye hırladı Sezgi. Avuçlarında birbirinden farklı boyutlarda, az önceki koca camın aksine küçük cam parçaları olduğunu gördüm. Hepsi kırmızı renkteydi, iki avucunun arasında havada asılı duruyorlar, birbirlerine vuruyorlar, bir rüzgâr çanını anımsatan tıngırtılar çıkarıyorlardı.

"Aklından bile geçireyim deme, Kızıl Cadı," diye tısladı yaşlı kadın. "Yoksa Sevgili Kyros'u taşa çeviren sen miydin? Bunu nasıl yaparsın? Bunu hangi büyüyle yaptın ve nasıl yaptın? Hain!"

"Kyros kim?" diye bağırdı Sezgi avucunun içindeki cam kırıklarını oynatmaya devam ederken.

"Bu orospu için öldürdüğünüz cadı!" diye bağıran yaşlı kadın, avucunu bana doğru açtı ve avucundan esen sert bir rüzgârın havada kırbaç gibi şakıyarak bana geldiğini hissettim. Karşılık vermek için bileğimin içindeki gücün özüne inmeye çalıştım ama yaşlı cadının benden daha hızlı olması benim için beklenmedikti.

Sırtım verandanın ahşap duvarına çarptı, canım acımadı ama tüm kemiklerimin yerinden oynadığını hissettim çünkü müthiş bir güçle savrulmuştum ve evin duvarlarının bile yıkılacak gibi oynadıklarını fark etmiştim.

Çarpıp yere düşmemin üzerinden saniyeler geçmeden kuvvetli bir şimşeğin patlama sesi duyuldu. Cadılar için bu beklenmedik bir gürültüydü. Başta ne olduğunu anlamadılar ama sonra Kassandra'nın söylediklerini hatırlamış olacaklar ki saldırı pozisyonu aldılar. Saçlarımın arasından onlara bakarken altlarındaki zemini yakmayı düşündüm, karların kor alevlere dönüşerek onları küle çevirmesini izlemenin bana zevk vereceğini fark ettim.

Gözlerim anlık olarak Efken'e dokununca göğsümdeki öfke yerini korkuya bıraktı. Şimşek benzeri küçük elektrik sızıntılarının tam ortasında duruyor, bedeni mavi bir ışık sızdırıyordu ve cadılar çok geçmeden bu ışığı fark etmişti ama cadılar fark edinceye dek, o ışık çoktan öldürücü bir kıvam almıştı.

"Size ona kimsenin dokunamayacağını öğretememişim," dedi Efken, sesi eko yapıyordu. "Ne acı."

Cadılardan biri tabiatı çağırdı, koruluk bizim düşmanımız gibi içinden uzun, kalın hortumları anımsatan yılan gibi canlı dallar akın ederek Efken'e doğru gitmeye başladı. Avucumun içine yılanın ateşini çağırdım, derisi kadar parlak bir alev avucumun içinde çağladı ve karlara avucumu vurmamla aniden yükselen ateş, hızla dallara doğru ilerlemeye başladı. Ulaş arbaletini havaya kaldırıp ateşli oklarından birini içine yerleştirdi ve sırtlan da alevlerin kenarından dallara doğru koşmaya başladı.

Cadıların bazıları güçlü rüzgârlar yaratıyor, bazıları avuçlarında su hortumları büyütüyor, bazıları da tabiatı kullanarak saldırıyordu ama Efken bizim aksimize sadece duruyor, onları izliyordu.

Hatem, dev bir kurda dönüşüp Efken'in arkasında hırlamaya başlamadan öncesinde, alevlerim diğer kurt erkeklerini saran dallara dek uzandı ve kadim büyüyle mühürlenmiş dalları kolayca, bir çıra parçası gibi yakıp küle çevirdi. Özgür kalan kurt erkeklerinin aynı anda dönüştüklerini gördüm, her biri insan formunu yırtıp canavar formuyla devleşti.

Crystal, karları bir kum gibi havaya kaldırdığında bir an için zaman yavaşladı. Sapphire, havaya kalkan karların şeklini değiştirerek hepsini

canlı görünen birer yılana dönüştürdü ama yılanlar kar kadar beyazdı; hatta karın ta kendisiydi. Cadılar tüm bunları ciddiye bile almadan saldırılarına devam ettiklerine göre, kadim büyüler sandığımızdan daha güçlü olabilirdi.

Efken'in avucunu kaldırmasıyla elinin içinden, kader çizgilerini aralayarak çıkmaya başlayan ışığı gördüm. Bunu sadece ben değil, birkaç cadı ve arkadaşlarımız da gördü. Şaşkınlığa vakit olmadığından kimse tepki veremedi. Efken'in avucundaki ışık iki farklı yöne uzamaya başladı, belirginleşti, sertleşti ve sonunda uzun, asayı anımsatan bir şimşek Efken'in avucunda belirdi. İşte bu, cadıların gözlerinde ilk kez korku görmeme neden oldu.

Efken avucunun içindeki şimşeği bir asayı çeviriyor gibi ustalıkla çevirip, "Ulaş," dedi gözlerini düşmandan çekmeden. "Arbaletini ver."

Ulaş hiç düşünmedi, Efken'i ikiletmedi, elindeki tek silahı Efken'e fırlatırken Efken düşmana bakmaya devam ediyordu. Kurt sürüsü cadılara saldırmak için koşsalar da boşaydı çünkü Kadim Cadılardan biri onları rüzgârıyla savurmuştu. Ama kurtlar vazgeçmiyordu, rüzgâra meydan okuyarak direnmeye devam ediyordu.

Efken diğer eliyle arbaleti havada yakaladığında ve uzun, ince bir asayı anımsatan şimşeği arbalete yerleştirdiğinde, bu beklenmedik görüntü bir an için Crystal ve Sapphire'ı bile duraksattı. Onların duraksamasıyla karlar zemine indi, kardan yılanlar ortadan kayboldu. Bana saldıran yaşlı cadıya doğrulttuğu arbaletin ucundan hızla fırlayan şimşek, arkasında mavi ve gümüş kıvılcımlar bırakarak cadıya saplandığında ağıttan daha acı, kahır dolu bir çığlık arazide yankılara bölündü. Çok geçmeden, yaşlı cadı tıpkı Kyros gibi taşlaştı ve tam göğüs kafesinin ortasından geçen şimşek o insansı taşı parçalara böldü.

Cadı yere bir bina gibi devrilip parçaları etrafa saçıldığında, diğer cadıların gözlerinde gördüğüm saf korkuydu. Kassandra haklıydı, onlara ne anlattıysa hiçbirini abartarak anlatmamıştı, cadılar bunu şimdi anlıyordu.

"Sen de neyin nesisin?" diye konuşan cadının dili tutulmuş gibiydi.

"Asla boy ölçüşemeyeceğin bir şeyim," diye kükredi Efken.

Aralarında en korkusuz olduğunu düşündüğüm cadı, ona hırlayan sırtlanı avucunun içinde büyüyen rüzgârla savurup kalın bir ağacın kö-

küne çarptığında gözlerim hırsla cadıya döndü ve bileğimden, damarlarımın içinden çıktığını hissettiğim bir yılan usulca parmaklarıma dolanıp büyüdü, büyüdü ve büyüdü... Sonunda şeklini değiştirip ince bir kırbaca dönüştüğünde başı hâlâ yılan şeklindeydi ve çatallı dili hareket ediyordu.

Yaren'in korku dolu çığlığı, sırtlanın, yani İbrahim'in sendeleyerek kalkmasıyla tüm koruluğa yayılırken bileğimde hükmünü sürdürdüğüm kırbacı hızla ileri savurdum. Kırbaç bir ok gibi ilerledi, İbrahim'e saldıran cadının boğazına dolandı ve cadının rengi morarana dek cadıyı sıkmaya başladı.

Yaren, karların içinde batıp çıkarak İbrahim'e doğru koşmaya başlayıncaya dek, her şey kontrolümüz altındaydı.

Cadılardan birinin nihai hedefi olmaması imkânsızdı.

Efken, arbalete avucunun içinde bir şimşek daha büyütüp yerleştirdi, tek vuruşta şimşek önce kısa boylu cadının, ardından daha uzun olan, saçlarının sarısı beyaz gibi görünen cadının içinden geçti. İkisi parçalanıp dağılırken Yaren'i hedef alan cadı, Sezgi'nin hedefi hâline geldi ama Sezgi bir diğer cadının hedefi olmaktan kurtulamadı. Sezgi'nin yaratacağı içgüdüsel kalkan, onu hedef alan cadı tarafından engellenirken ucu bıçak gibi sivri bir dalın hızla Yaren'e doğru gittiğini gördüm. Sapphire, Yaren'in önüne geçmek istedi ama dal âdeta Sapphire'ı *benim hedefim sen değilsin* der gibi savurup Yaren'e gitmeye devam etti.

Bir kanat sesi duydum. Bir gölge tüm arazinin üzerinde dolaşıp hepimizi anlık olarak altına aldı. Daha sonra alçak uçuşla yere yakın bir şekilde süzüldü ve tam Yaren'in önünde ayaklarının üzerine bastığında, onun Manbel olduğunu gördüm. Yaren irkilerek Manbel'in sırtına doğru dönüp kafası karışmış hâlde koca kanatlı yaratığa baktı. Manbel, insan formuyla burada olsa da kanatları onu bir insan olmaktan uzaklaştırıyordu. Dal, havada asılı kaldı ve sivri ucu tam da Manbel'in kalbine bir santim uzaklıkta durdu.

"Manbel," diye fısıldadı cadılardan biri.

"Bu ne cüret, bebeğim?" diye sordu Manbel alaycı bir tavırla.

Manbel'in sorusuyla eş zamanlı olarak, soruyu yönelttiği cadının içine saplanan şimşeği gördüm. Cadı, gözlerindeki korku silinmeden öylece taşa döndü, ardından parçalanarak yere döküldü.

"Vay be," dedi Manbel yere dökülen cesede bakarken. "Az önce rolüm çalındı."

Sona kalan üç cadı bir adım geri giderlerken onların buradan sağ çıkmaması gerektiğini biliyordum. Dördüncü cadıyı kırbacımla çekiştirip tutarken kırbacımın ucundaki yılanın dişleri devamlı olarak gırtlağını hedef alıyor, cadının gücünün özü muhtemelen gırtlağında olduğundan cadı bu ısırıklara büyüyle cevap veremiyordu.

"Kaçacaklar," dedim üç cadıya gözlerimi dikerek. "Sakın onların buradan çıkmasına izin vermeyin."

Kırbacımın ucundaki cadı dizlerinin üzerine düştüğünde, diğer cadıların koruluğa doğru koşmaya başladığını gördüm. Efken aralarından birini hedef alıp parçalasa da diğer ikisi zikzaklar çizerek koruluğun içinde gözden kayboldu. Kurt sürüsü hızla koruluğa dalıp ormanın içinde ulumaya başladığında cadıları bulsalar bile durdurabilirler miydi bilmiyordum.

Kırbacı bırakmadan ağır adımlarla yere yıkılmış, ellerini karlara bastırmış cadının önüne kadar geldiğimde, cadı kafasını kaldırıp bana tiksintiyle baktı. Canı için yalvarmayacağı her hâlinden belliydi, öyle öfkeliydi ki ölümü bile kabul etmişti.

"Kaç kişisiniz?" diye sordum tehditkâr bir sesle.

"Sandığından daha fazlasıyız bence," derken gözleri gözlerime kilitlenmişti. "Burada çok fazla cadı katlettiniz. Bunun bir bedeli olacak. Bu savaştan ufak sıyrıklarla değil, büyük bir yıkımla çıkacaksınız."

Sertçe yutkunup, "Neden geldiniz?" diye sordum. "Neden bu kadar az ve neden şimdi?"

"Kassandra'nın saçmalıklarını gözlerimizle görmek istedik. Doğru olup olmadığını merak ettik. Aklını yitirdiğini, yenilgiyi kabul edemediği için böyle şeyler uydurduğunu sandık." Gözlerini benden çekip ilerideki adama, yani Efken'e çevirdiğinde göz bebekleri küçülmüştü. "Ama gördük ki o adam gerçekten var. Gücü ne, neye hizmet ediyor, bilmiyorum. Bir Gümüş Pençe'den fazlası o." Tekrar bana baktı. "Ve diğer iki cadı bunu konseye taşıdığında, onun ne olduğunu öğrenmek için elimizden geleni yapacağız. Grubun kalabalıklaşmasına neden olan sizin seçimleriniz olacak."

"O iki cadıyı yakalayacağız."

"Sen öyle san. O kurt sürüsü kendi kuyruklarıyla oynaya dursun, kardeşlerim çoktan buradan ayrıldı." Kırbacı bileğime dolayarak boğazını tamamen sıktığımda öksürüp, "Bir kadim büyüye bakar," dedi kara zorla konuşarak. "Senin o kalkmış yarı insan götünü yere değdiririm."

"Denesene," diye fısıldadım. "Seni tutan ne?"

"Sevgiline mi güveniyorsun?" Gözleri bedenimde dolaştı. "Yoksa eşine mi demeliydim? Ona güveniyorsun, değil mi?" Aura rengimizi, titreşen enerjimizi görüyordu demek.

"Kendime güveniyorum," dedim. "Kimseye güvenmediğim kadar. Kim olduğumu biliyorum. Size de öğreteceğim."

"Bunun sonunda zararlı çıkan sen olacaksın," dedi tükürür gibi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Onunla ilgili sakladığınız bir şey var, değil mi? Bu yüzden cadıların kaçmasını istemedin. Yoksa zaferini tüm cadılara göstermek, onların korkuyla kaçışması hoşuna bile giderdi. O adamla ilgili sakladığın bir şey var ve kardeşlerim bunu öğrenecek."

"Sana bir sır vereyim mi?" Eğildim, yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım ve aşağılayıcı bir gülümsemeyle, "Bir bok öğrenemeyecekler," diye fısıldadım. Sırtımı dikleştirdim. "Nerede kalmıştık?" Ellerimi başının üzerine koyduğumda bu onu şaşırttı, bileğimden aşağı sarkan yılan formundaki kırbaç boğazını atkı gibi sararken gözlerimi koruluktan çekmeden tek hamlede cadının boynunu kırdım ve tekrar iyileşmemesi için yılandan kırbacın dişlerindeki bana ait zehri güç kanallarına sapladım. Cadı yana doğru yıkıldığında hâlâ koruluğa doğru bakıyordum.

Merhametin sonun olacak, merhamet yok, yok yok...

Merhametli biri kraliçe olamaz.

Derin bir nefes alıp ellerimi birbirine çarparak kalabalığa doğru döndüm ve soğukkanlılıkla, "Merhaba, Manbel," dedim kendimden emin bir sesle. "Biz de seni bekliyorduk.

11. KAN RENGİNDEKİ GERÇEK

ALEXA RAY,
FATHER CAN YOU HEAR ME

Katili, kullandığı bıçak öldürürdü.

Efken'i onlardan korumak zorundaydım. Elinde tuttuğu güç onun sonu olsun istemiyordum. Onu fark etmeleri felaketle sonuçlanacaktı. Kelimeler anlamını yitirmeye çok meyilliydiler. Avuçlarımda onu canlı tutmak için kader çizgilerime gömerek taşıdığım mürekkepler tenime öyle çok sinmişti ki sonunda beni de bir roman sayfasına dönüştürmüştü.

Adımlarım beni ona taşıdı ama o benim son bıraktığım yerde değildi; uzun zamandır orada duran onun iskeletiydi, ruhu uzaklardaydı, ruhunu uzaklara kaçırmıştı çünkü ruhunun tedaviye ihtiyacı vardı ve o bunu tek başına halledebileceğini sanmıştı.

Oysa yarayı sadece açan kişi sarabilirdi.

O, kendisine açtığı yaraları kapatmıştı da bir şeyi atlamıştı. Ondaki ölümcül yaraların çoğu hâlâ iyileşmemişti.

Yarattığı cesetlere bakarken bu kadar içi boş görünmesinin nedeni bu olmalıydı.

Elindeki arbaletini alıp Ulaş'a uzattığımda sonunda bakışları daldığı boşluktan ayrılıp bana dokundu. Herkesin bir açıklamaya ihtiyacı olduğu kesindi ama ne o ne de ben bir açıklama yapmayacaktık. Onun iyi olması için elimden geleni yapacaktım, sonrasında ne mi olacaktı? Sonrasında olanlar önemli değildi. Önemli olan her şeyi yapacak olmamdı. Sonunda ölürsek, birlikte ölecektik.

"Ulaş, Ceyhun," dedim, ardından sırtlana seslendim. "İbrahim. Cesetleri ortadan kaldırabilir misiniz?"

Bir cevap vermediler ama bunu yapmak için harekete geçtiklerini anladım. İbrahim ve Hatem doğaüstü formlarıyla ortalardan anlık olarak kayboldular. Üstlerine giyecek bir şey aramaya gittiklerine emindim. Manbel'in kanatlarının içeri doğru katlanırken çıkardığı sesi duydum; bir flamanın rüzgârdaki savruluşuna benzer bir sesti.

"Kadim büyülerin mührü bozmasına izin vermeyeceğiz," diye fısıldadım, şimdi onunla konuşuyordum. Göz bebeklerinde elektrik mavisi ışıklar titreşiyordu. Omuzları genişlemişti, bedeni form sıkışıklığı yaşıyor olmalıydı. Bir yanının koca bir kurda dönüşmek için onu zorladığını görebiliyordum. "Ama buradan gitmemiz gerek. Bir süreliğine."

"Nereye?" Efken'in sesi bıçaktan bile keskindi.

"Burayı biliyorlar, diğer ikisini yakalayabileceğimizden de şüpheliyiz. Üstelik yakalasak bile hiçbiri geri dönmediği için yine hedef hâline geleceğiz. Neden dönmediklerini anlayıp yine saldırmaya kalkışacaklar. Öte yandan... İkisini yakalayamazsak Kassandra'ya hak verecekler, hatta Kassandra'nın acıyla görmediği ayrıntıları da gördüler, daha fazla bilgi verecekler." Ona biraz daha sokulup fısıldadım: "Mührü kıracak büyülere başvururlarsa, Nemesis'i öğrenirler."

Efken'in yüzünde bir kas seğirdi. "Öğrensinler," derken sesi karanlıktı.

"Hepsini karşına alamazsın. Sadece cadılar değil, herkesi karşına almış olacaksın," diye fısıldadığımda kaşlarını çatarak gözlerimin içine baktı.

"Sen yanımda olduktan sonra diğerlerinin karşımda olması umurumda bile değil." Yüzüme yaklaşıp, "Yanımda mısın?" diye sordu.

"Daima." Elimi koluna koyduğumda dokunuşum onu ürpertti. "Ama şu an uzaklaşmamız şart. Ne kadar güçlü olursan ol, etrafına bak. Hepsi değer verdiğimiz insanlar. Onları yeni bir tehlikeye sürüklemeden önce en doğru kararı vermemiz gerek. Görünen o ki biz bu arazideyken çalışmamıza fırsat bile tanınmayacak. Güçlüsün, Efken. Bunu gördüm ve gördüler. Ama bazen güç, sahibini yok edecek kadar tehlikelidir."

Efken, buna cevap vermedi. Manbel'in avuçlarından döküldüğünü bildiğim alkış sesiyle kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Vay canına," dedi Manbel dudaklarında sevimsiz bir gülümsemeyle. "Son görüşmemizin üzerinden çok zaman geçmedi ama kısa zamanın getirisi çok olmuş gibi duruyor. Merhamet kraliçeyi öldürür, bunun farkına vardın demek."

"Ama sen son görüştüğümüzden bu yana hiç değişmemişsin, hâlâ aynı zevzeklik," dediğimde karga kahkahaları attı.

"Sana bayılıyorum doğrusu." Hiç beklemediğim anda tek dizinin üzerine çöküp beni saygıyla selamladı. "Kraliçem, kendinizi geliştirmenizi taktir ediyorum."

Yaren'in şaşkın gözlerle Manbel'e baktığını gördüm, Manbel'in arkasında, beş bilemedin altı metre uzağındaydı. Manbel doğrulup kalkarken, "Gökyüzünde süzülürken kuşlarla karşılaştım, başınızın belada olduğunu söylediler," dedi alayla. "Günün kahramanı olarak hemen olay yerine intikal ettim."

"Birden ortadan kayboldun," dedim suçlayıcı bir şekilde. "Kaçtığını düşündüm."

"Sorumluluklarımdan asla kaçmam, Kraliçem."

"Ona kraliçem deyip durma, ağzınla götünün yerini değiştiririm senin," dedi Efken gergin bir sesle.

"Ah, öfkeli kurt adam da buradaymış, sana da selam canım. Görmeyeli ne çok elektrik çıkarır olmuşsun."

Efken bir adım atınca, elimi karnına bastırıp onu durdurdum. Dokunuşum onu hemen sakinleştirse de bakışlarının yırtıcı pençeler gibi Manbel'in tenine geçtiğini hissedebiliyordum.

"Bence şu an onu kışkırtmak istemezsin, Manbel."

Manbel ellerini kaldırıp teslim oluyormuş gibi yaparken, "Kesinlikle istemem," dedi. "Bak, uslu duruyorum. Yıldırım çarpmasıyla aram

pek iyi değildir. Gökyüzünde hava ne zaman bozuk olsa kanatlarım kıçıma vurur."

"Neden buradasın?" diye sordu Yaren sert bir sesle. "Seni tanıyorum. Sen, *aileme* zarar vermeye çalışan adamsın."

Manbel, tokat yemiş gibi irkildi, kızının sesini tanımıştı, ona seslenenin kim olduğunu biliyordu. Onu ailesine zarar vermekle suçlayan kişinin kim olduğunu biliyordu. Bir süre sabit gözlerle bana baktı, gözlerini benden çekerken yüzüne yeniden alay kondurmayı denese de başaramadı.

Başını Yaren'e doğru çevirirken, "Az önce hayatınızı kurtardım, Küçük Hanım," dedi kibarca.

"Umurumda bile değil. Bize yaptıklarını unutmadım!" Yaren esmer yüzüne ifadeler katan şekilli kaşlarını sertçe çatıp, Manbel'e öfkeyle baktı. "Neden buradasın? Yine bize saldıracaksan eğer, gördün mü bilmiyorum ama abim çok güçlü."

Manbel'in yumuşak bir sesle, "Sen de en az abin kadar güçlüsündür, eminim," diye mırıldandığını duydum.

"Belki seni yok edecek güçlerim yoktur ama aileme zarar verecek olursan seni canım pahasına da olsa mahvederim," dedi Yaren.

Manbel'in hayal kırıklığını hissetmek beni duraksattı. Omuzlarının bariz bir şekilde düşmesinin nedeni, kendi kanından, kendi canından olduğunu bildiği bir kızdan bu denli büyük nefret dönüşleri almasından mıydı? Yaren, haksız değildi, söylediği her şeyde can yakıcı şekilde haklıydı ve elbette Manbel de kızının haklılığının farkındaydı. Bir insana büyük hasarlar verdikten sonra ondan kibar olmasını bekleyemezdiniz.

"Niyetim bir kötülük yapmak değil, Küçük Hanım," derken sesindeki hayal kırıklığı herkesin duyabileceği kadar net olsa da gözünü öfke bürüyen Yaren bunu elbette anlayamadı.

"Zaten yapamazsın. Seni yendik biz," dedi bir çocuk gibi, bu beni de Efken'i de anlık olarak gülümsetti. Yerde uzanan bir sürü cadı cesedi yokmuş gibi...

"Evet," derken Manbel de gülüyordu. "Beni çok fena hakladınız. Yere serdiniz."

"Evet," diye söylendi Yaren, sonra ürpererek etrafına bakındı. "Bu şeyler başımıza bela olacak mı, abi?"

"Olmayacak, fıstık," dedi Efken, kendi içinde çöküntüye uğramış olmasına rağmen kız kardeşinin içini rahatlatmaktan geri durmadı.

"Umarım," diye fısıldadı Yaren umutsuzca.

"Hadi!" diye bağırdı Efken, Yaren'in korktuğunu fark edince. "Şu cesetleri kaldıralım ortadan." Gözleri Manbel'e çevrildi. "Bir yere kaybolma, seninle konuşacağız."

Manbel başını salladı, şaka yapmadı, alay edemedi, gözlerini kızına çevirdi ve Yaren'in ürkek bakışlarını izlerken sessizce iç çekti. İbrahim ile Hatem insan formlarında aramıza döndüklerinde üstlerinde yırtık pırtık kıyafetler vardı, bu kıyafetlerin Hatem'in ormana sakladığı kıyafetler olduğunu fark ettim. Dönüşüm geçirdikten sonra anadan doğma kalma ihtimaline karşı ormanın çeşitli yerlerine kıyafetler bırakıyordu. Bu, bir köpeğin kemiğini saklamasına benziyordu...

Kurt sürüsü elleri boş döndüğünde aslında bizi bekleyenin bu olduğunu biliyordum ama yine de huzursuzluğumun artmasına engel olamadım. Huzursuzluğumun temelini henüz Efken dışında kimse bilmediğinden etrafımdaki herkes daha sakin davranıyordu.

Bir süre verandada dikilip kurt sürüsünün temizlediği karları izledim. Çevremdeki herkesin Manbel ve Efken hakkında bir açıklama beklediğini biliyordum.

"Manbel neden burada?" diye sordu Yaren, herkesin aklındaki soruyu sorduğunu sanıyordu ama aslında herkes Manbel'in buradaki varlığının bir sebebe dayandığını biliyordu.

İbrahim sessizce Yaren'e baktı, gerçeği öğrendiğinde vereceği tepkilerle ilgili düşünüyor gibiydi, kaşındaki yarayı o an fark etmiştim. Cadılar onu sırtlan formunun içindeyken savurmuş olmalarına rağmen insan vücudunda da bir yaraya yol açmışlardı.

Manbel, yaslandığı korkulukta kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, sessizce Yaren'i izliyordu.

"Bu konuyu konuşmanın ne yeri ne zamanı ama," dedi Efken, son cümlenin sonuna eklediği ama kelimesi herkesin dönüp ona bakmasına neden oldu. "Sanırım bu konuşmayı daha da geciktiremem. Ertelemek sadece sorun çıkaracak."

İbrahim gergin bir şekilde Efken'e baktı, ben de gözümü dahi ayırmadan Efken'e bakıyordum. Yaren ne olduğunu sorgular gibi Efken'e

baktı ama Efken söyleyeceklerinin ağırlığını kız kardeşinin yüzünde görmek istemiyor gibi tek bir yöne bakıyordu. Gözlerini çevirip Yaren'e bakmadı ve doğru kelimelerin dudaklarına yuvarlanmasını bekledi. Bu bekleyiş sandığımdan daha uzun sürmedi.

Sonunda omuzlarını dikleştirirken, "Yaren, sana hayatın boyunca tek bir an yalan söylemedim, biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Yaren, "Elbette," dediğinde Efken başını aşağı yukarı salladı.

"Güzel. Seni her zaman bildiğim gerçeklerle büyüttüm ama bazı gerçekler benim bildiğim gibi değilmiş."

Bu cümle ortama bir yıldırım gibi düştü ama bu kez düşen yıldırım, Efken'e ait değildi. Yaren bir süre sorgulayan gözlerle abisini izledi, daha sonra hissetmiş gibi Manbel'e baktı ve kaşlarını çattı. Söylenecek olan şeylerin Manbel ile bir ilgisi olduğunu hissettiği bariz bir şekilde ortadaydı.

Sezgi tedirgin gözlerle bana baktı, cevabı bende aradı ama sadece gözlerimi kaçırdım. Süren birkaç saniyelik sessizliğin ardından Efken'in bakışları Yaren'e çevrildi.

Yaren, "Bir şey mi öğrendin?" diye sordu sessizce. "Geçmişimizle, ailemizle ilgili?"

"Sayılır," dedi Efken. İçimden daha çok seninle, senin ailenle ilgili, diye bağırma isteğiyle Yaren'e baktım.

"Bu herif mi bir şey yaptı?" diye sordu Yaren, saldırgan bir dil kullanıyordu ve hedefi Manbel'di.

"Bir şey yapmadı," dedi Efken sakince. "Yapsaydı şu an karşımda tek parça duruyor olabilir miydi sence?" Efken bir elini cebine koydu, sonunda derin bir nefes aldı ve "Halamın bir sırrı varmış," dedi, Yaren irkildi ve kaşları mümkünmüş gibi daha da çatıldı. "Baban ile ilgili bir sır."

Yaren konunun gidişatından hoşlanmamış gibi bir adım gerileyip, temkinli gözlerle abisini dinlemeye devam etti. Onu bekleyen yıkımın büyüklüğüyle ilgili irili ufaklı tahminlerim vardı ama hiçbirinden tam olarak emin sayılmazdım.

"Söylesene abi," dedi Yaren, bir yanının şiddetle duyacaklarından kaçmak istediğini biliyordum.

"Babanla ilgili bilmediğimiz bir durum gelişti." Efken'in bakışları Yaren'in gözlerinde sabit duruyordu. Psikolojiyi nasıl yöneteceğini bilen

bir insan olmasına rağmen şu an karşısındaki kızın nasıl dağılacağını kestiremiyor gibiydi. "Babanın yaşadığını öğrendim."

Yaren bir adım gerileyerek verandanın uzun kirişine yaslandı. Zaman, geçmişin karanlığına hapsedilmiş tüm gerçekleri aydınlığa çıkarırken, Yaren'in gözlerinde çocukluğuna ait bir gölgenin yıkılarak küçülmeye başladığını gördüm. Şimdi karşımda hem reşit, genç bir kadındı hem de küçük bir çocuktu. *Yardıma ihtiyacı olan küçük bir çocuk.*

"Aynı zamanda babanın bir doğaüstü olduğunu öğrendik."

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye sordu Yaren dehşetle. "Aklını kaçırmış gibi konuşuyorsun, abi. Böyle bir şey..." Başını iki yana salladı. "Böyle bir şey mümkün değil. Babam bir insandı ve bir insan gibi ölmüş olmalı. Hayatta olamaz." Korkuyla bedenini kollarının arasına hapsetti. "Hepsi bu pisliğin yüzünden, değil mi?" diye sorarken Manbel'e kısa bir bakış atmıştı. "Sizin beyninizi yıkadı, benimle ilgili yalanlar söyledi. Mahinev, o gün onu bu yüzden serbest bıraktın, değil mi? Benimle ilgili yalanlarla aklınızı yıkıyor."

"Bebeğim," diye fısıldadım. "Sakinleş."

"Mahinev, nasıl sakinleşeyim? Sen abimin ne dediğini duyuyor musun? Babamın yaşadığını söylüyor. Babam yaşasaydı bunca zaman babasız mı kalırdım ben? Gelmez miydi? Beni arkasında mı bırakırdı? Hangi baba çocuğunu arkasında bırakıp gider? Eğer bunu yapmışsa, zaten ölmüş demektir. Benim için toprağa karışmış bir bedenden ne farkı kalır?"

Yaren'in bir silahtan patlamış kurşunlar gibi onu hedef alan her cümlesi Manbel'in yüzündeki kanın tamamen çekilmesine neden oldu. O gözlerde birçok duyguyu görebilirdiniz. Ben o gözlerde hırsı, öfkeyi, kötülüğü de görmüştüm ama şimdi gördüğüm hepsinden farklıydı. Şimdi gözlerinde gördüğüm endişeydi, üzüntüydü, korkuydu.

Yaren'in soruları, Manbel'in yüzünde çekilmiş bir ifadeyle, "Senin baban benim," demesi üzerine yarım kalmış bir hikâye gibi sararmış sayfalara dönüştü.

İşte şimdi, Yaren'e baktığımda bir insanın gözlerine saçılan sayfaları görüyordum. Cansız bakan gözlerinde onun bile şahit olmadığı anılar oynuyordu. Gözlerini dahi kırpmadan Manbel'e kilitlendiğinde, alnındaki güneş sembolü yanıp söndü ama o bunu göremedi, biz gördük.

Sezgi donmuştu, Ceyhun ile Ulaş birbirlerine dehşetle bakmışlardı, İbrahim sadece sessizce Yaren'e doğru bir adım atmıştı, Crystal sessizdi, Hatem'in kaşları çatılmıştı, Sapphire ise duyduklarına anlam veremiyormuş gibi iri gözlerle Manbel'e bakıyordu.

Yaren'in gözlerindeki sayfaların her biri eksik kelimelerle doluydu; eksik ve yarım kalmış. Yaren'in çocukluğu, genç kızlığı, yetişkin bir kadına dönüştüğü şu âna dek yaşadığı her şey yarımdı. Karşısında duran evrenin belki de en kötü adamlarından biriydi ve onun babasıydı. Hiçbir şey çocukken büyüdüğü masallar gibi olmamıştı. Bir masalın içinde büyümediğinin farkındaydı ama hayatının böyle bir kâbusa dönüşmesini de beklemiyordu. Hayal ettiği aile figürü bu değildi, hayal ettiği baba bu adam değildi.

"Seni pis yalancı," dediğinde alnındaki sembol bir defa daha ışıldadı ama Yaren bunu da fark etmedi. Hızla Manbel'in üzerine yürürken hepimiz taş kesmiştik. Manbel'in göğsüne sert yumruklar vururken, "Nasıl olur da kanlı, kirli oyununa benim babamı alet edersin?" diye soruyordu, gözyaşları birer inci gibi esmer yüzünün üzerinde yuvarlanmaya başlamıştı.

"Abi!" diye bağırırken şimdi Efken'e dönmüştü, yumrukları hâlâ Manbel'in göğsünde duruyordu. "Nasıl babamı ağzına almasına izin verirsin, abi? Nasıl onun bu deli saçması söylediklerine inanırsın?"

Efken dişlerini gıcırdatarak, "Yaren," diye fısıldadığında Manbel birden Yaren'in bileklerini kavradı ve bu İbrahim ile Efken'i insan formlarında olmalarına rağmen birer yırtıcı gibi hırlattı.

"Beni dinleyin, Küçük Hanım!" dedi Manbel her bir kelimenin üzerine basa basa. "Sanıyor musunuz bu dünyadaki biricik sevgilimden bir çocuğum olduğunu bilmiş olsaydım, o çocuğun peşinden gelmez, o çocuğa babalık etmez, o çocuğu en iyi şekilde büyütmek için elimden geleni ardıma koymazdım?"

Yaren, bilekleri havada asılı şekilde babasının avuç içlerindeyken öylece babasına bakakaldı.

"Elbette bana kızgınsınız, elbette söylediklerimi reddediyor, kabullenemiyorsunuz. Görüyorum ki sizin dünyanıza ait olmadığım gibi, siz de benim dünyama ait değilsiniz, Küçük Hanım. Fakat bilmelisiniz ki

ben sizin babanızım. Mademki babanız olduğuma inanmıyorsunuz, öyleyse bakın!"

Bu resmi dile rağmen Manbel'in sesi şefkatle, inandırma dürtüsüyle titriyordu. Manbel'in alnında büyük bir çark belirdi. Çarkın kolları güneşin kollarına benziyordu, çark hızla dönüyor, koyu turuncu bir ışık çarktan sızıyordu. Yaren çırpınıp onu tutan ellerden kurtulmaya çalıştı ama Manbel kızını daha sıkı kavrayarak bu ayrılığa engel oldu.

"Bakın, Küçük Hanım!" diye bağırdığında, şimdi Yaren'in alnındaki güneş sembolü güçlü, sarı bir ışık çıkararak parlamaya başladı ve Yaren bir an donup kaldı. Hareketleri bir bıçak gibi kesildi. Manbel'in alnından fırlayan turuncu, uzun ışık sütunu Yaren'in alnından fırlayan sarı ışık sütunuyla çarpışıp ortada kahverengi tonlarında bir küre oluşturduğunda, Yaren'in simsiyah gözlerinin anlık olarak sarıya dönüştüğünü gördüm.

Yaren bilinçsizce, "Baba," diye fısıldarken kendisinde değil gibiydi.

Manbel ile ışıkları birbirine tutunmaya devam ederken, "Yuvana hoş geldin, kızım," dedi Manbel gururla.

❋

Yaren devamlı olarak öğürürken onun geceden siyah saçlarını parmaklarımın arasına toplayıp ensesine bastırdım. Beş, bilemedin on dakika boşluğa öğürdü. Ne kusabildi ne de ağlayabildi. Sadece öğürdü. Sifonu çekmek için elini uzattığında onu durdurup sifonu çektim ve dizlerimizin üzerinde banyonun zemininde öylece oturduk. Bir süre sessizce boşluğu izledi, bunu yaparken gözlerinin dolduğunu gördüm ama gözyaşları gözlerinden akmadı.

"Yüzünü yıkayalım mı?" diye sordum arada kalmış bir sesle.

Başını iki yana sallarken dizlerini göğsüne dek çekti, çenesini diz kapağına bastırıp boşluğu izlemeye devam ederken, "Bir kâbustayım, değil mi, Mahinev?" diye sordu. "Neden bu kadar uzun sürmek zorunda?"

"Kâbus olmasını dilerdim." Siyah saçlarını parmaklarımın arasından geçirip yavaşça okşarken yüzünü izlemeye devam ediyordum. "Ama sen de biliyorsun. Ne kim olacağımızı ne de ailemizi seçemeyiz."

"Onun gibi kötü biri benim babam mı sahiden?" Parmaklarını alnına bastırdı, derisi ışığın etkisiyle kabarmıştı, kabarmış deriye doku-

nurken yüzünü buruşturdu ve az daha yeniden öğüreceğini sandım. "Bu şey bana ondan mı geçti? Onun kızı olduğum için mi?" Burnunu çekerken bu düşünceden tiksinir gibi gözlerini yumdu. "Böyle bir şeyi kabul edemem. Bunca zaman babamı müthiş biriymiş gibi hayal etmiştim, o sadece kafamın içinde yaşıyordu ama benim babamdı. Yokken bile her zaman vardı. Ama bu adam... Bu adam benim kafamdaki insan değil. Kafamdaki babam değil."

Gerçeklerin onu inciteceğini bile bile, "Ama o senin baban," dedim, gerçekçiliğim onu üzse de farkındalığının yükselmesini sağladı. Gözlerini tekrar açtığında kabullenmesi zor bir gerçekle kucaklaştığını biliyordum.

"Onun etrafımda olmasını istemiyorum."

"Eğer istemiyorsan, olmaz," diye fısıldadım.

"Olabildiğince uzakta olsun." Yaren göz ucuyla bana baktı. "Olur mu?"

"Olur."

"Şimdi bana ne olacak?" diye sorarken bir çocuk kadar ürkek görünüyordu.

"Hiçbir şey olmayacak."

"Ama alnımdan çıkanı gördün mü? Işık vardı. Onun alnındaki gibi miydi?" Dişlerini birbirine bastırıp bir süre sustu. "Ben böyle bir şeyle uğraşamam. Böyle bir şeyi kaldıramam. Senin kadar, abim kadar, Sezgi kadar... İbrahim kadar güçlü değilim. Siz altından kalktınız, evet ama ben daha abim ve sevdiğim adamın bile değişik varlıklara dönüştüklerini kabul edememişken böyle bir şeyin parçası olamam. İstemiyorum. Bu evde, bir köşede, yalnız başıma eskimek istiyorum ama savaşların bir parçası olmak istemiyorum." Alnını dizine bastırdı. "Kimsesiz de olsak, abimle yaşadığımız eski hayatımızı geri istiyorum."

"Keşke elimde sana eski hayatını verebilme gücü olsaydı, Yaren. Güven bana, tek bir an düşünmeden sana istediğin hayatı geri verirdim." Üzgün çıkan sesim onu daha da üzmüş gibi gözlerini kaldırıp titreyen çenesiyle bana baktı.

"Ama o zaman sen olmazdın. Sen de bizimle olsan olmaz mı? Eski hayatımızda olalım ama sen yanımızda ol. Böyle daha aile gibi hissederdim."

"Şimdi de aileyiz."

"Her an hangimizin öleceği belli olmayan bir aile."

Sertçe yutkunurken bu düşüncenin uzun zamandır benim de kafamda dolaştığını hatırladım. Düşüncenin dışına çıkmak için Yaren'i kolumun altına çektiğimde yana doğru devrilip yüzünü göğsüme sakladı. Çenemi alnına yasladım ve derin bir nefes alarak, "Senin yaşlarında ikiz kardeşlerim var benim, anlattım sana değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Onları hayata hazırlarken her zaman yanlarında olacağımın sözünü vermiştim. Ama şimdi buradayım, bensiz ne hâldeler bilmiyorum, orada neler oluyor bilmiyorum. Arkamda bıraktığım geçmiş o kadar soru işaretiyle dolu ki..." Çenemi saçlarına bastırdığımda kollarını bedenime sardı. "Eski hayatına geri dönme isteğini benden iyi kim anlayabilir ki, güzelim? Ben her gün o istekle uyanıyorum. Tıpkı senin gibi, eski hayatıma sizinle dönmek istiyorum. Görünen o ki bu mümkün değil. Ne orada olup biteni görebilirim ne de o hayata hiçbir şey olmamış gibi yanımda sizle dönebilirim. Buna alışmak zorundayız, Yaren. Şimdi karşımda Miraç olsaydı, ona hep arkasında olacağımı hissettirmek yerine hep kaçtığı gerçekleri anlatırdım. Hayatın her zaman istediğimiz şekilde sürmeyeceğini, bazen istenmeyen durumlar yaşanabileceğini, insanların hayatlarından, hatta sevdiklerinden ayrılmak zorunda olabileceklerini..."

Gözlerim boşluğa çevrildiğinde, Miraç'ın gülümseyen yüzü o boşlukta beni izliyordu. Kalbimin göğsümdeki ağırlığı tonlarcaydı.

"Miran'ın aksine Miraç bana ihtiyacı olan ikizdi, şimdi ne hâldedir bilmiyorum, ne yapıyor bilmiyorum ama bir şansım olsun isterdim. Kardeşimi yokluğuma daha iyi hazırlayabilmek için tek bir şansım... Hayatın sana ne getireceğini de bilemezsin senden ne götüreceğini de bilemezsin. Hayat bana sizi getirdi, yeni bir ailem oldu. Hayat benden ailemi götürdü, bir yanım mutlak karanlıkta yetim kaldı."

Yaren kısık bir sesle, "Seni çok seviyorum," dediğinde onu daha sıkı sarıp saçlarını öptüm.

"Ben de seni çok seviyorum."

"Bir gün yeniden kavuşacaksın onlara," dedi kısık sesle. "Ben buna inanıyorum."

"Onlara kavuşmam, sizi kaybetmem demekse?"

"Hayır," diye karşı çıktı ve gülümsedi. "Manbel'in olmadığı bir dünyada mutlu mesut yaşayacağız. Sen, ailen ve biz."

Gülümseyerek, "Manbel'e nefretin boyut atladı," dedim.

"Annemin erkek zevkinin bu kadar kötü olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?" diye sorarken bana sarılmaya devam ediyor, sesi alayla yanıyordu ama yine de üzüntüsünü derinlerimde, ruhumda hissediyordum.

"Buradan bir süreliğine de olsa uzaklaşmamız gerek," dedim. "İbrahim'in evi daha güvenli bir seçenek gibi duruyor."

"Bu evi terk etmek istemiyorum."

"Gitmeye mecburuz. Temelli değil, geri döneceğiz. Burayı terk ediyor değiliz."

"Her şey geçecek mi sence?"

Sertçe yutkunup, "Her şey geçecek," diye fısıldadım ve bunun yalan olduğunu bilen tarafım beni suçladı.

Yaren'i arkamda, toparlanması için banyoda bırakıp hole çıktığımda Manbel sokak kapısının önünde duruyor, aralık kapıdan dışarıyı izliyordu. Crystal her ihtimale karşı tetikte olduğunu öne süren bir ifadeyle Manbel'i izliyordu. Ağır adımlarla yatak odasına doğru yürüdüm, kapıyı açıp odaya girdiğimde içeride Efken'i bulmayı beklemediğimden bir an şaşırsam da yüzümde beliren şefkati gizleyemedim. Herkesin kafası allak bullak olduğundan henüz onu sorgulamamışlardı, bu yüzden gergin görünüyordu. İnsanlara Nemesis'ten bahsetmek istemiyordu.

Yatağın ucunda oturmuş, karşısındaki boy aynasından kendini izliyordu, odaya girdiğimde bakışları bana çevrildi.

"İbrahim'in evi konusunda kararlı mısın?" diye sorduğu sırada gözlerinin tüm bedenimde dolaştığını hissettim.

"İbrahim'in evi doğru bir seçim olacak, düşünmek için çok da vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

"Başka bir yer ayarlarım," dedi Efken ama başımı iki yana salladım.

"İbrahim'in evinin nerede olduğunu hiç kimse bilmiyordur, buna eminim," dedim içgüdülerime dayanarak. "Bizi arayacakları en son yer, aramızdan birinin evi olacaktır. Buna emin olabilirsin. Daha uzağa gidecekler, çok uzağa..." Cadıların taşa dönüşüp önümüze döküldükleri anları hatırlayınca kaşlarım kasvetle çatıldı. "Büyüyle bulamamaları için

evin etrafına bir koruma yapılması gerek. Senin yapacağın korumalar kadim büyülere uygun değil. Kadim büyülerle ilgili bilgimiz yok."

"Seni tehlikeden uzak tutabilmem imkânsızlaştı. Siktiğimin insanlarıyla uğraşmıyorum ki. Karşımızdakiler insan değil ki seni bu meseleden uzak tutabileyim. Her şeyin içinde birlikte varız, her zaman tek girdiğim çukurun içine bu kez seninle girdim."

Efken'in cümleleri kendine olan kızgınlığından güç alıyormuş gibiydi.

"O cadıyı pervasızca öldürmeseydim, öldüreceksem bile bunu bu sikik güçle değil, ellerimle yapsaydım, bu sonuçlara neden olmazdım. Onlara etrafımızı kuşatmaları için yeterli sebebi verdim. Güce güvendim de yaptım sanıyorsan, yanılıyorsun. Sana zarar gelmesinden korktum." Bu itiraf yakıcı, ateşten bir ok gibiydi. "Sikeyim, bunu kabullenmek istemiyorum. Seni güvenli olduğundan emin olduğum bu evde bırakıp işlerimi halletmek, sonra eve dönüp kollarının arasına girip... Seninle uykuya dalmak istiyorum."

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ama öyle bile olsaydı, hayatımız dediğin gibi devam etseydi, o zaman bile peşini bırakmazdım. O çukura yine birlikte girerdik. Belki karşımızda gücünü kestiremediğimiz düşmanlar değil, eli silahlı adamlar olurdu ama ben yine senin yanında olurdum. Seninle olurdum."

"Biliyorum." Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Çünkü sen benim cezamsın."

"Öyleyim. İbrahim'in evine gidiyoruz, değil mi?"

Gözlerini devirip derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. "Ama o sikindirik ağzını açacak olursa, onu o evin temeline gömerim."

Güçlükle güldüm. "Çok yorgunum, güldürmesene beni."

"Yorgunken de güzelsin," dedi, gözlerimizi birbirine âdeta mıhladı ve kalp atışlarım ateş gibi çağladı. "Yani ne bu yorgunken bile güzel olmalar falan? Şov yapıyorsun."

Kaşlarımı çatarak daha geniş gülümsedim. "Ne?"

"Gülümse," dedi, gözleri gözlerimde uzun uzun bekledi. Bana öyle bir bakıyordu ki, o bakış, onu bir enkazın içinde canlı bulmuşum gibi hissettirmişti. Ölüm ona çok yakındı ama nefesler hâlâ ciğerine doluyordu. "Benim daha güçlü bir adam olabilmem için senin gülümsemen gerek."

Yanına gidip dizinin dibine oturduğumda beni kendine bastırıp, gözlerimdeki yorgunlukları görmeye tahammül edemiyormuş gibi görüş alanından çıkararak bana sarıldı.

Ona sarıldım, geçmesini bekledim. Ona sarıldım, dinmesini bekledim. Ona sarıldım, daha iyi bir insan olabilmeyi denedim.

Geçmeyecekti.

Dinmeyecekti.

Daha iyi bir insan olmayacaktım.

Bir zamanlar İstanbul'un suç işlenen sokaklarında, işlenen suçlardan habersiz, zihnine oturmuş hayallere tutunarak ilerleyen o kızdım. Köşe başında müzik yaparak para kazanan öğrencilere cebimde kalan son parayı verir, saatleri önüme katarak eve yürüyerek giderdim. Metro istasyonlarında ellerinde peçete tomarlarıyla dikilen küçük çocukları görünce çok hüzünlenirdim, bazen cüzdanımdaki tüm parayı o çocukların avuçlarına bırakır, sonra oradan uzaklaşırdım ama bilmezdim, o bıraktığım para o çocuğun elinden alınır, çocuk itilip kakılırdı. Bana göre ben ona iyilik yapardım ama bu iyilik değildi. İyiliğin ne olduğunu, kötülüğün içine düştüğüm gün kavramaya başladım. Her gün biraz daha büyümüştü içimdeki karanlık, her gün içimde bir iyi duyguyu daha toprağa verir olmuştum.

Zaman, gözlerimin akına kanın rengini armağan etmişti.

"Yaren nasıl?" diye sorarken saçlarımın kokusunu içine çektiğini hissettim.

"İyi olacak," dedim anılarımın içinde beni izleyen, bir zamanlar Yaren kadar korkan o küçük kızın, bana ait çocukluğun gözlerinin içine bakıp, Efken'e daha sıkı sarılırken.

İbrahim'in evine doğru yola çıktığımızda artık ortamda hiçbir kuvvetin altından kalkamayacağı ölümcül bir sessizlik vardı. Şafak, doğduğu gökyüzünde infaz edilmişti, tüm saatler akmayı durdurmuştu. Sonra şafak söktü ama gökyüzü ölüm mavisinden ileri gidemedi, saatler ilerlemedi.

Sürü bizi takip etti, arkalarında iz bırakmamak için her biri farklı bir koruluk seçti, her biri başka bir yoldan bizi izledi. Manbel'in kanatlarının gölgesi yeryüzüne düşüyor, Yaren buna inatla karşı çıksa da Manbel de bizi takip ediyordu.

Manbel'in gelmesinin zorundalık olduğunu Efken, Manbel'i kovduğunda ama Manbel, "Yaren uyanışını tamamlayana dek ondan uzak duramam, sık sık bayılıyor, bilinç yitiriyorsa bu bağımızın kopup durmasından," dediğinde anlamıştım. Bu Manbel'in bizimle gelmesini kabul etmemiz için yeterli bir sebepti.

İbrahim'in evi koruluğun kalbine en yakın yerde, kıyısını nehre emanet etmiş dev ağaçların arasındaydı. Taş bir evdi, iki katlıydı ve büyük görünüyordu. Az sayıda öğrenciyi bünyesinde taşıyan, kapasitesi geniş, eski bir okula benziyordu. Hepimiz tüm güçlerini kaybetmiş savaşçılar gibi görünüyorduk evin önünde dikilirken. Efken, kocaman elini omzuma koyarak beni kendisine çekti. Taş bina, bir hayaletin teninden yayılan sislerin arasında ormanın eskittiği bir ruh gibi görünüyordu. Her yerde kar vardı, evin kenarındaki nehrin yüzeyinde bile parçalanmış buz kırıkları yüzüyordu.

Yaren, "Bizi burada bulamayacaklar mı?" diye sorduğunda, İbrahim ona doğru gidip, Efken'in varlığını önemsemeden Yaren'i kollarının arasına çekti. Ona güveni hissettirmek, korkuyu kalbinden yok edebilmek istiyor gibi görünüyordu. Efken tepki vermedi çünkü içten içe kız kardeşinin tam da bu adamın desteğine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Burada her şey yolunda," dedi İbrahim. "Rahatla."

Beni kollarının arasında tutmaya devam etti. Sapphire ve Crystal'in gözleri üzerimdeydi ama bakışlarına karşılık vermedim. Efken, ağzını açıp tek kelime etmemişti, benimse kuracağım tüm cümleler dilimin altındaki bataklığa gömülmüştü.

"Bir süre burada güvende oluruz," dedi İbrahim, gözlerini Sezgi'ye çevirdi. "Ama iz sürmelerini engelleyecek bir şeye ihtiyacımız var sanırım. Neticede bunlar bir cadı, bizi bir şekilde bulabilirler, değil mi?"

"Kadim büyüler yapıyorlar," dedi Sezgi tedirgin bir sesle. "Bu benim yapabileceğim bir şey değil."

"Onlar harekete geçmeden önce birkaç günümüz daha var bence," dedi Efken, geldiğimizden beri ilk kez konuşuyordu. "Hallederiz."

Manbel'in sesi birdenbire çıkınca, Yaren'in dik bakışları ona çevrildi. Kanatların katlanma sesinin hemen ardından, "Korunma büyülerinde iyiyimdir," dedi, kendinden emin sesi beni umutla doldursa da Efken ona güvenmeyen gözlerle bakıyordu.

"Yeterince güçlü bir koruma yapabilir misin?" Bu soru İbrahim'den yükselmişti.

"Evet. Çok uzun süre idare edemez ama bir süre sizi saklar. Kadim büyüler güçlüdür, belli bir süreden sonra korumaları çürütüp yok edebilir. Kadim büyülere maruz kaldığımdan korunma yolları geliştirmeyi az da olsa öğrendim."

"O zaman yapalım," dedi İbrahim, Efken'in bakışları İbrahim'e çevrildiğinde, "Ne var, Efken?" diye sordu İbrahim ciddi bir sesle. "Şu an için başka çaremiz var mı? Yok."

"Yaren," dedi Efken, İbrahim'e dokundurmadan ânın içinde jilet gibi kayan gözlerini Yaren'e dikerek. "Bugün dinlenebildiğin kadar dinlen, yarın gün beyaza dönmeden, henüz şafak vaktinde derslere başlıyoruz."

Yaren kekeleyerek, "Ne dersi?" diye sordu. Yaşadığı şoktan sonra, öğrendikleri yetmezmiş gibi şimdi yeni bir şeyle daha burun buruna bırakılıyordu.

"Onu başladığımız zaman göreceksin." Efken, beni kendisine doğru çekerek eve doğru ilerlemeye başladı. Zamanın kalbi, durmuş olmasına rağmen arkasında bıraktığı korku alevlerini her yana ulaştırarak harlamaya devam ediyordu.

İbrahim'in büyük, ahşap kapıyı açmasıyla, tamamen taş duvarlarla örülü dar ve karanlık koridor gözlerimin önüne yıllar sonra açığa çıkmış bir sır misali serildi. İbrahim dar koridorda ilerlerken, "Bu eve uzun zamandır gelmiyorum," dedi. "Normalde bir sitede oturuyorum." Koridorun diğer ucundaki pencereden içeri ölüm mavisi ışık devriliyor, yere serilerek önümüzü aydınlatıyordu.

Koridorların duvarlarına yerleştirilmiş ahşap kapıların önlerinden geçerken kafamın içinde karıncalanıp duran düşüncelerin önüne geçemiyordum. Koridordan sağa sapınca kapısı olmayan bir salon karşıladı beni. Bu salonda neredeyse bir yatak büyülüğünde L bir koltuk, koltuğun karşısında çok da büyük olmayan bir televizyon ve televizyonu haznesinde bulunduran kitaplık şeklinde tasarlanmış bir TV ünitesi vardı. Ünitenin raflarına gelişigüzel, öylesine serpiştirilmiş kitapların üzerlerinde toz birikintileri vardı ama uzun süredir uğranmamış bir eve göre salon temizdi. Salonun tüm duvarları taştandı, televizyonun sağ köşe-

sindeki duvar, yerini cama teslim ediyordu ve nehrin manzarası salonun içine doluşuyordu.

"Evde yeteri kadar oda var ama yeteri kadar eşya olduğunu söyleyemem," dedi İbrahim, sesinin kıvrımlarında yorgunluk uzanıyordu. "Efken, siz üst kattaki odalardan birinde kalırsınız, Sezgi ve Ceyhun da üst katta kalır." Gözleri etrafa yabani bakışlar atan Sapphire'a kaydı. "Sapphire, sen eğer burada bizimle olacaksa Crystal ile kal."

Yaren, "Ben?" diye sorunca, İbrahim sırıttı.

"Aa resmen tek kaldı kızcağız, benimle mi kalsan? Korkarsın falan..."

"Ölmeye çalışıyorsun," dedi Efken sabit bir sesle.

"Canımın padişahı, sadece ne kadar yüce gönüllü bir sultan olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum, hepsi bu."

Manbel, "Ben korumayı yapmak için civarda dolaşayım," diyen Manbel'e çevrilen gözlerin tamamı soğuktu. Yaren'in ona dikkatle baktığını gördüm. Kızcağızın bu travmayı yaşayacak, hissettiklerini kusacak zamanı bile olmamıştı. Tüm bunlara rağmen sakinliğini koruyabiliyordu ama içinde kopan fırtınalardan herkes bihaberdi.

"Hatem, dışarıdaki sürüyü yerleştirebileceğim, yine bu ormanda olan bir ev daha var, orayı ardiye gibi kullanıyorum. Burası kadar büyük ama biraz bakıma ihtiyacı var. Eski de olsa iş görecek yatakları onlar için oraya taşırız."

"Ben onların başında kalsam olur mu?" diye sordu Hatem hevesle.

"Birileri kabile şefi olmak istiyor herhâlde," diye alay etti Efken ona yan gözle bakarak.

Hatem heyecanla başını sallayınca, İbrahim sırıtarak, "Seninle çocukları oraya yerleştiririz," dedi.

"Teşekkürler, sırtlan."

"Canım öyle demezsen sevinirim, sevgilimin önünde sırtlan diyorsun, hoş mu?"

"Ama sırtlansın."

"Hayır, İbrahim'im ben." İbrahim'in gözleri Ulaş'a çevrildi. "Ulaş, sen de gitme. Seni de gördüler, senin de peşine düşerler. Sen de benimle kalırsın."

"Bir an bu koca dişli köpekle kalmamı istemenden öyle çok korktum ki," dedi Ulaş ruh gibi bir suratla.

"Ben bir Gümüş Pençe'yim," dedi Hatem sakinlikle. "Köpek şakalarını kaldırabilecek havamda değilim."

"Köpek olman konusunda şaka yaptığımı düşünüyor olamazsın, basbayağı köpeksin."

"Köpekler biri onların canını sıktığında ne yapar?"

Ulaş ruh gibi bir suratla Hatem'e baktı ve "Ne yapar?" diye sordu sessizce.

Hatem hiç beklenmedik bir anda sivri dişlerini göstererek hırlayınca Ulaş sertçe yutkundu, sıçramadı ya da irkilmedi ama yüzünün kar kadar beyazladığını gördüm. Hatem onun yanından geçip giderken, "Daha fazla can sıkıcı şaka yapmazsın," diye fısıldayıp pis pis sırıttı.

"Kendi aranızda hırlaşmayın," dedi İbrahim, sonra ekledi: "Mustafa Baba'ya ulaşmamız lazım. Bu sadece Manbel ile bitecek iş değil. O adam hepimizden daha çok ilime ve bilgiye sahip. Belki güç olarak değil ama bilgi olarak bu takımın kafasını oluşturmalı."

İbrahim'i ilk defa böyle ciddi görüyordum. Sulu şakaları bir kenara bırakmış, saatlerdir ortamı toparlamak için çırpınıyormuş gibi görünüyordu. Bir bakıma haklıydı, çıkmaza girmiştik ve o çıkmazın zemini bataklıktı. Şimdi o bataklığın bizi usul usul içine çekerek karanlığa gömmesine izin veremezdik.

"O moruğun sürünün başında olması gerekirdi. Öyle konuşmuştuk. Ama gelmedi," dedi Efken, gözlerimi çevirip ona baktığımda o da kafasını indirip bana baktı. Uçurum mavisi donuk gözlerinin gerilerinde parlayan şimşeklerin ışıklarını benden başkası görüyor muydu? Biri bu kadar yakınına gelip, tıpkı benim gibi gözlerinin içine bakarsa, eminim görürdü.

"Bir işi mi çıktı acaba?" diye sordum yavaşça.

"Umarım bir işi çıkmıştır. Aksini düşünmek istemem."

"Aksini?"

"Bilmiyorum," dedi Efken, ilk kez bilmediğini gözlerinde de bu kadar net gördüm.

"Dinlenelim mi?" diye fısıldadım, gözlerinde bu kez parıldayan şey anlayıştı. Başını aşağı yukarı salladı. Yanlarından geçip giderken tüm yorgunluğumu da olduğu yere bırakıp kendimden uzaklaşmak istiyordum. Adımlarım taş merdivenlere her düştüğünde, üzerime yeni bir

düşünce devriliyor ve ben o düşüncenin karanlığında kalarak kendimi geride bırakmaya başlıyordum.

Efken'e o yıldırımların, ölüm getiren şimşeklerin ne olduğuyla ilgili tek bir soru dahi sormamışlardı. Belki sormaya korktukları için, belki de Efken'in ne kadar yorgun göründüğünü fark ettikleri içindi ama yine de sessizliklerinin sonu yeni sorulara gebe kalacaktı, bunu biliyordum. Sonunda neler olduğunu öğrenmek isteyeceklerdi. Korktuğum şeyin cadı saldırısından fazlası olduğunu öğrendiklerinde, benim korkumun katlarca fazlasını hissedeceklerdi.

Buzlarından arınan ay, hâlâ gökyüzündeydi, mavinin rengi daha da soluklaşıp koyulaşmıştı. Üst katın taş koridorunda ilerlediğim süre boyunca ayaklarımın yerde bıraktığı adımlarda beni var eden kelimeleri ören harfler tutuşuyordu. Odanın ahşap kapısının büyük, demir topuzunu tutup çevirerek odanın kapısını açtım. İçeriden hoş bir tütsü kokusu dışarıya doğru kollarını uzatıp, tenimin üzerinden kayıp geçerek koridora yayıldı. Omzumun üzerinden Efken'e, sonra da karanlığa gömülmekten kıl payı kurtulan koyu mavi odaya baktım.

Odada beyaz, demir bir karyola vardı. Çift kişilik karyolanın üzerindeki yatağı altında bırakan çarşafların rengi lacivertti, çarşafların saten olduğunu parıltılarından anlamak mümkündü. Odaya attığım ilk adımda gözüme çarpan ayrıntılardan biri taş duvara gömülmüş beyaz ahşaptan elbise dolabı olmuştu, dolabın kapaklarının ikisi de aynadandı. Tıpkı dolap gibi yatağın iki farklı kenarına yerleştirilmiş komodinlerin de rengi beyazdı, üzerlerinde gövdeleri ahşaptan abajurlar vardı. Taş duvarların ortasına oyulmuş pencerenin camları ahşap bir iskelet üzerinde sabit duruyordu, pencereyi örten beyaz tül perdelerdi ve bir duvar tıpkı salonda olduğu gibi komple camdan oluşuyordu.

Yatağın ucuna oturdum, üzerimdeki kıyafetler çarpmanın etkisiyle hasar almıştı, yer yer yırtıklarla doluydu ve bunu şimdi fark ediyordum. Siyah saçlarımın arasında solgun göründüğüne emin olduğum yüzümü kaldırıp, saçlarım şakaklarıma kadar yüzümü içine alırken Efken'e baktım.

Bir süre kapının önünde dikildi, sonra içeri girip ahşap kapıyı kapatarak odanın ortasına doğru yürüdü.

"Cadıların saldırmasını beklemiyordum." Kelimeler ağzımın içinden kül dökülüyormuş gibi dökülmüştü.

Efken gözlerini cam duvara çevirip, karları parçalayarak içine alan ve hızla akmaya devam eden göle çevirdi.

"Kaçan iki cadı onlara senden bahsedecek. Seni araştırmaya başlayacaklar. Nemesis'in yarattığı mührü korumaya almalıyız ki kırıp Nemesis'in ne olduğunu, sendeki gücün özünü öğrenemesinler. Öğrenirlerse işler çıkmaza girecek, Efken."

"Bir çaresini bulacağım. Hep buldum," dedi, gözlerini kıstığını fark ettim, upuzun kirpikleri birbirleriyle temas etti, kaşlarının ortasındaki düşünce yarığını profilinden bile seçebilmek mümkündü.

Konuyu kapatmam gerektiğini, ne kadar yorgun göründüğünü fark ettiğimde anladım. Çarpmanın etkisiyle çürüyen ama acımayan, iyileşmeye başlamış sırtımı esnetip avuçlarımı yatağa bastırarak tavandan sarkan kristal avizeye baktım.

Onu konudan uzaklaştırmak için, "Ev güzelmiş," diye fısıldadım. Gözlerinin bana kaydığını fark ettim. "İbrahim böyle bir eve sadece basketbol koçluğu yaparak nasıl sahip oldu?" Kafamı kaldırıp Efken'e baktım. "İstanbul'dan gelen biri, burada bu kadar çok şeye sahip olacak kadar çok parayı nasıl bulabilir ki?"

Efken derin bir nefes alıp bana doğru döndü, sonra bana doğru yürümeye başladı. "Senin geldiğin yerden geldiği ilk zamanlar beş parasızdı," dedi, tıpkı benim gibi yatağın ucuna oturdu, derin bir nefes aldı; sesi ruh gibiydi. "Geldiği yerden olduğunu iddia ettiği bazı şeyleri çok büyük fiyatlara antikacılara, müzeye koymak isteyenlere sattı. İlk geldiği zamanlar onun hikâyesi antikacılar arasında çok popülerdi."

"Neler sattı ki?"

"Üzerinde kule resmi olan bir çakmağı, hoş bir imza taşıyan sigara tabakasını, birçok parçayı. Antikacılar bunların uzayda bulunan parçalar kadar değerli olduğunu savunuyordu." Güldü. "Bana göre deli saçmasıydı. İbrahim'in tedavi görmesi gerektiğini düşünüyordum."

"Atatürk imzası," diye fısıldadım.

"Hım?" Bana merakla bakınca gülümsedim.

"Başkomutanımızın imzası," dedim. "Büyük liderimizin."

"Bir komutanınız mı vardı?"

"Evet," diye fısıldadım. "Eğer şu an başımızda o olsaydı, emin ol savaşı başlamadan kazanmış olurduk."

"Ona çok güveniyor olmalısın."

"Ona tüm dünya güveniyor." Gözlerimi ellerime indirdim. "Senin tanımanı çok isterdim."

"Merak ettim. Senin gibi ben de onu görmek isterdim."

"Ben onu yalnızca fotoğraflarından biliyorum," diye mırıldandığımda bana garip garip baktı. "O ben daha bu dünyada değilken sonsuzluğa ulaşmış. Bedenen yanımızdan ayrılsa da hep bizimle, biliyoruz." Gözlerimi ellerimde gezdirirken yutkundum. "Düşüncelerimizde ve kalbimizde yaşıyor."

"Yıllar önce kaybettiğiniz bir adamı hâlâ böyle derin bir sevgiyle anıyorsanız, o adam her şeyi başarmış demektir." Başını yavaşça salladı. "Onu tanımadan sevdim. Tıpkı senin onu sevdiğin gibi, görmeden sevdim."

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Gözleri dişlerime kaydı, dudaklar serseri bir kıvrımla yukarı çekildiğinde, "Bir daha hiç böyle gülümsemeyeceksin sanmıştım," dedi açıkça. "Seni gülümsettiği için, onu daha çok sevdim şu an."

"Uykum var," diye mırıldandım.

"Biliyorum," dedi. "Gel."

Yavaşça ona sokulup, kollarının arasına girdikten sonra yanağımı göğsüne bastırdım. Parmaklarım sırtına kaydı, ruhumu taşıyan derisinde dolanmaya başlayan parmaklarının ucuna kimsenin görmediği yaraları bulaştı. Kirpiklerim gözlerim ağır geldi, gözlerim kapandı, parmaklarımdan ılık ılık akan hissin onun görünmez yaralarının üzerini usulca kapatmaya başladığını hissettim.

"Bazen senin bildiğin şeylerin hiçbirini bilmemek bana arafta kalmışım gibi hissettiriyor," dediğinde parmaklarım göğsünde asılı durdu, gözlerimi aralayıp boşluğa baktım. "Hiç senin dünyana ait olmamışım, kendi dünyamda bile bir yabancıymışım gibi."

"Sonuçta okuduğum kitapların çoğunu anonim kimliğiyle de olsa okumuşsun," diye fısıldadım. "Benim anonim olarak okuduğum kitapların ise kime ait olduklarını bilerek okumuşsun. Aynı filmleri farklı oyunculardan izlemişiz..."

Bu onu tatmin etmemiş gibi yutkundu. "Bahsettiğim bu değildi. Nasıl bir yerden geldiğini bilmek isterdim."

Boğazımdaki ağrıyla yutkundum. "Bu çok mu kötü?"

"Bu bir azap."

Yanağımı göğsüne bastırıp, "Yanındayım," diye fısıldadım, sesim görünürde olmayan ama derinlerime sinmiş yaralarımın kalkmış kabuğu gibiydi.

Kafamı kaldırdım, gözlerini indirmiş bana bakarken yakaladım onu. Bakışları tutunduğum sağlam bir dal gibiydi.

Gülümsedim, güçlükle gülümsedi.

Uçurum mavisi gözlerinde kaybolmaya başlayan benliğim sakinleşmişti. Sonra birden yelkovan bir adım atarak saatin içinde hareket etti, duraksadım; gözlerim duvarda asılı duran saate kaydı. Yelkovan bir adım daha attı ve zaman akmaya başladı.

Gözlerim gözlerine tutundu. Gözlerinin mavisinin aniden göz bebeğindeki siyahın pençesiyle dağılarak tüm göz boşluğuna yayıldığını görünce irkildim. Parmaklarım benim bilincim dışında sertçe omuzlarına saplandı. Efken'in gözlerine dağılan mavi ve siyah, iki farklı renkteki mürekkep gibi gözlerinin akını bile boyadığında gözlerimi ondan kaçırdım.

"Ne oldu?" diye sordu yakıcı sesiyle.

"Uyuyalım artık," dedim yanağımı yeniden göğsüne bastırırken. "Çok yorgunum, Yıkım Getiren."

Bir süre sustu, sonra beni yavaşça yatağa yatırıp kollarının arasına çekti. Kar taneleri gökyüzünden döne döne yeryüzüne düşmeye başladığında nefesim onun tenine dökülerek bana geri çarpıyor, yüzüm nefesimin sıcaklığıyla yıkanırken gözlerim uyku için inliyordu.

"Böyle rahat edemezsin, fıstığım," dediğinde beni yavaşça çevirip, göğsünü sırtıma yaslamıştı. Nefesi tenime su gibi akmaya başladı. Gözlerim uykudan sıyrılarak aralandı, Efken'in avucu saçlarıma dokunup, alnım hizasından başlayarak saçlarımı okşamaya başladığında gözlerimi yeniden yumdum.

Onun uyumadığını biliyordum, ben ise dokunuşlarının sarmaşığında ölü bulundum.

12. KANDAN ELMASLAR

TEDY, CAN I

Bir el, uykumun ortasına düşmüş cam kırıklarını parmak uçlarıyla dağıtıyormuş gibi zihnimde ve saç diplerimde dolaşıyordu. Sonra o el usulca tenime aktı, tenimin üzerinden gözyaşları misali kayan yağmur damlaları gibi tenimde ilerlemeye başladı.

Başta uyku çok tatlıydı, vazgeçilmesi zor bir duygunun kalbe çöreklendiği gibi zihnime çöreklenmişti, algılarımın tamamı göreceğim rüyalara saplı duruyordu. Ama sonra o elin varlığı... Cehennemde unutulmuş bir iyiliği yeniden cennete taşıyor gibiydi. İyilik cehennemde o kadar çok kalmıştı ki, cehenneme ait olup, cennete girdiği gün cennetin sonu olmuştu.

Gözlerim uykunun ihtiraslı kollarından uzaklaşıp usulca aralandı. O sırada güçlü parmakları yanağımda ilerliyor, uçurum mavisi gözler ise büyük bir sakinlikle uykudan kan oturmuş gözlerimi izliyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise olduğunu fark edince uykuya saplanan algım bir anda toparlandı.

Kaşlarımı çatarak, "Efken?" diye fısıldadım.

"Uyu, fıstığım," dedi kısık sesle ama üzerindeki takım elbiseye bakarken gözlerim yeniden uyku uğruna kapanmadı. Başımı yavaşça kaldırıp, uykunun silinmeye başladığı yorgun gözlerimle ona baktım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ulaş ve İbrahim eve gitmişler, birkaç kıyafet getirmişler."

"Sorduğum şey nereye gittiğindi, Efken."

"Kulübe gitmem gerekiyor," dediği anda kaşlarım hayretle havaya dikildi. "Öyle bakma." Elini usulca tenimden uzaklaştırıp, gömleğinin manşetlerini düzeltti. Gömleğinin ilk iki düğmesi açık duruyordu, bronz derisi elmas gibi parlıyordu. Esmer tenine dokunsam, parmaklarım teninin altındaki karanlığa saplanırdı sanki. "Kulübün hâlini biliyorsun. Sonra halletmem gereken işlerim de var."

"Bunca şey olmuşken kulübe falan gidemezsin," dedim ellerimi yatağa bastırıp doğrularak.

"Medusa, sadece yatakta kal," dediğinde sesinde bir bilinmezlik, aşılması güç bir barikat vardı.

"Şu an kulübe falan gidemezsin. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Cadıların yeni hedefi ben değilim, sensin. Eninde sonunda peşine düşeceklerini çok iyi biliyorsun. Bu güvenli değil!"

"Güvenli olup olmadığına kim karar veriyor?" Efken sorusunun hemen ardından kaşlarını hayretle kaldırdı, yüzünü saran ifade sakinliğini koruyormuş gibi gösteriyor olsa da o ifade tam bir sahtekârdı. Efken, bir volkan gibi üzerime patlayarak her an öfkesini bana iliklerime kadar hissettirebilirdi.

"Dün yaşananlar desem, yeterli olur mu senin için?" Uykudan pürüzlü çıkan sesimi toparlamak için öksürdüm. Derin bir nefes alarak, "Gitme," dedim. "Şu an gideceğin hiçbir yer yeterince güvenli değil."

"Saklanmak bana göre değil."

"Sana saklan demiyorum ki ben."

"Diyorsun, yavrum," dedi. "Söylediğin şeyin anlamı tam olarak bu."

"Kulüp sonra da toparlanır, işlerin sonra da halledilir. Şu an eğer dinlendiysen yapman gereken gidip Yaren'e destek olmak. Şafakta onu çalıştıracağını söyledin, şafaktan önce ona sarılıp yanında olman gerekmez mi? Öğrendiği şeyin ağırlığına rağmen şımarık görünmemek için ne

kadar savaş veriyor, sakince bu gerçeği içinde yaşıyor görmüyor musun? Gidip üzerine düşman çekeceğine, kalıp kız kardeşinle ilgilen."

"İstemiyorum mu sanıyorsun?" Tek kaşını kaldırınca kaşının üzerindeki iz de gerildi. "Ben de onun yanında olup, ona destek olmayı istiyorum. Ama nasıl olunur bilmiyorum. Dokunsam kırılacak, parçalanacakmış gibi hissediyorum. Elinden alınan bir baba figürü var, yerine korkunç bir şey koyuldu ve bunun onu ne kadar sarstığını biliyorum."

"Şu an bu kadar olgun davranmasının tek sebebi bize ayak bağı olmak istememesinden," dediğimde bana hak verdiğini belli eder gibi başını salladı.

"Biliyorum. Şu an onu kollarımın arasına alıp ona sarılmak daha iyi mi hissettirecek yoksa daha kötü mü, işte bunu bilmiyorum."

"Sadece yanında ol işte." Dizlerimin üzerinde kalkıp, yatakta emekler gibi ona yaklaştım. Kafasını indirip bana bakarken gözleri ölü bir deniz kadar durgundu. "Gitme, Efken. Şimdi değil. Bizi neyin beklediğini tam olarak kestiremiyorken değil."

"Gitmeliyim. Biraz kafamı dağıtmalıyım." Şimşeklerin yeniden şehri etkisine almasından mı korkuyordu yoksa birilerine açıklama yapmak zorunda kalmaktan mı?

"Sen gideceksen, ben de seninle geliyorum," dedim, sesimdeki yankı onu duraksattı.

Gözleri dudaklarıma kaydı, yavaşça yaklaşıp alnını alnıma bastırdı. Biraz evvel karların altında yürüdüğünü alnından alnıma akın eden buz gibi soğuktan anlamak mümkündü. Görüntüsü zihnimde benim var ettiğim bir sanrı gibi belirdi. Bomboş bakan gözleri buz tutmuş gölde dolaşıyor, adımları karları yararak arkasında izler bırakırken sadece düşünüyordu. Kafasını kaldırıyor, benimle uyuduğu odaya bakıyor, gözlerindeki ifade bir süreliğine geri çekilerek zihnindeki esas konu duygular hâline geliyordu. Sonra gözleri odanın penceresinden ayrılıyor, buz tutmuş göle çevriliyor, gölü izlerken gölün ortasında belirmiş beyaz buz çatlaklarından, bir bileği saran damarlarda ilerleyen kanın ilerlediğini hayal ediyordu.

Karanlık bir görüntüydü.

Karanlık bir adamın var ettiği, kapkaranlık bir görüntüydü.

Bana cevap vermeyince, "Ben de geleceğim," diye tekrarlayıp ayaklandım. Bana tuhaf tuhaf baktı. "Hiç bakma öyle. Madem özgür adam olmak istiyorsun, ben de seninle özgür kızı oynarım."

"Delinin zoruna bak."

Odanın bir köşesine koyulmuş, bir hayaletin sallandığı sandalyeye benzeyen sallanan koltuğun üzerindeki çantaya baktım. "Burada benim için de bir şeyler var mı?" diye sordum çantaya doğru ilerlerken.

"Hayır. Ulaş aveli ve İbrahim maymununun senin kıyafetlerine el sürmelerine izin vereceğimi düşünecek kadar aptal olamazsın." Durdu, sinir bozucu bir şekilde güldü. "Ya da olabilirsin."

"Ben ne giyeceğim öyleyse? Ayrıca sen öküz müsün? Ne olacak kıyafetlerime dokunsalar, manyağa bak. Çık mağarandan da azıcık insanlığı kokla, belki insan olmaya karar verirsin."

"Aa ne biçim hakaretler bunlar?"

"Gelmemem için bahane olacağını sanıyorsan yanılıyorsun, Karaduman. Ben üzerim bu hâldeyken de gelirim. Dilenci gibi gezdirirsin beni yanında."

"Bu nasıl inat ya?" diye homurdandı.

Omuz silktim. "Geleceğim dediysem, geleceğim."

"Kim karar veriyor buna?"

"Sen olmadığı kesin." Parmağımla göğsümü işaret ederek, "Ben," dedim sertçe.

"Unut bunu, fıstık," dedi Efken kapıya yönelirken. "Hiçbir yere gelmiyorsun. Dışarısı senin için daha tehlikeli olmaya başladı."

"Geliyorum," dedim.

"Gelmiyorsun."

"Gelirim, hiç de engel olamazsın."

"Seni odaya kilitlerim."

Düz, ruhsuz bir bakışma.

"Kapıyı yakarım."

"Doğru, senin küçük bir ejderha olduğunu neredeyse unutuyordum," dedi Efken sinir bozucu bir alayla. "Dinlenmen gerekiyor, Mahi."

"Ben dinlendim. Hem sen benden daha çok yoruldun. Seninle geliyorum."

"Sadece bir kez inat yapmasan, kabullensen şu dişimi kıracağım," diye hırladı. "Az önce beni kapıyı yakmakla tehdit ettin, ejderha."

"Çok zorlarsan evi bile yakarım," dedim. "İbrahim'e bir ev borçlanırsın." Gözlerimi evin duvarlarında gezdirdim. "Hem de bayağı pahalı bir ev."

"Hah. Ona yeni bir ev alacak olan da kimmiş? Buyur yak, evin küllerinin altına da İbrahim'i öldürürüm onu gömeriz," dedi alayla.

Ona bakakaldım, göz kırparak odadan çıkınca bir an dişlerimi sıktım ama sonra hızla arkasından çıkarak koridorda yürümeye başladım.

"Ben de geliyorum," dedim inatla.

"Mahi, odaya dön," dedi Efken, taş merdivenleri üçerli beşerli adımlarla uzun bacaklarının gücünü kullanarak hızlıca inmişti. Sinirle ensesine öyle bir patlattım ki, Efken'in dehşet içinde bana dönüş ânını izlerken elimde olmadan keyifle sırıtmıştım. "Lan çüş!" dedi. "Bir de yak beni istersen."

"Çok aranırsan onu da yaparım."

Efken ensesini ovalayarak bana bakarken çok kısa bir an için gözleri salona kaydı, elinin duraksadığını gördüm, çok geçmeden bakışları da ensesini ovan eli gibi duraksadı. Gözlerimi salona çevirdiğimde Yaren'in dizlerini karnına çekerek oturmuş kar yağışını izlediğini gördüm. Sessiz ve ıssızdı, zamanın bile ona dokunmasına izin vermemişti, hatta etrafındaki sesleri bile duymamıştı.

Efken'in koluna dokunmamla, Efken irkilerek bana baktı. Sadece dudaklarımı oynatıp, "Yanında olmalısın," dedim.

Gözlerinden şimşeklerin gölgeleri geçti, bakışlarını kız kardeşine çevirirken sessizliğin ruhuna bile çöktüğünü fark ettim. Ağır adımlarla salona ilerledi, salonun içinde bir hayalet gibi yürürken ikisini izlemeye devam ediyordum. Yaren'in yanına çöküp, tıpkı Yaren gibi yere oturmadan hemen öncesinde takımının ceketini çıkarıp kız kardeşinin omuzlarına örtmüştü. Yaren onun geldiğini fark edince sessizce abisine sokuldu ve Efken yere oturduğu anda Yaren'in başı, Efken'in omzuna düştü.

"Asilik yapmak istediğimden değil, abi," diye fısıldamadan öncesinde yaklaşık beş dakika sessizce öyle kalmışlardı. "Asilik yaptığımı düşünme. Hep düşündün ama şimdi düşünme. O adamın babam olmasını istemiyorum. O adamın babam olmamasının bir yolu hiç mi yok? Sen

çok güçlüsün, gök kadar güçlüsün. O zaman o adam babam olmasa olmaz mı? Sen bunu yapamaz mısın?"

Başı Efken'in omzundayken kafasını çevirdi ve bu kez alnını Efken'in omzuna bastırdı.

"Benim hayalimdeki baba o adam değil."

"Biliyorum." Efken kolunu Yaren'in bedenine sarıp onu göğsüne çekerken, "Elimde olsaydı da keşke abin değil, ben senin baban olsaydım," diye fısıldadı. "Ya da gücüm yetseydi de, senin baban bir ölü olsaydı ama istediğin adam olarak kalsaydı."

"Sanırım biraz anneme de sinirliyim. Ama söz veriyorum, yolunuza taş koyan çocukluklar yapmayacağım. Bunu halledeceğim, abi. Kendi içimde. Bir şekilde. Bir de benimle uğraşmak zorunda kalmayacaksınız."

"Senin her şeyinle uğraşırım, sen benim damarlarımda dolaşan kansın, Yaren."

"Sen her zaman benim yanımda olan tek insandın," diye fısıldadı Yaren titreyen bir sesle. "Keşke, abi. Keşke başka bir evrende ben senin kızın olsaydım."

Efken'e yaslanırken o kadar çok küçüldü ki, kalbimin ağrıdığını hissettim. Yaren yetişkin genç bir kadın olsa da eksik olan tarafı hâlâ bir çocuktu ve bu çocuk, babasının varlığı tarafından yara almıştı. Bir babanın yokluğu en büyük yarayken, varlığı nasıl oluyordu da daha büyük bir yaraya dönüşebiliyordu? Sessizce ikisini izlerken ağlayacak kadar dolu hissediyordum ama ağlamadım.

"Çalışmaları diğer şafağa erteleyelim," diye fısıldadı Efken kız kardeşini bağrına basarken. "Bu şafakta sadece sarılalım."

"Teşekkür ederim."

"Ne içindi şimdi bu?"

"Benim abim olduğun için."

"Salak seni."

"Hıhım." Yaren burnunu çekti. "Ben tam bir salağım."

"Benim salak, küçük kızımsın."

İkisini izlerken gülümsememi bastıramadım. Hem ağlamak istiyordum hem de gülümsemek; çünkü içimde hem çok huzurlu bir duygu doğmasına neden olmuşlardı hem de beni büyük bir kedere sürüklemişlerdi.

İkisini yalnız bırakıp evden çıktığımda konuşulacak şeyleri olduğunu biliyordum. Çıplak ayaklarla taş basamakları inip bir karış kadar tutmuş karlara bastığımda, soğuğun beni eskisi kadar etkilemediğini yeniden fark etmek içimdeki boşluk hissini sızlattı.

Bir daha asla eskisi gibi hissedemeyecek olduğum gerçeğiyle devamlı yüzleşmek zorunda kalıyordum.

Gölün önüne kadar karların içinde çıplak ayaklarla ilerleyip durgun suyun içinde koca bir daire şeklinde yüzen buz kalıbının ağır hareketlerini izlemeye başladım. Dalların üzerine basılmasıyla çıkan sesleri duyduğumda bedenim dikleşti ama dönüp sesin geldiği yöne bakmadım çünkü etrafta bir tehlikenin dolaşmadığına neredeyse emindim. Burası oldukça güvende hissettiriyordu.

Manbel, "Erkencisin, Sevgili Mēness," dediğinde kollarımı bedenime sarıp yüzen buz kalıbını izlemeye devam ettim. Biraz dinlendikten sonra koruma kalkanını güçlendirmek için yeniden keşfe çıkmış olmalıydı.

"Elinden geleni yapmışsındır umarım."

"Sen ve eşin, pek kibarsınız."

"Enerji okuyabiliyorsun demek."

"Benim kadar güçlü bir varlık, düşündüğünden de fazlasını yapar," diye böbürdendi. Bana biraz daha yaklaştığını hissettiğimde omzumun üzerinden ona baktım, yorgun görünüyordu, onu ilk kez üzerinde takım olmadan görüyordum. İbrahim'in olduğunu düşündüğüm bir kazak, eski bir kot pantolon giyiyordu.

Yeni çıkmaya başlayan turuncu sakallarını kaşırken, "O daha iyi mi?" diye sordu, kimden bahsettiğini bildiğim için ona bir soru yöneltmeden sessizce başımı salladım.

"Seni öylece kabullenmesini bekleyemezdik."

"Bunu bekliyor değildim zaten, sadece iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. İnsan kızların duygularından pek anladığım söylenemez. Hoş, o yarı insan ama sonuçta insanların içinde bir insan gibi şekillenerek büyümüş. Onu anlamak benim için zor." Ciddi görünüyordu, onu kısaca süzüp bakışlarımı göle çevirdim.

"Yaren'in annesiyle nasıl tanıştınız? Gerçekten hamile kaldığını bilmiyor muydun?"

Sorgum onu duraksattı, göremesem de o duraksamayı hissedebildim. Bir adım sonra omzumun hizasındaydı, tıpkı benim gibi göle bakmaya başladı.

"İnsanların içine karışmam gereken bir olay yaşadım. Mavi Yaka'da henüz bir yırtık yoktu, o yüzden bu yakaya gelmem yasaktı, içeri giremezdim ama o buraya aitti. Onunla başka bir kentte tanıştık. Diğerlerinden farklıydı, farkını onu gördüğüm anda hissettim. Garip bir kadındı, kötülüğe çekiliyordu sanırım. Bilirsin, bazı kadınlar kötü adamları sever. Beni sevdi. Kısa ama derin bir ilişkiydi. Sonra buraya dönmek zorunda kaldı ama benim yırtık oluşana kadar buraya girmemin imkânı yoktu. Burası benim için yasaktı, kalkan vardı. Bu kalkanın da nedeni sizmişsiniz zaten."

Derin bir nefes aldı.

"Söyleyeceğim şu ki, o Mavi Yaka'ya döndüğünde hamile olduğunu fark etmiş olmalı. Gelebileceğimi umdu, belki de beni bekledi ama gelemezdim. O da nerede olduğumu hiç bilmedi. Ama onun bana ihtiyacı olduğunu, bir çocuğumuz olacağını bilseydim, küle döneceğimi de bilsem bu yakaya gelmeye çalışırdım."

Her bir kelimesinin içten olduğunu hissetmeseydim dönüp gözlerinin içine bakmazdım ama bunu hissettiğim için bakışlarım ona çevrildi. Suyun yüzeyinde hareket eden buz kalıbını izlerken pişmanlığı tüm çehresine gölge gibi çökmüştü. Onun yüzünden başımıza gelmeyen kalmamış olsa da onun hissettiklerini anlayabiliyordum. Yaptığı kötülükleri anlayamazdım ama şu an maruz kaldığı durumun onda yarattığı hisleri anlayabilirdim.

Manbel, Kurul'un Efken'in babasının, hatta tüm ailesinin katilleri olduğunu bilmiyordu. Artık bundan tamamen emindim. Sadece benim peşimdeydi. Kurul'un yaptıklarından haberi olsaydı eğer, Yaren'in kim olduğunu hissettikten hemen sonra eminim sevdiği kadının ölümünde parmağı olan bu Kurul'u yok etmek için elinden geleni yapardı.

"Sence bir gün beni kabullenir mi dersin?" diye sormasını beklemediğimden duraksadım.

Bu cevabını benden alabileceği bir soru değildi. Bir süredir aralarında olsam da bu kadar hassas bir konunun yaratacağı sonuçları bilebilecek kadar çok tanımıyordum Yaren'i. Yaren asi görünen, gerektiğinde

dişlerini gösterebilen yırtıcı bir kızdı; şimdiyse kalbi kırılmış küçük bir kız çocuğuna benziyordu.

"Ne kadar sürer bilmiyorum," dediğimde bu onu mutsuz etmiş gibi iç çekti. "İnsan kızlarıyla ilgili bir şey bilmiyor olabilirsin ama en azından bu konunun kolay bir konu olmadığını biliyorsundur."

"Peki bu beni kabul eder demek mi?"

"Senin atacağın adımlara, olacağın insana bağlı."

"Ben insan değilim."

"Orasını biliyorum," diye homurdandım. "Deneyimleme şansım oldu."

"Doğam gereği kötücül bir yaşam formuyum," dedi ciddiyetle. Ona hak vereceğim hiç aklıma gelmezdi ama haklıydı. Manbel, kötülükten var edilmişti, güneşin yere düşen gölgesi gibiydi, yok etmek için yaratılmış gibiydi.

Bir an duraksadım. Manbel ile Nemesis'in rütbeleri bir nevi birbirine benziyordu. Nemesis de tıpkı Manbel gibi kötücüldü, hatta Manbel'den de fazlasıydı. Bu güç, Efken'i bambaşka bir insana dönüştürür müydü? Manbel'in seçimi kötü bir insan olmak değildi belki ama mecburdu çünkü yaratılışı onu karanlıkla beslemişti. Efken'in de karanlığa tamamen teslim olduğu düşüncesi kanımı donduruyordu.

"Kötü olmayı sen mi seçtin?"

"Kötü olduğumun farkında bile değildim ki," deyince irkildim. "Bana göre yaptıklarımda her zaman haklıydım, kötülük yapmıyordum, istediğimi alıyordum. Hepsi buydu. Bunun sebep olduğu şeyleri fark edemedim. Doğam gereği kötü biri olduğumu yeni fark ediyorum."

Tedirginlikle, "Farkında olmadan kötü biri olmak mümkün," diye fısıldadım.

"Evet. Herkes için mümkün." Bakışlarının sorguyla bana döndüğünü görünce gözlerimizi birleştirdim. "Seni tedirgin eden ne, Mēness?"

"Hiç."

"Pek hiç gibi görünmüyor."

"Umarım hiç gibidir," diye fısıldadığımda tek kaşını kaldırdı.

"Eşinle mi ilgili?"

"Eşim değil o benim," diye söylendim, sonra kurduğum cümle bir şekilde beni yaraladı. "Yani normalde evli değiliz biz."

"Arzu ettiğin her boyutta evli olmak olsa gerek," diye mırıldandı alayla.

"Tek bir sevimsiz olmadığın an yok mu senin?"

"Maalesef, sanıyorum yok." Kollarını göğsünün üzerinde toplayıp, "Gücü tuhaftı," dedi. "Hükümdar Saul'du, değil mi? Doğru hatırlıyorum. Saul ile ilgili çok şey duydum ama böyle bir güçten bahseden olmamıştı."

"Belki de kimsenin bilmediği bir güçtür. Saul çok güçlü biriymiş," dediğimde bana hak verir gibi başını salladı. Aptalı oynadığımı fark etmediğine emindim.

"Olabilir."

"Manbel, tıpkı araziyi korumaya alabildiğin gibi, herhangi bir mührü de korumaya alabilir misin?"

Elini ensesine atıp yavaşça kaşırken bir süre düşündü, daha sonra, "Bildiğim, yani okuduklarımdan öğrendiğim kadarıyla mühürler yalnızca kadim büyüler tarafından korumaya alınabilir," dedi. "Kadim büyüleri de sadece Kadim Cadılar yapabilir."

"Yani Sezgi yapamaz mı?"

"Bir Kızıl Cadı mı? Zor olurdu. Yeterince güçlü tutmayabilir."

"Güçlü tutması için ne yapılmalı?"

"Kadim büyüyü bir başka kadim büyü zayıflatır. Bu yüzden bir mühür korumaya alınacaksa, bu mührü çok güçlü bir Kadim Cadı yapmalı. Yeterince güçlü bir cadının elinden çıkmazsa, başka bir güçlü cadı o büyüyü kolayca inaktif edebilir."

"Anladım."

"Sorun ne?"

"Bir mührü korumaya almamız gerek," dedim sadece, detay veremezdim, Manbel güvenebileceğim biri değildi ve tam şu an, bu detayı güvendiğim birine bile veremezdim.

"Cadılardan mı?"

"Evet."

"O zaman oldukça güçlü bir Kadim Cadı'ya ya da büyücüye ihtiyacınız var."

"Büyücü mü?"

"Bazı büyücüler cadılardan daha güçlüdür, cadı mertebesinde olmamalarına rağmen cadıların kadim büyülerini saf dışı bırakabilecek güce sahiptirler."

"Peki o kadar güçlü bir büyücüyü nerede bulabilirim?"

Manbel bir an göle bakarak, "Oldukça aşağıda," dedi.

"Anlamadım?"

"Aşağıda işte." Suyu işaret etti. "Suyun altına kurulmuş bir krallık var."

Bir an için şaşkınlığımı gizleyemeden Manbel'e bakakaldım. Benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışır gibi yüzünü incelediğimde, "Ne?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Senin bileğinden yılan çıkması normal de suyun altında bir krallık olması mı anormal?"

"Bir büyücü neden bir krallıkta yaşasın ki?"

"Çünkü büyücüler klanlara ayrılır. Bazıları havada, bazıları suda, bazıları aramızda, bazıları da kurak çöllerde yaşar. Her birinin krallığı vardır. Krallık dediğime bakma, bu sadece içeri sızacak bir yabancının gözünü korkutmak için meskenlerine verdikleri isim. En güçlüleri suyun altında yaşıyor ve her perşembe katedrale gidip dua okuyan sevimli cadılar onu bulup birleşerek kafasını koparmasın diye kendini suyla gizliyor. Cadılar yüzmeyi bilir ama o kadar da derine gidemezler, tatlım. Orası onun güvenli alanı."

"Bulunursa infaz mı ederler?"

"Eşinden daha acımasız olacakları kesin. Hiç düşünmeden büyücüyü parçalayıp küllerinden doğmasın diye küllerini asitli suda eritirler." İrkilmemi gizleyemedim, Manbel de bana hak vermiş gibi başını sallayıp, "Evet," dedi. "Bence de biraz korkutucu."

"Benim o büyücüyü bulmam lazım."

"Su krallığına inmen gerek. Bu senin için imkânsız değil ama zor."

"İmkânsız değilse, her şeyi yapabilirim."

"Büyücüden istediğini alabilmek için ona istediği bir şeyi vermek zorunda olduğunu bilmiyorsun tabii," dedi Manbel.

"Ne isteyecek ki?"

"Bilmiyorum. Herkesten farklı bir şey ister. Ama ağzı sıkıdır, yaptığı her iş onunla birlikte mezara gider. Hoş, kasıtlı öldürülmediği sürece, o

bir ölümsüzdür ama yine de güven bana, asla kimseye kimse ile ilgili sır vermez."

Kafamın içindeki çarklar dönmeye başladı. Bir şekilde o büyücüye ulaşmanın bir yolu olmak zorundaydı. Bunu hem Efken'i hem de çevremdekileri korumak için yapmalıydım. Nemesis'in ne olduğu, neye hizmet ettiği, ne kadar güçlü olabileceği öğrenilirse, tıpkı bir zamanlar Saul'u yok etmek istedikleri gibi, Efken'i de yok etmek isteyeceklerdi. Tarih korkunç şekilde tekerrür mü ediyordu?

"Peki suyun altındaki krallığa nasıl gideceğim?" diye sormamla, taş evden enerjisini yakıcı bir şekilde hissettiğim biri çıktı. Bu kadar net hissedebileceğim tek bir kişi olduğundan sorumun cevabını beklemeden taş eve doğru döndüm. Siyah takımının içinde, karların ortasına düşmüş bir gölgeye benziyordu. Manbel, soruya cevap istemediğimi anlamış gibi sessiz kaldı; sessizliğine minnettarlık hissettim çünkü bu işi Efken'den gizli yönetecektim ve bana kalırsa Manbel de bunu anlamıştı.

Elimi belime koyup, "Gidiyor musun?" diye sordum sertçe.

"Ya kızım arka plandaki işlerimi tamamen görmezden gelemem diyorum sana, neden anlamıyorsun?" diye söylenirken bana doğru yürümeye başlamıştı. Gözleri Manbel'e dokundu, Manbel'in benim sınırlarıma yakın durması onu sinirlendirmiş gibi kaşlarını çattı. Geçmişten gelen bir Manbel düşmanlığı vardı, şimdi Yaren konusunda da iyiden iyiye küplere binmişti. "Koruma işini hallettin mi?" diye sorarken, et kesen sesinde soğuk bir bıçak vardı.

"Hallettim. Kalkanı büyütmek için ormanı biraz daha dolaşmam gerekecek. Sürüyü yerleştirdikleri ahşap evin çevresini de korumaya aldım."

"Bu koruma nasıl oluyor?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Kanatlarımdan bir tüy, onu özel bir muskaya çevirip toprağa gömüyorum."

"O zaman bana muskaya çevirdiğin tüylerden birini verebilir misin?"

Manbel duraksadı ama sonra pantolonun cebinden üç kızıl tüy çıkardı, tüyler baş kısmından kırmızıyla başlayıp bordoya doğru ilerliyor, kökü siyaha dönüşüyordu. "Bunlar muska," demesine kalmadan tüyleri elinden alıp birini Efken'in eline tutuşturdum, daha sonra bir tüy daha

eline verip, "İki olsun," dedim hızlıca. "Birini arabanın içinde bırak, diğerini yanında taşı."

Efken gözlerini devirirken, "Abartma," diye homurdanmıştı.

"Abartmıyorum. Olması gereken özeni gösteriyorum."

Manbel, "Mēness haklı," dediğinde Efken ona cins cins baktı. "Varlığımın seni sinirlendirdiğini biliyorum ama tüylerim senin için geçici bir kalkan oluşturacaktır. Birini arabanda bırakıp diğerini cebinde taşı. Böylece takip edilemeyeceksin. Cadıların görüş alanından çıkacaksın."

Efken gözlerini devirerek tüyleri takımının cebine koyup bana döndü. "Çok geçe kalmam. Mustafa Baba'ya da bir uğrayacağım."

"Tamam," dedim tedirgin bakışlarla onu süzerken. Gitmesini hiç istemesem de tüylerin varlığı bir nebze olsun içimi rahatlatmıştı. Efken eğilip yanağımı sertçe öpünce yutkundum, Manbel gözlerini farklı bir yöne çevirmiş, başka bir şeyle ilgileniyor gibi yapıyordu.

"Çok gecikmem. Aç durma, bir şeyler ye." Hızlı adımlarla uzaklaşıp ileride park hâlinde duran cipine giderken arkasından bakakaldım.

"Rica ederim," diye homurdandı Manbel. "Sevgili eşin pek de kibar, Mēness."

"Şu adam için eşin deyip durma."

"Şu adam mı? Aman ne kırıcı."

"Ya işte... Efken onun ismi."

"Pek bir telaşlandın, bu kadar mı heyecan verici geliyor onun senin eşin olması düşüncesi? Zamane gençliği de evlilik meraklısı olmuş..."

"Hep böyle sinir bozucu musun?"

"Kimi zaman."

"Çok ortalarda görünme bence. Yaren'in canını sıkıyor varlığın," dediğimde sessizce başını salladı. Bu kadar açık sözlü davranmak zorunda olduğum için ben de çok mutlu hissetmiyordum kendimi. Ama mecburdum. Yaren, onu yakınlarında istemiyordu.

Manbel'i arkamda bırakıp eve girdiğimde Yaren onları bıraktığım yerde değildi, camın önü boştu. Salona ilerlerken İbrahim basamakları inmeye başlamıştı. Omzumun üzerinden ona baktığımda esneyip gözlerini ovuşturarak, "Erkencisin," dedi.

"Sen de bayağı erkencisin."

"Yaren'e bakmak için kalktım, onu tam odasına giderken yakaladım. Uyuyana kadar yanında bekleyeyim demiştim ama o kadar yorgun ki erkenden uyuyakaldı."

"Manbel korumayı genişletecekmiş."

"İyi olur, kurt sürüsü etrafta özgürce koşturmayı seviyor. Kalkanın dışına çıkmamaları gerek. O yüzden alanları genişlese iyi olurdu." Son basamağı da inip merdivenin korkuluğunun topazına tutundu. "Kahvaltı hazırlayayım mı? Midene bir şeyler girer." Etrafına bakındı. "Efken çıktı mı?"

"Evet. Ona kıyafet getirmişsiniz. Keşke getirmeseydiniz."

"Getirmeseydik de Ulaş ile bizi öldürüp akşam yemeğinde etimizi size mi yedirseydi?" diye sorunca gözlerimi devirdim.

"Bana da getirmeyi akıl edebilirdiniz."

"Zinhar padişahımın sultanının fistanlarına el süremem," dedi ve ona dik dik baktığımda sırtlan sırıtışını takındı. "O kadar da ayı değil, sadece istemedi, inat edip onunla gideceğini biliyordu. O yüzden sadece onun kıyafetlerini getirdik."

"Tek başınayken güvende değil."

"Neden bu kadar endişelisin?" diye sorarken yüzünde ona uymayacak kadar ciddi bir ifadenin şekil bulduğunu gördüm. "Efken'in o hâliyle ilgili bir şeyler söyleyecek misin?"

"Hangi hâliyle ilgili?"

"Mahinev," diye söylendi İbrahim, ondan bir şeyleri saklamam hoşuna gitmemişti.

"İster inan ister inanma ama şu an hiç kimseye tek kelime edemem, İbrahim."

"Neden?"

"Çünkü ortada bir mühür var."

Bana anlamamış gibi baktı. "İyi de Kan Yemini'ni bozdun."

"Bu mührün yeminle ilgisi yok."

Soru sormasa da gözlerinde sorgu vardı. Diğerleri onun kadar sessiz kalıp eşelemeyi bırakır mıydı bilmiyordum ama İbrahim'e minnetle baktım. Sonunda bunu sorgulayacaklarını biliyordum. Efken'in normal olmayacak şekilde güçlü olduğunu görmüşlerdi, arazideki cadıların tümünü neredeyse tek başına katletmişti. Üstelik son şimşek yağmurundan sonra ellerinde yıldırımlar tutan bir adam görmek hepsinin kafasında koca bir soru işaretine dönüşmüş olmalıydı.

"Kahvaltı hazırlayabilirim," dedim. "Sen çok yorgun görünüyorsun. Biraz dinlen istersen."

"İstesem de dinlenemem, Ulaş ile aynı odada uyuyoruz ve keşke Hatem ile uyusaymışım dedirtti bana. Bir kurt bile Ulaş kadar uluyamaz uykusunda. Horlamıyor, uluyor."

"Koltukta uyusan?"

"İstersen sana yardım ederim. Birlikte yiyecek bir şeyler hazırlarız." Eliyle holü işaret edince başımı sallayarak onunla yürümeye başladım. Mutfağı da tıpkı salonu gibi taş duvarlardandı, sanırım açık alanları görmeyi sevdiğinden mutfağının da kapısının girişinin karşısındaki duvar tamamen boydan camdandı. Bu açıdan orman görünüyordu, karlarla kaplı ormanın göz alıcı beyaz ışığı mutfağın daha aydınlık görünmesini sağlamıştı.

"Neden bu evde kalmıyorsun?" diye sorarken ada tezgâha doğru ilerledim. Çift tezgâhlı bir mutfağa göre çok da büyük sayılmazdı ama bir duvarın tamamen camdan oluşması mutfağı daha havadar bir görüntüye emanet etmişti. İbrahim çift kapılı antrasit rengi buzdolabının bir kapağını açarken omzunun üzerinden bana baktı. Ada tezgâhın üzerindeki meyve tabağından kırmızı bir elma alıp, elmayı üzerimdeki yırtık kumaşa sürterek tozunu aldıktan sonra ısırdım.

"Burada Yaren'le buluşuyoruz," dedi bana bir sırrı verir gibi sessizce.

Kaşlarımı kaldırdım. "Aşk yuvası, hım?"

Utanarak bakışlarını dolabın içine çevirip, "Aa ne fenasın sen, hemen de bir imalar falan. Ben namuslu bir erkeğim," diye mırıldandı ama geyik yapmasının nedeninin utanması olduğunu biliyordum. Buzdolabının içine bakmak için kafamı kaldırırken elmayı çiğnemeye devam ettim.

"Buzdolabının bu kadar dolu olmasından belli. Efken bu buzdolabının hâlini görürse bu eve asla uğramadığına inanmayacağı gibi, çevirdiğin dümeni de ânında fark eder." Elmayı bir kez daha ısırıp, "Dost tavsiyesi," diye mırıldandım.

"Efken gelmeden önce alışverişe çıktığımızı söyleriz," dedi İbrahim telaşla. "Mahinev, öyle deriz, değil mi? Bak bu sefer öldürür beni. Gizli

gizli buluşmamızı da geçtim, direkt aşk yuvası falan diyorsun, kesin o da öyle düşünür. Yemin ederim kitaplardan konuştuk, yemek yedik ve bazen de film izledik. Fazlası yaşanmadı. Başım omuzlarımın üzerine çok yakışıyor. Efken öğrenirse, başımın omuzlarımın üzerindeki güzelliği umurunda bile olmaz, hamsinin kafasını bedeninden ayırdıkları gibi kafamı bedenimden ayırır. İbrahim buğulama da hamsi buğulama kadar lezzetli olmaz, benden demesi."

"Korkunca ve utanınca çok konuşuyorsun."

"Harika bir gözlem." Cam şişeyi kaldırdı ve sırtlan sırıtışıyla şakıdı. "Süryani şarabı?"

"Süryani şarabı mı? O Mardin'de olmuyor muydu?"

"Burada da oldukça fazla Hristiyan var, Süryani şarabını çok severler. Bu arada bu şarabı kendim yaptım," demesini beklemediğimden yarısını yediğim elmayı tezgâha bırakıp ona doğru ilerledim. Cam, bir iksir şişesine benzeyen şişeyi elime alıp incelerken, "Nasıl becerdin bunu?" diye sordum.

"Meraklı biriyim. Burada çok fazla vaktim oldu." Üzgün gözlerle şarap şişesine baktığını gördüm. "Anlayan pek insan olmayınca, tüm yakınlarını da birdenbire kaybedince, kendine uğraşacak meşgaleler buluyorsun."

"Babam, Süryani şarabını çok severdi," diye fısıldadım, birden birbirimizi bu kadar çok anladığımızı fark etmek omuzlarıma ağır geldi. Sanırım onun da ağır gelmiş olacak ki buruk bir gülümsemeyle omzuma dokundu.

"Sana giyecek bir şeyler bulayım. O sırada bir kadeh Süryani şarabı iç. Sonra da yiyecek bir şeyler ayarlarız." Elini omzumdan çekip sakallarına götürürken gözlerine kuşku oturdu. "Ben o kadar büyük sürüyü nasıl doyuracağım? Hepsi yetişkin erkek, form değiştirip durdukları için de eminim hiç doymuyorlardır. Bu savaşın sonunda batmam umarım."

"Efken'e mesaj atayım da gelirken o çocuklar için protein ağırlıklı bir şeyler alsın." Elimde cam şişeyle ada tezgâha doğru ilerledim, tezgâhın üst kısmından aşağı sarkan tavalara ve ters duran kadehlere baktım. Kadehlerden birini elime alırken İbrahim mutfaktan çıkmıştı. Şarabı indirdiğim kadehe doldurup bir yudum içtim, açlıktan yanan midem şaraba tepki vererek kasıldı.

Kalçamı tezgâha yaslayıp karla kaplı ormanı izleyerek tadının bana babamı hatırlattığı Süryani şarabını yudumlarken yüzüm sakinlikle örülmüş bir duvar gibi olsa da düşüncelerim şeytanın bile içinde eriyeceği kadar kuvvetli ateşlerde dağlanıyordu.

Her şey ne kadar da hızlı ilerlemişti ama sanki bir o kadar da yavaştı; yaşanan her şeyin üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Efken benim bir hırsız, onun için gönderilmiş bir yem olduğumu düşünerek beni o karların arasına saplı bir meşale gibi görünen eve sürüklerken tüm bunları hayal edebilir miydim? O gün nerede olduğumu bilmiyordum, evinde uyandığım adamın kim olduğunu bilmiyordum, beni bekleyen geleceği bilmiyordum. Her bir yudumda geçmişin alkol gibi damarlarıma karıştığını hissettim.

Babamı hatırladım. Kan kızılı gözlerdeki şefkat, zamanın bile eskitemeyeceği pahalı bir tablo gibiydi. Annemin doğum günüydü, bir pastanın önünde tüm ailemle çekildiğim o fotoğraf karesinden geriye sadece ben kalmışım gibi hissediyordum ama o gün, tam da şu an tekrar yaşanıyormuş gibi netti. Annemin kadehini uzatışı, babamın Mardin'den getirdiği Süryani şarabını annemin kadehine doldurup uzanarak onu dudağından öpüşü, Miraç ve Miran'ın bu görüntüden utanıp garip sesler çıkarmaları, Mahzar ile birbirimize bakıp yüzümüzü buruşturmamız; mutlu olmamız...

Şimdi o gün çekilen fotoğraf karesinin içinde tek başıma oturuyordum.

Etrafımda onların gülüş sesleri yoktu, birbirine çarpan kadehlerin sesleri yoktu, üzerinde tek bir mum olan pasta ve ben vardık. Pastanın üzerine dikili mum sönmüş, geride uzayıp giden beyaz bir duman bırakmıştı ve yalnızdım.

İbrahim düzgün bir şekilde katlanmış kıyafet yığınını hemen yanımdaki tezgâhın üzerine koyunca anılar da o pastanın üzerindeki sönmüş mumun dumanı gibi dağılarak kayboldu.

"Bunları giyersin, toprağım," dedi bakışlarımdaki hüznü görmüş gibi eğlenceli bir sesle.

"Teşekkür ederim." İbrahim'i mutlu etme isteğiyle ona doğru dönüp genişçe gülümsedim. "Uzun zamandır canının çektiği ama yiyemediğin bir yemek var mı?"

"Var."

"Nedir?"

"Yaren mi desem Efken mi desem bilemedim."

Gözlerimi devirerek, "Ben ciddiydim," diye söylendim.

"Bilmem. Yapmayı bildiğim her şeyi yapıyorum. Burada muadilleri de var, orada yediğim her şeyi burada da yapıyorlar ama bazen isimleri farklı olabiliyor. Gerçi baklavaya baklava diyorlar, Yunanlılardan sonraki en büyük hırsız Vartalılar."

"Cacığa da caciki diyor mu Vartalılar?"

"Yok, ona yoğurtlu hıyar salatası diyorlar."

Bir an duraksadım. "Ciddi misin sen?"

"Yoğurtlu salatalık salatası diyorlar işte. Ama Efken hıyar salatası diyor."

"Efken'in her şeyin önüne bir hakaret kalıbı yerleştirmesine alıştım," diye homurdanarak şarabımdan bir yudum daha aldım. Sonra durup kaşlarımı çattım. "Cacığımıza neden yoğurtlu hıyar salatası diyorlar ya?"

"İlk kez öyle dediklerine şahit olduğumda sabaha kadar ırmağının akışına ölürüm Türkiye'm diye şarkı söyledim ben, Mahinev. Ağlıyordum. Denize de dökemedim hiçbirini, tektim burada. Çok kalabalıktılar."

Gülüşerek, sanki her şey normalmiş gibi birlikte kahvaltı hazırladık. Kahvaltı hazırlarken menemen soğanlı mı yapılır yoksa soğansız mı gerginliği de yaşamıştık ama sonunda menemen benim istediğim şekilde pişirilmişti. Ben şarabımı bitirip ada tezgâhın önüne bar taburelerini anımsatan uzun, metal tabureleri çektiğimde İbrahim diğerlerini uyandırma görevini üstlendi.

Ulaş içeri girdiği an bir dilim peyniri bütün olarak ağzına attı ve gözlerim mutfağın kapısına kaydı. Sezgi, Ceyhun ve Sapphire dışında başka kimsenin gelmediğini gördüm. İbrahim, Yaren kahvaltıya inmediği için hiçbir şey yemedi, o yemediği için benim de iştahım kaçtı ama bir iki lokma da olsa yemek zorunda hissettiğimden yemiştim.

Manbel hiç içeri girmediğinden ona da küçük kaplara yemek hazırladım, tıpkı diğer kurt sürüsü için hazırladığım gibi... Kurt sürüsünün erkeklerini doyurmak iki koli yumurtadan geçiyordu ama bana kafamın dağılması için uğraş verdikleri için memnundum. Onlar için daha fazla menemen yapıp küçük saklama kaplarına paylaştırırken Efken'le

ilgili olan düşüncelerim dağılmıştı. İbrahim'in evinde üç koli yumurta olmasının nedenini başta anlamasam da sonra Yaren'e yapabildiği tüm yemeklerin yumurtayla ilgili şeyler olduğunu öğrenince neden bu kadar çok yumurtası olduğunu anlamıştım. Ne kadar uzun zamandır doğru düzgün ev yemeği yemiyordu acaba?

Her şey bittiğinde üzerimde İbrahim'in bana ödünç verdiği kıyafetler vardı. Etiketleri hâlâ üzerindeydi, hatta kazağın etiketini çıkarmayı unuttuğum için etiket devamlı olarak sırtımı dürtüyordu. Kahverengi, bol bir erkek kazağı ve siyah, boydan biraz uzun gelen bir eşofman. İdare ederdi. Çıkmadan önce küçük bir çanta yapmayı unuttuğuma pişmandım. Her şey çok aceleye gelmişti.

Sezgi tüm gün büyü kitabıyla ilgilendi, Yaren ise salona inse de İbrahim'in kucağından tek bir an doğrulup kalkmadı. Günün belli bir çoğunluğunu salondaki koltukta, İbrahim'in beline sarılmış, başını göğsüne yaslamış şekilde boşluğu izleyerek geçirdi. Kimse ağzını açıp Efken ile ilgili bir şey sormadıkça yüküm çoğalıyordu. Bir an önce sorsalar da bitse diye düşünmeye başlamıştım çünkü her an bunu düşünüp ne zaman geleceğini beklemektense bir an önce yaşamak daha iyiydi. Beklemek insanı yoruyordu.

Yeryüzüne gece çökmeye, gündüz bir buhar gibi silinmeye başladı. İbrahim ile mutfaktaydık, bir süredir ev baklavası yemediğini söylediği anda yapabileceğimi söylemiştim ve bunun onun yüzüne yansıttığı şaşkınlığı gördüğümde açıkçası çok hüzünlü hissetmiştim. Efken'e çektiğim mesajda uzun bir alınacak listesi vardı, daha sonra da onu biraz tehdit edip, nerede olduğuna dair sorular içeren taciz mesajları atmıştım.

Sonunda delirmiş olacak ki mesajlarıma cevap vermişti.

Efken: LAN TAMAM YA DIT DIT DA DIT DIT SUSTURMADIN TELEFONU KADIN

Mahinev: Ne çemkiriyorsun be?

Efken: Eve uğradım, kıyafet alıyorum ikiniz için

Mahinev: Elması da alır mısın?

Efken: Alırım fıstığım

Bu mesajdan sonra onu beklemek daha kolay oldu benim için. Onunla iletişime geçtiğimde, yanımda olsun ya da olmasın, her şey daha

kötüye gidiyor olsun ya da olmasın, ölümün kıyısında olalım ya da olmayalım; ben kendimi güvende hissediyordum.

Efken'in cipi taş evin sınırlarında yavaşladığında, insan formunun içindeki kurt sürüsü, karların içinde şınav çekiyordu. Boydan cama yaslanmış sürüyü izlediğim sırada cipin farları gözümü almıştı.

Crystal, "Sonunda geldi ha?" dedi beklediğim kişi geldiği için rahatladığımı fark ederek. "Bu arada, yenilerden sadece Kenneth ve Axel kalmaya karar vermiş." Omzumun üzerinden ona baktığımda damağımda acı bir tat vardı. "Sanırım biraz fazla yoruldular."

"Kenneth ve Axel neden kalıyorlar?"

"Ken, burasının yer altından daha eğlenceli olduğuna karar vermiş. Axel neden kalıyor bilmiyorum. İbrahim'in onlar için ayarladığı evdeler şu an. Diğerleri evden ayrılmış."

"Diğerlerinin kararına saygı duymak gerek," diye mırıldandım, Crystal'in sesimden sayı olarak azalmış olmamızın getirdiği umutsuzluğu duyduğunu biliyordum.

"Azaldığımızı düşünüp umutsuzluğa kapılma. En kötü ihtimalle kendi sürünü uyandırırsın," dedi Crystal, söylediklerinde son derece ciddi gibi görünüyordu.

"Bu alenen herkese karşı savaş ilan etmiş olmam olmaz mıydı?"

"Başka çaren kalmadığında ne yapmanı bekliyorlar? Ellerini başının üzerine koyup teslim olmanı mı?"

Gözleri yakıcı bir gerçek gibiydi, soğuk bir gecede etrafımı saran rüzgârın uğultusunu hatırlatıyordu bana. Onun için de vermesi zor bir karardı bu, sonuçlarının ağır olacağını o da biliyordu ama son çaremiz buydu. İnsan ellerinde kalan son çarenin avuç içlerini kanattığını gördüğünde mecburiyeti de tadıyordu. Çaresizliğin üzerine uzanmak zorunda kalırsam, biliyordum ki avuçlarımdan akan kan, üzerimi örten çarşaf olacaktı.

"Bu durumun bir çaresine bakacağım, Crystal."

"Kendine çok yükleniyorsun."

"Başka çarem varsa sen söyle."

Üzgün gözlerini yüzümden çekmeden, "Elimden ne gelirse yaparım," diye fısıldadı. "Efken, çok güçlü görünüyordu. Her ne olduysa,

onunla ilgili ne öğrendiyseniz bilmiyorum ama belki şansımız onun gücüdür."

"Neden o gücün nedenini sormuyorsun?"

"Çünkü sen sessiz kalıyorsan, bu en iyisini bildiğindendir. Bilmemiz gereken bir şey olsaydı zaten söylerdin. Değil mi?"

Bana duyduğu güven kalbimi altına alan göğüs kafesimin sızlamasına neden oldu. Ağzımı açmama kalmadan taş evin kapısı açıldı ve Efken bir elinde küçük bir el valizi, diğer elinde market poşetleriyle içeri girdi. Siyah saçları yorgunluktan hafif dağılmış, gömleğinin düğmeleri neredeyse karın boşluğuna kadar açılmıştı. Gözleri yorgun bakıyordu. Camın önünden çekilip ona yöneldiğim anda uçurum mavisi gözleri beni odağına aldı ve bakışlarındaki yorgunluğun yerini yoğun bir şeyle değiştirdiğini gördüm.

"Gözlerin yollarda kaldı herhâlde," dedi, sesinde alay olmasa da yanaklarımın ısınmasını engelleyemedim.

"İstediklerimi aldın mı?" diye sordum çenemi dikerek.

"Aldım, hanımefendi."

"Tüyü yanından ayırmadın, değil mi?"

"Ayırmadım. Dediğin gibi bir tanesini de bebeğimde bıraktım."

"Bebeğin?" Gözlerim geriye doğru kaydı. "Ha, araban."

"Ne o?" diye sorarken mutfağa doğru yürümeye başlamıştı. "Kıskandın mı yoksa?"

"Sorma, o kadar kıskandım ki kıskançlıktan oturup ağlayacağım."

"Gel kucağımda ağla," deyince Ulaş ve Ceyhun birbirlerine sırıtarak baktılar. Onlara gözlerimi kısarak bakarken Efken'i takip ediyordum. Mutfağa girdiğinde hemen arkasından mutfağa girip kapıyı kapattım. Efken valizi yere bırakıp poşetleri ada tezgâhın üzerine koyarken gözleri tekrar beni buldu. Aspiratörün ışığı mutfağı alabildiğine aydınlığa boyuyordu.

Efken'in bakışları yüzümde asılı durmaya devam ederken ona doğru adımladım. Poşetlerin içindeki malzemeleri çıkarmak için poşetlere uzandığımda bileğimi kavradı ve gözlerimiz onun dokunuşunun yarattığı elektrikle birbirine tutundu. O bana dokununca bir yerlerde volkanlar patlıyor, bir kadının rahminde çiçek gibi bir bebek açıyor, denizlerin dalgaları daha da yükselerek göğe değiyordu.

"Neden istedin bu kadar malzemeyi?" diye sorunca gözlerim dudaklarına kaydı, etli dudakları aralık duruyordu.

"Lazım."

"Benden başkasına yemek mi yapacaksın yoksa?"

"Senden başkasına değil," dediğimde karşımda küçük, kıskanç bir oğlan çocuğu varmış gibi hissettirmişti. "Sana da yapıyorum, onlara da yapıyorum."

"Sadece bana yapsan olmaz mı?"

"Sadece sana yaparım ama şimdi değil. Şu an kalabalığız."

"Kalkıp kendileri yapsınlar, seni niye yoruyorlar?"

"Çünkü bunu yapmayı isteyen benim."

Efken, kalçasını tezgâha yasladı ve tek kelime dahi etmeden beni izlemeye başladı. Malzemeleri tezgâhın üzerine sıralarken bir an dönüp, "Ceviz mi seversin, yoksa fıstık mı?" diye sordum.

Dudakları yukarı bükülürken, "Fıstık," dedi ve kollarını göğsünün üzerinde toplayarak her bir hareketimi ezberlemek istiyormuş gibi beni pürdikkat izlemeye başladı.

Yumurta, süt, sıvıyağ, biraz sirke, tuzu ve kabartma tozunu siyah kabın içine boşalttığımda üzerimde dolaşan yakıcı gözler dikkatimi dağıtıyordu. Ellerimi suyun altında iyice yıkadım ve "Bu kadar dikkatli bakma bana," diye homurdandım.

"Canımın istediği gibi bakarım."

Homurdanarak önüme döndüğümde dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Alabildiğince unu kaba ekledikten sonra, yumuşak bir hamur elde edinceye kadar yoğurmaya başladım. Efken'in hemen arkama geçtiğini, enseme çarpan sıcak nefesin omurgamı titretmesinden anlamıştım. Gölgesi üzerime devrilen bir ağaç gibiydi ve sanki ben, o ağacın köklerini sıkıca tutan topraktım.

"Börek mi yapacaksın?" diye sorarken sesi ilgiliydi.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp, hamuru otuz eşit parçaya bölerken. Uzun zamandır baklava yapmıyordum ama hem kafamı dağıtabilmem için, hem İbrahim'i mutlu edebilmek için hem de Efken'in yerkenki tepkisini görebilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacaktım. Çenesini omzumda hissetmek dikkatimi daha da dağıttı. Böldüğüm parçaları neredeyse birer tabak boyutunda açtıktan sonra,

onar onar üst üste koydum, onarlı üç gruba ayırdığım parçaları bu kez bir tepki boyutunda ellerimle açmaya başladım.

"Vay be," diye mırıldandı Efken. "Becerikli yılan."

Açtığım hamurların üzerine koyacağım fıstıkları ezmeye başladığımda, "Fırını açar mısın?" diye sordum Efken'e. Efken dediğimi yaptı. Fıstıkları ezip, yağ eritmeye başladım.

Açtığım hamurları bir tepsiye yerleştirdim ve içine fıstıkları serpip, düzgün bir şekilde keserek eritilmiş yağı üzerine döktüğümde, "Fıstıklı börek mi?" diye sordu meraklı meraklı.

"Karışma."

Tepsiyi fırına itip ona doğru döndüğüm an yüzüm göğsüne sürttü. Bu denli yakınımda dolaşması nabzımı ağrıtıyordu. Yanından geçip gitmek sandığımdan zor olmuştu. Küçük, çelik bir tencere çıkarıp tezgâhın üzerine koyduğumda ve içinde kaynatmaya başladığım şekerli suyu gördüğünde bir an, "Çüş," dediğini duydum. Şekerli suya limon damlayıp, birkaç dakika daha kaynattım. Meraklı meraklı beni izlemesi kendimi huzurlu hissetmemi sağlıyordu. Tüm bunlar birkaç dakika daha sürdü, ta ki ben nar gibi kızarmış hamurun parladığı tepsiyi tezgâha koyana kadar...

"Vay," derken bu tepkiyi elinde olmadan verdiğini görebiliyordum. Elini tam da nar gibi kızarmış hamura uzatırken parmaklarına vurup ona dik dik baktım. Yüzündeki şaşkın ifade karanlığa gömüldü, tehditkâr gözlerle bana baktı.

"Daha değil dedim."

Şerbeti, nar gibi kızaran baklavanın üzerine döktüğüm an, Efken dehşet içinde, "Lan bir kova şeker koydun sen o şeyin içine!" diye bağırdı. "Gitti börek!"

"Bu börek değil."

"Hayatta yemem ben o şeyi. Tatlı sevmem ben." Yüzünü buruşturup baklavaya baktı. "Şuna bak, şeker doldu."

Çok küçük bir an duraksamama engel olamadım. "Peki, sen yemezsen diğerleri yer," derken sesim ifadesizdi ama her nedense biri pencereme taş atmış da camım toz parça olmuş gibi hissetmiştim. Baklavayı dinlemesi için kenara bırakıp, Efken'in yanından sıyrılarak geçtim ve

"Ben biraz uyumak istiyorum," diye mırıldandım. "Tavuklu ve mantarlı makarna yapmıştım, herkese yetecek kadar var. Yemeyi unutmayın."

Çok kısa bir an, mutfağın ortasında öylece bakıştık. Efken'in gözlerinden geçen pişmanlık, yakıcı bir güneş ışını gibi tenime çarpıp derimin yüzeyinde ateş gibi ilerledi. Bunu görmezden gelmeyi tercih ettim ve "Baklava şerbetini çekince buzdolabına koyun," dedim. "İbrahim'e söylersin."

Bir şey söyleyemedi, ben de söylemesini beklemiyordum zaten. Evet, şekerden hoşlanmıyordu, evet, sevmemiş olabilirdi ama emek verdiğim bir şeye takındığı tavırdan hiç hoşlanmamıştım. Bazı şeyler kibarca dile getirildiğinde sorun yaratmazdı; kalp kırmak ise çok kolaydı. Yanından sıyrılarak geçtiğimde şeytan dön ve tezgâhın üzerindeki unlu merdaneyi kafasına geçir demişti ama işte, yapmamıştım.

Salondan geçerken yüz ifadem Sapphire'ı duraksattı, bana merakla baktı ama onunla göz kontağı kurmadım. Merdivenlere yöneldiğimde İbrahim, "Nereye bu saatte?" diye sorduğunda yorgun gözlerle omzumun üzerinden İbrahim'e baktım.

"Uyuyacağım biraz. Üzerime ağırlık çöktü."

"Yemek yeseydik, o kadar uğraştın bugün."

"Ben daha sonra yerim," diye mırıldanarak önüme döndüm ve odaya gidene kadar gözlerimi hiç kırpmadım. Aslında Efken'e kırılmamıştım, sadece gerçekten hassas bir dönemden geçiyordum ve her şeyi kafaya takar olmuştum. Aklımın içinde kıvrılan yılanların kuyrukları birbirine dolanmıştı.

Yatağa yan şekilde serilip dizlerimi karnıma varana dek çektiğimde, artık yatakta küçük bir ceninin şeklini almış hâlde uzanıyordum. Dışarıda yağmaya başlayan karla karışık yağmurun sesi odaya doluştu, oda karanlıktı ama buzlarını kaybetmiş ayın gür ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Nasıl oluyordu da koskoca bir adamı kalbime bu denli sığdırabiliyordum? Nasıl olmuştu da basit bir şeyde bile ona bu kadar incinecek kadar bana karışmasına izin vermiştim?

Kapının aralandığını duyunca gözlerimi sıkıca yumdum. Belki çocukça bir hareketti, belki çok safçaydı, belki hislerim yüzünden girdiğim çıkmazın yansımasıydı, bilmiyordum ama uyuduğumu düşünürse bir konuşma yapmak zorunda kalmayız diye düşünmüştüm.

Kapı bir süre aralık durdu, kapattığında ise odaya onun güçlü adımları düşmeye başladı. Büyük avucunu başımın üzerinde kaydırıp parmaklarını saçlarıma daldırdığında nabzımın hızlandığını hissettim. Kokusu odaya öyle bir dağılmıştı ki, burnumdan içeri azıcık çektiğim nefes bile nefes olarak değil, onun kokusu olarak doluyordu içime.

"Uyudun mu?" diye sordu sessizce, sesine takılan uykularım vardı, o uykulardan birini kapıp ondan uzaklaşarak gerçek bir uykuya dalmak istedim ama parmaklarını saçlarımda tüy gibi gezdiriyorken bunun zor olduğunu anladım. Kokusuyla dolu havayı içime çekerek sakinleşmeye çalıştım.

Parmakları saçlarımdan ayrılıp omzuma indiğinde nefesimi tuttum. Nabzımın odaya yayılan sesini duyuyor muydu? Boydan cama yansıyan gür bir ışık yüzümü ve akabinde tüm bedenimi altına alarak aydınlığa boyadı. Bu aydınlıktan odanın taş duvarları da nasibini aldı. Şimşeklerinden biri daha göğe rengini vermişti, biliyordum, duyguları göğün içinden bir bıçak gibi geçtiğinde gücünün emaresi olan şimşekler tüm yeryüzünü aydınlığa boğuyordu.

"Uyumadığını biliyorum, güzel yılanım," diye fısıldadı, sesindeki şefkat kalbimi tekletti ama gözlerimi açıp ona bakmadım. "Seni kırdığımı biliyorum." İşte bu cümle, sesindeki pişmanlık yankısını kalbime kadar ulaştırdı. Kalbim bu yankıyla daha hızlı çarpmaya başladı ama ben gözlerimi açmadım, gözlerimi açıp ona bakmadım.

Eğilip dudaklarını yanağıma bastırdığında, kalbimi saran ateşin yayılarak ruhuma ilerlediğini hissettim. "Küçük, güzel yılanım," dediğinde dudakları hâlâ yanağıma yaslı duruyordu. Kalbimin atışları yanaklarımdan bile hissediliyor muydu? "Uyumadığını biliyorum."

"Uyumak istiyorum, Efken," diye fısıldadım. "Sen ne istiyorsun?"

"Seni."

Cevap vermedim.

"Tadına bakacağım." Burnunu yanağıma sürttü. "Yaptığın tatlının."

"Tatlı sevmediğini biliyorum," dedim gözlerimi açmadan. "Yaptığım bencillikti. Buna kızgın değilim."

"Sana yiyeceğim dedim, saftirik."

Gözlerimi aralayıp ona baktığımda yüzüne yayılmış muzip ifadeyi gördüm ama gözleri şefkatle parlıyordu.

"Ama tatlı sevmiyorsun. Sırf benim için mi tatlı yemeyi kabul ediyorsun?"

"Senin elinden gelecek ölümü bile kabul etmişken, bunu kabul etmemek saçma olurdu." Yüzünü yüzüme yaklaştırınca nabzım ateş gibi tüm bedenime yayıldı. "Elinden zehir olsa yiyecek bir adam, elinden tatlı yemez mi sanıyorsun?"

Onun yüzüne baktım. Aydınlığın ve karanlığın karışarak şafağı doğurduğu yüzüne oturmuş ciddiyet, kalbimin vuruşlarını daha da şiddetlendirdi. Bir elimi boynuna götürdüm ve boynundaki damarlar parmaklarıma onun nabzını bulaştırırken yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Büyük eli hızla çeneme gelip yüzümü avuçlarının içine alırken gözlerindeki şefkat, ateşlerin birdenbire harelerini sarmasıyla yerini tutkuya bıraktı.

Dudaklarımız birleşmeden hemen önce aynı anda yutkunduk ve sonra beni sertçe öpmeye başladı. Parmakları yüzümü daha sıkı kavradığında boynunda duran parmaklarım yukarı yükselerek usulca yüzüne ulaştı. Dilim ağzının içine girdiğinde henüz yeni yeşeren sakalları parmak uçlarıma batarak hislerimi körükledi.

Arsızlaşan öpüşleri beni inlettiğinde bunun ona keyif verdiğini biliyordum. Kendimi durduramıyordum. Kendini durduramıyordu. Bir kez dudaklarımız birleştiğinde, tüm uzuvlarımız, hatta ruhlarımız bile birbirine yaslansın istiyordum. Tek beden olalım, tek ruh olalım, tek kalp olalım; o ve ben değil, biz olalım istiyordum.

Dudaklarıma doğru, "Çekimine çok kolay kapılıyorum," diye inleyince tüm bedenim istekle yanıp uyuşmaya başladı. "Beni çok kolay etkin altına alıyorsun. Tüm bedenimi, tenimi, içimi... Sen beni yakıyorsun."

Dudaklarına doğru bir kez daha inlediğimde o da bu iniltiye daha tok çıkan iniltisiyle karşılık verdi. Durmak istemiyordum, şimdi olmazdı, o kör olası çekim öyle çok yanımı kuşatmıştı ki geride bana ait bir irade bile kalmamıştı.

"İstiyorum," diye fısıldadım yalvarır gibi. "Senin ruhunu benim ateşim yaksın ama senin ruhun hiç sönmesin istiyorum."

"Senin alevlerin benim ruhumu çoktan sardı, Mahinev."

"Senin alevlerin beni seni ilk gördüğüm an sarmıştı, Efken."

Sertçe yutkundu, parmaklarım yüzünde dolaşıyor, dudaklarımız birbirine temasını kaldığı yerden sürdürüyordu. Nabzımı kontrolden çı-

karıyordu, bunu kendisi de biliyordu ve emindim ki ben de onun nabzını kontrolden çıkarıyordum.

"Ben seni, senin beni gördüğünden daha önce gördüm," dediğinde kalp atışlarımın sesi eve yankılar şeklinde yayılacak kadar kuvvetliydi. "Gözlerin kapalıydı, bilincin yerinde değildi, saçlarını yüzünden çektim ve alevler ruhumu işte tam da o an sardı."

Bakışlarımı kaçırdım. "Bu kadar açık konuşmasana," dedim.

Efken daha fazlasını duymamı istiyormuş gibi parmaklarının altında duran çenemi okşarken, "Gözlerimin içine bak, Mahi," diye fısıldadı. "Kandan elmaslarını benden uzağa götürme, ne olursun."

"Kandan elmaslar mı?"

"Evet, senin gözlerin."

Gözlerimi gözlerinin içine konumlandırdığımda, cüretkâr bakışlarım, dudaklarında tehlikeli bir kıvrımın doğmasına neden oldu. O kıvrıma bakmak istesem de gözlerimi cehennemim olan gözlerinden ayıramadım.

Nasıl olurdu da bu kadar bir olmak isterdim onunla? Ruhum nasıl ruhuna karışsın, dudaklarım dudaklarına dönüşsün, ellerim her an üzerinde gezinsin isterdim? Bir insanı bu kadar istemek normal miydi? Bir insanı bu denli istediğinde başının böyle dönmesi, gözlerinin kararması, kulaklarının zonklayarak çınlaması ve nabzının damarlarını yırtacak gibi yükselmesi normal miydi?

Sanki kafamın içinde dolaşan karanlık bir düşünceymiş, benim kafamın içine aitmiş gibi, "Bu normal mi?" diye sorunca, kalbim göğsümün içinde bir gül tomurcuğu gibi açılıp genişledi.

"Ne normal mi?"

"Bu." Yüzüme, yüzüm onun için yaratılmış, ben onun için var edilmiş eşsiz bir tabloymuşum gibi baktı. "Tüm bunları bu kadar yoğun hissediyor olmak, normal mi?"

"Bilmiyorum," diyebildim. Aynı soruyu ben de sormak istiyordum. Bağıra çağıra sormak istiyordum. Ben de sorguluyordum. Bu hislerin nasıl bu kadar yıkıcı, aynı zamanda besleyici olduğunu bilmek istiyordum. Bir cevap arıyordum ama yoktu. Tek istediğim ona karışmak, onunla dağılıp, onunla var olmaktı.

"Bir cevabı olmalı," derken parmakları yüzümün sınırlarında bana dokunmaya kıyamıyormuş gibi hafifçe gezindi. Tüyden hafif dokunuşları, içimde bıçakların açamayacağı oyuklar açıyordu. Bir adam bir kadına sadece şefkatiyle oyuklar açabilir miydi? O, açabiliyordu. "Benim sana bu kadar aklımı kaçırmamın bir cevabı olmalı."

"Deliriyorsun demek bana," diye fısıldadım alayla ama kalbimin şiddetli vuruşları aslında alay edilmesi gerekenin ben olduğumun kanıtı gibiydi.

Dudaklarındaki muzip kıvrım genişledi, gözleri ise hâlâ bir mucizeye bakıyormuş gibi bakıyordu bana.

"Bence yeterince soğumuştur. Bir tadına bakayım," diye fısıldadığında, cümlesinin anlamı çok farklı olsa da içimde bir şeylerin kayışlarını zorladı. Utanarak ama bir o kadar da bundan hoşlanarak gözlerinin içine bakmaya devam ettiğimde, "Sen de yeterince ıslanmış gibi görünüyorsun. Belki de senin de tadına bakmalıyım," diye mırıldandı, yoğun sesi bacaklarımın içlerinin karıncalanmasına neden oldu.

"Yeterince ıslandı mı yoksa hâlâ kuru mu bu şu anlık bilebileceğin bir şey değil," dediğimde gözlerini kıstı.

"Kötü kalpli kadın."

"Neyse, benim de uykum kaçmıştı zaten. Aşağı ineyim de seni baklava yerken izleyeyim."

"Sen küçük bir şeytansın, biliyorsun değil mi?"

"Şüphen mi vardı?" Sırıtarak altından kaydım ve birden ayaklandım. "Elması getirdin, değil mi?"

"Getirdim."

Başımı sallayarak odanın çıkışına ilerlemeye başladığımda, "Mahi," diye mırıldandı.

Durdum, bakışlarım omzumun üzerinden usulca ona çevrildi. Gördüm. Arkasına boydan camı almıştı, şimşeklerin ışıkları odaya dolarak onun görüntüsünü daha da aydınlık kılıyordu.

"Kandan elmaslarında kırgınlık göreceğime öleyim. Bir daha bana öyle kırgın bakma, ne olursun."

İSTANBUL

Aykan Demir, camın önünde durmuş sokağı saran kar ve buzların usulca çözülüşünü izlerken yüzünde sabit bir ifade asılı duruyordu. Şafağın henüz yeni sökmeye başladığı bu araf saatinde kalbi kızıyla alakalı onlarca soruyla doluydu. Endişe, kalbinin damarlarında dolaşan kan gibiydi, kalbi kan pompalamıyordu, kalbi korku pompalıyordu.

Dışarıdan bakan biri güçlü, yakışıklı bir adam görürdü ama içeride yaşlanmaya başlamış bir kalp, tükenmiş bir ruh, korkan bir benlik vardı.

İkizlerden birinin odaya girdiğini gözlerini cama düşen yansımaya çevirdiğinde gördü. Yansımanın Miraç'a ait olduğunu anlamak zor değildi. İkizler birbirlerine çok benzeseler de aslında onları birbirinden ayıran aura özellikleri vardı. Miraç'ın aurası daha yoğun ve baskındı, Miran'ın aurası ise kararsız ama güçlü. Auralar çocuklara karakterlerini vermişti. Miran daha umursamaz, eğlenceli ve alaycı bir yapıya sahipken, Miraç daha soğuk, sabit ve çalışkandı. Miraç'ın çatık kaşlarını gören babası, bu auranın ona ne kadar yakıştığını düşündü. Bu sadece üç saniyelik bir düşünceydi, dördüncü saniyesinde bu düşüncenin yerini geçen uzun sayılabilecek zamandan beri kalbini karıştıran kızı almıştı. Gözlerini tekrar sokağa çevirip derin bir nefes aldı.

Miraç, artık her şeyi biliyordu. Bu tehlikeliydi çünkü oğluna tüm bu deliliği anlatırken bir yanı oğlunun buna inanmayacağını söylüyordu. Mahzar, inanmak konusunda güçlük çekmişti ama daha mantıklı olduğu için inandığında sakinliğini korumuştu, Miraç ise taşlar yerine oturmuş gibi bir tepki vermişti ama bu tepkinin arkası kaostu. Ablasını kurtarma içgüdüsüyle dolup taşmıştı. Aykan seziyordu, oğlunun bu işin peşini bırakmayacağından emindi.

"Oraya gitmenin bir yolunu bulacağım," dediğinde, Aykan derin bir nefes daha alıp gözlerini yumdu; hissetmeyi bekledi, sabrı ve sükûneti. Ama bunlar uzun süredir bünyesinde tutabildiği şeyler değildi. "Ablamı bulacağım, baba. Onu orada öylece bırakamayız."

"Orası öylece gidebileceğin bir yer olsaydı, sence şu an burada duruyor olur muydum? Orada olurdum. Kızımın yanında." Tüm bu cümleler, bir babanın öfkesi ve acısıyla daha da sertleştirilerek kurulmuştu.

"Bir yolunu bul o zaman," dedi Miraç, şok birkaç gün sürmüştü, şimdi ise karşısında her şeye hazırlıklı gibi görünen bir adam duruyordu. Oğlunun büyüdüğünü iliklerinde hissettiği nadir anlardan birinin yaşandığını hissetti. "Bir yolunu bul da ablamı o delikten çıkar."

"Ablan o deliğe ait."

"Değil!" diye bağırdı Miraç. "Her şeyi kabul edebilirim, bu dünyanın sandığım dünya olmadığını, senin kimliğini, ablamın kimliğini... Her şeyi. Ama ablamın ait olduğu yerin burası değil, bizim yanımız değil, orası olduğunu asla kabul etmeyeceğim. O senin kızın, bunun farkında mısın? Bunun ne demek olduğunun farkında mısın? Onu geri getirmek için değil, orada kalması için mi savaşacaksın? Onu bir daha görmesen de en doğrusu bu olduğu için, buna razı mı geleceksin?"

"Olması gereken bu, Miraç. Neden bunu anlamıyorsun? Ablan bir..."

"Ablam başka bir evrenin kraliçesi."

Aykan, dişlerini sıkarak oğlunun gözlerinin içine baktı; ruhunu gördü. O ruhtaki karmaşa o kadar büyüktü ki, karmaşanın büyüdükçe onu daha büyük yanlışlara sürükleyeceğini anladı.

"Ne istiyorsun, Miraç?"

"Ablamı geri istiyorum."

Aykan'ın kaşları daha da çatıldı.

"Burada olmanın ablanı büyük bir tehlikeye sokacağını söyleseydim, yine de ablanın burada olmasını ister miydin, evlat?" Soru, Miraç'ın bakışlarının bir anlığına öfkeden arınarak merak ve endişeyle yoğurulmasına neden oldu. Gözlerine mürekkep gibi yayılan sorgu, Aykan Demir'i keyifsizce güldürdü. "Ben de öyle düşünmüştüm, oğlum."

"Oradayken tehlikede değil mi?"

"Oradayken onu koruyabilecek güçte insanlar da etrafında olacak. Orada gücünü bulacak, burada bulduğu ise sadece karanlık. Kendini tanıması için bir şans buldu. Yirmi bir yıl boyunca yabancılık duyduğu ruhuyla tanışma şansını geri alıp, onu tehlikenin ortasına mı hapsedeceksin? Ne yaparsam yapayım, sonunda olacak olan buydu. Bencilce bir istekle, onu koruma içgüdüsüyle buna engel olsam da işaretler kendini göstermeye başlamıştı. Ablan öyle ya da böyle, oraya gidecekti."

Miraç'ın bakışlarının yere indiğini gören Aykan, bir süre sustu. Oğluna neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlayabileceği kadar zaman

tanımak istese de o kadar çok vakitleri yok gibi duruyordu. Çünkü oğlu sabırsızdı, anlık olarak ikna edilse de ablasına duyduğu derin bağlılık onu karanlığa götürebilirdi.

Aniden tüm saatler sustuğunda, Aykan'ın bakışları saplandığı yerde donuklaştı. Odanın içinde yelkovanı devamlı hareket eden saat, Aykan'ın bileğindeki dijital saat, sehpanın üzerindeki küçük, geçen doğum gününde eşine hediye edilmiş kız figürlü saat; hepsi durmuştu.

Saatler 05.17'yi gösteriyordu.

Zaman durdu ama insanlar durmadı.

Miraç irkilerek elini kaldırıp, parmağının ucuyla camın ardını işaret ettiğinde gözlerinde panik, yüzünde dehşet yüklü bir ifade vardı. Aykan'ın bakışları cama döndüğünde ve camın dışındaki dünyayla karşılaştığında tüm nefesler tutuldu.

Saatler sessizdi.

İnsanlar ise çok gürültülü...

Gökte hem ay hem de güneş vardı; yan yanaydı. Gök hem zifiri karanlıktı hem de güneşin ışınları her yana dağılmıştı. Bu görüntü bir kıyamet alameti olarak yorumlanacak olsa da Aykan nabzını yavaşlatan görüntüye bakarken asıl olanın ne olduğunu biliyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Miraç neredeyse kekeleyerek.

"Zamanın Hükümdarı'nın hançeri artık İstanbul'da değil." Bu cümle Aykan'ın dünyasında binlerce anlama geliyordu. "Daha da geç kalınmadan hançer, sahibine ulaştırılmalı." Miraç anlayamamıştı, sadece saf bir dehşetle babasını dinliyordu. Aykan, omzunun üzerinden oğlunun gözlerinin içine baktığında Miraç'ın korkmuş ama kararlı gözleriyle buluştu. Zaman, belki bu bakışmayla yavaşlardı ama zaten durmuştu.

"Miraç," diye fısıldadı. "Oraya gitmeye hazır mısın?"

Miraç duraksadı.

"Ne?"

"Başka biri buradan gitmeden hançerin olduğu yerde uyanacaksın. Bulduğun hançeri o hançerin hükümdarına ulaştırmalısın." Gözlerini dışarıdaki tüyler ürperten manzaraya dikti. "Yoksa korkarım, işler daha da karışacak."

13. BEKLENMEYEN MİSAFİR

TREES OF ETERNITY.
HOUR OF THE NIGHTINGALE

On dokuzlu yaşlarımdayken kendimi bir uçurumun önünde, korunaksız bir şekilde dalgaları izliyormuşum, dalgalar ölüm çağrısında bulunuyormuş, bense bu dünyadaki yerimi, nereye ait olduğumu düşünerek o çağrıya kulak veriyormuşum gibi hissederdim.

Karanlık bir dönemdi.

Bazı geceler zar zor daldığım uykulardan kalkar, odamın duvarlarının beni içine almış bir kuyu olduğu düşüncesi ve kuyunun sonunda bir ışık görme umuduyla tavanı izlerdim. Karamsar bir genç kızdım. Annemin çevresindeki insanlar bunun yetişkinlik ve çocukluk arasındaki o geçiş döneminin yarattığı sanrılardan kaynaklı olduğunu söylerdi ama babam hep bilirdi. Beni bekleyen mutlak kaderi özlediğimi, ait hissettiğim yeri bulmak istediğimi, kaybolduğumu, bulunamadığımı ve kendimi bulamadığımı...

Annem saçlarımı okşadığında ruhsuz gözlerim hep bir boşlukta takılı kalırdı. "Belki de destek almalısın," derdi bana. "Artık geceleri uyumuyorsun. Sadece kitap okuyarak hayatına devam edemezsin."

İşte bu cümleler her zaman sessizlikle cevap bulurdu, annem artık ona bir yanıt vermeyeceğimi bildiğinden saçlarıma dokunurken aslında bir nevi kendi kendine konuşurdu.

Şimdi yüzümde aydınlık bir ifadeyle karşısına geçip gözlerinin içine bakacağım geçmişim beni karşısında görünce, gözlerimiz birleşince, bendeki değişimi fark edince ne düşünürdü? Çok uzak bir geçmiş değildi ama asırlar öncesine ait gibiydi. Sanki kitapların sayfalarında yaşayan, sabahın ışıkları evin içine dolmadan gözüne uyku girmeyen, aynı kupayla günün sekizinci, dokuzuncu kahvesini içmeye başlayan o kız başka biriydi ve ben bir yılanın derisini geride bırakışı gibi onu geride bırakmıştım. Onu geride bıraktığım için bana kızar mıydı? Bir yerlerde hâlâ o karanlık kuyuda mı yaşıyordu? Kimsenin ona elini uzatmayacağını, uzatsa da sonunda o karanlıkta ellerinin ayrılacağını bilen, insanlardan onları sevmediği için değil, sevmekten korktuğu için uzak duran o genç kız, belki de hâlâ oralarda bir yerdeydi; yaşamıyordu ama aldığı zayıf nefesler de ölüme çok yakın gibiydi.

Mutfaktaki bar taburesinde oturuyor, tam karşımda oturan Efken'in önündeki tatlıya attığı kaçamak bakışları izliyordum. Düşündüm. O zamanlar beni tanısaydı hakkımda ne düşünürdü? O kızı görseydi, o kızın olduğu kuyunun dibine baksaydı, ışık onunla beraber o kızın kuyusunun içine dolsaydı neler olurdu?

O kör kuyunun içinde elini bana uzattığını, karanlıkla kaplı düşüncelerin arasında ona dair bir düşüncenin daha belirdiğini ve o düşüncenin kör edici derecede aydınlık olduğunu, ellerimizin birdenbire birleştiğini ve kuyunun da onun ışığıyla dolduğunu düşünmeden edemedim.

Tereddütte kalarak çatalı eline aldığında kendini zorlamaması için bir şeyler söyleyecek oldum ama kelimeleri ortadan ikiye böldü. Çatalı baklavaya yavaşça batırıp baklavayı ikiye ayırırken gözleri benim gözlerimi buldu. Çatalın ucuyla kaldırdığı kabuğu ağzına attığında bir süre çiğnemeden gözlerimin içine baktı. Ardından ağzı yavaşça hareket etti ve kabuk dişlerinin arasında çatırdayarak parçalara ayrıldı. Efken'in kavisli siyah kaşlarının havalandığını gördüğümde kalbimin boğazıma tırmanmasını garipsedim.

"Kıtır." Ardından baklavanın diğer kabuğunu kaldırıp ağzına attı, çiğnedi, böldüğü baklavanın yarısını da ağzına attığında kaşları tama-

men havadaydı. "Çok iyiymiş," dedi, ağzı dolu olduğu için sesi komik çıkmıştı.

Farkında olmadan genişçe tebessüm ettim. Ağzındakini çiğnerken gözleri gülüşüme takıldı ve ağzının hareketleri yavaşladı. Tebessümümü yüzümden silmeye çalıştığımda bile gözleri orada kalmaya devam etti.

"Beğendin mi?"

Gözlerini silikleşen gülümsememden çekmeden, "Çok," dedi.

"Hiç yemedin mi daha önce?"

"Hayır. Pastanelerde denk geliyordum. İbrahim denen maymun bayağı seviyordu ama ev yapımı kadar güzel olmadığından yakınıyordu. Tadına bakmak bugüne kısmetmiş."

"Ev baklavası daha güzel olur, evet."

"Pek de kendini beğenmişsin bakıyorum."

"Ortada beğenilecek bir şey olduğunda beğenmek gerek, değil mi?" Sırıttığımda o da bana sırıtarak baktı.

"Bayıldım buna."

"Tatlı sevmezdin güya."

"Elinden zehir olsa yerim. Hiç ayak yapma, sen de biliyorsun neden beğendiğimi. Önüme çamur koysan güzel gelir çünkü." Çatalı kenara bıraktığında sertçe yutkundum. Avuç içlerini birbirine yaslayıp dirseklerini tezgâha koyarken çenesini parmaklarının ucuna yerleştirdi. "Ama kabul etmek gerek, maharetli bir kadınsın."

"İyi yemek yaparım."

"Her konuda maharetlisin," derken gözlerinde edepsiz bir ima parlıyordu.

Konuyu değiştirmek için, "Börek seviyorsun galiba?" diye sordum, sorumu algılayamamış olacak ki bir bilinmezlikle kaşlarını çattı. "Ben baklava yaparken bir çocuk gibi heyecanlı heyecanlı börekten bahsettin."

"Çocuk gibiymiş. Hadi oradan. Evet, hamur işlerini severim."

"Güzel yaparım."

"Beni evlenmeye ikna etmeye çalışıyorsan diye söylüyorum, iknaya gerek yok. Soyadını bana ver demen yeter, seni ânında bir Karaduman yaparım."

Tenimin üzerinden beni dağlayan alevler geçmiş gibi hissederken ona bakıyordum. "Sanırım almadığım bir tek soyadın kaldı," dediğimde

anlamadığını fark ettim ve bu beni bir anlığına eğlendirdi. "Karın sayılırım."

Göz bebeklerinde güçlü bir alev yandı. "Doğru," dedi. "Yine de soyadımı alman fena olmazdı."

"Bana soyadını kakalamaya çalışıyorsun."

"Benim olan her şey senin, sana kendimi kakalıyorum."

"Pek bir itirafçısın bugün."

"Bir süredir öyleyim, sadece sen görmüyorsun. Bana bakıyorsun ama bazen beni, bendeki seni hiç görmüyorsun."

İşte şimdi, ben yeniden o kuyunun dibindeki, uçurumun kenarındaki kızdım. Saçlarımdan su değil, kafamın içinde döktüğüm sessiz gözyaşları damlıyordu. Efken farkında değildi ama geçmişin içinde kördüğüm olmuş bir ruhun bile düğümlerini kendi elleriyle çözüyordu.

Gözlerimiz birbirinde o kadar çok asılı kaldı ki, bu, iki insanın hiç konuşmadan da anlaşabildiğinin kanıtıydı. İbrahim birden mutfağa girince irkilerek oturuşumu dikleştirdim ama Efken gözlerini benden çekmedi, beni izlemeye devam etti.

"Baklavam nerede?" diye şakıyarak buzdolabına koştu, sonra birden durdu, omzunun üzerinden tezgâhın üzerindeki baklava tabağını görünce sarsılıp birden dönerek sırtını buzdolabına yasladı.

Tuhaf pozlar kesmeye başladığında ona bomboş gözlerle bakıyordum. Efken'in gözleri hâlâ bendeydi. İbrahim elini alnına koyuyor, buzdolabının kapağına sırtını sürtüp gözlerini yumuyor, tekrar baklava tabağına ve Efken'e bakıyor, bu kez elini ters çevirip bileğini alnına yaslıyordu. Dramatik pozları sona erdiğinde aniden omuzlarını dikleştirdi.

"Siz benim gözümün değmediği her yerde böyle diz dize oturup göz göze mi olacaksınız? Hiç mi utanmıyorsanız, ya benim küçük kalbim kıskançlıktan patlarsa, ya gidip iyi bir muska yazdırarak sizi ayırırsam, ya odanızın kapısına domuz yağı sürersem, ya iki kaşığı sırt sırta bağlayıp toprağa gömerek ayrılmanızı dilersem?" Elini tekrar dramatik bir şekilde alnına yaslarken gözleri baklava tabağındaydı. "Yıllarca yaptığım menemenlerden birinden bile bir lokma yemedin de şu kızın yaptığı baklavayı yedin ya, işte o gün ben bu evdeki Necla ya da Leyla değil, Fikret olduğumu anladım. Fikret'in de yaptıkları takdir edilmezdi ama Necla ya da Leyla yapınca müthiş kızlar olurlardı." Bana döndü. "Sen

hâlâ enişteci Necla'sın. Sakın cevap verme." Tekrar Efken'e baktı. "Tadı nasıl? Benim alnıma yediğim boynuzlardan daha lezzetli mi?"

Efken derin bir nefes alıp, "Başladı gereksiz," diye homurdandı.

"İnanamıyorum sana. Her gece uykuya dalmadan önce beni düşünmemişsin, yastığının altına sakladığın otuz iki diş sırıttığım fotoğrafımı öpmemişsin gibi mi devam edeceksin hayatına?"

"Kalkarım, seni Varta sınırının dışına kadar kovalarım, yakaladığım yerde de ne yapacağımı çok iyi biliyorsun."

"Ne yapacaksın?" İbrahim kırıta kırıta Efken'e doğru yürüdü. "Hadi bana neler yapacağını anlat da bu gece onu hayal ederek uyuyayım..."

"Üç sokak koşmayı özledin, değil mi? Seni yakaladığımda neler oluyor, hatırlıyorsun değil mi?" diyerek ona doğru dönen Efken'e tedirgin gözlerle bakan İbrahim bir süre olduğu yerde âdeta nereye gideceğini bilmiyormuş gibi ileri geri yaparak sarsaklandı. Sonra da "Heheh," diye gülme sesine benzer garip bir ses çıkardı.

"Baklava yesene," dedim İbrahim'e, aralarında yükselmeye başlayan gerilimi durdurmak adına.

"Ne diye yiyormuş o senin yaptığın baklavayı? Sen bana yaptın bu baklavayı," dedi Efken çocuk gibi.

"Haha, güleyim de boşa gitmesin. Öyle mi kandırdı seni? Asıl bana yaptı, bana," dedi İbrahim elini göğsüne vurarak. "Sen benim baklavamı yerken benden izin aldın mı, baklavam?" Bir an durup muzipçe güldü. "Baklavam baklavamı yiyor..."

Efken, İbrahim'i unutmuş gibi bana dönüp küskün bir çocuk gibi, "Ona mı yaptın?" diye sorunca bir an yüzüne bakakaldım.

"Ama bak o cevizli istemişti, sen fıstık dedin diye fıstıklı yaptım."

Efken bana dik dik bakmaya devam ediyor, İbrahim avucunu ağzına kapatmış hayretle bana bakıyordu. "Aa kıza bak," dedi hayretlere düşmüş şekilde. "Sinsilikte de Ferhunde birinci yılan, sen ikinci yılan."

Gülerek ikisine bakarken guguklu saatten zamanın sesinin döküldüğünü işittim.

Zaman akmaya kaldığı yerden devam ediyordu.

Efken ile banyoya girdiğimizde, banyonun bu taş evin en soğuk yeri olduğunu fark ettim. Sanki kar taneleri banyonun tavanından aşağıya dökülüyor, tenime tutunuyordu. Soğuk tenime zamanın ektiği lekeler

gibi siniyordu. Efken takımının ceketini köşedeki askıya astı, gömleğinin manşetlerini çözdü, yukarı katladı ve güçlü bileklerini gözler önüne serdi.

"Çıkar üzerindekileri, küçük kızım," diye fısıldadı, birdenbire onun için küçük bir kız olduğum düşüncesi bir yıldırım misali göğsüme düştü. Kendimi öyle bir çıkmazın içinde hissediyordum ki, kelimelerim hislerimi fısıldadığım roman sayfalarına sığmıyor, taşıyorlardı. Üzerimdekilerin içinden bedenimde kontrol edemediğim bir ağrıyla çıktım.

Efken'in günaha davetiye çıkaran gözleri bedenimde cehennemin cennete duyduğu arzuyu resmediyormuş gibi dolaştı.

Bedenimde yangın gibi ilerleyen o tuhaf his büyüyerek beni içine alıp kozasına hapsettiğinde, işaret ettiği beyaz küvetin içine bir ayağımı attım ve gözlerimi gözlerine çerçeveledim.

"Hadi," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Onları da çıkar."

İç çamaşırlarımın parçaları bedenimi tek tek terk etti. Efken'in markalı pabuçlarının yere düşerken çıkardığı adım seslerini dinledim. Karanlık hisler, göğsümün kabına sığmayıp taşmaya başlamıştı.

Cehennemin topraklarından avuçlayarak bizi yoğurup, içimize cennetten parçalar ekleyen tanrı, bir yanımızın karanlığa mahkûm olduğunu bilir, cennet ve cehennemin kapısını her zaman aralık bırakarak bize seçim şansı sunardı. Bazı ruhların tıpkı benim gibi cehenneme ihtiyacı vardı. Şeytanın gölgesinin altında serinlemeye, alevler yükselirken kadehindeki ateş şaraplarını yudumlayıp şeytan ile sevişmeye... Benim şeytanım Efken Karaduman'dı.

"Güzel Medusa," dedi içten bir sesle. "Tenin ruhundaki yaraları örtbas etmek için mi bu kadar duru?"

Sorusu zamanın içinde ilerledi.

Soğuk küvete oturdum. Efken vanayı çevirirken bana doğru eğildi, kokusu yüzüme rüzgâr gibi çarparken onun gözlerine bakacak gücü kendimde bulamadım. Yeni bir soru için araladı etli, güzel dudaklarını.

"İçinde yaralar taşımadığına beni inandırmak için mi bu kadar şeffaf, bu kadar beyaz?"

Parmakları omuz başlarımda dolaştı. Dokunuşu beni ürpertti. Ona bakamadım, bu duyguya uyum sağlayamadım. Ve bir yeni soru daha o dudaklardan cehennemde can bulan ilk sevap gibi döküldü.

"Ruhuna gömülmüş yaraları görmeyeyim diye mi benim için, bana çıplak?"

"Efken," diye fısıldadım, su delikten sertçe akmaya başlayarak usul usul, kana karışan alkolün bedendeki etkilerini hatırlatacak bir asilikle küvetin içini doldurmaya başladı. Omuz başlarımdan ayrılan parmakları, köprücük kemiklerimin radarına takıldı.

Dokunuşları ruhumdaki yaraların bile sahipli olduğunu hissettiriyordu.

Ruhum, onun yangınında küle dönmüştü.

Ruhum, onun serin sularında yangınından çözülmüştü.

Ruhum, onun soğuğunda buzdan duvarlar örmüştü.

"Senin şu tenin, cehennemde bir güne hapsedilse, bir melek senin tenini kıskandığından cennet bahçelerini ateşe vererek ağlar," dediğinde nefesi tenime onun ruhunun haritası benmişim, pusulası gözlerimmiş gibi sindi. "Sen şeytanı bile tanrıya sığındırırsın."

Eğilip vanayı sıktı, su bu defa duş başlığından bulutların gözyaşları gibi tek tek ardından da bir kadının gözyaşları gibi şiddetle akmaya başladı. Duş başlığını kaldırdı, başlığın metal yüzeyinde kendi yansımamı gördüm, Efken'in beni izleyen yüzü de o yansımanın yanında duruyordu. Gözlerine yayılmış o bakış öyle güçlü, öyle hislerle sarılıydı ki, yansımasını izlerken bile içim alev alev yanmaya başlamıştı.

Bir zamanlar on dokuz yaşında olan, bir kuyunun dibinde, bir uçurumun başında duran o kızı, tanrı kadar güçlü olduğuna inandıracak kadar iyi bir yalancıydı. Fakat bakışları... Uçurum bakışlarında yalanın gölgesine yer yoktu ve gözleri, gerçeğin asıl sahibiydi.

Suyu gerdanıma tuttu, duru su tenime sıçraya sıçraya gerdanımdan aşağıya döküldü. Bakışlarım ellerine tutundu, ona bakamadığım için mi bilinmez gözlerinin ağırlığını daha net hissediyordum. Sanki gözlerinde gizlediği bütün anlamları aynı anda üzerime yıkmış, beni anlam denizinin altında bırakmıştı.

Düşündüm. Suyun altındaki krallığa gidemezsem olacakları düşündüm, bu beni ürpertti. Düşüncelerden kaçmak istedim ama düşünceler bana doğru geldi. Efken'in dokunuşları o düşünceleri deşen bir bıçak gibi olsa da o düşüncelerin yerde uzanan cesetleri bile beni huzursuz etmeye yetiyordu.

Yavaş yavaş bedenimi yıkadı. Tüm kirler, yıkasam da çıkmayan kurumuş kan bedenimden yara kabukları gibi sökülerek akıp gitmeye başlamıştı. Bu kan bedenime ne zaman sıçramıştı? Boynunu kırdığım cadının yine benim gibi boynunu hedef alan yılandan kırbaç o boynu zehri için oyarken mi? Efken suyu saçlarıma tutunca düşünceler dağıldı. Gözlerim dua eden küçük bir çocuğun gözleri gibi kapandı ve içimden dua etmeye başladım. Ona zarar vermemeleri için. Nemesis'i kimsenin öğrenmemesi için. Efken'in Nemesis'le yaşamayı öğrenebilmesi için...

Efken kafamı hafifçe kaldırdı, su yüzüme akmaya başladı. Saç diplerime masaj yapıyor, parmaklarını düşüncelerime daldırıyormuş gibi zihnime bastırarak zihnimi okşuyordu. Okşadığı yer, kan revan içindeki bir savaş alanıydı ve bunu bildiğini biliyordum. Parmaklarına düşüncelerim değil, kan bulaşıyordu.

Duş başlığını kucağıma koydu, su gitgide yükselerek karnıma kadar örtmüştü. Suyun şiddetli akışını hissederken Efken saçlarıma döktüğü şampuanı büyük elleriyle dağıtıp saçlarımı özenle yıkamaya başladı. Takımına sıçrayan su damlaları umurunda değildi. Saç diplerimi hafifçe çekiştirerek masaj yapar gibi yıkarken gözlerinin ağırlığını yüzüme gerilmiş deride hissediyordum. Bakışları öylesine sıcaktı ki...

Melekler kulaklarıma onunla ilgili düşüncelerini fısıldıyormuş gibi hissediyordum. Tüm melekler onun güzelliğinin farkındaydı. Ne zaman cennetten sarkıp burayı izlemeye başlasalar, onun güzelliğinde günahlar buluyor, bu günahları tatmak için cennetin aralık duran kapısından çıkıp gizlice cehenneme iniyorlardı.

Eğer bir melek olsaydım, onun için cenneti yakardım.

"İyi mi böyle?" diye sordu, parmaklarını saç diplerime bastırınca hafif bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Keyifle güldüğünü işittim. "Güzel hissettiriyor olmalı, Mahi."

Yutkundum, köpükler şakaklarımdan kayıp yanaklarımı aşarak göğüslerime akmaya başladı. Efken'in gözlerinin bedenimde bir bıçak gibi tehditkâr biçimde dolaştığını biliyordum ve bu nefesimi hızlandırıyor, beni deli gibi heyecanlandırıyordu.

"Mükemmel hissettiriyor," diye fısıldadım gevşemiş bir hâlde.

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Emin ol şu an ben de mükemmel hissetmek isterdim." Birden durdu. "Ama sana dokunmak da

bayağı iyi hissettiriyor." Gözlerim köpüklere rağmen aralandı, uçurum mavisi gözlerin gerdanımdan su gibi kayarak çıplak göğüslerime aktığına şahitlik ettim. Dolgun dudaklarını yalayıp gözlerini gözlerime çıkardı ve o an gözlerimin açık olduğunu görünce uzun dişlerini göstererek sinsi sinsi güldü.

Gözlerimi kısarken yanaklarım baskıyla zonkladı. "O gözlerine sahip çıksan iyi edersin, başkasının evindeyiz," diye homurdandım.

"Sessiz olabileceğini bilseydim, başkasının evinde olmak hiç umurumda olmazdı biliyor musun? Mesela sana dokunduğum her an, bacaklarının arası sudan daha ıslak hâle gelmiyor mu?"

"Öyle olduğunu söylesem, elini suyun içine sokup sudan daha ıslak bir şeye mi dokunmak isteyeceksin?" diye sorarak ona meydan okuduğumda, gözlerinde karanlık korulukta bile görmediğim koyu gölgeler büyüdü. Arzu oradaydı, yırtıcı bir hayvan gibi içini pençeliyor, pençeler içini oydukça bana duyduğu açlık yüzeye çıkarak onu tüketiyordu.

"Seni zorlayacağım, mahvedeceğim diyorsun, doğru mu?" Yüzüme yaklaşıp fısıldadı. "Peki sen demirden daha sert bir şeye dokunmak ister miydin?"

"Evet," dedim ıslak dudaklarımı yüzüne yaklaştırırken. "İsterdim." Bakışları bir ton daha koyulaştı, nefeslerinin sıklaştığını duyduğumda bedenim karıncalanıyordu. "Ama başkasının evindeyken değil," diyerek yoluna set çektiğimde yüzünü buruşturdu.

"Gıcık bir kadınsın."

"Gitgide sana benziyorum."

"Merak ediyorum, acaba önceden de bu kadar gıcık mıydın? Mēness olduğun zamanlar." Gözleri yüzümü en ince ayrıntısına kadar dolaştı. "Bazı hatıralar var, benim gibi hissettirmese de içindeymişim gibi hissettiriyor. Bir seyirciymişim gibi. Seni o hâlinle daha net, kafamda sisler olmadan izlemek isterdim."

Gözlerinin içine sessizce baktım. Mēness ile ilgili benim de hatıralarım vardı, tamamı net değildi, çoğu bilgi ve güç içeriyordu; sanki Mēness'in dışında durarak onu izliyordum.

"Sen Saul'ü izlemek istemez miydin?" diye sorunca başımı iki yana salladım.

"Saul da karşımda duruyor, Efken de karşımda."

Dudakları yukarı kıvrıldı, bunu duyduğundan hoşlandığı apaçık belli oluyordu. Su gözlerime, yüzüme sıçrarken onun güzel yüzünü izledim. Kemikli suratı, uzun, ucu hafifçe havaya doğru kalkan burnu, çekik ama içleri iri, kısık bakışlara sahip uçurum mavisi gözleri... Öyle güzeldi ki.

Kaşındaki dikiş izini seyretmeye daldığımda duş başlığını aniden yüzüme tutarak bir çığlık koparmama neden oldu.

"Beni yiyecek gibi bakıyorsun. İçimdeki şeytanı günaha davet ediyorsun. Bu küvette sesin kısılana kadar inletirim seni," dedi ciddiyetle.

Dudaklarımı büzerek ona baktım, uçurum mavisi gözleri kısılarak dudaklarıma dikildi, sonra aniden eğilip dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken gözleri daha parlak bakıyordu.

"Kendi cicilerini giyersin," dedi küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi alayla. "İbrahim'in paçavralarına kalmadın. Bir sürü cici getirdim kızıma..."

"Çocukla konuşuyor sanki, dangalak."

"Edepsiz ağzını dilimle doldururum, çok ayıp."

"Sana ayıp. Hem Ulaş ve İbrahim neden getirmedi kıyafetlerimi de sen getirdin? Onlar benim kıyafetlerime dokunamaz ama senin kıyafetlerine dokunabilirler öyle mi? Sırf giyinip peşine takılmayayım diye kıyafetlerime dokunmalarına izin vermedin. Çok kötüsün."

Boynumda kalan köpüğü parmağının ucuna alıp burnuma kondurdu. Keyifsizliğini örtbas etmeye çalışan, zoraki neşeli gözleriyle yüzüme baktı. "Bak sen," dedi. "Benim fıstığım ne kadar da zekiymiş."

"Gıcık. Ne vardı seninle gelseydim? Sen hastasın."

"Biliyorum. Sana."

"Antilop kafalı adam," dediğimde kaşlarını kaldırıp duraksadı.

"Antilop kafalı mı? Sen kendine bak, su aygırı götlü kadın."

Ona inanamayan gözlerle baktım, bana pis pis sırıtıyordu. "Su aygırı götlü kadın mı?" diye sordum kaba bir sesle. "Ne biçim konuşmalar bunlar ya? Ben sana bu kadar ağır konuşmadım."

"Antilop götlü diyebilmen için götümün antilop kıçı kadar olması gerekir," dedi gülerek. "O yüzden antilop kafalı diyorsun çünkü götüm küçük."

"Evet. Kafanın aksine. Koca kafalı," dediğimde bana düz düz baktı. Ellerimi göğsüne bastırarak ona ittiğimde neredeyse gülecekti. "Hadi, çekil. Giyineceğim."

"Kıyafetlerin içeride."

"Getirmeyecek misin?" diye sorduğumda kaşları alayla havalandı.

"Getirmem karşılığında ne vereceksin?"

"Getirirsen çıplak şekilde banyodan çıkmamış olacağım."

Bir an gözleri öfkeyle parladı, çok kısa bir an olsa da tüm hislerini en yalın hâliyle gördüğüm bir andı.

"Sinir olayım diye damarıma basıyorsun."

"Tıpış tıpış gidip getireceksin o kıyafetleri, bunu ikimiz de biliyoruz, Karaduman."

"Beni nasıl yöneteceğini öğrendin demek, bak sen şu işe."

"Getiriyor musun?"

Gözlerini kısıp gözlerimin içine baktı. Normal şartlarda olsak söylediğim şeyi yapmayacağını biliyordum ama şu an yapmaya mecbur olduğunu kendi de bildiğinden ona sataşmalarıma pasif kalıyordu.

Banyodan çıkıp kapıyı kilitleyerek kıyafetlerimi almaya gitmesi, benim için temiz çamaşırlar getirmesi birkaç dakikasına mâl olmuştu. Bedenimi kurulamak yerine ıslak saçlarımı lavabonun giderine sıkmış, su damlalarının kabardığı tenime benim için getirdiği iç çamaşırlarını ve kıyafetleri geçirdim.

Manbel'i içeride bulmayı beklemediğimden şaşırmıştım. Yaren'in ona karşı tutumu belliydi, içeride olmasını istemediğini gözlerimle görmüştüm ama şimdi ikisi de aynı odadaydılar. Yaren salonun bir köşesinde, Manbel diğer köşesinde oturuyordu. Sezgi gergin bir şekilde büyü kitabını okumaya devam ediyordu.

Efken gergin çenesiyle onları kontrol eder gibi incelerken Sezgi birdenbire kafasını kaldırdı.

"Efken, artık konuşabilir miyiz?"

Bu sorunun altında çalan tehlike çanlarını Sezgi görmüyor olabilirdi ama ben görüyordum. Sonunda bunu sorgulayacaklarını biliyordum çünkü her şey yatışmış sayılırdı, çözülmesi gereken bir sorun varsa da şimdilik o sorunun uzağındaydık. O yüzden herkes eteğindeki taşları dökmeye başlayacaktı.

Ceyhun'un oturduğu merdiven basamağından kalkıp salona girdiğini gördüm. Efken sabit gözlerle Sezgi'ye bakıyordu, Manbel ise ortamda bulunmaması gerektiğini fark etmiş gibi salonun çıkışına yönelmişti.

Bakışlarım Manbel'in gidişini takip etti, ardından tekrardan Sezgi'ye baktım ve çatık kaşlarının altında parlayan sedefli yeşil gözlerindeki sorguyu gördüm. Evet, zamanı gelmişti.

Efken, Sezgi'nin ikinci bir soru daha sormayacağını anladığında, "Seni dinliyorum," dedi sadece.

"O yarattığın şey de neydi?" Sezgi buna anlam yüklemekte güçleniyormuş gibi kaşlarını daha sert çattı. "Çok karanlık, çok uğursuz bir enerjiydi."

"Bilmiyorum. Herhâlde bir özelliktir," dedi Efken, sesi o kadar sakin çıkmıştı ki gerçeği biliyor olmama rağmen ben bile bir an için *acaba öyle mi* yanılgısına kapılmıştım.

"O sadece bir özellik olamayacak kadar karanlıktı. O şimşek yağmurunun nedeni de sendin, bunu görmezden gelebiliriz ama sayıca bizden üstün olan cadıları tek başına ortadan kaldırman görmezden gelebileceğimiz bir şey değil."

"Cadı akranlarını öldürdüğüm için mi öfkelisin, Sezgi?" Efken'in acımasızca yönelttiği soru Sezgi'nin yüzünde kalan son kan kızıllığının da çekilmesine neden oldu. Şimdi yeni bir ölünün teni kadar beyazdı.

"Benim ne demeye çalıştığımı biliyorsun, Efken. Bir ekipsek, her şeyi bilmemiz gerekmez mi?"

"Bazı şeyler zamanı geldiğinde öğrenilir," dedi Efken sertçe.

Sezgi, "Senin gücün cadıları kızdıracak," dediğinde, Efken'in tek yaptığı şey burnundan sert bir nefes verip, alayla gülmek oldu. Bu hareketin Sezgi'yi daha da öfkelendirdiğini fark ettim. Efken'in ciddi olmaması, sorduğu sorulara ucu açık cevaplar vermesi sinirlenmesi için yeterli bir sebepti.

"Bebeğim, bu konuşmayı şimdi yapmak zorunda değilsiniz. Herkes yeterince sinirli," dedi Ceyhun ama Sezgi elini havaya kaldırıp sevgilisinin cümlesine noktayı koyduğunda, Ceyhun'un tek yaptığı memnuniyetsiz gözlerle Sezgi'ye bakakalmak oldu.

"İki cadının kaçmasına izin vermeyecek kadar güçlüydün, Efken. Ama onların kaçmasına göz yumdun. Çünkü ne kadar güçlü olduğunu bilmelerini istedin, o korku dolu iki cadının titreyerek olan biteni diğerlerine anlatmasını istedin," dedi Sezgi suçlayıcı bir sesle. Bakışları da tıpkı sesi kadar suçlayıcıydı. "Yalan mı?"

Efken'in dudaklarındaki sinsi kıvrım beni dehşete düşürdü.

"Senin yaptığın güç gösterisinin bedelini ağır ödeyebiliriz, bunun farkında mısın? Bizi tehlike olarak kabul ettiklerinde, alenen onlara uzanmış bir silah olduğumuzu düşündüklerinde birleşmeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Ne yapsaydım, durup sizi mahvetmelerini mi izleseydim?" diye sordu Efken buzdan soğuk çıkan sesiyle.

"Hepsini etkisiz hâle getirebilirdin!"

"Bunu yaptığımda da geri dönmedikleri için öldürüldüklerini bileceklerdi. Aynı kapıya çıkıyor, Sezgi. Benimle konuşurken ses tonuna dikkat etmende fayda var çünkü bu ses tonundan hoşlanmadım. Bana kimse sesini yükseltemez." Gözlerini kıstı. "Senin karşında çocuk yok. Kim olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Bu güç nereden geliyor bilmiyorum, muhtemelen dönen dolaptan bahsetmeyeceksiniz, belki de buna mecbursunuz ama Efken, sırf gövde gösterisi içinse, cadıları korkutmak için bunu yaptıysan, o iki cadıyı yakalama şansın varken yakalamadıysan, çıkacak daha büyük kaosun tek sebebi sen olacaksın." Sezgi'ye kaşlarımı kaldırarak baktım. "Cadıları hep birlikte etkisiz hâle getirdiğimizi sanabilirlerdi, bu işi kurcalamazlardı, belki kinlenirlerdi ama tehlike olarak görmezlerdi. Şimdi tek başına bunu yaptığını öğrendiklerinde seni tehdit olarak görecekler. Kendini cadıların hedefi hâline getirip dikkatlerini Mahinev'in üzerinden çekmeye çalışman tam bir mankafalık!"

Yaptığı bu muydu?

Beni cadıların görüş alanından çıkarıp kendisini savaş meydanının ortasına bir yem olarak mı atıyordu?

"Yaptığın bu muydu?" diye sorduğumda bir an duraksayarak gözlerini yüzüme indirdi. "Seni yok etmek için ayaklanmaları pahasına kendini ortaya atıp okları üzerimden çekmeye mi çalışıyordun?"

Efken gözlerimin içine bakarken, "Bravo, Sezgi," dedi, gözleri bende olsa da kılıç gibi keskin sesin ve kelimelerin gittiği yön belliydi.

"Cadıların kaçmasına izin verdin, değil mi? Sonra da kaçtıkları için endişeli numarası yaptın. Öyle mi?"

Sorum, gözlerine çöken ifadenin daha da yoğunlaşmasına neden oldu. Cevap vermemesi nabzımın yükselmeye başlamasına neden oluyordu.

"Sen bu ortaya çıkarsa, sana neler olacağını bile bile sırf benim için bunu nasıl yaparsın?" Aniden öfkemi durduramadım, avuçlarımı sertçe göğsüne vurduğumda Efken sendeleyerek bir adım geri gitti. "Sen benim fikrimi almadan, bana bunu söylemeden, bana rol yaparak nasıl böyle bir şeye kalkışırsın? Beni nasıl kandırırsın?"

"Bu ortaya çıkarsa, sana neler olacağını bile bile mi?" diye soran Yaren'di, sesi korkudan çatlamıştı. Ona aldırış etmeden Efken'in göğsüne bir yumruk darbesi daha indirdiğimde Efken bu kez geri adım atmadı, bileklerimi kavrayıp beni durdurunca ona saf bir öfkeyle baktım. "Senden hiçbir zaman beni korumanı istemedim," derken sesimdeki öfke birdenbire derin, içimi acıtan bir hayal kırıklığına dönüşmüştü.

Efken dişlerini sıkınca, yüzünde oluşan gölgeler kalbimin sızısını arttırdı.

"Ama ben seni her evrende koruyacağıma dair bir yemin etmiştim."

"Peki ben seni nasıl koruyacağım?" diye bağırdığımda, artık herkes salondaydı. Tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum. "Ben seni nasıl koruyacağım?"

Bu cümle, beni bir karanlığın içine bırakıp gittiği gerçeğini görmesini sağladı ve bu gerçek, belki de beni bıraktığı karanlık göz bebeklerinin içini sardı. Genişleyen karanlık göz bebeklerinde kendi yansımamı gördüm. Sorum birkaç saniyeliğine havada asılı durdu, zaman sorumun etrafında gözyaşları gibi aktı ama sorum yere düşüp dağılmadı.

Efken, sorduğum soruyla nasıl başa çıkılacağını bilmiyormuş gibi beni bileklerimden tutup tamamen bedenine yaslayınca ağzımı açacak zamanı bulamadım. Dudaklarımızı birleştirdi, kelimelerimizi susturdu.

Başta ona karşılık vermedim. Birileri bizi izlerken bu çok yanlış geldi, ona bu kadar öfkelenmişken bu olmamalıymış gibi geldi. Sonunda öfkem ateşlere dönüştü, ateşler parmaklarımı çıra gibi tutuşturdu ve ellerim onun saçlarının arasına giderken onun beni öpüşüne karşılık vermeye başladım. Bu kez birbirimizi her seferinde yeniden kazanıyormuşuz gibi değil, birbirimizi her seferinde kaybetmeye mecburmuşuz gibi çaresizce öpüştük.

Dudaklarımız ayrıldığında gözlerimdeki hayal kırıklığı silinmedi. Hissettiklerim kabuğuna dönmedi, kalbimdeki korku hafiflemedi. Zaten

bir süredir o korkuyla yaşıyordum, şimdi o korkunun olduğu yerde daha fazlası vardı. Artık daha fazla korkuyordum.

"Bu yaptığının bedelini bana ödeteceksin," dediğimde dişlerini sıkarak gözlerimin içine bakıyordu ve yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. "Eğer bu olursa, bedelini ben ödersem, seni affetmeyeceğim. Seni hiç affetmeyeceğimi bilirsen, o bedeli ödemek zorunda kalmam. Kalmam, değil mi?"

"Mahi-"

"Beni biraz kırdığında bile neler hissettiğini, nasıl arkamdan geldiğini gördüm, Efken. Beni paramparça etmek istemiyorsan bana sakın o bedeli ödetme."

"Sana bedel ödetmeyeceğim," dedi içtenlikle. "Asla."

Yavaşça yutkundum, kalbimdeki hisler gevşemedi ama gözlerimdeki öfke silindi. Öfkenin yerini korku duygusu doldurdu. Efken bu korkuyu gördü, bu korkuyu bana hissettirmekten nefret ettiğini de ben onun gözlerinde gördüm. Yaren de Sezgi de devamlı bir şeyler sorup durdular ama soyutlanmamı durduramadım.

"Sanırım bu gece hepiniz için zor bir gece oluyor," diyen kişi Manbel'di, salona bir adım attığında Yaren'in soğuk gözlerinin ona takıldığını hissettim ama şu an öyle çok kendi duygularımla sarılıydım ki bir başkasının duyguları umurumda olmadı. Efken'in gözleri bendeydi, neredeyse diğer herkesin gözlerinin onda olduğu gibi. Sadece Yaren babasına bakıyordu.

"Beni dinliyor musunuz?" Manbel'in sorusu Efken'in dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. "Hu-hu."

"Kes sesini," dedi Efken dişlerinin arasından.

"Sadece güzel bir teklifte bulunacaktım. Her zaman olduğu gibi nezih bir kibarlık var üzerinde."

Efken cevap vermedi, ben de bir şey söylemedim. Sadece birbirimizin gözlerine bakarken salonun ortasında dikiliyorduk. Ortada cevap bulmamış soru işaretleri vardı ama ne ben ne Efken bu soru işaretleriyle ilgilenmiyorduk.

Ceyhun ortamdaki gerginliği dağıtmak ister gibi, "Teklifin ne?" diye sordu Manbel'e.

"Bir koruma muskası yaparım ve dışarı çıkıp eğlenirsiniz. Görünen o ki, bu genç kanın stresini atabilmek için biraz fani aktiviteleri yapması gerekiyor." Manbel'in teklifi ortamdaki sessizliği arttırdı. "Biraz değişiklik iyi olur."

"Ortada konuşulması gerekenler var," dedi Sezgi.

Manbel, "Tüm bunları sonra da konuşabilirsiniz," diye karşılık verdi.

"Gidelim," dedi Efken, gözleri gözlerimdeydi. "Biraz uzaklaşmış olursun."

"Yaptığın bencillikten mi?"

Efken'in gözlerinde öfke kıvılcımlarını gördüm. "Bu bencillik değildi, senin içindi."

"Yapalım bunu," dedi Yaren birdenbire ayaklanarak. Ortamdaki gerginliği dindirmenin başka bir yolu olmadığını düşündüğü kesindi. Göz ucuyla ona baktım, bir travmanın içine yeni dalmış olsa da güçlü görünüyordu. Bu kez toparlanması gereken değil de toparlamak isteyen o gibi duruyordu. "Dışarı çıkalım. Kafamızı dağıtalım. Konu ne bilmiyorum, kötü şeyler olduğuna da eminim evet ama burada oturup kötünün bizi bulmasını bekleyerek vakit kaybetmek de anlamsız. Yarın kötü bir gün olacaksa, bırakın da bugün güzel olsun."

"Kara kızım haklı," dedi İbrahim, ortamdaki gerginlik nefes alınamayacak kadar fazlaydı.

Hatem ne zamandan beri o tekli koltukta oturuyordu bilmiyordum ama "Sürü ve ben burayı koruruz," dediğinde Efken'in bakışları yüzümden ayrılarak ona çevrildi.

"Bir yere gidiyorsam, sen de benimle geleceksin."

Crystal avuçlarını birbirine çarparak, "Didişmeyi bırakın da yapalım şunu," dedi hevesle. "Öğle saatlerinde yanıma biraz kıyafet almak için buradan ayrılmıştım." Cebinden Manbel'e ait bir muska çıkardı. "Beni izleyeceklerini sanmam ama bu yaşlı mahlukat her ihtimale karşı bana bir muska verdi. Her neyse işte, yanımda bir halta benzeyeceğimiz parçalar var. Çünkü bilirsiniz ki ben her an güzel görünmeyi severim."

Sapphire, "Elbiseler olmadan da güzelsin," deyince Crystal onun yanağından bir makas aldı, bu Sapphire'ı bir çocuk gibi gülümsetti.

Durgun gözlerim Efken'in üzerindeyken, "Saçlarımı kurutacağım," dedim, Efken'in gözleri kısıldı.

"Kurutma makinesi banyoda," dedi İbrahim.

Efken'in yanından sıyrılıp geçerken arkamda nasıl bir ifadeyle bıraktığım boşluğa baktığını biliyordum. Banyoya geri girip yüzümde solgun bir ifadeyle saçlarımı kuruttum. Yüzümde yorgun bir ifade vardı, gözlerim endişeli baksa da gözlerim de yüzüm kadar yorgun bakıyordu; göz altlarım kararmış ve cildim çökmüştü. Banyonun kapısı aniden açılınca irkilerek omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. Crystal elinde duran kahverengi, deri makyaj çantasını birden bana doğru fırlatınca ani bir refleksle çantayı havada yakaladım.

"Ben de Sapphire'ın bana ettiği gibi sana iltifat etmek isterdim ama dürüst bir yanım var," diye şakıdı. "Biraz kapatıcı iyi olur."

Bir şey söylemeden ona öylece baktığımda yüzünde hüzünlü gölgeler gezindi. Ne hissettiğimi biliyor, beni hissettiklerimden uzaklaştırmayı deniyordu ama şu an için çabaları boşaydı.

Kapıyı kapatıp gözden kaybolurken elimdeki çantayı lavabonun tezgâhına koyup fermuarını açarken tekrar aynadaki kızla göz göze geldim. Biraz kapatıcı, gözlerindeki yorgun ifadeyi silmek için biraz da maskara o kıza iyi gelmişti. Şimdi daha az yorgun görünse de gözlerine sinmiş endişe, kaybolacağa benzemiyordu. Ruj sürmedim, fondötene ihtiyaç duymadım çünkü yüzümde bir maske gibi hissettiren ağır maddeyi taşımak istemedim, maskara bile kirpiklerime ağır hissettirdiği için silmeyi düşündüm ama biraz olsun sağlıklı görünmeye ihtiyacım olduğundan bunu yapmadım. Az miktarda allık yüzüme doğal bir renk vermişti ama o allığın altında kül renginde bir surat gizliydi.

Banyodan çıktığımda Efken'i ortalarda göremedim. Crystal siyah, deri bir etek, kırmızı bir kazak ve uzun deri çizmeleriyle merdivenleri inerken kolunun iç tarafına astığı kıyafetler dikkatimi çekmişti. "Bunları giy," dedi.

"Diğerleri nerede?"

"Hazırlanıyorlar." Gözlerini yüzümde gezdirirken merdivenin son basamağında dikiliyordu. "Efken'i soruyorsan, o da odanıza çıktı." Başımı sallayarak elindekileri aldım, basamakları çıkmak için bir adım atacakken Crystal, "Mahinev," diye fısıldadı.

"Hım?"

"Onu korumak için her şeyi yaparsın, ondan gizli ya da onun önünde. O yüzden sırf seni korumak için bunu yaptı diye ona bu kadar yüklenme."

"Mührü biliyorsun," dediğimde bu bir soru değildi, gözlerinde gördüğüm tam olarak buydu. Yalanlamadı. "Ne zamandan beri?"

"Bir mühür olduğunu biliyordum ama ne mührü bilmiyorum. Gücüyle ilgili olduğunu anlamıştım. En başından fark etmiştim. Yıldırım yağmurları yağdığında."

"Yaptığı şey akıl dışı."

"Sen de onun için akıl dışı bir sürü şey yaparsın."

Crystal'in haklılığı dişlerimi birbirine bastırmama neden oldu.

"Şu an endişelisin, onu korumak istiyorsun ve bu hakkı elinden alıp durduğu için ona kızıyorsun. Ama mantıklı bir şekilde düşünebildiğinde, birbirinize ne kadar benzediğinizi anlayacaksınız."

Gözlerimi merdivenlerin hemen yanı başında uzanan duvardaki guguklu saate çevirdim. Yelkovan, ben zamanla göz göze geldiğim anda bir adım daha attı.

Bakışlarımı Crystal'e çevirdim. Kelimeler ağzımın içinde yuvarlandı ama bir bütüne dönüşmedi. Kurabileceğim her cümle, kelime yığınlarıyla büyüyen bir çığ olup üzerime yıkılacakmış gibi hissediyordum.

"Giysiler için teşekkür ederim."

Crystal gülümserken, "Lafı bile olmaz," dedi.

Odaya çıkana kadar elimde tuttuğum kıyafet yığınının ne olduğuna bakmadım. Kapıyı açıp odaya girdiğim an yerde duran valizi gördüm. Gözlerimi kaldırarak, boydan camın önünde, kolunu kaldırıp elini cama bastırmış öylece duran adama baktığımda kucağımda duran kıyafet yığınını kalbime bastırdım. Yorgun görünüyordu, ileride çakan şimşekleri izlediği kesindi. Şimşeklerin bu kadar yoğunlaşmasının nedeni değişen duyguları mıydı?

Karanlık odaya bir adım attığımda şimşeğin güçlü mavi, beyaz ışığı parlayarak odanın içini aydınlattı. Sertçe yutkundum.

"Üzerini değiştirmeyecek misin?"

Birkaç saniye cevap vermeden dışarıyı izlemeye devam etti. Daha sonra elini camdan çekmeden omzunun üzerinden bana bakıp, "Sen hazırlan," dedi, aramıza bir duvar ördüğünü düşünmüyordum, bu uzak-

lığın nedeni bugün gözlerimde ikinci kez hayal kırıklığını görmekten kaynaklanıyor gibiydi.

Elimdekileri yatağın üzerine bırakıp üzerimdeki kıyafetleri ağır ağır çıkardım. Siyah askılı bir crop, siyah deriden kargocu pantolonu ve sokaktaki beni hiç etkilemeyen soğuktan korunmak için olan siyah, kısa şişme montu üzerime geçirdim. Yatağın ucuna oturup siyah, beyaz renkteki sneaker spor ayakkabıları ayağıma geçirirken Efken üzerindeki takımın düğmelerini çözmeye başlamıştı.

"Güzel olmuşsun," derken karanlığın içinde bir çığlık gibi parlayan mavi gözleri üzerimdeydi. Son düğmeyi de çözdü ve gömlek, eşsiz omuzlarından kayarak yere düştü. Gözlerimi kaldırıp onun kaya kadar sert duran vücudunu izledim; bir ateş karnıma, oradan da tüm vücuduma hızla akın ederek beni tutuşturdu. Gözlerinin içine baktığımda ateşin daha da harlanması beni çileden çıkardı. Bir adım atınca ayakkabılarının yerde bıraktığı ses, zihnimde çınlamaya dönüştü. Parmağını çeneme koyup, kafamı kaldırarak tamamen gözlerimizi buluşturduğunda yüzümdeki ifade nasıldı hiçbir fikrim yoktu.

"Bu gece ne konuştuk seninle, bunu hatırlıyor musun?" diye sordu, esrarlı sesinin etkisi gözlerimin kısılmasına neden oldu. "Ne demiştim sana?"

"Ne tepki vermemi bekliyordun, Efken? Rol yaptın. Endişeleniyor gibi yaptın ama zaten istediğin buydu, cadıların kaçmasını istedin. Bana rol yaptın." Söylediğim şey canını yakmış gibi kaşlarını çatsa da yüzündeki ifade hâlâ sertti. "Doğru bir karar verdiğini düşünüyor olabilirsin ama hayır, doğru bir karar değil. Ne demiştin? Gücü seviyorsun ve elinde çok fazla güç var. Bu güçle her şeyi yok edebileceğini düşünüyorsun ve karşılığında kendini yok etmekten de korkmuyorsun. Bu megalomanlık. Bu... Bu bencillik."

"Seni düşünmek zorundaydım."

"Zorunda falan değildin, Efken. Ben kapına düşen o kimliği belirsiz, korkudan titreyen insan kızı değilim artık. Ben kendimi koruyabilirim ama sen kendini yem ettin. Bana ağzını açıp yalan söylemedin belki ama beni kandırdın. Gücünü yedi düvele gösterdiğinde ne olacak? Benim peşimi bırakacaklar evet ama peki ya sen? Seni yok etmek için gelecekler."

Parmağını birden çenemden çekince yüzüm boşluğa devrildi. Burnundan sert bir nefes vererek sırtını bana döndüğünde, "Bu gücü nasıl hafife alırsın?" diye sordu, bir an damarlarımdan kan değil de buz akıyormuş gibi hissettim. "Nemesis sonsuz bir güç ve kudret, Mahi. Bu gücü hafife alma."

Nemesis onu ele mi geçiriyordu? Şaşkınlığımı gizleyemedim. Nemesis'in gücünün tadını alınca duramayacağını söyleyen kendisiydi, karanlığa kapılabileceğini, güce hayranlık besleyeceğini biliyordum ama bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Damarlarında Nemesis'in karanlığı dolaşmaya başlamış olabilir miydi?

"Efken," diye fısıldadım tedirgin bir sesle.

"Söyle."

"Bu güç hoşuna gitmeye mi başladı?"

Bir an omuzlarının gerildiğini, sırtındaki kasların seğirdiğini gördüm. "Bu da ne demek?"

"Bu güç sana haz mı veriyor?"

Aniden bana doğru dönünce geriye doğru çekildim, avuç içlerimi yatağın yüzeyine bastırırken parmaklarımın çarşaflara gömüldüğünü hissettim. Gözleri yeniden şimşek beyazıydı. Ne beyazı vardı ne de mavi irisleri. Aniden üzerime gelip dizini yatağa bastırıp beni sırtüstü yatağa yatırdığında ayaklarım yere basmaya devam ediyordu. Yüzüme şimşeğin ışıkları yayıldı, tüm çehremi aydınlattı ve bunu gördüğünü biliyordum.

"Ben," dedi Efken karanlık bir sesle. "Nemesis'in konağı değilim, Nemesis'in kendisiyim."

Yüzüme gözlerinden yayılan ışıklar aydınlık verirken, parmaklarım onun belirgin elmacık kemiğine dokundu.

"Senin içinde karanlığın olduğunu hep bildim," diye fısıldadım, gözlerini kısınca yüzüme yayılan ışık da azaldı. "Ama karanlığın ta kendisi olduğunu nereden bilebilirdim?"

Gözleri daha da kısıldı. Dudaklarımız arasında bir nefeslik boşluk vardı. Ne o beni öptü ne de ben onu öptüm. Hareket etmedik, bir gök gibi başımın üzerine serili duruyordu ve ben de yer gibiydim, o üzerimde asılıydı.

"Senin için kendi karanlığımı da yok ederim," dedi, kaşlarımı çattığımda fısıldadı. "Bu ne demek biliyor musun? Senin için kendimi yok ederim, demek."

"Beni korumak için dönüşmek zorunda olduğun bir şey yok," diye fısıldadım. "Yok etmek zorunda olduğun bir şey de yok."

"Ama korumak istediğim bir şey var. Onu korumak için, kendimi bile yok ederim." İşte bu cümle, dudakları dudaklarıma sürtünüp ruhuma akmadan hemen birkaç saniye öncesinde kurulmuştu. Dudakları dudaklarıma yaslandı ama öpüşmedik. Ruhuma doluştuğunu hissettim. Tüm hücrelerim onun kudretli varlığıyla kuşatıldı. Alnını alnıma yaslarken, "Ben hazırlanayım," dedi, sesi içimde bir ateş daha yaktı. Başımı salladığımda alınlarımız birbirine sürtündü, alnındaki çizgiler kaderini alnıma çiziyormuş gibi hissettim.

Efken kendisine ait çantadan siyah bir gömlek ve kot pantolon çıkardı. Onun hareketlerini gözlemlerken aynı pozisyonda uzanmaya devam ediyordum. Altındaki pantolonu çıkardı, kenara koydu ve siyah kotu bacaklarından geçirirken gözleri anlık bana dokundu. Bakışlarımı ondan ayırmadım. Gömleği çıplak bedenine geçirip iliklemeye başladığında yavaşça doğruldum.

Onu arkamda bırakıtım ve karanlık odadan çıkıp aşağı indim. Yelkovan bir adım daha attı, gözlerimi kaldırıp guguklu saate baktım. Saat 23.27'yi gösteriyordu. Evden çıkarken sessizdim.

Efken arabayı geriye doğru sürerek koruluktan çıkardığında tam yanında oturuyordum. Yağmur durmuştu, şimşeklerin ışıkları kilometrelerce uzaktaymış gibi küçük parıltılar şeklinde yanıp sönüyordu. Yol boyunca konuşmadım. Cama düşen kar tanelerini izledim, şehri yavaşça örten beyazlık beni dinlendirdi.

Umutsuz hissediyordum. Karanlığın içine doğru koşuyormuşum ve arkamda beni takip eden başka bir karanlıktan kaçıyormuşum gibi hissediyordum. Koştuğum karanlık Efken'in karanlığıydı, kaçtığım karanlıksa kendi karanlığım. Efken'in on dokuz yaşındaki bana ışık olabileceğini düşünen tarafımın karşısına geçip alayla gülen tarafım, onun karanlığını içmiş, sindirmiş, kabullenip kendisinden bir parça saymış olan tarafımdı.

Efken'in ara sıra bana dokunan bakışlarına karşılık vermedim. Vermek istemediğimden değil, o gözlere baktığımda daha da aciz hissetmek istemediğimden. Hissettiklerim canımı acıtıyordu. O kadar yoğun hissediyordum ki, bu kadar yoğun hissetmek mümkün olabilir miydi anlamlandıramadığımdan afallıyordum.

Köşeden ipleri sarkan dikişleri andıran düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Daha önce hiç görmediğim bir mekânın önünde durduğumuzda bakışlarım Efken'e çevrildi. "Bu mekân Ceyhun'un," dedi. Kaşlarımı kaldırarak gözlerimi mekânın girişine çevirdim. Altın renginin yoğunlukta olduğu mekânın önünde iki yarma duruyordu. Ceyhun bu işi epey boşlamıştı, onun için sorun olmuyor muydu?

"Biraz boş görünüyor."

Efken tüylerden birini bana uzatıp, "Cebine koy," deyince tüyü aldım ve dediğini yaptım. "Sadece hafta sonları kalabalık olur."

"Ceyhun burayı boşlamış olsa gerek."

"Onun yerine idare edecek birileri her zaman var."

Yaren, Crystal ve Sapphire arka koltukta olmalarına rağmen hiç konuşmadılar. Araçtan inip mekâna girdik. Loş, kırmızı bir ışık, dans pistini aydınlatıyordu. Müziğin sesi yüksek değildi ve içerisi tam da tahmin ettiğim gibi boştu. Barın granit tezgâhının arkasında dikilmiş bardakları kurulayan barmenin gözleri bize çevrildiğinde hemen arkamızdan Ceyhun ve diğerleri de mekâna girdi. Patronlarını gören personelin çoğu çevremizde dört dönmeye başlamıştı.

Hemen ileride, yüksek bir platformun üzerinde bir sahne vardı. Birçok enstrümana ev sahipliği yapan sahne de tıpkı dans pisti gibi kırmızı, loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Sezgi, Ceyhun'un kollarının altındaydı, yüzünde tedirgin bir ifadeyle etrafı süzüyordu. Üzerinde Crystal'e ait siyah, boğazlı bir elbise vardı. Yaren de siyah bir tayt, sırtı açıkta bırakan kırmızı bir kazak giymişti. Sapphire'ı süzmek için ona doğru döndüğümde uzun, ince bacaklarını siyah bir kot pantolonun sardığını gördüm. Soğuğa dayanıklı bedeni boyundan bağlamalı bordo bluzun içindeyken üşümüyor olmalıydı.

"Ceyhun Bey," dedi uzun boylu bir çalışan. Ceyhun yorgun gözlerle çocuğu selamladı. "Hoş geldiniz, efendim. Localara mı alalım sizi?"

"Hayır, burası iyi." Ceyhun, Sezgi'ye biraz daha sıkı sarılıp, "İyi, değil mi?" diye sordu.

Sezgi, avucunu Ceyhun'un göğsüne yerleştirip başını omzuna yaslarken, "Evet," diye mırıldandı.

Cam bir masanın etrafını çevrelediğimizde gözlerim Manbel'i aradı ama burada olmadığını anladım. Sürüyle beraber evde kalmış olmalıydı. Sanırım Yaren'in gecesini tamamen mahvetmek istemiyordu. İbrahim ile Yaren kendi aralarında bir şey konuşuyorlardı ama onlara kulak kesilmeyip bakışlarımı Efken'e çevirdim. Ne hissediyordu? Sezgi ondan hesap sorduğunda ne hissetmişti? Gözlerinin içine kırgınlıkla baktığımda ne hissetmişti? Efken'in gözlerine karanlık gibi çöken sessizliği izledim. O gözlerdeki sessizlik, bir çığlığa gebeydi ve göğüslerinden acının sütü taşıyordu. Efken Karaduman, seçimlerinden dolayı mı acı çekiyordu? Yoksa benim için mi?

Gözleri birden bana çevrilince bakışlarım panikle titredi ama ondan uzaklaşmadı. Efken'in uçurum mavisi gözlerinin etrafında zehir ve bataklık vardı. Efken'in gözlerinde içine düşen herkesi yok edecek güçte bir fırtına vardı. Gözlerimiz birbirine mıhlıyken yumruklarını sıktı. Avuçlarından bronz bileklerine kadar bembeyaz ilerleyen baskı, derisini ölümün rengine boyadı. Avuçlarında öfke varken gözlerinde acı vardı ve bu, gücünün getirdiği fırtınayla her şeyi alaşağı etmek yerine her şeyi sükunla karşılamasına neden oluyordu.

Sezgi, "Bu konuyu şimdi konuşmayacağız, tamam," dediğinde Efken'in otomatik bakışları Sezgi'ye çevrildi. "Çok üstüne geldim. Farkındayım." Sedefli yeşil gözlerini Efken'e değdirmeden konuşuyordu. "Ben de sana böyle çıkışmak istemezdim."

Efken cevap vermedi ama öfkesinden değil, haklı hissettiğinden de değil; Sezgi'ye hak verdiğinden. Onu tanıdığımı şimdi daha iyi anlıyordum. Herkesi manipüle edebilirdi, herkesin zihnine doğru olduğunu düşündüğü şeyi yerleştirip dayatabilir, karşısındaki onun yerleştirdiği düşünceyi kendisininmiş gibi kabullenebilirdi ama şimdi manipüle etmek istemiyordu. Şimdi sadece susuyor, hatasıyla yüzleşiyordu.

Sırtımı arkamda kalan duvara yaslamak istedim ama yine de dik durdum. Efken'in gözlerinde harflerin yanık izlerini görüyordum. Sessizce üzerine öylesine geçirdiği deri ceketini çıkarıp pistin ortasına bı-

raktı ve kaslı bedeni siyah gömleği yırtacak gibi asılırken, uzun adımları sahneye yöneldi. Basamakları kullanmaktansa yüksek platformdan yukarı atladı ve enstrümanların olduğu, loş kızıl ışıkla aydınlanan sahnenin altında kuyruklu bir ölüm yıldızı gibi parladı.

"Kafası fena atmış bunun," dedi Ceyhun parmağını kaldırıp personelden birine işaret verirken. Çocuk saniyesinde yanında bitti. "Bize tekila getir. Tuz ve limonu unutma." Çocuk başını sallayarak yanımızdan ayrıldığında Ceyhun sahnede duran Efken'e baktı. "Kafası çok atınca sığındığı şeylerden biri de bu."

"Ne?" diye sorduğumda, "Sadece izle," yanıtını aldım.

Efken parlak, siyah, etrafından kan kırmızı şeritler geçen baterinin arkasına oturduğunda bakışlarım ona odaklıydı. Gömleğinin düğmelerini açıp, kumaşı dirseklerine kadar sıvadı ve damarlı kolları ortaya serildi. Yerde duran siyah, ahşap bagetleri eline aldı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Hatem, bir çocuk gibi meraklı çıkmıştı sesi. İnsanların içine çıkmaya alışkın değildi, çoğu şeye yabancıydı. Ceyhun keyfi yerine gelmiş gibi Sezgi'ye daha sıkı sarılırken Hatem'e yandan küçük bir bakış attı, dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı ve oluşan tebessüm güven vadediyordu.

"Öfkesini kusuyor."

Kaşlarımı kaldırıp yeniden Efken'e baktım. Duyduklarım artık eskisi kadar tren çarpmış etkisi yaratmasa da bir anlığına onun piyanodan başka bir enstrüman çalacak olması şaşırtıcı ve ilgi çekici gelmişti. Efken bir müddet elindeki bagetlere baktı ve yalnızca başıyla ritim tuttu.

"Müzikle arası iyi," dedi Crystal, önüne koyulan tekilayı eline alırken çocuğa göz kırptı. Ardından tekilayı tek dikişte içip limon dilimini ağzına yerleştirdi. Birkaç saniye sonunda, "Adam öldürmediği zamanlarda müzik yapıyordu bildiğim kadarıyla," diye devam etti cümlesine.

Çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi kurduğu cümle, eskiden olsa beni şoka uğratırdı ama şimdi birini öldürmek öyle çok da yabancı bir durum teşkil etmiyordu benim için.

Ceyhun beni rahatlatmak istiyormuş gibi, "Masum biriyle hiçbir zaman sorunu olmadı," dedi.

İbrahim yavaşça yanıma sokulunca ona baktım. "Mustafa Baba bana ne demişti, biliyor musun?" diye sorduğumda İbrahim zaten be-

nimle konuşmaya hazırlanıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Geri dönmemin bir yolu varmış. Eski hayatıma..." Tekila bardaklarından birini alıp tek seferde kafama diktim, limon emmedim, tuz yalamadım; bıraktım ve tekilanın içimde bıçak gibi ilerlediğini hissettim. "Nigin Bağı'mın olduğu kişi hayatını kaybederse, geri dönebilecekmişim."

İbrahim donuk gözlerle bana bakıp, "Evet," dedi, bu zaten bildiği bir şeydi.

"Efken bilerek her oku benden alıp, kendi üzerine çekiyor, İbrahim." Onun başıyla tuttuğu ritmi izlerken, bu düşünceyi dile getirmek kalbimi küle döndürdü. "Cadıları ve diğer olabilecek her tehlikeyi benden uzaklaştırıp kendi üzerine çekti. Çünkü eğer ölürse, olur da gücü yetmezse, olur da yok edilirse, sıra bana gelmeden onun ölümüyle geldiğim yere geri dönebileyim diye."

Dile getirdiğim gerçek henüz yeni farkına vardığım bir gerçekti.

"Belki Nigin Bağı o ölmeden de bozulur. Belki de ölmesi gerekmiyordur," dedi İbrahim sessizce. "Ama gidersen, onun çok yaşayacağını da sanmıyorum, Mahinev."

Bir akrebin iğnesinin kalbime batıp, kalbimin atışlarını zehriyle felç ettiğini hissettim.

Bagetlerden biri metale sertçe çarptı.

Efken gözlerini yumdu ve yüzü ölümcül bir ifadeye büründü. Tepesindeki kırmızı ışık iki kez döndü, yerini maviye bıraktı. Ardından tekrardan maviye... Alnındaki damarlar seğiriyordu. Efken çenesini oynatıp yavaşça kafasını salladı ve ayağıyla ritim tutarken aniden davula, zile ve tekrar davula vurmaya başladı. Hafif başlayan ritim bir anda alev gibi harlandı, olduğum yerde onu izlerken kalbim ağrıyordu.

Ceyhun'un keyfi yerine gelmiş gibi güldüğünü gördüm. Çocuğa bir işaret daha verdikten sonra, "Karaduman'a şişe götür," dedi ve çocuk hızla siyah bir viski şişesini Efken'in ayakucuna koydu. Efken gözlerini yummuş, deliler gibi bagetleri bir zile bir davula indirirken çocuğun varlığını hissetmemişti bile.

Deli gibi çalıyordu. Profesyonel bir baterist gibiydi ve marifetli büyük elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki, gözlerim hızına yetişemiyor, görüntü bulanıyordu; ellerini seçemiyordum. Kalbim, davul ve zilden yükselen seslerle titrerken karnım başka bir hisle kasılıyordu. Olduğum

yere çakılı kalmış, ondan gözlerimi alamıyordum. Bagetleri sertçe davula çarparken dudaklarından bir küfür savruldu ama müzik küfrü yuttu.

"İşte böyle," dedi Ceyhun sırıtarak. "Rahatla, kardeşim."

"Siz ikiniz de normal değilsiniz," diye söylendi Sezgi. "Senin de sinirini atmak için neler yaptığını biliyorum."

Ceyhun, Sezgi'nin yanağına sert bir öpücük kondurup, "Bence yatak odası sırlarımızı orta yerde konuşmamalısın," diye mırıldanınca, Sezgi kıpkırmızı bir suratla Ceyhun'un omzuna vurdu.

Efken son kez davula sert bir darbe indirince bagetten yükselen çıtırtıyı duydum. Hırsını alamamış gibi kırık bagetle bir kez daha davula vurdu. Nefes nefeseydi, her an dönüşüm geçirecek gibi görünüyor, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kafasını kaldırıp onu izleyen birkaç kişiye, "Bana A5 bagetlerden getirin!" diye kükredi ve kırık bageti yere attıktan sonra ayakucundaki şişeyi açıp kafasına dikti. Başını geriye doğru atarak içtiğinden kırmızı ve mavi ışık doğrudan boynunu hedef aldı. İçkinin her bir yudumu boğazından inerken çizdiği kavisler âdem elmasını zorluyordu. Tek dikişte şişenin çeyreğinden fazlasını içmişti. Bileğiyle dudaklarını sildikten sonra ağzı açık şişeyi yeniden ayakucuna bıraktı ve Ulaş çalışanlara bırakmadan ona yeni bagetleri uzattı.

"Aranızda Nigin Bağı'ndan fazlası var, Mahinev," dedi İbrahim, sesi kısıktı, gözleri bende değil Efken'deydi. "Aranızda aşk var."

Efken'in mavi gözleri kısaca bana dokunduktan hemen sonra benden ayrıldı. Bagetlerden çıkardığı öfke, müziğe yansıdı. Çok sert bir ritim yakalamıştı. Terli saçları ışıkların altında parlıyordu.

İbrahim'in söylediği son şeyi onaylamadım da reddetmedim de.

Sadece, "Onun ölmesini istemiyorum," dedim.

"Efken'in ölmesine izin vermem. Gerekirse kendi canımı veririm onun için," dedi İbrahim, bu itiraf kalbimi tekletti.

"Ben de," diye fısıldadım.

"Ona âşık oldun, değil mi?" diye sordu İbrahim. Sesi sadece benim duyabileceğim tondaydı. Göz kapaklarım yavaşça gözlerimi örttü, siyah bir perde onu görmeme engel olduğunda derin bir nefes aldım ve ardından gözlerimi yeniden açtım. Burnumun direği sızlıyordu.

Efken'in bakışları beni buldu ama elleri durmadı. Öfkesi, kendiyle olan savaşı, benimle olan savaşı soğuk yüzünün her bir kıvrımında buz gibi eserken bakışlarımız birbirine sabitlenmişti. Gürültü öyle derindi ki yaptığı müziği içime işliyordu. Başımı yavaşça sallarken gözlerimi Efken'den çekmedim.

Bu, soğuk kanımın içinde kor gibi yüzen alev alev bir itiraftı. Önce kendime yapmıştım bu itirafı.

Sadece İbrahim'in duyabileceği bir sesle, "Âşığım," diye mırıldandım.

Efken'in bakışları dudaklarıma kayarken, gözlerinden surları fener tutulmuş gibi aydınlatan bir ışık seli süzüldü. Gözleri mavi ve kırmızı ışığın altında en parlak hâliyle bu defa ışık sızdırmadan parlıyordu. Bageti sertçe davula çarptı ve baget parçalanırken Efken elindeki bageti yere bıraktı. Müzik susmuş, bakışlarımız birbirine kenetlenmişti.

Yelkovan bir adım daha attığında artık akrebin üzerinde duruyordu.

Efken bir anda ayağa kalkıp baterinin etrafında dolaştı ve sahneden atlayarak indi. Uzun bacaklarının attığı her bir adım sert ve vurguluydu. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu ve ben de kılımı dahi kıpırdatmadan öylece durmuş, yüzümde sabit bir ifadeyle onun bana gelişini izliyordum.

Sonra bir anda, tüm kalabalığa rağmen elini boynumun altında, kalbimin biraz üzerinde hissettim. Beni geriye doğru itmeye başladı. Herkesin gözlerinin bizde olduğunu hissedebiliyordum ama bakışlarımı onun bana saplanmış bakışlarından koparamıyordum. Gözleri keskindi, bıçaklarla bilenmiş gibiydi, emindi, korkusuzdu, acizdi ve sahipti. Dudaklarımız iki düz çizgi şeklinde gerilmişti, ikimizin de ruhu sert bir diyaloğa girmiş gibiydi ama dudaklarımız oynamıyordu bile.

Duymuş muydu? Mümkün dahi değildi.

Sırtım sert bir duvara çarptığında Efken hırlayarak dudaklarıma saldırdı. Dili, dudaklarımın yarığını araladı ve içeri daldı, dişlerim boyunca dolaşıp içimi titretti. Elleri kalçalarıma indiğinde ona karşı koymuyordum.

Kızıl ışık başımızın üzerinde soluk bir şekilde yanıyordu. Efken beni tek seferde kalçalarımdan kaldırarak kucakladı ve ben bacaklarımı onun beline dolarken ağızlarımız açlık kavgasına tutuştu. Dudaklarıyla dudaklarımdan bir şeyleri tekrar koparmak istiyor gibiydi. Aç ve şehvetli, öfkeli ve çaresizdi.

Kalçalarımı sertçe avuçlarken, "Eve," diye inledi. "Hemen."

Sertçe yutkunmamla İbrahim öğürür gibi bir ses çıkarıp, "Kör olsaydım da Efken'in şu kızışmış ve çiftleşmek için sahibinin bacağını kerken köpek hareketlerini görmeseydim," dedi.

Efken alt dudağımı ısırarak çektikten sonra İbrahim'e ters bir bakış attı. "Sikerim senin tahtanı, boş boş konuşma benimle."

"Ben artık seninle ömür boyu konuşmayı düşünmüyorum zaten, canım. Gözümün önünde başkasını patates çuvalı gibi omuzladığını gördükten sonra hayatta konuşmam. Benim de bir onurum, gururum var. Bu kız geldi geleli boynuzlarım karşı yakadan seçilir duruma geldi."

"Senin onurun ve gururun mu vardı zaten amına koyayım?" diye sordu Efken alayla.

"O kadar haklısın ki," dedi İbrahim. "Ben yine yüzsüz gibi yastığıma seni düşünerek sarılacağım. Neyse, şunu bil ki, seninle önümüzdeki salıya kadar küsüz."

Efken öfkeyle homurdandı ve beni daha sıkı tuttu. Kucağındaydım, etrafımızın arkadaşlarımızla kuşatıldığını düşünecek olursam bu bayağı utanç verici bir durumdu. Yüzümü onun boynuna gizleyerek Yaren'e baktım. İki eliyle yüzünü örtmüş, parmaklarının arasından bize bakıyordu. Göz göze geldiğimizde İbrahim'in bir benzeri olan sırtlan sırıtışıyla bana baktı.

"Önümüzdeki on yıl evlenmek istememe nedenim sizi bu hâlde görmüş olmamdan kaynaklı olacak," dedi ne diyeceğini bilemiyormuş gibi afallamış bir ses tonuyla.

"Ama pötürcüğüm," dedi İbrahim bu fikir onu dehşete düşürmüş gibi.

"Pötürcüğüm mü?" Durgun Sezgi bile eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "İbrahim, Efken'in burada olduğunun farkında mısın sen?"

"Efken burada demeyelim de İbrahim'in eceli burada diyelim," dedi Ceyhun sırıtarak.

"Gayet burada olduğunun farkındayım, canım. Ama kendisi beni pek de sikine takmadığı için artık onun burada oluşunun umurumda olduğunu zannetmiyorum." Yaren'e dönüp dudaklarını büzdü. "Öp beni, Yaren."

"Gel götümü öp," dedi Efken. "Götlek."

"Ahlaksız teklif yaptın bana. Yani bu demek oluyor ki... Hâlâ bir şansımız var." İbrahim sırıtıp ciğerci kediler gibi Efken'e bakarken Efken'in kulağına yavaşça, "Aldırış etme ona," diye fısıldadım. "Bu seferlik."

Efken bana baktı. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarak kollarımı boynuna doladım ve bakışlarım derinleşti. Gözlerini yumup derin bir nefes alırken, "Kes şunu," diye fısıldadı. "Bakışlarınla her şeyi yaptıramazsın."

"Yaptırır gibi duruyor," dedi Hatem saf saf.

"Eridin kızın bakışlarına," dedi İbrahim. Efken onu duymamış gibi cevap vermeyince, "Evet, görüyorsunuz, yine adamdan sayılmadım," diye homurdandı.

"E adam mısın sen birader?" diye takıldı Ulaş ona.

"Sus lan sen, gece saat başı uyanıp beni kontrol edip durdun sırtlan olurum da götünü ısırırım diye."

"Sen şimdi neden özelimizi ifşa ediyorsun?" diye sordu Ulaş.

"Ben öyle uygun gördüm," dedi İbrahim gerinerek.

Ortam yumuşamış sayılırdı. Tekila bardakları masaya arka arkaya geldi, arka arkaya boşalıp geri gitti ve yeniden dolarak geri geldi. Bir süre sonunda herkesin kanında alkol dolanıyordu. Hatem daha önce hiç içmediği için tadını garipsediği alkolden hoşlanmıştı, tekila bardağının dibini yaladığını gördüğümde bu beni güldürmüştü.

Bir ara Sezgi'nin yüzünü buruşturarak masadan uzaklaşmaya başladığını gördüm. Keyifli sohbetten uzaklaşarak arkasından gittim. Lavabonun kapısını açmasıyla öğürerek kabinlerden birine doğru koşması bir oldu. Ağır adımlarla tuvalette ilerlerken, "Sezgi?" diye fısıldadım. Alkol mü midesini bulandırmıştı? Çok içmediğini düşünüyordum.

"Mahinev, bir saniye lütfen." Kabini kapattı. Öğürüşlerini dinlerken kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı kapalı kabin kapılarından birine yasladım. Sifona basana dek sessizlikle beklediğim Sezgi, sonunda kabinden çıkarken yüzü ruh gibiydi. Elini suyun altına soktuğu an su açıldı, kafasını kaldırıp lekeli aynadan yüzüne, sonra da arkasındaki kabine yaslı onu izleyen bana baktı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Midem kötü."

"Alkol mü dokundu?"

"Bilmiyorum, belki de öyledir."

Başımı omzuma yatırıp, "İyi olduğuna emin misin?" diye sorduğumda bakışları hâlâ aynanın yüzeyindeydi. Gözleri tekrar kendisinden ayrılıp bana dokundu.

"Efken'e kızgındım, daha sonra bunu neden yaptığını anladım," dedi. "Kızgın hissettiğimde hasta olurum bazen. Ondandır muhtemelen."

"Çok yemek de yemedin bugün. Bu yüzden mi?"

"Hayır. Seni kırmak istemem, yaptığın yemekler çok lezzetliydi ama ben yemek kokusuna karşı hassasım sanırım. Biraz midemi bulandırdı. Yaptığın yemek değil, yemeğin kokusu."

Çatık kaşlarla yüzünü izlerken, "Ne kadar zamandır böyle?" diye sordum.

"Ne?"

"Ne kadar zamandır yemek kokusundan tiksiniyorsun?"

Bir süre durup düşündü. "Bir süredir. Yani birkaç haftadır kokulardan hoşlanmıyorum. Bu da cadılık denen zımbırtının bedenimde yarattığı yan etkilerden biridir belki de."

"Sezgi," diye mırıldandığımda aynanın yüzeyinden bana uzanan soru işareti dolu bakışları izledim. "En son ne zaman regl oldun?"

"Geçen ayın-" Bir an durdu, ıslak ellerini havaya kaldırıp parmaklarını tek tek indirdi ve kaşlarının çatıldığını gördüm. "Sanırım bu ay geciktim."

Ortaya yatıracağım gerçeğin onda panik yaratmamasını umut ederek, "Hamile olabilir misin?" diye sorduğumda irkildi.

"Ne?"

"Bu biraz özel bir soru ama korunuyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi, sonra küçük bir an için aklına uygunsuz bir sahne gelmiş gibi kaşlarını çatıp, "Yani bazen unuttuğum oluyor," diye fısıldadı.

Sırtımı kapıdan ayırıp ona doğru adımlamaya başladım. "Sanırım bir test yapman gerek."

"Buna ihtimal vermek istemiyorum," deyince duraksadım.

"Neden?"

"Bizim hayatımız, ne benim ne de Ceyhun'un, böyle bir şeye uygun hayatlar değil," dedi Sezgi, yüzünde aslında aile kurmayı ne kadar iste-

diğine dair umutla yüklü kırık bir ifade belirse de dile getirdiği kelimeler tam aksini savunuyordu.

Onun düşüncelerini sabote etmek istemesem de "Bu saçma bir düşünce," dedim. "Kimin hayatı bir çocuğa yetecek kadar mükemmel ki?"

"Bir çocuk büyüteceksen, bunu olabildiğince iyi bir ortamda, iyi şartlar altında yapmalısın," dedi dalgın bir sesle.

"Bunu sen testi yaptıktan sonra konuşalım mı?"

Sezgi tedirgin gözlerle aynaya baktı ama bana cevap vermedi. Söyleyecek bir şeyleri varsa da bu konunun açılmasıyla toprağın altına gömülmüştü. Birdenbire karamsar bir ruh hâline büründüğünü görmek, ona bu ihtimali söylediğim için pişmanlık hissetmeme neden oldu.

Diğerlerinin yanına döndüğümüzde ve Ceyhun, Sezgi'yi kolunun altına çekip şakaklarını öptüğünde bile Sezgi'nin dalgın gözleri tek bir noktayı izlemeyi sürdürdü. Ceyhun onun neden durgun olduğunu bilmiyordu ama ben biliyordum. Ya hamile olduğu için korkuyordu ya da bu ihtimalin onu mutlu etmesinden... Bir yanı, kahrolası insan tarafı bir yuva, bir çocuk, Ceyhun ile geçireceği mutlu ve uzun bir ömür istese de bir tarafı vardı ki, mutlak karanlıkta büyülerle hapsedilmiş bir cadı olduğunu biliyor, bu düşünceden korkması için onu âdeta titretiyordu.

Gecenin daha da ilerleyen saatlerinde Hatem, İbrahim'in ona öğrettiği figürleri sergileyerek dans ediyor, İbrahim de ona ayak uyduruyordu. Çok geçmeden Ulaş da onlara katılmıştı. Bir insan, bir yarı insan ve bir kurdun birlikte dans edişini izlemek tuhaftı ama komikti de.

Yelkovan bir adım daha attığında, zaman da yelkovana uyarak bir adım attı.

Uykuya dalan Yaren'i kucağında taş eve sokan Efken'in sırtını izlerken arabanın önünde dikiliyordum. Kalçamı kaputa yaslayıp gözlerimi hemen yan tarafımda durgun bir şekilde parlayan göle çevirdim. Diğerleri de taş eve girdi ama İbrahim dışarıda, benim yanımda kaldı. Cebinden bir sigara paketi çıkarıp sigarayı dudaklarının arasına dengelediğinde bakışlarım yüzünde dolaştı. Sigaranın ucunu ateşe verip bir duman çektikten sonra, "İçeri girmeyecek misin?" diye sordu bana.

"Biraz hava alacağım." Gözüm elindeki sigaraya takıldı. "Elinde eğreti duruyor desem kızar mısın?"

Güldü. "Neden sana kızayım ki?" Sigaranın dumanını dışarı üflerken gözlerini göle çevirdi. "Yaren hiç belli etmiyor ama ruhu kırgın, içi kırgın. Hissediyorum onu ben. Bir insanı hissetmek ne tuhaf şey, değil mi? Konuşmasa bile anlamak, söylemese bile neyi düşündüğünü, nasıl hissettiğini, neden sustuğunu bilmek. Tuhaf bir şey."

Söylediklerinde ruha dokunan bir şeyler vardı. İnsanın içinde kendini bulduğu, bir şekilde yaşadığı bir şeye benzettiği... Efken'in sessizliğinden bile birçok şeyi anlayabiliyordum. Efken de benim bir bakışımdan, bir susuşumdan anlıyordu. O yüzden İbrahim'in ne söylemeye çalıştığını anlamak benim için daha kolay oldu.

"Yaren bu süreci çok iyi sırtladı ama sırtında yaralar oluştuğu gerçeğini değiştiremeyiz," dediğimde, İbrahim kurduğum cümle onu yaralamış gibi derin bir nefes alarak göle baktı. "Şımarık bir çocuk gibi görünmek istemediğinden susuyor ama bu süreç aslında asilik yapma hakkını, ağlayıp ortalığı yıkma hakkını veriyor ona. Yine de yapmıyor. Olgun bir kız. İnsanı en çok da sustukları, içinde yaşadıkları yıkar. O yüzden ben de onun için tıpkı senin gibi endişeliyim. Keşke bu süreci yaşaması gerektiği gibi yaşasaydı."

"Manbel'in gırtlağını sıkmak istiyorum," dedi İbrahim açıkça. "Öte yandan onu da anlıyorum. Yaren'den haberi bile yokmuş. Buraya girmesi zaten yasaktı, tutulmada oluşan yırtık sayesinde içeri sızabildi. Eminim onun için de büyük bir şok oldu bu."

"Kızını görür görmez hissedip anlaması onun için de trajik evet ama Manbel'e sempati duymam için yeterli bir sebep değil," dediğimde İbrahim başını sallayarak beni onayladı.

"Yaren, babasını hiç görmese de bir süper kahraman gibi düşlüyordu, bir anti kahraman gibi değil. Manbel onun hayalindeki insan değil. Öğrendiği şey yeterince büyükken, öğrendiği şeyin baş kahramanının Manbel olması onun için dehşet verici olsa gerek."

"Senin sırtlanlık olayına da sakin tepkiler vermiş olmalı," dediğimde İbrahim başını salladı.

"Sevgilisinin bir leşçiye dönüşmesi pek de iç açıcı hissettirmemiştir, buna eminim," dedi alayla. "Bazen bu bir rüyaymış gibi geliyor. Uyanacağım ve kardiyo yaptıktan sonra eve dönüp kahvaltı edeceğim, sabah haberlerinde gördüklerime sövüp okula gideceğim, sonra da antren-

manlara katılacağım, basketbol maçı için çocuklarla sözleşeceğim..."
Dalgın bir şekilde gülümsedi. "Ama o kadar uzun zamandır uyuyorum ki, ya komaya girdim ya da her şey etimi acıtacak kadar gerçek."

"Aklını kaçıracakmış gibi hissettiriyor, değil mi?"

"Buraya ilk geldiğimde herkes aklını kaçırmış biri olduğumu düşünüyordu, hatta ben de aklımı kaçırdığımı düşünüyordum. Hikâyeyi biliyorsun zaten." Sigarayı tutan eliyle şakaklarını ovup, "Cadılar konusunda ne yapacağız?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

Bir an bir atın nallarının çıkardığı sesi duyunca irkilerek dikkat kesildim.

İbrahim bunu duymamış gibi, "Ne oldu?" diye sorunca, tıpkı onun bana sorguyla bakan gözleri gibi ben de ona soru işaretleriyle baktım.

"Duymadın mı?"

"Neyi?"

Kafamı kaşıyıp, "Bir ses duydum gibi geldi," dedim karmaşa içinde.

"Kafan iyiden iyiye dağılmış olsa gerek. Boş ver cadıları, gidip biraz dinlen."

"Haklısın."

Taş eve doğru ilerlediğim sırada, "Mahinev," dedi.

"Hı?"

"Baklava için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen yaparım."

"Gerçekten mi?"

Gülümserken, "Evet," dedim. "Gerçekten."

Bana minnettar gözlerle bakması gülümsememi derinleştirdi. Taş eve girip kapıyı aralık bırakarak üst kata tırmandım. Onunla kaldığım oda karanlıktı, şimşeklerin ışıkları dört bir yanı aydınlatmayı bırakmış olmalıydı. Bu sakinleştiğine mi delalet ediyordu?

Yelkovan bir adım daha attı.

Dizimi yatağa bastırıp uzandığı yatağa çıktığımda gözleri beni buldu. Bir kedi gibi ilerledim, yavaşça onun göğsüne kadar geldim ve uzun saçlarım yüzüne döküldü. Eli yüzüme kaydı, gözlerimiz birbirinde sabit dururken dudaklarımı avuçlarına bastırdım.

Zamanı onun kollarında yaralıyordum.

Benim topraklarımda onun kendine ait surları vardı. Belki de onun toprakları bendim. Efken elini elime koyup havaya kaldırdı, elimin dışını öperken saçlarım yüzüne sarkmaya devam ediyordu.

Tam dudaklarımız birleşiyordu ki, birdenbire devamlı olarak duyduğum yelkovanın sesi kesildi.

Bir bıçağın kabzasından çıkarken ki şakıma sesini duydum.

Ardından yeniden o atın nallarının sesini... Etrafında sihir uçuşan bir çan sesi kalbimin içinden yükselerek dışarı yayıldı.

Zaman durdu.

Saatler sustu.

Bir şey, kafamı çevirip boydan camdan görünen ormana bakmam için elindeki bıçağı sırtıma yaslamış gibi hissettim. Kafamı yavaşça kaldırdım, omzumun üzerinden geceyi giyinmiş gökyüzünün altında beyazlar içinde bir gelin gibi duran ormana baktım.

Göz bebeklerim bir anlığına ince, uzun bir elips şeklini aldı ve saniyeler sonra genişleyerek tüm harelerimi kapladı.

İstanbul'da zaman *yeniden* akmaya başladı. Eskiden oturduğum sokakta bir araba çalıştı. Arabanın arkasından koşan küçük bir kız çocuğu kaybolmakta olan arabanın egzozunu gördü. Hareketsiz duran bir otobüsün eskiyen mekanik kapısı gürültüyle açıldı. Bir peronun önünde kalbini emanet ettiği kişiyi bekleyen kızın hemen önünden bir tren geçti; tren kızın saçlarını savurdu. Kızın saçlarındaki yasemin kokusu yaşlı bir kadının burnuna dokundu; aynı tren rüzgârı o yaşlı kadının gençlik hatıralarını kaleme aldığı defterin sayfalarını uçurdu. Ütüsüz pantolonu parmaklarıyla ütülemeye çalışan bir adam, diğer yakadaki görüşmesine geç kalmaktan korkuyordu. İlk vapur iskeleden kalktı, bir adam elini alnına çarpıp telaşlı bir küfür savurdu.

Bir kitabın kapağı açıldı.

Miraç artık Varta'daydı.

İSTANBUL

Havada asılı duran sorunun cevabı kaderi belirleyecekti.

Saniyeler akmayı kesen zamanın üzerine devriliyor, zamanın üzerinde birikiyordu. Miraç'ın şaşkınlığı kaybolmadı. Hemen diğer odadaki televizyondan yayılan ses tüm odalara dağıldı.

Bir son dakika haberiydi, sunucu titreyen bir ses, dehşetle bakan gözlerle durumdan bahsediyordu. Uzmanlar bir araya gelmek için yollara koyulmuştu, gökbilimciler, gizli örgütler, su yüzeyine çıkarılmamış bilgilerle dolu gizli istihbaratların tamamı bu konuya odaklanmıştı. Dakikalar içinde dünyanın kaderi değişmişti.

Tüm gözler İstanbul'un üzerindeydi; gece ve gündüzü aynı anda haznesine alan yedi cihanın büyülü kentinin...

Çok geçmeden farklı dinlerden sözcüler de bu konuyla ilgili yayınlar yapmaya başlamıştı. Kimi kıyametin koptuğunu söylüyor, kimi simülasyonun sonunda bozulduğunu ve herkesin bir simülasyonda yaşadığını iddia ediyordu.

Gürültüler çoğalırken Aykan'ın bakışları oğlundaydı.

"Bir seçim yapmak zorundasın, Miraç," derken aslında asıl seçimi yapan Aykan'dı. "Ablanın yanına mı gideceksin, yoksa burada mı kalacaksın?"

"Gideceğim."

"O zaman harekete geçmeliyiz." Aykan oğlunun yanından geçip giderken kalbine saplanan endişe ağrısından herkes bihaberdi. "Beni takip et!" diye seslendi oğluna.

Miraç, gözlerini camdan zar zor ayırıp odadan çıktı. Babası kiler olarak kullandıkları, bir kez bile içini gezme şansı bulmadığı odanın kapısını açıp içeri girdiğinde Miraç'ın bakışları durgundu. İkilemde hissederek kilerden içeri adımını attı ve kilerin tavanından sarkan eski ampul, sarı bir ışık vererek yandığında babasının kolileri karıştırdığını gördü. Delirmiş gibi, hayati bir şeyi arıyormuş, bulamazsa elindeki her şeyi kaybedecekmiş gibi telaşla kolileri açıyor, içindeki kalın ciltli kitapları zemine fırlatıyordu.

"Madem oraya gidebiliyorum, sen neden gitmedin?" Miraç'ın ortaya yatırdığı soru, Aykan'ı ayakları altına alarak ezebilecek kadar güçlü bir soruydu.

Arkan kolilerden birini daha açarken, "Benim burada bir yansımam yok, evlat," dedi. Miraç bu cevaptan hiçbir şey anlamadığı için kaşlarını çatıp, yerde birikmeye başlayan kitap yığınının arasından babasına doğru ilerledi.

"Ne demek istiyorsun, baba? Anlamıyorum."

Aykan duraksadı, elinde kalın kitaplarla boşluğa bakarken burnundan sert bir nefes verip, "Miran ve sen ikizlersiniz. Boyutlar arasında ikiz kardeşlerin kadim kapıları açtığına inanırlar. İkizlerden birinin diğer boyuta geçmesi mümkündür çünkü öteki ikiz ait oldukları boyutta yaşamaya devam eder."

"Madem gitme şansım vardı, neden en başında beni oraya yollamadın?"

"Çünkü o zaman ablanın bize ihtiyacı yoktu," diyen Aykan'ın gözleri omzunun üzerinden oğluna ucundan kan damlayan bir kılıç gibi keskinlikle çevrildi.

Miraç'ın kalbinin vuruş sesleri donmuş zamana yayılırken, "Bu gök olayı, saatlerin birdenbire hareketini kesmesi, tüm bunlar ablamla mı ilgili?" diye sordu. Alacağı cevaplardan korkuyordu ama duymazsa da aklını kaçıracak gibi hissediyordu. "Ablam iyi, değil mi? Yaşıyor."

"İyi, merak etme. O her boyutta yaşayabilecek kadar kuvvetli bir kadın."

"Ablamdan söz ediyoruz baba, o itiraf etmese de karanlıktan bile ürperir."

"Ablan kendi gücünü keşfetti, Miraç." Aykan gözlerini oğlunun gözlerinden ayırmadı. "Şimdi sıra sende."

"Bende mi?" Miraç kaşlarını daha da çatıp ayağının önüne düşen kitaba baktı.

"Evet. Senin gücün rüzgârda gizli, hızda saklı." Babasının gizemli kelimeleri, eline kalın ciltli bir kitap almasıyla sessizliğe dönüştü. Miraç kafası karman çorman hâlde başını kaldırıp babasına baktığında babasının toz içinde büyük bir kitabın sayfalarını karıştırdığını gördü. "Miran uyuyor, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Hâlâ zamanımız var. O uyanmadan seni diğer boyuta yansıtmalıyım."

"Ne-"

Aykan oğlunun gözlerinin içine bakıp, "Zamanın Hançeri bir süredir İstanbul'daydı," dediğinde Miraç her şeyi kavramak adına babasına kulak kesildi. "Düzeni korudu, zamanın akışını yönetti. Fakat bir sahibi vardı. Bir asır önce ölen sahibi yeniden reenkarne olarak İstanbul'da

dünyaya gözlerini açtığında, Zamanın Hançeri, Yerebatan Sarnıcı'nda bulundu. Onunla birlikte boyut değiştirerek İstanbul'a gelmiş, gelişiyle zaman dengeleri değişmiş, geceler kışın daha uzun, yazın ise daha kısa olmaya başlamıştı. Bu dengeyi korudu, geceleri açığa çıkan kötü enerjiler sadece kış aylarında ortalarda dolaşabildi. İnsanlar kış aylarında daha az sokağa çıktı, enerjiler birbirine rastlamadığı için de daha az insan hasar gördü. Bir süredir Zamanın Hançeri sahibi, yani hükümdarı artık İstanbul'da değil, orada. Şimdi hançer, sahibini istiyor."

Miraç duydukları karşısında ürperse de sakince, "Bu durumun ablamla ne ilgisi var?" diye sordu.

"İlgisi var. Hançer sahibine gittiğine göre kapılarında onları bekleyen büyük bir şey var. Sen sormadan söyleyeyim, ablan ve hançerin sahibi çoktan birbirlerini bulup bir ekip kurdular bile. Eğer ablan ve hançerin sahibi geçmişlerinde de müttefik olmasalardı, ablan hançerin bulunduğu Yerebatan Sarnıcı'nda mı doğardı sanıyorsun? Annen bu anıyı binlerce kez anlatmıştır. Yerebatan Sarnıcı'nda sancılarının tuttuğunu, doğumunu orada bir anda beliren, melek olduğunu düşünüp ona dualar ettiği ebenin yaptırdığını."

"Orada birlikteler mi diyorsun?"

"Evet. Ve şimdi hükümdarın hançerini bulabilmesi için sana ihtiyacı var. Hançer bir yabancının eline geçerse, işte o zaman, zaman sadece burada değil, orada da kesilir ve ablan ne kadar güçlü olursa olsun, karşısındakilere karşı müşkül duruma düşer. Ne zaman Zamanın Hükümdarı hançerini eline alacak, işte o an İstanbul'daki denge geri gelecek, zaman tekrar akacak ve hançerin sahibi hükümdar da hançeriyle ablana yardım edecek. Yani Zamanın Hançeri sadece ablana yardımcı olmayacak, aynı zamanda buradaki kaosu da ancak onun sahibine ulaşması durduracak. Ortalık karışıyor, Miraç. Sırlar açığa çıkarsa insanlık büyük bir karanlığa sürüklenecek. İstanbul'daki bu büyük değişim diğer ülkelerdeki gizli örgütlerin yakın incelemesine girecek, bilinmeyenin peşinde olanlar bunun da peşine düşecek."

"Gideceğim," dedi Miraç hiç düşünmeden.

"Miran'ın odasına git ve uyuduğundan emin şekilde beni bekle, oğlum."

Miraç kilerden çıkarken aklında cevap bulmamış çok soru vardı. Annesi ve kardeşi derin bir uykudaydı, Mahzar olanları düşünürken sa-

londaki koltukta uyuyakalmıştı. İkizi ve annesi, ablasının uzun süredir aralarında olmamasını garipsemiyordu ama artık bunun nedenini o da biliyordu. Bir tesir altındaydılar. Ablasını aramamaları da bu yüzdendi. Peki uyandıklarında ne olacaktı? Holden geçerken canlı yayında açıklamalar yapmaya devam eden spiker kadının sesine hararetli tonlamayla konuşan bir erkeğin sesi eşlik ediyordu. Dünyanın gözü İstanbul'daydı ve annesi ile Miran uyandıklarında buna ne tepki vereceklerdi, hiçbir fikri yoktu. Bu tepkiyi görebileceğini de düşünmüyordu.

Çünkü biliyordu. Onun için gitme zamanı gelmişti.

Miran'ın odasının kapısını sessizce açtı. Siyah perdeleri çekti, odayı kısmen karanlığa boyadı ve ikizinin düzenli aralıklarla alıp verdiği nefesin sesini dinleyerek düşüncelerden sıyrılmayı denedi.

Babası bir süre gelmedi, gelmedi çünkü elinde bir kalem ve parşömen kâğıdı tutuyordu; gelmedi çünkü kolilerin arasında gözlerinde kederli bir ifadeyle kızına ilk, belki de son satırlarını yazıyordu.

Satırlar büyük bir acıyla başlasa da kelimelere bunu yansıtmamaya çalıştı. Mektubunu sonlandırırken içinde bir daha onu göremeyecek olma ihtimalinin korkusu vardı. Aslında bu ihtimalden fazlasıydı, bu kendi içinde kabullendiği bir gerçekti. Şimdi oğlunu da gönderiyordu. Buna mecburdu çünkü düzeni yok edemezdi, buna mecburdu çünkü bunu yapmazsa ortalık yangın yerine dönecekti. Oğlunu da bir daha göremeyecek olursa, ne yapardı? Oraya giden biri, ne zaman geri dönebilmişti ki?

Alması gereken her şeyi aldı ve yüzünde buz gibi bir ifade, kalbinde yangından sıcak bir hisle oğlunun odasına yürümeye başladı.

İçeri girdiğinde bir elinde tuttuğu tütsü tabağını Miran'ın komodinin üzerine bıraktı ve dumanı eliyle oğlunun yüzüne itti.

Miraç, "Ne yapıyorsun, baba?" diye fısıldadı sessizce.

"Uykusu ağırlaşsın diye bir tütsü. Uyanırsa her şey berbat olur."

Miraç, ikizine bakarken gözleri tedirgindi. Bakışlarını babasına çevirince, Aykan komodindeki abajuru yaktı. Zayıf ışık duvarlara ikisine ait gölgeler çizdi.

"Avucunu aç," dedi Aykan. Miraç düşünmeden avucunu açtı, avucunun içine bırakılan rulo şeklinde, kurdele ile bağlanmış parşömen kâğı-

dını görünce sersemleyerek gözlerini kaldırdı ve babasına baktı. "Cebine koy. Oraya ulaştığında ablana ver."

Miraç, dakikalardır hissetmediği o karanlık baskıyı şimdi tüm göğüs kafesinde hissediyordu.

Parşömen rulosunu cebine atarken, "Baba," dedi. "Seni bir daha göremeyecek miyim?"

Aykan bu soruyu beklemediği için kızıl gözlerinde bir yıkımla oğlunun gözlerinin içine baktı. "Böyle bir ihtimal olduğunu söyleseydim, gitmez miydin?"

Düşünecek çok da zamanı yoktu ama burayı özleyeceğini biliyordu. Annesini, ikiz kardeşini, abisini, arkadaşlarını, babasını... Burada ona ait bir hayat vardı ve bu hayatın içinden bir şafak vakti çıkıp gideceğini, bir daha da dönmeyeceğini bilmek yıkıcıydı.

Yine de "Giderdim," dedi. Bu, Aykan'ın oğlundan beklediği cevaptı. Güçlü bir doğaüstü erkeğinin seçimi savaştan kaçmak değil, savaşmak olurdu. Demek ki düşündüğü gibi, güçlü olacaktı. Miraç henüz bilmese de Aykan'ın zihninde dolaşan bu gerçek, ileride Miraç'ın hayatını kökünden değiştirebilecek güçteydi. Değişim tam da bugün, bu şafak vaktinde meydana gelmek üzereydi.

"Ablana iyi olduğumuzu söyle," dedi Aykan, sesi stabil duyulsa da içi duyguların alev aldığı bir kuyu gibiydi; öyle derin bir kuyuydu ki gayya bile onun yanında bir avuç sayılırdı. Bir kitabı tam ortalarına doğrulttu. Gözlerini bir anlığına mışıl ışıl uyuyan, yansıma görevini üstlenen ikize kaydırdı. "Mutlu olduğumuzu, sağlıklı olduğumuzu, onu özlediğimizi ama her şeyin üstesinden gelebildiğimizi. Ona bunları söyle."

Miraç boğazında biriken düğüme rağmen sadece başını salladı.

"Ona her ne olursa olsun, her zaman güvendiğimi ve onunla gurur duyduğumu da söyle. Hâlâ benim küçük kızım olduğunu söyle, ne zaman kalbinin derinliklerinde korkuyu hissetse elimi omzunda hissetmesini söyle. Benim kalbim her zaman sizle atıyor olacak."

Miraç, son cümlenin ona verdiği ıstırap yüzünden sertçe yutkununca, Aykan birden oğlunun ensesine avuç içini bastırarak onu kendine doğru çekti.

Alnını oğlunun alnına yaslarken, "Unutma," diye fısıldadı. "Rüzgâr ve hız. Bunları sakın unutma. Benim oğlum olduğunu, her şeyin üstesinden gelebileceğini, artık büyüdüğünü ve bir görevin olduğunu sakın unutma. Damarlarında bir Alfa'nın kanı dolanıyor ama senin gücün, senin içindeki cevher benimkinden farklı. Sen bu hayata bir Gümüş Pençe olmak için gelmedin. Senin uyanacağın güç, uyanacağın gerçekler, uyandığında olacağın insan bundan farklı."

Miraç bu söylenenleri zihnine kazırken donmuş hâldeydi.

Aykan alnını oğlunun alnına daha sert bastırıp, "Madem senin hızına ihtiyaçları var, o zaman rüzgârı arkana al ve git, oğlum," dedi.

"Buradaki her şey sana emanet, baba."

"Oradaki her şey de sana emanet, oğlum."

Donmuş zamanın içinde daha önce eşine rastlanmamış cümleler, bilinmeyen bir dile ait kelimeler peşi sıra döküldü Aykan'ın dudaklarından. Her birinin sonunda derin bir nefes aldı ve yenisine başladı. Ortamdaki enerjinin boyutu yavaşça değişiyor, Aykan'ın dudaklarından dökülen kelimeler etraflarına gümüş rengine yakın saydam bir kalkan örüyordu.

Birden durdu ve oğluna baktı.

"Şimdi gözlerini kapat," dedi. Oğlu yutkundu, gözlerini kapattı, Aykan da onunla birlikte gözlerini kapattı ve son birkaç vurucu kelimenin ardından, "Elimdeki kitabın kapağını açana dek gözlerini aralama, kapağı açtığın anda gözlerini arala, oğlum," diye fısıldadı.

Miraç, kitabın kapağına dokunurken gözlerini daha sıkı yumdu ve kapağı aralayıp gözlerini açmadan hemen öncesinde, "Seni seviyorum, baba," dedi.

Saniyeler süren sessizlik, Aykan'ın, "Ben de seni seviyorum, oğlum," demesiyle sona erdi ve Aykan gözlerini açtığında kitap aralık duruyordu ama artık karşısında duran hiç kimse yoktu.

Aykan'ın gözünden bir damla yaş aktı.

Bunu kimse bilmedi.

Zaman bile bilmeyecekti, çünkü işlemiyordu.

14. ZAMAN HANÇERİ

FOR ALL ETERNİTY,
BEYOND THE GATES

Gelecekten bir kesit gözlerimin önüne serildi. Kafamı kaldırıp zehrimle büyüttüğüm yılan sürüsüne baktım.

Romanın sayfaları hızla geriye doğru çevrilmeye başladı. Romanı yazan parmakların sahibinin gözleri bir satırın üzerinde dolandı ve o an, karların arasında kara bir atın yelesinin ihtişamlı sesi yankılandı. At, ormanın içinde ayaklarının altındaki karları savurarak özgürce koşuyordu.

Kardeşime baktım.

Koyu renk saçları darmadağındı, yüzü kardan yanmış, kızarmıştı. Onunla göz göze geldiğimizde geçmiş üzerimize çöktü ve gelecek, temelini ikimizin üzerinde attı. Dudaklarım aralandı, Miraç'ın da dudakları aralanmıştı. Efken'in şimşeklerinden biri Miraç'ın tam arkasındaki göğü ikiye bölerek çaktı ve yıldırım bir damar gibi büyüdü. O an, bu gördüğümün benim onu görme muhtaçlığıyla daldığım uykulardan birinde zihnime sızan bir rüya olup olmadığını düşündüm ama bir rüya, kalbimi bu denli yakıp kavuramazdı.

Miraç'a doğru bir adım attım. O da bana doğru bir adım attı. Gözlerinde özlemin ve dehşetin izleri vardı. Kafamın içinde benimle yaşayan bir kadın, elindeki kristal kadehleri bir bir duvara fırlatıyor, kadehler duvarda parçalanıyor ve parçalanan kadehten şarap rengindeki kan akmaya başlıyordu.

"Miraç," diye fısıldadım, sesim nasıl da güçsüzdü. Hastane odasında babasının ölümünü izleyen küçük bir kız çocuğunun dua ederkenki fısıltısı gibiydi; dualarla örülmüş ve tanrıya sığınmıştı. Tanrı ise, duaların ördüğü yeleğin içine küçük kızı sarmış, babasını ondan ayırmıştı. Tanrının sırtımda bıraktığı el izini hissettim ve bu kez, "Miraç!" dedim daha güçlü bir sesle. Sonra tüm gücümle bağırdım ve koruluk inledi: "Miraç!"

Gözlerimden sicim gibi inmeye başlayan yaşlar derimi yakarak ilerledi. Tenime buz sarkıtları batıyormuş gibi hissettim çünkü ateşten gözyaşlarım, yüzümde donuyordu. Karlara batıp çıkarak kardeşime doğru koşmaya başladım. Artık sarsıla sarsıla ağlıyordum. Miraç da bana doğru koşarken sadece başını iki yana sallayarak, "Abla!" diyordu. "Seni buldum, abla!"

Zaman hâlâ donmuş hâldeydi. Şehirdeki sessizlik göğü bin parçaya bölmüştü.

Efken'in şok olmuş şekilde olduğu yerde dikilmiş öylece bizi izlediğini biliyordum. Umursamadım. Ne donan zamanı ne de başka birini. Bir an aramızdaki mesafe katlandı, sanki Miraç'a ulaşamayacakmışım gibi umutsuzlukla koştum ama bedenlerimiz birbirine çarptığında ve sanki yıllardır ayrı kalmışız gibi birbirimizin üzerine yıkılarak karların içine düştüğümüzde, gözyaşlarım artık daha da hızlı akıyor, çığlık atarak ağlıyordum.

Onu nasıl özlemiştim, onu deli gibi özlemiştim.

Kalbim dağlanıyordu. Biri elindeki kızgın ateşlerde bilediği kırbacı sırtıma, göğsüme, bacaklarıma vuruyordu. Göğüs kafesim içeri çöküyor, kalbim eziliyordu. Miraç'ın güçlü kolları belime bir yılan gibi sarıldı. Karların soğuğu ikimizi yuttu ama artık geçmiş öyle bir yerden yanmaya başlamıştı ki biz donmadık, karlar alev aldı. Yüzümü onun boynuna soktum. Karların içinde yuvarlanırken gözyaşlarım onun misk kokan boynuna akıyordu.

"Miraç," dedim tekrardan, inanamıyordum, şaka gibi geliyordu, bir rüyanın içine sıkışmışım gibi hissettiriyordu.

"Abla, seni çok özledim. Seni bir daha göremeyeceğimi sandım!"

Gür sesinin yankısını kalbimde hissettiğimde onun burada, benim yanımda, gerçekten Varta'da nefes alıyor olduğunu anlamıştım. Bana, beni göğsüne sokmak istiyormuş gibi sarıldı. Ben de buna huşuyla karşılık verdim. Onu öyle çok özlemiştim ki... Gözyaşlarım, yanaklarımdaki roman sayfalarını eritmeye, mürekkebimi dağıtmaya başlamıştı.

Belki de ben artık bir roman sayfasıydım.

Karların içinde oturduk. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve gerçekliğini sorgularcasına yüzünü incelemeye başladım. Benim aksime o, beni zaten görmeyi bekliyormuş ve sonunda gördüğü için zafer kazanmış gibi bakıyordu.

"Sen buradasın," dedim, gözyaşlarım hâlâ yüzümü ıslatıyordu. "Bu nasıl olur? Sen nasıl burada olabilirsin?"

"Ben..." Miraç duraksadı. "Babam bana her şeyi anlattı, abla." Kalbim zonkladı. "Senin kim olduğunu, neden bu boyutta olduğunu biliyorum. Bana bir şans verdi, seni yeniden görebilmemin şansını..."

"Bu nasıl olur?" Burnumu çektim. "Nasıl sana böyle bir şans verebildi? Ailemizde buraya gelebilecek tek kişi olduğumu sanmıştım."

"Miran sayesinde geldim," dediğinde bir an afalladım. Ona tekrar sarıldım, kokusunu içime çektim ve uzaklaşırken beklentiyle gözlerine baktım. "Miran ve ben tek yumurta ikiziyiz. Her boyutta birbirimizin yansımasıyız. O boyutta bir yansımam kalırsa, başka bir boyutta hayatıma devam edebilirmişim sanırım."

"Bu delilik. Burası çok tehlikeli. Geri dönmelisin," diyerek yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Miraç. Karşımdasın."

"Seni çok özledim," diye fısıldadı ama fısıldamasına rağmen sesi sonsuz güçteydi. "Annem bir anda senin gidişini normal karşılamaya başladı, evdeki herkes bir yere gitmişsin ve dönecekmişsin gibi davranıyordu. Sorgulamadılar. Bir tür tesir altında gibiydiler ama ben o tesirin altına girmedim. Seni aradım, seni her yerde aradım. Yatağının altında bile..." Gözleri buğulu baksa da ağlamadı. "Ama Mahzar ve ben... Babamın sırrını öğrendik. Bu sırrı öğrenene kadar abla, öldüğünü bile sandım."

"Ölmedim," diye fısıldadım. "Sizi bırakmadım. Seni bırakmadım."

"Biliyorum," derken sesi titriyordu. "Mecbur bırakıldığını biliyorum."

Zaman hâlâ sessizdi, akmıyordu, saniyeler donmuştu, içinde olduğumuz dünya hareketsizdi.

"Miraç, burası çok tehlikeli ve sen... Babam seni nasıl böyle bir yere gönderir? Üstelik bir görevin bile yokken. Yaşaman gereken bir hayat varken!"

"Babam beni bir görev için gönderdi."

"Seni buna bulaştırmış olamaz," derken kalbimde büyüyen öfkenin beni tüketeceğini düşündüm.

"Son âna kadar bizi buna bulaştırmamak için elinden geleni yaptı, abla. Ama sonra..." Miraç bir an durup karları dağıtarak etrafına baktı. "Siktir. İlk uyandığım yerde kaldı." Omzunun üstünden arkaya doğru baktı. Tekrar bana bakarken gözlerinde bilmediğim bir gerçek vardı. Efken'in gölgesini sırtımda hissettiğimde Miraç'ın gözleri kısaca arkaya kaydı ve o an Efken ile göz göze geldiklerini fark ettim. Miraç bir süre Efken'e baktı, kaşları çatıktı; gözlerini tekrar bana çevirdiğinde kahverengi gözleri daha kızıl görünüyordu. "Beni burada bekle," dedi ve kalkıp koşarak karların içinde ilerlemeye başladı.

Büyük bir ağacın altında yere eğildiğini gördüm. Herkes sessizdi, zaman hâlâ sessizdi.

Herkes sokağa dökülmüştü. İbrahim, "Tüm saatler durdu, Efken," dedi bu işte bir çapanoğlu olduğunu fark etmiş gibi.

Efken, sadece elini kaldırıp İbrahim'i susturdu ve Miraç'ı izlemeye başladı.

Miraç, elinde parlayan bir şeyle karların içinde tekrar bana doğru gelmeye başladığında hâlâ beni bıraktığı yerde, dizlerimin üzerinde oturuyordum. Miraç, tam önümde durdu. Elinde Osmanlı motifleriyle dolu, pahalı taşlarla süslenmiş kabzaya ve sapa sahip bir hançer tuttuğunu gördüm.

İki avucunun içine yatırdığı motifli hançeri kaldırıp, "Abla," dedi. "İstanbul'da zaman durdu. Gökte hem ay hem de güneş var. Dünyanın gözleri İstanbul'a çevrildi. Yıllar önce Yerebatan Sarnıcı'nda bulunan bu hançer, Zamanın Hançeri ve bugün burada olmasının bir sebebi var. İstanbul'daki zamanın tekrar akması için, bu hançerin sahibine ulaşması gerek. Hançer, hükümdarını bulmaya geldi."

Bu cümleyle bir anda bir saatin yelkovanından çıkan adımın sesini duydum. Bir adım attı ve zaman akmaya başladı.

Zamanın Hançeri, birdenbire havalanıp son sürat uçmaya başladığında Miraç irkilerek bir adım geri gitti ve bakışlarım hızla ilerleyen hançere kaydı. Biz daha ne olduğunu anlamadan İbrahim'e doğru uçan hançerin sapı, İbrahim'in içgüdüsel olduğuna emin olduğum bir hareketle elini kaldırmasıyla onun avucuna yerleşti.

Yelkovan hızla dönmeye başladı, hızlıydı; duran zamanın açığını kapatıyor gibi hızlı...

İbrahim, "Siktir," diye fısıldadı ve bu, hepimizin iç sesinin dışa vurumu gibiydi.

Miraç, "Sen olabilir misin?" diye sorduğunda İbrahim gözlerini kaldırdı ve ona baktı. "Sen bahsi geçen Zamanın Lideri olabilir misin? Hükümdar mısın?"

"Sıraladığın şeyler yüzünden donuma işemek üzereyim," dedi İbrahim birden. "Bir yavaşla çocuk, motorun soğusun."

Miraç bir an memnuniyetsizlikle İbrahim'i süzdü. "Hançer seni seçtiğine göre, muhtemelen öylesin."

"Beni beğenmedi, şu bakışlara bak." İbrahim avucunda tuttuğu hançere bakarken kafası allak bullak görünüyordu. "Söylemekte fayda var, çocuk. Ben bir Krogada'yım. Nasıl hükümdar olayım? Benim olayım leş yiyicilik."

"Leş yiyicilik mi?" İşte Miraç şimdi biraz da olsa tedirgin görünüyordu. Benim buradaki ilk günüm ürkek geçmişti, korkudan titriyordum ama o, sanki uzun zamandır buradaymış gibi dimdik durmuş, İbrahim'in gözlerine bakarken bilmediği türlerle ilgili ilk kez duyduğu bilgiler alıyordu.

"Evet. Yani bir sırtlan insanım."

"Bir sırtlan insan." Miraç başını aşağı yukarı sallarken bakışları daha da derinleşmişti. Karmaşa, yüzünde kırbaç izi gibi parlıyordu.

Efken, "Baban seni sıkı hazırlamış. Ablan buraya sıfır bilgiyle geldi. Keşke onu da biraz bilgilendirseydi," dediğinde Miraç'ın gözleri Efken'e çevrildi. Uçurum mavisi gözler ve kızıl kahverengi gözler birbirine saplandı; yelkovan öyle büyük bir hızla dönmeye başladı ki, her dönüşünde akrebi de bir adım ileri taşıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Miraç, kaşları çatıktı.

Gözlerim Efken'i kavradı. Teni mermer gibi sert duruyordu ve yüzündeki yırtıcıyı ifadesizliğinin arkasına gizlemişti. "Efken," dedi cehennem ateşinin asıl sahibi olduğunu kanıtlarcasına. "Efken Karaduman."

Miraç'ın gözlerinde sorgu dolu bakışlar kol geziyordu. Bir cevap vermeyeceğini anladığımda, "Efken," diye fısıldadım. Kafasını oynatmadan yalnızca mavi gözlerini bana çevirdi. "Miraç," dedim. "Benim kardeşim."

Efken sadece başını salladı. Aşağı ve yukarı. Tek bir hareket. Bir cevap niteliğinde olan hareketi zamanın bile kanını dökecek kadar sertti. Gözleri yeniden erkek kardeşime mıhlandı.

"Bu herif kim?"

"Senin bu herif dediğin, Gümüş Kral," dedi Hatem ileriden, Miraç'ın bakışları bu defa Hatem'e dokundu ama onu ciddiye almadan yeniden bana baktı. Ciddiye almadığı adamın devasa büyüklükte bir kurda dönüştüğünü bilseydi, eminim tepkisi bu kadar umursamaz olmazdı. Onunla diyalog kuran, onun gibi bir insan değildi; cüsse olarak onun üç, dört katı büyüklüğe oluşan bir Gümüş Pençe'ydi. Hatem ciddiye alınmadığı için daha sert bir sesle, "O bir Mega Alfa Hükümdarı!" diye bağırdı.

"Kes be sesini, beyaz kafalı herif," dedi Miraç birden öfkelenerek. "İsterse Kanuni Sultan Süleyman olsun, bana ne?"

"Saygısız adam," diye homurdandı Hatem.

Miraç'ın burada nefes alabilmesi için bir Nigin Bağı'na ihtiyacı olmaması kafamı karıştırmıştı. Sadece Miran'a bağlı olarak nasıl oluyordu da buraya gelebiliyordu? Bu, her ikiz kardeşi olanın boyutlar arası geçiş yapabileceği anlamına mı geliyordu, yoksa kardeşimle ilgili bilmediğim, onları özel ikizler yapan başka bir şey mi vardı? Babam bir Gümüş Pençe ise Miraç ve Miran da öyle olabilir mi demekti bu? Ya da başka bir şey?

"Efken, burada olması tehlikeli olmaz mı? Bir Nigin Bağı söz konusu olabilir mi?" diye sordum korkuyla.

Efken, "Sen ne biliyorsan, ben de o kadarını biliyorum," dedi.

"Ne diye ona soruyorsun ki, o buranın bilirkişisi mi?" diye sordu Miraç. "Bu herif cidden kim, abla?"

"Sana adımın Efken, soyadımın Karaduman olduğunu söyledim," dedi Efken yırtıcı bir sesle. "İsmim bu herif değil."

Miraç'ın kamçı gibi bakan gözleri hızla Efken'i buldu. "Seninle konuşmuyorum," dedi buzdan bir sesle.

Efken çenesini dikti. "Yapma ya?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Bak sen."

Hızla yayılan nabzın sesini dinledim.

"Zaman Hançeri falan dedin," diyerek konuyu dağıtmaya çalıştım. Gözlerimi İbrahim'e çevirdim. "Bu, hançerin sahibi İbrahim demekse, şimdi ne olacak?"

"Bu hançer ona aitmiş ve bu hançer sayesinde daha güçlü bir müttefik olacakmış." Miraç'ın bakışları yeniden bendeydi. "Seni buradan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum, abla. Buradan nasıl çıkacağımı da bilmiyorum ama senin için buradayım. Seninle kalacağım."

"Neyin içinde olduğumu bilmiyorsun, seni bunun içine çekemem."

"Bunun içine gelen bendim. Neyin içine geldiğim konusunda bir fikrim var."

"Ama henüz görmedin," diyen kişi Sezgi'ydi, taş evin basamaklarını inerken kurduğu bu cümle boş alana yayılarak yankılar uyandırdı. "Bilmek ve görmek farklı şeylerdir. Bu arada, hoş geldin."

"Babamın bahsettiği ekibi çoktan kurmuşsunuz," diyen Miraç'ın sesindeki farkındalık beni daha da ürküttü. Bu kadar şeyi biliyor olması, böylesine soğukkanlı davranması beklediğim bir durum değildi. Onu sadece bir süredir görmüyor olmama rağmen bu kadar zamanda bu denli olgunlaşması şaşkınlığımı körüklemişti.

"Tamamen kurduk sayılmaz," dedi Sezgi ağır adımlarla bize doğru yürürken. "Bazıları kaçtı. Sanırım yoruldular." Kenneth ve Axel dışında dışarıdan kimse kalmamıştı.

Miraç, "Bu evde mi kalıyorsun?" diye sordu bana.

"Geçici olarak." Yüzünü tekrar avuçladığımda sıcak gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Seni o kadar çok özlemişim ki. Burada olman yanlış bile olsa, varlığın beni öyle mutlu etti ki."

"Burada olmam yanlış falan değil. Bunu düşünme," dedi, gözlerimin içine büyük bir özlemle bakmaya devam ediyordu. "Sen yokken hissettiklerimi, burada ne yaşarsam yaşayayım hissetmem."

Kollarına dokunurken yüzüm hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı. "İçeri girelim," dedim. "Üşümüşsün."

Miraç'ı taş eve sokana kadar elimi koyacak bir yer bulamadım. Hem heyecanlı hissediyordum hem de bir bilinmezle daha karşılaştığım için aklım, ruhum, her şeyim karışmıştı. Taş evin salonuna giderken Efken

bileğimi birden yakalayıp hafifçe çekerken, "Kardeşin olduğuna emin misin?" diye sormuştu, şaşırmamıştım çünkü her şey olabilirdi ama biliyordum, o kardeşimdi. "Şekil değiştirmiş bir hain olamaz mı?"

Ona cevabım, "Şu an sadece saçmalıyorsun," olduğunda, "Sence olup bitenler yeterince saçma değil mi?" diye bir soru atmıştı ortaya. "Aniden kardeşinin çıkıp gelmesi çok mu normal?"

"Zamanın Hançeri'ni nasıl açıklayacaksın?" diye sorduğumda sadece gözlerini yüzüme dikmiş, hiçbir şey söylememişti.

Miraç'ın yanına oturdum. Etrafa fırlattığı kaçamak bakışlar benim yüzümde son buldu. İbrahim elindeki hançerle tam karşımızda duruyordu. Bir süre bana İstanbul'da olanlardan bahsetti. Şehrin buz tuttuğunu, akla mantığa sığmayacak bir sürü olay yaşandığını, evdeki herkesin bir şeyin tesiri altındaymış gibi beni merak etmediğini, benimle ilgili minimum konuştuklarını, her şeyi... Tüm bunlar kalbimi kırmalı mıydı? Annemin yokmuşum gibi yaşamasını, Miran'ın benimle ilgili sorular sormamasını, varmışım ama varlığım silikmiş, yok olmuşum ama yokluğum kimsenin umurunda değilmiş gibi hissettim.

"Başlarda zorlandın mı?" diye sordu Miraç, gözleri canımı yakacak kadar kederle yüklü bakıyordu.

"Evet, çok zordu. Etrafımdaki herkes deli olduğumu düşündü, ben de delirdiğimi düşündüm. Açık söylemek gerekirse başta kaçırıldığımı, öldürüleceğimi sandım. Gerçeği fark etmek zaman aldı."

"Ben de evdekilerin delirdiğini düşündüm. Çok şükür ki iyisin."

Sapphire kucağında bir battaniyeyle önümüze geldiğinde Miraç'ın bakışları anlık Sapphire'a dokundu. Sapphire yavaşça eğilip battaniyeyi Miraç'a uzattı ama tek kelime etmedi. Miraç, Sapphire'ın elindeki battaniyeyi alırken, "Teşekkürler," dese de bir cevap alamadı.

Battaniyeyi kucağında tutarken ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Uzanıp pelüş battaniyeyi açtım ve buz gibi bacaklarını örterken, "Hasta olma," diye fısıldadım.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi.

"Hangi evrende, nasıl bir boyutta olursak olalım, Miraç, ben tüm dünyalarda senin ablan olmaya devam edeceğim."

Manbel, salondaki bir duvara yaslanmış kolları göğsüne sarılı şekilde kardeşimi izlerken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bir şeyi inceliyor

gibi bakıyordu. Aklından geçenin ne olduğunu merak etsem de dikkatimi kardeşimin varlığına vermeyi tercih ettim.

İbrahim, elindeki hançerle ne yapacağını bilemiyormuş gibi kendi etrafında dolaştı, daha sonra hançeri televizyon ünitesinin önüne bırakıp düşünceli bir şekilde bir köşeye oturdu. Zamanın Hançeri ile ilgili konuşmamız gerekiyor olabilirdi ama bunu yapmadık. Miraç, bana geçen zamanla ilgili bir şeyler anlatmaya devam etti. Ortamdaki insan sayısı usulca azalmaya başladı. En sonunda sadece kardeşim ve ben kaldık.

Cebinden, "Az daha unutuyordum," diyerek çıkardığı rulo şeklindeki parşömen kâğıdını bana uzattığında gözlerinin içine bakakaldım. "Bunu sana babam gönderdi."

Hislerim tüm ruhumu ateşe verecek kadar yoğundu. Benzin gibiydi, ruhuma yayılacaktı ve özlem bir ateş olup o benzini harekete geçirecek, ruhum küle dönecekti.

Parşömen kâğıdını elinden alırken sertçe yutkundum. Kâğıdı açmadım. İçinde beni bekleyen her neyse, şu an için ona hazır değildim. Babamın satırlarında kaybolmak istiyorsam da bu hâldeyken değildi, kardeşim de olsa biri yanımdayken değildi.

Uzun süren sohbetimiz bittiğinde Miraç dizimde, saçları parmaklarımın arasında süzülürken uyuyakalmıştı. Birkaç saat hareketsiz, kardeşimin saçlarını okşayarak boşluğu izledim. Burada olması doğru değildi. Bu şeyin içinde olmamalıydı. Endişelenmem gereken insanların listesi epey uzamıştı.

Miraç'ı koltuğa güzelce yerleştirip üzerini pelüş battaniyeyle örttükten sonra odaya çıktım. Efken uyumamıştı, tekli koltuğa oturmuş sigara içiyordu. Koltuğun önünde duran cam sehpanın üzerindeki siyah kül tablasının içinde sayısız izmarit cesedi yatıyordu ve odaya girdiğim an yoğun duman sis gibi üzerime yürümüştü. Kül tablasının yanındaki boş viski şişesi dikkatimden kaçmamıştı. İçerisi çok ağır sigara ve alkol kokuyordu.

"Neden uyumadın?" diye sorarken ellerimle dumanları kovmaya çalışıyordum.

"Seni bekledim." Sigarayı dudaklarıyla buluşturdu, geçen birkaç saniyenin sonunda burnundan ve ağzından dışarı dökülmeye başlayan duman yüzünü sisin altına gizlenen bir uçurummuş gibi ardına gizledi. "Sizi o şekilde görmek beni etkiledi."

Yatağın ucuna oturup ona baktım. Sigarayı dudaklarına götürdü, dudaklarının arasına almadan birkaç saniye öyle bekledi, sanki söyleyecek bir şeyi vardı ama söylemedi ve sigarayı dudaklarıyla buluşturdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sorarken sesime bulaşan çaresizliği kendi sesim zihnime dolana dek fark etmemiştim.

"Baban onu buraya gönderdiğine göre, onun böyle bir yükün altından kalkabileceğini biliyor." Efken bu cümleyi beni rahatlatmak için mi kurdu yoksa gerçek fikri bu muydu bir türlü anlayamadığım için bakışlarım derinleşti. "Bakma bana öyle," derken sigarasının dumanını yavaşça dışarı üfledi. "İçim gidiyor sen bana öyle bakınca. Elimden bir şey gelmeyince de kendi içimi sikesim geliyor."

"Zarar görmesinden korkuyorum, Efken. Burası onun için çok tehlikeli. Sen, ben, diğerleri... Bu tür şeylere alıştık sayılır ama o daha hiçbiriyle burun buruna gelmedi. Kendini nasıl savunacağını dahi bilmiyor. Üstelik bir gücü var mı bilmiyorum. O da güçlü bir varlıksa, onun ne olduğunu anlamamız da zaman alacak. Öte yandan, ne kadar güçlü olursa olsun benim gözümde hâlâ bir çocuk. Belki ben çok büyük bir kadın değilim, belki o çok küçük bir çocuk değil ama her zaman kanatlarımın altındaydı. Şimdi onu kanatlarımın altından çıkarıp şahin sürüsünün önüne nasıl bırakacağım?"

"Senin için küçük bir çocuk olabilir ama o bir yetişkin, Mahi." Efken eğilip sigarayı kül tablasının içine bastırarak izmaritin cesedini olduğu yere bıraktı. "Hem sen de gördün, görmedin mi? Ne kadar da korkusuz görünüyordu. Buraya sadece tek bir görev için gönderilmeyecek kadar cengâver. Babanın onu buraya ona gerçekten güvenerek yolladığını düşünüyorum. O adamı tanımasam da kafamda oluşturduğum figürü böyle biri. Bence o her şeye hazırlıklıydı. Miraç'ın bir gün buraya gelmesi gerektiğini biliyordu. O gün, bugünmüş."

"Ortalık bu kadar karışmışken gelmiş olması... Bilmiyorum, korkuyorum." Kollarımı bedenime sardığımda güvenilir his kaburgalarıma yılan gibi dolandı. "Bu kez düğümler daha sıkı ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir şimşek gökyüzünü ikiye ayırır gibi geceye rengini verdiğinde göz ucuyla boydan camın dışına baktım. Efken bana daha sıkı sarılırken, "Korkma, Mahi," dedi. "Kardeşini koruyacağım."

"Mustafa Baba, Miraç konusunda bize yardımcı olur mu?"

Sorum birdenbire Efken'in kaskatı kesilmesine neden oldu. Ne olduğunu anlamak için kafamı kaldırıp, çenemi Efken'in göğsüne yaslayarak gözlerinin içine baktım. "Sorun ne?" diye sordum tereddütle.

"İhtiyara uğradım ama evinde değildi. Sürüyü kontrol etmek için gelmedi de."

Uğursuz düşüncelere kapılmamak adına, "Bir işi çıkmış olmasın?" diye sordum, sesim başka bir şey olmamasını umut ediyor gibi çıkmıştı.

"Öyledir umarım. Yine bakacağım bir duruma." Gözlerini yüzüme indirdi. Gözlerimin içine bakarken kemiklenen yüz hatlarına bakakaldım. Bana bakmak ondaki bir şeyleri tetikliyormuş gibi görünüyordu. "Kardeşin benden pek hoşlanmadı. Bakışları iç açıcı değildi."

"Genelde de insanlardan pek hoşlanmaz."

"Benden ekstra hoşlanmadı gibi geldi bana." Gözlerini kısıp dudaklarını yanağıma sürterken, "Yoksa hisleri çok mu kuvvetli?" diye sorup tüylerimi diken diken etti. "Koca kurdun kırmızı başlıklı ablasını yediğini mi anladı?"

"O koca kurt dişlerini fırçalayıp uyusa ne iyi olur. Malûm, Yaren'i çalıştırma sözün var."

"Sonra bir de kardeşin çıktı tabii başımıza..."

Gözlerimi devirerek güldüm. Efken dişlerini fırçalamaya gidip tekrar yatağa döndükten yaklaşık on beş, yirmi dakika sonra kollarımda çok da derin olmayan bir uykuya daldı. Kollarından onu uyandırmaktan korkarak ayrılıp odadan çıkarken çok dalgın hissediyordum. Alt katta kardeşimi gördüğümde huzurun kalbimi çınlatmasına engel olamadım, aynı anda kalbimi çınlatan bir şey daha vardı; endişe.

Taş evin sokak kapısını açıp kendimi göle doğru yürürken bulduğumda gün usulca beyaza dönüyordu. Göğsüme sıkıştırdığım parşömen rulosunu çıkarıp, gölün kenarında sırtını ağaçlara vermiş bir kaya parçasının üzerine oturdum. Parşömeni açarken kalbimin de bağları çözülüyormuş gibi hissetmiştim.

Bazı geceler olurdu. Yıldızlar ve ay, hatta yeryüzüne ışık pıhtısı gibi dağılan sokak lambaları öylece durur ve seni izlerdi. Uzun uzun yürürdün bir sokakta, o sokağın sonunda varacağın bir yer olsa da bazen kaybolmuş gibi hissederdin. Ayakların ezbere bildiği o yolu senden komut

almadan giderdi ama zihnin öyle bir çıkmazda olurdu ki, içinden durmadan nereye gitmen gerektiğini sorarak önünde uzanan yolları izlerdin. İşte ben, o gecenin şafağına çıkmışım gibi hissediyordum. Elimde babamın bana gönderdiği bir parşömen kâğıdıyla soğuk bir kaya parçasının üzerine oturduğumda, tüm gece bilinmezliğe yürümüşüm gibi hissediyordum ama şimdi buradaydım, ayaklarımın beni ezbere bilip getirdiği yerdeydim.

Parşömen kâğıdına dokunurken babam bana dokunuyormuş gibi hissetmiştim. Güzel, uzun parmakları bu kâğıdın üzerinde dolaşmıştı. Tıpkı bir zamanlar saçlarımda da dolaştığı gibi.

Burnumu çekip parşömen kâğıdın rulosunu usulca çözdüm. Uzun tırnaklarımla kenarlarını düzeltip kâğıdı tamamen açtığımda, kalbimdeki boşluğun benim bile içine düşebileceğim kadar büyüyüp genişlediğini hissettim.

Görmeye alışkın olduğum muntazam el yazısını kâğıdın üzerine benim için dizmişti.

Bir insanın el yazısını bile özler miydin?

Özlemiştim.

Yüzünü aydan alanım, Mahincer'im, Ay'Can'ım. Aydaki parıltım, sonsuz nurum, ışığım, gururum, ilk göz ağrım, tek kızım;

Sen büyürken, senin gözünün önünde kocaman bir kadına dönüşme serüvenini ikinci bir göz, daima üzerinde olması gereken bir el, daima senin için, senin sevginle çarpacak bir kalp olarak izlerken ben, bir gün senin beni geride bırakıp gidişini durduramayacağımı bildiğim için hep huzursuzdum.

Bir gün benden gideceğini biliyordum ama kalman için, bu bizi felâkete sürükleyecekse bile, sonunda İstanbul yıkılacak, taş üstünde taş, omuz üstünde baş kalmayacak olsa bile savaştım. Kal istedim.

Senin benimle kalman için çok uğraştım.

Bir gün gideceğini bile bile yine de denedim, durdurmak istedim. Durduramayacağımın farkına vardığımda ve her geçen gün, bir önceki günden daha büyük bir kız olduğunda, senin büyüyor oluşunun beni gururlandıracağına yerle bir ettiğini gördüm.

Her baba, kızının büyüyüşünü izlemek ister. Ben, sen hiç büyüme istedim.

Şimdi oradasın, belki bir daha hiç burada olmayacaksın, belki bu sana buradan yazdığım ilk satırlar olduğu gibi, aynı zamanda son satırlar. Belki birbirimizin hayatından usulca silineceğiz ama kızım, ama Can'ım, saçların karanlık gece, saç tellerinin bazıları gecenin içinde yanan ateş, bakışların kan oturmuş dolunayım. Sen tüm

hayatlarda, ölümden sonra, ölümden önce, şimdi ve şimdiden sonraki tüm hayatlarda, yine benim kızım olarak kalacaksın. Sen benim tüm dillerde, dinlerde, tüm hayatlarda, tüm boyutlarda kızımsın.

Kızım, ben senin tüm boyutlarda babanım.

Gitmeyeceğine o kadar çok inandırdım ki kendimi, imkânsızlığına rağmen kalabilmeni o kadar istedim ki, ertelediğim her şey dağ olup birikti içimde. Seni oraya hazırlamadım. Sana neler olduğunu anlatamasam bile neler olabileceğini bir masal gibi dahi olsa fısıldamadım. Şimdi oradasın ve eğer bu mektup eline geçtiyse, demek ki güçlü bir Mar kadını oldun, demek ki kardeşini buldun, demek ki artık ikiniz de oradasınız ve benim iki damarım da koptu.

Kızım, kanımı taşıyanım, kalbimi bir insanın kalbi kadar sıcak attıranım, gözümün ay ışığı. Bilmelisin ki sen hem bir Alfa Gümüş Pençe'nin kızısın hem de yüceler yücesi bir kadınsın. Yıllar önce babaannen de orada bir

Mar kadınıydı, güçlüydü, savaşıyordu ve yenilse bile sonunda ayaklanıp onu yenenleri alt etmeye gidiyordu.

Bir gün âşık oldu ve sonra ben oldum.

Seni oradaki kötülüklerden korumak için bu boyuta geldiğinde, benim bir Alfa olman engellenemedi. Burada, İstanbul'da bir sürüm oldu. Alfalık görevimi bu boyutta, güzeller güzeli annenı tanıyıp sevdiğim, seni ve kardeşlerini kazandığım bu dünyada tamamladım ve siz doğduktan sonra size zarar gelmemesi için sürümü dağıttım. Benim de kanım, köklerim, damarlarım o boyuta bağlı olsa da ben orada hiç yaşamadım.

Ama sen, tıpkı ben, tıpkı babaannen ve kanımı taşıyan herkes gibi o topraklara aitsin. Seni bizden farklı kılan bir şey var. Sen, bir reenkarnesin. Bunu daha o gün, annenin sancıları Yerebatan Sarnıcı'nda başladığında, o duvarlara senin ilk çığlığın ve gözyaşların döküldüğünde anladım. Babaannen seni gördüğü gün, Meness olduğunu bildi. Bunca zaman orada olduğuna göre, sen Meness.

güzel Mar'ım, eşsizim, sen kan yeminini bozmuşsun demektir. Sen, düşündüğüm kadar değil, düşündüğünden de güçlüsün demektir.

Sevgili Kızım, mektubunu bir neticeye erdirmeden öncesinde, kalbini ve ruhunu aydınlatacak bir şeyler yazmak istiyorum. Biliyorum ki Miraç sana burada olan biteni anlatacak, onun öfkesine kanma, herkese kinliydi buradayken. Seni unuttuğunu düşündüğü herkese karşı öfkeliydi. Kızım, hiçbiriniz seni unutmadık. Anneni ve kardeşlerini istemeden tesir altına almak durumunda kaldığımı üzülerek söylüyorum. Yoksa elbette ki hepsi senin için can verir, kan döker, senin için mahvolur, senden asla vazgeçmezler. Bir muska sayesinde, senin güvende olduğunu düşünüyorlar. Anne kalbi muskayı bile etkilemeye başladığından, artık onu başka tesirler altına alıyorum. Bir süredir telefonda konuştuğunuzu sanarak uyarıyor. Kızım, endişelenme, bizler iyiyiz. Ben yuvamızı kanımın son damlasına dek koruyacağım ve seni asla unutmaya-

cağım. Bir gün birbirimizi yeniden görsek de görmesek de sevginiz baki kalacak.

Annen ne şanslı ki, her zaman seninle konuştuğunu sanacak; ben ne şanssızım ki, o güzel sesini bir kez daha duyamayacak olma ihtimalinin kalbime indirdiği ağrıyla yaşayıp, her gün seni anacağım.

Kardeşin bir rüzgâr, bırak koşsun, o her koştuğunda düşmanların onun hızıyla savrulsun. Sizi birbirinize emanet ediyorum, sizi bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum ama kalbim attığı sürece, sizin yüzünüz benim gözlerimden silinmeyecek.

Kızım, canı aydanım, günün ilk ışığı, şafak yüzlüm, bu satırları seni tüm evrenler, boyutlar, hayatlar, şehirlerde sevmeye devam edeceğimi belirterek noktalıyorum. Seni çok seviyorum, kızım.

Baban.

Varta'nın soğuk, hiç sonlanmayan sonsuz kışı içime dolarken, sürüklendiğim hislerin ağırlığı parçalanıp o parçalarla bambaşka bir insana dönüşmüş bu kızı ağlatıyordu. Gözlerimden inen gözyaşları cehennemden sıcaktı, yüzümü yakıyordu, soğuğu bile yakıyordu. Parşömen kâğıdına

bir damla gözyaşı düşünce, babamın yazısı bozulmasın, sonsuza dek kalbimde bu yazıyı ve kelimeleri saklayabileyim diye panikle kâğıdı gözyaşlarımdan korumak için yüzümden uzaklaştırdım.

Bir süre o kayanın üzerinde, dizlerim karnıma çekilmiş şekilde ağladım. Gölde ilerleyen buz parçaları da beni izleyip, benimle ağlıyor gibi yavaşça yüzüp çatırdıyorlardı. Aralarından birinin kırıldığını gördüm, iki parçaya ayrıldı ve iki parça suyun yüzeyinde birbirinden uzaklaştı. Bu iki parça bana babamı ve beni hatırlattı. Bir bütündük, baba ve kızıydık; şimdiyse ikiye ayrılmıştık ve iki farklı yöne sürükleniyorduk. Ama bu olurken bile biz hâlâ o baba ve kızıydık. Çenemi dizime koyup gözyaşları içinde birbirlerinden ayrılan iki parçayı izlerken kalbim, göğüs kafesimin içinde ufalanıyor gibiydi.

Onu bir daha göremeyecek miydim?

Onları bir daha göremeyecek miydim?

Babam, Miraç'ı yanıma yollarken Miraç'ın son kez gözlerinin içine baktığında ne hissetmişti? Onu da tıpkı benim gibi bir daha göremeyeceğini bilerek yanıma yollamıştı. İki damarının koptuğunu yazdığı bu mektupta bana yansıttığı acının binlerce katını hissettiğini biliyordum. Üzülmeyeyim diye hafiflettiği mektubunda bile acısını bu denli gizleyemiyorken, içinde nasıl bir fırtına çıkmıştı bunu sadece tanrı bilirdi.

Yüzümde donmuş gözyaşlarıyla, "Baba," diye fısıldadım. "Seni çok özledim."

❄

Gözlerimi Efken'in sesini takip eden zihnime ayak uydurarak araladığımda oda boştu. Ses, odanın dışından geliyordu. Üzerime serilmiş peluş battaniyeye sarılıp yatakta yan döndüm, çok ağladığım için kirpik diplerimde bıçaklar varmış gibi canım acıyordu. Efken'in sesine odaklandığımda karşısındaki kişinin Ceyhun olduğunu anladım.

"Semih konusunda araştırmalara devam ediyorlar mı?" diye sordu Efken, bu soru bir an gözlerimi daha iri açıp kapıya odaklanmama neden oldu. Semih'in sesi soluğu çıkmıyordu. Zaten cadılarla başımız yeterince dertte değilmiş gibi bir de onunla uğraşmak zorunda kalırsak bu kez onu ellerimle öldürecektim.

Ceyhun, "Adam bir kurtsa, bizimkilerin onu bulması neyi değiştirir, Efken? Bir insan bir kurdu nasıl alt etsin? Ama araştırıyorlar. Yerini bulduğumuz an ensesine çökersin orospu çocuğunun," dedi, ardından derin bir nefesi içine çekti. "Şu kurul işini de yabana atmamak gerek. Bu kurul ilerleyen süreçte başınızı daha da ağrıtabilir. Semih'in işini bitirmeden önce ondan her şeyi öğrenmelisin."

"Şu orospu çocuğunu girdiği delikten bir çıkarayım, o zaman her şeyin çaresine bakacağım." Efken bir an için sustu, ardından Ceyhun'a, "Kız korkuyor, çok endişeli," dedi, bahsettiği kişinin ben olduğunu anlamak göğüs kafesimi sızlattı. "Kardeşi beklenmedik bir anda ortaya çıktı. Zaman Hançeri falan dedi diye kafalar karıştı ama kimse çocuğun akıbetini konuşmadı. Kız korkmakta haklı, çocuk neyin içine geldiğini bile bilmiyor. Bir şey söyle bana. Ben bu kızı nasıl sakinleştireceğim? İstemiyorum korku içinde yaşamasını. O bir şeylerden korkunca... O korkunca ben her şeyi yok edeyim istiyorum. Abartıyorsam da abartıyorsun deme, sikerim seni."

"Kız korkmakta haklı. Çocuğun bir şey bildiği yok. Gece şaşkın görünmese de bizim nelerle uğraştığımızı görünce çok şaşıracak. Ben bile bazen Sezgi konusunda afallıyorum. Ayrıca yok etme isteğini de görüyorum, birader. Kör değiliz hiçbirimiz. Bu süreçte yanında olmak dışında yapabileceğin bir şey yok gibi. Bir de çocuğu ekstra korumak gerekebilir."

Ceyhun bir süre sustu, onları göremiyor olsam da birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarını hayal edebildim. Kısa süren sessizliğin sonunda Ceyhun bu defa, "Efken," dedi.

Efken isminin ardından gelecek soruyu biliyormuş gibi gergin bir sesle, "Yine ne saçmalayacaksın?" diye sorunca yatakta hafifçe doğruldum, saçlarım yana doğru düşüp yastığa sürünürken uykulu gözlerle kapıya bakmaya devam ettim.

"Bence ne söyleyeceğimi bildiğin için bu kadar gerildin, kardeşim."

"Çünkü ne zaman ondan bahsetsem saçma sapan şeyler söylüyorsun."

"Çünkü ondan bahsederken bir kadından değil, bir tanrıdan bahseder gibi bahsediyorsun. Senin için sıradan bir kadın olmadığını zaten hepimiz biliyoruz. Benim merak ettiğim şey, daha doğrusu bildiğim ama senden duymak istediğim şey farklı."

"Biliyorsan, neden soruyorsun? Neden bunu benden duymak istiyorsun?" diye sordu Efken sertçe. "Madem biliyorsun, sorma, bildiğin bir şeyi benden duymasan da olur."

"Yani bu doğru bildiğim manasına mı geliyor?" diye sorduğunda Ceyhun, benim kalbim göğüs kafesime sığmayacak atışlarla içimde bir başkaldırı yaptı.

"Ne düşünüyorsan, onun bin fazlası," dedi Efken.

Bununla birlikte kalbim birdenbire sustu ve göğüs kafesimde koca bir sessizlikle yutkundum.

Doğru mu anlıyordum yoksa anlamak istediğim şekilde mi anlıyordum? Bir yanım bu gerçekten kaçamayacağımı söylüyordu, bu gerçeği zaten bildiğimi, yakıcı şekilde hissettiğimi, bu gerçeği gözlerinin benden asla saklamadığını, dili söylemese de gözlerinin susmadığını...

Ceyhun tam bir şey söyleyecekti ki yaklaşan adım seslerinin Sezgi'ye ait olduğunu, Sezgi'nin soru cümlesi ortama yıldırım düşünce anladım. "Ceyhun, Manbel'den bir muska alıp eczaneye gidebilir miyiz?" diye sormuştu.

Geçen geceyi hatırlayınca kaşlarım çatıldı. Gerçekten hamile olabilir miydi? Bu, böyle bir ortamda felâkete neden olabilirdi. Sezgi için çok tehlikeli bir durumdaydık, aynı zamanda eğer orada bir bebek varsa, onun için durum daha da tehlikeli olabilirdi.

Ceyhun telaşla, "Neyin var? İyi misin? Bir yerin mi ağrıyor?" diye sorunca Sezgi'nin keyifsizce güldüğünü duydum.

"Hayır, iyiyim ben," dedi. "Sadece bir ağrı kesici almam gerekiyor, bir de eczacı kadına bir şey danışacağım. Her zamanki gittiğimiz eczaneye gidebilir miyiz? Sen beni arabada beklersin, ben de kadınla biraz laflarım. İnsanlarla diyalog kurmayı özledim."

"Tabii ki, bebeğim," dedi Ceyhun, ardından Sezgi'yi öptüğünü duydum ve sesler kayboldu.

Yerimden kalkıp valizin içinden siyah bir eşofman, siyah bir boğazlı badi çıkarıp üzerimdekilerden kurtuldum. Koyu renk saçlarımı parmaklarımla tararken eşofmanın bacaklarıma bol geldiğini fark etmiştim. Sanırım bu kadar koşuşturmaca içinde zayıflamam normaldi. Beslenme konusunda da pek dikkatli olduğum söylenemezdi. Bazı öğünleri atlıyordum, bazen kasıtlı yemiyordum bazense gerçekten unuttuğum için.

Odadan çıktığımda üst katın holü düşündüğüm gibi boştu, merdivenlerin basamaklarını inmeye başladığımda ise alt katın gürültüsü bir dalga gibi hızla beni altına aldı.

Son basamağı da indiğimde insan formu almış kurtlardan birini gördüm. Esmer kurt, yüzünde mahcup bir gülümsemeyle, "Günaydın," diyerek yanımdan geçip gitti.

Crystal mutfaktan çıkarken, "Ay bu gümüş herifler hiç doymuyor," diye söylenince, Yaren kafasını kitaptan kaldırıp sırıttı. Manbel konusuna yavaşça alışıyor muydu yoksa her şeyi oluruna bırakmaya mı karar vermişti anlayamamıştım.

"Miraç nerede?" diye sordum birden panikle.

"Dışarıda," dedi Sapphire mutfaktan çıkarken.

"Evet, İbrahim yeni oyuncağıyla şov yapıyor, o da diğerleriyle onu izliyor," diye dalga geçti Crystal. "Gidip şamatayı izlemen lazım. Eğer köpek kokusuyla problemim olmasa ben de oturup izlerdim ama şu gümüş çocuklar leş gibi kokmuyor mu ya?"

"Crystal," dedim gözlerimi irileştirerek. "Ne kadar ayıp."

"Pardon, her gece bir tanesiyle sarılıp uyuduğunuzu unutmuşum. Onu tenzih ediyorum..."

Sapphire, "Kraliçenin özel hayatına saygı duymalısın," dediğinde Crystal ona yan yan baktı.

"O benim düğümlüm."

"Benim de kraliçem."

"Benim kız kardeşim."

"Hayır, değil. Senin kız kardeşinse, benim de kız kardeşim o zaman."

"Onu senden önce ben gördüm."

"O beni yıkadı."

"Şimdi gidip suyun altına girsem ve onu çağırsam, bence beni de yıkar," dedi Crystal, Sapphire'a uyuz uyuz bakarak.

"Sabah sabah şunu keser misiniz?" diye söylenerek çıkışa yöneldim.

Dışarı adımımı atar atmaz, İbrahim'in hançeri kabzasından çıkarıp kafasının etrafında döndürdüğünü, havalı olduğunu düşündüğü ama epey saçma göründüğü figürler sergilediğini görünce kaşlarımı kaldırarak kollarımı bedenime sardım. Ağır adımlarla onlara yaklaşmaya başladığımda İbrahim, "Diz çök, insan," diyerek hançerin ucunu Efken'e doğrultu, sonra Efken'in gözlerindeki düz ama tehditkâr ifadeyi görünce hançeri kabzasına geri sokarak, "Hehe," diyerek yapay şekilde güldü. "Şaka."

Miraç beni görünce, "Abla," dedi, o an Efken de İbrahim de durup bana doğru baktılar.

"Günaydın. Ne yapıyorsunuz bu saatte?"

Yaren sokak kapısından çıkarken, "Biraz önce benim canıma okumuştu, şimdi de sevgilimin canına okuyor," deyince, Efken kaşlarını kaldırarak Yaren'e baktı. "Yani çalıştırdı beni. İdman yaptık birlikte. Hepsini iyiliğim için yaptı. Çünkü o müthiş bir abi. O kadar müthiş ki şu an ne şekilde öldürsem daha çok zevk alırım diye düşündüğü sevgilime bile idman yaptırıyor. Umarım yanlış idman yaptırıp eksik bilgi vermiyordur, sonra benimkini ezerler maazallah."

"Sen şuna sevgilim demeyi kesecek misin yoksa ben bu sıkıntılıyı keseyim mi?" diye sordu Efken gayet sakin bir sesle.

"Efkenciğim, canımın içi hünkârım, her şeyimle her şeyinin kurbanı olduğum adam, şu an Miraç kardeşim de burada biliyorsun, değil mi? Açtırma benim bayramlık ağzımı. Açarım ağzımı yumarım gözümü..." dedi İbrahim, Efken bir kez daha tehditkâr bakışlarını ona çevirince, "Aaa hep iftira bunlar Efken'im," dedi. "Ben seni böyle şeylerle şantaja maruz bırakır mıyım? Hepsi Yaren denen kuzenin yüzünden."

"Yine satışlara getirdi beni," diye söylendi Yaren.

Miraç, "Benim burada olmam ne alaka?" diye sorunca sırtımı dikleştirip İbrahim'e atabileceğim en tehditkâr bakışı attım.

"Miraç, çift taraftan baskı ve tehdit altındayım canım kardeşim, soru sorma bana," dedi İbrahim sırtlan gülümsemesiyle.

"Çift taraftan tehdit altındayım ne demek?" diye sordu Miraç, Efken'in bakışları İbrahim'e çevrildiğinde İbrahim'in yüzündeki ifade tutaklık yapıyormuş gibi bir sırıtışa bir dehşetle yüklü ifadeye dönüşüyordu. Miraç'ın bakışları bir kılıç gibi Efken'i sonra da beni kesti ve "Abla," dedi. "Bu adamla aranda bir şey mi var?"

"Bu adam değil," dedi Efken. "Sana ismimi söylemiştim, bücür."

"Seninle konuşmuyorum, deve," dedi Miraç, gözleri hâlâ bendeyken cevabı Efken'eydi.

Cevap vermeden gözlerinin içine baktığımda Miraç'ın zaten çatık duran kaşları daha sert çatıldı, alnında beliren derin çukurların kuşkuy-

la gölgelendiğini gördüm. Sorduğu sorunun içimde bir yerlere, derinlerime çukurlar kazdığını ve o çukurlara anlamlar taşıdığımı bilmiyordu. Evet, Efken ile aramızda bir şey vardı. Bu güçlü de bir şeydi ama adı neydi, hayatımda yeri neydi, tam olarak nereye konulmalıydı bilmiyordum.

İbrahim konuyu dağıtmak istiyormuş gibi hançerini havaya kaldırdığında ve "Size enteresan bir şey göstereceğim," dediğinde, bir anlığına Miraç'ın da dikkati dağıldı ve İbrahim'e baktı.

"Bu sabah Efken denediğinde işe yaramayan bir şey, ben denediğimde işe yaradı."

İbrahim, elindeki gösterişli hançerin kabzasını yavaşça çekti, kabzanın ardındaki keskin, gümüş parıltıya sahip bıçak ortaya çıktığında bunun nesinin garip olduğunu anlamaya çalışır gibi kaşlarımı çattım.

"Size normal gelebilir ama Efken bu kabzayı çıkaramadı, ben çıkardım. Ulaş'a da denettim, hatta üzerine çıkıp tepindi bile ama açamadı. Ceyhun da açamadı. Büyülü kekim Sezgi bile açamadı." Hançeri kabzanın içine geri soktu ve gözlerini Efken'e çevirdi. "O kadar sinirlendi ki bir an koca bir kurda dönüşüp hançeri dişleriyle parçalayacak, güzelim Osmanlı motifleri diş izi olacak sandım."

"Koca bir kurda..." diye fısıldadı Miraç, ardından birdenbire Efken'e doğru döndü ve "Babam gibisin," dedi. "Öylesin, değil mi?"

"Babam gibisin deyince de biraz tuhaf oldu. Sen şimdi şefkat falan da beklersin benden. Evet, öyleyim ve sen bir Gümüş Pençe'nin karşısında miyavlayıp duruyorsun. Bu can sıkıcı. Ve sandığından daha tehlikeli." Efken'in kemik gibi çıkan sesi, Miraç'ın öfkeyle ona bakmasına neden oldu. Efken de gözlerini indirmiş, yüzünde hakiki bir ifadesizlikle kardeşimin gözlerinin içine bakıyordu.

Elimi kaldırıp, "Kardeşimi tehdit etme, Efken. Atışmayı da derhâl kesin," dediğimde ikisi de homurdanarak bana baktı. "Görebilir miyim?" Sorum ortaya sis gibi dağıldığında İbrahim neyi kastettiğimi anlamış gibi elindeki hançeri Efken'e uzattı.

Gücünün tüm karanlık yanlarını tahmin ettiğim adam nasıl olurdu da bir kabzayı çıkaramazdı? Efken kabzayı çekiştirdi ama hançer açığa çıkmadı, sanki kabza hançerin bir parçasıydı ve onları ayırmak imkânsızdı. Efken dişlerini sıkarak tekrar kabzayı zorladı, başaramadı ve başaramamak içinde nasıl bir şeyi tetiklemişse göz bebeklerinin beyaz bir

ışıkla aydınlandığını gördüm. Çok geçmeden çok da uzak olmayan bir noktaya düşen yıldırımın şiddetli sesi kulaklarıma doldu.

Miraç, Efken'in gözlerinden dökülen parıltıyı gördüğünde ağzının içinde bir küfür homurdanarak birkaç adım geri gitti. Yüzünde bu kadarını beklemediğine dair bir ifade alev almış yanıyordu. Bu daha neydi ki? Neler göreceğini bilse, aklını yitirirdi ya da belki de arkasına bakmadan kaçmaya başlardı. Bilmek ve görmek aynı şeyler değildi, Sezgi haklıydı; gördüğünde de bu kadar soğukkanlı kalabileceğini sanmıyordum.

"Çıkmıyor amına koyduğumun şeyi!" diye soludu öfkeyle. "Sikeceğim şimdi böyle işi amına koyayım."

"Aa!" dedi Crystal eğleniyormuş gibi keyifle. Elinde bir şarap kadehiyle taş evin giriş kapısına yaslanmış bizi izliyordu. "Efken Karaduman sandığımız kadar güçlü değilmiş sanırım." Efken öfkenin bir yılan gibi tısladığı gözlerini kaldırıp, burnundan sert bir nefes vererek Crystal'e pek de iç açıcı olmayan bir bakış fırlattı.

Crystal bir kaplan gibi ilerledi, hemen yanımıza geldiğinde gözleri kardeşimi baştan aşağı süzdü ve dudaklarında muzip bir gülümseme oluştu.

"Merak ediyorum," dedi. "Ne zaman çığlıklar atarak uzaklaşacak kadar şaşkına döneceksin ve ödün kopacak? Bence çok az kaldı."

Miraç dişlerinin arasından, "Böyle bir şey olmayacak," diye tısladığında, Crystal'in alev sarısı gözleri kısıldı, dudaklarındaki muzip sırıtış zehirli bir tebessümle yer değiştirdi.

Miraç ciddiye alınmamaktan nefret ederdi ve Crystal ona bir cevap vermediği için nabzının hızlandığını, gözünü hırsın bürüdüğünü biliyordum. Şimdi korksa bile, bu kadının karşısında o pozisyona girmemek için cesur görünecek, dimdik duracaktı.

"Crystal," diye fısıldayıp gözlerimi büyüterek ona durmasını işaret ettim, Crystal omuz silkerken hâlâ muzip gözlerle Miraç'ı süzüyordu. Gözlerimi devirip derin bir nefes alarak hançere baktım ve "Bu hançerin sahibinin İbrahim olduğunu tescillemiş oldu sanıyorum?" dedim sorar gibi.

"Görünen o ki ben önemli biriyim," diyen İbrahim yine sevimsiz bir sırtlan gibi gülümsüyordu.

"Bu konu ciddi bir konu, İbrahim," dediğimde İbrahim ağzına görünmez bir fermuar çekti. "İstanbul'da son durum ne bilmiyorum ama Miraç'ın varlığını hissettiğim an burada da tüm saatler sustu. Ta ki hançer İbrahim'in eline geçene kadar."

"O büyük olasılıkla bir hükümdar," dedi Miraç, bu cümleyi duymak İbrahim'i başta irkiltse de sonunda omuzlarını havaya kaldırıp parmaklarıyla omuzlarındaki görünmez tozları silkeledi.

"Padişahım çok yaşa, hançerin değsin arşa nidalarını duymayı bekliyorum."

"Bir leş yiyici ve aynı zamanda da hükümdar, öyle mi?" Crystal aklı karışmış gibi İbrahim'e baktı ve "Zamanın Hükümdarı hakkında bir şeyler duymuştum ama mitlerimizde çok da yeri olan bir kavram değildi," dedi. "Sadece uzun yıllar önce, yani hafızalarımız Kan Yemini'yle mühürlenip bir düğüme dönüşmeden önce, buralarda böyle bir adamın yaşadığını işitmiştim."

"Öncelikle tatlım, leş yiyici demen pek etik gelmedi bana," dedi İbrahim, Crystal'e dik dik bakarak. "Şu konuyu aç biraz."

"Pek bilgim yok, sırtlan," dedi Crystal. "Sadece bir efsane sanıyordum."

"Şekerim, ben zaten efsaneyim."

"İbrahim, bir dur da anlatsın," diye homurdandım.

"Bir zamanlar bir adam varmış, zamanın ipleri onun elindeymiş," dedi Crystal. "Hançerinde tüm cihana yeri gök, göğü yer edecek gücü olduğu söyleniyordu."

İbrahim birden donuklaştı, bakışları Crystal'den ayrılarak göle çevrildi. Buz kırıklarının yüzdüğü göle bakarken sertçe yutkundu. Efken'in gözleri tekrar hançere indiğinde kaşlarının ortasında düşüncelerini ele veren bir çukur oluşmuştu.

"O adam gündüzü gece, geceyi gündüz edebilirmiş," diye devam etti Crystal. "Dört mevsimi aynı anda yaşatabilir, güneş ile ayı yan yana koyabilirmiş."

"Ayı ve güneşi yan yana koymak..." Miraç birden bana doğru döndü ve "Abla, İstanbul'da olan da tam olarak buydu. Bu efsane falan değil, bu bir gerçek," dedi heyecanla.

"Şimdi demeye çalıştığın şey, bunu yapan İbrahim'in olduğu mu?" Bu soruyu sorarken cevap benim de kafamda netti ama birileri beni onaylasın istiyordum. Hançer kimsede değil, İbrahim'deyken açılıyorsa, kabza bir mühür gibi hançeri içinde saklıyorsa ve bu mührü İbrahim'den başkası bozamıyorsa, demek ki o hançerin sahibiydi.

"Evet," dedi Efken kaşlarını çatarak. "Ya öyle ya da İbrahim bu hançeri sahibine götürmekle görevli biri ama bence, hançerin sahibinin ta kendisi."

Miraç bir süre bekledikten sonra, "Babam bu hançere ihtiyacınız olacağından da bahsetmişti, bu hançerle ablama yardım edeceğinden..." dedi.

"Belki de sırtlan bilincinin içinde uyuttuğu bir gücü çağırdı," diyen kişi Hatem'di, gözlerimi ona çevirdim, üstü çıplaktı ve altında yırtık pırtık bir kotla kan ter içinde karşımızda duruyordu.

"Bu sırtlan Gümüş Pençelerin değil, Marların sürüsüne katıldı. Bunu o gün, büyük savaşta gördük. Kraliçe Mēness'e sadakat yemini etti, onun yanında durdu. Bu da demek oluyor ki, Mēness'in sürüsüne ait. Mēness'i korumak için güçlerini harekete geçirmiş, geldiğiniz taraftaki doğa olaylarını etkileyerek hançerini geri çağırmış olabilir." Hatem omuzlarını dikleştirip, "Bu ihtimal, savaşın ne kadar çetin geçeceğinin kanıtıdır," derken gümüş gibi parlayan gözleri kısılmıştı.

"O zaman, bu zımbırtıyı nasıl kullanacağını öğrensen iyi olur," dedi Efken, gözlerini İbrahim'e çevirerek. "Madem onu çağırmayı biliyorsun, kullanmayı da biliyorsundur."

"Yavaş gelin, benim kalbim var," dedi İbrahim alayla ama tüm bu zevzeklerinin nedeninin durumun ağırlığı altında paranoya hissetmeye başladığından olduğunu biliyordum. Ne zaman hisleri zirveye ulaşsa, her ne hissediyor olursa olsun bunu esprilerine yansıtıp bir maske takıyordu.

"Bu konuyu çözmek gerek ama Mustafa Baba'ya gerçekten ihtiyacımız var," dedim.

"O kim?" diye sordu Miraç.

"Eski ve güçlü bir Gümüş Pençe," diyen kişi Sapphire'dı. Miraç'ın bakışları hızla Sapphire'a kaydığında, Sapphire bana doğru dönüp dizlerinin üzerine hafifçe çökerek reverans yaptı. "Sezgi ve Ceyhun taş evden

birlikte ayrıldı. Kardeşin ve kendileri için de kıyafet getireceklermiş," dedi. Sonrasında gözlerini hançere çevirip, "Bence bu konuyu eski Gümüş Penҫe'yle konuşmalısınız, şu an kafanızı belirsizliklerle dolu bir şeyde tutmanız güncel akışımızı durdurur. Çalışmalara kaldığımız yerden devam etmeli, eski Gümüş Penҫe geldiğinde gereken bilgiyi aldıktan sonra hançerle ilgili ne yapmanız gerektiğine karar vermelisiniz."

Sapphire'ın haklılığı ortama bir ateş gibi hızla yayılıp, soru işaretlerini bir anlığına da olsa küle çevirdi. Ama yine de bu durumun üzerine gitmemiz gerekiyordu. Mustafa Baba neredeydi? Neden birdenbire elini ayağını çekmiş, ortadan kaybolmuştu? O olmazsa, hançerle ilgili yeterince bilgi sahibi olamazdık. Üstelik Nemesis konusunda da ona sormak istediklerim vardı çünkü Efken, Nemesis'in gücünün tadını almaya başlamıştı ve bu yıkıcı gücün sonunda bizi ne bekliyordu, bunu asla kestiremiyordum.

İbrahim ölümcül, küçük bir kahkaha attı ve ela gözleri bir sırtlanın gözlerinin rengiyle aydınlanıp söndü. Elindeki hançeri karların arasına bırakınca kaşlarımı kaldırdım. Arkasını dönüp Hatem'e doğru koşmaya başladığında ve Hatem'i yere devirdiğinde Efken kaşlarını kaldırıp, "Senin süründen biri, benim sürümden birini devirdi, ha?" diye sordu bu durumdan pek de memnun olmamış gibi.

"Sadece çalışıyorlar," dedim ama Hatem, İbrahim'i altına aldığı anda kaşlarım çatıldı. "Kurduna söyle, ona zarar verirse tüylerini tıraşlarım."

"Sadece çalışıyorlar," dedi Efken alaycı bir sesle.

"Sizin aranızda ne oluyor?" Miraç'ın sorusunu ikimiz de duymazdan geldiğimizde Miraç çatık kaşlarla ikimizi izlemeye başladı ama başka hiçbir şey söylemedi.

Akşama kadar dövüştük. Kurt sürüsünün ulumaları koruluğun içinde çınladı ama aramıza katılmadılar, çalışmalarına bizden uzakta devam ettiler. Miraç onlardan biriyle bir anda yüzleşmek zorunda kalmadığı için mutlu olsam da sonunda her şeyi görmek zorunda olduğunu bildiğimden tedirgindim. Belki de onu en başından eğitmek gerekti, babamın mektubuna eklediği dizeleri düşünürken gözlerimi kıstım ve düşünceler, Crystal beni arazinin öbür ucuna, neredeyse gölün içine fırlatana kadar sürdü. Daha sonra Crystal'e daha ağır bir hamle yaptım ve karlar havada uçuşurken çarpıştık.

Miraç'ın gücü neydi? Miraç aslında neydi?

Bu düşünce kafamı karıncalandırıyorken gözlerimi karların arasında duran hançere indirdim.

Nasıl bu kadar hızlı hayatımıza girmişti?

*

"Anlatsana, başka neler oldu?"

Soğanları doğrarken gözyaşları içinde sorduğum bu soru, aslında gerçekten ağlama hissiyle dolduğum için sorulmuş bir soruydu ama kardeşim, gözyaşlarımın nedeninin soğanlar olduğunu düşünebilirdi. Sorun yoktu.

Miraç ada tezgâha kalçasını yaslayıp, "Pınar ablayı biliyorsundur, bazen gelip senden tasarlayacağı defterler için resim çizmeni isterdi," dediğinde başımı sallayıp doğradığım soğanları kızgın yağın içine boşalttım. "Şehirdeki buzlanma, hiç bitmeyen kar yüzünden nişanını evde yapmak zorunda kaldı. Duymalıydın, koskoca bina onun sesiyle inledi. Kardan ve kıştan nefret ettiğini söyleyerek ağladı. Nişanı yapacakları mekân için çok para harcamışlar, mekân da iklimdeki bozulma yüzünden iş alamayınca önceden aldığı paraların hiçbirini geri ödememiş."

"Sonunda nişanlandı yani? Ben yine ayrılırlar diye düşünmüştüm," diyerek gülümseyip bilek içlerimle gözyaşlarımı sildim.

Miraç neden ağladığımı anlamadı.

Efken'in burada olmamasına sevindim çünkü o neden ağladığımı anlardı.

Orayla, geldiğim yerle, eski yuvamla ilgili şeyleri dinlemek iyi gelir sanmıştım ama fark etmiştim ki bu sandığım kadar iyi bir karar değildi. İçimde bir şeyler eziliyormuş hissini yok edebilmek mümkün değil miydi?

"Bana kalırsa nişanı bozacak," diyerek güldü. "O adam şehir magandasının teki. Geçenlerde kumar borçları yüzünden Etiler'deki mekânı ipotek altına alınmış. Pınar ablanın kafası biraz çalışıyorsa, o adamdan kurtulur."

"İstanbul'la ilgili bir şeyler duymayı özlemişim." Çenemle buzdolabını işaret edip, "Eti çıkarır mısın?" diye sorduğumda gülümseyerek buzdolabına ilerledi, omzunun üzerinden bana bakmaya devam ederken eti buzdolabından çıkarmıştı.

"Bunca zaman neler yaptın?" diye sordu, bunu gerçekten merak ettiğini hissettiğim için göğsümdeki ağırlık çoğaldı. Bunca zaman beni düşünmüştü, beni özlemişti, beni bulmanın yolunu aramıştı, hiçbir tesirin altına girmemiş ve benim için savaşmıştı.

"Cevaplar aradım." Eti kesme tahtasının üzerine koyup yutkundum. "Cevapları birdenbire bulmadım, yavaş yavaş buldum. Kolay değildi. Burada arkadaşlar edindim, zordu, çok yalnızdım ama sonra burası evim oldu."

Miraç duydukları onu üzmüş gibi gözlerini yere indirince ona baktım.

"Kızmıyorsun bana, değil mi? Yalnızlık nedir hep bildim, Miraç. Ya da bildiğimi sandım. Anladım ki ben o evdeyken, sizleyken yalnız değilmişim. Buraya geldiğimde asıl yalnızlığı tattım. Sonra bir şey oldu ve ben bir daha eski ben olamadım."

"Geldiğimde karşımda bu kadar sağlam duran bir kadın bulacağımı düşünmüyordum," dedi Miraç, itirafı bir süre sessizlik içinde beklememize neden oldu. "Güçlü bir kadın bulacağımı bekliyordum ama bu kadar değil. Ayakta kalacağını biliyordum ama güçlü kökler salmış olduğunu bilmiyordum. Yanında olamadım, olamadık. Ne babam ne de ben. Seni buradaki yalnızlığa terk ettik."

"Ne senin suçundu ne de babamın, Miraç. Kalbinde bir yerlerde babama dair öfke barındırıyorsan, sil onu kardeşim. Babam beni yanınızda tutabilmek için çok savaştı." Gözlerimi ete indirip bıçağı etin yüzeyinde gezdirdim. "Sonra da bu savaşı kaybetti. Kaybedeceği bir savaşa benim için girdi, son âna kadar benim için direndi. Bu bile ona öfkeli hissetmemen için yeterli bir sebep olmalı. Benim ona duyduğum tek duygu, derin, içimi yakıp yıkan, beni kavuran bir özlem. Hepsi bu."

Miraç konudan uzaklaşmak istediğini sessizliğiyle belli etti. Sonra bu sessizlik, aynı konunun alevlenmesine neden olmasın diye, "Mustafa dedikleri adam ne zaman gelir?" diye sordu. "Bence Zaman Hançeri hafife almamanız gereken bir şey. Bir an önce ne yapmanız gerektiğini öğrenmelisiniz."

"Neleri hafife almamanız gerek bir bilsen," diyerek burukça gülümsedim. "Mustafa Baba'nın bir işi çıkmıştır," dedim, umudum bu yöndeydi. "Yakında bizi aramaya gelecektir."

"Aramaya mı?"

"Biraz uzun mesele. Dediğim gibi, bu evde geçici olarak misafiriz. Aslında evimiz burası değil."

"Eviniz?" dedi sorar gibi.

Sertçe yutkundum ve "Evet," dedim. "Evimiz."

"Burası senin evin oldu," dediğinde gözlerinde rastladığım hayal kırıklığını yok etmek istesem de gerçeği ona zaten ifade ettiğimden bana anlayış göstermesini bekledim. "Bir daha asla geri dönemeyeceğini düşündüğün için mi burada bir yuva kurdun, yoksa gerçekten yuvanda hissettirdiği için mi?"

Sorusu çok kısa bir an durup çatık kaşlarla ona bakmama neden oldu. O da gözünü kırmadan bana bakıyordu.

"Yuva olsun diye değil, gerçekten yuva olduğu için," dedim kararlı bir sesle. "Hepsi benim yoldaşım oldu, arkadaşım oldu..."

"Sadece bu mu?" Gözlerime daha derin bakınca gözlerimi kaçırdım. "Sadece yoldaşın, sadece arkadaşın mı?"

Sorusunun öteki ucunda duran ismi biliyordum. Açıkça adını söylemese de onu diğerlerinin yanına gizleyerek, diğerlerini paravan olarak kullanıyor ve onun bendeki yerini öğrenmeye çalışıyordu. Onu gördüğü an hissetmişti, birbirlerinin gözlerine baktıkları anda onun benim için önemini anlamıştı.

"Daha açık sorsana şu soruyu sen."

Miraç, "Daha açık olacağım, abla," dediğinde gözlerimi yüzüne dikip başımı salladım. "O adamı seviyor musun?"

Hızla düşüyormuşum gibi hissettiğimde nefesimi tuttum. Belki de düştüğümü sandığım uçurumun çoktan içindeydim ve dibine doğru batıyordum.

"Evet," dedim, zaman bir kalp atışı gibi etrafa yayıldı. "Onu seviyorum."

Miraç dudaklarını birbirine bastırınca söyleyecek bir şey bulamadığını anladım. Hissettikleri benim kadar balçıkla kaplı olmuş muydu hiç merak ediyordum. Daha önce hiç, birini sevdiği için boğuluyor gibi hissetmiş, düştüğünü düşünmüş, battığını fark etmiş miydi?

Çöken sessizliği bölen sokak kapısının açılıp kapanırken çıkardığı ses oldu. Ardından gelen daha büyük bir sessizlik salonu kapladığında elimdeki bıçağı bırakıp elimi suyun altına soktum ve yıkamaya başladım.

Hangi ara doğradığımı fark etmediğim etlere dokundurduğum dalgın gözlerle, "Bunları ayrı bir tavada biraz kavurur musun?" diye sordum. "Hemen döneceğim."

Miraç aldığı cevapla ilgili düşünüyor olmalıydı. Başını aşağı yukarı sallamaktan başka bir şey yapmadı. Mutfaktan çıkıp salona girdiğim an, Ceyhun ve Sezgi'nin kireç gibi bir suratla salonun tam ortasında durmuş, öylece beklediklerini gördüm. Başta yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu anlayamasam da Sezgi ve Ceyhun'un bakışları birbirlerine tutunduğunda, ortadaki gizemin farkına varmıştım.

Crystal, "Sizin neyiniz var?" diye sordu merakla. "Hortlak görmüş gibisiniz."

Ceyhun yavaşça tekli koltuğa oturup yüzünü sıvazladı, avuç içlerinin arasına aldığı burnunu sıkarken gözlerini yere sabitledi. Sezgi olduğu yerde hareketsizce dikilmeye devam ediyordu.

"Korkutmasanıza insanı," dedi Ulaş çatık kaşlarla. "Bir şey mi oldu?"

Gözlerimi kapının girişinde bıraktıkları valizlere, ardından tekrar onlara çevirdim. Herkes tüm gün çalıştığı için yorgun düşmüştü, o yüzden sinirler gergindi ve bu sessizlik herkesi daha da strese sokmuştu.

"Hamileyim." Bu cümle, duymayı beklediğim bir cümle olduğundan mimiksiz durmayı başarabildim ama ben dışındaki herkesin, Efken'in bile yüzünün ruh gibi beyazladığını gördüm. Ceyhun gözlerini yumup parmaklarını yüzüne daha çok bastırdı.

Sezgi çatık kaşlarla derin bir nefes aldı ve "Evet," dedi. "Doğru duydunuz. Hamileyim."

Her ikisinin de gerginliği yoğun şekilde hissediliyordu ama sakin duruşlarından ödün vermiyorlardı.

"Testi yaptın mı?" diye sorduğumda bu kez tüm gözlerin hedefi bendim.

"Sen biliyor muydun?" Efken bu soruyu çok sakin sormuştu ama ona cevap vermeden Sezgi'ye bakmaya devam ettim.

"Bir benzinlikte durmasını istedim. Daha fazla bekleyemeyeceğim için de benzinliğin tuvaletinde test yaptım. Zaten hissediyordum. Seninle konuştuktan sonra kafamda bir şeyler netliğe kavuşmuştu." Sezgi'nin sesindeki tedirginliği dinledim. Onu anlayamadığımı söyleyemezdim, zira onu onun yerinde olmasam da anlıyordum. Bir aile olma düşüncesi

uçurumun diğer ucunda onu izliyordu ama o uçurumun bu ucundayken ona ulaşamayacağını biliyordu.

Ceyhun gözlerini açmadan Sezgi'yi dinlerken ortama ateş gibi düşen şaşkınlık herkesin bakışlarını küle çevirdi ama benim gözlerim yanmaya devam etti. Ceyhun şimdi nasıl bir ateşin içinden geçiyordu? Onun için daha zor olmalıydı. Bir insandı, bir cadıya âşıktı ve işler pek de yolunda gitmiyordu. Dört yandan kuşatılmışken hamile ve bizim gibi hedefin ucunda olan bir cadıyı nasıl korurdu? Bunları düşündüğünü sıkıca yumduğu gözlerinden, göz çukurlarına yayılmış devamlı titreyen kirpiklerinden anlamıştım.

"Sonuç olarak nasıl öğrenmiş olursam olayım, hamileyim."

"Zamanlama kötü olmuş," dedi Crystal, Sapphire uyarıyla dirseğini Crystal'in boşluğuna geçirince Crystal alev sarısı gözlerini kısarak ona doğru tısladı.

"Arsızlık etme. Bir Mar Hanımefendisi gibi davran," diye söylendi Sapphire.

Islak elimi üzerimdeki kazağa silip, ardından Sezgi'nin omzuna koydum. "Belki durum şu an için sevinemeyeceğiniz kadar karmaşık ve korkutucu ama bir yanın her zaman aile olmak istemiyor muydu?" diye sordum, sorum bencilliğin özüyle beslense de şu an onu karanlık düşüncelerden uzağa götürmem gerekti. O beni asla karanlığa saplı bırakmazdı, beni o karanlıktan bir kılıcı cesetten çıkarır gibi çıkarırdı. O yüzden ona destek olmak zorundaydım. "Evet, durumlar biraz vahim gibi duruyor ama halledilmeyecek kadar kötü değil. Belki de ihtiyacımız olan küçük, şirin bir Sezgi ya da minyatür boy bir Ceyhun'dur?"

Ceyhun bir an gülümseyecek gibi oldu, gözlerini aralayıp bana baktığında dudaklarındaki hafif kıvrımı görebildim. Yine de açılan gözlerinin hâlâ gölgeli baktığı aşikârdı. Herkes o kadar sessizdi ki, ikisi de bir suç işlemişler gibi suspus olmuşlardı.

"Bana ihtiyacınız var!" dedi Sezgi, sesi sitem değil isyan eder gibiydi. Bize değil, kendisine ediyordu bu isyanı. "Bir sürü cadıyla çatışacaksınız, aranızdaki tek cadı da benim. Sorumsuzca hareket ettim. Böyle bir dönemde... Böyle bir dönemde başıma gelmemesi gereken bir şeydi."

Boğazı ağrıyormuş, bu ağrı onu haykırarak ağlatacak kadar zorluyormuş gibi perişan hâlde gözlerimin içine bakınca dişlerimi sıktım. Haklıydı ama bu olanların suçlusu o değildi. Bu onu sorumsuz biri yapmazdı.

"Her zaman hayatımın bir aile kurmaya göre olmadığını düşündüm," diyen Ceyhun'du. "Her zaman bir sonraki gün nasıl hayatta kalacağımı düşünmeden attım adımımı, oysa o günün sonunda ölme ihtimalim hep vardı. Sezgi hayatıma girdiğinde tek korktuğum şey onu kaybetmek oldu çünkü kellesini kolunun altında taşıyan biriyle birlikte olmak kolay değildi."

İçtenlikle kurduğu cümleleri dinlerken herkes ona kilitlenmişti. Çıt dahi çıkmıyordu.

"Sağduyulu bir adam olmadım hiç, beni bekleyen son ne olursa olsun bunu kabul ederek bu karanlığın içinde hayatta kaldım, sonra da hayatta kalabilmenin ne kadar önemli olduğunu bana hissettiren, her ânında yanında olmak istediğim biriyle tanıştım. Tüm ihtiyaçlarım, nefes almak da buna dahil, o hâline geldi. Onun yeşil gözlerine baktım ve yarına çıkmamaktan korkmaya başladım. Beni daha çok korkutan, yarına çıkamamak da değildi, onun da yarına çıkamayacak olma ihtimaliydi."

Sezgi, gözlerinde toplanmaya başlayan gözyaşlarıyla tek kelime etmeden sevdiği adama bakıyordu. Ceyhun'un kahverengi gözleri ona çevrildiğinde ikisinin de nefeslerini tuttuklarını fark ettim.

"Belki hayali benim için bencillikti, belki benim gibi bir hayat yaşayan birinin istememesi gereken bir şeydi, belki ben bir çocuğun hayatını sadece mahvederdim ama istedim. Bir yanım bu kadınla ortak bir parçamız olmasını istedi. Onun benim çocuğumu taşımasını hep istedim."

Sezgi'nin kirpiklerine tutunan gözyaşı yavaşça kırılıp düştü, yanağında ilerledi ve çenesine ulaştığında Ceyhun bu görüntüye dayanamıyormuş gibi gözlerini usulca yumdu.

"Yapma," dedi. "Ağlama. Ben bunları ağla diye söylemedim. Seni her zaman ağlattım. Bir sonraki günümü benden önce sen düşündün, benden önce sen planladın, benden önce sen benim için endişelendin ve ben sadece senin için yaşadım. Senin için yaşamaya çabaladım."

Kısa bir sessizlik oluştu. Ceyhun derin bir nefesin arkasından tekrar konuştu.

"Böyle bir adam olmayı dileyen, isteyen ben değildim. Bu adama dönüştüğüm zamanı bile hatırlamıyorum ama seni bulduğum zamanı hiç unutmadım." Ellerini dizlerine koyup, oturduğu yerden kalkmadan gözlerini Sezgi'ye mıhlamış hâlde, "Bebek haberini tüm bu balçığa batmadan önce de alsaydık böyle ağlayacaktın, benim gibi bir adamın çocuğunu belki taşımak istemeyecek, o çocuğun geleceğinden korkacaktın," dedi. "Haklılığın yok sayılamaz, korkuların yok sayılamaz. Belki bu yüzden hiç aklımda nefes almaktan bir an olsun vazgeçmeyen bu gerçeği sana hiç söyleyemedim. Bir çocuğumuz olursa nasıl olur diye şakasına bile soramadım, alacağım tepkiden, gözlerinde göreceklerimden korktum. Biliyorsun, bir yanım reddedilmekten hep korktu. Bilmiyorsun, bir yanım beni terk etmenden hep korktu."

"Keşke sorsaydın," dedi Sezgi, bununla beraber gözyaşı damlası çenesinden kayıp gitti ve zemine damladı. "Çünkü her zaman seninle ilgili sabit bir düşüncem vardı. Hiç değişmedi. Her zaman seninle bir aile olmayı diledim."

"Keşke." Ceyhun durdu, bir süre Sezgi'nin gözlerinin içine sessizce baktı ve sonra, "Her şey birbirine bu denli girmiş, düğüme dönmüş, etrafımızı gölgelerle kuşatmışken, bu bebeği deli gibi istiyor oluşum senin için sorun olur muydu?" diye sordu yavaşça.

"Olmazdı," dedi Sezgi, gözlerinden yaşlar boşalmadan önce dudaklarından kırılıp düşen son kelime bu olmuştu.

Ceyhun ayağa kalktı ve Sezgi'yi gözyaşlarını silmek için yüzüne götürdüğü elinin bileğinden yakalayarak kollarının arasına çekti. Sezgi'nin bileği Ceyhun ile kendi göğsü arasında kalırken omuzları titriyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve yaydığı enerji salondaki kristal avizenin içindeki ışık parçalarının rengini solduruyordu.

Efken'in dudaklarındaki tebessümü gördüm. Bir köşeye geçmiş ikisine bakarken şefkat, harelerine yılan gibi dolanıyordu. Bir an göz göze geldik, göz bebekleri şişti ve söndü, büyüdü ve küçüldü, genişledi ve daraldı; bana bakarken her ne düşündüyse bu kalbimin vuruşlarını hızlandırdı.

"Biz o bebeği de koruruz, Sezgi'yi de koruruz," dedi İbrahim dudaklarında sıcak bir tebessümle. "Mahinev haklı, belki de aramıza minyatür bir Sezgi ya da Ceyhun görmek hepimize iyi gelir."

Sezgi'nin hıçkırıkları gülümsemeye dönüştü ama gözlerinden yaşlar boşalmaya devam ediyordu. Ceyhun gülümseyip dudaklarını Sezgi'nin ateş kırmızısı saçlarına bastırdı ve alevden saçların arasına nefesini bırakırken, "Evet," dedi. "Belki de karnında can bulan bize ait parça, aynı zamanda benim umudumdur."

Crystal, "Ne şanslı ki bizim gibi süper güçlü teyzeleri olacak," diyerek konuyu hafifletince Sezgi yavaşça kıkırdadı.

"Bebekler her zaman mucizelerle gelir," diyen kişi Sapphire'dı.

"Ama bu durumda ne kadar yardımcı olabilirim ki size?" Sezgi yeniden umutsuz gözlerle bize bakınca, Ceyhun ona daha sıkı sarıldı. Sezgi'nin sorusu ortada asılı kaldı ve sessizlik o sorunun etini ısırıp koparak beslendi.

"Sen bildiklerini bizimle paylaş, bir cadının iskeletini çıkarmamızda yardımcı ol, bu bize yeter," dedim kendimden emin bir sesle. "Bırak da savaş kapıya geldiğinde düşünelim bunları. Ne bebeğe ne de sana asla zarar gelmeyecek. Sizi koruruz."

Sezgi burnunu çekerek, "Bunu sizden isteyemem," dedi.

"Ne demek isteyemezsin?" Efken'in sesi sertti. "Biz aile değil miyiz lan?"

Sezgi'nin dudakları daha da bükülünce, "Sıfata bak," dedi Efken yumuşak bir sesle. "Zaten çirkindin, daha da çirkin oldun. Şu dudaklarını sarkıtma. Ne gerekiyorsa yapacağız. Madem istediğiniz buydu, bir kez de istediğiniz olsun, bir kez de siz bencil olun."

"Şimdi gelip sana sarılır, burnumu üstüne başına silerim," diye söylendi Sezgi.

"Dene de kafana balgam atayım."

"İğrenç birisin."

"Teşekkür ederim, biliyorum."

"Kendine dinlenmek için süre ver. Şu an çok hassassın, o yüzden kafan karışık ve kendine yükleniyorsun," dedim yavaşça. Sezgi ve Ceyhun'un yaşamaya değil, birbirlerine tutunmaya ihtiyaçları vardı ve bunu görüyordum, onların da görmelerini istiyorum. "Bir şeyler ye ve biraz dinlen."

"Testi yapmadan önce yemiştim," dedi Sezgi. "Biraz dinlenmeye ihtiyacım var, evet."

Ceyhun'a baktım, bakışlarımdan ne söylemeye çalıştığımı anlayarak Sezgi'nin beline sarıldı ve onu merdivenlere yönlendirdi. Sezgi üst kata çıkana, Ceyhun ile kaldıkları odanın kapısı açılıp kapanana kadar kimse konuşmadı ama sonunda Ulaş, "Şimdi ne olacak?" diye sorunca gizlenen tüm endişeler bir volkanın dağı zorlayarak delip geçtiği gibi düşüncelerimizi delip geçerek sözcüklerin etrafını sardı.

Kısa, sessiz konuşmaların sonunda, "Şu an bir cadımız yokmuş gibi ilerleyeceğiz," dediğimde tüm gözler üzerimdeydi. "Başka çaremiz yok."

Başka çaremiz olsa bile şu an için yoktu. Önem verdiğin bir insanı ateşin içine itip, alevler onu sardığında ona yardım etmek için elini uzatmak, onu kurtarmak demek değildi; vicdanını yatırdığın buzlu su, onu içine attığın ateşleri söndürmeyecekti. Onun açılan yanık yaralarını iyileştirmeyecekti. Yaptığın kötülüğü değiştirmeyecekti.

Onu alevlerin içine itip sonra da ona yardım eli uzatamazdım; o yardım eli onu alevlere itenin ben olduğumu değiştirmezdi.

Mutlu olmak, bir aile kurmak istiyordu. Bir bebeği olsun istiyordu. Güç için, kazanmak için, tüm bunlar için bir insanın hislerini kumar masasına yatıramazdık. Gecenin kalanı bir sarmaşık gibi bedenlerimize dolanırken ne yapacağımızı bilmiyordum ama ne yapmayacağımızı biliyordum. Her seferinde kazanan biz olacakmışız gibi davranmayacaktık, yenilgi ihtimalinden uzaklaşmayacaktık, gerekirse uykusuz geceler geçirecektik ama artık bu gece olduğumuz kadar rahat olmayacaktık.

O gecenin kalanında İbrahim ve Efken birer çocuk gibi kalan baklavanın kavgasını yaparken ben ada tezgâhın önündeki bar taburesine oturmuş, dalgın gözlerle boydan camın dışında kalan karanlığı izliyor, elimdeki şarap kadehini döndürerek içindeki şarabın cam duvarlara bir dalga gibi vururken çıkardığı sesleri dinliyordum.

"Bırak diyorum sana, aptal adam! Bana yaptı bu baklavayı diyorum, bırak!" İbrahim baklava tepsisinin öteki ucundan çekerken Efken burnundan hırslı bir nefes verip tepsiyle birlikte İbrahim'i de kendisine doğru çekti. İbrahim'in muzip bir şekilde güldüğünü cama yansıyan görüntüleri dikkatimi çektiğinde fark ettim. "Ay bir anda böyle çekince de elim, ayağım, her şeyim boşaldı gibi oldu..."

"Kes lan sesini, göt maymunu," dedi Efken, İbrahim'i geri itip bu kez sadece baklava tepsisini çekerek. "Sen kimsin de senin için yapsın,

benim için yaptı, sana acıdığı için sana da birkaç dilim vermiş işte. Bu benim."

"Göt maymunu mu? Üstüme iyilik sağlık, yeni yeni terimler... Hani tatlı sevmiyordun biraderim sen? Hem bana yaptı diyorum ya, dön sor, Necla, kız sen bana yapmadın mı bu baklavayı? Şöbiyetime bir cevap verir misin yoksa çirkinleşeceğim, konu baklava olunca çok çirkin bir adam olurum."

"Artık tatlı sevmeye karar verdim. Hem sana ne? Sana neyi sevip sevmeyeceğim konusunda izahat mı verecektim?"

"Ay senin neleri sevdiğini şurada konuşmaya bir başlarsam o esmer, yarabbim nasıl bir güzellik zikirleri çektiğim suratın domates rengini alır benden demesi, kaymaklı kadayıfım. Evet, artık sana baklavam demeyeceğim, seni bu görevden azlediyorum, sen artık bir kaymaklı kadayıfsın. Çok aramasam da lezzetli olan ama asla ilk seçtiğim olmayan... Artık Yaren benim baklavam."

Birden bana dönüp, "Seni kaknem seni, baklavayı bile aramıza nifak tohumları serpmek için yaptın, değil mi? Sanmıştım ki dostumsun, sevmiştim seni, toprağım demiştim ama sen yılanın has başısın. Her anlamda yılan," dedi ve tepsiyi çekiştirirken çirkin, detone olan sesiyle, "Sen miydin sevgilimi çalan," diye şarkı söylemeye başladı. "Anladım ki dostluklar yalan..."

"Bir baklavayı paylaşamadınız ya," diye söylendiğimde Efken kaşlarını çatıp, "Ama Mahi, bu baklava benimdi. Söyle ona, bıraksın," deyince İbrahim birden garip bir ses çıkararak kahkaha attı.

"O ne be öyle, annesine şikâyet eden çocuk gibi beni kıza şikâyet ediyorsun..."

"Sana yine yaparım ben," diye mırıldandığım an bakışları yumuşadı ama bu kez İbrahim kaşlarını çatarak bana doğru döndü.

"Bana yine yapmaz mısın? Söylediğim şarkıda bile adamın arkadaşı, bilmiyorum onun senle olduğunu, nasıl yaptım sana bunu diye bir pişmanlık belirtisi gösteriyordu ama sen yüzsüz gibi hâlâ sevdiğim erkeği tavlamak peşindesin. Sana gerçekten aşk olsun ya."

"Ne diye yapacak sana ya?" Efken tepsiyi göğsüne çekip İbrahim'den uzaklaştırırken İbrahim de arkasından geldi ve tepsiden bir baklava çalıp ısırmadan direkt ağzına attı. Şişen yanağına tebessüm ederek bakarken şaraptan bir yudum daha aldım.

"Almasana kıracağım bacaklarını, almasana lan, alma alma!"

İbrahim baklavayı tek yanağına koyup bir sincap fındığı ağzına tepmiş gibi görünürken, "Ne cimri adamsın ya," diye söylendi.

"Ben konu o olunca, cimri bir adamım," dedi Efken, üçüncü tekil şahsın üzerine basa basa kurmuştu bu cümleyi.

Miraç mutfağa girince ikisi de sustu ama benim kalbim susmadı. Efken, insanı bir yalanı gerçek olduğuna da inandırabilirdi, bir gerçeğin yalan olduğuna da inandırabilirdi. Bu konuda güçlüydü ama artık manipüle etmiyor, gerçekler dudaklarından öylece dökülüyordu. Kardeşim de bu gerçeğe tanık olmuştu.

"Konu ablam olunca mı cimrisin?"

İşte bu soru, o gerçeğe tanıklık eden kardeşimin dudaklarından döküldüğünde Efken'in uçurumdan derin gözleri kardeşime çevrildi. Aralarında benim anlamadığım ama muhtemelen ikisinin çok iyi anlamlar çıkardığı bir bakışma yaşandı. Bakışma öyle gergindi ki İbrahim baklavayı bütün yutmuştu.

"Evet, başka soru?" Efken, dudaklarında alaycı bir tebessümle soruya soruyla karşılık verince, Miraç kaşlarını sertçe çattı.

"Biliyor musun eminim babama da bu kadar burnu büyükler cevaplar verir, sinir bozucu sorular sorardın," dedi Miraç sinsi bir sesle, Efken bir an duraksayıp çatık kaşlarla Miraç'a baktı. "Neticede karşındaki hem bir Gümüş Pençe erkeği hem de söz konusu olduğunda cimri olduğun kızın babası."

"Derdin ne senin, cüce?"

"Cüce mi? Boyum senin boyuna oldukça yakındı aslında," dedi Miraç dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. "Basketbol takımının kaptanı olduğumu söylemiş miydim?"

"Ay götüm, ben de öyleydim, ne olmuş yani?" diye homurdandı İbrahim köşeden.

"Cüce olmak, bücürük olmak, çocuk olmak boya bakmıyor. Mesela bunu bilmeyecek kadar cücesin," dedi Efken sinir bozucu bir sesle. Elindeki tepsiyi kenara koyup kardeşime döndü, eğlendiği her hâlinden belli oluyordu.

Miraç tam bir şey söylemek için ağzını açacaktı ki İbrahim ortamdaki gerginliği yok etmek ister gibi ikisinin arasına girdi. Efken gözlerini devirerek mutfaktan çıktığında Miraç da arkasından çıktı ve bu durum beni gerdiği için kadehi alıp arkalarından çıktım.

İbrahim arkamızdan gelirken, "Biriniz de gelirken elinizde Türk lokumuyla gelsin be," diye homurdanıyordu. "Hiç mi misafirlik adabı öğretilmedi size, Demir kardeşler?"

Efken taş evin koridorundaki kirişte kendini yukarı çekince Miraç kollarını göğsünde bağlayarak onu izlemeye başladı. İki erilin ortasında durmuş, görünmez savaşlarını izlerken kaşlarım çatılmıştı. Gözlerim barfiks çeken Efken'e kaydı ve karın kaslarındaki keskin çizgilerin ânında çökmeye başlayışını gördüm. Karın kasları şekilleniyor, gerginleşiyordu.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Miraç birden. "Bana ne kadar heybetli olduğunu mu göstermeye çalışıyorsun?"

"Tehdit ediyor olsaydım," dedi Efken kendini yukarı çekerken, "sana altını dolduracağın kadar korkutucu bir şey gösterirdim," dedi ve bedeni yavaşça aşağı kaydı.

"Keşke ben de görsem, korkutsan beni o şeyle," diye iç çekti İbrahim.

Efken, "Sana klozet kapağını yalatırım," dedi İbrahim'e. "Canımı sıkma benim. Yürü, uyumadan önce biraz daha çalışalım dışarıda."

İbrahim, kardeşime sokulup, "Ya sen bakma onun böyle beylik laflar ettiğine," dedi İbrahim fısıldayarak. "Aslında çok korkar benden. Sana bir yamuğu olursa gel söyle bana. İbrahim abi, bu benimle uğraşıyor, de. Çekerim ben onun kara kulaklarını." Elini kardeşimin omzuna koydu. "Aslansın, abin arkanda..."

Efken sokak kapısının önünde durup, "Bir şey mi diyorsun, göt maymunu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Haşa padişahım, senin huzurunda İbrahim kulunuz kimdir ki?" İbrahim sevimli bir sırtlan yavrusu gibi sırıttı. O an gerçekten gülmeye başladım, Miraç'ın da ilk kez içten güldüğünü gördüm. "Bu arada işine karışmak gibi olmasın ama hünkârım, eğer göt maymunu yerine kapuçin maymunu derseniz daha az incinirim. Tabii son seçim yine siz yüce padişahımın."

"Çok korkuyormuş senden gerçekten," diye takıldı Miraç.

İbrahim tekrar Miraç'a doğru eğilip, "Bakmasana oğlum sen buna," dedi. "Bilmiyor musun Sultan Sülüman'ın bile yanında Pargalı İbrahim vardı. Sol koluydu. Ben de onun sol koluyum işte. Bensiz işemeye gidemez o. Ayrıca benim şöbiyet adamım solaktır, al bu bilgiyi ne yaparsan yap."

"Sülüman değil, Süleyman," diye düzeltti Miraç. "Ve İbrahim, unutma ki Pargalı'yı da öldürten Sultan Süleyman'dı. Bunu atladın sanırım."

"Hürrem, Sülüman diyordu. Hem konumuz bu mu?" İbrahim kardeşime düz düz baktı. "Hem belki de ben bu hikâyenin Hürrem'iyimdir, ablan da Mahidevran'dır ve saadetimi gölgelemek istiyordur."

"Bana bak, sen yeni birini görünce bir değişiyorsun, olduğundan daha geri zekâlıymışsın gibi davranıyorsun. Seni ıslatır ıslatır döverim," dedi Efken dişlerinin arasından. "Hadi yürü, çalışacağız."

"Islata ıslata mı döversin gerçekten, Efken?" İbrahim titrer gibi yaparken gözlerini geriye doğru kaydırdı. Ele geçirilmiş gibi görünüyordu. "Ah..."

Efken belindeki kemeri aniden çıkarıp kırbaç gibi İbrahim'e savurdu ve "Ne yapıyorsun lan sen, rahatsız?" diye hırladı. "Oğlum sen rahatsız mısın lan?"

"Rahatsızım ben, Efken. Lütfen rahatlat beni..."

Başımı iki yana sallayarak gülüp elimi Miraç'ın omzuna koydum ve "Sen de benimle antrenman yapmak ister misin?" diye sordum.

"Ne?"

"Biraz değişiklik olur."

"Olur ama yenilirsin," dediğinde burun deliklerimi sıkıştırarak güldüm.

"Vay be, hadi yen beni."

Elimdeki kadehi köşedeki ahşap şifonyerin üzerine bıraktım ve kardeşime sarılıp Efken ile İbrahim'in arkasından dışarı çıktık. Gökteki karanlık bakiydi, şimşekler bir süreliğine geri çekilmişti. Crystal ve Sapphire az ileride, gölün arkasında kalan korulukta dövüşüyorlardı.

Miraç yerde uçuşan karları görünce bir an donakaldı ve sadece onları izlemeye başladı. Karların hızdan, hareketlerin yarattığı rüzgârdan uçuşmadığını biliyordu. Bu, efsanevi güçlerle ilk teması olacaktı. O yüzden İbrahim ile Efken birbirlerine saldırırlarken durdum ve Miraç'ın kızlara diktiği gözlerindeki duyguları gözlemledim.

Sapphire, bir yay gibi gerildi, kendi etrafında döndü ve insan bedenine ne kadar hâkim olduğunu gösteren esnek bir açıyla tekmesini savurdu. Havada savrulup bir kırbaç gibi Crystal'e ulaşan tekme, Crystal'in avucunu Sapphire'ın ayak bileğine bastırmasıyla durdu. Crystal son gücüyle Sapphire'ı geri ittiğinde, Sapphire bir insanın kemiklerinin kırılacağı hızda ağaca çarptı ama ayaklarının üzerinde dimdik durdu. Miraç'ın kaşlarının hayretle havalandığını gördüm.

Crystal, "İyisin, Sapph," dedi. "Ama bebeğim, benim kadar iyi değilsin."

İşte bu, Crystal'in yerdeki asasını alıp hızla döndürmeye başlamasıyla anlam kazanan cümle oldu çünkü o asa, önce uzun bir yılana, ardından bir kırbaca dönüştü; benimkine benzese de onunki cansız bir kırbaçtı. O kırbacı Sapphire'a vurmak için kaldırmasıyla, ışıktan daha hızlı bir enerji akımı Sapphire'ı önce ağaca mıhladı, ardından belini sararak havaya kaldırdı.

"Siktir," diye fısıldadı Miraç, sertçe yutkunurken boğazında hareket eden âdem elması derisini yırtacak kadar yükselmişti. Göz bebekleri genişlemiş, göğsü korku ya da adını onun dahi bilmediği gergin bir hisle şişmişti.

Sapphire, öfkeli bir çığlığın ardından Crystal'in bir kırbaca dönüşmüş kara asasının içinde âdeta alev gibi patladı ama ne alevleri görebildik ne de onun dağılan parçalarını. Yine de kopup etrafa dağılan kırbaç parçalarını görebilmiştik. Miraç neredeyse bir adım geri gidecek sandım ama durdu ve tüm gücüyle bu sahneye tanıklık etmeye devam etti. Sapphire, yere bir dizini karlara bastıracak şekilde indi, kafasını kaldırıp muhtemelen gözlerini uzun bir elips şekline sokarak Crystal'e baktı ve Crystal bundan keyif alıyormuş gibi sırıttı.

"Evet, kız kardeşim. Ne duruyorsun? Saldır bana," dedi alaycı bir sesle.

Ve sonra, birbirlerine doğru koşmaya başladılar.

Ne olduğunu görmesine izin vermeden Miraç'ı ensesinden tutup kendime çevirdiğimde kızıl kahve gözlerindeki şaşkınlık o kadar koyuydu ki, göz bebekleri harelerini kaplamış gibi genişlemişti ve o karanlık boşlukta kendi yansımamı görmüştüm.

"Neler yapabiliyorsun göster bana," dememle, Miraç'ın gözlerinin irileştiğini fark etmem aynı saniyeler içinde gerçekleşti.

"Ablamsın sen benim."

"Ama karşında seni savunmasız yakalayan bir düşman da olabilirdim."

"Ama değilsin-"

Hiç beklemediğini bilsem de onu ensesinden tutup karların arasında sürüklemeye başladığımda bana direnmedi. Onu tam ortada durdurup geriye doğru ittim ve tam karşısında yumruklarımı yüzüme yakın bir yere konumlandırarak o keskin yumrukların arkasından ona baktım.

"Abla, sen ciddi misin?"

"Atak yapmazsan şirin burnunu kırma ihtimalim var ve bu aralar hastaneye bile gidemeyecek kadar kapana kısıldık," dedim, ciddiyetimi fark edince yumruklarını havaya kaldırıp burnunun altına hizaladı; kızıl kahve gözleri yumrukların arkasından beni izliyordu.

"Sana vurursam kendimi affetmeyeceğim," dedi sert bir sesle. "Ama madem bunu istiyorsun, geri de çekilmeyeceğim."

"Bana benim kardeşim olduğunu kanıtla," diyerek onu tamamen gazlayıp sinsi bir şekilde yana kaydım, ardından ona doğru bir adım attım ve yumruklarımız havada uçuşmaya başladı.

Başta karşılayışları iyiydi, daha sonra yorulmaya başladığını ve az önce yaşadığı şaşkınlığın da getirdiği bir afallama yaşadığını fark ettim. Yine de durmadım, onu en iyi hâline getirmek haftalarıma mâl olabilirdi ama bir yerden başlamak gerektiğini hissediyordum. Kendi etrafımda dönüp havada ona ilerlettiğim tekme omzuna indiğinde bir an geriye doğru savruldu ve Efken'in keyifle güldüğünü duydum.

Miraç karların arasından çevik bir hareketle zıplayarak doğruldu, bu kadar rahat kalkması kaşlarımı kaldırmama neden olsa da durup dinlenmesine müsaade etmedim. Ona ikinci bir saldırıyı henüz yeni ayağa kalkmışken yapıp bir kez daha kendi etrafımda döndüm ama bu kez tekmemi havada durdurdu; beklemediği şey, bir bacağım elindeyken diğer bacağımı kaldırıp başka bir tekme atabilecek olmamdı. Bunu yaptığımda karnına yediği tekme onu devirdi ve ben de karların arasına düştüm.

"Onu nasıl yaptın?" diye bağırırken karların arasında kıvranıyordu. Alnını karlara bastırdı, kollarıyla karnını sararken, "İçimde bir şeyleri patlattın!" diye bağırmaya devam etti.

"Bu mudur?" Yerden kalkıp onu kazağının yakasından havaya kaldırdığımda bana korkarak baktı. "Bundan ibaret değilsin." Gözlerine inancıma gölge örmesini istemiyor gibi baktığımda sertçe yutkunup başını salladı. "Güzel. Geç karşıma."

Zar zor yürüyerek karşıma geçerken Efken'in sırıttığını görünce, "Dönsene lan sen önüne, moruk," diye söylendi.

"Medu," dedi Efken keyifle kardeşimi süzerken. "Acı şu acemiye."

İbrahim ani bir tekmeyle Efken'i karların içine devirince, Miraç eli karnında tüm koruluğu çınlatacak bir kahkaha attı ve Efken öfkeyle burnundan soluyunca ileride, dağların arkasında bir yerde gürültüsü ışığından önce etrafı saran bir şimşek patladı.

"Bana bakacağına önüne bak da dayak yeme," diye şakıdı Miraç ama aynısını o da yaptığı için, bir sonraki hamlemden kaçamadı. Gözleri ağır çekimde bana çevrilirken yumruğum da aynı ağırlıkla onun yüzüne doğru ilerliyordu; yediği yumrukla bir kez daha yere savruldu ama bu kez henüz insan bedeninde olan birine atılmaması gereken şiddette bir yumruk attığım için yaklaşık beş, altı metre sürüklenerek karların içinde kendi bedeninden bir patika yaratmıştı.

Dudaklarımda memnuniyetsiz bir tebessümle ona baktığımda elimde olmadan bir anda göz bebeklerim yukarı çekildi ve kan rengi gözlerimin ortasında ince, siyah bir elips belirdi. Miraç'ın, Sapphire ve Crystal'e karşı bile mimiksiz kalmayı başarabilen yüzünü saran dehşeti gördüğümde bir anlığına duraksadım. Ona doğru bir adım attığımda bir an irkildi. Ona yaklaşmam onu korkutmuştu. Göğsüme kızgın bir tel soksa, canım bu kadar yanar mıydı merak ettim.

"Korkma," diye fısıldadım yerdeki bedeninin tam önünde durduğumda. "Sana zarar vermem. Asla."

Miraç sadece, "Daha fazlasını göster," dedi. Dozu arttırmamı istiyor oluşu delilikti ama ona istediğini vermek istedim.

Gözlerimi Miraç'ın gözlerine sapladım. Miraç da yerde hareketsizce bana bakıyordu. Bir yılanın tıslama sesi tüm ormana yayıldı ve bunu Miraç da duydu. İçinde olduğum güç halesini genişletmeye başladım; etrafa kudretim, zehrim ve şifam, yenilgilerim ve zaferlerim yayıldı.

Bununla aynı anda, ilerideki Crystal ile Sapphire'ın hızla yere düştüklerini duydum. Bundan sonrası daha karanlıktı. Her şeyi görüyordum ama gözlerim sadece erkek kardeşimin gözlerindeydi. Sadece ona bakarken her şey belleğime görüntüler olarak doluyordu. Efken ve İbrahim'in nefes nefese durmuş bizi izlediklerini, Ulaş'ın arbaletini indirip gözlerini bize dikişini, Sapphire ile Crystal'in yerde sırtüstü uzanmış kıvranmaya başladıklarını... Gölde çatırdayarak ilerleyen buz dairesini, buz dairesindeki büyük, daireyi kırıp parçalayacağı belli olan çatlağı, hatta içeride, üst katta babasıyla ilgili düşünceler yüzünden sessizce ağlayan Yaren'i...

Sapphire ile Crystal'in iki bacağı birbirine görünmez iplerle bağlanmış gibi birleştiğinde hareketleri kesildi; ikisi de aynı anda gözlerini açıp göğe baktıklarında o gözlerin tam ortasında ince çizgiler duruyor; yılan görüşleri karanlık göğü bile kızıl algılıyordu. Kıyafetleri asitte erimiş gibi eriyerek su olup etraflarındaki karın zeminine aktı ama yerde yattıkları için kimse çıplak olduklarını göremedi. Ben gördüm. Bunu, Miraç'ın gözlerinin içine bakmaya devam ederken gördüm.

Bir zar, şeffaf bir deri usulca çıplak bedenlerini sararken ikisinin de başı birbirine değiyor, bedenleri birbirlerinin ters istikametinde uzanıyordu; Sapphire başını Crystal'in başına doğru itince Crystal kısık sesle tıslad ve ağızlarının içince uzun, çataldan bir dil tüm dişleriyle birlikte damaklarını turladı.

Şeffaf deri onları tamamen içlerine aldığında, bedenleri kendileri boyunca bir yılana dönüştü ve bu dönüşüm yavaşça hızlanarak onlara asıl derilerini bahşetti.

Şimdi kahverengi desenleri olan sarı bir Çıngıraklı Yılan ve o gün elmas bedenin altında gördüğüm Karayılan yerdeydi; iki yılan da Crystal ve Sapphire ile aynı boyda olsalar da enleri incelmişti. Birden iki yılan da hızla karların arasında ilerleyip, karları havaya uçuşturarak Miraç'a doğru gelmeye başladı.

Bazen birbirlerini geçmek ister gibi birbirlerine dolanıyorlar, sarı ve siyah renk bir düğüme dönüşüyorlardı ama sonunda ayrılıyorlardı.

Sarı yılan usulca Miraç'ın bacaklarına gitti, Miraç bu kadar uzun bir yılan görmeyi beklemediğinden nefesini tuttu ama çok geçmeden karayılan da hemen teninin üzerindeydi; Sapphire, Miraç'ın boynunu,

Crystal de bacaklarını bir urgan gibi sardığında, Miraç nefesini tutup gözlerini yumdu.

"Gözlerini aç," dedim. "Aç ve daha fazlası neymiş, gör."

Crystal'in kuyruğunun ucundaki çıngıraktan çıkan ses, Miraç'ın kaşlarını çatıp daha sert yutkunmasına neden oldu.

"Abla," diye fısıldadı. "Bunların, o kızlar olduğunu söyleme."

Crystal tam da o kız olduğunu kanıtlamak ister gibi çıngırağını titretip bir ses daha çıkardığında, Miraç sertçe yutkundu. Sapphire, boğazını biraz daha sarıp gösterişli siyah yüzünü Miraç'ın yanağına yaslayarak öylece durduğunda, Miraç'ın alnındaki mavi damarlar bir bombanın kabloları gibi görünüyordu.

"Gözlerini aç."

"Abla."

"Gözlerini aç."

Miraç usulca gözlerini aralayıp, elips gibi uzayan göz bebeklerimde kendi yansımasını gördüğünde sertçe yutkundu. Sapphire, Miraç'ın yanağındaki başını hareket ettirip boğazını biraz daha gevşetti ve Crystal sardığı bacakları serbest bırakmadan Miraç'ın karnına doğru süründü.

"Bu yılanlar, tam da sandığın kızlar, kardeşim."

İSTANBUL

Mahinur, ağır adımlarla ilerlediği karanlık koridorun tam ortasına geldiğinde, koridorun sonundaki pencereden dışarı baktı ve gelecek ile geçmişin birbirleri olmadan yıkılacaklarını o an anladı. Güneş ile ayı bile yan yana koyan geleceğin mimarı geçmişti ve sonunda herkes geçmişteki yerini öğrenmişti.

"O sürünün lideri Mahinev'e rahat vermeyecek. Dileğim onu yakın zamanda bulamamasıdır," diye fısıldadı, çok değil bir süre önce Mahinev için buraya kadar gelen sürünün liderinin onu bulma umuduyla Varta'ya gideceğini biliyordu.

Zamanın Hükümdarı'nın hançerinin Varta'ya gitmiş olması anlık da olsa bir geçiş kapısı açmışsa eğer, daha kötüleri de yaşanabilirdi. Sürüdeki gözü dönmüş, torunuyla evlenmek isteyen lider orayı bulabilir

miydi bilmiyordu ama içinden bir ses, o kurdun rahat durmayacağını söylüyordu.

Son dakika bülteni kaldığı yerden devam ederken, "İncelemeler için NASA'dan bir grup gökbilimci yola koyuldu," dediğinde Mahinur gözlerini kıstı.

"Eğer aklını kullandıysan, oğlum," dedi pencereden içeri sızan ay ve güneş ışığının koridorun zeminine bir sütun gibi düşüşünü izlerken. "Miraç'ı hançerin arkasından yollar, onun hızını kullanırsın. Kalbinle verdiğin her bir kararda, İstanbul daha da karanlığa batıyor."

Aynı saniyelerde, Aykan'ın sabit bakışları pencereden dışarıdaydı. Eşi ve Miran'ın uyanıp bu karmaşayı görmemesi için hazırladığı karışım etkisini yitirmeye başlamıştı ve birazdan uyanacak olurlarsa, onları yeni bir tesir altına almak zorunda kalabilirdi. Bundan nefret ediyordu.

Birden arkasında duran saatin bir adım ileri gittiğini işitti. Yelkovan afallamış gibi atmıştı bu adımı. Kötürüm bir insanın nihayet attığı güçsüz bir adımı anımsatıyordu. Aykan'ın göz bebekleri genişledi, bakışları hızla saate çevrildi ve bununla eş zamanlı olarak yelkovan ışığı arkasına almış gibi hızla geriye doğru dönmeye başladı. Akrep tam üç adım geri attığında, üç saat öncesine dönen zaman, güneşin solup yerini sadece şafağa teslim etmesiyle nihayete erdi.

Aykan yüzünden silinen gün ışığını yeniden görmekten korkarak camdan dışarı baktığında, etrafı saran kalabalıktan eser yoktu; yayın kesilmiş ve tüm dünya, bu sanki hiç yaşanmamış gibi üç saat öncesine dönmüştü; İstanbul yeniden derin bir uykudaydı.

"Miraç," derken göz bebeklerinin içinde cam gibi parlayan duygunun ismi gururdu. "Hançeri sahibine teslim ettin." Derin bir nefes alırken gözlerini yumup gülümsedi. "Birbirinizin yanındasınız demek. Şükürler olsun."

Yatak odasının kapısının açılıp kapanırken çıkardığı sesi işitti, daha sonra topuklu terlikler koridorun zeminine tıkırtılar emanet etmeye başladı. Aykan yüzünde kalmış son birkaç damla gözyaşını elinin tersiyle silip yüzüne sahte bir tebessüm ekleyerek salonun kapısına döndüğünde, Dicle uykulu gözlerle eşine bakıyordu ama buna rağmen duru ve güzel yüzünden gözyaşları akıyordu.

"Neden ağlıyorsun, sevgilim?" diye sordu Aykan birdenbire bu duruma akıl sır erdiremeden.

"Bilmiyorum," dedi Dicle. Elleri yüzüne giderken, "Ağlıyor muyum?" diye sordu, sesi gözyaşlarını ele verircesine çatlamıştı. "Ağlıyorum..." Eli, yüzünden kayıp kalbine kadar gittiğinde Aykan'ın kızıl gözlerinin içine bakıyordu. "Birden içimden bir şey daha eksilmiş gibi hissettim."

"Bir şey daha mı?"

Dicle, "Bir süredir eksik olan bir şey vardı, şimdi iki şey birden eksik, öyle hissediyorum," diye fısıldadı.

Aykan'ın göğüs kafesi bir enkaz yeriyse eğer, kalbi enkaz altında kalmış bir insan olmalıydı. Dicle'ye doğru ilerleyip onu kollarının arasına aldığında, Dicle daha şiddetli ağlamaya başladı ve o an, Aykan bunu yapmazsa onun acısını dindiremeyeceğini biliyordu ve Dicle'nin acısı, onu tanıdığı ilk günden beri biliyordu ki Aykan'ı öldürecek kadar büyük şeyler ifade ediyordu.

Karısının saçlarını okşarken, "Jūs redzējāt savus bērnus," diye fısıldadı. *Çocuklarını gördün.* "Viņi ir kopā." *Birlikteler.*

Dicle, bir an susup gözlerini yumdu, yarı baygın hâlde başı Aykan'ın omzuna tamamen düşünce Aykan gözlerini yumup dişlerini sertçe birbirine bastırdı ve birkaç sözcüğü karısının zihnine emanet ederek onu hiç istemeden de olsa tesiri altına aldı.

"Dün gece ikisinin de yüzünü bir ekrandan da olsa görmek iyi geldi," dedi birdenbire burnunu çekerek. Aykan vicdan azabıyla Dicle'ye çok daha sıkı sarıldı. Bir anneye bunu yaşatmak, vicdanın üzerine çürümüş cesetler sermekten farksızdı. Girdiği vebalin farkındaydı, kollarında ağlayan kadın sevdiği kadındı ve ona bunu yapmak onu içten içe zehirleyerek yok ediyordu. "Seni sordular, Mahinev ekrana bir sürü öpücük kondurdu ve onun yerine seni öpmemi istedi. Yarın akşam yine görüntülü konuşacağız, sen de katıl olur mu?"

"Olur," diye fısıldadı Aykan. "Tabii ki katılırım."

Yelkovan, saatin üzerinde bir adım daha attı.

Zaman, Miran'ın odasını işaret ediyordu.

Miran gözlerini aralayıp tavana baktı. İstanbul'da kalan yansımanın gözleri kan kırmızısı, bakışları uğursuzdu.

15. GÖRÜ

GANYOS & BOLSHİEE, RİVERS RUN RED

İnsanlar, gerçekten sevdiği insanlara, işlediği günahlar yüzünden sırt dönmezdi.

Tövbe etmiş bir şeytanın, adı artık eskiden olduğu gibi melek değildi; günah işlemiş bir meleğin adı ise asla iblis olmuyordu. Bu tıpkı sizin adınız şeytanken işlediğiniz günahın affı olmayışı ama bir melek aynı günahı işlediğinde, adının daim melek kalacak olması gibiydi.

Cennetin adaleti...

Melekler, ellerindeki bıçakları iblislerin kalbine saplamış, sırtlarındaki kanatları sökmüş, sonra da sonsuza dek iyiliğin savunucuları olarak mı anılmışlardı?

Yirmi birinci yüzyılın şeytanlarıydık. Güneşi sırtına almış, geceyi göğsümüze takmıştık ve melekler her yerde bizi takip ediyor, ellerinde bıçaklarla bizi parçalayacakları ânı bekliyordu.

Bazı iyiler, öyle kötüydüler ki, kalplerine saplamalıydılar o bıçağı.

Boydan camın önünde durdum. Gökten süzülerek inen, yere düşüp orada ölen, cesetleriyle sanatını icra eden kar tanelerini izledim. Ben kötü biri miydim? Miraç'ın

dehşetle dolu yüzü gözümün önüne yeniden geldiğinde, meleklerin sırtımdaki kanatları koparmak için beni aradıklarını düşünüyordum.

Birkaç saat öncesini hatırladım. Kardeşimin bedenini saran iki yılanı, kardeşimin gözlerinde parlayan yansımamı... Sapphire ve Crystal'i istersem o forma büründürebileceğimi Mēness ile ilgili birçok şey zihnime geri dönüp benden bir anıya dönüştüğünden beri zaten biliyordum ama bunu ilk kez denemiştim.

Yılanlar onu serbest bıraktığında konuşamamıştı. Sadece gözlerimin içine bakmıştı. İbrahim o kadar çok şey görmüş olmasına rağmen bayılmıştı mesela, Ulaş arbaletini bırakıp taş eve kaçmış, kapı arkasından bizi izlemişti ama Miraç hareketsizdi, sadece gözlerime bakmıştı. Benimle ilk kez tanışıyormuş gibi hissetmiş olmalıydı. Haklıydı. Ben de kendimle ilk kez tanıştığımda böyle hissetmiştim.

Miraç'ı içeri götürdükten sonra yüzünü yıkarken ikimiz de birbirimizin yüzünü lavabodaki aynadan izlemiş, hiç konuşmamıştık. Neyin içinde olduğu biliyordu, tamamen bilmese de artık görme şansı olmuştu. Onu yatırıp üzerini örttüğüm ânı hatırlıyorum. Parmakları bileğimi zayıfça yakalamış, gitmemem için beni durdururken, "Büyüleyicisin," demişti. "Ama tüm bunların yanında, en çok da benim ablamsın."

Ağlayacak gibi hissetsem de gülümseyip dudaklarımı alnına bastırdığımda kalbim ağrımıştı ama o bunu bilmemişti. Daha sonra birkaç parça kıyafet almış, alandaki erkekleri eve kovduktan sonra kızların zarın içindeki çıplak bedenleri kozalarından çıkana dek başlarında beklemiştim. Yapıp yapış bedenlerine getirdiğim kıyafetleri geçirirken onlar da konuşmamışlardı ama bunu yapabilecek gücüm olduğunu bildiklerinden farklı bir şey hissetmediklerine emindim.

Sadece Sapphire içeri girmek üzereyken, "Çok korkmadı benden, değil mi?" diye sormuştu bir çocuk gibi. Ona gülümsemiştim, Crystal benim aksime kahkaha atmıştı çünkü Miraç'ı korkutmak hoşuna gitmiş olmalıydı.

Aniden bastıran yağmurun koruluktaki ağaçları nasıl salladığını gördüm. Şimşekler yağmura eşlik etti. Yağmurun gölgeleri yüzümde gözyaşları gibi kaymaya başladı. Göğsüme beton gibi dökülmüş hissi nasıl yok edeceğimi düşünüyordum. Efken'in gölgesi sırtıma devrilmiş, silüeti hemen önümdeki buğulu camı kaplamıştı. Efken ile o buğulu,

yağmur damlalarının kaydığı camda göz göze geldiğimizde, iri bir yağmur damlası gözyaşı tanesi gibi akarak gözlerimizin arasında ilerledi.

Büyük avuçlarını omuzlarıma koyup yavaşça çıkarak okşarken, "Kardeşini korkuttuğun için mi üzgünsün?" diye sordu.

"Tüm bunları yaşamak zorunda olduğu için üzgünüm," diye fısıldadım. Dudaklarını saçlarımda hissettiğimde yutkundum, burnunu saç diplerime gömdü ve orada sakin nefes almaya başladı.

"Sadece üzgün değilsin, güzel Medusa. Aynı zamanda çok da yorgunsun," dedi. "Bence biraz masaj sana iyi gelirdi."

Düşüncelerime saplı kaldığım anlarda beni elimden tutup dışarı çıkarmanın yolunu iyi biliyordu. Gülerek ona doğru döndüğümde beni kollarının arasına çekti ve kaslı, sıcak göğsüne bastırdı. Teninin tenime teması bir şeyleri ateşledi; tüm bedenimde ilerleyen alevleri hissettim. Öyle yoğundu ki ruhumu bile yakıyordu.

"Masajı sen mi yapacaksın?" diye sordum, sesimdeki oyuncu tavır dikkatinden kaçmamıştı ve ânında dudaklarındaki muzip tıkırtılar koca bir sırıtışa dönüşmüştü.

"Cehenneme davet oynayalım diyeceğim ama sen beni cennete davet ediyorsun. Parmaklarım üzerinde dolaşırken iç çamaşırın o kadar ıslanır ki, çıkarmak zorunda kalabilirsin," dedi, sesindeki edepsiz tını gözlerimi kısarak ona bakmama neden oldu.

"Derdin bana masaj yapmak değil gibi geldi bana."

Gözlerini kısıp yüzüme yaklaşırken, "Sadece masaj yapmak istiyorum," diye fısıldadı ama bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Kardeşim burada," demem yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Sadece masaj yaparsam burada olması neyi değiştirir?" Gözlerimin içine ikna kabiliyetinin ne denli büyük olduğunu hissettirerek baktığında bir adım geri gidecek hâlimin kalmadığını fark ettim.

"Sanırım o koca ellere ihtiyacım var," dedim kısık sesle.

"Ama böyle cümleler kurarsan, benim koca ellerim seninle her şeyi yapmak için yanmaya başlar."

Gözlerindeki yırtıcı gölgelerden kaçamadım, kaçmak da istemedim. Beni esir etmesini, tutup çevrelemesini ve içimde bambaşka boyutta bir şeylerin infilak etmesine neden olmasını seviyordum.

"Senin ellerin her an benimle her şeyi yapmak için yanmıyor mu, Yıkım Getiren?" diye sordum parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna sararken. Cüretkâr tavırlarımın onda bıraktığı etkiyi, gözlerinin bebeğinden dışarı saçılarak tüm harelerini kaplayan karanlığı görmeyi seviyordum.

"Her an," dedi, büyük avuçları bel boşluğuma yerleşince avuç içlerindeki sıcaklığın ruhuma kadar uzanıp, ruhumu yakmaya başladığını hissettim. "Her dakika." Gözleri gözlerimdeyken şimşeklerinin ışığı camdan içeri sızıyor, odayı aydınlatıyordu. "Her saniye."

"O zaman parmakların bedenimin üzerinde yanan çıralar gibi dolaşsın," dedim, bu kadar cesareti nereden buluyordum bilmiyordum ama atılması gereken bir adım vardı ve ben o adımı o gün, Efken'in annesi ile babasının evinde kaldığımız o gece zaten atmıştım. Biz o eşikten çoktan geçmiş, attığımız o adımla tüm duvarları yakmıştık zaten.

Gözlerindeki açlık bedenimdeki deriyi yırtıp içime sızacak, ruhumu bulup dişlerinin arasına alacak kadar yırtıcı görünüyordu. Belimde asılı duran parmakları sınırlarımda dolaşıyormuş gibi hareketlendi, kazağımın eteklerinden tuttuğunda hâlâ göz gözeydik ama artık edilecek tek kelime yoktu. Gözlerimiz zaten konuşuyordu ve o gözlerin kurduğu diyalog, dudaklarımızdan dökülecek kelimelerden bile daha açık saçıktı.

Kazağı derimden sıyırır gibi çıkardı, saçlarım çıplak sırtıma yayıldı ve kazağın yere düşerken çıkardığı tok sesi dinledim. Sadece siyah bir sütyenle tam karşısında dururken dizlerinin üzerine çöktü. Bakışlarını kaldırıp beni izleyerek eşofmanımın lastiğini kavradı, aşağı doğru çekti ve bacaklarımdan sıyrılan kumaşı ayaklarıma kadar indirdi.

"Masaj için ne kadar alanım olursa, o kadar iyi," dedi, göğsümün altında dalgalanan nabzımın derimi gerdiğini hissediyordum ama sessizdim; kelimeler gözlerime dikilmiş mezar taşları gibiydi ve her bir mezar taşında başka bir derin duygunun ismi kazılı duruyordu.

Yatağa yüzüstü uzandığımda gölgesi beni takip ederek üzerimi örttü. Kalçamın üzerine ağırlığını vermeden oturup parmaklarını ensemden iki kanadımın arasına, omurgama doğru sürüklerken bedenim onun dokunuşlarının ne kadar iyi hissettirdiği gerçeğine itiraz edemedi. Omuzlarımı büyük avuçlarının altına atıp bir pençe gibi beni kavradı,

kemiklerimi ezer gibi sıktığında gözlerimi yumup bunun tadını çıkarmaya çalıştım.

"Sezgi konusunda endişelerin var mı?" Bu soruyu sorarken parmakları omuzlarıma baskı uygulamaya, kemiklerimi biraz acıtsa da tüm sistemime güzel bir his yaymaya devam ediyordu.

Yağmurun gürültülü sesi, bir süre boyunca sessiz kaldığımı kanıtlarcasına odanın içinde dolaşıp yankılar uyandırdı. Sonunda, "Evet," dedim. "Endişelerim var ama cadılarla yüzleşmemizde yanımızda olma ihtimalinden değil. Zarar görme ihtimali yüzünden endişelerim var. Hamile bir kadını hedef alacaklarını düşünmesem de her zaman daha kötü kalpli olmayı seçen insanlar vardır."

"Ceyhun için beklenmedikti," dedi Efken, kalçalarımdaki baskısını daha net hissettim ve avuçları omuzlarımın baş kısımlarını ovalayıp tekrar kemiklerime yöneldi; kemiklerimi kavrayıp sıktığında sertçe yutkundum. "Ama fark ettim ki Ceyhun böyle bir şeye çok açıkmış. Onu bundan alıkoyan yaşadığımız hayatlarmış. Baba olmak istediğini hiçbir zaman fark etmemiştim."

"Belki bir süre boyunca o da farkında değildi, fark ettiğinde de yaşadığı hayatın buna uygun olmadığını düşünerek bu isteğini bastırdı."

"İnsanları iyi analiz ettiğimi, onlarla ilgili her şeyi gördüğümü sanırdım," dediğinde kafamda beliren düşünceyi onunla paylaşmalı mıyım yoksa susmalı mıyım tam olarak emin olamadım.

Sonunda, "Bence kendini babalık ile ilgili düşüncelere öyle çok kapatmışsın ki, çevrendeki birinde bile o isteği göremeyecek kadar kör olmayı seçmişsin," dedim. "Böyle bir ihtimal seni çok korkutur muydu?"

"Baba olma ihtimali mi?"

Bu bir soru cümlesi de olsa, ondan bunu duymak kalbimin atışlarını değiştirirken, "Evet," diye mırıldandım. "Baba olmak seni korkutur muydu?"

O kadar sessiz kaldı ki, eğer parmakları beni sertçe kavrıyor olmasaydı odada olmadığını bile düşünürdüm. Sessizliği zaten çok zayıf, ölüm döşeğindeki inancımı yok etmeye başladığında, bunun beni bir cevap almaktan daha çok yaraladığını anladım.

"Senin için bu kadar mı zor?" diye sorduğumda, sorduğum sorunun pişmanlığını yaşadım. Bir cevap alamadığım için ikinci kez soru

sormam çok anlamsızdı ve bununla ilgili ne düşünürdü bir çıkarım yapamıyordum.

"Ne, zor?" Parmaklarını kürek kemiklerime indirip, ucu çıra gibi yanıyor hissi veren parmak uçlarını tenimde gezdirdi.

Neredeyse keyif dolu bir mırıltı çıkaracakken kendimi tutup çatık kaşlarla, "Bir cevap vermek," dedim, buzun üzerinde oluşmuş bir yarığı anımsatan sesim ona ne hissettirdi hiç bilmiyordum.

"Beni bir uçurumun önüne sürüklüyorsun, peki o uçurumdan benimle düşecek misin, Mahinev?" diye fısıldadı.

Geri dönmemizin artık imkânsız olduğu bir noktaya geldiğimizi o bana bu soruyu sorduğunda anlamıştım. Sorunun cevabının ucu bana dokunacaktı, bunu alenen söylüyordu ama ben geri adım atmak istemiyordum, bazı şeyleri hissetmek değil, ondan duymayı istiyordum.

Parmakları tenime ateşleri ekerken, "Biz o uçurumdan çoktan düştük zaten, Efken," dedim. "Yanındaydım."

"Baba olmak beni korkutur, evet," diye bir itirafta bulununca kalbim tekledi. Korktuğunu itiraf etme konusunda iyi olmayan bir adamdan bu kadar açık kurulmuş bir cümle duymayı beklemiyordum. "Ama düşündüm." Parmakları yavaşça bel oyuntuma indi ve belimin kenarlarını sertçe ovalarken bu düşünceden kaçmaya çalışıyor gibi bir müddet sustu. Sonunda, "Bebek senin kucağındaydı," dedi.

Bir an donup kaldım, o da donup kaldı, bunu anladım çünkü parmakları tenime saplı duruyordu ve hareketsizdi.

"Düşündüğümde," diye devam etmeden önce iki dakika kadar bekledi. "Bunu düşündüğümde, o bebek senin kucağındaydı."

Tüm köprülerin yeniden yıkıldığını, alevlerin yükselerek yolu kapattığını düşündüğüm çok olmuştu ama şimdi fark ediyordum ki köprü yıkılmış olsa da ben çoktan o tarafa geçmiştim; onun yanındaydım. İtirafı, kalbime girmiş bir kılıçtı ve bu kılıç, sırtımdan çıkmadan hemen önce ne kadar kötü his varsa hepsinin kanıyla boyanmıştı.

"Bir şey söyle," derken sesi karanlık ve karmaşıktı. "Yanlış bir şey söylemişim gibi susma."

"Yanlış bir şey söylediğini düşündüğüm için mi sustuğumu sanıyorsun?" diye sordum, sesim şaşkınlıktan çok yüksek çıkmıştı. "Bana

saftirik diyorsun ama bazen bir çocuktan daha saf olabiliyorsun, Efken."

Yanağımı yastığa bastırıp göz ucuyla da olsa arkama bakmaya çalıştım.

"İtiraf etmek gerekirse, bazen benden daha çok konuşuyorsun," dedi. "Kendini benden daha fazla açık ediyorsun."

Gözlerimi yastığa çevirdiğimde parmakları sırtımda dolaşmaya devam etti. Bastırarak belimin kenarlarına, neredeyse kalçalarıma kadar indi.

"Nemesis'le ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum mayışmış bir hâlde. "Sanırım artık biraz daha rahat hükmediyorsun ona. Gördüğüm kadarıyla şimşekler eskisi kadar baskın değil."

"Hükmetmek değil," dediğinde kaşlarım çatıldı. "O benden bir parça, hatta benim. Öğreniyorum."

"Başta böyle söylemiyordun."

"Karanlık benim parçam, ben de o parçayı kabul ettim."

Hayır, kabul ettiği sadece karanlık değildi. Gücü de kabul etmişti. Zaten güçlü olan birine daha fazla güç imkânı verildiğinde gözleri kararırdı, güç daha fazlasını arzulardı, güç büyüdükçe arzu da çoğalırdı. Efken, gücü çoğaldıkça daha fazlasını arzuluyordu.

Sessizliğim etrafa yayılınca Manbel'in cümleleri zihnimdeki tenha sokaklarda çınladı. Efken'in parmakları daha da aşağı indiğinde, düşüncelerimin onun parmak uçlarında dağılarak kaybolduğunu hissettim. Tenimin altında mutlak surette onun açlığıyla kavrulan karanlık bir taraf vardı ve o taraf, derimi parçalayıp dışarı çıkarak onun vücuduna dolanmak, ondan bir parça hâline gelmek istiyordu.

"Bundan hoşlandın mı?"

Sesi bir büyü gibiydi, beni kolayca tesiri altına aldı ve bir kuklaymışım, iplerim onun becerikli parmaklarının altındaymış gibi hissettim. Bedenim bir yılan gibi kıvrıldığında biliyordum ki bunu parmak uçlarında bana can veren kukla ustası yapıyordu.

"Hım?" diye mırıldanarak cevap beklediğini gösterdi ve parmakları belimin iç kısmından dışına zikzaklar çizerek ilerledi. O bastırdıkça vücudum gevşeyeceğine daha da geriliyordu çünkü dokunuşları çok tehlikeli hissettiriyordu.

"Evet," dedim keyifli bir mırıltı çıkararak. "Bundan çok hoşlandım, devam et."

Üzerime biraz daha yığıldığını hissedince göğüs kafesim tutuştu. Bir gölge gibi tenimin üzerinde kaydı, dudakları enseme yerleştiğinde gözlerimi sıkıca yumup inlememek için dişlerimi dudaklarıma bir kılıcı bedene saplar gibi sertçe sapladım. Dudaklarını ensemden çekmeden ellerini belimin kenarlarından kalçalarıma doğru ilerletti. Bir suyun kıvrımlı yüzeydeki hareketini anımsatan dokunuşlarının yaktığı ateş o kadar harlıydı ki, onun parmaklarından tenime bulaşıyor olsa da bu har onu da cayır cayır yakmaya başlamış olmalıydı.

"Efken," diye fısıldadığımda, tek cevabı, "Şşşh," demek oldu. Susmamı istedi ama sessizliğin yeminini bozduran dokunuşlara sahipti. O her dokunduğunda, dudağımdaki bir kilit kırılıyor, bir kelime daha özgürlüğe kavuşuyordu.

İç çamaşırımı aşağı sıyırıp dudaklarını enseme bastırmaya devam ederken kalçalarımı onun için havalandırdım ve beni kumaş parçasından kolaylıkla kurtarmasını sağladım. Bir şimşek daha çaktı, işte bu tutkusunun ışıltısıydı ve o ışıltı odanın içini güne boyadı. Sonra yine gece geldi.

Öpücükleri ensemde ıslak turlara dönüştü, her bir busede bedenim daha da gerildi. Elleri kalçalarıma yerleştiğinde, bedenimdeki her bir parçanın onun avucuna uygun olduğunu fark ettim. Aynısını o da fark etmiş olacak ki enseme doğru nefes vererek inledi.

"Şimdi seni rahatlatacağım," dedi karanlık, yakıcı bir sesle. Sesi aynı anda hem şefkat hem tutku hem de öfke doluydu; şefkati de tutkusu da banaydı ve biliyordum ki o öfke de bana aitti.

Her şeyinin bana ait olduğunu hissediyordum.

Dudakları omurgamdan aşağı sürtünüp ıslak izler bırakarak ilerlerken parmaklarının uyluklarımda gezindiğini hissettim. Kalçalarıma tırmandı, kalçalarımı sıktı ve yeniden aşağı süzülüp iki bacağımın arasına girdi. Bacaklarımın iç kısmını sertçe sıkarken nefesimin kesildiğini hissettim. Onun için alevlere yenik düşmüş, sık sık kasılan noktaya çok yakın duran parmaklarının hareketleri oraya hiç temas etmese de orada hissedeceğim kadar baskındı. Oysa sadece bacaklarımın iç kısmına dokunuyor, etimi hafifçe sıkarken beni inletiyordu.

Dudakları bel boşluğuma yerleştiği anda parmakları daha yukarı hareket etti ve bir anlığına alevlerin çağladığı noktama temas etti. Anlık

bu temas, parmakları yeniden bacak içlerime inmesine rağmen onu da beni olduğu gibi uzun uzun inletmişti.

Efken genzinin gerilerinden kalan boğuk bir sesle, "Neden bu kadar çok ıslak?" diye fısıldayınca, kasıklarımdaki kan yukarı çağlayıp göğsümü aştı ve boğazıma bir el gibi dolandı.

"Senin yüzünden," dedim çatık kaşlarla, sesim mırıltı gibi çıktığı için suçlamam da ses tonum da onu güldürdü ama daha sonra parmakları bacaklarımın iç kısmından tekrar yukarı çıkıp ıslaklığa dokunduğunda, ne benim sesim bir mırıltıdan ibaretti ne de o gülüyordu. İkimiz de kesik nefesler alarak inledik. O benim ıslaklığımdan etkilendi, ben de onun ıslaklığını keşfeden sıcak dokunuşundan.

"Benim yüzümden, benim için, bana," diye fısıldadı, her kelimenin sonunda sert bir nefes verdi ve o nefesler beni altına alıp ezecek kadar güçlü bir bina olup üzerime yıkıldı.

"Sadece sana," diye onaylayarak belimi kavislendirip kalçalarımı yukarı ittiğimde, bu cüretkâr hareketin bedeninin taş kesilmesine neden olduğunu hissettim.

Yırtıcı bir yerlerde beni izliyordu; belki koruluktaki ağaçların arasındaydı ve en savunmasız ânımda beni altına alıp parçalara ayıracaktı. Hayır, yırtıcı artık koruluğun içinde beni izlemiyordu, yırtıcı arkamdaydı, üzerime gölgesiyle birlikte bedenini yaymıştı, beni parçalamaya çoktan başlamıştı.

"O zaman masajı tam olarak buraya istiyorsun," diyerek iki eliyle vajinamın etrafını sarıp yüzeyinde ilerledi. Sızlayan bedenimle gözlerim iri iri açıldı. Parmakları bir süre yukarı aşağı kayarak vajinamın yüzeyini kıstırarak okşadı ve her kayışında biraz daha ıslandığımı hissettim. Parmaklarını, tüm eklemlerini öyle çok ıslatmıştım ki, artık parmakları kolaylıkla ileri geri kayıyordu ve bu durumun onu nasıl delirttiğini değişen nefes seslerinden anlayabiliyordum.

"Evet," diyebildim, tutulmuş gibi bir süre tutup kalçalarımı daha da havaya kaldırdığımda yanağım yastığa gömülmüştü. Bir şimşek daha parıltısıyla bizi altına alarak aydınlattı ve Efken'in parmakları klitorisime sürtünce dizlerim titredi. Bu onu güldürse de verdiği nefeslerden kendini ne kadar zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Parmaklarımı o kadar ıslattın ki, seni sertçe ovarken bir masaj yağına bile ihtiyacım kalmadı, Mahinev," diye fısıldadı, fısıltısıyla eş zamanlı olarak parmakları kadınlığımın sınırlarında ilerleyip kalçalarıma gitti, kalçalarımda kendi ıslaklığımı hissetmek yanaklarımın içini dişlememe neden oldu. Çok geçmeden bir eli bacaklarımın arasına yılan gibi girip yeniden tepemdeki yerini aldı, onun için belirginleşen tepeyi parmaklarının altına konumlandırıp sağa sola yavaşça hareket ettirirken dişlerini kalçalarıma bastırdı ve yüksek sesle inlememek için yüzümü yastığa gömüp, dişlerimi yastığın kumaşına sapladım.

"Daha," dedim bilinçsizce.

"Böyle mi?" diye sorarak işaret ve orta parmağının arasına yerleştirdiği, kalp gibi çarpan tepemi sıkıştırıp gözlerimin kaymasına neden oldu. Yastığa doğru inlerken parmaklarım çarşaflara ilerledi, çarşafları sıkıp çığlıklarımı yatak örtülerine gömdüm. Bağıramazdım, yüksek sesle inleyemezdim, daha fazlası için yalvaramazdım çünkü yalnız değildik, biri-leri bizi duysun istemezdik. Herkesin uykuya çekildiği bu saatlerde kimsenin onun parmaklarının beni sertçe ovduğunu bilmesini istemezdim.

Dizlerimin titrediğini fark ettiğinde dili kalçalarımda dolaştı ve gülümsediğini dilini çekip dudaklarını kalçalarıma bastırdığında anladım. Parmaklarının hareketleri hoyratlaştı, beni sertçe okşadı, o kadar sertti ki artık tek yapabildiğim kalçalarımı havaya kaldırmış olmama rağmen kendimi parmaklarına bastırmak için tekrar aşağı doğru itiyor oluşumdu. Aşağı, yukarı... Sanki altımda olan parmakları değil de bedeniymiş gibi.

Islaklığın seslerini duyuyordum, her sert okşayışında o ses etrafa daha çok yayılıyordu; bunun nedeni beni kuru bir yerim kalmayana dek ıslatması mıydı? Bir parmağının içime kaymasıyla gözlerim geriye doğru gitti, bembeyaz gözlerle boşluğa baktım ve daha sonra görüşüme orman doldu. Koruluğun karanlığını izlerken arsız bir şekilde kendimi parmağına iterek onu daha derine aldım ve dudaklarımdan kaçamak bir inilti kopup geceye karıştı.

"Çok dar," dedi, sesi bu kez ona değil de yoğun bir karanlığa aitmiş gibi sert çıktı. "O kadar sıkısın ki." Orta parmağını biraz daha derine iterken baş parmağını tepeme bastırıp bana iki yerden de sert saldırılarda bulunmaya başladı. "Parmağımın etrafını nasıl sıkıyorsun öyle, me-

rak ediyorum da henüz parmağımı bile bu kadar zor alırken nasıl bana içinde yer verdin?"

Sessizce, "Biri duyacak," diye fısıldadığımda dudaklarını kalçamda gezdirerek, "Duymayacak. Hem bundan endişeleniyor olsaydın en başından altımda böyle yılan gibi kıvranır mıydın?" diye sordu.

"Efken," diyebildim ve o an, işaret parmağının da tıpkı içime yerleşen orta parmağı gibi derinlerime geldiğini fark ettim. Bu kez gerçekten yüksek sesle inleyeceğimi fark etti, parmakları içimdeyken diğer eliyle ağzımı kapattı ve iniltim onun sıcak avucunun içinde patlayarak parçalara ayrıldı.

"Bu sana fazla mı geldi?" Nefesini kulağımın dibinde hissediyordum, fısıltısı içime tıpkı parmaklarının dolduğu gibi doldu. Avucuyla ağzımı daha sıkı kapatırken iki parmağını daha sert içime vermeye başladı ve her giriş çıkışta daha da ıslak sesler çıkaran kadınlığım onun parmaklarını kıracak kadar güçlü kasılmaya başladı.

"Beni içine aldığında da fazla gelmiş miydi?" Bu soruyu taşıyan sıcak nefesi kulak boşluğuma yayılır yayılmaz nefesini dilini takip etti, kulak boşluğumu yalayarak parmaklarını içime daha hızlı sokup çıkarmaya başladı.

Nadiren yavaşlayan parmaklarının içimde bir makas gibi usulca aralanıp kapandığını, beni genişletmeye çabaladığını fark ediyor, bu her olduğunda avucunun içine doğru inleyerek bir şeyler mırıldanıyordum ama ne söylediğimi kendim de anlamıyordum. Her şey sisliydi. Zihnim sisliydi. Kelimeler kaybolmuştu.

Dilimi avucunun içinde gezdirmemle, "Siktir," diye inlemesi bir oldu. Parmaklarının içime saplı kaldığını hissettim ve dilim avucunun içinde daireler çizmeye devam ederken geriye gitmiş gözlerimle kısık kısık inledim.

"Altımda dümdüz edilmek istiyorsun," diye hırladı saçlarıma doğru.

"Durma," diye fısıldadım avuç içlerine. Dilimin ıslattığı avuç içi, sıcak nefesimin de çarpmasıyla onun tüm hislerini harekete geçirmiş olmalıydı. "Açlığımı sadece parmaklarının iştahına mı sunacaksın? Açlığımı senin iştahına bıraktım işte. Seni tutan ne?"

"Demek öyle, benim arsız kızım," diye mırıldandığında bunun arkasından gelecek olan yıkımın tüm bedenimi ele geçireceğini biliyordum.

Parmakları aniden içimden çıkınca boşluk duygusuyla kasıldım, içimde onun varlığını aradım, içimde ondan daha fazlasını istedim ve bu istek beni kıvrandırırken kemerinin çözülürken çıkardığı sesi dinledim. Bir eli hâlâ ağzımdaydı, büyük avucunu dudaklarımı örterek kelimeleri ve iniltileri o hariç diğer herkesten gizliyordu.

Sıcak aletini parmaklarının dolaştığı yerde hissettiğimde irkildim, dizlerim uyuşmaya başlamıştı. Dilim yeniden avucunun içine dokunduğunda, dudaklarından hırıltılı bir nefes döküldü ve diğer eliyle kavradığı aletini girişime yerleştirip kendini yavaşça bana itmeden hemen öncesinde, "Açlığını alacağım senin," dedi sertçe. "Beni içine ala ala doyacaksın." Daha sonra o, gökyüzündeki yıldızların dahi yerini değiştiren birleşme yaşandı.

İkimiz de tek bir ağızdan çıkıyormuş gibi inlediğimizde benim ağzım onun avucuyla doluydu ve onun ağzı da saçlarıma gömülü duruyordu. İçimde zonklayan aletinin bir kısmının bile bu kadar zorlaması akıl almazdı ama o, sanki onun için açılması gereken bir kapıymışım gibi beni zorlayarak içime biraz daha gömüldüğünde dişlerimi avuç içine geçirerek tüm bedenime dalgalanarak yayılan acı ve hazdan birinin sonlanacağı ânı bekledim. Acı çok hızlı sonlandı, hatta öyle ki bu acı, hazzı da arttırmıştı ama kaybolduğunda sadece insanı delirten bir haz kaldı.

"Nasıl bu kadar şiddetli kasılabilirsin?" diye sorarken sesi titriyor, saçlarıma karışan nefesi sadece başımı değil, düşüncelerimi de tutuşturuyordu. "Bana acıkmış, beni yiyen bir ağız gibi. Sen kasıldıkça o ağzın dişleri etime batıyormuş gibi hissediyorum." Kara zorla konuşurken tam arkamdaki varlığının beni nasıl tükettiğini fark ettim; altında küçücük kalmıştım.

"Kendini benim için aç, yavrum."

Bu cümle, yıkılan son kalem oldu ve kalçalarımı daha da yukarı itip belimi kavislendirmemi sağladı. Tek eliyle belimi tutup beni sertçe kendine çekmeye başladığında, avucu ağzımı örtmeye devam ediyordu ve güçlü vuruşları içimdeki çığlık atma isteğini körüklüyordu. Öyle çok içimdeydi ki benden bir parçaydı ama öyle çok içimde değildi ki sanki daha da derinlerime gelmeli, onu tamamen hissetmeme izin vermeliydi. Benden bir parçaya dönüşmeliydi.

Her bir çarpışmada gözlerim geriye doğru kayıyor, onun her bir hareketi içimdeki varlığının daha derinlere ulaşmasını sağlıyordu. Nefesim kayıptı, düşüncelerim kayıptı, büsbütün bir parça olarak ona ait hissediyordum ve o parça bile onun teninde kaybolmuştu. İçimdeki her bir hareketi başımı döndürüyor, kulaklarımı uğuldatıyordu.

Odanın içini aydınlatan ve ardından karanlıkla şahlandıran şimşeklerin ışıkları ile karanlığı altında bedeni bedenime hükmediyordu. Sertçe içime çarparken belimi daha sıkı kavradı, parmaklarının derimi aşarak içime gireceklerini hissederken tek yapabildiğim avucunun içini yalamak, ısırmak ve o avuca doğru yalvarır gibi inlemekti.

Yanağını yanağıma bastıracak kadar eğildiğinde kaymış gözlerle ona bakmaya çalıştım ama o durmadı, daha sert, daha derine vuruşlarını yapmaya devam etti. Aleti o kadar derine ulaşıyordu ki beni parçalayacağını düşünüyordum ama hâlâ tamamen içimde değildi; hâlâ o kadar dışımdaydı ki eğer parçalanmayacağımı bilseydi eminim beni daha da zorlardı.

Nefes nefese, yüzünden damlayan terlerle, "Siktir, amına koyayım," diye tısladı kısık sesle, kadınlığım aletinin etrafını tam anlamıyla sararak sağar gibi kasıldığında dişlerini benim gibi yanağını yasladığım yastığa bastırdı ve hayalarının kadınlığıma sert tokatlar attığını o an anladım. Her içime saplanışında hayaları da aynı hızla kadınlığıma çarpıyor, tepem hayalarının altında ezilirken içimde yükselen o duygu beni ikiye bölecek gibi zorluyordu.

"Efken," dedim avuç içlerine doğru, yanağını yanağıma sürttü ve "İçinde kıstırıyorsun beni," diye inledi.

"Altıma gel," diyebildim dizlerim artık ikimizi taşımıyordu, bedenim tamamen yatağa yapışmıştı ama o durmadı, birkaç derin vuruşla içimi doldurup sonunda söylediğim cümlenin anlamıyla ateş almış gibi, "Gel!" diye hırladı ve birden yatakta ters dönmemizi sağladı.

Anlık içimde oluşan boşluk, bu kez onu altıma alıp üzerine tırmanmamla birkaç saniyelik şiddetli kasılmalara dönüştü. Kucağına yerleşip kalın, uzun aletini kendi içime yerleştirerek tek elimle boynuna sarıldım ve kucağına otururken o kasılmalar hak ettiği ödülü aldı. Göğüslerim, çıplak, dövmeli göğsüne yaslandığında benim göğsümdeki dövme de onun diğer taraftaki boş, dövme olmayan kısmını dolduruyordu.

"Tamamen altımda ol," diye inleyerek avucumu göğsüne bastırdım ve o yatağa sırtüstü devrilirken içimde seğiren aletiyle birlikte ben de üzerine devrildim.

"Böyle mi içine alacaksın?" diye sorarken gözleri karanlığın içindeki beyaz bir şimşek gibi parlıyordu. Ellerimi onun kaslı göğsüne koyup, ayaklarımı dizlerine kadar çektim ve kucağında sınırlarımı zorlayıp onu alabildiğim kadar içeri kabul ettim.

"Siktir, Mahinev," diye tısladı. "Doldurt bana içini, daha fazlasını al."

"Sessiz ol," diyerek parmaklarımı dudaklarına sürttüğümde ağzını benim için araladı ve parmağımı dudaklarının arasına alarak diliyle etrafını sardı. Parmağımı yalayışı kasılmalarımı öyle çok şiddetlendirmişti ki sanki tüm vücudumda bir yıkım yaşanıyordu.

Biraz daha yüzüne doğru eğildiğimde dalgalanan koyu renk saçlarım yüzünün etrafını sardı ve Efken'in kalçama parmaklarının izini bırakarak indirdiği tokatla eş zamanlı olarak hareketlerim hızlandı. Şimdi içimdeki hareketlerine hükmettiren bendim ve küfürlü fısıltıları odaya yayılırken o edepsiz kelimelerin beni daha da azdırdığını biliyordu.

Her bir çarpışmaya onun edepsiz bir cümlesi karıştı, içime her saplanışında ve içimde her seğirişinde daha da ıslanarak onun sadece aletini değil, kasıklarını, pantolonunu ve bacaklarının içini de sırılsıklam yaptım.

Tırnaklarım, bir çığlığı bastırmak istercesine göğsüne saplandığında ve göğsündeki dövmenin hemen hizasından onu sertçe çizerek başımı geriye atıp aletinin üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladığımda bir anda elleri kalçalarımı kavradı; dengemi sağlayamayıp ona doğru devrilmemle kalçalarımı avuçlarıyla yukarı çekip sıkarak kendini bana itip, alttan alttan vurarak içimi şiddetle doldurmaya başladı.

Öyle hızlıydık ki, korku olmasaydı çığlık çığlığa bağırırdım; öyle doluydum ki çığlık atamadıkça parçalanacakmışım gibi hissediyordum. Dudaklarımız, dişlerimizin birbirine çarpacağı kadar hızlı bir biçimde birleştiğinde, kirli bir öpüşmenin fitili ateşlendi ve Efken beni delice, etrafta birileri yokmuş gibi sertçe doldurmaya devam etti.

Zaman göğe haritalar çizen yıldızlar gibi üzerimizi çizdi ve benden ona giden bir harita yarattı. Kucağındaydım, çıplaktım, terliydim, ona bulanmıştım ve nefeslerimiz dakikalarca düzene girememişti. Parmaklarım göğsünde turlarken koruluğu aydınlatan şimşekleri izliyordum, dindiğini sandığım yağmur yeniden başlamıştı ve yağmurun gölgeleri çıplak vücutlarımızın üzerinde kayıyordu.

"Bu çok tehlikeliydi," diye mırıldandım, boğazım yuttuğum çığlıklar tarafından çizilmiş gibi ağrıyordu.

"Tehlikeyi sevdiğini, benim gözlerime senin için farklı bir adam olduğumu göstererek baktığın ilk anda anlamıştım."

Medusa orada, zihnimdeki zehirli sarmaşıkların yükseldiği buzdan duvarda her şeyi, tüm duyguları, tüm gerçekleri, benimle ilgili her şeyi kabullenerek uzanırken o bile Efken'in kurduğu cümleyle ürperip bakışlarını bana çevirdi.

"Senin benim için farklı olduğunu bakışlarımdan mı anlamıştın?"

"Başta senin deneyimsiz bir kadın olduğun, beni merak ettiğin, daha doğrusu bir erkeğe yabancılık duyduğun için beni incelediğin düşüncesine kapılmıştım," dedi düşünceli bir sesle.

Parmakları, piyanonun üzerinde yarattığı mucizelerden birini tenimde yaratıyormuş gibi omzumda dolaşırken sanki onun yarattığı bir melodiydim.

"Meraklıydın, o kandan elmasların hep yeni bir şey daha öğrenme isteğiyle bakıyordu bana. Kendimi karşında çıplak hissettim, evet, kadınlar bedenime bakardı ama sen ruhuma bakıyordun. Sanki tüm düşüncelerimi görüyordun. Çırılçıplak hissettiğim için bazen öfkeden deliye dönüyordum. Bazen beni o kadar görüyordun ki, beni bu kadar görme diyerek sarsmak istiyordum seni. Bazen de hiç görmüyordun, sana nasıl baktığımı fark etmiyordun, senin hakkında ne düşündüğümü anlamıyordun..."

"Ben zaten deneyimsizdim," dediğimde parmakları dirseklerime kadar aktı.

"Evet," dedi. "Çok deneyimli ol ya da hiç deneyimli olma, umurumda değil. Umurumda olan bu değildi yani. Umurumda olan sensin. Başka bir bedende de bulsaydın beni, yine çekecektin dikkatimi. Bunu sen de biliyorsun. Beni sana çeken sadece güzelliğin değil. O da vardı ama tek sebep bu değil. Sen beni çırılçıplak ve çaresiz bırakıyorsun. Ama gördüm, gözlerindekinin sadece merak olmadığını gördüm. Senin için hiç kimsenin etmediği anlamları ifade ettiğimi gördüm."

Çenemi göğsüne sürterek kafamı kaldırıp ona alttan bir bakış attığımda, işte orada beni bekleyen mavi gözler, düşmekten asla bıkmayacağım bir uçurumdu.

"Bu bakışlar sadece Mēness ve Saul ile alakalı değil," dediğimde gözlerini kısıp bunu zaten bildiğini gösterdi. Yüzünün bir yarısı, koruluğa bakan tarafı, yağmur damlalarının gölgeleriyle doluydu. Sertçe yutkunup yanağımı göğsüne bastırırken gözlerimi yağan yağmura çevirdim. "Öyle yani."

"Mēness, Saul için ne anlama geliyor, biliyorum, onun anıları benim kafamın içinde ama Saul, senin benim için ne ifade ettiğini asla bilmeyecek, Mahinev."

Dudaklarımdaki tebessümü gizleyemedim, parmakları çenemi kavrayıp başımı havaya kaldırdı ve bakışları birdenbire gülüşüme kilitlendi.

"Ay yüzünün ortasında iki kandan elmas, dudaklarındaki tebessüm de benim içimdeki tutulma," dediğinde göz bebeklerimin genişlediğini hissettim ve göz bebeklerimin içinde kendi yansımasını gördü.

"İçindeki mi?"

"İçimdeki," derken parmakları çenemi kavramaya devam ediyordu. Gözleri ruhuma öyle bir akıyordu ki, göğü delerek yağan karla karışık yağmur bile yeryüzüne bu kadar tutunamıyordu. "Ruhumdaki." Kaşlarını çattı. "Kafamdaki, kafatasımın içinde, düşüncelerimdeki." Gözleri anlık dudaklarıma düştü, ardından yeniden gözlerimle kavuştu. "Kalbimdeki."

Esir düştüğü gerçeği bana söylerken gözleri mavi alevler gibi yanıyordu. Ona hissettirdiklerimin azabını gözleriyle gösteriyordu bana; ondaki varlığımı, onda kapladığım yeri, onu sarsan bana dair gerçeği benden saklama gereği duymuyordu.

"Bu çarşafları değiştirmem gerekecek," dediğinde ona anlamayan gözlerle baktım. Konuyu çok hızlı kapatmasının nedeni, bu konunun onu köşeye sıkıştırıyor olması mıydı yoksa daha fazla ayrıntı bilmemi mi istemiyordu? Oysa atılması gereken son bir adım kalmıştı, tek bir adım daha atarsa, o son sınır da ortadan kalkacaktı ve kalbiyle kalbim kavuşacaktı.

"Çarşafları sabah değiştiririz."

"Hayır. Kimse uyanmadan yıkanmalı. Yıkanırken de başka birinin kıyafeti ya da başka bir şeyi makinenin içinde olmamalı. Bu çarşaflarda senin özün var. Ben de unutma ki sen cimrisi bir adamım."

"Hasta bir adam demek istedin herhâlde," dediğimde dudaklarıma sert bir öpücük bırakıp beni kucağından indirdi.

"Doğru. Hasta bir adam."

Beni yataktan kaldırdı, altındaki pantolonun fermuarını çekti. Tüm çarşafları alt kata indirecekken, "Sessiz ol, salonda Miraç uyuyor," diye fısıldadım.

"Az önce panter gibi kucağıma tırmanırken de kardeşinin bu evde olması umurunda mıydı acaba senin?" Dudaklarındaki muzip gülümsemeye eşlik eden alaycı sorusuna kaşlarımı çatarak bakıp, yerdeki eşofmanı kafasına fırlattım.

Uyku üzerimize serildiğinde ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum, bir çarşafın altındaydık. Yağmur dinmişti, tüm sesler durmuştu ve tek duyduğum ses, onun kalbinden yükselen atış sesleriydi. Üzerimde ona ait bir kazak vardı, çıplak bacaklarım yatağa girmeden önce altındaki pantolonu çıkardığı için çıplak olan bacaklarına dolanmıştı. Kolları karnımı sarıyor, sıcak nefesi enseme çarpıyordu.

Uykunun yeterince derinlerine erişemedim çünkü bir huzursuzluk karnımın içinde bıçak gibi dolaştı. Gözlerimi zar zor araladığımda karanlık odanın tavanına yayılan ışığı gördüm. İrkilerek ışığın özüne döndüğümde, bu ışığın Efken'in açık gözlerinden tavana yansıdığını fark etmek, donup kalmama neden oldu.

"Efken," dedim dehşet içinde.

Gözler anlık bana dokundu ve yüzündeki kaskatı ifadeyle karşılaştım. Canice ölümlerin çıkış noktası olan, kötülüğün temelini kanıyla yaratmış bir adamdı gözlerimin içine bakan. Nemesis'in yükü omuzlarındaydı, gözleri her ne kadar güçle parlasa da o gözlerin terk edilmiş harabesinde, hep aynı erkek çocuğuyla yüzleşiyordum.

Bir yanım onun gözlerinden korktu, bir yanım o gözlerde beni izlemeye devam eden çocuğa sarılıp, o çocuğu ondan kaçırmak istedi.

"Efken, neler oluyor?" diye fısıldadım beklenti ve korkuyla. Gözlerindeki ışıklar daha da yoğunlaştı; gözlerini yumdu, tekrar açtı ve birden yataktan fırlayıp kalktı.

Yataktan doğrulurken kalp atışlarım göğsümü parçalayacak sandım, boğazımda bile kalp atışlarımı hissediyordum. Efken, hızla yerde duran valize ilerledi, valizi hızla açıp tarot kartlarının olduğu keseyi çıkardı. Bir şeylerin ters gittiğini anladığım için yerdeki eşofmanı bacaklarıma telaşla geçirmeye çalışırken, bir yandan da Efken'i kontrol ediyordum; ne yapacağı koca bir muammaydı.

Efken odadan ışıktan daha hızlı çıkınca, koşarak arkasından çıktım. Basamakları öyle hızlı indik ki, bu patırtının herkesi uyandırdığına emindim. Efken'e, "Dur!" diye bağırmamla, emrim bir kıvılcım yaratıp onu yakmış gibi durdu, acıyla ellerini başına götürdüğünü gördüğümde, yaptığım şeyin pişmanlığı damarlarımı sardı.

Miraç yattığı yerden, "Ne oldu?" diye sorarak sıçradığında dönüp kardeşime bakamadım bile. Efken, yüzünün etrafında saçan yıldırımlarla bana dönünce, Miraç'ın dudaklarından korku dolu bir ses yükseldi ama ben ne hareket edebildim ne de tepki verebildim. Sadece ona bakakaldım. Nemesis, tüm kudretiyle karşımdaydı ve güç, Efken'in damarlarını elektrik saçan bir yılana dönüştürmüş gibiydi.

"Sakın!" derken sesi bir yıldırımın statik sesini anımsatacak kadar bozuk, cızırtılı yükseldi. "Sakın bir daha bana emredeyim deme!"

"Nemesis'in seni ele geçirmesine göz yumuyorsun, öyle mi?" Sorum, yüzünün etrafında saçarı küçük şimşek kıvılcımlarının daha çok parlayıp, daha da büyümelerine yol açtı.

"Nemesis, beni ele geçirmiyor," dedi yeniden cızırtıyla yükselen sesiyle. "Sana Nemesis'in zaten ben olduğumu söylemiştim."

"Nemesis, sadece karanlık," dediğimde avucunu kaldırdı, keseden hangi ara çıkardığını bilmediğim tarot kartlarından biri parmaklarının arasında duruyordu. Kartın ön kısmında işaret, arka kısmında da orta parmağı vardı. Kartı bana doğru çevirince, bu kartın Yıkım kartı olduğunu gördüm.

"Evet," dedi. "Ben sadece yıkım ve karanlığım."

Tarot kartını ters çevirip ön tarafını yeniden kendi yüzüne çevirdi. Kartın yüzeyine bakarken diğer elini kaldırdı ve sadece tek bir parmak şıklatmasıyla, arkasındaki kapı simsiyah dumana dönüşerek yere yığıldı.

"Önümde durma, Mahinev," dedi sertçe. "Görmem gereken bir şey var ve içimde durmadan bir şeyler patlıyor. Uzaklaş."

Miraç, "Abla," dedi tedirginlikle. "Ne olursun, uzak dur bu şeyden."

"Efken."

"Mahinev!" Efken'in şiddeti birdenbire kayboldu, gözlerimin içine yalvarır gibi baktı ve "Lütfen," diye fısıldadı.

İbrahim'in merdivenlerin başında, "Siktir," diye fısıldadığını duysam da kafamı kaldırıp o yöne bakmadım, sadece Efken'in gözlerinin içine bakıyordum; ruhunu görüyordum ama ruhu karanlıkla örülmüştü.

"Mahinev," diye fısıldayan uykulu sesin sahibi Sezgi'ydi. "Sanırım ondan bir adım uzak durmalısın. Şu an pek güven teşkil etmiyor."

Efken kapıdan çıkarken bir an tereddüt etmedim, arkasından gidip ıslak ve soğuk geceye karıştım. Benim dışarı çıktığımı gören herkes arkamdan geldi ama onları umursamadım. Şu an umurumda olan tek bir şey vardı, o da Efken'di.

Efken'in dışarı çıkmasıyla, etrafını koyu mor, siyaha yakın bir halkanın sararak onu çember altına alması bir oldu. Çıplak ayaklarımla ıslak karlara basarak ona doğru giderken Efken, tarot kartlarını hızla karmaya başladı. Karanlıktan gelen şeytani bir güç, Efken'in etrafında toplanıyordu.

Koruluğa arka arkaya düşmeye başlayan yıldırımların hepsi ağaçların dibine düşüyor ama ağaçlar yanmıyordu; karanlık ve koyu dumanlar, yıldırımların vurduğu ağaç köklerinden yükselerek Efken'in etrafını sarıyor, çember gitgide daha da genişliyordu.

"Efken, ne yapıyorsun?" diye sordum, sormadım, âdeta bağırdım ama tek yaptığı parmağını dudaklarına götürüp susmamı istemek oldu.

"Bir tür..." Sezgi bir süre düşünüyor gibi sustuktan sonra, "Bir tür görü almaya çalışıyor," dedi. "Tarottan yardım almasından belli."

Efken birkaç kart çekip gölgelerin önüne attığında, karanlık dumanları anımsatan gölgeler yere düşen kartların etrafını sardı, daha sonra o kartların içine bir bedene yerleşen ruhlar gibi yerleşerek gözden kayboldu.

"Mustafa," dedi birden kafasını kaldırıp ileriye, koruluğa bakarak. "Mustafa, üç Kadim Cadı'nın elinde."

"Efken-"

Kelimeler yeni bir cümleye gebe dahi kalamadan parçalanan pantolonun sesini duydum ama gölgeler tekrar çoğalarak Efken'in etrafını

sardığında çıplaklığı gölgelerin ardına sığınarak gözlerde izler bırakmadı. Daha sonra, her bir tarot kartı dik duran bıçaklar gibi tenine saplandı ama bu kez farklı olan, tarot kartları tenine girdikçe, teninden onlarca şimşeğin dışarı fırlayarak etrafa saçılması ve ıslak, soğuk karlarda bile yanık lekeleri bırakmasıydı.

Daha sonra o gölgelerin içinden koca, siyah bir kurt zıplayarak çıktı; yere basan adımlarıyla birlikte karlar havada uçuştu ve arkasında kalan çemberdeki koyu mor, siyah ışıltılar kayboldu. Kurt, ön ve arka bacaklarının etrafını sarmaşık gibi sararak parlayan şimşek kıvılcımlarıyla hızla koşmaya başlamadan önce kafasını kaldırıp uzun uzun uludu; koşmaya başladığındaysa, koruluğun farklı noktalarından hızla fırlayan dönüşmüş kurt sürüsü onu takip etmeye başlamıştı.

"İbrahim!" diye bağırırken sesim çatlamıştı. "Peşinden git, tek bir an yalnız bırakma onu!"

İbrahim sadece başını aşağı yukarı salladı. Korku, pençelerini içimi yarmak ister gibi ruhuma geçirirken İbrahim'in anlık kaybolduğunu, daha sonra yanımdan rüzgâr gibi geçtiğini gördüm. Altındaki kotu çıkarıp boxerla kaldığında buna şaşırmadım bile. İnce bir zincir ile bacağına hızla hançeri sardı. Bir süre bir insan bedeninde koştu ve tam koruluğa karışacakken uzun sazlıkların üzerinden bir sırtlan olarak atladı. Havadaki ani dönüşümü, geride uzaklaşmaya başlayan dev pati seslerini ve koca bir sessizliği bıraktı.

Miraç, korkuyla olduğu yerde öyle çok donup kalmıştı ki, Ceyhun onu kolundan tutup küle dönmüş kapı eşiğinden geçirirken bakışları bir an bana çevrildi ama dönüp kardeşime bakamadım. Kalbimi yakan bir korkuyla korulukta gölgesi bile kalmayan, çoktan kaybolmuş adamın hâlâ gidişini izliyormuş gibi aynı noktayı izledim.

Manbel, "Bu iyi olmadı," diyerek karanlık bir köşeden çıktığında yutkunamıyordum bile. Gece, tüm uğursuzluğuyla üzerime yıkılıp beni karanlığının altında erimiş bir muma çevirmişti sanki. "Yanına tüy almadı. Üstelik... Bu güç de neyin nesiydi böyle? Tüm karanlık ruhlar etrafını sarıp ona boyun eğdi."

"Karanlık ruhlar mı?" diye sorarken sesim ruh gibi çıkmıştı. Evet, yanına bir koruma tüyü almamıştı. Öylece çıkıp gitmişti, öylece kaybolmuştu. Mustafa Baba'yı ele geçiren Kadim Cadıları bulduğunda ne yapacağını biliyordum, onları nerede bulacağını bildiğini de biliyordum ama içimdeki korku, onun cadılara yapacaklarını düşündüğümden değildi, cadıların onunla ilgili gerçeği öğrenecek olmasındandı.

"Karanlık ruhlar. Her bir yıldırımda birini yere düşürdü, etrafta ne kadar karanlık ruh varsa hepsi onun etrafına toplanıp ona itaat etti," dedi Manbel, ardından bir an duraksayıp, "Onun ne olduğunu şimdi anladım galiba," diye mırıldandı ama Efken'in ne olduğunu dile getirmedi.

Yaren'in donuk bir yüz ifadesiyle bize doğru yürüdüğünü gördüm, Manbel onu fark edince duruşunu dikleştirdi. Siyah gözlerinde yüzen endişe dolu gölgeleri görebiliyordum. Beni es geçerek Manbel'e doğru yürümeye başlaması normal şartlarda beni şaşkına çevirebilirdi ama bu defa öyle olmadı. Şu an yeteri kadar şaşkındım, hissedebileceğim tüm duyguları aynı anda hissettiğim bir andaydım.

"Tehlikedeler mi?" diye sordu Manbel'e, Manbel gözlerini indirip kızının yüzüne bakarken bir süre konuşmadı ama sonra, "Her zaman tehlikedeydiler," dedi.

"Bu kez daha mı çok?" diye sordu bu kez Yaren, sesi bir çocuk gibiydi. Kandırılmak, ikna edilmek istese de bir yanının gerçeğe muhtaç olduğunu kendisi de biliyordu.

Manbel ona bakarken gardını indirdi ve "Daha çok değil," dedi.

"Senin tüyün onları korurdu, neden tüy vermedin onlara?"

"Bir tüy verecek zamanımız olmadı, birdenbire gittiler," dedi Manbel, sonra aralarında garip bir sessizlik oldu.

Yaren, "Abime ve İbrahim'e bir şey olmasın. Benim abimden başka kimim var ki?" diye sorarak başını önüne eğip kaşlarını çattığında, Manbel sertçe yutkunup elini korkarak kızının omzuna koydu. Yaren bu dokunuştan başta hoşlanmamış gibi irkildi ama sonra kafasını kaldırıp babasının gözlerinin içine baktı.

"Abine bir şey olmayacak, Sevgili Yaren," dediğinde Yaren'in kaşlarının yumuşadığını fark ettim. "Ona bir şey olmayacak ama bu hayatta başka kimim var ki demeden önce gözlerimin içine bak ve gözlerimdeki yerini gör."

"Bizim için her şeyin farklı olabileceği yerden çok uzaktayız," dedi Yaren tüm içtenliğiyle. "Senin hiçbir şeyi bilmediğine inanıyorum ama

sen de benim kafamdaki baba figürü olmadığına inan. Benim babam aileme saldırmazdı."

Manbel, "Bu beni hiçbir zaman affetmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sorduğunda, bu soruyu sorarken tereddütte kaldığını hissettimiştim. Alacağı cevaplardan korkuyordu.

"Ben seni çocuk tarafımla affetmek istesem bile şu an karşında duran yetişkin kadın affetmez," dedi Yaren, daha sonra omzunu sertçe silkerek Manbel'in elinin boşluğa düşmesini sağladı. "Ama eğer kanın benim damarlarımda dolaşıyorsa, bizi bekleyen mutlak çarpışmada ailemin yanında olmanı istiyorum. Bir baba gibi yanımızda olamasan da bir müttefik olarak yanımızda ol."

Yaren sırtını dönüp taş eve doğru gitmeye başladığında topukların üzerinde göle doğru döndüm. İhtimaller kafamda en hızlı şekilde yerlerini alarak yeni bir karar doğurduğunda, "Ulaş," dedim kapısız kalan taş evin holünden beni izlediğini bildiğim Ulaş'a. "Beni hemen Yakamoz'a götür."

"Fakat Mahinev," dedi Ulaş ama ona aldırış etmeden, "Şimdi oraya gidiyoruz," diye direttim ve bakışlarımı omzumun üzerinden kızının yıktığı bir bina gibi enkaz hâlinde duran Manbel'e çevirdim.

"Kadim Büyücü'yle ilgili bilmem gerekenleri kısaca anlatıyorsun. Şimdi."

"Ne yaptığının farkındasın, değil mi?" diye sordu Manbel sessizce.

Gözlerine kararlı bir şekilde bakarken, "Evet," dedim. "Suyun altındaki krallığa gidiyorum."

EFKEN KARADUMAN

E.S POSTHUMUS, MOONLİGHT SONATA

Onun gözlerimin içine, ruhumu görüyor gibi en derinlerime baktığı ilk ânı hatırlıyorum.

Kandan bir elmas gibi parlayan kızıl gözlerinin felâketimin altına ıslak bir imza bırakacağını daha o an, ilk kez gözlerimiz birbirine değdiğinde anlamış ama bunu şiddetle reddederken yine ona doğru sürüklenir hâlde bulmuştum kendimi.

Başlarda gözümde deneyimsiz, küçük bir kızdı ve beni, daha doğrusu bir erkeği merak ettiğini düşündüğüm için o bakışlara anlamlar yüklememek için kendimle savaşmıştım. Daha sonra o meraklı kandan elmasların bir erkekle değil, benimle ilgili bir şeyleri öğrenme isteğiyle baktığını fark etmiştim.

Kendimi ilk defa o an çırılçıplak hissetmiştim çünkü kadınlar çıplak vücuduma beğeniyle bakardı ama kimse o bedenin ardındaki ruhu görmezdi; göstermeyen ben olsam da göremeyenlerin de onlar olduğunu hep hissederdim.

Ta ki o kızıl gözler gözlerime saplanıp ona hiç söylemediğim sırları bile gördüğüne beni inandırana kadar...

O, benim sadece bedenime değil, ruhuma bakıyordu. İçimi görüyordu. Kafamda dolaşan karanlık düşünceleri, ışık görmemiş fikirleri, sırlarımı, yaralarımı, kimseye anlatmadığım ve içimde yaşadığım ne varsa hepsini görüyordu. Bazen beni bu kadar gördüğü için öfkeleniyordum; onu omuzlarından, kollarından tutarak sarsmak ve ona yalvarmak istiyordum. Beni bu kadar çıplak görmemesi için. Hakkımdaki her şeyi fark etmemesi için. Bilmemesi için.

Bazen de gösterdiklerimi bile görmüyordu. Gözünün önüne bıraktıklarımı görmezden geliyor, bana yokmuşum gibi davranıyordu; sanki gözüne bir perde iniyordu da beni göremiyor, kulakları sağır oluyordu da düşüncelerimi duyamıyordu.

Ama bir kez fark ettiğinde duramazsın.

Bir yerde bir orman yanar, bir bina yıkılır, deniz taşıp şehri altına almak için sokaklarda ilerler, gök yere düşer ve yer gök olur. Sen fark edersin ve duramazsın. Ormanı yakarsın, binayı yıkarsın, deniz gibi taşıp sokakları aşar, gök olur yere serilir, yer olur göğe dönüşürsün. Anlamak böyle bir şeydir. Ben onun gözlerine bakıp farklı bir adam olduğumu gördüğümde, onun için farklı olduğumu anladığımda duramadım.

"Bu çok tehlikeliydi," diye mırıldanırken sesi yavru bir kedinin sesi gibi çıkmıştı. Dudaklarıma yerleşen tebessümü göremedi.

"Tehlikeyi sevdiğini, benim gözlerime senin için farklı bir adam olduğumu göstererek baktığın ilk anda anlamıştım," dedim, durdu, bazen söylediğim bir şey onu böyle durduruyordu. Böyle anlarda düşüncelerine ulaşmak, her birini görebilmek, duyabilmek istiyordum.

Sonunda, "Senin benim için farklı olduğunu bakışlarımdan mı anlamıştın?" diye sordu, sesi bu durumun onu şaşırttığını ele veriyordu. Ya da belki de bu şaşkınlık değildi, utanmıştı.

"Başta senin deneyimsiz bir kadın olduğun, beni merak ettiğin, daha doğrusu bir erkeğe yabancılık duyduğun için beni incelediğin düşüncesine kapılmıştım," dedim.

Parmaklarım teninde cehenneme duyduğum arzuyu anımsatır gibi dolaşıyordu. Gerçek anlamda bu kadın benim cehennemimdi ve cehennemde, cennete dair illüzyonlar olduğunu onunla öğrenmiştim. Cennet gibi hissettiriyordu.

"Meraklıydın, o kandan elmasların hep yeni bir şey daha öğrenme isteğiyle bakıyordu bana. Kendimi karşında çıplak hissettim, evet, kadınlar bedenime bakardı ama sen ruhuma bakıyordun. Sanki tüm düşüncelerimi görüyordun."

Bu kadar açık olmam ona ne hissettirdi bilmiyordum ama bir şeyin içimi bıçak gibi deştiğini hissedebiliyordum. Yine de onun gözlerine yansıyan gerçeklerden kaçmadım. Artık kaçamazdım. Kaçmak istemiyordum.

"Çırılçıplak hissettiğim için bazen öfkeden deliye dönüyordum. Bazen beni o kadar görüyordun ki, beni bu kadar görme diyerek sarsmak istiyordum seni. Bazen de hiç görmüyordun, sana nasıl baktığımı fark etmiyordun, senin hakkında ne düşündüğümü anlamıyordun..."

Söylediklerimin tenini ürperttiğini fark ettim. Parmaklarımın altındaki kutsal deri, duydukları, öğrendikleriyle kabardı. Bir nefes ciğerlerine dolduğunda, o nefes benim ciğerlerime dolmuş gibi rahatladığımı hissettim.

"Ben zaten deneyimsizdim," dedi, dirseklerini okşamaya başlayan parmaklarımın hareketleri bir an duracak gibi oldu. Bunu seviyordum. Hoş, öyle olmasa da onunla ilgili her şeyi severdim. Bana hissettirdiği aitlik çok başkaydı. Öfke, hayal kırıklıkları, kavgalarımız, ona dokunuşum ve bana dokunuşu, aslında tamamı aitliktendi.

Yine de onun yanında başka bir adam düşünmek istemiyordum. Onu benim gibi biriyken düşünmek ona değil, kendime nefret duymama neden oluyordu çünkü hayatım boyunca gerçekten hissetmenin ne olduğunu bilmeden yaşayacağımı sandığım çok anlar olmuştu. Hissiz, çiftleşme duygusuyla yaşayan hayvanlardan ne farkım vardı? Ona dokunan parmaklarımda günahın izleri vardı ve ona dokunduğumda onun ruhunu kirlettiğimi düşünüyordum.

O, benim aksime hisleri olmadan dokunmazdı birine, o benim aksim olan her şeydi ama benimleydi. Keşke böyle bir adam olmasaydım duygusu bir süredir, yani onun gözlerine baktığım andan beridir içimi oyup duran bir kılıca dönüşmüştü ve bu kılıç, Nemesis'in kılıcından bile daha keskindi.

"Evet. Çok deneyimli ol ya da hiç deneyimli olma, umurumda değil. Umurumda olan bu değildi yani. Umurumda olan sensin." İşte bu, kendime bile itiraf ederken etimi kesen bir gerçekti. Şimdi o da bunu biliyordu ama eminim söylemeseydim de bunu hissetmişti. Bendeki yerinin farkında olmalıydı.

Konuşmaya devam ederken ikinci kez düşünmedim çünkü düşünürsem susardım, susarsam onu yeniden içimde yaşardım. Ben artık Mahinev'i sadece içimde yaşamak istemiyordum, ben onunla içimdekileri yaşamak istiyordum.

"Başka bir bedende de bulsaydın beni, yine çekecektin dikkatimi. Bunu sen de biliyorsun. Beni sana çeken sadece güzelliğin değil. O da vardı ama tek sebep bu değil. Sen beni çırılçıplak ve çaresiz bırakıyorsun. Ama gördüm, gözlerindekinin sadece merak olmadığını gördüm. Senin için hiç kimsenin etmediği anlamları ifade ettiğimi gördüm," diye mırıldandım.

Hissettikleri yanı başımdaydı. Kalbini iki yana açılan kanatlar gibi açılarak saran alevler, çok uzun zamandır beni zaten yakıyordu ama şimdi onu da yaktığını biliyordum.

Nefesinin sesi, kutsal bir ilahi gibi kulaklarıma doldu. Çenesini göğsüme sürterek kafasını kaldırıp bana alttan alttan bir kedi yavrusu gibi baktığında, bana karşılık veren kandan elmas gözleri, her seferinde içine düşüp en baştan yanmaya başlamaktan asla bıkmayacağım bir cehennem çukuruydu.

İçimde öyle çok vardı ki, bu beni çıldırtmanın eşiğine getirmişti. O eşikte kaybettiğim sadece aklım da değildi. Ben o eşikte kalbimi de kaybetmiştim.

"Bu bakışlar sadece Mēness ve Saul ile alakalı değil," dediği an kalbimi kapana kıstırdığını biliyor muydu bilmiyordum ama gözlerimi farkındalıkla kıstım.

Bir süre boyunca susup gözlerime baktı, o gözlerden ne kadarını alabilirse kârınaydı. Beni oyuncağı etmesi sorun değildi, birinin oyuncağı olacaksam sadece onun oyuncağı olmaya hazırdım. Sertçe yutkundu, soğuk yanağını göğsüme bastırdı ve kandan elmaslara benzettiğim gözlerini yağan yağmura çevirdi.

"Öyle yani," diye mırıldandı suçlu küçük bir çocuk gibi.

Çenesini tutmak, kaldırmak, yüzüne bakmak, ömrümün son bulmasını dilediğim dudaklarına dudaklarımı dayamak ve ona tüm gerçekleri öperek vermek istedim. Soluğum soluğunda kaybolsun, tenimi ateşe veren teni, geride küllerimi bırakana dek beni kavursun istedim.

"Mēness, Saul için ne anlama geliyor, biliyorum, onun anıları benim kafamın içinde ama Saul, senin benim için ne ifade ettiğini asla bilmeyecek, Mahinev," dedim, Saul zihnimin derinliklerindeki karanlığın içinde usulca gülümsedi.

Dudaklarına çizilen tebessümü gördüm. İşte o tebessüm, benim kıyametimdi. Ben yenilirsem, bu tebessüme yenilirdim. Parmaklarımı çenesine yerleştirip güzel başını havaya kaldırdığımda, gözlerim o gülüşe âdeta zıhlı duruyordu.

İşte ben bu gülümseme için yaşıyordum.

"Ay yüzünün ortasında iki kandan elmas," diye fısıldadığımda göz bebeklerinde yansımam vardı. "Dudaklarındaki tebessüm de benim içimdeki tutulma."

Tutuldum.

"İçindeki mi?"

"İçimdeki." İşte o gözler, cevabımla beraber tekrar ruhuma bir bıçak olup saplandı. Gözlerini gözlerimden tek bir an ayıramadı. "Ruhumdaki," diye mırıldanırken kaşlarım çatıldı. "Kafamdaki, kafatasımın içinde, düşüncelerimdeki." Dudaklarına bakarken yutkundum, gözlerine bakarken boğuldum. "Kalbimdeki."

Bu cümlelerden sonrası aslında ona ettiğim bir yemindi. Başka bir kadın olmayacak yeminiydi, son sensin ve yemin ederim ilk de sen olman için canımı verirdim, yeminiydi. Belki anladı belki anlamadı. Belki o anlamadı ama hissettim, kalbi beni anladı.

Zaman aktı, gülüşünü izledim, aramızda şakalaşmalar oldu ama ben buna katılırken bile aslında sadece gözlerini izledim.

Kokusunu bıraktığı çarşafları çıkardım, aşağı indirdim, yıkamaya koydum ve sonra bir süre merdivenlerin başında durup salonda uyuyan kardeşini seyrettim. Yakışıklı bir çocuktu, yüz hatları Mahinev'inkine benzese de Miraç'ın yüzü daha kemikli ve sertti; Mahinev gibi dolunay suratlı değildi. Onu bekleyen kader neydi, nasıl bir mücadele verecekti henüz bilmiyordum.

Nemesis'in görüşü alnımın ortasında üçüncü bir göz gibiydi. Bunu Mahinev'e şimdilik söylememiştim çünkü görülerim henüz çok da güçlü değildi. Görülerimle Miraç'ı yoklasam da onunla ilgili geleceği, aslında ne olduğunu, neye hizmet ettiğini göremedim.

Uyku onun kollarındayken daha güzeldi. Ama bu çok uzun sürmedi. Karanlık tüm benliğimi sarana, bedenimi yırtıyor gibi dışarı çıkan ışık her yeri aydınlatıp, beni aydınlatmak yerine daha da karanlığa boyadığında, Nemesis'in derimin altında ilerleyen bir yaratık gibi beni oya oya şekillendirdiğini hissettim. Evreni yakıp küle çevirecek bir gücün tamamı içimde patlamak ister gibi geriliyor, derimin dışında ışık olarak yayılsa da aslında karanlığın ta kendisi olduğunu bana gösteriyordu.

Nemesis, önce derimin altında ilerledi, benden bir parçaydı, hatta bendim. Kendi içimde ilerleyen bendim. Bir öze dönüşmüştüm ve damarlarımda çağlıyordum. Karanlığın davulları düşüncelerimde patlıyordu, gölgelerle dolu çanlar zihnimde çınlıyordu; Nemesis'in ta kendisi olduğumu bana gösteren ışıklar tavanda oynaşırken gözlerimi kıstım ve bedenim kilitlendi.

Önce Mustafa'nın sesini duydum, yaşlı herifin sesi zihnimde bir yankı gibi yürüdü, zihnim boşmuş gibi o sesle çınladı; her yana vurdu ses, her yanı sardı, her yanda Mustafa'nın sesini duydum. Göz bebeklerim küçüldü, bir noktadan bile küçük oldu; nokta da kayboldu. Gözlerim tek renge dönüştü, o renk daha da aydınlık kazandı; gözlerim şimşeğin kendisi oldu. Işık gürleşti, görüler gelmek için kapıma dayandı ama bir yardım çağrısı vardı. Görebilmek için daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Zihnimin esir tutulduğu yerden bana, "Efken," diye seslendi korkuyla. Onun sesinde korkuyu duymak beni durdurabilirdi ama içimdeki o emici gücü, sonsuz karanlığı durdurmaya yetmedi. Gözlerim anlık ona dokundu, birkaç saniyeydi ama onu görmek beni biraz olsun rahatlattı.

Böyle büyük bir güç, içimi yırtan bir enerji beni talan ederken bir şeylere tutunmaya ihtiyacım vardı ve onun gözleri benim tutunduğum tek daldı.

Gözlerimdeki muhtaçlığı görsün istedim, korkuları bir anlığına kaybolsun ve gerçek Efken'i görsün. Nemesis de Saul da aynı kişilerdi, Efken de aynı kişiydi ama onun gözlerine bakan bambaşka bir adamdı.

Onun yarattığı adamdı.

Ben onun eseriydim. Ve onun esiri.

"Efken," diye fısıldarken sesindeki korkunun kaybolmaması gözlerimdeki parıltının çoğalmasına yol açtı. "Neler oluyor?"

Gözlerimi yumup ışıkları durdurmaya çalıştım ama güç artık beni dinlemeyecek kadar çok hükmünü sürmeye başlamıştı. Bu güçten hoşlanan yanımla birlikte gözlerimi açtım ve yataktan fırlayarak kalktım.

Görüyü güçlendirmeliydim, görü benden yardım bekliyordu, karanlık ona daha karanlık bir şeyle karşılık vermemi istiyordu. Yerde duran valizi açtığım anda görü güçlendi, istediğim şeye gittiğini anladı. Tarot kartlarını muhafaza eden keseyi kaptığım gibi odadan ışık hızıyla çıktım ama arkamdan geldiğini biliyordum. Dönmek, ayaklarına kapanmak ve durmasını istemek kalbimi sıkıştırıyordu; şimdi benden uzaklaşmak zorundaydı.

"Dur!"

Bu emir, bedenimde statik bir patlamaya yol açtı; aynı anda yirmi, otuz, kırk yıldırım ruhuma düştü ve sancıyla hırladım. Ellerim başıma giderken ona bağırmamak için kendimi sıktığımı bilmiyordu, muhtemelen sadece canımı yaktığından bunun olduğunu zannediyordu ama yanılıyordu. Tek derdim, onu incitmemekti.

Kardeşinin sesini duydum, etrafımıza toplanan insanları hissettim. Yüzümün etrafında patlamaya başlayan şimşek sızıntılarıyla ona baktığımda karşımda donup kalması içimi sikti. İçimdeki gücü durduramadım, bir emir daha aldığım anda onu kıracağımı bildiğim için, "Sakın!" diye hırladım ve sesim bozuk bir frekans sesi gibi cızırdadı. "Sakın bir daha bana emredeyim deme!"

"Nemesis'in seni ele geçirmesine göz yumuyorsun, öyle mi?" diye sorduğunda damarlarımda kan değil, şimşek ve Alfa pençeleri dolaşıyordu. Bir an içimdeki öfkeyi durduramadım. Göremediği şey, benim Nemesis'in ta kendisi olmamdı. Ben zaten oydum, bunu neden kabullenemiyordu? Ben mutlak surette karanlıktım.

"Nemesis, beni ele geçirmiyor. Nemesis'in zaten ben olduğumu söylemiştim."

"Nemesis, sadece karanlık." Ondan bu cümleyi duymamla, Yıkım kartını parmaklarımın arasında havaya kaldırmıştım. Kartı ona doğru çevirmemle yüzündeki renklerin çekildiğini gördüm.

"Evet. Ben sadece yıkım ve karanlığım." Tarot kartını yeniden kendi yüzüme çevirirken içimde gümbür gümbür ilerleyen o güç, doruğa ulaşmak üzereydi. Parmağımı havaya kaldırdım, şıklattım ve arkamdaki kapıdan yoğun bir kum sesi çıktığını duydum. "Önümde durma, Mahinev," derken arkamdaki kapının yıkıldığını biliyordum. "Görmem gereken bir şey var ve içimde durmadan bir şeyler patlıyor. Uzaklaş."

Miraç zihnimi okumuş gibi, "Abla," dedi. "Uzak dur bu şeyden."

Bu şey. Evet, o bendim.

Bana yakarır gibi, "Efken," dediğinde, bir anlığına zamanı bile durduracak kadar kuvvetli bir şekilde kalbime asılarak ona yalvarır gibi bakmak istedim ama güç beni çekiştirdi.

"Mahinev!" İsmi dudaklarımdan şakıma sesi gibi çıksa da kalbimi asılan tarafım ağır bastı ve bu defa ona bakışlarımla, sesimle, benliğim ve ruhumla yalvardım. "Lütfen," diye fısıldadım.

Gözleri gözlerimde düğümlere dönüştü. İbrahim'in sesini duydum ama ne dediğine dikkat kesilmedim, sadece ona baktım; ruhumu ona gösterdim ve ben de onun ruhunu gördüm. Benim ruhum karanlıktı, onun ruhu kar taneleri kadar saf ve soğuk.

Sezgi, Mahinev'i uyardı. Güvenli olmadığımın altını çizdi, cümlelerine odaklanmadım ama ona hak verdim. Kapıdan çıkarken Mahinev'in arkamdan geleceğini bilsem de durmadım. Artık duramazdım. Durabileceğim aşamayı çoktan geride bırakmıştım.

Karların ortasında durduğum an siyah, koyu renk, içinde mor ışıltılar da olan gölgeler etrafımı sarıp bir çember oluşturdu. Nemesis'i daha yakında, ensemde, kalbimde, ruhumda hissettim. Artık sadece damarda ilerleyen karanlık bir kandan ibaret değildi. Kimliğimdi.

Şeytani bir gücün içimden dışıma aktığını, kalkan kurduğunu ve bu kalkanın mıknatıs gibi kendisine doğru karanlık olan her enerjiyi çektiğini hissettim. Tarot kartları hızla parmaklarımın arasında yer değiştiriyor, kartları birbirine sokarak karıyordum. Ruhum uluyordu, bir Alfa oradaydı, megaydı ve kükredikçe gücün altını ateşiyle harlıyordu. Koruluğa düşen her bir yıldırımda içeride biriken tüm güçlerim birbirine çarparak kaosu yaratmaya devam etti. Karanlık, duman formundaki enerjilerin etrafımı sarmaya başladıklarını fark ettim.

Enerjiler kim olduğumla ilgili kendi aralarında konuşuyor, fısıltılar hâlinde etrafımda dönüyorlardı. Mahinev ve diğerlerinin söyledikleri hiçbir şeyi duyamıyordum. Tek duyduğum fısıltılardı. Enerjilerin karanlık sesleri, meraklı konuşmaları ve beni tanımaya çalışmaları...

Sonunda bana itaat ettiler ve yere savurduğum dört tarot kartının üzerine çöktüler. Görüm genişledi. Mustafa Baba'nın asılı durduğu ağacın karanlık dallarını gördüm, ardından uzun gövdesini. Yaşlı herifi ellerinin bileklerinden kadim büyüyle mıhlanmış bir halatla ağaca asmışlardı. Olduğu yeri gördüm, onu götürenlerin yüzleri kartların yüzeyinde, gölgelerin içinde belirdi; anladım.

"Mustafa," diyerek koruluğa doğru başımı kaldırdığımda kalbim öfkeyle yanıyordu. "Mustafa, üç Kadim Cadı'nın elinde."

İsmimi söyledi ama kulak kesilemedim. Sadece bedenimin genişlemesine izin verdim. Gölgeler etrafımı beni korumak isteyen muhafızlar, askerler gibi sardı ve bedenim pantolonu patlatarak genişlerken gözlerimi kıstım. Adalelerim parçalanıyor gibi hissettim, kemiklerim kırıldı, yer değiştirdi, tekrar kaynadı ve bu sancılı süreç birkaç saniyede yaşandı. Tarot kartları tenime ne zaman saplansa, onlarca yıldırım, onlarca şimşek tenimden fırlayarak etrafa saçılıyor, her yanı yakıyordu.

Gölgelerin içinde yükselerek zıpladım, adımlarım yere bastığında etrafımdan bir kar yığını yükseldi. Bacaklarımı ve kollarımı sarmaşık gibi sarmış şimşeklerin, yıldırımların kıvılcımlarıyla koşmak için hazırlanırken kafamı kaldırdım ve sürüyü çağırdım. Bağırdım, uludum ve koşmaya başladığımda koruluğun dört bir yanından dönüşerek atlayan sürü beni takip etmeye başladı.

Kurtlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Bazıları, "Neler oluyor?" diye sordu, bazıları ise, "Sus ve Alfa'yı takip et," diyerek uyarıda bulundu.

O kadar uzun süre koştuk ki, saniyeler değil dakikalar suya dönüştü, daha sonra saatler de su damlaları kadar hızlı kaymaya başladı ve bir dağ aşıp, iki arazi geride bıraktığımızı fark ettim. Tüm bunlar olurken İbrahim yanımdaydı, sürüdeki en farklı parça tam yanımda koşuyordu; bir kurt değil, bir sırtlandı ama bu sürünün demir başlarından biri gibiydi. Oysa sürümden bile değildi.

Sırtlanın hareket etmeyen ağzına rağmen İbrahim'in sesini duydum: "Nereye gidiyoruz?"

"Mustafa'yı bulmaya," dedim, sesim zamana yayıldı. Bir sürü koca yırtıcı olarak ilerlerken beni onlardan ayıran, koştukça bacaklarımdaki ve kollarımdaki şimşeklerle kaplı kıvılcımların daha da gür ışık yansıtmaya başlamasıydı.

Nemesis, kafamın içinde bir yeni düşünce daha yarattı ve hızımız kesilmeye başladı. Bir Gümüş Pençe olarak ağır adımlarla yürümeye başladığım karanlık ormanın derinlerine girdiğimde, on üçüncü adımımı bir insan olarak attım. Çıplak bedenimi siyah şimşekler sarmıştı, sadece göğsüm ve uzun bacaklarım görünüyordu.

Çok geçmeden İbrahim de arkamda bir insan olarak yükselip on yedinci adımını bir insanın bedeniyle attı ve daha açık renk yıldırımlarımdan birkaçı onun da çıplak bedeninin bir kısmını örtmek için onu sardı. Bacağına zincirle bağlı duran hançeri fark ettim. Arkamdan gelirken hançeri yanına almış olmalıydı.

Gümüş Pençeler dev bedenleriyle sinsice arkamızda yürümeye devam ediyorlardı.

İbrahim bedenini örten yıldırım sarmaşığına bakarken, "Şükürler olsun ki güzel götümü arkadaki kurt sürüsüne ziyafet olarak sunmadın," diye fısıldadı.

"Kes sesini," derken bir dalı elimle çekip kafamı eğerek altından geçtim ve büyük, boş bir araziyle karşılaştım. Daire şeklindeki arazinin her tarafı ağaçlarla sarılıydı; sanki ağaçlardan oluşan bir çemberin ortasındaydı.

"Buralarda bir yerlerde olmalılar. Steve, Batuhan siz şu tarafa," diyerek sol koruluğu işaret ettim. Steve ve Batuhan, bronz ve gri renk iki kurt hızla o yöne koşarken Hatem bir adım öne çıkarak kurt formuyla yandan bir bakış attı. "Sen burada kal, çıkışı kapat," dediğimde başını aşağı doğru eğdiğini gördüm. "İbrahim, benimle gel."

Diğerlerini arkada bırakarak tam karşıdaki koruluğa girdiğimizde İbrahim, "Mühür yüzünden ne olduğunu anlayamıyorum, değil mi?" diye sordu sessizce.

"Evet ama yakında öğreneceksin."

"Bu ne demek?"

"Şu andan itibaren savunmasızım ve eminim mührü kırmak üzereler," diyerek dalları elimle kenara çekip İbrahim'e cevap vermeden ağaçların arasında ilerledim.

"İşte buradasın, Alfa," diyen ses anlık olduğum yere saplanıp kalmama neden oldu. Gözlerim sesin olduğu yöne gittiğinde, uzun saçlı erkek bir cadının beş, altı metre ötemde durduğunu gördüm. Arkasındaki ağaçta asılı duran Mustafa Baba'ydı. Baygındı, başı önüne doğru düşmüştü.

"Karşıma tek başına çıkacak kadar aptal değilsindir," dedim ona doğru dönüp, sinsi adımlarla ona yönelerek. "Diğer ikisi nerede?"

"Köpeklerinle oynamaya gittiler," dediğinde gözlerim kısıldı.

"Ve seni bana yemek ol diye bıraktılar," diye mırıldandığımda Kadim Cadı saçlarını savurarak güldü.

"Yalnız olduğumu düşünmene üzüldüm, Alfa. Ne maharetlerin olduğunu biliyorken sence böyle bir hataya düşer miyim?"

Sorusunu tamamlamasının ardından on beş, yirmi ışık aynı anda yanıp söndü ve etrafımızı çok kademli olmasalar da oldukça güçlü cadıların sardığını gördüm. İbrahim ile birbirimize sırtlarımızı vererek çevremizi saran cadılara bakarken Nemesis onları tek hamleyle yok edebileceğimi fısıldadı: Bu vesvese değildi, gerçekti. Tek bir saldırıyla hepsini yok edebilirdim ama bu saldırı İbrahim'e, hatta Mustafa Baba'ya zarar verebilirdi. Ama yok edebilirdim. Yok etme gücüm vardı. Güç, karanlık yanımı çekiştirip durdu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorduğunda İbrahim, ben avucumun içindeki çizgilerden yavaşça süzülerek dışarı çıkmaya başlayan tarot kartını izliyordum. Cadılar hareketsizdi, ne yapacağımızı kestirmeye çalışıyor gibi bizi izliyorlardı ve bir tanesi avuç içimde beliren kartı fark edip çatık kaşlarla bana bakmaya başlamıştı.

"İbo," diye fısıldadım. "Gül."

"Ne?"

"Gülmeye başla ve dikkatlerini dağıt. Zihinleriyle oyna."

İbrahim'den küçük bir kıkırtı çıkınca, cadıların duraksayarak ona baktıklarını fark ettim. O küçük kıkırtı, birden patlayan ani bir kahkahaya dönüşünce, bir cadı geri adım atarak çatık kaşlarla, "Ölüm Kahkahaları mı?" diye sordu kısık sesle.

İbrahim elini havaya kaldırıp daha kuvvetli bir kahkaha attığında, cadılardan biri dizlerinin üzerine düşerek zemindeki erimiş kar ve çamurlaşmış toprağa bakmaya başladı. Diğer cadılar, cadıyı yerden kaldırmaya çalışırken İbrahim daha kuvvetli bir kahkaha attı ve Cadı, yerdeki çamurlu taşı alıp büyük bir hızla kendi kafasına vurmaya başladı. Kafatasına öyle ağır darbeler indiriyordu ki kolunu tutan cadılar bile bu darbelere mâni olamıyordu.

Cadılardan biri büyüsünü kullanıp bana saldırmaya çalıştığında sadece gözlerimi kaldırıp eli havada duran cadıya baktım ve cadının eli geriye doğru bükülürken dudaklarından acı bir çığlık döküldü. Kadim Cadı, dehşet içinde yarattığım karanlık kaosu izlerken bir adım geri çekilmişti.

Avucumun içindeki tarot kartını elini ters döndürdüğüm cadıya çevirip, "Öl," diye fısıldamamla, bir şimşeğin dik şekilde cadının kafatasından içeri girmesi aynı saniyelerde yaşandı. Avucumdaki tarot kartı küle dönüp külleri yere dökülürken herkes birden taşa dönerek parçalanmaya başlayan cadıya bakakalmıştı. Diğer cadı, İbrahim'in kahkahalarıyla elindeki taşı aralıksız şekilde kafasına vurmaya devam ediyordu.

Sonra aniden her birini şimşeğin eleğinden geçirdim. Her biri taş oldu, hangisi bana saldırmak için harekete geçse, kafasından içeri bir kılıç gibi yıldırımlar girdi. Yere dökülen taştan cesetleri izledim. Kadim Cadı, etrafında yukarı fırlayan su dalgaları gibi görünen bir enerjiyle tam karşımda durduğunda, İbrahim de sırıtarak Kadim Cadı'ya doğru dönmüştü.

Cadının gözleri anlık İbrahim'in çıplak bacağına bağlı duran hançere kaydı, göz bebeklerinde korkuyu gördüm, ardından o gözler bana çevrildi ve sertçe yutkunup, "Mühürle saklıyorsun," dedi. "Ne olduğunu bir mührün arkasında gizliyorsun. Çünkü sen... Var olmaması gereken bir şeysin."

"Ve sen, zeki cadı. Beni yok edemeyeceksin."

"Ne olduğun ortaya çıkınca, seni yok etmek için gelecekler," dedi titreyen bir sesle. Sesi titriyordu. İşte buydu. Yeryüzündeki en güçlü, ismi bile mitlere kazınmamış Kadim Cadılardan biri tam karşımda titriyordu. Nemesis'in karanlığı hoşnutlukla genişledi; gülen bir yüz gibi yukarı kıvrılarak çağladı.

"Burada!" diye bağırdı cadı, bu beklenmedik çığlıkla bir an durakladım ve İbrahim'in eli hızla hançerine gitti; içgüdüsel olarak yaptığı bu şey, cadının korkuyla bir kez daha bağırmasına neden oldu. "Yanında hançerin sahibiyle geldi, burada!"

İki Kadim Cadı'nın nefesini ensemde hissettim. Daha sonra tek olmadıklarını, başka kıdemli cadıların da ormanın her yanına yayıldığını anladım. Ne yapacağımı, kararımın ne olması gerektiğini sorgularken fazladan birkaç dakikam olmadığı gerçeğiyle yüzleştim. Ya riske girip yok edecektim ya da teslim olacaktım ve yenik düşecektim.

İbrahim hançerin kabzasını açarken avucumun içinde çakan şimşeğin bir kılıç sapı kadar kalınlaşarak parmaklarımın iç tarafını doldurduğunu hissettim. Daha sonra o şimşek uzayıp avucumun içindeki yıldırıma dönüştü, yıldırım keskinleşti ve yerini bir kılıç aldı.

"Sarın etraflarını, kardeşlerim!" diye bağırdı Kadim Cadı, Mustafa Baba tam arkasındaki yüksek ağaca bağlı hâldeydi ve hâlâ kendisinde değildi. Yaşlı kurda ne olmuştu bilmiyordum ama zayıf kalp atışlarını duyduğum için çok da endişeli hissetmiyordum. Yaşıyordu.

Bir dal, canlı bir varlık edasıyla hızla İbrahim'e yöneldiğinde, İbrahim ilk kez hançeri avucunun içinde saldırı pozisyonunda tutuyordu. Bir kahkaha döküldü dudaklarından, deliliğin ve ölümün kahkahasıydı bu, hemen arkasından hançer kahkahasını taşıyan sesin üzerinde kaydı ve kahkahanın yankılara bölünerek etrafa dağıldığını gördüm. Tüm ormana gitti, tüm cadılara ulaştı, zamanı kullandı ve her yana dağıldı.

Kılıcım, bir cadının büyüsünün şeffaf kalkanını yardı; yarılan kalkandan düşen şeffaf parçalar cam kırıkları gibi zemine döküldü. Kadim Cadı sayısı azdı, kıdemli cadıların sayısı çok olsa da başa çıkılmayacak kadar çok değildi. Tek hamlede hepsini yok etmektense onlarla savaştım, benim üzerime gelmelerini sağladım. Ne İbrahim'i ne de Mustafa Baba'yı tehlikeye atıp bir ölüm girdabı yaratmadım, karanlığı tek seferde savurup her şeyi yok etmedim. Savaştım.

Kadim Cadılardan kadın olan, kadim büyüyle mühürlü olduğunu bildiğim kılıcı bana çekerek üzerime çullandığında, yıldırımları saçan kılıç ve büyülerle dövülmüş kılıç birbirine çapraz şekilde durup havada bir çarpı şekli oluşturdular.

"Ne olduğunu söyle!" diye emrederken ona yamuk bir şekilde güldüm.

"Bana Mahinev'den başkasının emirleri sökmez," dedim ve kılıcına ikinci darbeyi kılıcımla vurduğumda, kılıç elinden kayarak yere düştü.

Avuçlarını yeni bir büyü için birbirine yaklaştırmasına izin vermeden kurt pençeleri şeklinde yaralar açan yıldırımların derisini dağlamasını izledim; daha sonra cadı bana beddualar ederek gözlerimin önünde taşa dönüp, parçalara ayrıldı.

İbrahim, hançerin ne söylediğine kulak vermiş gibiydi. Beni bile şaşırtan bir güç, o hançerde mi yoksa İbrahim'de mi gizliydi bilmiyordum ama hançerin yapabildikleri tuhaf, eşi benzeri görülmemiş türdendi. İbrahim, tek bir hançer darbesini zamana yayarak nasıl bir sürü kesiğe dönüştürüyor ve nasıl tek bir cadıyı hedef alırken kestiği dört, beş cadı birden oluyordu?

Uzun saçlı erkek olan Kadim Cadı tam önümde bittiğinde, anlık bir gaflete düştüm ve cadının büyüyle hücum eden rüzgârı bedenimi geriye sürükledi, dizlerimin üzerine düşüp kılıcımı yere saplayarak sürüklenmeyi durdurduğumda, cadıyla birbirimizin gözlerine birbirimizin suretleri yansıyordu.

Öfkeyle yerimden kalkarken cadının tam kafasının üzerinden atlayan gümüş renkteki kurt, yani Hatem, cadının kafasına bacaklarıyla bir darbe indirdi ve büyü yön değiştirerek ikinci kez bana çarpmadan büyük bir ağaca çarpıp, ağacı yıktı. Devrilen ağaç, diğer ağaçların üzerine yıkıldığında şimdi ayaktaydım ve dengesini kaybeden cadıya doğru ilerliyordum.

Tam karşısında durduğumda, yeni bir büyü için vakti yoktu.

Kılıcımı karnına sapladığım cadı, zamanla birlikte donup kaldı. Kılıcı keskin bir ses çıkararak yukarı çektim; kafatasıyla birlikte cadıyı ikiye böldüğümde, cadının ikiye bölünen kısımları bir çiçek gibi açıldı.

Taşa döndü.

Savaş meydanında tek bir cadı dahi kalmamıştı.

"Tanıştırayım," dedim elimde kılıçla yıkılan cesetlere bakarken. "Ben Nemesis."

16. KRALLIĞIN PERDESİ

PARK YUN SEO, THE KİNG

Tanrı, bu defa beni kalbimle imtihan ediyordu.

Beni imtihan etmeyi seviyordu. İmtihanlarına henüz annemin karnındayken başlamıştı. Beni durmadan imtihan edeceğinin kararını daha ben doğmadan önce karar vermişti.

Benim için bir kader hazırlamıştı. O kaderde bir adama âşık olacaktım, o kaderde bir daha asla aylar önce olduğum genç kadın olamayacaktım, o kaderde güç de vardı karanlık da vardı. Ve ben o kaderin ucunda durmuş, üzerime gelen gelecekten habersiz büyürken, aslında o geleceğin beni bulacağı ânı beklemiştim.

Benim için bir planı vardı.

Tüm bunları daha o gün, Yerebatan Sarnıcı'nda dolaşan annemin karnına saplanan ağrıdan ve bacaklarından akan sudan beri benim için planlıyordu.

O gün, o Yerebatan Sarnıcı'nın eski, tarihle dolu taş duvarlarında boğazımdan dökülen ilk çığlık yankı uyandırdığında, tanrı kaderimi çoktan çiz-

miş, adımın yazdığı bir sayfayı kaderimle doldurduğu kitabın üzerine yerleştirmişti.

Dalgaların alacak bir cana ihtiyacı varmış gibi yükselerek köpürdüğü denizin tam ortasında, Yakamoz'un burnundaydım. Suyun altına nasıl gideceğimi düşünürken yansımam suyun içinde parlıyordu.

Bunu yapabilecek kadar istekliydim ama istek başarmaya yeter miydi? İşte bunun cevabı bende yoktu. Ulaş ve Miraç yanıma çöktüklerinde kafamı çevirip önce kardeşime, sonra da onun yanında duran Ulaş'a baktım.

"Bu pek de iç açıcı bir fikir değil gibi," dedi Ulaş sessizce. "Eminmisin?"

"Başka çarem yok," dediğimde Miraç'ın avucunu omzumda hissettim. Gözlerim tekrar onun gözleriyle birleşti. Onun gözlerinde bana duyduğu güveni, kendi gücümün yansımasını ve harlanan inancımı gördüm. Dudaklarımdaki gülümsemeyi bastıramadım. Oysa gülümserken hissettiğim, dişlerimin yanaklarıma batmasıydı.

Miraç, artık daha fazla şey bilerek bakıyordu gözlerime. Mesela biliyordu, neye gittiğimi, ne için gittiğimi, beni bekleyen bir belirsizlik olduğunu, neyin içinde olduğumuzu artık biliyordu.

Derin bir nefesin ardından ayaklanıp beyaz elbisemin tüllerini düzelttim. İp askılı, etekleri parça parça tüllerden oluşan elbisemle suyun altında rahat hareket edebilecek miydim bilmiyordum ama Büyücü'nün huzuruna öylesine bir kıyafetle gidemezdim. Manbel'den öğrendiğim kadarıyla Kadim Büyücü için kıyafet, saygı unsuruydu.

"Suyun dibine indikten on dakika sonra boyut kanalları açılacak," dedim Manbel'in verdiği bilgileri kafamın içinde tekrarlayıp dudaklarımdan dışarı bırakırken. "On dakika sonunda bilincim genişleyecek, insan yanım ölümle pençeleşecek ama sonsuz yanım gücüyle su altındaki krallığın perdesini kaldıracak."

Kurduğum cümlelerdeki bazı ayrıntıların kardeşimin gözlerinde korkuya dönüştüğünü gördüm. Ona bakıp gülümsedim ama o gülümseyemedi, bana aynı korkuyla bakmaya devam etti.

"Bunun sonunda bilincim yeniden boyut kazanacak ve bir mağaraya yüzeceğim, mağarada beni sirenler karşılayacak ve sonra da su altındaki krallığa götürüleceğim."

"Ne kadar kolaymış gibi anlatıyorsun ya?" diye sordu Ulaş ürperek.

"Kolay değil ama imkânsız da değil." Gözlerimi suya indirip dalgalanan yansımama bakarken, "Hiç boyut perdesi kaldırmadım, nasıl yapılır bilmiyorum, on dakika sonunda baygın şekilde yüzeye çıkarsam panik-lemeyin. Çıkmazsam, muhtemelen başarmışım demektir."

"Başaracaksın," dedi Miraç, henüz her şeye bu kadar yabancıyken benden bu kadar emin olması, onun gözlerine daha dikkatli bakmama neden oldu. Korkuyordu ama bunu benden gizliyordu. Başaracağıma inanmak istiyordu, başardığımı görmek istiyordu.

"Mustafa Baba hakkında bir gelişme olursa suya doğru bağırın, belki duyarım," diye alay etsem de ikisi o kadar gergin görünüyorlardı ki mimikleri bile oynamadı. Ayaklarımı Yakamoz'un burnundan aşağı sarkıtarak yatın ucuna oturduğumda Ulaş eğilip aşağıya bir defa daha baktı ve "Biraz yüksek, atlarken dikkatli ol," dedi.

"Birazdan suyun altında yüzmeyecekmişim gibi konuştun."

"Ne bileyim, sana bir şey olur da elimden bir şey gelmezse Efken de bana bir şey yapar."

"Efken'e sıçtırtma," diye homurdandı Miraç gergin bir sesle.

"Bunu onun yüzüne de söylesene, paşam."

"Yüzüne daha başka şeyler de söylerim. Ben sizin gibi yere düşen gölgemden korkmuyorum," dedi Miraç, Ulaş'a imalı imalı bakarak.

"Sen benim gördüklerimi görsen donunda halka şeklinde sidik izi çıkar be."

İkisi arasındaki çekişmeye aldırış etmeden, "Hoşça kalın," dememle kendimi derin suların koynuna bırakmam bir oldu. Su başta buz gibiydi, tüm tenimi kuşattı ve elbisenin örttüğü yerlere bile sızarak beni ele geçirdi.

Efken'i bu karmaşanın içinden yara almadan çıkarmam imkânsız olacaktı. Biliyordum, o da beni bu kavganın içinden hasarsız çıkarmanın yollarını arayacaktı ama işte buradaydım; su beni içine çekerek dibe doğru götürürken suya direnmiyor, Efken için suya karşı duyduğum korkuyu hiçe sayıyordum. O da benim için birçok şeye karşı savaşırdı; korkuları yoktu ama olsaydı da benim için karşısına alırdı.

On bir yaşlarındaydım, bir havuzun içinde kollarım, bacaklarım iki ye açık cansızca süzülürken gözlerim açıktı ve suyun dibini izliyordum. Bu anı, su beni yavaşça yok eder gibi kuşatırken birden çırpınacak gibi hissetmeme neden oldu. Ama çırpınmadım. Suyun dibindeki karanlığı izlerken nefes alamıyordum, birileri gelmiyordu, birileri beni suyun içinden çıkarmıyordu, çırpınmıyordum; on bir yaşındaydım ve ciğerlerim hıncahınç suyla dolarken ben sadece suyun dibindeki karanlığı izliyordum.

İşte o an, ölüm de yaşam da yanı başımdaydı.

Tanrının beni bir su damlası gibi annemin rahmine düşürdüğü, bir cemreye dönüşüp annemin içindeki iklimleri değiştirdiğim o yaşam döngüsü o an kırılmıştı. Ölümle, o an tanışmıştım. Efken yanımdayken suyun dibine gidebilirdim çünkü dudakları dudaklarıma yaslandığında, nefese ihtiyacım olmazdı ama şimdi yalnızdım ve Mēness olmak bile bu korkuyu durdurmama yetmiyordu.

Suyun dibine doğru gitmeye devam ettim. Önüm, arkam, sağım ve solum artık sadece sudan ibaretti. Suya sırtımı yaslıyor, göğsümü suya itiyor, başımı suya kaldırıyor, ayaklarımı suya basıyordum. Gözlerimi yummadan suyun içine baktım. O sonsuz karanlık suyun dibinden yüzeyine yükseliyordu. Suyun yüzeyi ne kadar gri ve gölgeli şekilde maviyse, dibi o denli katran karasıydı.

Nefesim bir baloncuk yığınıyla dudaklarımdan ve burnumdan dışarı döküldüğünde boyut kapısının benim için hazır olduğunu anladım. Perdeyi kaldırabilecek kadar güçlüydüm ve şansım yaver giderse, Büyücü benden çok büyük bir şey istemezse, istediği şeyi yapabilirsem, biliyordum ki Efken'i korumanın yolunu bulmuş olacaktım.

Yavaşça gözlerimi yummaya başladığımda tüm damarlarımda zehrim çağlıyordu. Gücümü çağırdım, tüm bedenimi kalkan altına aldırdım ve zehir tarafından ele geçirildim. Bu yalnızca ruhsal bir dağılımdan ibaret değildi, gücüm fiziksel olarak da hızla damarlarımda ilerliyordu.

Okyanusun içinde bir halka gördüm, küçüktü, bileğimi içinden geçiremeyeceğim kadar dardı. Şekli dalgalanarak bozuluyor, usulca bana doğru geliyordu. Kısık gözlerle halkayı izlerken halka usulca büyümeye başladı, genişledi, neredeyse beni içine alabilecek kadar büyüdüğünde sınıra dayandığımı anladım. On dakikam dolmak üzereydi, ciğerlerim

bir insanın dayanamayacağı kadar şişse de derimin altında hareket eden her bir parçam güçten duvarla örüldüğünden zorlanıyor sayılmazdım.

Sonunda o halka genişleyip beni içine aldı ve halkanın diğer ucuna çıktığım an, suyun rengi daha da berraklaştı. Balıkları görüyordum, türlü deniz canlılarını, mercan yuvalarını, süngerleri ve kayalıklara sanat yapılmak istiyormuş gibi oyulmuş delikleri... Kollarımı hareket ettirmeye başladım, daha sonra yüzmeye... Yüzmeyi bilsem de hiç bu kadar derinde, hiç bu kadar aşağıda, bu denli büyük bir bilinmezliğin içinde yüzmemiştim.

Krallığın perdesi kalkmıştı.

Şimdi suyun altındaki krallığın sınırlarında dolaşıyordum. Tüm canlılar ilk kez bir insan görmüş gibi değildi, bu yüzden beni bir tehdit unsuru görüp kaçmaktansa etrafımda yüzmeye devam ediyorlardı. Ciğerlerimdeki nefes bir yakıt gibiydi ve ben hâlâ ilerleyebilecek kadar dinç hissediyordum. Sonunda ne olurdu bilmiyordum ama şu an her şey oldukça yolundaydı.

Gün ışığına benzeyen solgun bir ışığın suyun altına şeritler hâlinde indiğini gördüğümde mağaranın yakınlarında olduğumu anladım. Işık şeritlerinin altında birkaç dakika daha yüzdüm, elbisemin etekleri bacaklarıma dolanıp hareketlerimi zorlaştırsa da suyun altında güzel göründüğüm kesindi.

Bir gölgenin altına girdiğimi, şeritler birden kaybolduğunda anladım ve bunun bahsi geçen mağaranın girişi olduğunu fark ettim. Yüzeye çıkıp kafamı sudan çıkardığım an suyun yüzeyinden yaklaşık on metre yükseklikteki mağaranın tavanını gördüm. Kapkara mağara duvarlarının arasına yeşil renkte zümrütler yerleştirilmişti. Mağaranın tavanının altında, kafam suyun yüzeyinde biraz daha yüzdüm.

İleride, mağaranın içine giden yerde yuvarlak, büyük bir kaya parçası vardı. Birden biri suyun içinden çıkardığı ellerini o kaya parçasına uzatınca durdum. Hareketsizce olacakları izledim. Suyun içinden uzanan eller, kayalıklara tutunarak kendini yukarı çekti. Turuncu, dalgalı saçlar görüş alanıma girdiğinde, bekçi sirenin davetsiz bir misafir olduğunu fark ettiği için bekleme alanına geldiğini anladım.

Bu, ilk kez bir deniz kızı görüşümdü. Hoş, Manbel onlara siren ya da deniz kızı demiyordu, onların isimleri Su Leydi'siydi, aynı zamanda erkeklerine de Su Dük'ü deniyordu ki bu bana oldukça enteresan gelmişti.

Çıplaktı. Sırtındaki kemikleri gördüm, ardından kendini yukarı itti ve kuyruğu da göründü. Kuyruğu görmeye alışkın olduğum, mitlerde geçen deniz kızlarının kuyruklarından daha farklıydı. Kalçaları genişti ve kuyruğu yaklaşık üç metre uzunluğunda büyük bir kobra yılanının kuyruğuna benziyordu. Yelpaze şeklindeki kuyruk yüzgeci, kuyruğundaki doğal turuncu taşların aksine siyahtı ve içinde küçük, turuncu doğal taş parçaları ışıldıyordu.

Kalp atışlarımı hızlandıran görüntüsünü kafamın içine kazırken yüzünü bana dönüp taşa oturdu. Turuncu saçlarını sıkıp suyunu akıtırken yüzünün de bir insana pek benzemediğini gördüm. Burnu fındıktan daha küçük, gözleri bir animasyondan fırlamış gibi büyüktü. Dudakları küçüktü, dudaklarının iki tarafında gamzeyi anımsatan iki küçük solungaç olduğunu gördüm. Ne korkunçtu ne de sevimliydi; çekici görünüyordu. Beni gördüğünde iki çapraz çizgi gibi duran turuncu kaşlarını çattı. Daha sonra beni tanıyormuş gibi gülümsedi ve yanaklarındaki solungaçlar pır pır etti.

"Mar Kadını," dediğinde sesinin ninni gibi yankılı çıkması ürkütücüydü, bir an dondum ve bu onu yüksek sesle güldürdü. Gülerken çıkardığı ses, mağaranın duvarlarında yankılara dönüştü. "İlk kez mi bir Su Leydisi görüyorsunuz, Mar Kadını?"

Ona doğru ağır ağır yüzerken, "Evet," dedim.

"Merakımı mazur görün lütfen, bu diyarda ne işiniz var? Perdeyi kaldırıp içeri girdiğinizin farkındasınızdır umarım. Yolunuzu kaybettiyseniz çıkışa dek size eşlik edebilir, gideceğiniz yeri bulmanıza yardımcı olabilirim." Avuç içlerini kayalığa bastırıp uzun, upuzun kuyruğunu oynattı. "Yoksa bu diyardan biriyle bir işiniz mi var?"

"Suyun altına kurulan bu krallığın sahibini arıyorum. Yani bu krallığı kuran kişiyi," dediğimde yanaklarındaki solungaçlar tekrar titreşti.

"Kadim Büyücü'yü arıyorsunuz, öyle mi?"

Başımı salladım.

"Ona ne için ihtiyacınız var, Mar Kadını?" Ninni gibi çıkan sesine birkaç konuşma sonrasında ısındığımı fark ettim. "Bir tür koruma muskası yaptıracaksanız, yeryüzünde de iyi muskacılar var."

"Sadece onun yapabileceği bir şeye ihtiyacım var," dediğimde, Su Leydisi kaşlarını kaldırıp bir süre düşündü, sonra bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldanıp çenesini kaşıdı.

"Kadim Büyücü'nün yerine götüreceğim sizi," dedi ani bir kararla. "Fakat bilmelisiniz ki, o krallığın göğü bile sudur."

Tereddütle ona baktım.

"Korkmayın, gökte su ve canlılar da görseniz, yeryüzünde yapmış olduğunuzdan farklı bir şey yapmanıza gerek olmayacak." Bir yılan gibi kayarak suyun içine girince etrafında beş farklı boyutta halkalar oluşup dalga gibi etrafa yayıldı. "Beni takip edin lütfen," demesiyle bana bir şey söyleme fırsatı bırakmadan suyun içinde kaybolması bir oldu.

Derin bir nefes alıp, beni bekleyenin ne olduğunu merak ederek kendimi suyun derinlerine bıraktım. Suyun bu kısmı ne kadar berrak olsa da tuz oranı fazla olduğundan gözlerimi yakmıştı. Su Leydisi'ni görebilmek için gözlerimi açık tutmam gerektiğinden göz yanmasını biraz olsun hafifletemedim.

Su Leydisi, bir süre yüzdü, arkasından beni de sürükledi. Ciğerlerim daha fazlasına dayanır mı düşüncesi artık yoktu çünkü ciğerlerim sandığımdan daha güçlüydü ve bunu yeni anlamıştım. İçimde dolaşan zehir, aynı zamanda benim de şifamdı ve beni devamlı olarak iyileştiriyordu.

Birden su sığlaşmaya başladı. Bunun şaşkınlığına kalmadan, Su Leydisi'nin suyun içindeki üç metrelik kuyruğunun yavaşça kısalmaya başladığını gördüm. Daha sonra bir insan boyutuna gelen o kuyruk, taşların derinin içine gömülmesiyle birlikte iki çıplak bacağa dönüştü.

Su Leydisi, çırılçıplak vücuduyla zemine bastığında suyun bir insan boyu kadar sığlaştığını anlayıp ben de ayaklarımı yere bastım. Kafam suyun yüzeyine çıktığında ise gördüğüm şey, donup kalmama neden olacak kadar dehşet vericiydi.

Islak saçlarımdan damlayan sular ayaklarıma düştüğünde artık sudan çıkmıştım; karadaydım ama burası kara değildi. Kafamı kaldırdığımda gördüğüm göktü, evet ama gök değildi; suydu. Yüzen büyük deniz canlıları sanki göğün üzerinde ilerliyordu. Ciğerlerime nefes doluyordu. Her şey yeryüzü gibiydi ama nasıl bir o kadar da değildi? Şaşkınlığımı sonlandırmak için elimi kaldırıp havada gezdirdim; his hava gibiydi ama elimi hızla çevirdiğimde havanın bir nebze olsun su misali dalgalandığını gördüm.

Önümde ilerleyen çıplak kadının arkasından gittim. Gri ve kasvetli bir kumsalda ilerledik ve bir süre sonra kubbeli evlerin olduğu, minik şatoları anımsatan yapıların arasında buldum kendimi. Kafamı ne za-

man göğe kaldırsam, metrelerce yukarıda ilerleyen büyük deniz canlılarını görüyordum.

Turuncu saçların sahibi yüzünü bana döndüğünde, solungaçları artık yoktu ve yüzü çilli, güzel bir genç kızın yüzüne dönüşmüştü. "Nasıl?" diye sordu, sorusuyla beraber sesinin artık ninni gibi etrafa dağılmadığını fark ettim. "Şaşkınlık uyandırıcı, değil mi?"

"Epey."

"Eminim daha garip şeyler görmüşsündür," diyerek önüne döndü.

"Ne zamandan beri Kadim Büyücü'nün krallığında yaşıyorsun?"

"Yaklaşık on bir yıldır," dedi, sesinin üzgün geldiğini fark ettim. "Yukarıdaki dünyada doğaüstülerden çok insan yaşamaya başladığında, okyanuslar benim için sadece tehlikeli bir yer hâline geldi. Yuvam elimden alındığında sığınabileceğim kimse yoktu. Kardeşlerim ve ben perdeyi yaratan Büyücü'nün yanına yerleştik ve onun sınırlarının bekçiliğini yapmaya başladık."

"İnsanlar sizi gördü mü?"

"Bazılarımızı farklı türde, insana benzer balıklar olarak adlandırdılar, yakalananlar onlara yarı insan olduğunu gösteremeden akşam yemeği oldu. Zaten insanlarla konuşmamız yasak, yani onları durdurma şansımız olmadı. İnsanlar caniydi, Mar Kadını."

"Hepiniz burada mı yaşıyorsunuz?"

"Orada kalanlar da oldu, okyanusun en karanlık yerlerinde yaşıyorlar. Dileyelim de insanoğlu okyanusları daha ayrıntılı keşfetmeye karar vermesin."

"Dileyelim de öyle olsun," diye fısıldarken utancımı gizleyemedim.

Onun haklılığı can yakıcı boyuttaydı. Çağlar boyunca bir şeyleri keşfedip, sonra da keşfettiğimiz her şeyi mahvetmiştik. Tüm canlılar, insanları cani olarak görüyor olmalıydı. Belki daha kötüsü. Katil, barbar, yok edici, belki de canavar...

Büyük, kan kırmızısı, uzun kubbeleri olan, saray kadar gösterişli bir yapının önüne geldiğimizde sadece göğüslerinin uçlarına ve kasıklarının altına değerli taşlar takılı bir kadın grubu yapının büyük bahçesinden geçip, demir parmaklıkların arkasından bana baktı.

Turuncu saçlı Su Leydisi, yine onun gibi Su Leydisi olduğunu düşündüğüm siyah, kıvırcık saçları olan kavruk tenli kadına, "Büyücü'yü görmek için geldi," dedi.

Sonra yine bilmediğim dilde, İtalyancayı anımsatan kelime dizileri kullanarak kısa bir konuşma yaptılar. Kavruk tenin sahibi bana bakıp, beni süzdü. Yanımdaki kıza bir soru daha sordu ve bilmediğim dilde cevabını aldıktan sonra başını salladı. Gözlerini sağa çevirdi, başıyla onay verdi ve demir kapı gürültüyle açılmaya başladı.

Bahçeden geçip, büyük yapıya değil, yapının arkasında kalan çardağa ilerledik. Çardağın dört bir yanı kalın, kırmızı bir perdeyle örtülüydü. Tok kumaşa dokunacaktım ki kavruk tenli, "Sabırlı olmalısın, Mar Kızı," dedi, turuncu saçları olan Su Leydisi'ne göre daha soğuk, mesafeli ve biraz da kaba konuşuyordu.

Kıza gözlerimi öyle bir diktim ki, bir an donuklaştı. Göz bebeklerimin incelmesi hoşuna gitmemişti ama onu geri adım atmaya itti. Tok kumaştan perdeyi kaldırırken gözlerimi kızın siyah, büyük gözlerinden çekmemiştim.

"Onu sinirlendirmek istemezsiniz." Bu cümle bir erkeğin sesiyle can bulduğunda, kaldırdığım kumaşın arkasında kalan karanlık çardağın içine baktım. "Bırakın o yırtıcı Mar Kadını'nı da içeri gelsin. Kuyruklarınızdaki taşları söksün istemezsiniz."

Kızlar ürpererek başlarını önüne eğip geri çekildiklerinde omzumun üzerinden onlara, sonra da içeriye, sonsuz karanlığa baktım. Ses genç bir erkeğe ait olsa da içerisi öyle karanlıktı ki, karşımdaki adam genç miydi yoksa yaşlı mı bunu anlayamadım.

"İçeri gel, Sevgili Mēness."

Beni tanıyordu. Tanımamasını beklemek aptallık olurdu. Arkamda kalan kızlar bile bir Mar Kadını olduğumu anlamıştı, onun gibi kadim birinin doğrudan kim olduğumu anlaması şaşılacak şey değildi.

Perdeyi bıraktığım an içeri giren ışık pıhtısı da kaybolup yerini yoğun, iç deşen bir karanlığa bıraktı. Çok geçmeden karanlıkta bir ateş yandı, ateş bir mumun fitilini tutuşturdu ve yalpalayan alevin çadırın kumaşına düşürdüğü devleşen gölgelere baktım. Gözlerimi mumu avucunun içinde tutan adama çevirdiğimde şaşırmamıştım çünkü ses kulağıma genç gelmişti ve tam da düşündüğüm gibi karşımda duran adam son derece genç görünüyordu.

Cübbesinin dışına çıkıp omuzlarına inmiş gümüş rengi saçları daha parıltılı bir ortamda sarıya yakın görünüyor olsa gerekti. Ucu kalkık kü-

çük burnu sivriydi, keskin ve sivri çenesiyle güzel bir uyum yakalıyordu. Çekik gözlerinin rengi koyu griydi, gözlerinin içine bakmak, metal bir yüzeye bakıyormuşum gibi hissettirmişti.

Soğukkanlılıkla, "Burada olacağımı biliyor muydun?" diye sordu- ğumda, dudaklarında muzip bir tebessümün yeşerdiğini gördüm.

"Ben yeryüzündeki ve suyun altındaki her şeyi bilirim." Elinde tut- tuğu mumu arkasındaki mermer masanın üzerine koyup, "Göktekilere el atamadım henüz, tanrı haddimi bilmemi istiyor herhâlde," diye alay etti.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim konuyu dallandırıp budaklandır- madan. "Manbel senden bahsetti. Bana yardım edebilirmişsin."

"Aşağılık bir demonla mı iş birliği içindesin?" diye soran Kadim Bü- yücü, omzunun üzerinden bana baktı; kaşları çatılmıştı.

"Her şeyi bilip bunu biliyor musun?"

"İşi biraz eğlenceli kılmak istemiştim, tüh, oyunumu bozdun," diye alay ettiğinde yüzüne yerleştirdiği sahte öfke de kaybolmuştu. "Ben ob- jektif bir adam değilim, Mēness. Manbel'i kimse sevmez, benimse sev- mememem için bir neden yok çünkü henüz tavuğuma kışt dediğini gör- medim." Cübbesinin pelerinini düzeltip masanın arkasındaki koltuğa oturdu, bana masanın önündeki tekli koltuğu işaret ederken, "Buyur lütfen," dedi imayla. "Ayakta kalmanı kesinlikle istemem."

Benimle flört mü ediyordu yoksa onun genel tavrı mı buydu anla- yamasam da tekli koltuğa oturup, "Buraya geleceğimi biliyorsan, neden geleceğimi de biliyorsundur," dedim.

"Hız kesmeden konuya girmen, bu denli girişken olman çok etki- leyici." Dirseklerini masaya yasladı, büyük avuçlarını yumruk şeklinde birleştirip sivri çenesini o yumruğun üzerine yerleştirirken, "Dile ben- den ne dilersen," diye mırıldandı.

"Dilediğimi öylece yapacak mısın?"

Çekik, gri gözlerini kısıp, "Her şeyin bir bedeli vardır, Mēness," diye fısıldadı esrarengiz bir sesle. "Doğada bir alma verme dengesi vardır. Birine bir şey vermeden, ondan bir şey talep edersen, bu dengeyi boz- muş olursun."

"İstediğin şey, verebileceğim bir şey olduğu sürece isteklerini yerine getiririm," dedim sabit bir sesle.

Gözlerimin içine bakıp, "Bu bir öpücük olsaydı da mı?" diye sordu.

"Yıldırımlar suyun içinde çok daha etkili hasar verir, biliyor mu- sun?" Sorum ona kahkaha attırdı. Başını geriye atıp bir süre güldükten sonra, başını indirmeden çardağın kumaştan tavanına bakarak donuk bir ifadeyle öylece bekledi. Saniyeler aktıkça içimdeki beklenti yükselip boğazıma dayanıyor, boğazımı görünmez ellerinin arasına alarak usulca sıkıyordu.

"Beni saygıdeğer eşinin yön vermekte zorlandığı ve bir türlü dize getiremediği eşsiz gücüyle mi korkutuyorsun yani?" Gözlerini indirip birden bana bakınca kaşlarımız aynı anda çatıldı. "Onda yıldırımlardan fazlası var." Sonra birden alaycı bir tavır takınıp, "Tabii ki korkacağım, büyülü götümü sokakta bulmadım ben," dedi.

"Mühür olmasına rağmen nasıl onunla ilgili gerçeği görüyorsun?"

"Çünkü ister inan ister inanma, ben bu evrende görüp görebileceğin en güçlü büyücüyüm."

"Sen görebiliyorsan, başkası da görebilir mi?"

"Göremez." Ciddileşti. Tırnaklarının badem şeklinde ve uzun ol- duklarının yeni farkına varıyordum. Uzun tırnaklarını mum alevinin üzerinde dolaştırıp, alevin üzerinde girdaplar yaratırken, "Sen buraya gelirken bana kalbinin perdesini kaldırdın da geldin," dedi. "Her kim benim huzuruma geliyorsa, kalbinde perde varsa, içeri bir adım dahi atamaz."

"Başka biri bu perdeyi kaldırabilir mi?"

"Sen perdeni kaldırmadığın sürece, kim kaldırabilir senin yerine?"

"Mührü korumaya alabilir misin? Diğer cadıların kadim büyüle- rinden koruyabilecek misin?" Sorum bir süre sessizce gözlerimin içine bakmasına neden oldu. Kafasında neyi ölçüp tarttığını merak ettim ve bu merak, akabinde endişeyi de içimde kaynattı.

"Korumaya alırım almasına da diğerlerini Efken Karaduman'dan kim koruyacak?"

Söylediği şeyin kanımda ilerleyen bir iğne olduğunu hissettim ve bu iğne, son sürat kanımın selinde ilerleyip kalbime kadar ulaştı.

Ne diyeceğimi bilemez hâlde ona bakakaldığımda, "Onun gücünü korumanın bir bedeli olacak, Mēness," dedi. "Bu bedel çok ağır olacak. Eğer o güç durdurulmazsa yıkımı getirir, sonu getirir, ölümleri getirir. Sevdiğin adamın bunları yapmayacağına itimadın tamsa eğer, tamam,

koruyalım onun gücünü. Ama o güç, Mēness, o adamın elindeyken o adam tanrıları bile karşısına alabilecek kudrete erişecektir. Çok kudret, beraberinde caniliği getirir. Geç kalbindeki aynanın karşısına, sor yansımana. O adam gücü seviyor mu? Bence seviyor. Gücü seven insanlar iyi kalpli de olsalar, fazla güç onları yavaşça karanlığa götürür. Görüyorum ki o zaten karanlığın kendisi. Daha fazla karanlık onu değiştirmez sanıyorsan, bu döktüğü kan ne ki, sana kandan bir okyanus yaratacak."

Efken bunu kendisi de itiraf etmişti. En başında Nemesis ile ilgili konuşurken bu gücü kabul edip benimsemenin ondan ne götüreceğini, ona ne getireceğini, onu nereye sürükleyeceğini anlatmıştı. Şimdiki Efken ise bu gücü seviyordu, başta olduğu gibi çekinmiyordu, baştaki düşünceleri bir yangının içinde küle dönmüş gibi zihninin içinde küle dönmüştü; kaybolmuştu.

"Ne öneriyorsun? Onu korumayayım da gelip onu yok mu etsinler?"

"O, şu an nefes alan yok edilmesi en zor şey."

"Her şeyi yok edebilecek kadar ileri gidemez."

"Gider," dedi. "Her şeyi yok ettiğinde sizden geriye ne kalacak sanıyorsun? Kan ve gözyaşı."

Kalbim bu ihtimali kabul etmese de aklım etti çünkü Efken'in her şeyi yok edebilecek güce eriştiğinde, bunu hiç düşünmeden yapabileceğini biliyordum. Konu benken her şeyi yok ederdi. Yok edeceği şey kendisi bile olsa, bunu yapardı.

"Ne yapmalıyım?"

Kurukafa şeklinde camdan bir kavanozu önüme koyup, "Bu kavanozu zehrin efendisi olan kanınla doldur," dediğinde bir an afallayarak gri gözlerinin içine baktım. "Bunu yaptığında, sana Efken Karaduman'ın, yani yeryüzüne düşmüş bir ölüm yıldızı olan Nemesis'in mührünü koruması için bir muska yapayım."

"Sonra?"

"Devamı olduğunu anlaman çok tatlı. Oldukça zekisin." Masanın yanındaki ahşap dolaptan bir kavanoz daha çıkardı, bu anatomik bir kalp şeklindeydi ve diğer kavanoz gibi camdandı. Masasının çekmecesini açıp ince bir makas çıkardı ve kavanozun yanına bıraktı.

"Bunlar ne için?" diye sordum sessizce.

"Eğer eşsiz saçlarından birkaç tutam keser, bu kavanozun içine koyarsan muskayı geliştiririm. Bu muska hem mührü korur hem de Efken'in bir türlü başa çıkamadığı şimşekleri gökten siler, gücünü muhafaza edip daha az yıkım getirecek seviyeye indirir. Onun ölümcül gücünün bir kısmı bile yok edicidir fakat hiç yoktan iyidir."

Teklifi çok cazip gelse de "Neden saçlarım?" diye sormadan edemedim.

"Saçının her bir telinde, bir yılanın zehirli dili var."

Ürpererek makasa baktım. "Bunları yapacağım," dedim hiç düşünmeden. Zaten bu cevabı vereceğimi biliyormuş gibi sadece gülümsedi, ona değil, makasa bakarken bile makasın metaline yansıyan gülümsemesini görebildim.

"Sadece sormak istediğim bir şey var." Gözlerimi kaldırıp Kadim Büyücü'ye baktım. "Neden kanımı istiyorsun?"

"Çünkü zehrin de şifan da kanında," dedi tekdüze bir sesle. Ayrıntı ister gibi kaşlarımı çattığımı görünce öksürüp boğazını temizledi ve "Elbette ki o hain demon bir şeyler çıtlatmıştır sana. Neden suyun altına bir krallık kurduğumu, yeryüzünü niçin terk ettiğimi... Tüm bunları biliyorsun."

Başımı salladım. Gözleri daha dalgın bakmaya başlamıştı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Beni ne zaman öldürmeye geleceklerini bilebilirim çünkü buraya gelmeleri için kalplerini açmaları ve misafirlerimin ayak seslerini daha onlar perdeyi kaldırmadan duymam gerek. Ama bazen bilsen de bu bir şeyi değiştirmez. Bazen bilmek yetmez."

Nabzımı ölçüyor gibi gözlerimin derinlerine daldı ve konuşmasına yine kaldığı yerden devam etti.

"Beni öldürmek için geldiklerinde kalabalık olurlarsa bir şansları olur, beni öldürüp giderler ama kanımdan bir yudum alırsam, ölüm yakamı bırakır. İyileşirim. Kanın ölümcül bir yarayı iyileştirirken, kapalı olan bir deride ölümcül yaralar açabilir. Ölmek üzere olan birini diriltirken, çok sağlıklı birini saniyeler içinde öldürebilir. Senin kanına ihtiyacım var. Sana hizmet edeceğim, sen de karşılığında bana eşsiz damarlarında dolaşan sonsuz kudret sahibi kanını vereceksin."

Bu, kanımı istemesi için gayet yeterli bir sebepti. "Peki ya saçlarım?" diye yeni bir soruyu ortaya yatırdım ve bu soruyu zaten bekliyormuş gibi başını salladı.

"Muhtemelen bunu bilmiyorsun," dedi. "Sana bu bilgiyi verdiğim için bile bana bir şeyler borçlusun ama öpücük isteyip şansımı zorlamayacağım. Evli bir kadını öpemem. Ruhani bir evlilik de olsa, evlisin. Etik kurallarıma aykırı. Elbette beni büyülediğin gerçeğini yok sayamam, fena hâlde yıldırım aşkına tutuldum." Bir süre kendi söylediklerine güldü ama ben sadece yüzüne dik dik baktım.

"Pekâlâ Bayan Ciddi Surat, Güzel ama Sıkıcı Kraliçe," diyerek bir sürü unvanı kabullenişinin önüne yerleştirdi. "Senin saçların tüm hastalıkların çaresidir, Sevgili Mēness. En basit gripten kızamığa, kansere kadar her şeyin ilacıdır."

Gözlerimin irileştiğini görünce gülümsemesi mermer kadar beyaz teninin üzerinde bir yarık gibi genişledi.

"Kızlarımı ve oğullarımı yaralıyorlar. Su Düklerim ve Su Leydilerim bazen balıkçıların verdiği yaralarla eve dönüyorlar. Bazen insanlar kadar şanslı olmadıkları, iyileşmesi güç insan hastalıkları kapıyorlar. Onları tedavi edebilmem için şart. Ara sıra döküntülerim, iltihaplı romatizmam da oluyor tabii... Su altında yaşıyoruz, rutubetten oluyor herhâlde." Son söylediği onu çok eğlendirmiş gibi uzun uzun kahkaha attı.

"Onları önemsiyorsun."

"Onlar benim ailem, Mēness. Tıpkı yukarıdakilerin de senin ailen olduğu gibi." Yerinden kalkarken, "Güzel teninden kan aktığını görmek ızdırap duymama neden olacağından, sen kavanozu büyüleyici kanınla doldururken hemen şurada olacağım," dedi ve yan taraftaki tezgâhı işaret etti.

Tezgâhın üzerine dizilmiş şişelerin içlerinde birbirinden farklı renkte sıvılar, garip otlar ve birbirinin üzerine dizilmiş eski ciltli kitaplar vardı.

"Ben mührü güçlendirme işlemine başlıyorum. Vakit kaybetmeden sen de benim için karşılığını hazırla."

Düşünmek için çok vaktim yoktu. Yaptığı teklif oldukça cazipti. Efken'in yönünü kaybetmesine neden olan bu gücü biraz olsun kontrol altına alabilir, aynı zamanda onun kimliğini cadılar ve diğer tehditlerden

gizleyebilirdim. Makası elime aldığımı gördü, gözlerini hızla tezgâhtaki malzemelere çevirdi. Sanki kendime bunu yaptığımı görmek istemiyor gibiydi.

Önce saçlarımı kesmektense, ikiye ayırdığım makasın sivri uçlarından birini sertçe bileğime sapladım ve acının yukarı tırmanmasını bekledim. Kan tazyikle fışkırdı, acı bileğimden yukarı yılan gibi dolanıp tüm kolumu sıkmaya başladı ama tek yaptığım gözlerimi kısmak oldu. Fışkıran kanım kirpiklerime ve yüzümün belli bölgelerine yayılmıştı bile.

Kafatasından kavanozu tek elimle kavramadan önce kanlı makası sertçe masaya bıraktım. Acının geri çekilmesi çok uzun sürmedi, bir süre sonra yaraların bana bıraktığı acının ruhumdaki acılardan daha fazla olmadığını anlamıştım. Kavanozun içine dökülmeye başlayan kanımı izlerken her şey kafamın içinde dönüyordu. Efken'in tenimin üzerinde kayan parmakları, birbirine dokunan gözlerimiz, birleşen dudaklarımız, üzerimizi terk eden kıyafetler, suyun içine birlikte gömüldüğümüz anlar, yatakta onun göğsüne usulca sokulup başımı göğsüne yaslayışım, sigarasını içerken gülüşümde dolaşan uçurum mavisi gözleri...

Gözlerimi yumup gülümsedim. Anılar beni içine çekti. Karanlık bir ormanda yönümü kaybetmiş gibi koştuğum, beni yakaladığı, bana sarıldığı, bazen öfkeyle bazen tapıyor gibi baktığı tüm o anları yeniden yaşadım.

Her şeyi yok edecek kadar güçlü müydü? Olabilirdi. Yok edebilirdi. Her şeyi yok ettiğinde bile yanında durup elini tutuyor olacaktım, bunu yapacaktım; bunu yapacağımı bilmek kalbimi dehşete düşürse de bu benim kaçınılmaz gerçeğimdi.

Kavanoz ağzına dek doldu, hatta taştı ve kanım yere, çıplak ayaklarımın üzerine aktı, beyaz elbisemin ıslak tüllerine tutundu, tüllerin üzerinde kan rengi patikalar oluşturdu.

"Sanırım bu kadar yeterli, Mēness," dedi Kadim Büyücü ürpermiş bir hâlde.

Gözlerimi kanımla kızıl rengini alan kurukafaya indirdim. Daha sonra o kavanozu kenara bıraktım ve Kadim Büyücü bileğimi tutup, beklemediğim dokunuşu kaşlarımın ortasında bir yarığa neden olurken gözlerini yumdu. Mumun alevi sönecekmiş gibi yalpalayıp titremeye başladığında bedenimin içinde soğuğun dolaştığını hissettim.

Bileğimi bıraktığında kurumaya başlayan kan lekeleriyle dolu kolumda ne bir çizik vardı ne de taze şekilde akan kan.

"Cesaretli bir kadın olduğunu zaten biliyordum. Fazlasına ihtiyacım yoktu, kanını israf etmene gerek yoktu. Bu kanın tek bir damlası günümüz çağlarında bir mağara dolusu elmastan bile daha kıymetli."

"İstediğin oldu." Makası tekrar elime aldığımda Kadim Büyücü'nün şaşkınlığının beni içine alan bir ateş topu gibi büyüdüğünü hissettim. "İşini hallet, benimle oyalanma," diye uyarıda bulundum.

Geri çekilip alanımı genişletti ama gözlerini benden ayırmadı. İşini yaparken de beni izlediğini hissettim, işini bitirdiğinde de. Dirseğime kadar kana bulanmış hâlde, yüzümde bana ait kan lekeleriyle saçlarımın uçlarını yine benim kanıma boyanmış makasla kesip, çıkan saç parçalarını bahsettiği kavanozun içine tek tek attım. Her şey bittiğinde saçlarımın uzunluğuna neredeyse hiç dokunmamış olsam da kavanoz onun istediğinden daha fazla saç teliyle doluydu.

Bir süre olduğum yerde bekledim ve Kadim Büyücü'nün bir şeyin üzerini kazıdığını duysam da o yöne bakmadım. Kanım damarımdan çok hızlı akmıştı, tek seferde çok fazla kan kaybetmiştim. O yüzden yüzümün kireç gibi olduğunu hissedebiliyordum. Bu süre zarfında o, devamlı olarak bir şeyin üzerini kazıdı.

Kadim Büyücü, istediği her şeyi aldıktan sonra üzeri eşsiz motiflerle kaplı bir kurukafayı avucunun içinde taşıyarak yanıma geldi.

"Bu ölülerde de dirilerde de olan bir şey," dedi sessizce. "Çürüdüğümüzde bile kalmaya devam eden, ölümü ve yaşamı aynı anda ifade eden bir şey. Bir kafatası. Her bir motif, üzerindeki her bir desen bir büyüdür, her bir büyü kadimdir, dokunulmaz, erişilmez. Bu büyüler Efken'in kimliğini gizleyecek, bu kurukafa ölümü ve yaşamı temsil ettiği gibi Nemesis'in ölümcül gücünü içine az da olsa sıkıştırıp, yaşam veren gücünü dışarı akıtacak. Her bir büyüyü ellerimle kazıdım, her biri eşsiz, her biri emsalsiz ve benzersiz kadim büyüler."

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Şimdi yapman gereken, Nemesis'in asasını ya da kılıcını, ki biliyorum ikisi de aynı şey, bu kafatasının içine saplamak. Efken o şey olmadan da bu gücü zaten kullanıyor, gücünden olmayacak, sadece güç ile

temas etmiş bir şeyi bu büyünün içinden geçirmeliyiz ki, Efken'in gücü kendisini bile yok edecek karanlığa karışmasın."

Kafatasını avuçlarımın içine aldım. Kadim Büyücü, konunun sona ermediğini belirtmek ister gibi, "Sakın unutma, Mēness," dedi sessizce, sanki bir sırrı zihnime üflemek üzereydi. "Olur da o kılıç ya da asa bu kafatasının içinden çıkacak olursa, karanlığın dağılmasını önleyemezsin ve kimlik açığa çıkar. Şu an onun gücünün neye dayandığını araştırıyorlar, kadim büyülerle eşinin etrafını kuşatıyorlar. Olası bir kopukluk durumunda, kadim büyüler birden etki edebilir, birdenbire her şey açığa çıkabilir. Birdenbire Efken daha yıkıcı bir güçle her yanı yakıp kavurabilir, yıkıp yok edebilir."

"Teşekkür ederim. Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım."

"Ben bir iyilik yapmadım, güzel kadın," dediğinde gri gözleri ciddiyetle parlıyordu. "Alma verme dengesini bozmadık. Bu bir alışveriştir. Sen ödemeni yaptın, ben hizmet verdim."

Gözleri beyaz, tül elbisemin eteklerine indiğinde burukça gülümsedi.

"Ah, benim için giydiğin güzel elbisen kanının kızılına bulanmış. Ne yazık, üstelik çok da beğenmiştim onu. Kıyafet konusunda özenli davrandığın için sana minnettarım, yüce gönüllü Mēness."

Hâlsiz bir şekilde, "Artık gitsem iyi olur," dedim ama nasıl gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu. O kadar yolu bu kadar bitap düşmüşken ve elimde bir kafatası tutuyorken nasıl gidecektim?

"Sanırım seni yolcu etmem gerekecek."

"Kendim gidebilirim," dediğimde parmağını kaldırıp beni susturdu.

"Bu kadar uzun yolu geri dönmen zor olacaktır. Hem fazla kan kaybı yaşadın hem de elin dolu. İzin ver de seni yolcu edeyim."

"Ben bunu halledebiliri-"

"Halledebileceğinden şüphem yok, Sevgili Mēness," demesiyle, parmak uçlarını alnıma bastırıp gözlerimin içine şefkatle bakması aynı saniyeler içinde yaşandı.

Parmaklarının baskısını sadece alnımda değil, zihnimde de hissettim ve o baskı, bir gölge gibi düşüncelerime çöktü.

Gözlerim elimde olmayan sebeplerden usulca kapanırken, "Seni tanımak güzeldi," diye mırıldandığını duydum. "Umarım bir daha bana ihtiyacın olmaz ama yine de seni bir defa daha görebilmeyi dilerdim."

Suyun çağrısını dinledim. Zihnim koca bir su damlasına dönüştü, belki de suyun yüzeyinde gitgide büyüyerek göğe yükselen bir dalgaya ama mutlak surette suyla sarılıydım. Bir şey ruhumu içimden kuvvetle çekti; ruhum suyun içinde geriye giderken bedenim olduğu yerde kaldı ama sonra yeniden kavuştular.

Sudan bir halat bedenimi sarıyormuş, tüm uzuvlarımı altına alarak hareketimi sıfıra indiriyormuş gibiydi. Zihnimdeki karmaşa yerini su seslerine bıraktığında bedenim suyun içinde asılı duruyordu ama ben hiçliğin içinde sallanıyormuşum gibi hissediyordum.

Süzüldüm, suyun içinde süzüldüm, bedenim aşağı yukarı hareketlendi. Birinin eli bileğimi kavrayıp beni hızla yukarı çektiğinde bacaklarım benim bilincim dışında hareket ederek beni çeken elin sahibine yardım etti. Başım suyun yüzeyine çıktı ve ciğerim oksijenle yanarken gürültülü bir nefes aldım.

"Abla!" diye bağırdı Miraç, kulağımın dibinde bir kurşun gibi patlayan o ses, zihnimin özüne indiğimde düşüncelerimden kilometrelerce uzaktaymış gibiydi. "Ulaş, yardım et, onu çıkaralım. Siktir! Kanamış mı o? Sanırım yaralı, yardım et!"

"Bekle!" diye bağıran Ulaş'tı, ikisinin de sesinde telaş vardı.

Bedenim yukarı doğru çekildi, kemiklerim baskıyla sıkıştı ama tek elimle göğsüme bastırdığım kafatasını bir an olsun serbest bırakmadım. Islak ve ağır bedenimi Yakamoz'a çıkarıp yere bıraktıklarında yan döndüm, su kusmaya başladım ve öksürük krizlerinin arasında bir cenin pozisyonu alarak kafatasına daha sıkı sarıldım.

"Çok şükür," dediğini duydum kardeşimin. "O elindeki de ne?" Islak saçlarımda dolaşan elin sahibini tanıyordum. "Kurukafa mı o?"

"Kafatası kemiği," dedi Ulaş, sesindeki anlam karmaşasına tutunamadım çünkü zihnim çok aktif çalışıyordu; sanki içinde boğulduğu suları düşüncelerimin dışına süpürüyordu.

"Kadim Büyücü'ye ulaşmış mı demek bu?" Miraç'ın sorusu yanıtsız kaldı, belki de Ulaş bu soruyu mimikleriyle yanıtladı ama ben göremedim.

"Efken," diye fısıldadım bilincimin dışında sürüklenmeye devam ederken. Bu isim dudaklarımdan döküldüğünde kardeşimin sessizliği, dalgaların sesini delerek büyüdü. Ulaş'ın bakışlarının kardeşimde olduğunu hissettim, kardeşimin bakışlarının ise bende olduğunu... Ama

bir an için bu önemli değildi. Ortama çöken sessizliğin mimarı olmak umurumda olmadı.

Sadece istediğim şeyi söyledim.

Sadece istediğim insanın adını sayıkladım.

"Efken," diye mırıldandım yeniden.

Bu ismin kalbime kurduğu taht öyle bir tahttı ki, o tahtta ondan başkası oturamaz, o tahtta ondan başkası saltanat süremez, o tahtta ondan başkasının hakkı olamazdı. Bir gün yok olduğunda, onunla birlikte kalbimdeki taht da yok olacaktı.

Korkuyla kafatası kemiğine daha sıkı sarılıp, gözlerimde acıyan ama akamayan gözyaşlarıyla bir kez daha, "Efken," diye fısıldadım, fısıldamadım yakardım, yakarmadım yalvardım.

Yok olmasını istemiyordum. Ben görmesem bile, yanında olmasam bile, bir gün birbirimizin hayatından tamamen silinip kaybolacaksak bile, o yok olmasın istedim. Kafatası kemiğine sıkıca sarılırken gözlerimden akamayıp boğazıma hançer gibi saplanan acının nedeni bu düşünceydi. Bir kafatası kemiğine sarılıp, cenin gibi küçülerek adını fısıldamamın, adını haykırmamın, adını yakarıp, adını yalvarmamın tek sebebi buydu.

Bu muydu?

Daha fazlasıydı. İçimde büyüyen varlığıyla birlikte kalbim de büyüyordu. Onu seviyordum. Onu tüm evrenlerde seviyordum, tüm boyutlarda, her dünyada, geçmişte ve gelecekte, şimdide, tüm zamanlarda seviyordum.

Onu o kadar çok seviyordum ki, kalbim ağrıyordu.

"Abla," diye fısıldadı Miraç ıslak saçlarımı okşayıp, sıcak nefesini tenime bırakırken. "Merak etme, ona bir şey olmayacak."

Ulaş'ın, Miraç'ın bu yaklaşımı karşısındaki şaşkınlığını göremedim belki ama zihnimin gerilerine ışık tutulmuş da o ışığın aydınlattığı duvara bu görüntünün gölgesi düşmüş gibi hissettim.

"Merak ediyorum," diye mırıldandı Miraç kendi kendine. "O adamda diğer hiçbir adamda bulamadığın neyi buldun?"

17. DÜŞMANIN ZEHRİ

ZYRAH, ASSASSİN'S CREED

Eğer kalbim çocukluğumun içinde bir yerde yeniden çarpsaydı, şimdiki hâliyle, şimdi yaşadıklarıyla, şimdi hissettikleri ve yaptıklarıyla; kalbime elini uzatan çocukluğumun eline vururdum ki kalbime dokunduğunda parmakları kirlenmesin. Çünkü artık teslim olduğumun sadece aşk olmadığını biliyordum. Ben, Mēness olmayı kabul ettiğim gün, karanlığa da teslim olmuştum.

Ruh, karanlığa bir kez teslim olduğunda, çıkacağı her aydınlığı karanlığının siyahına boyarmış.

Gözlerimi karanlığa araladım. İçeride yoğun bir sigara kokusu vardı, yatakta yan dönüp pelüş ama soğuk battaniyeye sarıldığımda bedenim bir insanınki kadar yorgun hissediyordu. Belki de insan yanıma teslim olmuştum.

Anılar kafamın içinde bulutların içine biriken kar taneleri gibi birikti, daha sonra o kar tanelerinin yeryüzüne süzüldüğü gibi süzülerek düşüncelerime konmaya başladı. İrkilerek gözlerimi açıp pelüş battaniyeyi çenemin altına dek çekerken karşımdaki duvara baktım. Bir an olduğum yeri ayırt edemedim, zaman ve mekân algım eskimiş, yok olmuş gibi hissettim.

Tam başımın yanında duran komodinin üzerine bırakılan kahve fincanını gördüğümde irkilerek fincanı bırakan kişiye doğru döndüm ve karanlıkta alev gibi yanan gözlerimiz birbirine dokundu.

"Efken," dedim, dudaklarımdan dökülen isminin harflerini şaşkınlığın omuzlarında taşınıyordu. Buradaydı, dönmüştü, ben de buradaydım. Neredeydim? Kaşlarımı çatarak battaniyeyi itip doğruldum ve kafa karışıklığıyla etrafa, sonra da üzerime baktım. Üzerimdeki ıslak elbise neredeydi? Eve mi dönmüştük? Burası İbrahim'in taş evi değildi, burası birlikte uyuduğumuz odaydı, burası yıllardır onun, bir süredir de benim evimdi.

"Neden buradayız?" diye sorarken sesimde dehşet vardı. "Ben ne zamandan beri uyuyorum?"

"Döndüğümde taş evde değildin," dedi, yatağın kenarına oturup elini yüzüme uzatınca bir an hareketsiz kaldım ve parmakları yüzüme düşen dağılmış saçlarımı kenara iterek yüzümü gözler önüne serdi.

"Yakamoz'a gittiğini söylediler. Manbel bir şeyler anlattı." Sesi çok sakindi, kelimeleri tane tane telaffuz ederken onun sakinliği bende daha garip duyguların uyanmasına neden olmuştu. "Senin için endişelendim. Bir daha bunu yapma."

"Benim için endişelendin?" Soru soruyor gibi yönelttiğim cümle karşısında ifadesizliğini korudu. "Kim endişelendi, Efken? Sen mi endişelendin, yoksa ben mi?"

Öfkemin gözlerime cehennem ateşleri gibi ilerlediğini hissetsem de karşımdaki adam sönmüş bir ateş gibiydi, küllerinden dumanlar uçuşurken öylece bana bakıyordu. Onu son gördüğümde yere düşen gölgesinde bile ölümün çığlıkları varken, şimdi bu kadar sessiz olması beni bir anlığına da olsa afallattı.

Elini itip yataktan kalkarak, "Öylece gittin!" diye bağırdığımda, donmuş bir ifadeyle bana baktı ama bu donukluğun sebebi şaşkınlık değildi. Böyle bir tepkiyle karşılaşacağını biliyor gibi bir hâli vardı. Benim bu yüzümü görmeye hazırlıklıydı.

Mimiksiz bir suratla bana bakarken tam karşısına geçip, kollarımı iki yana açarak, "Bu kadar kolay mı?" diye sordum, sesim o kadar yüksek çıkıyordu ki bir an kaşlarını çatacağını düşündüm ama bunu yapmadı. "Sen benim için endişelenebilirsin, korkabilirsin, bana bir daha yapma

diyebilirsin, sen asar, sen kesersin ama ben öylece durmak zorundayım, değil mi? Sen zarar görme ihtimalinin altındaki alevlere odun taşıyacağını bile bile gittin! Arkandan bağırdım, seni durdurmak için sana emir bile verdim ama sen ne yaptın? Bana gücünü gösterdin, gövde gösterisi yaparak yine gittin! Yine kafanın dikine gittin!"

"Yaşlı adama sırt mı dönseydim?" diye sordu yine aynı sinir bozucu sakinliği takınarak.

Gözlerimi pencereye çevirdim, hızla ilerleyip perdeyi açtığımda gözlerim karanlıkla sarılmış araziyi inceledi. Çok kısa zamanda burayı nasıl bu kadar özlerdim? Evimi görmüşüm, yuvama dönmüşüm gibi hissetmenin getirdiği o huzur, bir anlığına da olsa öfkemi gölgelerin altına aldı.

"Şimşekler durmuş," dediğimde hâlâ sessizdi. Omzumun üzerinden ona bakıp, "Artık Nemesis ile iyi anlaşıyor olmalısın. Onu yönetmeyi öğrendin mi yoksa?" diye sordum sertçe.

"Niye sinirlisin, Asale?" diye sorduğunda, bir süredir dudaklarından Asale ismini duymadığımdan kalbimin içindeki o kör olası duygu beni yakalarımdan tutarak kendine çekti.

Bunu bilerek mi yapıyordu? Beni yumuşatmak için öyle sakince duruyor, bana Asale diyor, gözlerime suçlu bir çocuk gibi bakıyordu? Ne hissettiğimle ilgili en ufak bir fikri var mıydı?

"Neye mi sinirliyim?" Çatık kaşlarla ona bakarken yüzümde dalga geçip geçmediğini sorgulayan bir ifade nefes almaya başlamıştı.

Efken yatağın ucundan kalkmadan, "Yaşlı adamı yalnız mı bıraksaydım?" diyerek tekrarladı sakin sorusunu.

"Beni manipüle etmeye çalışma, Efken!" diye bağırmamla, bir an kaşları daha sert çatıldı ama yüzündeki sakinliği bozmamak için ekstra bir çaba göstererek dudaklarını birbirine bastırdı.

"Herkesin zihnine girebilir, herkesin zihnine sana ait olan bir düşünceyi sanki onlarınmış gibi empoze edebilir, herkesi parmağında oynatabilirsin ama bana bunu yapamazsın! Sen benim neye kızdığımı çok iyi biliyorsun! Karşıma geçip bana bir daha yapma derken kendi yaptıklarını neden görmezden geliyorsun?"

"Çok histerik davranıyorsun," dedi kısık sesle.

"Histerik davrandığım için mi bu kadar sakinsin? Sen haklı olacaksın da böyle susacaksın, ha?" Kaşlarımı alayla kaldırıp ellerimi belime koydu-

ğumda gözleri anlık belime yerleşen ellerime, ardından gözlerime çevrildi. Dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm, bu kez öfkesini değil de başka bir şeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Gülecek misin?" diye sordum öfkeyle. "Sahiden karşımda durup gülecek misin, Efken?"

"Ellerini beline koyman biraz komik geldi," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Çocuğunu azarlayan annelere benziyorsun."

Gözlerimi devirip, "Neden?" diye sordum yorgun bir nefesi dışarı bıraktıktan hemen sonra. "Neden yanına Manbel'in muskalarından bir tane almadın? Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin, Efken? Nasıl kendini hedef hâline getirirsin?"

"Onların ayaklarına giderken muska ne işe yarayacaktı ki Mahi?" diye sorunca bir an durup suspus ona baktım. "Zaten ayaklarına gidiyordum, karşılarına geçecektim, beni gizleyen muskanın bir anlamı kalmayacaktı. Yaşlı adamı orada bırakamazdım. Biliyorum, beni kendilerine çekmek için yaptılar ya da benimle ilgili bir şeyler öğrenmek için... Ama Mustafa Baba'yı orada, o durumda bırakamazdım."

"Hep birlikte giderdik. Mührün peşine düşecekler. Ha kırdılar ha kıracaklar. Sen buna rağmen... O gücü yeniden onlara gösterdin."

"Hepsi öldü," dedi tek bir an olsun takılmadan, pürüzsüzce.

"Hepsinin ölmesi daha tehlikeli değil mi sanıyorsun? O iki cadıyı o gün azat ettin, kaçmalarına göz yumdun. Buna rağmen yaptığın bu deliliği göz ardı ettim. Görmezden geldim. O cadılar seninle ilgili ne gördülerse anlattılar. Şimdi de orada muhtemelen onlarca cadı katlettin. Her seferinde daha da dönüşü olmayan bir yola giriyorsun. Etrafını saran ateş çemberini görmüyor musun?"

"Sen farklı mısın?" diye konuştuğunda ortaya yatırdığı suçlama kaşlarımı çatmama neden oldu. "Suyun içine gittin, perde kaldırdın, bilmediğin bir aleme geçtin, o alemdeki ne olduğu belirsiz birinden benim için yardım istedin. Manbel sözüne güvenebileceğin biri miydi? Bu, tek başına alabileceğin bir karar mıydı?"

"Sen kararları tek başına alabiliyorsan Karaduman, inan bana ben de alabilirim."

"Çocuğun değilim ben senin," derken yeniden o sakinliğe gömülmüştü.

"Madem kafamıza göre kararlar alıyoruz, artık birbirimizin düşüncelerinin bir önemi yok, o zaman nasıl olması gerekiyorsa öyle davranacağım."

"Davran da görelim," dedi yalnızca.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Yoo, ağzımdan tehdidin ilk harfi dahi çıkmadı. Çok ön yargılı davranıyorsun."

"Seni parçalamak istiyorum."

"Bu hakkını sevişirken kullanmak istersen eğer, seve seve parçalatırım kendimi sana," diye mırıldandı, sabit bakan gözlerine tükenmişlikle baktıktan sonra bakışlarımı yeniden odanın içinde gezdirdim.

"Kafatası nerede?"

"Şu desenli şeyi diyorsan, elmasının yanında," diyerek elbise dolabını işaret etti. "Daha az öfkeli uyan diye etrafı topladım."

Kollarımı bedenime sardım ve gözlerim gözlerine takılıp kaldı.

"Çok şükür ki tek parçasın ve karşımdasın," dedim.

"Tek parçasın ve karşımdasın," diyerek tekrarladı cümlemi. "Deli olanın sadece ben olduğumu düşünürdüm ama sen benden de deli çıktın."

"Neden buraya döndük, Efken? Burası güvenli değil."

"Kendimi yeterince ifşa ettim, daha fazla saklanmanın gereği yok. Evimi özledim, artık evimden uzak kalmam için bir neden de kalmadı. Eninde sonunda beni sobeleyecekler, gidip onlara sobelemeleri için harita verdim."

"O kafatası sayesinde-"

"Kafatasına dokunduğum anda gücümü dengeye sokma yetkisine sahip olduğunu anladım," diyerek sözümü bölünce gözlerinin içine daha derin gözlerle baktım.

"Bunu zaten senden saklayacak değildim."

"Biliyorum, saklamayacağının da farkındayım. Suçlayıcı konuşmamıştım." Avucunu yatağa vurunca gözlerim parmaklarına takılı kaldı. "Gel," diye diretti ve ayaklarım ona doğru gitse de gözlerimdeki mesafe azalmadı. Yanına oturduğumda bir süre sustuk.

"Bir süredir sana söylemeyi düşündüğüm bir şey vardı, dün gece yaşanınca anladım ki söylemek için geç kalmışım." Omzunun üzerinden bana baktı ve "Görüler alıyorum," dedi. "Nemesis yanım, bana bazı görüler veriyor. Mustafa Baba'nın başının belada olduğunu o görüler sa-

yesinde anladım. Tarot kartları görülere yardım etti, yaşlı adamı nerede tuttuklarını bile gördüm."

"Bunu gece fark ettim zaten. Neden hemen söylemedin?"

"Emin olmak istedim. Nemesis'in karanlığından bahsettiğimde, güce duyduğum tutkuyu dile getirdiğimde nasıl korktuğunu gördüm. Durmadan dirilip yeni formlar kazanan bu gücün seni daha da ürkütüp benden uzaklaştırmasından korktum." Neşesiz bir şekilde gülüp, "Bu aralar ne kadar çok korkularımla ilgili itiraflarda bulunuyorum öyle," diye mırıldandı.

"Ben senden ya da senin gücünden değil, seni sürüklediği şeyden korktum, Efken. Kabul edelim ki büyük bir değişimin içindesin. Sen de farkındasın, değil mi? Gücün ne kadar hoşuna gittiğinin, her şeyi küçümseye başladığının ve bu gücün daha da derinlere gitmek istediğinin... Hepsinin farkındasın."

"Farkındayım," diye kabullendi ama gözleri başta karartılarla doldu, bu gerçekten kaçmaya çalıştığını o an fark ettim. "Ama bunun durdurulamaz olduğunu anladım. İçimde bir karanlıkla doğdum, yıllarca o karanlığı ruhumun derinliklerinde, kanımda besleyerek büyüdüm. O karanlık, benim bir parçamdı. Nemesis, sadece uyanışın bir parçası. Ben hâlâ gözlerimi tamamen açmadım, Mahi. Sen de açmadın. Biz hâlâ parçalara ayrılmış bir uykunun içinde ara sıra gözlerimizi açıp etrafı süzüyor, sonra tekrar dalıyoruz. Ama şimdi bu paramparça uykunun ortasında bile bildiğim bir şey varsa, Nemesis beni değil, ben içimdeki Nemesis'i besliyorum. Karanlığımla."

"Bu karanlık seni de tedirgin ediyor."

"Evet, etti." Gözlerini boşluğa çevirdi ama ben onu izlemeye devam ettim. Güçlü bakan gözlerinde tedirginliğin gölgeleri yükseliyordu. Dişlerini sıkınca kemiklerin mezarlığı olan esmer yüzündeki çöküntülerde güzelliğinin ve karanlığının uyuduğunu gördüm. "Bir şey oldu."

"Ne oldu?"

Burnundan içeri derin bir nefes çekerken, "Tek bir hamleyle hepsini yok edebileceğimi fark ettiğim bir saldırı tekniğini tam buramda hissettim," diyerek parmaklarını göğüs kafesine bastırdı. "Tek bir hamle ve sonra her şey yok olacaktı. Geriye cesetler kalacaktı."

"Neden yapmadın?"

Gözlerini usulca bana çevirirken bakışlarına yerleşen ızdırabı görmek beni dehşete düşürdü. "Çünkü yapsaydım, o hamle gerçekleşseydi, yanımda İbrahim olduğu için onu da yok etmiş olacaktım," diye fısıldadı bana karanlık bir sırrını veriyormuş gibi.

Duyduklarımın yarattığı baskıyla neredeyse gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissettim. Efken, hüzünlü bakan gözlerini benden uzaklaştırıp tekrar boşluğa çevirdi ve "Ya bir gün her şeyi yok etmek pahasına, o hamleyi yaparsam?" diye fısıldadı bu düşünce onu dehşete düşürüyormuş gibi. "Ya bir gün, dostlarımı yok etmek pahasına karanlığımı etrafa saçarsam?"

"Böyle bir şeyi yapmayacaksın," diye fısıldadım ama bana inanmadı, gözlerine ulaşmayan inancın ikimizin ortasında idam edildiğini gördüm. Bakışlarımı dizlerinin üzerinde duran ellerine indirdim, bir elimi avucunun içine koyduğumda gözlerini elime indirdi. Parmaklarımızı birbirine kenetlerken, "Nemesis'in gücünü yok etmeyecek, sadece biraz olsun yavaşlatacak," diye fısıldadım. "Bu sen kendinden emin olana dek, o hamleyi yapmayacağın kesinleşene dek sana daha güvende hissettirmez mi?"

Efken, "O kafatasına dokunduğum an, Nemesis'i esir almayacağını, sadece yıkıcı tavrını bir nebze olsun engelleyeceğini gördüm," diye mırıldandı. "İbrahim'i, Mustafa Baba'yı ve sonradan orada olduğunu fark ettiğim Hatem'i yok edeceğim düşüncesi korkunçtu. Bunu yapabilecek raddeye geldiğimi görmek de korkunçtu. Sanırım bunu yapmalıyız. Yoksa bir gün sen dışında herkesi yok edeceğim."

"Beni yok etmeyecek misin?" diye sorarken dudaklarımdaki tebessüme baktığını gördüm.

"Kendimi bile yok ederim ama seni asla."

Kollarımı boynuna sararken ikinci kez düşünmedim. Huzursuz bir sesle, "Hiçbir şeye mecbur değilsin," dedim. "Seni hiçbir şeye mecbur etmek istemiyorum. Seçimi sana bırakıyorum. Sonunda kendini yok etmediğin sürece, beni bile yok etsen, son ânımda sana gülümseyeceğim. Ben senin karanlık tarafına da güveniyorum, Efken."

"Böyle konuşma." Bana daha sıkı sarıldı ve "Hadi," dedi. "Yapalım şunu öyleyse. Seni dışarıda bekleyeceğim. İçeride Kenneth ve Axel var. Kafatasını görmemeleri daha iyi olur."

Söylediklerini başımı sallayarak onayladım. Efken odadan çıkarken kollarımda terk ettiği boşluğun sancısını bırakmıştı. Ona biraz daha

sarılıp öyle kalmak istesem de artık sınırdaydık ve bu virajdan dönüş olmadığı için her şeyi ertelemek zorundaydık. Tek yapacağımız, onun karanlık bir şey olmadığı konusunda herkesi ikna etmek ve ardından cadılarla olan karşılaşmanın sonuçlarını izlemekti.

Üzerime siyah, boğazlı bir elbise giydim, elbise tüm bedenimi ikinci bir deri gibi sardı. Uzun, dizlerimin üzerine kadar gelen siyah çorapları da giyip siyah mokasen ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Aynanın karşısına geçip karman çorman olmuş saçlarımı fırçayla çözüp, belirgin dalgalarımı ön tarafa aldıktan sonra parfümün kapağını açıp boynuma ve bilek içlerime birkaç kez sıktıktan sonra kapağı sertçe kapatarak aynadaki yansımaya baktım.

Kenneth, Axel ve hatta diğerleri karşılarında daha güçlü duran birini görsünler istiyordum. Hâlsizlikten baygın düşmüş, saçları karman çorman olmuş bir kadını değil; Mēness'i görsünler istedim. Boynumdaki ay taşı kolyesini elbisemin dışına alıp, gözlerimin altındaki yorgunluğu yok etmek için parmak ucuma aldığım kapatıcıyı gözlerimin altına yedirdim. Rengi solmuş dudaklarımı hafifçe renklendirdikten sonra tam aynanın önünden kalkıyordum ki aynamdaki yansımanın benden daha farklı hareket ettiğini fark edip irkilerek bakışlarımı yansımama çevirdim.

"Yıkılmak üzere bir kulenin altına geçtiğinde, o kulenin taşlarını tutarak yıkılmasını engelleyemezsin," dedi yansımanın diğer ucundaki kadın.

Siyah saçları bukleler hâlinde beyaz yüzünün etrafını örmüştü. Kızıl gözleri benim gözlerimin aksine daha güçlü, keskin ve yenilmez bakıyordu.

"Senin yaptığın bu. Yıkıma hazır bir kulenin altına geçip taşlarını tutarak yıkılmasına engel olmaya çalışıyorsun ama yıkım çoktan başladı ve ellerini taşların üzerinden çekmezsen, kulenin altında kalacaksın."

Yorgun gözlerle onu izlediğimi fark ettiğinde durdu. Benim düz ifademin aksine, onun dudaklarında bir tebessüm belirdi ve yüzü gölgelerle kaplandı.

"Kendini karanlık sanıyorsan, Mahinev," dedi yine benim sesimi kullanarak. *"Senden daha karanlık bir Nemesis var."*

Soğukkanlı bir ifadeyle ona bakarken kafamın içindeki her şey küle dönmüş gibi hissediyordum ve bu hislerden haberi var gibi görünüyordu.

"Kule yıkılsın, altında kalayım, ne fark eder ki Mahinev?" diye sordum dudaklarımda solgun bir tebessümle. "O taşları yeniden bir araya getirir, o kuleyi yeniden inşa ederim ama köşede durup o kulenin yıkılacağı ânı izlemem."

"Korkmuyor musun?" diye soran yansımama çatık kaşlarla, sorgulayarak baktığımda, *"Seni yenmesinden,"* dedi, sesindeki mesafe bir an için bana düşman mı yoksa benden nefret mi ediyor anlayamamama, onunla ilgili çıkarımlar yapamamama neden oldu. *"Nemesis'in, Mêness'i yenecek kadar güçlü olması seni korkutmaz mıydı?"*

"Onunla güç yarıştırmıyorum."

"Peki." Yansımamın bakışları yüzümde uzun süre bekledi, neredeyse sustuğunu düşünecektim ama yavaşça fısıldadı: *"Ya bir gün onunla güçlerinizi yarıştırmak zorunda kalırsanız?"*

O sorudan sonra yansımam bir daha hareket etmedi ve tek yaptığı benim hareketlerimi taklit etmek oldu. Karanlık bir kuvvetin göğüs kafesimi yılan gibi sarıp boğmaya başladığını hissetmeme neden olan soru, elimde kafatasının sarılı olduğu saten bir kumaş parçasıyla odadan çıkana kadar zihnimin içinde çınlamaya devam etti.

Kimseye görünmeden koridordan geçmek istedim ama salonun büyük girişinde bir kapı olmadığından kabak çiçeği gibi görüneceğim kesindi. Kumaş parçasını yan tarafıma alıp kafatasını sıkıca kavrarken sakince koridorda ilerlemeye başladım.

Kenneth, "Sevgili Kraliçe Hazretleri," diye seslendiğinde, durup omzumun üzerinden salona doğru baktım. Tekli koltuğa yayılarak oturmuş elindeki şarap kadehini bana doğru uzatıyordu. "Görüşmeyeli daha da güzelleşmişsiniz. Ama gözüm gönlüm yalnızca Sevgili Alfa Hazretlerine bakınca açılıyor..."

"Ablamla düzgün konuş," dedi Miraç içeriden bir yerlerden.

"Aa, geldiğimden beri oturuşumdan tut da saçıma kadar karıştın. Joker saçı diyerek darladın durdun beni. Sus artık, bak gerçekten şarabı çarpacağım suratına."

İkisinin atışmasını fırsat bilerek hızla koridoru aşıp sokak kapısından dışarı çıktığımda, karla karışık rüzgâr, saçlarımın arasından esip geçti ve birkaç kar tanesi kirpiklerime, saçlarıma takıldı. Verandanın basamaklarını inerken gözlerim arazide gezindi, hemen ileride başlayan

Kar Ormanı'na bakıp derin bir nefes çektim, ciğerlerime alışkın olduğum soğuğun kokusu doluştu.

"Özlemiş misin, fıstık?"

İrkilerek sesin geldiği yöne döndüğümde, Efken'in kalçasını arabasının kaputuna yaslamış sigara içtiğini gördüm. Önce arkama, sonra da etrafıma baktıktan sonra ona doğru ilerlemeye başladım.

"Evet, özlemişim."

"Yapalım mı?" Sorusuyla birlikte avucunu açıp sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi. Boştaki avucunun içinde parlamaya başlayan ışığı izlerken başımı salladım. Avucunun içinde dans eden ışık usulca genişledi, ışıldayan bir demir gibi uzadı ve bunlar çok normal bir şeymiş gibi sigarasını içmeye devam eden Efken, sadece beni izledi.

Avucunun içinde ışıltılarla oluşan kılıçtan ayırdığım gözlerimi, beni izleyen gözlerine çivi gibi çakıp, "Artık sen istemediğin sürece ne cadılar ne de başkaları Nemesis tarafını bilmeyecek," diye fısıldadım, fısıltım gözlerini kısmasına neden olurken yavaşça kumaşı açtım ve motiflerle kaplı kafatasını tam ortamıza getirerek gözlerinin içine daha büyük bir beklentiyle bakmaya başladım.

Efken, kılıcı havaya kaldırdı. Bir an, zaman ikiye bölünmüş gibi hissettim. Bir yanım geçmişteydi, bir yanım gelecekteydi. Efken'in yüzünün yarısı ona aitken, yarısı ona çok benzeyen Saul'a aitti. Yüzünün bir yarısını çenesine kadar örten uzun saçları vardı ama diğer taraftaki saçları alışkın olduğum gibi kısaydı. Kılıç, dik bir pozisyonda kafatasının gözünden girip arkasından çıktığında ve orada görünmez bir şeye takılı kalmış gibi asılı kaldığında, ikimizin de göz bebekleri genişledi ve o an biliyordum ki, o da yüzümün diğer yarısında Mêness'i görüyordu.

Kılıç, kafatasının içine saplı kaldığı anda, etrafı beyaza boyayan binlerce şimşek aynı anda gökyüzünü sardı. Bu ışıltı, gözleri kör edecek kadar kudretliydi ve evdekilerin de dikkatini çekmiş olmalı ki birden sokak kapısı açılmıştı. Işıltılı gökyüzünün altında birbirimizin gözlerinin içine bakarken arka arkaya patlayan bombaları anımsatan şimşeklerin sesleri tüm araziyi inletti; belki de tüm şehri yıkıp geçti.

"İşte bu kadar, fıstığım," diye fısıldadı, fısıltısı zamana lekelerini bırakarak ilerleyip düşüncelerimi bir yıldırım gibi sardı ve gökyüzündeki şimşekler teker teker sönerek geceyi göğe geri iade etti.

"O ışıklar da neyin nesiydi?" diye soran kişi Kenneth'ti.

Efken, elimdeki kafatasına kısa bir bakış atıp gözlerini meraklı kalabalığa çevirdi ve "İçeri dönün," dedi. Kenneth elimde tuttuğum kafatasına ve ona saplı duran kılıca garip garip baksa da içeri girdi.

Avuçlarımın içinde sabit tuttuğum kafatasıyla içeri girmek için sırtımı ona döndüğümde, "Bir daha sakın beni seninle sınamaya kalkışma, Karaduman," dedim keskin bir sesle. "Yoksa seni kendimle öyle bir sınarım ki, altından kalkamazsın."

İçeri girip, koridorda keskin adımlarla yürüdüm ve birinin beni de elimdeki birleşmiş sembollerin de varlığını görmesini umursamadım. Yatak odasına girip elbise dolabının içine, elmasımın hemen yanına koydum. Kumaşların arkasına saklasam da sapı görünen kılıcın parıltılı sapına parmaklarımla dokunduğum an, kıvılcımlar gibi çakarak bedenimi sarsıp tenimin altından içeri giren elektrik beni ürküttü.

Elimi geri çekerken zihnimin gerilerinde beliren soruların hepsinden kaçtım. Salona girdiğimde Mustafa Baba'nın büyük koltukta uzandığını görünce bir an panikle ona doğru yürüyüp, "İyi misin?" diye sorarak koltuğun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Yüzünde kan lekeleri vardı, kan lekelerinin altında henüz yeni kapanmaya başlamış yaralar olduğuna emindim. İyileşme hızının yavaş olma nedeni yaşlı olmasından mıydı yoksa bu yaraları kadim bir cadı tarafından almış olmasından mıydı?

Kenneth, şarap kadehini dudaklarına götürürken, "Benim felç eden, et çürüten zehrimden daha kötü bir şey varsa, Sevgili Mēness," dedi. "O da keskin ve net bir biçimde söylenmelidir ki bir Kadim Cadı'nın açtığı yaralardır."

"Ölümcül değil, değil mi?" Sorum Kenneth'i güldürdü.

"Elbette değil. O yaşlı çınar seni de beni de gömer, Kraliçem."

Mustafa Baba dudaklarında kuru bir gülümsemeyle, "Bu kadar endişelenmene gerek yok, kızım," dedi, sesi her zamankinden daha paslıydı; zamanın eli o sese değmiş gibiydi. Normalde görüntüsü de sesi de yaşına tezattı, dinç görünür, sert konuşurdu ama şimdi bu hâliyle yaşını ele veriyordu.

Elimin tersiyle alnına dokunup, "Ne istediler senden?" diye sordum sessizce.

"Efken'in peşindeler," dedi Mustafa Baba, sesi demir kadar sertti bu defa, o yorgunluk birdenbire kaybolmuştu. Sanırım konu Efken olunca her zaman koruyucu bir baba figürüne dönüşüyordu. "Beklemediğim anda geldiler, varlıklarını dahi hissedemedim. Bu da ne kadar sinsi olduklarını, kendilerini geliştirdiklerini gösterirler. Müttefik bulabilmek için Efken'in ne olduğunu bilmeleri gerekiyor, onun bir tehlike olduğunu kanıtlayabilirlerse sayıca çoğalacaklar. İstedikleri bu."

"Cadıların tamamı kalkışma hâlinde mi? Yoksa hâlâ azgın bir azınlık mı var karşımızda?" Sorunun sahibi Manbel'di, Mustafa Baba göz ucuyla ona bakıp başını salladı.

"Henüz tüm cadıları ayağa kaldıramamışlar. Katedralde toplanıp dua eden, toplantılara katılan cadıların hepsi savaş karşıtı. Mēness'i karşılarına almak istemiyorlar, sükûnet içinde yaşamak istiyorlar. Öğrendiklerim bu kadar. Bilincimi kaybettiğimi sandıkları bir anda kendi aralarındaki konuşmalara kulak misafiri oldum ama daha fazlasını duyamadım, kadim büyüler beni güçsüz düşürdü ve bilincimi yitirdim."

"Rüzgâr hâlâ bizden yana esiyor," dedi Axel. "Sayıca azaldık ama sadakatimizden şüpheniz olmasın. Kenneth ve ben sizle olacağız. Diğerleri de hain olduklarından değil, güvenliklerini düşünmek zorunda oldukları için ayrıldılar. İşin içine mitlerde bile yer almamış karanlığa sahip Kadim Cadılar girdiğinde, müttefiklerin geri adım atmaması işten bile değildi."

Dizlerimin üzerinde koltuğun önünde dururken omzumun üzerinden Axel'e baktım. "Onları suçlamıyorum bile. Kendilerini düşünmek zorundaydılar," diye mırıldandım. "Size gelince, minnettarlığımı ne kadar dile getirsem az olacak. Bu yaptığınızı unutmayacağım."

Kenneth, "Tek istediğim Alfa'nın ısırığı," diye alay edince Efken ona kötü kötü baktı. "Ne? Sadece şirin bir flörttü..."

İbrahim, "Öncelikle hareme yeni gelmiş, statü sahibi olmak için fitne fesat dağıtan cariyeler gibi davranma. Ben onun baş hasekisiyim," dedi, ardından bana baktı ve "Şu hançer meselesiyle ilgili konuşmamız gerekecek, Mahinev," diye mırıldandı karmaşık bir sesle.

Kaşlarımı çatarak, "Konuşuruz," dedikten sonra Mustafa Baba'ya döndüm. "Senin için çorba yapacağım."

"Güzel kızım, hiç gerek yok." Mahcup bir ifadeyle elini elimin üzerine koyup bana gülümsedi. "Ben bir Gümüş Pençe'yim, toparlanmam

çok da uzun sürmez. Bir iki güne kalmaz sürünün başına geçer, onları bilgilendirerek o güne hazırlamaya başlarım. Beni düşünmeyin siz. Başınızdaki beladan nasıl kurtulacağınıza odaklanın."

Gözleri, odanın öteki ucunda savunmasızca dikilen Sezgi'ye kaydı, ardından Sezgi'nin karnına baktı ve iç çekerek, "Yüce Yaratıcı yanınızda olsun," diye fısıldadı.

"İlk kez bu kadar karamsarsın," diye fısıldadım, tedirginliğim sesime öyle çok yansımıştı ki Mustafa Baba gözlerimin içine bakıp, gözlerime ektiği şüphe tohumlarını görünce, bunları yok etmeye çalışır gibi içtenlikle gülümsedi ama ben o gülümsemenin özünde saklanan endişeyi gördüm. Mustafa Baba'nın da tıpkı benim gibi şüpheleri vardı.

"Onlar güçlüydü," dedi sessizce ama gülümsemesi yüzünden silinmedi. "Ve öfkeli."

"Biz de güçlüyüz," dedim hiç düşünmeden.

"Ama yeterince öfkeli değilsiniz çünkü henüz bir kayıp vermediniz," dediğinde sesindeki tereddüt beni duraksattı. "Onları öfkeli yapan, birçok kayıp vermiş olmaları. Ve sevdiğin insanları kaybettiğinde, kaybedecek başka bir şeyin kalmaz; kaybedecek bir şeyin kalmadığında da kendini yok etmek pahasına her şeyi yok etmek için yola koyulursun."

"Benim onlara verecek tek bir canım yok," dedim tüm dostlarımı ima ederek.

"Biliyorum." Mustafa Baba, buna inancını belli edercesine elimi sıktı. "Ama yine de onları en donanımlı hâlinle karşılasan iyi olur."

"Hedefleri burası mı olacak dersiniz?" Kenneth'in sorduğu soru üzerine bakışlarımı ona çevirdim, yeşil saçlarını geriye doğru yatırırken kaşlarını çatmıştı. "Crystal, ilk ataklarını bu arazide gerçekleştirdiklerini söyledi. Yani burada olduğunuz sürece çatışmaya her an hazır olmayacak mısınız?"

"Onları burada bekleyeceğiz," dedi Efken kemikten bir sesle. "Evimizde."

"Kenneth, Axel," diyerek çöktüğüm yerden doğrulup, dik omuzlarla müttefik olduğum iki adama baktım. "Bu süreçte bize yakın bir yerlerde olursanız çok daha iyi olacaktır. Ormanda sürünün kaldığı bir ev var-"

"Şey," dedi Miraç dudaklarını birbirine bastırarak. "Abla, o ev yanmış."

Kan bir anda beynime sıçramış gibi hissederken, "Ne demek yanmış?" diye sordum öfkeyle. "Nasıl oldu?"

"Cadılar bizi bulamayınca buraya uğradıklarına dair bir not bırakmak istemiş olmalılar," dedi Efken, ses tonundaki soğukkanlılığa rağmen bu durumun onu öfkelendirdiğine emindim. "Yeni evin inşaatı başladı. En hızlı adamları buldum, en hızlı şekilde olması için gereken konuşmayı da yaptım."

İbrahim, "Yani tehdidi," diye mırıldandı.

Efken gözlerini devirerek, "Hallettim işte," dedi. "Gözdağı mı vermeye çalıştılar yoksa gerçekten yeniden geldik notu muydu bilmiyorum ama etrafa sağlam bir koruma yapsam iyi olacak. Cadıları uzak tutamasam da daha farklı şeyleri uzaklaştırabilirim."

"Tüyümden verirdim ama bir işe yaramayacaktır, cadılar zaten burayı biliyorlar," diye mırıldandı köşesinde kollarını bedenine sarmış düşünceli şekilde boşluğu izleyen Manbel.

"Bu aşağılık demon, az daha zehirli ve şık kuyruğumdan olmama neden olan alçak köpek neden hâlâ aramızda?" diye soran Kenneth'in ölümcül bakışların ablukası altına alındığını hissettiğimde, elimi kaldırarak Manbel'i durdurdum.

"Kenneth, o bizim yanımızda. Bizimle savaşacak."

"Bu adi herif Semih adlı kalpazanla iş birliği de yapmıştı hatırlatırım," diye söylendi Ulaş.

Manbel gözlerini devirerek, "Vermem gereken her bilgiyi verdim," dedi. "Ayrıca bir insanın bana adi herif dedikten sonra ne kadar pahalı bir güneş kremi kullanırsa kullansın, ömür boyu güneş yanığıyla gezmek zorunda olduğunu biliyor muydun? Biliyor olsaydın eğer insan, kesinlikle böyle bir şey söylemezdin. Çömezliğine veriyorum."

"O turuncu suratının ortasını okla delerim," diye homurdandı Ulaş öfkeyle.

"Ok benim yüzüme yaklaşmadan eriyip akınca da arbaletini sırtına takıp ayakların kuru götüne vura vura kaçarsın, değil mi cicim?"

"Kavga etmeyi kesin."

Crystal, "Benim evimde konaklamaya devam ederler," dediğinde gözlerim ona çevrildi. "Benim evim mesken olarak buraya daha yakın sayılabilir."

Uzun zaman sonra saçlarının ilk kez bu kadar bakımsız göründüğünü fark ettim. Üstü başı da oldukça paspal görünüyordu. Bir tayt,

eski bir kazak ve dağınık şekilde topladığı alev sarısı saçlarıyla güçsüz düşmüş gibi bir hâli vardı ama ona daha dikkatli baktığımda, bu hâlinin esas nedeninin anlık da olsa yorgun düşmemden kaynaklı olduğunu anladım.

Kız kardeşlik düğümümüz bir yere dursun, kabul etmesem de onun kraliçesiydim ve bana bir şey olduğu düşüncesi onu yıpratmıştı. Sapphire'ın da ondan farklı olmadığını gördüm.

"Ne bu hâliniz sizin?" diye sormamla, ikisinin de bakışları bana çevrildi. "Bir an evvel toparlanın. Perişan görünüyorsunuz."

Sapphire'a baktım, gözlerimin bedenini taradığını fark edince duraksadı.

"Bir duş al, üzerine de benim kıyafetlerimden giy. Madem artık saklanmamıza gerek yok, dışarı çıkacağız. Üzerine bir şeyler almamız gerekecek. Buraya gelen her kim olursa olsun, karşısında enkaz değil, bir dağ bulacak."

Yenilenecektik.

Dirilecektik.

Ve her ne şekilde olursa olsun, sayıca bizden üstün dahi olsalar yenilmeyecektik.

Efken'e doğru döndüğümde bana gururla bakan bir adam görmeyi beklesem de birden o gururlu gözlerle karşılaşmak afallamama neden oldu. "Senden ödememi talep ediyorum," dediğimde anlık şaşırsa da sonra dudaklarında muzip bir gülümseme hareketlendi. "Malûm, mekânının her şeyini çizen bendim, değil mi?"

"Elbette, Mimar Hanım." Gözlerimin içine bakmaya devam ederken, "İşinden kazandığın parayı kendin için harcamanı tercih ederdim," diye mırıldandı ama onu duymazdan gelerek Sapphire'a baktım.

"Sen bir duş al. Crystal de Sevgili Kenneth ve Axel'i eve götürsün. Onlar istirahat ederken biz de işlerimizi halledelim." Omzumun üzerinden koltukta uzanan Mustafa Baba'ya baktım ve gülümsedim. "Sana çorba yapıp öyle gideceğim, ihtiyar."

"Küçük Efken sen de," diye homurdansa da o da gülümsüyordu.

Evden çıkmadan önce Mustafa Baba için yiyecek bir şeyler hazırlamış, kombin yapma konusunda pek de iyi olmayan Sapphire'ın üzerine geçirdiği alakasız parçaları çıkarmasını söylerken onu kırmamak

için ekstra çaba harcamıştım ama kotun üzerine uzun bir kazak sandığı elbiseyi giymesini beklemiyordum.

Fark ettiğim şeylerden biri, o gün Sapphire ve Crystal birer yılan olarak Miraç'ın bedenini sardıklarından beri Miraç'ın onlardan uzak duruyor olmasıydı. Henüz çok taze bir olay olmasından kaynaklı olabilirdi belki ama gerçekten korkmuşa benziyordu. Bir adamı şimşekler savurup bir kurda dönüşürken görmüştü, bir diğer adamın da bir sırtlana dönüştüğünü görmüştü ama onu korkutan bedenini halatlar gibi saran iki yılan olmuştu.

Fark ettiğim bir diğer şey ise gücünün farkına varan Efken'in bu güçten aldığı hazza bir dur demeye karar vermiş olmasıydı. Bu sadece benim için verdiği bir karar değildi, biliyordum çünkü gözlerinde endişeyi görmüştüm.

Mustafa Baba'yı cadılardan kurtarmak için gittiğinde orada her ne yaşandıysa, gücünün nirvanasının ne olduğunu öğrenmişti ve bu nirvanaya ulaştığında onu bekleyen sonu fark etmişti. Her şeyi yok edecek kadar karanlık olduğunu en başından biliyordu ama o karanlıkla hiç burun buruna gelmemişti. Sanırım o an, orada o karanlığın kıvamını görmek, onu dalmak üzere olduğu güç uykusundan uyandırmıştı.

Gücü de Nemesis'in mührü de şimdilik güven altındaydı ama tüm bunları ne kadar güvende tutabilirdim, işte orası meçhuldü.

Üzerime siyah bir deri ceket alıp, ceketin fermuarını boynumun altına kadar çektim ve saçlarıma tutunan kar tanelerinin altında Efken'in cipinin önüne kadar ilerledim. Efken ve İbrahim cipin önünde sessizce bir şey hakkında konuşuyorlar, Efken bir yandan sigarasını içerken bir yandan da İbrahim'in söylediklerine kulak veriyordu. Her bir cevabı kısa ve netti, beni fark ettiğindeyse o cevapların tamamı karanlık tarafından örtülerek ortadan kayboldu.

"Şehre ineceğiz," dediğimde Efken başını sallayarak, "İnelim," dedi ama durup ona öyle bir baktım ki, gözlerimde gördükleri yüzünden kaşlarını çattı. "Yalnız gideceğinizi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Gayet?"

"Bunlar konuşmadan birbirlerini anlar da olmuş, gerçekten kafamı karların içine gömüp ölene kadar nefesimi tutmak istiyorum. Selena'daki Kıvılcım'a dönüştürdü beni bu aşk. Ozan ve Selin'i izleyen Kıvıl-

cım'dan ne farkım kaldı benim ya?" diye sordu İbrahim, sululuğuna göz devirdim ama Efken, İbrahim'in sıraladığı saçmalıkları duymadı bile.

"Sen çıldırdın herhâlde?" Efken'in sorusu üzerine kaşlarımı kaldırıp ona bomboş gözlerle baktım. "Mahi, böyle bir süreçteyken tek başına nereye?"

"Crystal ve Sapphire'dan ben sorumluyum, Efken. Onların hâlini görmedin mi? Kızlar insanlıktan çıktı."

"Kanka onlar zaten insan değil," dedi İbrahim, onu duymazdan geldim.

"Öte yandan Yaren'i de biraz uzaklaştırmam gerek. Nefes alması lazım. Manbel kıçının dibinden ayrılmıyor, kıza bu gerçeği rahatça sindirmesi için zaman bile tanınmadı. Sezgi desen..."

Omzumun üzerinden verandaya baktım. Sezgi ve Ceyhun, verandanın korkuluklarına yaslanmışlardı ve Sezgi, Ceyhun'un göğsüne sokulmuş koruluğu izliyordu. Bir an gözüme çok çaresiz göründüler, yorgun göründüler, tükenmiş göründüler... Bakışlarımı Efken'e çevirdiğimde, Efken ne hissettiğimi biliyormuş gibi gözlerini yavaşça yumup geri açtı ve o gözlerde anlayışa rastlamak bana iyi hissettirdi.

"Efken, Sezgi hamile ve o ne kadar doğaüstü kanı taşıyan bir cadı olsa da hamileliğini bu kadar büyük bir tempoya ayak uydurarak geçirmemeli. Bu bebeği için de onun için de çok sakıncalı. Bize söyleyemiyorlar ama bence onların da düşünceleri bu. Sezgi'yi biraz bu düşüncelerden uzaklaştırmam lazım, sen de Ceyhun'la konuşmalısın ve bir süre evlerine dönmeliler. Eğer hâlâ inat ediyorsa büyülere evde, yatağında çalışsın. Bu şekilde ortada perişan oluyor."

"Benim düşüncem de bundan farklı değildi. Onları yollayacaktım," dedi Efken, sesinden bu konuya gerçekten önem verdiği anlaşılıyordu. Göz ucuyla Ceyhun ve Sezgi'ye doğru bakıp, "Onları bu maratona dahil etmeye niyetim yok," diye mırıldandı sakin bir rüzgârı anımsatan ama dokunduğunda kökü bile sarsan güçlü bir sesle.

"Şimdi Sezgi'ye bunu direkt olarak söylemek kendisini kötü hissetmesine neden olur. O yüzden bırak kız kıza bir gün geçirirken onu bunun en doğru karar olduğu konusunda ikna edeyim. Ellerinde bir aile olma şansı var ve bu şansı ellerinden alan biz olmayacağız, o bebek güvende olmak zorunda."

Başta tereddütle dolu olan bakışları, gözlerimdeki ısrara daha fazla pençe geçiremedi. Bakışlarının yüzümden ayrılmadığı saniyelerde İbrahim de yan gözle bizi izliyordu. Efken'in uzun, esmer parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın ucunda uzayan kül birden kırılıp karların içine düştü, külün içinde hâlâ yanan alev, karların içine saplandığı an ses çıkardı.

Sigarayı dudaklarına götürürken, "Çok gecikip benim aklımı size takılı bırakmayın," dedi.

"Orasına bırak da biz karar verelim," diye homurdandıktan sonra avucumu uzattım. Neden bunu yaptığımı anlamaya çalışıyor gibi avuç içi çizgilerime, sonra da onu izleyen ateşten gözlerime baktı. Tek kaşının havaya kalktığı saniyelerde etli dudaklarının arasından sigaranın gri dumanı usulca süzülerek havaya karıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Elimi öpüp başına koymanı," dediğimde İbrahim'le aynı anda güldük ve birbirimize bakıp göz kırptık. "Arabanın anahtarlarını."

"Öncelikle o sadece bir araba değil..." Kaşlarının ortasında birdenbire derinleşen çukurun arkasından, "Pardon?" diye sordu imayla.

"Manbel'den kanatlarını isteyemeyeceğime göre, senden arabanın anahtarlarını istiyorum, Efken."

"Bir şartla veririm."

Tek kaşım neredeyse saç çizgime dek yukarı kalktı. "Neymiş o şart?"

"Bana yine o kabuklu tatlıdan yapacaksın," demesini beklemediğimden sertçe yutkundum.

Söylediği şeyin bende yarattığı etkiyi görmesini istemediğimden gözlerimi başka bir yöne çevirmeye çalıştım ve o an, iki elini kendi boğazına yerleştirmiş İbrahim'i gördüm. Kıpkırmızı olana dek kendi boğazını sıkarken, "Bir şey yok," dedi tıkanık bir sesle. "Siz devam edin birbirinize yürümeye."

"Yaparım o kabuklu tatlıdan," diye mırıldanarak avucumu daha yukarı kaldırdım ve beklentiyle onun uçurum mavisi, bir savaştan sağ çıkmışım ama o savaş benim içimden hiç çıkmamış gibi hissettiren gözlerine baktım.

Büyük avucunu kotunun cebine atarken gözlerimizi tek bir an ayırmadı. Bu gözlerden bir adım sonrasının ne olacağını merak ediyordum.

Bana ölüm olurmuş gibi geliyordu. Sanki hayat tam da o an, o gözlerden bir adım sonrasına gittiğimde yok olur, kalbim durur, ruhum kaybolurmuş gibi hissediyordum. Bu gözleri en korkutucu, gaddar, en karanlık hâliyle de görmüştüm, bir çocuğun saflığı ve çaresizliğiyle parlarken de görmüştüm. Bazen o gözler bana silahlar çekerdi, bazense beni kimsenin sevmediği kadar severdi.

Avucumun içine arabanın uzaktan kumandasını koyup yavaşça eğildi ve aramızdaki boy farkını azaltırken, "Anlaştık, Asale," diye fısıldadı. "Bana o kabuklu tatlıdan yapacaksın."

"Onun adı baklava!" diyerek ağlayan İbrahim'i ikimiz de umursamadık.

Gözlerimizi zar zor birbirlerinden ayırdığımızda bakışlarımın yeni odak noktası İbrahim'di. "Hançer konusunda anlatacakların vardı," dedim merak gözlerimi gölgelendirirken.

"Hançeri kullandım," dedi, bu benim için beklenmedik bir şey değildi çünkü hançeri kullanabileceğini biliyordum. O hançer, onun bir parçası olduğunu kabzasını sadece o açabildiğinde göstermişti. "Ama nasıl kullanıldığını hâlâ bilmiyorum. İçgüdüseldi. Tamamen hâkim olamadığım için de biraz... Tutarsızdı."

"Tutarsız derken?"

"Hançerin her şeyi bölme gücü var. Sesi, görüntüleri, hatta attığı kesik yarasını bile."

İşte bu, duymayı kesinlikle beklemediğim bir şeydi ve şimdi dikkatimi tamamen çekmeyi başarmıştı.

Kollarımı bedenime sarıp, yüzümde temkinli bir ifadeyle İbrahim'e tam anlamıyla odaklandığımda, "O an, cadılarla karşı karşıya geldiğimizde oldu," dedi. "İçgüdüsel olarak hançeri kullandım ve kahkahamı kestim, kahkaham çok daha fazla yere dağıldı. Aynı zamanda bir cadıyı keserken de kafamın içindeki sağlamayı yapabildiğim bir an oldu ve kestiğim tek değil, birkaç cadı birden oldu."

"Zamanın Hançeri," diye fısıldayıp İbrahim'in gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Bu hançer zamanla bağlantılıysa, zamanda bölünmeler yapıyor olabilir."

"Zamanda bölünme?" İbrahim kaşlarını çattı. "O ne demek?"

Efken ne söylemeye çalıştığımı anlamış gibi, "Hançerle o cırtlak gülme sesini kestiğinde, gülme sesini böldün, zamanı bölmüş oldun ve

aynı anda sesinin birkaç yerde daha çınlamasına neden oldun," dedi. "Bu sayede sesin zamanın akışıyla oynadı ve olmadığı bir yerde bile çınladı. Aynı zamanda bu hançerinden geçirdiğin cadılar için de mantıklı bir açıklama sayılabilir. Zamanı böldün, böylece hançerin darbesi tek bir cadıya değil, birçok cadıya yaralar açmış oldu."

"Tek olayının bu olmadığını düşünüyorum. Kurcalarsam, öğrenirsem, daha fazla işimize yarar." İbrahim düşünceli gözlerini yere indirip bir süre bekledikten sonra, "Halledeceğim," diye fısıldadı.

"Halledilmesi gereken o kadar çok şey var ki." Derin bir nefes aldım. "Miraç'ın buradaki varlığını unutup duruyorum. Belki de kendime unutturan benimdir. Onu da çözmem lazım ama şu an değil, şimdi sadece çözmekle uğraşabileceğim zamanım yok. Kendisini savunabilsin isterdim ama hiç şansı yok. Onu nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Hangi biriyle uğraşacağımı artık ben de bilmiyorum."

"Gidip biraz kafanı dağıt öyleyse," dedi Efken, düşüncelerime çökmüş sisleri dağıtmak istediğini anlayıp ona gülümsedim.

"Miraç'ı da yanımda götüreceğim. Belki biraz benimle vakit geçirmeye ihtiyacı vardır," diyerek İbrahim ve Efken'i arkamda bırakarak eve döndüm.

Crystal, Kenneth ve Axel'i eve sağ salim bıraktıktan hemen sonra geri dönmüştü. Sürücü koltuğuna yerleşip emniyet kemerimi bağlarken bir anlığına dikiz aynasından arkaya bakmıştım ve kardeşimin yüzüne çöken tedirgin ifadeyi görmüştüm. Arka koltukta, Crystal ile Sapphire'ın tam ortasında oturuyordu ve yine arka koltukta, Crystal'in diğer tarafında Yaren oturduğundan iyice sıkışmış, geniş omuzları Crystal ile Sapphire'ın omuzlarına yapışmış görünüyordu.

Onu halatlar gibi saran iki yılanın ortasında oturuyor olmak pek de hoşuna gitmişe benzemiyordu. Üzerinde Efken'e ait siyah bir kazak, altında da uzun boylu olmasına rağmen Efken'in olduğu için ona büyük gelen bir kot pantolon vardı.

Cipi geriye doğru sürerek patika yola sırt verdiğimde, az ileride Efken'in çıplak elle bir kurdu ensesinden tutup arazinin ortasına doğru sürüklediğini gördüm. Neredeyse iki buçuk katı büyüklüğünde kurdu arazinin ortasına fırlattı ve saldırı modunu aldı; o an oyun oynadıkla-

rını anlayarak direksiyonu yavaşça çevirip patika yoldan aşağıya doğru inmeye başladım.

Sezgi hemen yanımdaki ön yolcu koltuğunda oturuyor, ensesini ovarak, "Şu an testosteron seviyesinin daha az olduğu bir yere gidiyor olmaktan oldukça mutluyum," dediğinde erkek kardeşim öksürerek boğazını temizledi. "Kusura bakma, Miraç. Öyle demek istemedim ama anlarsın ya, genç kurt adamların tamamı ıslak köpek gibi kokuyor."

Çatık kaşlarla direksiyonu kavrarken, "Bence hepsi öyle kokmuyor," diye mırıldandım ve bu kızların hepsini güldürürken, Miraç'ın dikiz aynasına korkunç bir bakış fırlatmasına neden oldu.

"Mahinev, bir ehliyetin yok," dedi Yaren dirseğini arabanın camına yaslamış, dışarıyı izlerken.

"Aslında İstanbul'da var ama burada geçerli değil..."

"İstanbul'da da direksiyonu o kadar iyi değildi," dedi Miraç, ona ters bir bakış atmamı umursamadan konuşmaya devam etti. "Babamın arabasının arkasını sık sık sokağın sonundaki çöp konteynerine çarpardı. Sinyal vermeyi de bilmiyordu. Bir ara az daha tırın altında kalacaktık ve direksiyon başında olmasına rağmen beni suçlamıştı..."

"Bu pek güvenli hissettirmedi," diye fısıldadı Sapphire tedirgin bir sesle.

Miraç, korkusunu yenmiş gibi yavaşça Sapphire'a doğru dönünce, Crystal gözlerini ikisine çevirdi. Sapphire, Miraç birdenbire ona doğru döndüğü için daralan alan yüzünden aracın camına yaslanmak zorunda kalmıştı. Aracı biraz daha hızlandırıp, iki yanı ağaçlık, ortası tek bir arabanın sığabileceği darlıktaki toprak yolu geride bıraktım ve bir tarafı dağ, diğer tarafı orman olan bir başka yolda sürmeye devam ettim.

Miraç, "Sana bir şey soracağım," dediğinde bu cümlenin muhatabının biz olmadığımızı biliyordum. Dikiz aynasından göz ucuyla onlara baktığımda Sapphire'ın yüzünde tedirgin bir ifadeyle Miraç'a baktığını gördüm. Kısa süren bakışmanın ardından Sapphire, "Sorun," diye mırıldandı, sesi çok ürkek çıkmıştı.

"Normalde de hep böyle mi görünüyorsun yoksa öyle mi?" diye sordu Miraç. Bu soru üzerine Sezgi ile birbirimize tuhaf bir bakış gönderdik ama ağzımızı açmadık. Herkes sessizdi, Crystal ikisini izliyordu, Yaren ise hiçbir şey duymuyormuş gibi akıp giden yolu, geride kalan ağaçları izliyordu.

"Nasıl mı?"

"Yani hep bir kadın gibi mi görünüyorsun yoksa bir yılan gibi mi?"

Sapphire bu soru karşısında afallamış gibi Miraç'ın gözlerinin içine bakakaldı, ardından bir çocuk gibi saf saf dudaklarını büzüp, bir parmağını dudağının üzerine koyarak, "Çoğunlukla Mar formasyonu içerisindeydim," dedi. "Neden sordunuz?"

Miraç gözlerini yola çevirip, "Sadece merak ettim," dediğinde, Crystal'in bakışları hâlâ Miraç'ın profilindeydi, bir süre Miraç'ı izledikten sonra o da tıpkı Miraç gibi gözlerini yola çevirdi.

Karın beyaz ışığı aracın içini belli oranda aydınlatarak gözlerimi yakıyordu. Karla kaplı köknarların arasında bir tilki yavrusunun yolu izlediğini gördüm, arabanın sesini duyar duymaz irkilerek geriye doğru koşarak gözden kayboldu.

Yaren, "Beni o tımarhaneden uzaklaştırdığınız için teşekkür ederim," dediğinde gözlerim dikiz aynasından ona çevrildi. "Biraz daha o adamla aynı ortamda kalsaydım çıldıracaktım."

Manbel'i kastettiğini bildiğimden tek kelime etmedim ama Yaren, kısa süren sessizliğin ardından yeniden konuştu.

"Her an bir şeye dönüşecekmişim, tamamen ondan bir parça olacakmışım hissi de korkutuyor beni. Geceleri rüyamda kırmızı, sarı, turuncu kanatlar görüyorum, tüylerin içinde uyanıyorum, bazen güneş ışığının su gibi dolduğu bir havuzda yüzüyorum. Garip rüyalarımın tek sebebinin o olmasını umut ediyorum, mesajcı rüyalar değillerdir umarım."

Yaren'in uzun cümlelerin, arabanın içindeki sessizliği kendi kanıyla beslediğini fark ettim. Herkes suspus olmuş, ona kulak vermişti ve eminim herkes benim gibi onun rüyalarını hayal etmeye başlamıştı.

Gözümün önüne gelen karelerden birinde Yaren sarı bir suyun içinde uzanıyor, bedeni o suyun içinde bronz şekilde parlıyordu ve o altın rengi, ışıltılı suyun içinde farklı renklerde onlarca kanat yüzüyordu. Çatık kaşlarla arabayı daha da hızlandırdığımda, Yaren, "Bazı geceler alnımda o sembolle uyanıyorum," diye mırıldandı. "Alnımdaki deriyi kabartıyor, sönene kadar gözlerimi açmıyorum, söndüğünde bile uzunca süre alnımda izi kalıyor. Alnıma dokunmaya korkuyorum."

Miraç, "Sanırım bazı şeylerden kaçılmaz," dediğinde, Yaren'in göz ucuyla ona baktığını gördüm. "Bazen ne kadar kaçarsak, o kadar çok yakalanırız. Kaçmayı bıraktığında bir şeylerin değişmeyeceği ne malûm?"

"Sen ne hissederdin?" diye sordu Yaren içtenlikle. "Doğru bildiklerin elinden alınsa ve önüne kabul etmeyeceğin yeni doğrular konulsa, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını fark etsen, bir daha asla eskisi gibi hissedemesen... Ne yapardın?"

"Şu an eskisi gibi hissettiğimi ya da eskisi gibi olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Miraç'ın sorusu, Crystal'in de Sapphire'ın da ona doğru dönmelerine neden oldu. Erkek kardeşimin gözlerinde derinleşen ifadeyi görmek istemedim ama bakışlarım dikiz aynasına dokunduğunda, onun gözlerine çizilmiş zalim gerçekten kaçışımın olmadığını anladım.

"Buraya gelirken her şeyi göze aldım. Kaçtığım ne varsa, koştuğum şeye dönüştü. Bu yolun sonunda bir şeylerin aynı olmayacağını biliyordum, bir daha eski hayatıma dönemeyeceğimin farkındaydım, bir kez daha eskisi gibi hissedemeyeceğimi anlamıştım ama buradayım. Belki de kaçmak yerine üzerine koşmak aptallıktır ama en azından zorunda bırakılmamış, kendin seçmiş olursun. Bu da senin elinde. Seçmek mi yoksa zorunda bırakılmak mı? Kaçmak mı yoksa koşmak mı?"

Yaren, "Seçmeyi istemedikten sonra bu da zorunda bırakılmak olmuyor mu?" diye sorunca Miraç gülümseyerek önünde uzanan karla kaplı gümüş yola baktı.

"Başka çaren olmadığında seçmek, bazen istediğin şeye dönüşür. Benim ablamı görebilmek için başka çarem yoktu, sonra o çaresizlik, seçtiğim şeye dönüştü. Kaçabilirdim ama kaçmadım. Düşün, belki uğruna savaşmak istediğin biri ya da bir şey vardır. Uğruna seçimler yapacağın biri ya da bir şey... İllaki vardır."

Yaren buna bir cevap veremese de Miraç'ın kurduğu her cümle benim için bana verilmiş bir cevap niteliğindeydi.

Vitrinlerin sarı, gümüş rengi küçük ışıklarla süslendiği mağazaların olduğu sokaktaki kuytu bir köşeye park ettiğim araçtan inerken Sapphire'ın ürkek tavırları dikkatimden kaçmamıştı.

Lüks, çift katlı ve dışı tamamen cam duvardan oluşan mağazaya girdiğimiz an, Crystal altın taraklı askılara asılmış elbiselere doğru koştu. Sezgi gülümseyerek, "Bu kadın tam bir kokona," diye mırıldandı.

"Sapphire," diyerek Sapphire'a döndüm, genç bir çalışan kadın gülümseyerek hemen yanımızda dikiliyordu. "Biraz gündelik parçalar

alalım sana, olur mu?" Sapphire, etrafına çekingen bakışlar atarak başını salladı. Çalışan kıza dönerek, "Ona yardımcı olabilir misiniz?" diye sorduğumda, kız gülümseyerek Sapphire'ı ilerideki askılarda asılı duran kıyafetlere yönlendirdi. Belimdeki çantanın içinde titreyen telefonu çıkarıp panele baktığımda Efken'den gelen mesajı görmek kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

Efken: Bizim buralarda mimarlar iyi para kazanır. Mağazaları satın bile alsan ödemenin tamamını almış sayılmayacaksın. O yüzden kendine de bir şeyler alsan fena olmazdı, Mimar Hanım.

Mahinev: Çok bonkörsün, patron.

Efken: Patron mu?

Efken: Sanırım bu beni

Efken: Azdırdı.

Mahinev: Ahlaksızın tekisin.

Efken: Buna bayılmadığını söyleme bana.

Mahinev: :)

Efken: Aldım cevabımı. Kendine de bir şeyler almalısın. Sonuçta kraliçesin, değil mi? Mesela siyah takımlar.

Efken: Bahsettiğim takım elbise değil.

Efken: Jartiyer takımından bahsediyorum. Yanlışlıkla iş insanı olarak çıkma karşıma :D

Mahinev: Sen ona da yükselirsin.

Efken: Bak sen...

Efken: Şimdi düşününce

Efken: Evet, bu da azdırdı beni

Efken: Eline ne geçerse al.

Efken: Tesisatçı bile olabilirsin...

Mahinev: Hhaahahahahdgmskd

Efken: Komik değildi, fantezilerimle dalga geçmeni etik bulmadım.

Mahinev: Çenen düştü...

Efken: Sanki hoşuna gitmiyor da :)

Mahinev: Gidiyor zaten :)

Efken: Bak sen.

Efken: Sanat Atölyesi de epey dağılmıştı, Ulaş ve İbrahim geri planda atölyeyle ilgileniyorlardı. Oraya uğrayacağım, senden önce evde olurum.

Mahinev: Tamam, dikkatli ol.

Efken: Sen de dikkatli ol, fıstığım.

Yüzümdeki gülümsemeyi saklamadan kabinlere doğru ilerlemeden önce kendim için birkaç parça kıyafet seçtim. Geneli elbiselerden oluşan parçaları alma taraftarı olmasam da biraz zayıflamıştım ve içinde olduğum kıyafetler üzerimde emanet gibi dursun istemiyordum.

Acaba burada normal bir insan gibi para kazanmamın bir yolu var mıydı? Tüm bunları kendi paramla almayı tercih ederdim. Kabinden üzerimde kan kırmızı, bedenimi ikinci bir deri misali saran mini elbiseyle çıktığımda, Crystal elinde deri bir elbiseyle aynanın önünde duruyor, elbiseyi üzerine tutarak nasıl görüneceğini anlamaya çalışıyordu. Boğazlı olmasının yanı sıra, tam göğüs kısmında su damlası şeklinde bir dekoltesi olan bu elbiseyi kesinlikle çok sevmiştim ve Crystal'in gözlerindeki beğeniyi görünce de doğru seçim olduğunu anlamıştım.

Gözleri hızlıca bedenimi süzdükten sonra, "Karaduman seni bu elbisenin içinde gördükten sonra yükselen tansiyonu yüzünden üç gece uyku uyuyamazdı," dedi.

Gülerek etrafıma bakındım, bakışlarım tekrar Crystal'e çevrilirken, "Miraç nerede?" diye sordum endişeyle.

Crystal, gözlerini aynaya çevirirken stabil bir sesle, "Arka taraftaki kabinlerin önündeydi," dedi. "Sapphire da orada."

Üzerimdeki elbisenin yukarı sıyrılan eteğini düzeltirken ağır adımlarla Crystal'e doğru yürüdüm. "Kardeşimle ilgili bir sorun yok, değil mi Crystal?"

Alev sarısı gözlerini aynanın yüzeyinde gözlerime dokundururken, "Ne gibi bir sorun olabilir ki?" diye sordu, ses tonu bir sorunun baş göstermek üzere olduğunu ele veriyordu.

"Bilmem. Miraç'tan pek hoşlanmadın ya da Sapphire'a karşı korumacı olduğun için Miraç'ın ona sorular sorması hoşuna gitmedi. Sapphire'ın etrafında bir yabancının dolaşıyor olmasından mı hoşlanmadın?"

"O senin kardeşin, ondan hoşlanmama ihtimalim yok," dedi Crystal, gözlerinin sarısı şimdi daha da alevli bir renge bürünmüştü, turuncu bir ateş gibi yanıyordu. "Aksine, hoş bir kardeşin var. Yakışıklı."

"O zaman sorun ne?"

Crystal gözlerini aynadaki yansımasından ayırmadı, bu kez benim gözlerimle buluşmayan bakışlarında yabancı bir ifadeye rastladım. Onlarca yıl sürmüş gibi hissettiren bir sessizliğin ardından, "Boş ver," dedi. "Sorun ne kardeşinle ne de Sapphire ile alakalı. Konu benimle alakalı."

Ona doğru bir adım daha attığımda telaşla bana doğru dönüp, "Bu deri elbiseye bayıldım," dedi konuyu dağıtmak istiyormuş gibi. "Gidip bir deneyeceğim."

Sezgi, köşedeki fuşya rengi kadife koltuğa oturmuş, kolunu koltuğun altın varaklı kolçağına yaslamış bizi izlerken kızıl kaşlarının havada durduğunu gördüm. Crystal, kabinlerden birine girdiği an gözlerimdeki soru işaretleriyle Sezgi'ye bakıp, "Nesi var bunun?" diye sordum.

"Anlamaman normal, bu aralar kafan epey meşgul gibiydi," dedi Sezgi, bu bilmece gibi cümle daha da meraklı hissetmeme neden olduğunda Sezgi'nin önünde dikilip başımı omzuma yatırarak cevap bekleyen gözlerle gözlerine baktım. Sezgi kırmızı saçlarını omzunun üzerine atıp bacaklarını da koltuğun üzerine çektikten sonra, "Crystal, Miraç'ı beğenmişe benziyor," diye mırıldandı.

Bu sır anlık olarak şaşkınlığımı körükleyip kaşlarımın havaya kalkmasına neden olsa da mantıksız olmadığını fark ettiğimde duraksadım. Crystal'in Miraç'a bakışlarını ve alaycı tavrını hatırlayınca bir şeyler az da olsa yerli yerine oturmuştu.

Bazen aşk, beklenmedik bir anda, beklenmedik bir yerde gelirdi ve sen ona hazırlıklı olmadığın için onu kabul etmektense onunla savaşırdın.

"Ama sanırım erkek kardeşinden beklediği ilgiyi göremedi."

Crystal'in duymasından çekinerek Sezgi'ye biraz daha sokulup, "Sapphire'ı kıskanıyor olamaz, değil mi?" diye fısıldadım.

"Sanmam ama bana kalırsa Miraç'ın Sapphire'a karşı daha ilgili olduğunu hissetti. Bu yüzden biraz karmaşık hissediyor olmalı."

"Miraç'ın şu an aklı başında bile değil ki, ne yapacağını bilmiyor. Sapphire ya da Crystal'e ilgi duyabilecek hâlde değil," diye mırıldandım. "Öte yandan, Crystal'in önceden Efken'e olan ilgisini düşünecek olursam..."

Durdum, bu gerçekten bahsetmek hiç hoşuma gitmiyordu. Dilimin ucunda biriken zehri yutup gözlerimi yumdum.

"Yani erkek seçimini düşünecek olursak, Miraç pek ona göre biri değil. Belki de bunu yanlış yorumluyoruz."

"Her zaman aynı tip erkeklerden hoşlanmazsın, Mahinev," diye mırıldandı Sezgi, ardından elini elimin üzerine koydu ve "Bırak da bunu kendi içinde halletsin," dedi. "Ne hissettiğini o da anlayamıyor bence. Evet, Crystal daha olgun erkeklerle flört eder, Miraç onun için yeterince olgun değil ama kalp pusuladır ve insanlar bazen pusulasını hiç beklemediği birinin eline bırakır."

"Sen nasılsın?" diye sorduğumda bir elini karnına koyup, karanlık düşüncelerden sıyrılmak ister gibi gözlerini sıkıca yumdu.

"Sanırım içimde bir şeyle yaşamaya alışmaya başladım."

"Bence bu süreçte evinde olmalısın." Ona hakaret etmişim gibi kaşlarını çattığında, bir an söylediğim şeyden pişman bir şekilde gözlerimi kaçırdım. "Kötü bir şey söylemişim gibi bakma, kolay bir süreçten geçmiyoruz. Bebeğinin ve senin iyi olmanız için bir süreliğine bizden uzak durmanızda fayda var."

"Sizi o kahrolası cadıların önüne yem diye atmayacağım!"

Sert sesi üzerine birkaç kişinin dönüp bize baktığını görüp bakışlarımda yakıcı bir uyarıyla Sezgi'ye doğru döndüm.

"Bana öyle bakma, Mahinev. Ben gayet iyiyim, sağlıklıyım, bebeğim de iyi. Yanınızda olmak istiyorum. Üstelik kadim büyüler konusunda da araştırmalarım sonuç vermeye başlayacak gibi duruyor. Kendimi geliştiriyorum. Belki yakıp yıkamam, yok edip günün kahramanı olamam ama elimden geleni yaparım ve böyle bir durumda elimden gelecek küçücük bir şey bile lehimize dönebilir. Bırak sonunu göreyim. Bu işin sonuna kadar yanınızda olabileyim."

"Sezgi, bu istediğin şeyin delilik olduğunu sen de biliyorsun. Sen onlardan biri de olsan, sana zarar vermemeleri için yeterli bir sebep mi sence bu? Seni hain olarak görüyorlar. Belki de ilk hedefleri sen olacaksın."

Beni anlamasını istiyordum ama gözlerindeki ısrarı da görebiliyordum. Gözlerinde, bıçağın ucunda durmak umurunda değilmiş gibi bir ifade duruyordu; bize karşı bir bıçak sapı tutacağına, bizimle bıçağın ucunda durmaya hazırdı. Sadakati kalbimi yakıp geçti, hisler kül gibi

yağarak mideme doldu ve içimde bir bulantı hissiyle başımı iki yana sallarken ona yalvarır gibi baktım.

"Bebeği düşünmek zorundasın," diye fısıldadım.

"Ne sanıyorsun, Mahinev? İhanetimin bedelini sizden uzak durunca ödemeyeceğimi mi? Yine peşime düşecekler, yine benim için gelecekler. Öyle de böyle de onların karşısındaki kişiyim ben. Dedikodular çoktan yayılmıştır, başkaldıran tüm cadıların gözünde bir hainim. Hatta sırf korkusundan, düzeni bozulmasın diye tüm olanlara sessiz kalan cadılar bile içlerinden hain diye yaftalıyorlardır beni."

Kısacık bir an için sustu ama konuşmaya devam edeceğini bakışlarından anladım.

Yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken sedefli yeşil gözlerini gözlerime sabitledi ve "Bebeğimi koruyabilmem için size ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Cadıların dilinden anlayabilmeniz için bana ihtiyacınız var. Biz bir aileyiz."

Kollarımı bedenine sarıp onu kendime doğru çekerken bana karşı koymadı. Belime sarılıp yüzünü boynuma gizlerken, "Karnımdaki bebek, hepimizin umudu olacak," dedi ağlamaklı bir sesle. "Ve bir gün doğduğunda ona bunları anlatabileyim. Ona annesinin ne kadar cesur olduğunu kanıtlamama izin ver. Kimin bebeği olduğunu bilmeli, onu da cesur bir insan olarak yetiştirmek istiyorum ve bunun için önceliğim cesaret olmalı. Köşeme oturup benim için gelmelerini, ihanetin hesabını sormalarını beklemeyeceğim. Karşılarına geçip onlara hesap soran ben olacağım. Aileme zarar vermeye çalıştıkları için..."

"Peki. Madem istediğin bu..."

"İstediğim bu."

"Kardeşime bakacağım," diyerek doğrulduğum anda bileğimi yakaladı, gözlerimi gözlerine çevirdiğimde dudaklarında muzip bir gülümsemeyle, "Enerji okuyabiliyorum," dedi. "Ruhani evliliğinizi görebiliyorum."

İrkilerek etrafıma baktım. Miraç'ın bunu duyması şu anlık istediğim bir şey değildi. Sezgi, gözlerini göğüs dekolteme indirdi ve dövmem görünmediği hâlde, "Dövme de o zaman oluştu, değil mi?" diye sordu. "Kimse dövmeleriniz hakkında konuşmadı ama auralarınızın bir bütün olduğunu gördüğüm anda ne olduğunu biliyordum. Sonra da dövmelerinizi fark ettim. Nasıldı?"

"Ne nasıldı?" diye sorarken yüzüm pancara dönmüştü.

Tüm kanın yanaklarıma ilerlediğini, derimin altındaki kanın fokurdadığını hissettim. Bunları konuşmak zorunda mıydık? Karnıma saplı bir bıçak varmış gibi, kurbanlık bir kuzuymuşum gibi sessizce Sezgi'nin gözlerinin içine bakıyor oluşum Sezgi'yi güldürdü.

"Neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun. Üstelik bu cadının kulakları da iyi duyuyor." Dirseğiyle omzuma vurunca gözlerim irileşti. "İbrahim'in taş evinde ne fındıklar kırdın biliyorum."

"Çok ahlaksızsın!"

"Kardeşi aşağıda kedi yavrusu gibi uyurken kaplan gibi gırlayan ben miydim de ahlaksız olayım!" Bir kahkaha koyuverince, müşteriler bir defa daha bize baktılar ve Sezgi ağzına görünmez bir fermuar çekti. "Korunuyorsun, değil mi? Seni utandırmak için sormuyorum. Sadece..." Elini karnına koyup, "Bir kerelik korunmadığımda olan şeye bak," diye mırıldandı. "Gerçi benim bir yanım bundan çok memnun. Sen memnun olur musun bilemem."

Karnımda, içimin derinliklerinde Efken'e ve bana ait bir parçanın oluştuğunu, o parçayı içimde köklendirerek büyüttüğümü düşünmek bir anlığına algılarımın kapanmasına neden oldu.

Mağazanın ışıltılı duvarları ve içerideki insanların tümü bir girdap gibi dönerken sadece Sezgi'nin gözlerinin içine bakıyor, o gelecekte Efken ile bana ait bir anı Sezgi'nin gözlerinin ardından beni izliyordu. O anıda Efken'in esmer kollarının arasında, beyaz bir kundağın içine sarılı o bebeği gördüm. Mağazanın duvarları girdap gibi dönerek görünmeyecek kadar flulaştığında, artık tek gördüğüm o anıydı. Soğuk bir zemine düşen adımlarımı parmak uçlarımın üzerinde yükselerek atıyordum ve Efken'in esmer koluna dokunan beyaz elimi görüyordum. Tırnaklarım kırmızıya boyalıydı, ilk kez bu renk kanı değil, gerçek bir rengi ifade ediyordu ve huzurlu hissediyordum.

Kundağın beyaz kumaşına dokunup bebeğin yüzünü görmek için parmak uçlarıma tamamen abandığımda, Efken gülümseyerek bana bakıyordu ve sonra o bebeği görüyordum. Alnında gümüş rengi hilâl sembolü olan, hilâlin diğer tarafında güneş ışınlarını anımsatan altın rengi çizgiler olan minicik, eşsiz güzellikte bir bebekti. Girdap tüm mağazayı yok ettiğinde şimdi karanlığın tam ortasındaydım ve o anı, bana bir adım uzaklıktaydı.

Sezgi, "Hım?" diye fısıldayınca, karanlık dağıldı, görüntüler etrafa sim gibi uçuşarak dağıldı ve mağazanın duvarları oluştu, insanlar o duvarların önündeki tablolara dönüştü.

"Bizim aramızda bir şey olsa da o şeyin bir ismi yok," dedim oturduğum yerden kalkarken. "Üstelik yarın başıma ne geleceği belirsizken, böyle bir şeyi düşünmeyi geçtim, hayal dahi etmem."

Yalandı, etmiştim. Sezgi de yalan olduğunu biliyordu. Bildiği hâlde sustu ve bunun benim gerçeğim olduğuna inanmama izin verdi.

Sezgi'yi arkamda bırakıp insanların arasında ilerlerken bana hayal ettirdiği, o karanlığın içinde durup, o hayalden bir adım geride izlediğim anı kafamın içinde ateş gibi yanarak büyüdü. Kabinlerden birinin önünde dikilen Miraç'ı gördüğümde adımlarım yavaşladı. Beni fark eden Miraç, omzunu yasladığı altın rengi duvardan çekildi ve o an, kabinin tok kumaştan perdesi açıldı.

Sapphire, üzerinde zümrüt yeşili bir elbiseyle kabinden çıkınca, Miraç'ın da benim de gözlerimiz ona çevrildi. Crystal'in varlığını, bakışlarım anlık Sapphire'ın büyüleyici güzelliğinden ayrılıp tam çaprazımdaki aynaya döndüğünde fark ettim. Dudaklarında anaç bir tebessümle Sapphire'a bakıyordu ama bakışları Sapphire'dan ayrılıp Miraç'a saplandığında ve Miraç'ın ilgili gözlerle Sapphire'a baktığını gördüğünde, bakışlarının solgunlaştığını, dudaklarındaki tebessümün usulca silindiğini gördüm.

Sapphire, bir çocuk saflığıyla, "Olmuş mu?" diye sordu, gözlerim tekrar onu odağına aldı.

Mini değil, midi bir elbiseydi; kalın askıları vardı ve Sapphire'ın ince, kıvrımlı vücudunu ikinci bir deri gibi sarmıştı. Sapphire, uzun boylu, ince ama kıvrımlı bir kadındı; İstanbul'da olsaydı tüm cast ajanslarının peşinden koşacağına, defilelere çıkması için onlarca teklif alacağına emindim.

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki, Miraç, "Bence bunu al," dedi düz bir sesle.

Sapphire, hevesli bir gülümsemeyle, "Güzel olmuş mu?" diye sorduğunda, Crystal bir adım geri çekilip bakışlarını ilerideki raflara çevirdi ama kulağının hâlâ burada olduğuna emindim.

Miraç, omuz silkerek, "Evet," dedi, ilgilenmiyormuş gibi boş bakan gözlerle Sapphire'ı bir kez daha süzdükten sonra başını salladı. "Güzel olmuş."

Sapphire, çocuk gibi heyecanlı heyecanlı bana bakıp, "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu, ona gülümsedim.

"Kesinlikle alalım bu elbiseyi ve benimle sizli bizli konuşma. Tam alıştığını düşünüyorum, yine resmiyete döküyorsun işi..."

Bir süre daha devam eden alışveriş, ben ödemeyi yaptığımda ve bir kafede normal insanlarmışız, hayatın telaşından bir kahveyle sıyrılacakmışız gibi oturduğumuzda tam olarak son bulmuştu. Crystal, kafenin cam duvarından dışarıyı izlerken sessizdi, Sezgi bir şeyler anlatıyor, Miraç da Sezgi'den kafasında kalan soru işaretlerini giderecek cevaplar alıyordu. Sapphire, önüne koyulan kahveden çok hoşlanmamıştı, yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle kahvenin yüzeyindeki köpüklerle oynamaya başladığında o kahveyi asla içmeyeceğini biliyordum.

Miraç şaşkınlıkla, "Yani cadıların rütbeleri mi var?" diye sorunca, Sezgi irkilerek etrafına bakındı. Kalabalığın duymaması gereken bir bilgiyi öylece dile getiren Miraç, yanlış bir şey yaptığını anlayarak, "Pardon," dedi.

"Rütbe değil de bir tür şey gibi düşün... Irk?" Sezgi bir süre düşünüp derin bir nefes aldı ve "Bunu şey gibi düşünebilirsin," dedi. "Bazı insanlar avukat olur, bazıları doktor, bazıları öğretmen. Bu da öyle. Meslekler gibi birçok cadı türü var, bu türlerin kendilerine özgü özellikleri ve güçleri var."

"Peki Marlar?" Miraç'ın sorusunun ardından gözleri Crystal'e uzandı. Crystal, Miraç'ın ona baktığını fark edince bakışlarına solgun gözlerle karşılık verdi. "Sizin ırklarınız var mı? Normal yılanlarda olduğu gibi."

"Normal yılanlar mı?" diye soran Sapphire'dı, Crystal omzunun üzerinden Sapphire'a baktıktan sonra gözlerini yeniden kardeşime çevirdi.

"Bahsettiğin bir insan formuna bürünemeyen yılanlarsa, onlar da bizim soyumuzdan. Dönüşümleri tamamlanmamış olsa da onların ailelerinin bir üyesiyiz ve bizi tanırlar." Crystal, oturuşunu dikleştirip, kardeşimin gözlerinin içine dikkatle bakarak konuşmaya devam etti. "Bana Çıngıraklı derler, familyamız Çıngıraklı Yılanlara dek uzanır ve tüm yılanları kapsar ama aslında bir Çöl Engereği'yim. Sapphire bir Karayılan,

eminim onun da ne olduğunu merak etmişsindir. Ona da gecenin engereği derler."

"Benim ne olduğumu neden merak etsin ki?" Sapphire, saf bir içgüdüyle sorduğu sorunun arkasından kahvesinden güç de olsa bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Ama evet, ben bir Karayılan'ım. Crystal haklı, eski atalarımız bizim Gecenin Engerekleri olduğumuzu söylermiş."

"Peki insan mısınız?"

Crystal bu soruya gülse de Sapphire kaşlarını sertçe çattı. "Bir süre öncesine kadar insan olduğumu sanıyordum," dedi Crystal. "Uyanışım apar topar oldu diyebiliriz ama ablandan daha önce uyandım. Sapphire bizim aksimize her zaman uyanmış olanlardandı, yani özünü tanıyor ve biliyordu, özüyle büyümüştü. Sanırım bu bizi yarı insan yapar. Melezleriz."

"Abla," diyerek bana dönen Miraç'a bakarken filtre kahvemden bir yudum aldım. "Sen de dönüşebiliyor musun?"

"Hayır, henüz hiç form değiştirmedim," dedim.

Bu cevap Miraç'ı rahatlatmışa benziyordu, Miraç'ın birden rahatladığını fark eden Crystal ile Sapphire'ın bakışlarında anlık bir düşmanlık belirdi ama bu çok uzun sürmedi.

"Ama bu değiştirmeyeceği manasına gelmez," dedi Sapphire, Miraç'ın kahvesinden aldığı yudumu ona zehreder gibi. "O bir Kraliçe Engerek, aynı zamanda görüp görebileceğin en güçlü, en zehirli kara mamba. Tüm efsanelerde ondan elmasların engereği, ayın karanlık mambası diye bahsederler. Bir gün form değiştirirse, o elmastan bir yılana dönüşerek diğerlerinden farklı olduğu gerçeğini ortaya koyacak."

"Tamam," dedi Miraç gergin bir şekilde geriye doğru yaslanarak. "Bugünlük bu kadar tımarhanelik edecek bilgi yeterli."

Crystal, tüm dikkatiyle Miraç'a bakmaya devam ederken, "Peki sen?" diye sorunca, Miraç'ın kızıl kahverengi gözleri yavaşça harekete geçerek sertçe Crystal'i çevreledi.

Crystal, o gözlerin merkezinde olmaktan memnun gibi görünüyordu ama bir yanı da o gözlerden kaçmaya çalışıyor gibiydi.

"Sen aslında nesin, Miraç?"

"Bunu konuşmak için erken-" diyecektim ki, Miraç lafımı bölerek, "İnsanım," dedi harflerin üzerine basa basa.

"Özünü göremiyorum," dedi Crystal. "Ama sadece bir insan olmadığını da biliyorum. Bir insan Varta'ya elini kolunu sallayarak gelebilir miydi? Farklı, bilinmeyen bir evrenden geldin. Öylece bir trene atlayıp gelmedin. Bu seni normal insanlardan daha az insan ve daha farklı yapmaz mı?"

"Madem bir şey olduğuma bu kadar eminsin, o zaman bul," dedi Miraç umursamaz bir şekilde omuz silkerek ama ben bu umursamazlığın aslında hangi anlamlara geldiğini biliyordum. Bu Miraç'ın gerçekten umursadığı şeylerin önüne ördüğü bir duvardı, bu sayede insanların onun zayıflıklarını göremeyeceğine inanırdı.

"Uğraşmaya değer misin?"

Crystal'in sorusu, Miraç'ın kaşlarını çatmasına sebep oldu. Crystal'in dudaklarında eğlendiğini gösteren muzip bir tebessüm belirirken, Miraç'ın gözlerine sinmeye başlayan meydan okuma ortamı iyiden iyiye germeye başladı.

"Uğraşmaya değer olmadığımı düşünüyor olsaydın, ne olduğumu sorgulamazdın. Üzerinde epey düşünmüşsün ki bunları söylüyorsun."

Crystal'in dudaklarındaki muzip tebessüm bir cam gibi patlayıp dağıldı, parçalara ayrıldı ve geride sadece Miraç'ı izleyen alev sarısı gözlerdeki şaşkınlık kıvılcımları kaldı.

Yaren, "Durmadan birbirinizi didip duruyorsunuz," diye söylenerek gözlerini cep telefonundan kaldırıp ikisine baktığında, Sezgi yavaşça koluma dokundu.

"Ne oldu?"

"Artık dönsek olur mu? Gerçekten başım çatlayacak gibi ağrıyor."

"Olur," diyerek hesabı ödemek için kasaya ilerledim, o sırada Sezgi ve diğerleri de arabanın önüne gitmek için kafeden çıkmışlardı. Kafeden çıkarken arabanın uzaktan kumandasıyla kilidi kaldırdım ve Sezgi dışındaki herkes araca bindi. Sezgi'nin karşı kaldırımdan bana doğru yürümeye başladığını gördüm. Belimdeki çantaya Efken'in kartını ve cep telefonumu koyduktan sonra fermuarı çekip Sezgi'ye baktım.

"Vitamin alabilir miyiz? Biraz da mercanköşk," diyerek az ilerideki eczaneyi gösterdi. "Hemen arka tarafında bir baharat dükkânı var."

"Mercanköşkü ne yapacaksın?"

"Sakinleştirici bir büyü üzerine çalışıyorum," dedi gözlerini kaçırarak.

"Bu işte usta olacaksın."

"Umarım ileride yaşlı bir cadı gibi tüm gün kazanın önünde durup büyü yapmam," diye dalga geçti.

Kaldırımda yan yana ilerlemeye başladığımızda siyah elbisemin uzun kollarını ellerime doğru çekiştirip, kollarını bedenime sarmıştım. Normal şartlarda bu kılıktayken üşümemek elde bile değildi ama bedenim çelik bir zırh gibiydi ve asla üşümüyordum.

"Kırmızı elbiseyi neden çıkardın?" diye sordu Sezgi, her bir adımda artan sessizliğin pençelerinden hasar almış gibi. Sanırım bir süredir o da sessizlikten korkuyordu.

"Çoraplarıma uymuyordu," dedim dilimi çıkararak.

"Ya da Efken'in yanındayken giymek istiyorsun," diye takıldı bana.

Eczanenin önündeki rampadan çıkarken bir an durup omzumun üzerinden ona bakarak, "Sen gidip mercanköşk al," dedim. "Vitaminleri ben hallederim. Geçen gün masanın üzerinde bir kutu görmüştüm. O kutudan alacağım, değil mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Sezgi rampadan inip sol tarafta kalan ara sokağa sapınca arkasından tedirginlikle baktım. Onu tek göndermek ne kadar doğru bir seçimdi bilmiyordum ama bir yanım ona kendisini kafesteymiş gibi hissettirmemem gerektiği konusunda beni uyarıyordu.

Serin eczanenin içi bir hastanenin bekleme salonu kadar genişti, içerisi o kadar beyazdı ki simsiyah kıyafetlerle tam ortada durduğumda düşündüğümden daha fazla dikkat çektiğimi beni yakalayan kaçamak bakışları görünce anladım. Kasada, iki orta yaşta kadın ellerinde poşetlerle bana bakarak bir şeyler konuşuyorlardı.

Başörtüsü takan eczacı kadın ellerini cam bankoya koyarak yüzüne temiz bir gülümseme yerleştirdi ve "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Sanırım o da kadınların bana olan bakışlarından rahatsızlık duymuştu, bakışları anlık kadınlara kaydığında o bakışlarda uyarıyı görmüştüm.

Vitaminin ismini söyleyerek kollarımı bedenime daha sıkı sarıp kadınların arasındaki konuşmaya dahil olan zihnimi oradan uzaklaştırmaya çalıştım ama kadınlardan biri, "Bir an kıyamet kopuyor sandım,

bu sene Varta'da yaşanmayan bir kıyamet kaldı yahu," deyince, uzaklaşmam gereken o sohbetin içine doğru derinleşmeye karar verdim. Eczacı kadın sırtı bana dönük şekilde vitamin kutusunu bulmak için rafları kontrol ederken artık kadınların yutkunuş seslerini bile bana aitmiş gibi naklen duyuyordum.

"Bu yıl şehrin ne tutulması bitti ne de diğer gök olayları. Dışarı çıkarken korkuyorum artık, o kadar çok yıldırım düşme olayı yaşandı ki insan tedirgin oluyor."

"Bu aralar ormanlarda da çok kurda denk gelir olmuşlar. Bir balıkçının dediği kadarıyla, kurtların boyutları da normal bir kurt gibi değil, üç dört kat büyükmüş. Muhtemelen abartıyordur ama yine de ürkütücü tabii. Yaşanmaz bu şehirde, bir günü bir gününe uymuyor artık bu şehrin," dedi diğer kadın, parasının üstünü alırken tekrar yanındaki kadına döndü. Çıkışa yürümeye başladılar. "Bu yıl gerçekten uğursuz bir yıl bence."

"Bence de."

Kadınların sohbetleri bir karmaşaya dönüşerek zihnimi terk etse de ben kadınların arkasından bakakaldım. Eczacı kadının, "Buyurun," dediğini tam üçüncü kez aynı şeyi söylediğinde duyabilmiştim.

"Pardon. Teşekkür ederim." Poşeti alırken gözlerimi kaldırıp beni izleyen ela gözlerin sahibine baktım. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, buyurun."

"Az önceki kadınlar konuşurken kulak misafiri oldum da gerçekten de ormanlarda normal bir kurttan birkaç kat daha büyük kurtlar mı dolaşıyormuş?" diye sordum kadının nabzını ölçmek ister gibi.

Kadın neredeyse kahkaha atacakken elini ağzıyla kapatıp, "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Geçenlerde, muhtemelen bunamış yaşlı bir balıkçı adam, bir kurt sürüsü gördüğünü söylemiş. Aralarında çakal mı, sırtlan mı ne varmış ve güya kurtlar çok büyükmüş. Anlattığı birkaç kişi de buna inanmak istiyor. İnsanları bilmiyor musunuz? Macerayı severler. Korkutucu hikâyelere bayılırlar. Yaşlı başlı adam, ne gördüğünü sorsan doğru dürüst anlatamaz bile. Muhtemelen kendisi bile unutmuştur."

"Deli saçması," diyerek gözlerimi devirsem de kalp atışlarımın nasıl hızlanıp, kör bir bıçak gibi göğsümü deştiğini bir ben bilirdim bir de Allah. "Borcum ne kadar?"

Kadın tutarı söyledikten hemen sonra ışık hızıyla kartla ödeme yapıp kendimi eczanenin dışına attım. İleride park hâlinde duran cipe, ardından da Sezgi'yi yolladığım ara sokağa doğru baktıktan sonra Sezgi'yi daha fazla yalnız bırakmamam gerektiği kararına vararak ara sokağa saptım. Ara sokağa sapmamla telefonum çalmaya başlamıştı ve telefonu çıkarıp kulağıma koyduğum anda Crystal'in, "Nereye?" diye sorduğunu duymuştum.

"Sezgi mercanköşk alacaktı, onu karşılayacağım, siz arabadan ayrılmayın," diyerek telefonu kapatıp çantanın ön gözüne attım.

Yere düşen bir damla suyun zemine çarparken çıkardığı ses kafamın içinde kuvvetle yankılandı.

Karşıya baktım, dar ve ıssız bir sokakla karşılaştım.

Poşeti sıkıca kavrayarak iki tuğla yapının ortasında ilerlemeye başladım. Siyah yangın merdivenleri bir yılan gibi kıvrılarak tuğla yapının üstünden altına doğru iniyordu, diğer tuğla binanın bir yangın merdiveni yoktu ve tuğlalarının yüzeyinde siyah is lekeleri vardı. Yerdeki kirlenmiş kar birikintisi bir köşeye itilmişti, bilerek süpürülerek oraya yığılmış gibi duruyordu; soğuktan dolayı taş kesen kirli kar birikintisine göz ucuyla bakıp adımlarımı hızlandırdım.

Yere düşen adımlarımın geride bıraktığı sesler birdenbire silindi ve çevremde garip bir sessizlik uludu.

Bana ait olmayan bir ayak sesi daha vuku bulduğunda, o ses, ortamdaki sessizliğin içine yıldırım gibi düşerek ilerleyip o sessizliği parçalara böldü; göz bebeklerim, yelkovanın gürültülü bir adım atmasıyla birlikte incelerek dik vaziyetteki elips şeklini aldı.

"Sonunda baş başayız."

Tanıdık ses zihnimin zırhını delerek anıları harekete geçirdi; yelkovan hızla geriye doğru dönmeye başladığında ve yaşananlar zihnimin içinde bir dalga gibi yükseldiğinde, arkamdaki sesin sahibini tanıdığımı fark ettim.

Semih Çukuroğlu.

Elimdeki poşet yere düştü.

Poşetin içindeki ilaç kutusu yuvarlanmaya başladı.

18. HIZ VE YAS

COLOSSAL TRAİLER MUSİC, QUİET MOON

Neredeyse tıslamaya benzer bir ses çıkararak arkama doğru dönüp saldırı pozisyonu aldım ama o tam karşımda, elleri takım elbisesinin cebinde bana tekinsiz gözlerle bakarken, bir sonraki adımının ne olacağının meçhul olduğu her hâlinden belliydi.

"Ayağıma kadar geldin, öyle mi?" Sorum zamanı aşarak anıların içinde bir ateş gibi büyüyüp şimdiye ulaştı. Gözlerimde birikmiş öfkeyi gördü, kirpiklerime kadar sıçrayan zehirli alevlerle buluştu.

"Seni görmek istemediğim tek bir an dahi olmadı," dedi, bu cümlenin altında yatan her anlama kör, sağır ve dilsiz oldum; öfkem bir saman alevinden daha çok yanacaktı ama bir orman yangınına dönüşüp beni de kavurmayacaktı. "Bu karşılaşmayı uzun zamandır bekliyordum. Senin karşında olacağım ânı iple çektim."

"Ölmeye bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum," dedim hırıldar gibi.

"Gözlerinin içine ulaşan alevler beni yakmaz, bana zevk verir," diye fısıldayarak bana doğru bir adım daha atınca, damarlarımı asılan gücün yukarı tırmandığını, damarlarımı aşarak derimin üzerine yayıldığını hissettim.

Tam avucumu kaldırıyordum ki, "Yerinde olsam bunu yapmazdım, küçüğüm," dedi, sesi bir nefretin ne kadar büyük olabileceğinin kanıtı gibiydi; kalbim o nefretle ateşler içinde yanıyordu. "Neden yapmaman gerektiğini sormayacak mısın yoksa fevri davranıp bana saldıracak mısın?"

"Yalnız değilim," dedim sertçe.

"Ama Efken'le de değilsin," dedi alayla.

"Henüz benimle tanışmadığın çok belli. Efken'den tanrıdan korkuyor gibi korktuğun da öyle..."

Son cümle onu öfkelendirdi, bunu gördüm ama kaskatı duran yüzüne öfkesinin resmini çizmedi. Burun deliklerini genişleten bir nefes aldığında, bu nefesin ardından kuracağı cümlenin hayatımın orta yerine yeni bir karar taşıyacağını biliyordum.

"Arkana bak," dedi sadece, sesi tekinsiz değildi, arkama baktığım an bana saldırmayacağını sesinden anlamak mümkün olsa da tedirgin bir şekilde omzumun üzerinden arkama baktım.

Sezgi'nin bir timsah kuyruğunun çengel şeklini almış ucunda asılı olduğunu görünce göz bebeklerimdeki elips şişti, patlayacak gibi genişledi ve göz bebeklerimin içine Sezgi'nin yansıması çizildi.

Esmer bir Krokodil Kadını tam karşımda duruyor, arkasından yükselen kuyruğun ucuna arkadaşımı asmış bana bakıyordu. Yeşil saçları kısaydı, gözleri bir timsahınkinin aynısıydı. Tam ellerimi havaya kaldırıp ona zehrin tadını verecektim ki Krokodil Kadını adi bir gülümsemeyle kanca şeklini verdiği kuyruğunu sıklaştırdı ve kuyruğun arasında kendinden geçmiş şekilde baygın yatan Sezgi'nin belini sıkıştırdı. Bebeğin varlığını hatırlamak acıyla tıslayıp dişlerimi sıkmama neden oldu.

"Piç kurusu!" diye bağırarak Semih'e dönerken, gözlerim artık öyle kızıldı ki, kirpik diplerimden aşağıya kan rengi ışıklar süzülüyordu. "O hamile! Bırakacaksın onu!"

"Ona zarar vermek değil benim amacım. Seninle konuşmak istiyorum," dedi Semih. Biraz bile vicdan sahibi olmadığını gözlerindeki zalimlikten okudum. Sezgi'nin ne varlığı ne de hamile oluşu umurunda değildi.

"Ne yaptınız ona?" diye sorarken sesim titriyordu.

Krokodil Kadını, "Sadece küçük bir sakinleştirici," diye alay edince, omzumun üzerinden ona hayatının son gününü yaşadığını belli eden bir

bakış attım. Duraksadığını gördüm, korktuğunu gördüm, yine de arkadaşımı bırakmadığını gördüm.

"Senin o et çürüten kuyruğunu parçalara böleceğim," diye tısladım. "Senin zehrin benim zehrimin tesiri altına girdiğinde, o çirkin kuyruğun bir asit kazanına düşmüş gibi eriyecek, eriteceğim seni."

Semih, "Sakinleş," dediğinde gözlerim bu kez daha büyük bir öfkeyle ona çevrildi. Gözlerimde şu âna dek kimsenin gözlerinde görmediği kadar büyük bir düşmanlık gördü.

"Ne istediğini hemen söylemezsen Semih, seni de, şu arkamdaki yeşil pisliği de öldürürüm," dedim kesin bir şekilde. "Şimdi ya Sezgi'yi bırakırsınız ya da dediğim gibi olur. Senin karşında o gece baloda gördüğün kız yok."

"Bunun farkındayım. Büyümüşsün. Gözlerin bir başka bakıyor, kelimelerin bir başka sokuyor. Zehrin her yanına yayılmış. Güzelliğin de bundan payını almış."

Kendime birkaç saniye tanıdım, ardından derin bir nefesi ciğerlerime çekip, "Ne istiyorsun?" diye sordum, bu kez sesim daha sakindi. Oysa o sesin ardında, bu ruhun derinliklerinde, karşımdaki adamı paramparça etmek, öldürmek isteyen bir katil uyuyordu. Semih, o katilin etini dürttüğünün farkında dahi değildi.

"Seni korumak."

Bir kapının aralanmasıyla birlikte, Semih'in cümlesi zihnime dağları terk eden bir çığ misali hızla ilerledi ve o çığ, düşüncelerimi altına aldı. Öfkenin iplerini tek bir cümlesiyle parmak uçlarında tutuyormuş gibi hissettim; o öfkeyi içimde kuklaları oynatır gibi oynatarak güçlendirdi.

"Sen kimsin ki beni koruyacaksın?" diye sorduğumda, Semih bir an duraksadı. "Diyelim ki koruyabilecek vasıfta birisin, ben senin korumana mı muhtacım sanıyorsun?"

"Beni hafife alıyorsun."

"Sen benim için ağırlığı olmayan birisin. Hamile bir kadını bu hâle getirebilecek kadar iğrenç birisin. O gün Samuel'i öldürdüğüm gibi seni de öldürmeliydim ama korkak piçin teki olduğun için bana bu fırsatı sunmadan kaçıp gittin. Senin ölümün benim iki parmağımın ucunda. Ben kanımda seni ve senin gibi bin tanesini öldürebilecek bir zehirle yaşıyorum."

"Gövde gösterin bittiyse, beni dinle. Cadılar üç perşembe sonra sizin için gelecek. Senin için gelecek." Semih'in söyledikleri duraksamama neden oldu. "Sandığından daha güçlü gelecekler. Herkesi geride bırak, benimle gel. Cadıların seni affetmesini sağlayabilirim."

"Sen bunu nereden biliyorsun? O kurulla ilgin olduğu gibi, bununla da ilgin var, doğru."

"Ben her şeyi bilebilecek bir adamım," dediğinde, Sezgi'nin hafif bir mırıltı çıkardığını duydum. Korku, devrilen bir bardaktan boşalarak etrafı saran kaynar su gibi hızla içime yayıldığında, olduğum yerde bir adım geri gittim. Sezgi'yi o kadının elinden kurtarmam gerekiyordu. "Sana bir seçenek sunmaya geldim. Ne Ceyhun'un sevgilisine zararım dokunur ne de sana. Ben sadece bir ihtimalin daha olduğunu söylemek istedim."

"O ihtimali seçeceğime, onurlu bir şekilde ölürüm ama yine de senin yardımını istemem," dedim tükürür gibi. "Hamile bir kadına bir Krokodil'in et çürüten zehrinden verdirdin."

"O bir cadı, ne bebeği ne de kendisi o kadarlık bir uyuşturucudan etkilenmez," dedi Semih sabit bir sesle. "Düşün. Zaman az, birazdan kız kardeşlerin arabadan inip buraya gelecekler. Kardeşin de burada ve bildiğim kadarıyla hâlâ bir insan. Hislerim yalan söylemez. Bir insanı benim karşıma çıkaracak kadar çıldırmış olamazsın. O yüzden acele et ve bir karar ver."

"Sezgi'yi bırak," dedim sertçe.

"Sezgi'yi bıraktığım an bana saldıracaksın."

"Crystal ve Sapphire buraya geldiklerinde farklı bir şey mi olacak sanıyorsun? Üçe karşı ikisiniz."

"Ama elimizde hamile bir cadı tutuyoruz."

Bir anlık aydınlanmayla, "Zaten hamile olduğunu biliyordun," dedim. "Nereden biliyorsun?"

"Cadılar, yeni bir cenin, cadı olan annenin karnındaki varlığını ilan ettiği anda bunu bilir. Cadılar, hain ilan ettikleri Sezgi'nin hamile olduğunu biliyorlar. Seni de onu da onların elinden kurtarmak, affettirmek benim elimde. Ne bebek hasar görür, ne Sezgi ne de sen. Kardeşinin cadıların karşısında hiç şansı yok. O yüzden onu da korurum."

"Sezgi'yi bırak," diye fısıldadım ama bu fısıltı bir emirdi, eğer aklı varsa bu emre kulak verirdi, yoksa kan dökmek benim için kaçınılmaz bile değildi. Bana sadece kardeşimi, Sezgi'yi ve beni koruyacağını söyleyerek şart koşuyordu, diğer herkesi geride bırakmamı istiyordu.

Semih başıyla Krokodil'e bir işaret yapınca, Krokodil temkinli bir sesle, "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Sana onu bırak dedim," diye fısıldadı Semih, sesindeki tehdit Krokodil'i bir nedenden korkutmuş olacak ki, Krokodil kuyruğunun ucuna astığı bedeni yavaşça yere bıraktı. Sezgi'nin kan kırmızısı saçları soğuk zemine yayıldı, saçları yüzünü örttü ve Krokodil, tam yanımdan geçip kuyruğunu yerde sürükleyerek Semih'in yanına gidene dek bekledim.

O saniyeden sonra, beni hiç kimse, hiçbir kuvvet tutamazdı. Saçları yere yayılmış hamile arkadaşıma kısa bir bakış attım ve sabit bir sesle, "Ne zaman kendine gelir?" diye sordum, Krokodil sorunun muhatabı olduğunu biliyormuş gibi bana düşmanca bir bakış attı.

"On beş, yirmi dakika içinde uyanır. Ben bir cani değilim, cadı çocuğu da olsa bir bebeği katletmem, Mar Kadını," dedi yankılı çıkan sesiyle.

"Ama ben bir caniyim," dememi beklemeyen Krokodil bir an duraksayarak bana baktı. "Seni de yanındaki aşağılık herifi de keyifle katlederim."

Avuç içlerim yere indi, ardından kollarımı iki yana kanat gibi açtım ve kader çizgilerimin içinden dışarı boşalan enerjinin bir renk kazandığını fark ettim. Kızıl bir ışık birikintisi duman formunu alarak avuç içimden dışarı süzülürken başımın üzerinde oluşan kızıl pentagram, Semih'in dehşet içinde donup kalmasına neden oldu. Pentagramın ortasında bir yıldız değil, bir kar tanesi vardı ve kar tanesinin her bir kolunda semboller oluşuyordu.

Sembollerden biri ateşin sembolüydü; bu, zehrimin ateşten daha çok yakması içindi. Bir diğer sembolde su vardı, bu da zehrimin dilerse yükselerek okyanuslardan daha boğucu hâle gelebileceği anlamına geliyordu; bir sonraki sembol topraktı, bu benim hem dirilişi hem de ölümü getirdiğimin habercisiydi ve bir diğeri olan hava sembolü hepsinin aksine sadece şifa anlamını taşıyordu; nefes olabileceğimin kanıtıydı. Ya da belki de nefes değil, içine çektiği sülfür olur, ona cehennemin nasıl koktuğunu gösterirdim.

"Ben senin düşmanın değilim," dedi Semih başımın üzerindeki pentagrama dehşet içinde bakarken.

"Ama ben senin düşmanınım," dedim keskin, çift çıkan, ölüm habercisi bir sesle.

Semih'in tam önünde duran Kenneth gibi bir Krokodil olan kadının gözlerinin bir timsahınkine dönüştüğünü gördüm, seri hareket eden göz bebeklerine bakarken dudaklarımda yamuk bir tebessüm belirdi.

"Senin için Samu'nun ölümünü cadılardan sakladım. Senin nasıl düşmanın olabilirim?" diye sorarken gözlerine yerleşen ifade beni tiksindirdi.

"Senin sakladığın şeyi ben cadılara kendim söyledim."

"Seni affettirebilirim!"

"Af dileyen kim? Affedilmek isteyen kim?" diye kükrememle, başımın üzerinde büyüttüğüm pentagram büyük bir şiddetle fırladı, iki tuğla binanın duvarları arasında sekerek, kızıl bir kuyruklu yıldız gibi iz bırakarak ilerledi. Krokodil, pentagramın hedefi olup pentagram tarafından vurulduğunda, Semih bir adım geri giderek dehşet içinde bana bakakaldı.

Semih'in gözlerinde kendi yansımamı görecek kadar keskinleşen bakışlarım, pentagramın çarptığı Krokodil'e çevrildiğinde, Semih'in bir adım geri gittiğini fark ettim ama umursamadım. Krokodil'in kuyruğu iki parçaya bölünmüştü, yüzü kan revan içindeydi ve sırtı tuğla duvarlardan birine mıhlanmıştı.

Pentagramın kolları Krokodil'i esir almıştı, avuç içlerimde bir kuklanın iplerini tutuyor gibi pentagramın görünmez bağlarını tuttum ve devamlı olarak pentagramın Krokodil'in sırtına çarpmasını sağladım. Her çarpmada, Krokodil'in kemiklerinden yeni birinin kırıldığına dair bir çatırtı sesi yükseliyordu. Birileri bizi görebilirdi, bir insan bunlara şahit olabilirdi ama öfkem öyle deli bir körükle yangına dönüşmüştü ki, tüm ihtimallerin canı cehennemeydi. Krokodil'in cesedini tanınmaz hâle getirene dek durmayacaktım.

Semih, "Beni dinle," derken Krokodil'in acıdan sesini dahi çıkaramayacak hâlde olması umurunda değildi. Hoş, bu sarı piç kurusunun hiçbir şeyi umursamadığı, karnında bebek olan bir kadını esir alışından belliydi. Öfkeli gözlerim en nihayetinde ona çevrildiğinde, avuçlarımı

son kez ileri doğru ittim ve bu, Krokodil'in boğazından dehşet verici bir hırıltıyla birlikte son nefesini de dışarı taşıdı. Krokodil'in paramparça olan bedeni yere yığıldığında bile pentagram onun cesedinin peşini bırakmadan cesedi zemine çarpmaya devam etti.

"Sıra sende," diye fısıldayarak ona doğru döndüm. Semih'in gözlerinde korkunun emarelerine rastlamadım, oysa korkağın teki olduğu su katılmaz bir gerçekti.

"Beni öldürdüğünde eline bir şey geçmeyecek," dedi Semih, sesindeki kesinlik beni daha da öfkelendirdi. Bir şekilde onu öldürmeyeceğime inanıyor gibi duruyordu. "Arkadaşların geliyor," dedi kısa süren sessizliğe kulağını vererek. "Erkek kardeşin aralarındayken ve bu kadar savunmasızken, benimle savaşmazsın. Savaşı şehre taşırım, tüm insanlar buna şahit olur ve inan bana güzeller güzeli yılan, insanoğlu diğer ırkların tamamından daha tehlikelidir."

"Tek bir adım bile atamayacağın kadar çok zehri içine bıraktığımda da bunları söyleyebilecek misin merak ediyorum doğrusu."

"Yapabileceğini biliyorum, bundan yana şüphem yok ama kardeşin bir insan, en azından şu an bir insanmış gibi duruyor. Hâl böyleyken onu böyle bir şeyin içinde bırakmazsın." Parmağını kaldırıp bir süre sessizliğe kulak verdi. "Onun insan adımlarının sesini duyuyorum."

Tam saldırmak için hazırlanacakken bir çöl kumu etrafı sardı ve Crystal'in geldiğini fark ederek, "Hayır!" diye bağırdım, bağırmadım, resmen emrettim ama çöl kumu çoktan etrafımızı sarıp odağımı kaybetmeme neden olmuştu bile. "Siktir!"

Yangın merdivenlerinden yukarı doğru koşmaya başlayan kurdu gördüğümde, bu çöl kumuyla kaplı sisin onun dönüşüm geçirmesi için yeterli zamanı ona verdiğini anladım. Yere yayılan takım elbisesinin parçalanmış kumaşlarını gördüğümde öfkeden deliye dönmek üzereydim.

Sisin içinden panikle bana doğru koşan Crystal'i gördüm ama aldırış etmeden yanından sıyrılıp geçerken, "Sezgi'yi arabaya götür!" diye bağırdım.

"Ona ne oldu?" diye bağırıyordu Crystal, sesindeki korku tüm sokağı kuşatmıştı. Şansımız varsa birileri etrafa toplanıp olanlara tanıdıklık etmezdi, şansımız yoksa bir de insanları karşımıza almak zorunda kalırdık.

Sapphire ve Yaren'e çarparak yangın merdivenlerine yöneldim ama kurt çoktan tuğla binanın yüksek çatısına atlayarak gözden kaybolmuştu bile. Miraç'ın yangın merdivenlerinin demir kapısından yukarı atladığını gördüğümde öfkem birden paniğe dönüştü ve "Miraç!" diye bağırdım. "Dur! Nereye gidiyorsun?"

Tam da o an, kelimeler dudaklarımda sona ermemişken yüzüme soğuk bir rüzgâr çarptı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, göz bebeklerim tüm harelerimi kaplayacak şekilde genişledi; erkek kardeşimin ışığı bile arkasında bırakacak hızla, göz açıp kapayıncaya dek yangın merdivenlerinin sonuna kadar koştuğunu gördüm.

Hız.

Bu hız, normal bir hız değildi.

Miraç tuğla binanın çatısına bakarken, "Abla, kaçmış," dedi sakince.

"Miraç," diye fısıldadım. "Hemen in oradan."

Hızını görmüştüm. Bu doğal bir hız değildi. Ses kadar, ışık kadar hızlı koştuğunu görmüştüm. Bu sadece bir sanrı mıydı? Kafamdan uydurduğum bir şey miydi? İçimden bir ses buna şiddetle karşı çıkıyor, bu hızın tam da babamın bahsettiği şey olduğunu söylüyordu.

Miraç, aşağı inip Sezgi'yi kucakladığında, Sezgi'nin kızıl saçlarını geriye çekerek solgun yüzüne baktım. Teni buz gibiydi ama nefes alıp verirken inip kalkan göğüs kafesi her şeyin yolunda olduğunu fısıldıyordu.

"Onu bir doktora götürmeliyiz," dedi Yaren, korkudan olduğu yere sindiğini o an fark ettim. "O hamile, bebeğe bir şey olmuş olabilir."

"O bir insan değil, bir insan doktoru onu kontrol ettiğinde bebekteki ve ondaki farklılığı anlar. Üstelik doktora ne diyeceğiz, bir tür Krokodil tarafından zehirlendiğini mi?" diye sordum sertçe. "Titremeyi bırak." Miraç'a döndüm ve "Onu hemen arabaya götür," dedim.

Miraç başını sallayarak Sezgi'yi götürürken, Sapphire ve Crystal yanımda kaldı, Yaren de Miraç'ın arkasından gitmişti. Yerde yuvarlanan vitamin kutusunu izledim, ardından gözlerimi cesede çevirip, "Zehir etkisini on, on beş dakika içinde kaybedecekmiş," diye mırıldanarak yerde yatan Krokodil cesedini işaret ettim. "Bu pisliği yere sermeden önce söyledi. Sezgi kendine gelecek."

"Hamile bir cadı için zararlı değil mi?" diye sordu Crystal.

"Hamile olduğunu biliyorlardı. Bir sıkıntı çıkmayacakmış."

Crystal'in gözlerinden geçen gölgeleri gördüm. "Nasıl bilebilirler?" diye sorarken sesindeki gerginlik kanıma işlemişti.

"Cadılar arasında yayılan bir dedikoduymuş. Birbirlerini hissediyorlarmış, bebek haberini alıyorlarmış falan. Bu demek oluyor ki Semih kaçmaktan vazgeçip cadıların yanındaki yerini aldı."

"Alçak," diye fısıldadı Sapphire.

"Hemen gidelim buradan," diyerek Sapphire'ın omzuna dokunup onu ileri doğru yürüttüm. "İnsanlar etrafımıza toplanmamalı. Zaten çoğu insanın kafasında soru işaretleri oluşmaya başlamış bile."

"Dedikodular, değil mi?" diye sordu Crystal keskin bakışlarını etrafta gezdirmeye devam ederek. "Ben de deneme kabinindeyken yan kabindeki kızın telefonla konuştuklarını duydum. Dalga geçiyorlar, inanmıyorlar ama bir yanları da şu kurt konusunu eşeliyor. Efken ve tayfası bir balıkçı tarafından görülmüş."

"İnsanlar komplo teorilerine bayılır. O yüzden dalga geçseler de aralarında bunu konuşmaya devam edecekler, içten içe inanmaya da başlayacaklar çünkü bu tür korkunç şeylerin düşüncesi insanlara haz verir," dedim.

"Cesedi ne yapacağız?" diye sordu Sapphire, sesi tedirgindi. "İnsanlar bu sıra dışı cesedi bulduğunda dedikodular daha da alevlenmeyecek mi?"

"Cesetten kurtulacağım," dedim kendimden emin bir sesle. Zihnimin gerilerindeki dikenli sarmaşıkların sardığı duvara uzanan Medusa'nın zehirli saçları, sarmaşıklara takılarak yere süzülmüştü ve zehirli bakışları düşüncelerimde dolaşıyordu. Dudaklarında muzip bir tebessüm vardı, gözleri güçlü bakıyordu ve tıpkı ona dönüşüyor olmamdan gurur duyuyordu.

Krokodil cesedine doğru yürürken artık dönüştüğüm kişinin kim olduğu, neler yapabileceği umurumda değildi. Tek umursadığım, yapabiliyor olmaktı. Avucumun içinden sis gibi yükselen kara is lekeleri kırmızıya döndüğünde yere çökmüştüm, yukarı doğru açtığım avucuma bakarken kırmızı is lekelerinin yavaşça sıcak kıvılcımlara dönüştüğünü gördüm. Daha sonra avucumun içinde zehrimle var olan bir ateş yandı ve bu ateşin cehennem ateşinden sonraki en kuvvetli ateş olduğu bilin-

ciyle avucumu Krokodil'e sürttüm. Saniyeler içinde alevlere teslim olan cesedin bir asit gibi eriyişini izlerken yüzümde bomboş, ruhsuz bir ifade vardı.

Daha sonra doğruldum, ateşim onu külünü bile bırakmayacak şekilde tüketip yok ederek sönerken sokağın çıkışına yürümeye başladım.

Arabaya döndüğümde Sezgi yavaşça kendine gelmeye başlamıştı. Yol boyunca öfke içimde bir kalp gibi attı ama atan öfke benim kalbim değildi. Öfke, terk edilmiş bir evde hâlâ yanmaya devam eden bir lamba gibi, beni terk eden vicdanımın olduğu yerde kalp olmuş atıyordu.

Sezgi, "Lütfen," dediğinde gözlerim dikiz aynasından onu kavradı. "Bu olanlardan Ceyhun'a bahsetme."

"Bu saklayabileceğimiz bir şey değil, Sezgi."

"Güvende olmadığımı düşünecek."

"Çünkü güvende değilsin. Ama seni öylece yollayamam, bunu bugün anladım. Cadılar sadece benim değil, senin de peşine düşecek. Bu durumda en sağlıklısı yanımızda olman. Seni bunlara bulaştırmak zorunda kaldığım için beni affet. Bugün bunlar yaşandığı için, sırf kafanız dağılır umuduyla çıktığım bu yolda sana zarar geldiği için özür dilerim."

"Senin bir suçun yok," diyerek doğrulmaya kalktığında, Sapphire, Sezgi'nin saçlarına dokunarak yavaşça okşadı ve aslında bunu yaparken onu durdurmuş oldu. Sezgi yüzünü buruşturdu, elini karnına koyarken, "İyiyim," dedi. "Zehir büyük oranda dışarı çıktı. Bir terslik yok."

Patika yola girdiğimizde tüm olanları nasıl açıklayacağım konusunda bir fikrim yoktu. Efken öfkelenecekti, Ceyhun öfkelenecekti, İbrahim öfkelenecekti. Kendimi, Sezgi'yi, kız kardeşlerimi, erkek kardeşimi ve Yaren'i öylece tehlikeye götürmüştüm. Bunun olacağını ön göremezdim fakat zaten ensemizde kara bir gölge dolaşıyorken, bu kadar rahat davranmamalıydım. Bizim normal insanlar gibi geçirebileceğimiz tek bir günümüz bile yoktu. Ve ben, bunu yeni anlıyordum. Biz artık tamamen soyutlanmak zorundaydık.

Karlı arazide ilerleyen cipin içinde sessizlik vardı. Az ileride, üstsüz, altlarında yalnızca parçalanmış kot pantolonlar olan bir grup oğlan güreş tutuyor, şakalaşıyorlardı. Hiçbiriyle tanışma fırsatım olmasa da isimleri hafızama yerleşmişti. Kurt sürüsü, arabayı gördüğünde bizden

tarafta asılı kalan bakışlarındaki sorgu beni duraksattı. Sanki bir şeyler olduğunu fark etmiş gibi donup kalmışlar, gözlerini cipe dikmişlerdi.

Evet, bir şey olmuştu ve bunu nasıl açıklayacağım konusunda tek bir fikrim dahi yoktu. Vicdanım suçlu hissediyordu, kalbim suçlu hissediyordu, zihnim suçlu hissediyordu ve düşüncelerim suçlayıcı cümlelerle doluydu; içimde bir fırtına olsa da yüzümde sabit bir ifadeyle arabayı sürmeye devam ettim.

Akşamın çöktüğünü koyu renge bulanan gökyüzünden anlamak mümkün değildi çünkü gökyüzü her zaman solgun, gri ve sönüktü. Ama yıldızlar öyle bir parlamaya başlamıştı ki, sanırım akşam saatleri çoktan aramıza sızmıştı. Verandanın basamakları yerine, korkuluklardan aşağı atlayan adamı gördüğümde, Gümüş Pençelerin ne kadar hissiyatı kuvvetli olduklarını anladım.

Bir şey yolunda değildi ve başta Alfaları olmak üzere, hepsi bunun farkındaydı.

Efken'in çıplak adımlarla bize doğru koştuğunu gördüm, rüzgâr kadar hızlı olsa da Miraç kadar hızlı değildi. Cipin ön kaputuna ellerini koymasıyla frene basmam bir oldu ama arabayı durduran fren olmadı, Efken'in güçlü ellerinin baskısıydı bizi durduran.

Uçurum mavisi gözlerinde şimşeklerin alevler gibi patladığını gördüm, bir kurt o gözlerde uludu, bir şimşek o gözlerde çaktı, bir yıldızım o gözlerden düştü. Aracın kapısını açıp dışarı çıktığım anda beni kavrayan eller önce göğsüne bastı, ardından büyük avuçlar yüzümü kavradı ve parmakları tenime dua gibi işlerken gözlerimin içine endişeyle baktı.

"İyisin," dedi, sanki diğer her şey karanlığın içinde kaybolabilirdi ama benim iyi olmam ona yeterdi.

Gözlerinin içine bakarken verecek bir cevabımın olmadığını fark ettim. Burnumun dikine gitmiştim, iyi bir şey yapmaya çalışırken başımıza belayı getirmiştim ama bunun tüm sonuçları kötü olacak değildi. Cadıların ne zaman bizim için geleceğini de öğrenmiştim.

"İyiyiz," diyerek araçtan inen Sezgi'ydi. Birkaç sarsak adımla Ceyhun'a ilerledi, Ceyhun'un kollarının arasına girdi. İbrahim, koruluğun içinden koşarak çıktığında o da tıpkı diğer ikisi gibi bize doğru geliyordu.

Ceyhun, "Neler oldu?" diye sorarken sesinde öfke vardı. "Sezgi'ye bir şey mi yaptılar?"

"Ceyhun, ben iyiyim," dedi Sezgi ama Ceyhun buna aldırış etmedi. Ceyhun'un bakışlarının bana çevrildiğini, sorgu dolu gözlerin yüzüme mıhlandığını fark ettim.

"Karşıma beklenmedik biri çıktı," dedim durgun bir sesle. Efken, yüzüme dağılan saçları geri iterken gözlerime bakıyordu. "Siz nasıl anladınız?"

"Anlamamak imkânsız, getirdiğiniz enerji çok karanlık. Gümüş Pençelerin tamamı bir sorun olduğunu hissetti," dedi Efken. "Ne oldu, Mahi? Kim çıktı karşına?"

"Semih," dediğimde Efken'in yüzündeki kan çekildi.

Göz bebeklerine yerleşen düşmanlığı gördüm, artık o kara göz bebeklerinde gördüğüm benim yansımam değildi; öfkenin gölgeleriydi.

"Yanında bir Krokodil Kadını vardı," diye devam ettim cümleme. "Eczaneden çıkmıştım, Sezgi'nin arkasına takıldım ve Krokodil onu bayılttı. Semih'le karşı karşıya geldim."

"Bir yaratık Sezgi'yi mi bayılttı?" diye sordu Ceyhun dehşet içinde. "Kenneth gibi birinden mi bahsediyorsun? Bir et çürütenden?" Ceyhun, Sezgi'yi bağrına basarken, "Bebek?" diye sordu bu kez daha büyük bir korkuyla. "O şey bebeğe zarar verdiyse? Sezgi, acele et, hemen bir hastaneye gitmeliyiz!"

"Saçmalama, benim hiçbir değerim bir insanınkiyle aynı değil. Hastanedeki herkes bendeki garipliği anlar, Ceyhun," dedi. "Kan değerlerim de farklı, iyileşme sürecim de farklı, karnımdaki bebek de farklı..."

"Gitmene izin vermemeliydim!" diye bağırdı Ceyhun öfke dolu bir sesle. "Böyle bir tehlike olduğunu bile bile gitmemeliydin."

"Ceyhun," dedi Efken uyarıcı bir tonla. "Sesini kes. Bir şey olmadı. Sağ salim buradalar."

"Hamile olan Mahinev değil, Sezgi!" dedi Ceyhun, yeni hedefi Efken'di ve Efken, Ceyhun'un kurduğu cümleyle eş zamanlı olarak yüzünde cehennemden aldığı bir ifadeyle Ceyhun'a doğru döndü.

"Farkında mısın bilmiyorum ama Sezgi'yi korumuş ki Sezgi burada tek parça duruyor," dedi Efken, yakıcı sesi cehennemden bile sıcaktı.

"Kavga etmeyi kesin," diyerek araya girdim. "Her şey benim suçumdu, bunu kabul ediyorum. Normal insanlar gibi geçirecek bir günümüz olsun istemiştim, sonuçlarının bu olacağını tahmin edemedim."

"Cadılar olsa neyse, Sezgi ile alakası olmayan biri Sezgi'ye saldırıyor. Tabii ki de her şey senin suçun," dedi Ceyhun sertçe, saldırganlığı ona boş boş bakmama neden oldu. "Bir Krokodil ona saldırırken sen neredeydin?"

"Onunla konuşurken sesinin tonunu ayarlamazsan, hayatını sikerim senin," dedi Efken, Efken'in sesi Ceyhun'un öfke tohumları saçan sesinin aksine çok sakin olsa da çok daha tehlikeli gelmişti kulağıma.

"Ceyhun, saçmalıyorsun. Cadılar benim de peşimde ve Semih onlarla iş birliği içinde," dedi Sezgi elini Ceyhun'un göğsüne koyup onu yavaşça uzaklaştırmaya çalışarak. "Mahinev'i neyle itham ettiğinin farkında mısın? Hiçbir suçu yok. Semih hepimizin düşmanı ve cadıların yanında. Cadıların tamamı hain olduğumu düşünüyor. Çünkü hiçbiri Samuel'in bana ihanet ettiğini bilmiyor. Bunun suçlusu Mahinev değil. Karşındaki kadın beni kurtardı. Onunla böyle konuşamazsın."

Ceyhun, duydukları karşısında bir süre sustu. Başını önüne eğerken, kollarını Sezgi'ye daha sıkı sararak mahcup bir sesle, "Özür dilerim, Mahinev," dedi. "Nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyorsun, değil mi? Çok korktum. Kendimi yeterince işe yaramaz hissediyorum, bir işe yaramadığımı düşünüyorum ve üzerine bir de bu olunca... Ben... Özür dilerim."

"Ceyhun, saçmalama. Seni anlıyorum ve özürlük bir durum yok. Siz benim kardeşimsiniz," dediğimde, Ceyhun mahcup gözlerini kaldırıp bana baktı. "Ve işe yaramaz değilsin. O Kelle Yiyenlerle nasıl savaştığını gördüm. Sen bir insan olduğun için kendini yetersiz hissediyorsan diye söylüyorum, bil ki o Kelle Yiyenlerle biz elimizde ekstra gücümüz varken bile zor başa çıktık."

Ceyhun, "Seni kırdım, değil mi?" diye sorarken tamamen utanmış görünüyordu.

"Hayır. Sadece bir baba olarak vermen gereken tepkiyi verdin. Benim babam da böyle bir tepki verirdi," diye fısıldadım buruk bir şekilde gülümserken.

Yaren, "Biz arabadaydık," dediğinde İbrahim ile konuştuğunu fark ettim. İbrahim, Yaren'in geceden karanlık saçlarını düzeltirken gözlerindeki korkuyu saklamadan, tüm ilgisini Yaren'e vererek onu izliyordu. "Sonra birdenbire Crystal ve Sapphire bir enerji hissettiler. Gittiğimizde

Semih çoktan kaçmıştı. Mahinev o yaratığı öldürmüştü. Her şey çok... Çok garipti."

"Semih'i öldürmeliydim," diye mırıldandım, Efken'in bakışları tekrar beni odağına aldı ama gözlerimi kaldırıp ona bakmadım. "Fırsatım varken onu öldürmeliydim. Elimden kaçırdım. Ama elime bir koz bırakacaktı." Gözlerimi kaldırıp Efken'e bakarken o gözlerle göreceğim şeylerden korkuyordum ama sandıklarımı görmedim. "Cadıların ne zaman saldıracaklarını biliyorum, Efken."

Efken, gözlerimin içine baktı ve zaman tam ortamıza devrildi.

Soluduğumuz havaya zehir karışmış gibi bir süre birbirimize bakarken zaman hızlandı. Hızlanan zaman bizi önce evin salonuna, sonra yatak odasına taşıdı. Sanki hızla dönen yelkovanın önünde durmuş, akrepten yavaşça sızan zehrin çizdiği anları izliyordum. Zamanın hem içindeydim hem de bir izleyici gibi dışında.

Yatağın ucunda oturmuş karşımdaki aynada duran yansımamı izlerken yelkovan bir kez daha akrebin üzerinden geçti. Üç haftalık süreç dudaklarımdan döküldüğünde yaşanan gerginliği hatırladım. Zaman hızla kayarak bizi bu âna dek getirse de sanki hepimiz cadıların geleceği günü onlara söylediğim anda kalmıştık.

Mustafa Baba, zorla da olsa yerinden kalkıp kurtların arasına karışmıştı, Ulaş'ın arbaletinin ucu yanan oklarla dolmuştu, İbrahim elinde hançerle verandanın basamağına oturup hançerin motiflerini izlerken birdenbire akıl kapanı yaratacak bir kahkaha koyuvermişti. Şimdiyse buradaydım, karanlık odada oturmuş kendi yansımamı izlerken üç haftalık sürece neleri sığdırabileceğimizi düşünüyordum.

"Üç Perşembe sonra," diye mırıldanmıştım Efken'in gözleri gözlerimi esareti altına aldığında. "Bizim için gelecekler."

Zaman yeniden kartlarını dağıttı ve içinde karanlık bir kuşatma altında olduğum odanın kapısı açıldı.

Efken'in yere düşmeye başlayan adımları bana güven verdi. Ama ruhum hâlâ yolunu kaybetmiş gibi içimde hiç bilmediği sokaklara dalıyor, karanlık tüm koyuluğuyla düşüncelerimin üzerini örtüyordu.

"Yemek yemeyecek misin?" Sorusu odaya karanlık kadar koyu bir kıvamla dağıldığında kafamı kaldırıp ona doğru baktım.

Bir adım daha attı.

"Hâlâ bugün olanları mı düşünüyorsun?"

Her bir adımında karanlık çoğaldı, etrafı sardı ve Efken tam önümde durup çenemi tutarak kafamı kaldırdığında gözlerimiz yeniden iki farklı yangının buluşup cehennemi yarattığı gibi birbirlerine karışarak cehenneme dönüştü.

"Bugün elime Semih'e haddini bildirmek için bir fırsat geçti, o fırsatı kullanamadım." İçimdeki sıkıntı gitgide büyürken gözlerimi aynaya çevirdim. "Onu yok edemedim."

"Elinden kaçması senin hatan değil." Parmaklarının arasında duran çenemi okşarken tekrar ona bakmamı sağladı. "Önümüzde üç haftalık bir süreç var. Hiç değilse artık ne kadar zamanımız olduğunu biliyoruz."

"Güçlülermiş."

"Biz de güçlüyüz," dedi. "O kadar güçlüyüz ki, benimkini kontrol altına almak zorunda kaldık."

"Şimdiden bu kadar güçlülerse, Nemesis'i öğrendiklerinde ne olacağını tahmin ediyorsun, değil mi?" Ona boynumu büken bir umutsuzlukla baktım ama onun gözlerine ne umutsuzluk uğradı ne de endişe. "Üstelik Semih'in yanında bir Krokodil vardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Sadece cadılar yok," diyerek ne söylemeye çalıştığımı anladığını gösterdi. "Geçen sefer de sadece Manbel yoktu. Bir sürü faklı tür vardı."

"Ak Cambazlar tehlikeliydi. Ruh Öğütenler de vardı." Başımı sallarken, "Ya geçen seferki savaşın bedelini ödetmek için cadılarla birleşirlerse?" diye sordum. "Semih'in yanında bir Krokodil olduğuna göre, tıpkı Axel gibi bir Guqula da olabilir."

Bu ihtimal ortamızda asılı duran bir gerçeğe dönüşmeden önce bir çaresine bakmalıydık. Nemesis'i özgür bırakmak nelere mâl olurdu? Eğer Efken'in gücü yine savruk ama sonsuz derecede hacim kazanırsa, savaşın akıbeti değişir miydi? Efken, İbrahim ve diğerlerini yok edecek kadar büyük bir enerji açığa çıkaracağını fark ettiğinde, kendi gücüne karşı bir korku beslemişti. Kabul etsin ya da etmesin, Nemesis onu da endişelendiriyordu. Peki ya bu karmaşada Nemesis'in tamamına ihtiyaç duyarsak ne olacaktı? Her halükârda birçok kayıp verebilirdik ama eminim bu kayıpların nedeni kendi gücü olsun istemezdi.

"İşler içinden çıkılmayacak duruma gelirse, Nemesis'in korumasını kaldıracağım." Cümlesi zamanı deşti, bir bıçak oldu ve zamanın karın boşluğundan içeri daldı; yere bir damla kan düştüğünde gözlerimiz birbirine tutundu.

Sadece, "Hayır," diye reddettim, bu reddediş zamanın kanının yerde kurumasıyla birlikte yelkovanın hızla dönmeye başlamasına neden oldu ve gözlerimi yeniden açtığımda üç gün sonrasındaydım.

Daha fazla müttefike ihtiyacımız olduğunun farkındaydık, arkada kalan üç gün yanımıza birilerini çekip çekemeyeceğimiz konusunda gelgitler yaşayarak geçti.

Salı akşamı tüm Gümüş Pençe sürüsünü içine alacak kadar büyük olan ahşap evin inşaatı bitmişti. Sezgi ve Ceyhun evlerine neredeyse hiç dönmediler, Sezgi'nin ve bebeğin iyiliği için yanımızda olmalarının en doğru karar olduğunu düşünüyorlardı.

Bu üç gün içinde Miraç'la daha fazla antrenman yaptık ama ne ben ne de o, onu neye hazırladığımı bilmiyorduk. Miraç'ın koşma yeteneğini keşfetmek için her seferinde daha fazla mesafe vererek koşular yapmasını istiyordum. Çoğunlukla normal bir insanın hızıyla koşuyor, o gün onda gördüğümün tam tersi hemen yoruluyordu ama bazen hızı birdenbire artıyordu, ışık kadar hızlı olmasa da bir insan için oldukça garip bir hızdı.

Tüm bunlar olurken, Efken ve Manbel de Yaren'in eğitimiyle ilgileniyorlardı. Yaren, Manbel'in etrafta olmasıyla ilgili sorunu çözmüş gibi dursa da Manbel'e karşı hâlâ mesafeliydi, onun söylediği her şeyi görmezden geliyordu ama abisinin uyarılarıyla Manbel'in de istediklerini yapıyordu.

Yaren için ilk eğitim, koordinasyonunu geliştirmekti. Başta çok ağır olmayan eğitim, üçüncü günün sonunda birdenbire ağırlaşmıştı ve her gün şafak güne beyazı armağan ederken koşarak başladığı antrenmanına, sıçrayışlarını ve yumruklarını geliştirerek devam ediyordu. Ağırlık kaldırmasını Manbel istemişti, bacaklarının güçlenmesi gerektiğini söylediğinde Yaren ona küçümseyen bir bakış atmıştı ama Manbel onun bileklerine çok da büyük olmayan birer taş parçası bağladığında ve Yaren o yükle hareket edemediğinde, bu kez onu küçümseyen bakışları takınan kişi Manbel olmuştu.

Pentagram üzerinde daha fazla çalıştım. Kar Ormanı'nın çaprazında kalan Kar Mezarlığı, çalışmalarım için oldukça uygun bir yerdi. Önü boş bir araziye açılıyordu ve insanların tercih etmediği bir yolun kenarında kalıyordu. Bu yüzden yarattığım dev pentagramları kimse görmüyordu ve ben de rahat rahat üzerlerinde çalışabiliyordum. Pentagramlarla olan çalışmam, genelde Miraç'ın ağlayarak eve kaçtığı zamanlarda oluyordu. Çok fazla koştuğu için adalelerinin yırtıldığını söyleyerek bir çocuk gibi benden kaçması, Efken'in onunla daha fazla alay etmesine neden olmuştu ama Miraç öyle çok yorulmuştu ki Efken'i bile umursamaz olmuştu.

Kar Ormanı, sürünün çalışması için oldukça büyük bir alan olsa da Mustafa Baba sık sık burada kalamadığından çocukları kendi evinin yakınlarındaki Düş Kapanı Ormanı'nda hazırlıyordu. Bir koçun bir boksörü hazırladığı gibi özenle, bir turnuvaya çıkacaklarmış, müsabakalarına az kalmış gibi onları ilmek ilmek işleyerek eğitiyordu.

Üçüncü günün gecesi, Hatem, Ölüm Bataklığı'na düştüğü için üstü başı çamur içinde, bir kurt formunda dönmüştü eve. Efken, hortumu dışarı uzatıp onu buz gibi suyla yıkarken nasıl uluduğunu hatırlıyordum.

Tüm bunlar olurken Kenneth daha fazla Krokodil ile anlaşma yapmak için Zehir Vadisi'ne doğru yola çıkmıştı. Axel, her ihtimale karşı yanımızdaydı, artık Crystal'in onları götürdüğü evde değil, üçüncü gün tamamlanan sürü için tasarlanmış ahşap evin zemin katında kalıyordu.

Ulaş arka planda hem Luxury hem de Sanat Atölyesi'nin toparlanmasıyla ilgilenmeye kaldığı yerden devam ediyor, hepimiz yataklara çekildiğimizde kalan son birkaç saatini, şafak beyazlığı gelene dek dışarıda arbaletiyle çalışarak geçiriyordu.

Beşinci güne dayandığımızda Kenneth yanında bir grup Krokodil ile Kar Ormanı'nı aşıp eve gelmişti. Axel'in haber uçurduğu küçük bir Guqula grubu da bizim için yola koyulmuştu, birkaç gün içinde gelecekleri kesindi. Gümüş Pençeler, onlar için yapılmış ahşap evi birden ortaya çıkan Krokodil klanıyla paylaşacak olmaktan pek de memnun olmasalar da başka çare yoktu. Bir arada olmak zorundaydık.

Dağıldığımız an, onlar için yenildiğimiz an demekti.

Beşinci günün gecesi, Miraç bir atakla hızına hız kattı. Bu hızın özünde ne vardı bilmiyordum ama o gece, Miraç hızla ormanın diğer

ucuna gidip, zikzaklar çizerek yanımıza döndüğünde gidişinin üzerinden yalnızca kırk saniye geçmişti. Oysa bir kurt bile bu mesafeyi en erken iki dakikada tamamlayabilirdi. Bu, Miraç'ın bir Gümüş Pençe'den üç kat daha hızlı olduğu anlamına geliyordu.

O gece, verandanın ahşap basamaklarına oturmuş erkek kardeşimin özünde neyin saklandığını düşünürken, sonunda gücünü toplayan Sezgi'nin, Kar Ormanı'nın girişindeki ağaçlara her dokunduğunda ağaçlar arasında oluşan turuncu ışıltılı bağları izliyordum. Bir tür kalkan üzerinde çalışıyordu, bu kalkan daha çok dövüş ânında işimize yarayacak bir kalkandı; zırh görevi görebileceğini söylemişti. Avuç içlerinden ağaçların köklerine akan turuncu enerjiyi görüyordum, daha sonra o enerji turuncu, ışıltılı bir halata dönüşerek ağacın gövdesini sarıyor ve diğer ağaca doğru gidiyordu. Ona kendini yormaması gerektiğini söylesem de beni dinlememişti.

Crystal, hemen yanımdaki boşluğa çöküp, topuklu çizmelerinin topuklarıyla karları eşelerken, "Sezgi hırslanmış," diye mırıldandı.

"Kendini yormasa keşke."

Crystal derin bir nefes alıp, "Erkek kardeşindeki hızın nedenini anlayabildin mi peki?" diye sordu, konunun birdenbire Miraç'a çevrilmesi durgun gözlerimin ona dönmesine neden oldu.

"Hayır. Mustafa Baba dün gece onu önüne oturttu, bir süre inceledi, bir şeyler düşündü ve birkaç kitap karıştırdı ama sonuç değişmedi. Miraç, hâlâ koca bir belirsizlik. Babam önüme birkaç parça koyuyor ve o parçaları birleştirip sonuca ulaşmamı bekliyor. Bu yorucu."

"Hızı lehimize bir silah olsa da onu bu kadar güçlü bir kafilenin önüne çıkarmak delilik olabilir," dedi Crystal endişeli bir sesle.

"Yaren'i ve onu saklayabileceğimiz bir yer olsaydı, bunu yapardım ama Manbel, tüylerinin bir işe yaramayacağını söyledi. Sanırım artık tüyden muskaları küle dönüyor, tutmuyormuş. Bunu kadimlerin yaptığına emin."

"Yaren bir demonun kızı, öyle ya da böyle, zorluklarla mücadele etmek zorunda kaldığında bir bomba gibi infilak edip esas kimliğine bürünecektir. Ama Miraç... O tam bir muamma," dedi Crystal. "Zarar görmesini istemiyorum."

Şaşırmadım, gözlerimde herhangi bir sorgu bile oluşmadı çünkü artık bir yanım bu gerçeği kabul etmişti. Crystal, erkek kardeşimden etkileniyordu. Belki etkilenmekten de ötesindeydi, onu beğenmekten öteye geçmişti; ondan hoşlanıyordu.

"Ne zamandan beri?" diye sordum sadece. "Sanırım ilk gördüğün andan beri."

"Anlamadım?" diye sorarken alev sarısı gözlerini Sezgi'ye çevirmişti. Göz kontağını kesmesinin nedeni, sorduğum sorunun özünü gördüğündendi, aslında neyden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

"Ne zamandan beri Miraç'tan etkileniyorsun?" diye yumuşatarak sorduğum soru bedeninin ürpermesine neden oldu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Biz düğümlüyüz, Crystal. Kız kardeşler gibiyiz. Benden bunu gizlemeyeceksin herhâlde?"

"Kardeşine karşı ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi, bir an için bu cevabın gerçekten dürüstlükle verilmiş bir cevap olduğunun farkına vardım. "Ona baktığımda tuhaf hissediyorum, onu izlemek, incelemek istiyorum. Hareketlerini, yüzünü, gözlerini, tüm bunları izleme isteğimi bastıramıyorum. Daha önce hissettiğim şeylere benzemiyor. Önceden birileriyle aramda bir şeyler olurdu. Onlara âşık olurdum ya da hoşlanırdım, sevişirdim ya da takılırdım. Ama kardeşine baktığımda hissettiğim şeyler bunlardan bile uzak, daha derin şeyler. Karakteri hiç bana uymasa da onda bir şey var, ona doğru çekiliyorum." Boynunu esnetip gözlerini kaçırırken parmakları saç diplerinde dolaşıyordu. "Ben buna etkilenmek demezdim. Hoşlanmak ya da başka bir şey de demezdim. Bir belirsizlik derdim. Kardeşin gerçek bir belirsizlik ve muamma."

"Nigin Bağı'nız falan yok, değil mi?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Bilmem, henüz kardeşinle öpüşmedim," diye takılınca yüzümü buruşturdum. "Hem bence bir Nigin Bağı olsaydı, o kişi ben olmazdım. Sapphire olurdu."

"Ne?"

"Kardeşin, Sapphire'a karşı daha ilgili gibi geldi bana," diye fısıldadı.

"Bunu sorun ediyor musun?"

"Ediyorum ve etmiyorum. Ne sorun ne değil ben de bilmiyorum. Sapphire benim kız kardeşim, henüz birbirimizi yeni tanıyor olsak da

biz bir soyla birbirine bağlı iki kadınız. İki kız kardeşiz. Sapphire sana yakın olduğunda seni ondan kıskanıyorum ama Miraç ona yakın olduğunda ne onu ne de Miraç'ı kıskanmıyorum. Daha farklı bir şey hissediyorum."

"Ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum." Bana soru işareti dolu alev sarısı gözlerle baktı. "Suçlu?"

"Neden suçlu hissedesin ki?"

"Sanki hep..." Gözlerini kaçırınca söylemekten korktuğu şeyi fark edip elimi omzuna yerleştirdim. "Anladın, değil mi?"

"Anladım."

"Peki sence öyle mi? Sence de ben durmadan kız kardeşlerinin erkeklerine ilgi duyan pisliğin teki miyim?"

Şefkatle gülümserken, "Aptal olma," diye mırıldandım. "O zamanlar beni tanımıyordun, ben burada bile değildim. Sapphire'a gelince, bence Sapphire da Miraç da şu an için birbirlerine karşı bir şeyler hissetmiyorlar. Miraç ona ilgi duyuyorsa bile Sapphire henüz bu ilginin farkında değil. Tüm bu hissettiklerin, seni söylediğin gibi biri yapmaz, Crys."

"Ağlayacak gibi hissettim," diye söylenerek başını omzuma yasladığında gülümsemem derinleşti. "En kısa zamanda bu aptal hislerden kurtulmam için biriyle sevişmem gerekiyor. Ah, Ramon Velencoso yatakta gerçekten iyiydi bu arada..."

"Pis."

"Ne? Belki yaramaz bir kız olduğumu fark edip beni sevimli erkek kardeşinden uzaklaştırırsın..."

"Erkek kardeşim senden küçük olabilir ama bazen senden daha olgundur," dediğimde başıyla omzuma vurup söylendi.

"Bir de kendimden yaşça küçük bir erkeğe bir şeyler hissettiğimi vurgulamasana, gerçekten çölüme dönmeme az kaldı."

"Sadece iki üç yaş."

"On sekizdi, değil mi?"

"Neredeyse on dokuz."

"Aman, çok içim rahatladı."

Miraç'ın adım sesleri verandanın ahşap yüzeyine düşmeye başladığında, Crystal başını omzumdan çekerek üzerindeki kazağı düzeltti.

Basamakların önünü kapattığımızdan korkuluktan aşağı bacaklarını sarkıtan Miraç'a omzumun üzerinden baktığımda saçlarının ıslak olduğunu gördüm. Duş almıştı, üzerinde İbrahim'e ait sarı bir tişört vardı ve bu kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Bu soğukta tişört ve ıslak saç mı?"

"Tüm gün ecdadımı sikmiyormuş gibi ıslak saçıma ve tişörtüme de takılmazsın canımın içi ya..." diye alay etti Miraç.

"Küfürlü konuşma, dilini çekerek uzatır, sonra da boynuna dolarım," dedim tehditkâr bir sesle.

Crystal alayla gülünce, Miraç, "Kızın yanında karizmamı iki paralık ettiğin için sağ ol abla," diye söylendi.

"Karizman daha fazla koşmak istemediğin için bağırarak eve kaçtığında çizilmişti aslında," dedi Crystal keyifle.

Miraç gözlerini devirerek bakışlarını koruluğa çevirdi, Sezgi'nin ağaçlara zikzaklar çizerek yerleştirdiği turuncu kalkanı gördüğünde kaşları yavaşça havaya kalktı ve "Bir gün bunlara alışacağım," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne o, ablandan azar mı işitiyordun yavrum?" diye sorup Miraç'ın saçlarını karıştıran Efken'i görünce gözlerim irileşti. Miraç, elini kaldırıp çatık kaşlarla onu itmeye çalıştığında, "Küçük peri," dedi Efken daha büyük bir alayla. "Demek ormanı kırk saniye içinde talan ettin. Hani kanatların nerede?"

"Yavrum deme bana!"

"Küçük peri diyebilir miyim yani?"

"Abla!" diye homurdanarak bana baktı Miraç. "Şuna söyle, el kol yapmasın bana."

"Ablasına şikâyet ediyor bir de beni, abla kuzusu," diye alay eden Efken bir kez daha Miraç'ın saçlarını karıştırınca, Miraç çırpınırken dengesini kaybetti ve sırtüstü karların içine düştü. "Pardon, elimden kaçtı, tutamadım," dedi Efken bana dönüp, muzip bir sırıtışla kardeşimi işaret ederek.

Miraç karların içine saplı hâlde, uzandığı yerden bir an olsun kalkmadan, "Ayarsız herif," diye söylendi. "Senin kalas gibi bedeninle koşamadığın mesafeyi o kadar kısa sürede koştum diye hasedinden orta yerinden çatladın akşamdan beri."

"O kadar kıskandım ki, ağlayarak odama gidip yorganımın altında kıskançlığımın geçmesini bekleyeceğim..." Efken'in alaycı gözleri bana çevrildi. "On ikiden sonra Yaren'in doğum günü," dediğinde kaşlarım havaya kalktı. "Bu karmaşada onun doğum gününü unutmuşum. Hiç olmazsa gidip bir pasta alalım."

Oturduğum yerden telaşla kalkarken, "Olur," dedim.

"Üzerine bir ceket al da gidelim o zaman. Gece yarısından önce tüm pastaneler kapanıyor." Deri ceketinin fermuarını boğazına kadar çekerken verandanın basamaklarından inip yanımdan geçti, yoğun tarçın ve baharatları hatırlatan kokusu ciğerlerimi deşti.

"Neden yapışık ikizler gibi her yere birlikte gidiyorsunuz?" diye sordu Miraç yerden kalkmadan.

"Sen sor diye yavrucuğum," dedi Efken alayla.

"Yavrucuğum demesene lan bana, hıyar."

"Kırıcısın."

"Keşke tüm kemiklerini kırsam."

"O hiç kolay değil, yavru kuzu."

"Kalk karların içinden, hasta olursan çalışamayız," diyerek parmağımla kalkması için işaret yaptıktan sonra içeri gidip kendime bir ceket aldım.

Crystal, hâlâ yerde yatan Miraç'a elini uzattı ama Miraç ona dik dik bakıp yerde bir defa yuvarlanarak dizlerinin üzerinde havaya kalktı. Crystal gözlerini devirse de reddedilmekten hoşlanmadığı belliydi, Miraç'ın ise reddetme sebebi kesinlikle gururuna yedirememesindendi.

Uzun, fırçanın bile zor girdiği koyu renk saçlarımı başımın üzerinde bir kuş yuvası gibi dolayarak topuz yaptığımda, Efken ön yolcu kapısını benim için açmıştı. Dudaklarımın arasına kıstırdığım siyah tel tokayı elime alıp topuzumun kenarını tuttururken ön yolcu koltuğuna yerleştim.

Efken'in uçurum mavisi gözleri beğeniyle parıldayarak yüzüme ve saçlarıma dokundu, ardından kapıyı kapatıp kaputun önünden geçerek sürücü koltuğuna oturdu. Elini koltuğuna koyarak boyun damarlarını ortaya çıkaracak şekilde arkasına dönüp arabayı geri geri çıkarırken göz ucuyla ona bakıyordum.

Direksiyonu sertçe çevirerek aracı döndürdü, patika yoldan aşağı inmeye başladığımızda radyonun ve göstergenin kızıl ışığı gitgide karanlıklaşan yoldaki tek ışık kaynağımıza dönüştü.

"Aslında Yaren'in doğum gününü yarın, gün içinde kutlasak da olurdu," dediğinde, bakışlarım karmaşayla ona yöneldi. Kemikli yüzü profilden o kadar esrarengiz görünüyordu ki, güzelliğinin kalbimde bir katliama yol açtığını hissettim.

"Ama biraz da olsa yalnız kalalım istedim." Gözleri bana çevrilince, yüzünün yarısını örten karanlık, tüm suretini kapladı. Tek gördüğüm mavi gözleriydi. "Seni özledim."

Gözlerimi karanlığa gömülmüş yüzünde gezdirdim. "Ben de seni özledim," diye mırıldandım, son günlerin tamamını salonda uyuyarak geçirmişti. Sezgi benimle yatakta uyuduğundan onunla çok bir araya gelemez olmuştuk.

Aracı biraz daha hızlandırdı, dudaklarını kaplayan tebessümü, güzel yüzüne gölge olarak düşen karanlığa rağmen görebildim.

"Kendini hâlâ suçluyor musun, Medusa?" diye sordu, bir süredir bana verdiği bu mahlas dudaklarından hiç dökülmemişti ve bunu bile özlediğimi, Medusa ismi onun sesinde yeniden can bulunca fark etmiştim.

"Semih gibi yetersiz birini elimden kaçırdığım için, evet. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim hâlâ anlamıyorum."

"Üzerinden neredeyse bir hafta geçti ama gözlerine ne zaman baksam, o akşam gördüğüm hayal kırıklığını görüyorum. Kendine karşı çok acımasızsın." Bu onu da sinirlendiriyor gibiydi. Kendi üzerime bu kadar geliyor olmamdan memnun değildi.

"Onu elimde tutabilseydim, çok daha fazla ayrıntıya da sahip olabilirdim, onu yok da edebilirdim. Hepsi elimdeydi."

"Artık bunu unutup önüne bakmalısın. Bazen öfken benimki kadar yıkıcı hâle geliyor. Öyle anlarda karşımda kendi yansımam varmış gibi hissettiriyorsun bana. Her zaman mükemmel olmak istiyorsun, bu bile seni küçük bir Karaduman yapmaya yetecek özelliğin."

Küçük Karaduman.

Ruhani evlilik...

Sertçe yutkundum.

Direksiyonu yavaşça çevirdiğinde, araç yeni bir yola saptı. Toprak yolda ilerlerken gözlerimi ondan ayırmadım ama o, benim aksime yolu izliyordu. Farların aydınlattığı yola çevirdiğim bakışlarıma bir hüzün çöktü.

"Ama," diyerek sözlerinin sona ermediğini belli etmiş oldu. "Her zaman mükemmel olamayacağımızı ben bile anladım. Benim gibi bir güç budalası bile anladı." Dudaklarındaki muzip gülümseme, tüm çehresine yayılmadı. Daha çok kendisiyle alay ediyor gibiydi. "Yirmi yedi yıllık hayatımın hemen hemen her gününü en iyisini yapmaya, kusursuz olmaya adadım," dedi. "Çoğu zaman kusursuz oldum, neredeyse her zaman en iyisini yaptım ama anladım ki bazen batırmak da gerekiyormuş. İnsan bazen kaybetmezse, kazanmanın nasıl bir haz olduğunu unutuyormuş."

"Kazanmanın nasıl bir haz olduğunu hatırlamak için Semih'e mi kaybetmem gerekirdi?"

Bana göz ucuyla bakıp, "Bebeğim," dedi. "Sen ona yenilmedin ki. Sen onu elinden kaçırdın. Senden korkmasa, elinden kaçmaya çalışır mıydı?"

"Yeterince iyi olsam, elimden kaçabilir miydi?"

"Kaçardı," dedi. "Bazen en iyisi olman bile sonucu değiştirmez. Kaybedersin, ardından kazanırsın ve kazanmanın ne kadar keyif verici olduğunu daha derinlerinde hissedersin."

"Konuştu, Bay Psikolog."

"Seans başına bir öpücük."

"Ucuza çalışıyormuşsun."

"Oysa senden dünyanın en kıymetli şeyini istemiştim," dedi gözleri tekrar yüzüme kayarken.

Kalp atışlarımın arsız gürültüsünü duymasından endişe ederek gözlerimi kaçırıp yola çevirdim. Bunu yaptığımı fark etti ve bu durumun onu eğlendirdiğini fark ettim. Gözleri bir süre profilimi eşeledi, ona bakmam için âdeta beni zorladı ama gözlerimi çevirip ona dokundurmadım bile.

Beni utandırmayı seviyordu.

Ben ise büsbütün, her şeyiyle onu seviyordum.

Cip, bir pastanenin ara sokağında durduğunda kar tanelerinin dindiği şehre bu kez yağmur uğramaya karar vermişti. Yağmurun altında koşar adımlarla pastaneye girdik. Sıcak hamur işi kokusu iştahımı ânında açmış, pastanenin içindeki sarı tonlardaki ışıklar içimi tanıdık bir hisle doldurmuştu. Efken, ıslanan saçlarını karıştırarak cam tezgâhın arkasındaki pastalara doğru yürürken gözlerimi etrafta gezdirdim. İçe-

risi boştu, orta yaşlarda bir kadın yerleri paspaslıyordu ve yaşlı bir adam da kasada durmuş günün hasılatını hesaplıyordu.

Yaşlı adam bizi fark ettiği an gülümseyerek para tomarlarını kasanın önüne bırakıp, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Doğum günü için pasta alacağım," dedi Efken, bu söylediği şey beni güldürdü.

"Pasta demen yeterli," diye fısıldadım.

"Çok bilmişlik yapma," diye söylendi.

Yaşlı adam gülerek, "Tabii ki, neyli tercih ederdiniz?" diye sordu.

"Kakaolu," dedi Efken.

"Çikolatalı," diyerek güldüğümde bana kötü kötü baktı.

Yaşlı adamın çıkardığı simsiyah, pürüzsüz pastaya bakarken aynı anda, "Bu olur," dedik ve sonra bakışlarımız omuzlarımızın üzerinden su gibi akıp birbirlerine temas etti.

"Yeni evli misiniz?" diye soran yaşlı kadın elinde paspasla hemen yanımızda belirmişti. "Hatırladın mı, Tarık? Biz de ilk zamanlar böyle birbirimizle hem zıt hem de bir bütün gibi görünürdük."

"Yeni evli de-"

"Evet," diyerek lafımı böldü Efken. "Yeni sayılır."

Gözlerim Efken'in gözlerine tutunmaya devam ederken o da gözlerini tek bir an olsun benden çekmedi. Yaşlı kadının kıkırdadığını duydum. "Pek yakışıyorsunuz," dedi. "Bayıldım enerjinize." Efken'i süzdüğünü fark ettim. "Ne kadar da uzun boylu, yapılı bir delikanlıymışsın."

"Öyledir," dedim gözlerim Efken'in dudaklarına anlık olarak kayarken. "Kocamandır."

"Sıkmasana gençleri," diye söylendi yaşlı adam ama bıyık altından gülmeye devam ediyordu.

"Kusura bakmayın, ara sıra çenem düşüyor benim," dedi kadın bir kez daha kıkırdayarak.

"Yok, ne kusuru," derken gözlerim Efken'den ayrılarak kadına çevrildi. "Çok tatlı gülüyorsunuz."

"Umarım sen de hayatın boyunca benim gibi sürekli gülersin," dedi kadın içtenlikle.

Efken, "Umarım," dediğinde gözlerinin gülümsememe takılı kaldığını biliyordum.

"Pastanın üzerine ne yazalım?" diye sordu yaşlı adam.

Efken gözlerini gülüşümden çekmeden, "İyi ki," dedi.

Yaşlı adam duraksayıp Efken'e, "Sadece iyi ki mi?" diye sorduktan sonra Efken'in bana saplı bakışlarını görünce gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Efken irkilerek bakışlarını yaşlı adama çevirirken, "İyi ki doğdun yazılacak," dedi.

Yaşlı adam gülümseyerek sırtını bize dönüp yazıyı hazırlamaya başladığında yanaklarıma doluşan kanın sebebini merak ediyordum. Utanacağım çok şey yaşanmıştı, şimdi bu kadar küçük bir şey nasıl beni bu kadar utandırırdı? Yaşlı adam ve kadının gülüşleri miydi beni utandıran, yoksa Efken'in bakışları bana saplıyken dalgınca dudaklarından dökülenler, gözlerinden saçılanlar mıydı?

Ödemeyi yapıp tek elinde mukavvadan bir torbayla pastaneden çıkarken ellerimiz birbirine karışan iki renk gibiydi; onun esmer teni, benim beyaz tenimle öyle bir tezatlık yaratıyordu ki sanki o kavurucu karanlıktı, ben soğuk gün ışığıydım. Yağmurun altında hızlı adımlarla araca doğru koştururken parmaklarımız birbirine daha da karıştı; elim onun elinin bir parçasıymış, parmaklarım onun eklemlerine bağlıymış gibi hissettim.

Araca bindiğimiz an yağmur şiddetini arttırdı, şimşekler çaktı ama bu kez bu şimşeklerin hiçbirinin, Nemesis'in karanlığından doğmadığını anladım. Hızla ön cama vuran yağmur damlalarını silecekler temizlerken bir süre aracın içinde konuşmadan, yağmurun gürültüsünü dinleyerek oturduk.

"Nemesis tarafımı eğitmemi sağladı bu koruma işi," dedi hemen ileride doğal yollarla çakarak etrafı aydınlığa boyayan şimşeğe bakarken. "Bir ara göğü yere indireceğimi düşünmeye başlamıştım. O kadar çığrından çıkmıştı."

"Yine de içinde sınırsız bir güç var. Korunma hâlindeyken bile çok güçlüsün," dedim, bu içtenlikle kurulmuş cümle onu duraksattı.

"Evet, biliyorum. Ama şu koruma zımbırtısı olmasaydı eğer, şu an içimde kontrol altına alabildiğim gücün dışa vurumu, daha yok edici olacaktı. Ben her zaman karanlığa bir adım daha yakınım, Mahi. Yıkıp yok etmek benim için çok da zor bir şey değil."

"Kendini suçlar gibi konuşuyorsun. Böyle konuşma."

"Sen de Semih konusunda kendini suçlayıp duruyorsun. Neden birbirimize benzediğimizi anladın mı şimdi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Birbirimize benziyoruz." Vücudumu tamamen ona çevirip, "Efken," dedim kuru bir sesle. "Şu kurul meselesi ne olacak? Geçen sefer olanları biliyorsun. Birileri peşindeydi."

O kumarhanede yaşanan her şeyi hatırladığını gözlerine çöken kaynar karanlıktan anlamak mümkündü. Bana bir cevap vermek yerine torpido gözüne uzandı, torpido gözünü açıp beyaz bir kutuyu gözden çıkarırken bakışları yeniden bana yöneldi. Kutuyu bana uzattığında ona soru işaretleriyle baktım.

"Yaren için mi aldın?" diye sordum elindeki kutuyu almadan birkaç saniye öncesinde.

"Hayır. Onun hediyesi evde. Ona bir şeyler bakarken bu şeyi gördüm ve aklıma seni getirdi," dedi, tok sesine bulaşan kelimeler ona şaşkınlıkla bakmama neden oldu.

"Yaren'in doğum gününü son anda hatırladığını sanıyordum," dedim başka ne demem gerektiğini bilemediğimden.

"Dediğim gibi, seni özlemiştim ve bir bahaneye ihtiyacım vardı. Küçük kızımı alıp nasıl biraz uzaklaşabilirim diye düşünürken aklıma pasta zımbırtısı geldi."

Beyaz, ay yüzeyi gibi pütürlü ve parlak olan kutuyu yavaşça açarken nabzımın derimin altında damarlarımı parçalayarak ilerlediğini hissettim. Gözlerim kutunun içine çevrildiği an, kutunun içindeki küpeler, ayın gümüş yüzeyi gibi parladı.

Halka küpelerin içinden birer şimşek geçiyordu ve aşağı doğru sarkan şimşeğin içi boştu. Şimşeğin çizgisini oluşturan kısımlardaki küçük pırlantalar dikkat çekici görünüyordu. Gözlerimi bir süre küpelerden ayırmadım, daha sonra ona baktım ve yağmur mümkünmüş gibi daha da şiddetlendi.

"Çok güzel bu," diye fısıldadım büyülenmiş gibi.

"Kulakların boş kalmıştı," dedi gözlerinde sabit bir ifadeyle beni izlerken. Yağan yağmurun gölgeleri, güzel yüzünün üzerinde hareket ediyordu. "Sözcüklerimi duyamadığın anlarda, kulağına benim sesim bir yıldırım gibi dolsun diye."

Gözlerimi kaçırmamak için yanaklarımın içini dişledim. Bakışları yeniden ruhumu soyuyordu ama ruhum zaten onun karşısında çırılçıplaktı.

"Takabilir miyim?" diye sordum sessizce.

"Elbette. Bunun için aldım."

Tam küpelerden birini parmaklarımın arasına alacaktım ki Efken benden önce davrandı. Uzun parmaklarının arasına aldığı küpelerden birini kulağıma takmak için alanıma girdiğinde, kokusu tüm ağırlığıyla içime doldu. Burnumdan içeri çektiğim derin nefesin sesini duyunca bir an durdu, parmakları kulağımın sınırlarında asılı kalırken aldığım nefesin sesini dinledi. Onun parfümünün kokusunun çok daha derinlerinde yatan kendine has, baharatları ve en çok da tarçını hatırlatan kokusunu soludum.

"Beni mi kokluyorsun, küçük sapık?" diye sorduğunda, sesinin ılık meltemi saç diplerime ve kulak boşluğuma yayılarak tüm bedenimin yay gibi gerilmesine neden oldu.

"Güzel kokuyorsun."

"Bak sen." Küpeyi usulca kulağıma taktı, geri çekilmeden hemen önce dudaklarını kulak boşluğuma bastırıp orayı içimdeki tüm düzeni bozacak bir şiddetle öptü. Ben daha nefes alacak vakit bulamamıştım ki geri çekilip küpenin diğer eşini almış, yeniden bana sokulmuştu.

Küpenin diğer eşini de kulağıma taktıktan sonra geri çekilmeden hemen önce çenemi tutup başımı yukarı kaldırarak yüzüme, saçlarım toplu olduğu için kolayca görünen küpelere baktı. Gözlerindeki beğeni kalbimi yerinden hoplatacak kadar güçlü bir etkiye sahipti.

"Saçın topluyken yüzün tamamen ortaya çıkıyor," diye mırıldandı. "Boynunun güzelliği," dedi parmak uçları çenemden kayıp boynuma inerken, "Zarafeti, inceliği ve beyazlığı gözler önüne seriliyor."

Sessizce, "Teşekkür ederim," dedim. "Küpe için..." Gözlerinin içine baktım. "Ve söylediklerin için."

"Sana söylemek istediğim daha fazla şey var, Mahinev," dedi, zamanı yavaşlatan cümlesi, gözlerine saplı kalmama neden olurken kalbimin yerinden çıkıp onun göğsünün altına yerleşeceğini düşündüm. İstek, beni çıkmaza sürükleyecek kadar büyüdü; beklenti onu takip etti.

Gözlerinin içine bakarken ne söyleyeceğini merak etsem de bir yanım sancıyla bunu tahmin ediyordu.

"Peki söyleyecek misin?" diye sordum, kalbimin nasıl kasıldığını, beklentiyle çarptığını bilse hiç düşünmeden söylerdi belki de. Gözleri gözlerimde uzun süre bekledi, o süre zarfında dışarıda yağan yağmurun yüzüne düşürdüğü gölgeler, zaten güzel ve esrarengiz olan yüzünü daha da dehşet verici bir güzelliğe sürüklemişti.

Arabanın içinde yavaşça bana döndü, bedeni bedenime doğru konumlandığında, yüzlerimiz arasındaki mesafenin de azaldığını hissettim. Gözleri gözlerimde, yüzümün her bir parçasında, kulağıma taktığı küpelerde ve boynumda dolaştı. Beni çırılçıplak bırakan bakışlarından kaçmadım. Kaçmaya çalışsam da kaçamazdım.

"Uzun zamandır kafamın içindeki, ruhumun içindeki, bana ait olan her şeyin içindeki sesleri duyuyorsun ve bunu ben istemesem de yapabiliyorsun," dedi, ortaya attığı kart her anlama çıkabilirdi ama özünde öyle bir anlamı vardı ki, bir sürü anlama da gelecek olsa, esas anlamından kaçması imkânsızdı. Esas anlamı görmemi istiyor gibi gözlerimin içine depderin gözlerle bakarken ellerimi koyacak bir yer bulamadığımı fark ettim.

"Sen bana her şeyi yapabilecek tek kadınsın, bunu çok iyi biliyorsun," diye devam ettiği cümlesi, kalbimin atışlarını ağırlaştırdı.

Bazı hislerden kaçamazdın. Bazı hisler, bir insanın nefesinin sesine karışarak yeni bir anı olarak çıkardı önüne. Sana ait bir anı olurdu bu ama sen o anıyla ilk kez karşılaşıyor olurdun. Oysa o anı, sen doğduğun andan itibaren, hatta daha öncesinde bile sana ait olurdu. Sen, o anının olurdun.

İşte onun nefesi yüzüme yayılırken, nefesinin sesi zihnime dolarken, ben tüm hisleri bir anı olarak yeniden yaşıyordum. Ne Mēness ile ilgisi vardı ne de Saul, bunun sadece Efken ve Mahinev ile ilgisi vardı.

Bir süre sustu ve bu süre bana asırlar gibi geldi. Gözlerinin içine rengini veren söylemek isteyip sustukları gibiydi. Susmaya çalıştığında ise kaçamadıklarıydı. Belki ağzını bile açmıyordu ama kuşatılmıştı; bana söyleyemiyordu ama kendi içinde çığlık çığlığa bunu haykırıyordu.

"Bazı şeyleri durduramazsın," dediğinde zamanın yavaşladığını hissettim. "Durdurmaya çalışsan da durmaz. Buna kader mi diyorsun

yoksa başka bir inancın mı var bunları bilmiyorum. Bakıldığında ben senden başka bir şey bilmiyorum. Seni hem çok iyi tanıyorum hem de hiç tanımıyorum. Hem en yakınımsın hem de çok yabancısın."

Yutkundu, yutkunuşuyla beraber zaman tamamen yavaşladı ve hatırladım. Efken'in gözleri gözlerimdeyken aynı anda İstanbul'daki evin balkonundaydım, gece vaktiydi ve göğe asılı duran dolunayı izlerken avuç içlerimi buz gibi olan korkuluklara yaslamıştım. Babam sigarasından üçüncü dumanı alırken çöp konteynerinden dışarı atlayan kedinin çıkardığı ses sokağa yayılmıştı.

Babam bana, *"Kaderinde olan insanı bulduğunda, birbirinize çok yabancı bile olsanız, bilirsin ki bir adım sonrasında en yakının o olacaktır,"* dedi, bu cümle zamanın içinde yuvarlandı ve Efken'in gözlerinin içinde bir yansımaya dönüştü; şimdi uçurum mavisi gözlerinde o karanlık balkon vardı, babam o balkonda sigara içiyordu ve sigaranın dumanı geceye karışırken dudaklarından tam da bu cümle dökülüyordu.

"İşte o gün geldiğinde ve onu bulduğunda," demişti babam sigarayı tekrar dudaklarıyla buluşturmadan saniyeler öncesinde. *"Ve aynılarını o da senin için hissettiğinde, bunları sana söylediğinde, aslında söylemeye çalıştığı şey sana âşık olduğudur."*

Zaman, yılan formunda bir su gibi akarak bugüne dek ulaştığında, Efken'in gözlerinden o karanlık balkonun yansıması silindi ve yerini bana ait bir yansıma aldı.

"Mahinev," dedi birden ciddiyetle, işte tam da zamanın durması gerektiği yerdeydik ama zaman durmadı, zamana telefonun melodisinin sesi karıştı; bir yıldırım yeryüzüne düşerek düştüğü yeri ateşle kuşattığında, Efken sustu.

Zaman sustu.

Telefonu açıp sesi dışarı verirken gözleri hâlâ bendeydi.

"Efken!" diye bağırdı hattın öteki ucundan Ulaş. "Hemen buraya dönün! Acele edin!"

Bu, Efken'in göz bebeklerinin genişlediği andı.

Bu, saniyeler içinde aracın çalıştığı ve sokaklarda sarsılarak büyük bir hızla ilerlemeye başladığı andı.

19. DÖRT GÖLGE KAPISI

EİVØR. LİVSTRÆÐRİR

Panik, her yana saçılan kurşun kovanları gibiydi.

Kalbim göğsümün altında kaç şiddetli vuruş yaptı hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, arabanın tekerleklerinin hızla dönerken içine gömüldüğü kar birikintisini etrafa saçtığıydı. Daha sonra sarsılarak bir araziye girdik.

"Efken," dediğimde cip tam da evin olduğu arazide duruyordu.

İlerideki kalabalığı gördüm ama o kalabalıkta düşman görmedim. Hepsi tanıdığım insanlardı, hepsi birbirine yakındı, bir çember oluşturmuşlardı ama çemberin ortasında sakladıkları şey neydi bilmiyordum.

"Dur!" diye bağırmamla, Efken'in frene basması aynı saniyeler içinde gerçekleşti. Sanki ona emretmesem de duracaktı, buna hazırlanıyor gibiydi.

Arabanın kapısını açmamla gecenin koynunda misafir ettiği soğuk, arabanın içine doluştu. Arabanın kapısını kapatmayı unutarak karların içinde koşmaya başladığımda beni ilk fark eden Crystal olmuştu.

Crystal korkuyla bana döndü, ardından yarattıkları çemberin ortasında her kim varsa omzunun üzerinden ona doğru baktı.

"Neler oluyor?" diye sorarak kalabalığı kollarımla ite ite aştım ve o an, yerde soluk soluğa duran yaşlı kadını gördüm.

Kadını tanımıyordum, daha önce hiç görmemiştim ama içimde bir yerlerde bir ip tutulmuş, hızla ileri doğru çekilmişim, kadına doğru gitmişim gibi hissettim. Tanımıyordum ama sanki öyle çok tanıyordum ki canımdan bir parçaydı.

Yaşlı kadın ellerini karlara bastırıp kan kusmak için yan döndüğünde, "Ne oldu ona?" diye sordum titreyen bir sesle. Neden sesim titriyordu? İçimde birdenbire yıkılmaya başlayan bu şeyin adı da neydi?

"Rhea," dedi Sapphire kalbimden geçenleri okumuş gibi. "Güzel Rhea'mız."

Dizlerinin üzerindeyken yaşlı kadının elini tuttu ama kadın ona karşılık veremedi, sadece kan kusuyordu. Bembeyaz kara yayılan kanı izlerken hissettiğim tek şey, kalbimi parçalayan bir yıkımdı.

"Sevgili Rhea, yalvarıyorum size. İyileşeceksiniz, söz veriyorum. Mēness geldi, Mēness size şifa olacak, Rhea."

"Mēness'im geldi," diyerek kafasını kaldırıp ağzının kenarından sızan kanla bana baktığında, içimdeki o korkunç acı daha da yükseldi. Bu acı, göğe dokunan alevler gibiydi. "Sevgili Mēness, güzel Mar'ım, dünya gözüyle seni gördüğüme çok memnun oldum."

"Rhea," dedim, bu ismi Sapphire'dan öğrenmiş olsam da daha önce de duymuşum, zihnimin derinlerinde hâlâ uykuda olan bir parçama aitmiş gibi hissetmiştim.

"İsmim dudaklarında bir şifaya dönüştü." Yaşlı kadın öksürüp yere sürünen beyaz eteğini topladı ve kalkmaya çalıştı ama onu durdurdum.

"Kanın gerek," dedi Sapphire, gözlerinden yaşlar boşalıyor, o ağladıkça Miraç korkuyla bir ona bir de yerdeki perişan hâlde görünen yaşlı kadına bakıyordu. "Yalvarıyorum, Mēness." Sapphire birden ellerimi yakalayıp öpünce donup kaldım. "Yalvarıyorum kanınla şifa ver. Rhea'mızı kurtar, yalvarıyorum!"

"Hemen," diyerek yere çöktüğümde Rhea gülümseyerek bana baktı.

"Kanında şifayı da zehri de taşıdığını biliyorum," dedi öksürerek. "Fakat artık çok geç."

Bir an donup kaldım, Sapphire'ın da donup kaldığını fark ettim. Crystal çaresizce yere çöküp Rhea'nın saçlarına dokunarak, "İyi olma şansınız var, efendim," dediğinde, Rhea başını iki yana salladı.

"O illetler, şifa kanıma karışamasın diye büyüleriyle tılsımladı beni," dedi, anlık daha büyük bir sessizlik yaşandı. "Aralarında biri var ki, öyle güçlü ki, büyüsü sadece ölüm saçıyor."

Cadılardan bahsediyordu. Cadılar ona saldırmıştı. Ama neden? O da bir Mar'dı, bunu kalbime dolanan hislerden kolayca anlamıştım ama kalbi zayıf bir Mar'dı, yaşlanmayı kabul ederek iyileşmesini yavaşlatmış bir Mar'dı.

"Biriniz bana kesici bir şey versin!" diye bağırdım ama hiddetim hüznümü gizlemeye yetmedi.

Ulaş bir falçata uzattı, falçatanın yüzeyini bileğime sürtmemle, kan derimin altından taşarak yüzeye çıktı. Mürekkep gibi derime yayılıp çizgilere dolarken Rhea'nın dudaklarına bileğimi yasladım.

"İç," dedim. "Lütfen kanımdan bir yudum da olsa al, Rhea."

Rhea kara zorla birkaç yudum aldı ama kalbimdeki karanlık kaybolmadı. Onu kaybedeceğimizi hissediyordum. Söyledikleri bir parçamı alıp yanında götürecek kadar güçlüydü.

"Kanının tadını aldım, bu benim dünya üzerinde aldığım en büyük armağandır, Mēness," dedi içtenlikle, daha sonra yeniden kuru bir öksürükle birlikte bu kez simsiyah kan kusmaya başladı.

"Rhea," diye fısıldadı Sapphire, sesindeki korku iliklerimin çekilip kupkuru kesilmesine neden oldu.

"Bir tür büyü, güçlü bir büyü, güçlü bir muska," dedi Rhea öksürürken. "Ben güçsüz, iyileşmeyi ve genç kalmayı reddetmiş, artık yaşlanmaya karar vermiş bir Mar Kadını olduğum için beni hedef aldılar. Bir muska vardı, üzerimde denediler, beni buraya fırlatıp gittiler. Beni..."

Kara zorla tekrar öksürdü.

Kalbimde bir şeylerin eksilere düştüğünü hissettim.

Onu bu hâle getirenlere karşı besleyeceğim herhangi bir merhamet duygusu varsa, o mu sıfırlanıyordu?

Kalbimde ilk adımını atan kötülüğün, beni kuşatmaya başlayacağını hissettim.

"Gümüş Pençe erkeklerinden biri bulup buraya getirdi. Beni bilerek senin önüne fırlattılar. Muskanın güçsüz bir Mar üzerindeki etkisini görmek istediler. Senin şifa sahibi olduğunu bildikleri için beni iyileştirip iyileştiremeyeceğini görmek istediler. İyileşemeyeceğim, hissediyorum. İçim ölüyor. İçimde bir parça yavaşça tükeniyor, ışık beni çağırıyor ve gitme zamanım yakın. Suçlu sen değilsin, ben iyileşmeyi reddetmiş, güçsüz bir Mar'ım. En kolay bendim, zayıftım, beni denek olarak kullanabilirlerdi. Asıl... Asıl şimdiden sonra yapabileceklerinden korkun. İşe yaradığını gördüklerinde daha da geliştirecekler o illeti. İşte o zaman... O zaman hâliniz ne olur?"

Sapphire, "İyileşeceksiniz Rhea'm! Onun kanının bir damlası ölüyü bile diriltir. Siz iyi olacaksınız!" diyerek başını Rhea'nın yerde umutsuzca çırpınan, yetersiz nefesler yüzünden kara zorla yukarı kalkan göğsüne yasladı.

Her nasıl bir büyüyse bu, zayıflayıp bir insan gibi yaşlanmayı seçmiş de olsa eski bir Mar Kadını'nın iyileşmesini engelliyordu.

Rhea, "Sayıca azlar ama arkalarında karanlık biri var," dediğinde, son nefesi boğazının derinliklerinden yukarı doğru yükselmeye başlamıştı. "Güçlü, çok güçlü bir cadı. Çok güçlü bir erkek cadı."

Nefesinin boğazına daha da yaklaştığını hissedip eğildim, Rhea'nın gözlerinin içine bakarken içimdeki ağrının ruhumdan sızarak tüm kemiklerime işlediğini hissettim. Bunu durdurmamın imkânı yok muydu? Onu ölümün ellerinden alabilmemin bir yolu yok muydu?

"Kim?" diye fısıldadım, oysa tek istediğim onu hayata döndürmekti.

Rhea'nın yüzü ölümün beyazlığına boyanmaya başlamadan önce dudakları aralandı. Daha sonra gözlerinin önüne zar gibi inmeye başlayan beyaz perdeyi gördüm ve gözlerimi yummamla birlikte kirpiğimde asılı duran gözyaşı, çeneme dek süzülerek indi.

Sapphire'ın acı yüklü çığlıkları tüm Kar Ormanı'na yayıldı; belki de tüm Varta o acıyı işitti. Çaresizlik buradaydı; önüne beyaz bir zar inmiş gözlerdeydi, bir kızın şehre yayılan çığlıkları ve gözyaşlarındaydı, kalbimde yanmaya başlayan ateşin içindeki çıralardaydı.

Miraç aniden eğilip Sapphire'ı belinden kavrayarak kucakladığında, Sapphire bacaklarını deli gibi sallayarak Miraç'ın kollarından kurtulmayı denedi ama Miraç onu tuttu ve bırakmadı. Sapphire deli gibi çırpına-

rak ağlıyor, çığlıklar atıyordu ve her bir çığlık, ormanda bir tıslama sesi olarak yankıya dönüşüyordu.

"Sapphire," diye fısıldadı Crystal paramparça bir hâlde.

Yaren, İbrahim'in arkasına saklanmış, çığlıklar atarak ağlayan Sapphire'ı dolu gözlerle izliyordu.

Miraç, Sapphire'ı oradan uzaklaştırmaya çalıştı ama Sapphire durmadan tekmeler savurarak Miraç'ın kucağından kurtuldu. Karların içine batıp çıkarak tekrar Rhea'nın önüne geldiğinde ve dizlerinin üzerine çöküp haykırarak ağlamaya kaldığı yerden devam ettiğinde, ben de tıpkı onun gibi dizlerimin üzerinde durmuş Rhea'yı izliyordum.

"Bir Mar öldürdüler," dedim kurşun dahi işlemeyecek bir sesle. "Artık eşitiz ve bu eşitliğin onlara nasıl bir bedel ödeteceğini o gün gelene dek asla bilmeyecekler."

Ayağa kalkarken gözlerim Rhea'nın cansız bedeninden ayrılmadı.

Şehir merkezini ele geçiren yağmurun ilk damlası, içinde olduğumuz araziye de düştü.

Bir, iki, üç, dört derken yüzümde gözyaşları gibi kaymaya başlayan yağmur birdenbire hızlandı. Ağlıyor muydum yoksa yüzümden kayan sadece yağmurun ılık damlaları mıydı? Yağmur damlaları ılık olur muydu? Yoksa bunlar, yanaklarımdan yağmura karışarak süzülenler, benim gözyaşlarım mıydı?

Yağmurun altında hareketsizce yaşlı kadının cesedini izledik. Yere yayılan kızıl ve siyah kanın üzerine düşen yağmur damlaları kanın karları çamurlaştırmasına neden oldu.

Efken, Rhea'nın yerdeki cansız bedenini kucağına aldığında, Rhea'nın uzun, beyaz etekleri yerde sürüklenerek kendi kanıyla damgalandı. Efken'in onu Kar Mezarlığı'na kadar taşıdığı anları yağmurun altında, çaresizce kollarımı bedenime sararak izlemiştim.

O gece Rhea, bir grup Gümüş Pençe erkeği tarafından Kar Mezarlığı'na gömüldü. Bir mezar taşı olmadı ama bir mezarı oldu. Efken, onun bir mezar taşının olacağının sözünü verdiğinde bile Sapphire yağmurun ıslatıp içeri çökerttiği toprağa uzanarak ağlamaya devam etti.

Rhea'nın kimsesiz olduğunu, bir Mar Kadını olarak yalnız yaşadığını, yaşlanmayı kabul ettiğini ve aynı zamanda da kadim bir bilge olduğunu öğrenmiştim. O gece Rhea'nın mezarını izlerken vizyonlar gördüm.

Her bir vizyonda ona ait bir anı vardı. İlk kez âşık olan Rhea oradaydı, genç bir yüzle beni izlerken gözleri son gördüğüm andaki gibi yaşlı bakıyordu; ilk kez yalnızlığı tadan Rhea da oradaydı, sallanan koltuğuna oturmuş kucağındaki gelincik yavrusunu severken şöminede dans eden alevleri izliyordu.

O gece bir yemin ettim.

İki cadı öldürmüş olmamın bedelini onlar bana ödetemeyecekti ama...

Bir Mar'ı öldürmenin bedelini onlara ödeten ben olacaktım.

❄

Şafağın rüzgârı saçlarımın arasından ilerlerken, saçlarım bir flama gibi sırtımdan yükselerek havaya karışıyordu. Kollarımı bedenime sardığımda kazağın kolları gerildi, siyah kazağa tutunmaya başlayan kar taneleri hemen ileride biriken yağmur suyunun içine de düşmeye başlamıştı.

Rhea'nın gömülmesinin üzerinden yirmi dört saat çoktan geride kalmış, Sapphire hiç susmamış, durmadan ağlamıştı. Bir kalemin, kalemtıraşın içine girerek sivrilmeye başladığı gibi vicdanım da yaşadıklarımın içine girerek sivrilmeye başlamıştı.

Benim kalbimi bir mızrağa dönüştürmüşlerdi.

Artık o kalbin derinliklerinde merhamet yoktu; o kalp artık canını yakan herkesin içinden gümüş renginde girip kan renginde çıkacak bir mızraktı ve derinliklerinde yalnızca getireceği ölümler vardı.

Birçok ölüm görmüştüm, kısa zamana onlarca ceset sığdırmıştım ama bu kez gördüğüm ölüm, ruhumun derinlerinde bir ağıta dönüşmüştü. Gözlerim doluydu ama gözyaşları akmıyordu. Geçip giden zamanı izlerken omzumdaki yüklerin arttığını hissediyordum.

İbrahim'in verandanın basamaklarından indiğini duydum. Artık her birini adım seslerinden tanıdığımı fark ettim. Sert, sesli adımlar Efken'in adımları olurdu, aceleci ve hızlı adımlar her zaman İbrahim'indi, yumuşak ama hızlı adımların Sezgi'ye ait olduğunu bilirdim, Yaren sessiz ve yavaş adımlar atardı. Kardeşimin adımları ise her zaman sessizdi.

İbrahim tam yanımda dikilip tıpkı benim gibi Kar Ormanı'nın derinliklerine bakmaya başladığında, "Küçük kız çok ağlıyor," dedi Sapphire'ı kastederek. "Crystal o kadını hiç görmemiş, ilk görüşüymüş ama o

bile yas tutuyor, ağlıyor. Sen neden burada yalnız başına omzuna aldıklarınla öylece dikiliyorsun?"

"Çünkü bu ölümün sorumlusu benim, sorumluluğumun altında kaldığım için bunu hak ediyorum," dedim, evet, hak ediyordum. Daha dikkatli olmalıydım. Sonunda aramızdan birine saldıracaklarını bildiğimden herkesi etrafıma toplamıştım ama saldırdıkları aramızdan olmasa da kanla bağlı olduğum biri olmuştu.

"Suçlu sen ya da bir başkası değil, Mahinev. Her ölümün bedelini sen mi ödeyeceksin? Kendine bedeller ödetmekten vazgeçmelisin."

Bu derinlerden yükselerek ruhumu alevlerin esiri kılan acıyı nasıl durdurabilir, nasıl anlatabilirdim ki? Rhea, ilk kez gördüğüm bir insan ken, her gün aynı evin içinde karşılaştığım, ailemden biriymiş gibi derin bir iz bırakmıştı yüreğimde.

"Dikkatsizdim," dediğimde omzunun üzerinden bana baktığını hissettim ama ela gözlerden bana uzanan davete icabet etmedim. "Diğer tüm olasılıklara körmüşüm gibi davrandım. Sizi etrafımda topladım, size bir şey olmaz sandım ama bu kez benim soyuma gözü diktiler. Rhea, bir uyarıydı. Sadece bir büyü denemediler, aynı zamanda beni de uyardılar."

Gözlerimin önünde kanlı bir savaş başladı ama bundan İbrahim'e söz etmedim. Birilerinin başları koptu, birilerinin kalbi söküldü, birileri boğularak öldü, birileri ateşler içinde can verdi ve ben hepsini izledim; bunu gerçeğe dökeceğim ânı bekledim.

"Marları kendi safına çekmelisin," dedi İbrahim, bu düşünce kanımı daha da dondurdu.

Rhea'nın beni tanıdığı Sapphire ile olan yakınlığından belliydi ama diğerleri henüz benimle iletişim kurmamıştı, benden haberleri yoktu. Onları bu kaosa sürüklersem, sırf yanımda yer aldıkları için katledilmeye açık piyonlara dönüşmezler miydi? Onların canı benim canımdan daha kıymetliydi. En azından benim için bu böyleydi.

Öte yandan onları ayaklandırmam demek, isyan başlatmak üzere olduğum demekti. Hatta isyanı başlattığım demekti. Diğerlerinin isyana kalkıştığını düşünmemesi gerekiyordu. Kendi safımdan birilerinin daha ölmesine, zarar görmesine, gözyaşı dökmesine izin veremezdim.

Sezgi çok kusmuştu, ağlayarak kusmuştu. Bir ara bebeğine zarar geleceğini düşünüp onu göndermeyi bile düşünmüştüm. O bile ilk kez

gördüğü bir kadının arkasından yas tutuyordu. Ceyhun çaresizce Sezgi'nin saçlarını tutarken ızdırap çektiğini biliyordum. Hem Sezgi'nin zarar görmesinden korkuyor hem de yaşananların şokunu yaşıyordu.

Ulaş ve Miraç saatlerce bir kayalıkta oturmuşlar, omuzları birbirlerine değse de hiç konuşmadan boşluğu izlemişlerdi. Efken de sessizdi, verandanın korkuluklarına yaslanmış ve paketlerce sigara içmişti. Verandanın basamaklarını çıkıp zemine baktığımda yerde onlarca izmarit cesedi görmüştüm.

Yaren'in doğum günü, bir insanın ölümüyle daha karşılaştığı gün olarak kazınmıştı zamanın içine. Yaren dizlerini karnına çekmiş öylece salonun ortasında otururken, Manbel koridorda gizlenmiş, kızını izliyordu ama kızının yanına gitmeye yüreği yoktu; kızı tarafından kabul görmeyeceğini biliyordu.

Hatem ulumuştu, bir acıyı göğe yazmak istiyor gibi ulumuştu ve ölen bir Mar Kadını olmasına rağmen tüm sürü sabaha dek kurt formunda koşarak Hatem'in ulumasına eşlik etmişti. Gümüş Pençeler, bir Mar Kadını için yas tutmuştu.

Kenneth ve arkadaşları sessizdi. Üzgünlerdi, ellerinden bir şey gelmediği için et çürüten zehirleri asit olmuş içlerinde kaynıyordu.

Axel de sessizdi, çok tepkileri olan biri olmasa da üzüntüsü kar tanelerinin bile şeklini değiştirecek kadar güçlüydü; şekil değiştiren Guqula Erkeği'nin hisleri, kar tanelerinin kristallerine farklı şekiller veriyordu.

Sapphire durmadan ağlamaya devam etmişti, Crystal her ânında yanındaydı ve bir süre sonra o da sessiz gözyaşları dökmeye başlamıştı.

İbrahim yanımdan hiç ayrılmadı.

Gün beyaza döndüğünde bile bizim için her yer zifiri karanlıktı.

Sonunda Efken verandanın basamaklarını sertçe inmeye başladığında saçlarıma o kadar çok kar tanesi düşmüştü ki, saçlarım artık siyah değildi de beyazdı sanki.

"Ön görebilirdim," dediğinde Efken, etrafa yayılmış bitap düşmüş arkadaşlarımızın hepsi ona doğru döndü. Manbel sokak kapısından dışarı çıkıp çatık kaşlarla Efken'e bakarken hemen arkasında Yaren dikiliyordu. Sapphire'ın hıçkırık seslerinin kesildiğini duydum, içeride bir yerlerde parçalanan küçük kız, Efken'in sesine kulak veriyordu.

"Eğer gücümü durdurmasaydım, ön görebilirdim! Mustafa Baba'nın yerini görmüştüm, ona yapılanları görmüştüm. O yaşlı kadını da görebilirdim." Sesi son cümleleriyle beraber zayıflamıştı. Bakışlarım onun yüzüne mıh gibi kazındı ama o bana bakmak yerine Kar Ormanı'na baktı. "Hepiniz o gücün özünü merak ettiniz ama o güç bir mühürle korunduğu için sizin bile diliniz lâl oldu, bana o gücün nereden geldiğini hiç soramadınız."

Manbel, verandanın eşiğinden bir adım atıp basamağı indi. İbrahim'in bakışlarındaki yoğunluğu hissettim.

"O güç durdurulmak zorundaydı, siz de bunu biliyordunuz. Gücün özü ne bilmeseniz de Medusa benim için o gücü ehlileştirebileceğim korumayı almaya giderken ona yardım ettiniz. Ama eğer o güç şu an hâlâ içimde olsaydı, hâlâ beni ele geçirecek kadar ileri seviyede olsaydı, bunu ön görebilirdim. O yaşlı kadını kurtarabilirdim."

"Sonrasında kendin de dahil her şeyi yok da edebilirdin," dediğimde, Efken'in bakışları bana çevrildi. Sesimdeki ruhsuzluk onu duraksatmıştı. "Daha fazla bilgi verip mührü kendin zayıflatma."

"Ne olduğunun bir önemi yok, kardeşim," dedi Ulaş.

"Ne olursan ol, biz yanındayız. Bilmesek de olur," diye devam etti Ceyhun, Ulaş'ın yarım bıraktığı cümleye.

Mustafa Baba'nın yüksek tavanlı, büyük tekerlekleri olan kamyoneti Kar Ormanı'nı arkasında bırakarak arazide ilerlemeye başladığını gördüğümde Efken'e doğru döndüm ve "Tüm bunları ön göremediğin için kendini suçlu ilan edemezsin, Efken," dedim. "Burada bir suçlu varsa eğer, o da benim. Benim soyumdan biri öldürüldü."

"Senin soyun ya da benim soyum," dediğinde gözlerinde şimşekler büyüyordu. "Bir farkı mı var sanıyorsun? Seninle ilgili olan her şey, benimle de ilgilidir."

Gözlerinin içine minnetle baktım ama bu minnet kısa sürdü, göz bebeklerimin gerisinde hâlâ Rhea'nın önüne perde inmiş ölü bakan gözleri vardı. Mustafa Baba kamyonetinden inip bize doğru yürürken ne olduğunu hissetmiş gibi sarsılmış bir ifadeye bürünmüştü.

"Bu hâliniz ne?" diye sorduğunda sesine bulaşan tedirginlik tüm ormanı etkisi altına alabilecek kadar yoğun bir titreşime sahipti. "Efken, ne oldu?"

Kısa bir sessizliğin arkasından Efken, "Mar Kadınlarından biri öldürüldü," dedi, yere düşmüş bir camın saniyeler içinde toza dönüşecek parçalara ayrılması gibi hissettiren bu cümle, uzun uzun boşluğu izlememe neden oldu.

Mustafa Baba'nın gözlerinden hayret dolu gölgeler dışarı döküldü. Korkuyla, "Crystal?" diye sorduğunda, Crystal verandanın basamaklarının başında belirdi. Mustafa Baba neredeyse rahat bir nefes alacaktı ama sonra diken üstünde bir şekilde, "Yoksa küçük Mar Kızı mı?" diye sordu.

"Küçük dediğin kız reşit," diyerek gülümsedi Crystal. "Hem ben yaşlı mıyım, koca kurt? O da iyi, merak etme. Rhea'yı kaybettik."

"Rhea mı?" Mustafa Baba'nın etrafı çizgilerle dolu gözlerinin kederle dolduğunu gördüm. "Cihat'ın Rhea'sını mı kaybettik?"

"Cihat mı?" diye sordu Crystal.

"Yıllar önce kıyıma kurban giden bir Omega'ydı Cihat. Rhea ile birbirlerine âşıklardı." Mustafa Baba dalgın bir gülümsemenin ardından derin bir nefes aldı ve "Kavuşmalarına sevinmek isterdim," dedi. Daha sonra gözlerine ciddiyetin gölgeleri çöktü. "Bu nasıl oldu? Kim yaptı?"

"Cadılar," dediğimde, Mustafa Baba'nın yüzündeki gerilim daha da arttı. Yaşlı adamın gözlerinin içine baktım ve "Kanım, Rhea için şifa olmadı," dedim sertçe. "Çünkü güçsüz bir Mar ile deneme yaptılar. Şifamı durdurabilmenin bir yolunu bulmuşlar gibi duruyor. Şimdilik eski bir Mar'ı etkilese de eminim ilerleyen süreçte buna tamamen engel olmanın yolunu bulacaklar."

"Seni mental anlamda yıkmaya çalıştılar," dedi Mustafa Baba. "Ve görüyorum ki bunu başardılar."

"Bu yıkılışın sonunda dirildiğimde ne olacak sanıyorsun? Öylece oturacağımı mı sanıyorsun? Beni durdurmadılar, daha da gazladılar. Farkında değil misin?" diye sordum, sesimdeki ruhsuzluk Efken'in de dikkatinden kaçmamıştı. Beni mengene gibi sıkan bakışlarını hissediyordum. Öyle bir bakıştı ki bu, ruhumu kangren edecek kadar sıkıydı. Beni gözleriyle sarıyor, beni gözleriyle bağrına basıyordu ama istediğim bu değildi. Şu an ne istediğimi ben de bilmiyordum.

"Rhea'nın katledilişi alenen bir uyarıydı, bir ikazdı," dedi İbrahim. "Yaşlı kadını bir paçavra gibi buraya atıp gittiler, onu ölüme terk ettiler. Mahinev'in onu iyileştirememesini umarak gittiler. Öyle de oldu. Yaşlı

kadın iyileşemedi ve öldü." İbrahim öfkeyle kükürdayınca, o gülüşün sesi ormana ölümün yankıları olarak yayıldı. "Eğer bir sonraki adımlarını, nasıl hareket ettiklerini tahmin edebilseydik, görebilseydik... Her şey daha farklı olurdu."

Yaren'in babasının yanından geçerek basamakları indiğini gördüm. İbrahim'in omzuna dokundu, Efken ikisine değil bana bakıyordu ama göz ucuyla da olsa onları gördüğünü biliyordum.

"Böyle bir anda keşkeler uçuşmamalı havada," dedi Yaren keskin bir sesle. Manbel'in bakışları kızına saplı duran bir bıçak gibiydi. "Evet, yaşlı bir kadın katledildi, evet, elimizden hiçbir şey gelmedi ama burada durup keşke demek yerine bir şeyler yapmalıyız. Çünkü her keşke dediğimizde bir şansımız daha olsaydı, şu an bu durumda olmazdık. Keşke demek yerine harekete geçelim."

Efken, "İhtiyar," dediğinde Mustafa Baba'nın gözleri onu buldu ama Efken hâlâ bana bakıyordu. Gözlerini benden çekmeden, "Benimle gel," dedi Mustafa Baba'ya.

Bu cümleden sonra Efken'in gidişini izledim. Mustafa Baba arkasından gitmeye başladığında bizi neyin beklediğini hissettim, Efken'in dilinin ucuna gelebilecek her soruyu tahmin edebildim. Paniklemesem de bir şeyler içimi dürtmüştü bir kere. Topuklarımın üzerinde dönerek hızla arkalarından gitmeye başladığımda Crystal de beni takip ediyordu.

Evin arka tarafına dolandık. Mustafa Baba elini evin duvarına koyup kaşlarını kaldırarak, "Efken?" dedi sorar gibi. Tıpkı benim yapmaya çalıştığım gibi o da Efken'in ne düşündüğünü algılamaya çalışıyordu.

"Görülerime ihtiyacım var," dedi Efken keskin bir sesle. Kendine bir nefeslik zaman bile tanımadan orta yere bıraktığı cümle sırtımın dikleşmesine neden oldu.

"Bildiğim kadarıyla gücünün yırtıcı tarafını bir koruma büyüsünün içine hapsetmişsin," dedi Mustafa Baba. "Öyle olmamış mıydı?" Bana baktı. "Suyun altındaki büyücüyü bulduğunu anlattılar."

"Evet." Gözlerimi Efken'e çevirdim. "Korumayı kaldırıp daha büyük sorunların doğmasına mı neden olacağız?" Efken, sesime bulaşan yargıdan pek hoşlanmasa da bir şey demedi.

"Bu korumayı kaldırırsam görülerimi tekrar kazanırım. Tarot kartları görülerin daha da aktif hâle gelmesini sağlıyor ama tek başlarına ne kadar ileri gidebilirler bilmiyorum. Güce ihtiyacım var."

Crystal sessizce, "Mühürden dolayı mı merak etmiyorum?" diye sordu. "İçim içimi yiyor ama bu gücün özünde gizlenen şey nedir sorasım dahi gelmiyor."

"Evet," diye mırıldandım. "Gücü mühürlü ama sen sorgulamasan da bu cadılar için geçerli değil. Cadılar bu gücün özünü merak ediyor. Kurcalıyor."

Gözlerim suçlayıcı bir yırtıcılıkla Efken'e çevrildi.

"Ve Efken korumayı kaldıracak olursa o güçle ilgili mühür kolaylıkla kırılabilecek hâle gelecek. Ben mührü korumaya almak için yola çıkmadan önce yavaşça sorgulamaya başlamıştınız onun gücünü. Şimdiyse merak etseniz bile diliniz mühür tarafından susturuluyor. Sorular kelimelerde can bulmuyor."

"Başka çarem mi var, Mahinev?" diye sordu Efken, ismini ilk kez bana şefkat değil de öfke duyuyormuş gibi zikrettiğinde, kalbimin göğsüm içinde irkilerek saklandığını hissettim. Güneşin önünü kapatan bir gölge gibi, kalbim de bir anda göğsümü önüne gölge bilmiş ve gizlenmişti.

"Her zaman başka bir çare vardır. Senin derdin yeniden o yırtıcı güçle dolmaksa buyur, gidip boz korumayı!" diye bağırdım, daha sonra kurduğum cümlenin dikenleri dilime battı ve kalbimin vicdan azabıyla dolduğunu hissettim. Gözlerime söylediğim her şeyi hak ettiğini düşünüyormuş gibi bakması, içimdeki ızdırabı daha da besledi. "Efken..."

"Güçten haz aldığım doğru, Mahinev," diyerek kuracağım cümlenin önüne çit çekti. "Ama hiçbir şeyi sana değişmeyeceğimi hâlâ anlayamamış olman... Çok aptalca."

Sırtını dönüp yürümeye başlaması bir adım ileri atmama neden oldu ama Crystal bileğimi yakalayıp, "Biraz ağırdı," diye fısıldadı. "Kafasını toparlamasına izin ver. Sadece bize yardım etmek için çırpınıyor. Tek derdi seni ve senin zarar görmesinden korktuğun şeyleri korumak."

"Onun da zarar görmesini istemiyorum. Kendini neden korumuyor öyleyse, Crystal?"

"Onun dünyasındaki en kıymetli şey olduğunu, seni korumak için kendisinden bile vazgeçeceğini, kendisini biraz bile umursamadığını

hâlâ anlamadın mı? Konu sensen, senin varlığınsa, o Saul olarak da Efken olarak da yok olmaya hazır. Hayatının sona ermesinden korkmuyor. Her şeyi sona erdirmekten korkmuyor. Sadece seni var etmek istiyor."

Crystal bileğimi bırakıp arkasına doğru baktı ve derin bir nefes aldı.

"Gidip Sapphire'a bakmalıyım."

Sonra Crystal gitti. Efken'in evin arkasında kalan uçuruma doğru yürüdüğünü gördüm, bir nokta kadar küçülen bedenini izlerken Mustafa Baba'nın düşünceli gözlerinin bana çevrildiğini hissedebiliyordum.

"Nemesis'i özgür bırakırsa kıyameti kopartacak, yeri yerinden oynatacak kadar güçlenecek. Şu anki gücü bile bu kadar yıkıcıyken, esir edilen gücüne de kavuştuğunda yaratacağı mahşer yeri onun bile sonu olabilir." Her bir kelime kalbimi hedef alan bir kurşun gibiydi, tetiği arka arkaya çekerek ateş eden ise Mustafa Baba olmuştu.

"Sadece görülerini kazanmak için böyle bir tehlikeyi göze almamalı. Bu tür bir yükün altına girmemeli."

"O Efken kızım, her zaman daha ileri gitmenin bir yolunu bulur. Henüz bir çocukken bile böyleydi. Savaşmaktan hiç kaçmadı. Umudu her zaman daha karanlıktı, idealleri her zaman daha karanlıktı, her bir yaşı ona daha büyük bir karanlığı armağan etti ve bu adam doğdu."

Mustafa Baba iç çekti.

"Bazen insanın içindeki karanlık yanmaya başladığında, dışa vuran ışık diğer insanları aydınlatırmış. O kendi karanlığıyla yanıyor, ışığı da seni aydınlatıyor."

"Bunu yapmasını istemiyorum."

"Senin isteklerin her zaman onun için bir emirdi. Bunu fark etmedin. Ben ise seni ilk gördüğüm andan itibaren onun hayatındaki karanlığa bir delik açacağını, o delikten içeri ışık olup akacağını bildim."

Mustafa Baba'ya baktım.

"Sen onun karanlığına değil, kalbine bir delik açtın ve içeri aktın. Karanlık baki kaldı ama aşk, ruhunda bir ateş yaktı. O ateş onu kavurdu, kavruldukça karanlık büyüdü ve o ateşin içinde yandı. Yanan karanlığın ışıkları seni aydınlattı. Şimdi ona vereceğin her emir bir dilek gibi gerçekleşir ama ondan seni korumamasını, seni değil kendisini düşünmesini istediğinde, işte bil ki o dilek hiçbir zaman gerçekleşmeyecektir."

"Yani durmayacak."

"Kendisi için dünyayı, senin için kendisini yakar," diyerek söylediğim şeyi onaylamış oldu.

"Görülerini almasının bir yolu yok mu?"

"Nemesis'in esaretini kaldırırsanız, geri alır."

"Başka bir yol?" diye direttim.

"O bir Mega Alfa," dediğinde yutkundum. Birden aklına bir fikir gelmiş gibi elini duvara vurdu, gözlerindeki kederin yerini umut doldurdu. "Saul'a ait görülerini alabilir. Bunun için Dört Gölge Kapısı'na gitmesi gerek."

"Dört Gölge Kapısı da ne?" diye sorduğumda Mustafa Baba çoktan Efken'e doğru yürümeye başlamıştı bile.

Bir rüzgâr esti, saçlarımı yana doğru uçuşturdu, zamanın bir sayfa gibi çevrilerek aktığını hissettiğimde bir diğer gündeydim.

Kalbimdeki keder kaybolmamıştı ama gözlerimdeki yaşlar kaybolmuş, yerine gücün özü oturmuştu. Sapphire, Rhea'nın mezarına bir demet beyaz zambak götürmek için gitmişti, dönüş yolunu yürürken ağladığını görmüştüm. Guqulalar gelmişti, onlara merhaba bile diyememiştim, Axel onları sessizce kurtlar için yapılan ahşap eve götürmüştü.

O gece Efken hiç uyumadı, verandada sigara içip Mustafa Baba ile Dört Gölge Kapısı hakkında konuştu. Ben konuşmaya dahil olmadım, sadece salondaki pencerenin önüne oturup karanlığı izledim. Crystal de tüm gece yanımdaydı. Dört Gölge Kapısı hakkında bildiği sınırlı bilgileri benimle paylaştı.

Dört Gölge Kapısı, her ayın ikinci salısı ziyaretçilere açılıyordu ve bu kapıdan yalnızca doğaüstüler geçebiliyordu. İnsanlar o kapının ardında korunan tarihi bir bina olduğuna inanıyordu. Doğaüstülerle iş birliği olan küçük bir azınlıktaki devlet yetkilileri de bu binaya insanların girişini yasaklamıştı. Dört Gölge Kapısı, Varta halkı tarafından göz ardı edilen bir yere dönüşmüştü. İnsanlar çevresinde dahi bulunmuyor, ona denk gelseler de ilgilerini çekmediğinden incelemeden yollarına devam ediyordu.

Oysa orada büyülü bir tarih vardı. Bir zamanlar mistik havası yüzünden birçok arkeoloğun ilgisini çekmişti ama devlet yetkilileri girişlere asla izin vermeyeceğini açıkladıklarında zamanla arkeologların bile unuttuğu bir yapıya dönüşmüştü.

Dört Gölge Kapısı fikri Efken'in başta yadırgasa da kabul ettiği bir düşünceye dönüştü. Bu salı gitmeye karar verdiği Dört Gölge Kapısı eğer işe yarayacak olursa, görüleri nasıl, ne şekilde alacaktı ve bu görüler ne işimize yarayacaktı bilmiyordum ama tek umudum, bunun olmasıydı. Sezgi görü alamayacak durumdaydı, zaten bunu ona teklif dahi etmemiştik, hamileliğini daha da zorlaştıracak ağır büyülerden uzak durması onun yararınaydı.

Ertesi akşam hep birlikte yemek yedik ve Sezgi ile birlikte yaptığımız yemeklerden ahşap evdeki misafirlerimize de gönderdik. Yaren'in doğum günü hediyesi boynunda asılı duruyordu, Efken ona ucundan güneş sembolü sarkan pırlanta bir kolye almıştı. Hangi ara vermişti bilmiyordum.

Yaren'in bileğindeki ucunda altından tüy olan bilekliği gördüğümde mutfaktaydım, kendime bir kahve yapıyordum. Bilekliği ona veren kişinin kim olduğunu bilmeme rağmen, "Bilekliğin çok güzel," dediğimde yüzünün düştüğünü gördüm.

Masaya kalçasını yaslayıp, "Manbel hediye etti," dedi, daha sonra kaşlarını çattı ve "İbrahim ince düşüncelerle yapılmış her şeye kibar karşılık verilmeli dediğinden hediyesini kabul ettim," diye devam etti cümlesine. "Yoksa bu benim takmayı tercih edeceğim bir şey değildi."

"İçten içe onun da suçsuz olduğunu düşünüyorsun artık."

"Evet," dedi, sonra omuz silkti ve "En başında da suçsuz olduğunu biliyordum. Beni bilmiyormuş, bilmediği bir şeyin peşinden gelmesini beklemek aptallık olur zaten," diye mırıldandı. "Ama bu size yaptıklarını unutmama yetmez."

Kahveden bir yudum aldım ama her zaman içmekten zevk aldığım o kahve, damağıma yalnızca zift tadı bıraktı. Çatık kaşlarla, "Sonuç olarak artık bizimle," dedim. "Bizim için uğraşıyor. Tek derdi seni korumak da olsa bana da yardım etti. Onun sayesinde suyun altındaki büyücüden haberim oldu. Onun yönlendirmeleriyle o tarafa geçebildim, krallığı bulabildim."

"Bu onun hikâyemdeki kötü adam olduğu gerçeğini değiştirmiyor ne yazık ki," dedi Yaren omuz silkerek.

"Hayalindeki baba figürü değil biliyorum ama çabalıyor. Hem..." Yanaklarımın içini havayla doldururken ona söyleyeceklerim yüzümden

içimdeki sıkıntı katlandı. Nefesimi dudaklarımdan dışarı sesli şekilde bırakarak, "Biliyorsun," dedim. "Eninde sonunda uyanışa geçip, kendinle ilgili doğruları öğreneceksin. Nasıl biri olduğunu keşfedeceksin."

"Ne olduğunu keşfedeceksin demen daha mantıklı olurdu gibi geldi," dedi dudaklarında yamuk bir tebessümle ama bu tebessümün içten gelmediğini biliyordum. Hayatına indirilen darbenin hasarı henüz kaybolmuş sayılmazdı.

Kaşlarımı kaldırıp, "Nasıl anlıyorsan artık," dedim.

"Küpelerin çok güzelmiş," dedi konuyu dağıtmak istiyor gibi. "Doğum günümü fırsat bilip sana da bir şey aldı yani. Ne fırsatçı bir adam ya." Kıkırdadı. "Şimşekler de epey manidar bir seçim olmuş."

Efken ile aramızdaki gerginliği hatırlayınca tadım tamamen kaçtı ve kahveden keyif alamayacağımı anlayıp kahve kupasını mutfak tezgâhının üzerine bıraktım. Yaren kaşlarını çatarak, "Sorununuzu çözemediniz mi hâlâ?" diye sorunca ona garip garip baktım. "Ne? Limoni olduğunuz her hâlinizden okunuyor."

"Galiba biraz kırıcı konuştum," dedim. "Tek derdi beni korumaktı. Ama ben ona tek istediğinin gücü olduğunu ima ettim. O güç zaten onundu, onun olan bir şeyle ilgili böyle imalarda bulunmam hoş değildi. Anlık hislerle dillendirdiğim saçma bir cümlenin onu bu kadar incitebileceğini düşünmemiştim ama kendimi onun yerine koyunca, onun için yaptığım şeylerin özünde kendi çıkarlarım olduğunu düşündüğünü duysaydım, sanırım ben daha çok incinirdim. İncinmekte haklı."

"Özür diledin mi?"

"Özür dileyebilmem için göz göze gelmemiz gerek. Sanki benden kaçıyor. Ya da belki de ben öyle hissetmişimdir."

"Ben Miraç'ı oyalarken sen abimi omuzlarından tut," dedi ellerini kaldırıp Efken'i omuzlarından kavramış gibi yaparak. "Sonra onu birden öp ve tüm sorun çözülsün." Dudaklarını büzüp öpücükler atarken gülerek başımı iki yana salladım.

"Gitgide İbrahim'e benziyorsun."

"Keşke hükümdar sevgilim gibi ben de bir sırtlan olsaydım, küçük sırtlancıklarımız olurdu," diye alay etti. "Hükümdar deyince de adama öyle bir yükseldim ki..."

"Onun şu hükümdar meselesini de çözmek gerek," dedim, başımızdaki belaların gitgide artması beni boğduğu için gözlerimi devirmeden hemen saniyeler öncesinde.

"Zamanın Hükümdarı..." Yaren iç çekti. "Teknik olarak zamana da hükmedebiliyor demek değil mi bu?"

Yaren'in sorusu irkilerek ona bakmama neden oldu. Belki alayla sorduğu bir soruydu, ciddiyet bile barındırmıyordu ama her nedense o soru zihnimin içinde çığ gibi büyümeye devam etti.

Yaren aniden, "Dört Gölge Kapısı'na sen de gidecek misin?" diye sorunca, bir an duraksadım ve sonra başımı salladım.

"Benimle küsmüş bile olsa onun peşini bırakacak değilim."

"Küsmek... Abimin sana küstüğünü düşünmek çok komiğime gitti."

"Eğreti durdu biraz, evet," dedim gülerek.

"Ben de gelmek istiyorum," demesini beklemediğimden kaşlarım sertçe çatıldı. "Hiç öyle bakma. Ben on dokuz yaşındayım, yetişkin bir kadınım ve içinde olduğum şeyi daha yakından gözlemlemek istiyorum. Beni daha fazla saf dışı bırakamazsınız. Sence de bir şeylerin dışında değil, içinde olma zamanım gelmedi mi?"

Haklılığından kaçmak imkânsız olduğundan, "Geldi," dedim yalnızca.

"O zaman ben de sizle geliyorum, değil mi?"

"Bunu Efken'le sen konuşacaksın."

"Sen daha kolay ikna edersin."

"Şu an köşe kapmaca oynadığımızdan, pek sanmıyorum."

"Köşeye sıkıştırınca bir kez öpersen buzlar erir, ateşe döner zaten şekerim," diye alay etti Yaren.

"Senin keyfin yerine gelmiş," dediğimde dişlerini göstererek sırıttı. Sonra birden omuzları düştü.

"Rhea için üzgün olmadığımı düşünme sakın, Mahinev," dedi bu düşünce onu korkutuyormuş gibi.

"Üzgün olmak her an surat asmak değildir. Merak etme, kalbini biliyorum. Üstelik gülümsemeyi en çok hak eden sensin, son yaşadıkların kolay şeyler değildi. Üstesinden öyle güzel ve güçlü geldin ki, açıkçası bu kadarını beklemiyordum."

"Bir köşeye oturup devamlı kaderime ağlamam kaderimi değiştirmeyecekti," derken yaslandığı yerden doğrularak kalktı. "Gidip biraz

ağırlık antrenmanı yapmam gerek. Yoksa Kötü Kral kızını kuleye hapsedip kaçamasın diye de bacaklarına taş bağlayacak." Gözlerini mutfağın çıkışına çevirirken derin bir nefes aldı. "Biri Manbel'e bacaklarımı güçlendirmemin bir manası olmadığını söylemeli."

Yaren mutfaktan çıktıktan sonra bir süre daha durup yalnızlığın pek de hoş olmayan tadına baktım. Efken ile nasıl konuşmam gerektiğini, ne şekilde konuşmam gerektiğini düşünürken o kadar afallamıştım ki dilim ağzımın içine tamamen gömülmüştü ve farkında olmadan daha büyük bir sessizliğin doğumuna neden olmuştum.

Tam mutfaktan çıkacaktım ki bedenim büyük, geniş bir bedene çarptı. Dalgın bakışlarımı kaldırıp bedenin sahibine bakmadan hemen öncesinde, bedenin sahibinin yoğun kokusunu da solumuştum; dalgın gözlerim gözlerine dokunduğunda kalbimde yarattığı hararetten haberi yoktu, tek gördüğü yüzüme sinmiş dalgın ifadeydi.

Uçurum mavisi gözleri bir süre yüzümü merceğinde tuttu, bakışları stabildi ve düz bir çizgi şeklinde duran dudaklarında kelimelerin emareleri yoktu. Suskunluğuna kaldığı yerden devam ettiğini o an anlamıştım.

Bunu durdurmak adına, "Benimle konuşmuyor musun?" diye sordum. Tüm cesaretimi dilimin ucundan dışarı bir soru cümlesi olarak bırakmıştım. Gözlerinin içindeki yansımama odaklandım, daha sonra yüzünü izledim ve vereceği cevabı beklerken nabzımın ne kadar hızlandığını fark ettim.

"Seninle neden konuşmayayım?" diye bir soruyla benim sorumu mat ettiğinde, gözlerimi bir anlığına çenesine indirip gözlerinden kaçınarak doğru kelimeleri aradım. O kelimeler saklandıkları yerden çıkmadığında ise rotam yeniden beni izleyen mavi gözlerdi.

Sessizliğim o kadar çok uzadı ki gözlerindeki soru işaretlerinin çoğalmasına yol açtı.

"Seninle neden konuşmayayım?" diye tekrarladı sorusunu, bu kez sesi daha berrak gelmişti.

"Beni görmezden geliyormuşsun gibi hissettim."

"Mümkünmüş gibi," dedi burnundan sert, sıkıntılı bir nefes vererek. Belki de bu nefes alay içeriyordu ve kendisiyle alay ediyordu.

"O zaman aramızda bir sorun yok mu?"

"Hiç olmadı," dedi. "Sadece Rhea konusunda hassas bir dönemden geçtiğini biliyorum, yersiz yükselişlerimle seni daha da germek istemedim. O yüzden uzak duruyorum."

Bir kapının önünde duruyormuşum, kapının arkasından gelen sesini dinliyormuşum ama kapıyı çalamıyormuşum gibi hissettiriyordu bana. O kapının hemen arkasında durmuş gelmemi beklediğini biliyordum, beni içeri davet ettiğini, kapıyı çaldığım an açıp beni içeri kabul edeceğini biliyordum ama yapamıyordum. O, aramızdaki tüm duvarları yıkmıştı ama ben hâlâ bir duvarın arkasına gizlenmiş o kapıyı izliyordum.

"Söylediklerim için özür dilerim," dediğimde çatık kaşlarla yüzüme baktı. Aniden kaşlarını çattığı için alnındaki damarın vuruşları güçlendi, derisini gererek bir kablo gibi dışarı uzanan damara bakarken yutkundum. "Ânın getirdiği hislerle söylenmiş bir şeydi."

"Biliyorum," dedi. "Beni kızdıran özür diliyor olman. Çünkü seni yanlış anlamadım, söylediğin şeyi hak edecek kadar çok şey yaptım. O yüzden öyle düşünüyor olsan bile sana kızmazdım."

"Dört Gölge Kapısı'na ben de geleceğim," dedim konuyu çevirme ihtiyacı duyarak. Bunu fark ettiğinde tek yaptığı elinin tersiyle yüzüme dokunup eklemlerini yanağımda tüy gibi dolaştırmak oldu.

"Kendim halledip geleceğim," dediyse de başımı iki yana sallayıp, yanağımı eklemlerine sürterek ona bakıp bunu reddettim. Gelmemi istemediği kesindi, bu işi halledip dönmek istiyor gibi bakıyordu ama benim de geri çekilmeyeceğimi anlamıştı.

Elini geri çekerken burnundan sert bir nefes çekip, "İbrahim ve Crystal de benimle olacak. Crystal oranın konumuna hâkimmiş," dedi. "Neden kalıp kardeşini çalıştırmıyorsun?"

"Geleceğim," dedim sertçe, her bir harfin üzerine bastırışım dikkatini çekmiş gibi tek kaşını kaldırdı.

"Madem bu kadar istiyorsun, o zaman bu gece benimle uyu. Benimle uyursan gelmene razı olurum," dedi, daveti nefesimi kor gibi yaktı. Gözlerinin içine bakarken birkaç gündür birlikte uyumadığımız gerçeğini hatırladım. Yüzüme doğru eğildi ve "Seçim senin," diye fısıldadı, sesindeki yıldızlar göğü terk edip onun esiri olmuş gibiydiler.

"Seçimimin ne olacağını biliyorsun ama bunun dudaklarımdan dökülüşünü de duymak istiyorsun." Dudaklarındaki o muzip tebessümü bana gösterdiğinde bunu ne kadar özlediğimi fark edip gözlerimi tebessümüne diktim. "Elbette seninle uyuyacağım."

"O zaman benimle gelebilirsin ama içeri girme yasağı var, bu yasağı ben koymadım. Kapıda beklemek zorundasın," dedi, sesi hâlâ davetkâr geldiğinden söylediklerine tam odaklanamadım ve sadece kafamı sallamakla yetindim.

Eğilip alnımı öptü ve zaman bir sayfanın çevrilmesiyle birlikte yeniden akmaya başladı.

Gece sandığımdan daha erken çöktü.

Koltukta uyuyakalmış Sapphire'ın üzerini pelüş bir battaniyeyle örttüğüm sırada Kenneth küçük bir el aynasını almış kaşlarını düzeltiyor, ara sıra göz ucuyla bana bakıyordu.

"Ne soracaksan sor," dedim omzumun üzerinden Kenneth'e bakarken.

"Soru soracağımı da nereden çıkardın, şekerim?" diye sordu gözlerini aynaya çevirip, yeşil kaşlarını düzelterek.

"İçeri girdiğimden beri beni kesiyorsun."

"Üzgün olup olmadığını anlamaya çalışıyordum," dediğinde kaşlarımı çattım. "Şu yaşlı kadın hakkında..." Gözlerini tekrar bana yöneltti. "Sizin adınıza üzgünüm. Ruhu ışıklardan suların içinde yüzsün."

"Teşekkürler." Sapphire'ın ayakucuna oturup ellerimi dizlerime koydum ve "Karşı tarafın yanında da senin gibi Krokodiller var sanırım," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Kardeşinle küçük bir sohbetimiz oldu, bana anlattı. Tuhafıma gitti çünkü bizim gibiler nadiren bulunurlar ve biz cadılardan pek hazzetmeyiz."

"Sence yanlarında ne kadar Krokodil vardır?"

"Çok olacağını sanmam, hem kalabalık bir kafileye sahip değiliz hem de dediğim gibi, cadılarla iş birliği yapacak kadar sevmeyiz onları. Hatta neredeyse hiç hoşlanmıyoruz kendilerinden."

"Acaba yanlarında hangi türler var. Anlamadığım şu, bu yaptıkları alenen isyan sayılmaz mı? Çoğu cadı onları desteklemiyor bile ama onlar bize karşı müttefikler buluyor."

"Yaptıkları sadece isyan değil, aynı zamanda cadı yasalarına da aykırı," dedi Kenneth, elindeki aynanın kapağını kapatıp cebine koydu. "Bir Mar'a kasıtlı şekilde zarar verdiler. Bu bir aforoz edilme nedeni."

"Peki bir yere başvurmamız gerekiyor mu?"

Kenneth neredeyse kahkaha atacakken elini ağzıyla kapatıp, "Tabii canım," dedi. "Ver insan hakları mahkemesine, sürünsünler. Tabii ki de bir yere başvuramazsın. Sadece yetkili cadıların kulağına atmak lazım. Bu iş benim arkadaşlarımda zaten, merak etme. İki tanesi Sòsye Katedrali'ne gitmek için yola koyuldu. Durumu sözcülere iletecek."

"Bu savaşı durdurur mu?"

"Sanmıyorum ama en azından hepsi, yani bu savaşta rol oynayacak tüm cadılar, aforoz tehlikesiyle burun buruna gelecek. Biraz da olsa geri çekilenler olacaktır. Sayıca azalmaları da bizim yararımıza diye düşünüyorum, Sevgili Kraliçe."

"Sayıca azalmaları yararımıza olacaktır evet ama yanlarında başka ırklar varsa, azalmaları ne kadar etki eder bilmiyorum." Kollarımı bedenime sardım. "Bir yanım geri çekilmelerini de istemiyor. Bu ölüme neden olan tüm cadıların omuzları üstünde baş kalmasın istiyorum."

"Yine de yaptıklarının bedelini aforoz edilerek ödemeliler," dedi Kenneth. "Bir can aldılar. Eskisi kadar güçlü olmayan, zayıf olmayı kendisi seçmiş yaşlı bir kadının canını aldılar. Bunun bedelini hepsi ödemeli. Sen kendini korumak için yaptın, onların tek derdi senin canını yakmaktı."

Miraç içeri girince Kenneth de ben de sustuk ama sustuklarımız içimizde konuşmaya devam etti. Düşüncelerim hiç susmayacakmış gibi hissediyordum. Miraç uzun süre koştuğunu gözler önüne serercesine terli ve nefes nefeseydi, kendini tekli koltuğa bırakırken gözlerini koltukta cenin kadar küçük şekilde uzanmış uyuyan Sapphire'a dokundurdu.

Ardından gözleri beni çevreledi ve "Saat çok geç olmuş, neden gidip dinlenmiyorsun?" diye sordu.

"Kardeşin o kadar yakışıklı ki, kalp atışlarım kuyruğuma kadar indi," diye mırıldandı Kenneth, yüzüne flörtle renklenmiş muzip bir tebessüm eklenmişti. Miraç onu duymazdan geldiğinde kaşlarını çattı. "Senin kadar soğuk nevaleymiş aynı zamanda," dedi. "Geçen gece konuşurken çok tatlı gelmişti gözüme oysa..."

Miraç onu yeniden duymazdan gelince Kenneth bu kez homurdandı.

"Ben biraz uyuyayım," diyerek oturduğum yerden kalkıp ikisini gerecekleri ağız dalaşında baş başa bıraktım. Salondan ayrılmadan hemen öncesinde, "Sessiz olmaya dikkat edin," demiştim. "Sapphire uykuya çok zor daldı."

Yatak odasına girdiğimde Efken'i içeride bulacağımı biliyordum. Karanlık odada, yatağın üzerine oturmuş şakaklarını ovuyordu. Ben odaya girdiğim an kollarını geriye atıp avuçlarını yatağa bastırdı ve bakışlarının eksenine girdim.

"Miraç seni odaya girerken gördü mü?" diye alay ettiğimde gözlerini geriye doğru devirip kafasını yukarı kaldırdı.

"Görse kaç yazar?"

Gülümseyerek yanına ilerledim, yatağın ucuna oturduğumda kafasını indirip bana bakmaya başlamıştı.

Onun kollarının arasına girerken ikinci kez düşünmedim.

"Baksana," diye fısıldadım. "Kanlar toprağı çamurlaştırmaya devam edecek mi?" Cevap vermedi. Gözleri gözlerime daldı, gözlerim cam kırklarıyla dolduğunda, "Edecek," diye cevapladım kendi kendimi. "Bir gün toprağa yayılan o kan, senin kanın olacak diye öyle çok korkuyorum ki..."

"Şşhh." Alnını alnıma bastırdı, alnında hızla çarpan o kalın damarın atışlarını kaderimin üzerinde hissediyordum.

"Ama biliyorum," dedim zamandan sırrımı saklayarak. "Senin kanın toprağı çamurlaştırmaz. O toprağı tutuşturur, yakar."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. Kalbim sızladı. Kalbimin etrafında bir akbaba uçuşuyor, sızlayan kalbimin ölmesini bekliyordu.

"Benim günahlarım çok öncesine dayanıyor," dedi. "Bu insana dönüşmeden önce de kanın içinde yaşadım. O yüzden biliyorum ki, benim kanımı toprak bile kabul etmez."

Geçmişiyle ilgili varsayımlarım da vardı, bana gösterdikleri de. Yine de o an, kelimeler dudaklarından böyle kendisini harcar gibi savrulduğunda onu itmek, ondan uzağa gitmek, tüm kapıları çarpıp bağıra bağıra ağlamak istedim ama bu isteğin temelini oluşturan acı nasıl bir acıydı bir türlü kestiremiyordum. Sanki içimde bir acı taşıyordum ama o acıyla bir türlü tanışamıyordum ya da tanışmamak için o acıdan kaçıyordum. İşin tuhaf yanıysa, o acı ben ondan kaçarken bile benim sırtımdaydı ve ben onun ağırlığını taşıyarak koşuyordum.

"Nemesis yüzünden ya da herhangi başka bir şey yüzünden başına bir şey gelmeyecek," dediğimde, gözleri gözlerimde bir ay gibi parladı. "Rhea'nın başına gelen, bir daha hiç kimsenin başına gelmeyecek."

"Gözlerini doldurma," diye fısıldadı Efken, dudaklarına bulaşan tebessüm, sanki dudaklarının kenarları neşterle şekillenmiş gibi kanlar içindeydi.

"Söz konusu sen olunca, gözyaşlarımın sınırının olmadığını fark ettim," diye itiraf ettim. Efken'in gözlerindeki o ağacın kökleri daha da derinlere indi; köklerin bazıları kalbime, bazıları ciğerlerime, bazıları zihnime, bazıları da ruhuma uzandı ve onlara sıkıca sarıldı. Bazı kökler damarlarımda, bazıları akan kanımın içinde nöbetteydi. "Gözlerim kurusa, kuruluktan kör olsa, senin için yanaklarımı ıslatmanın bir yolunu bulabilirmişim gibi hissediyorum." Durdum. "Neden?" diye bir soru attım ortaya. "Neden böyle? Sen bana ne yaptın? Neden yaptın?"

"Seni canını alıp canıma katıyormuş gibi öperim ama aslında öperken sana canımdan veririm," dedi, o kadar içten kurmuştu ki bu cümleyi, ona bakakalmıştım. "Böyle konuşma. Böyle sorular sorma. Nedeni yok, sebebi yok, olmak zorunda değil. Bunu bana sen öğretmedin mi? Bu kadar derinde olan bir şeyin varlığını bana sen öğrettin."

Ellerim ensesine kaydı, boynuna sarıldım ve parmaklarımı ensesinde birleştirerek burnumu burnuna sürttüm. İçeride olduğunu bildiğim kardeşime aldırış etmeden dudaklarına yöneldim. Üst dudağım, iki dudağının arasına büyük bir dinginlikle yerleşti. Efken'in boğazının gerilerinden bir inilti yükseldi. Bunu Miraç'ın duymaması için dualar ederken onu yavaşça ama aslında hoyrat bir açlıkla öpmeye başladım.

Dudakları her yerdeydi ama aslında sadece dudaklarımdaydı; oysa tenimde dolanıyordu, göğüslerime sürtünüyor, kasıklarıma kayıyordu, dudakları bacaklarımı ayırıyor ve yasak elmayı ısırıyordu. Gözlerimi kısarken farkında olmadan inledim, kendimi ona bastırdım ve bu onu daha da delirtti. Büyük elleri kalçalarıma kaydı, avuçlarının büyüklüğünü tam kalçalarımda hissettiğimde nefes nefeseydim.

"Sana acıktım," dedi boğuk bir sesle. "Ve beni doyurman gerekiyor."

"Bak sen," diye taklit ettim onu.

Bir şey demedi. Dudaklarını dudaklarıma sürterek yüzümü izlemeye başladı. Kalçalarımdaki baskısını hissedebiliyordum ve bu baş

döndürücü olduğu kadar, baştan çıkarıcıydı da. Gözleri gözlerimin darağacında, boynunda idam ipiyle öylece bekleyen bir mahkûm gibiydi ve ben, onun ayaklarının altından iskemleyi itebilecek tek gardiyandım. Bu acıyı bana hissettirmemek için, kendi ayağının altındaki iskemleyi yine kendisi itiyordu.

İçeriden aniden, "Abla?" diye yükselen ses, hızla Efken'in kucağından inmem için yetmişti de artmıştı bile.

"Hay senin ablanın şarap çanağını ben," diye homurdandı Efken. Ona öyle bir bakış attım ki, kaşlarını kaldırarak ağzına küçük bir fermuar çekmek zorunda kalırken omuz silkti.

Üzerimdeki kazağın eteğini aşağıya doğru çekiştirerek salona girdim. Miraç saçlarını karıştırarak etrafına bakınıyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum ona yaklaşarak.

"Hayır," dedi Miraç. "Sen uyumayacak mısın?"

"Uyuyacağım."

Miraç'ın gözleri arkama doğru kayınca, Efken'in de arkamdan salona geldiğini anladım ama o tarafa bakmadım. "Tamam," dedi Miraç aniden. "Birlikte uyuyalım."

"Pardon?" dedi Efken alayla. Dişlerimi sıkarak içen içe susmasını dilesem de devam etti. "Birlikte derken?"

Miraç biçimli kaşlarını kaldırarak, "Evet?" dedi sorar gibi. "Ablamla birlikte uyuyacağım?"

"Neden? Çocuk musun sen?" diye sordu Efken, sesi buz gibiydi.

"Hım..." Miraç düşünür gibi yaptı. "Cevap veriyorum: Sana ne?"

Efken dişlerini sıkarak güldü ve "Sadece ödlekler yalnız uyumaktan korkar," dedi.

Miraç aniden, "Yani sen ödlek misin?" diye sorunca, sorduğu soru bir ok gibi saplandığı yerde koca bir delik açılmasına neden oldu. Efken'in göğsünün hiddetle şiştiğini gördüm ama yalnızca dişlerini sıkmaya devam etti, tepki vermedi.

Omzumu kapı pervazına yaslayıp bir çocuk gibi birbirlerini yemeye başladıkları ânı izlemeye başladığımda bir sayfa daha çevrildi. Zaman tekrar son sürat ilerlemeye başladı.

İlerleyen zamanın içinde usulca gülümsedim.

Oysa içimde bir yerlerde, küçük bir kız çocuğunun gözünden kırılıp düşen gözyaşı çenesine dek akmıştı.

EFKEN KARADUMAN

THOMAS BERGERSEN, NEMESİS

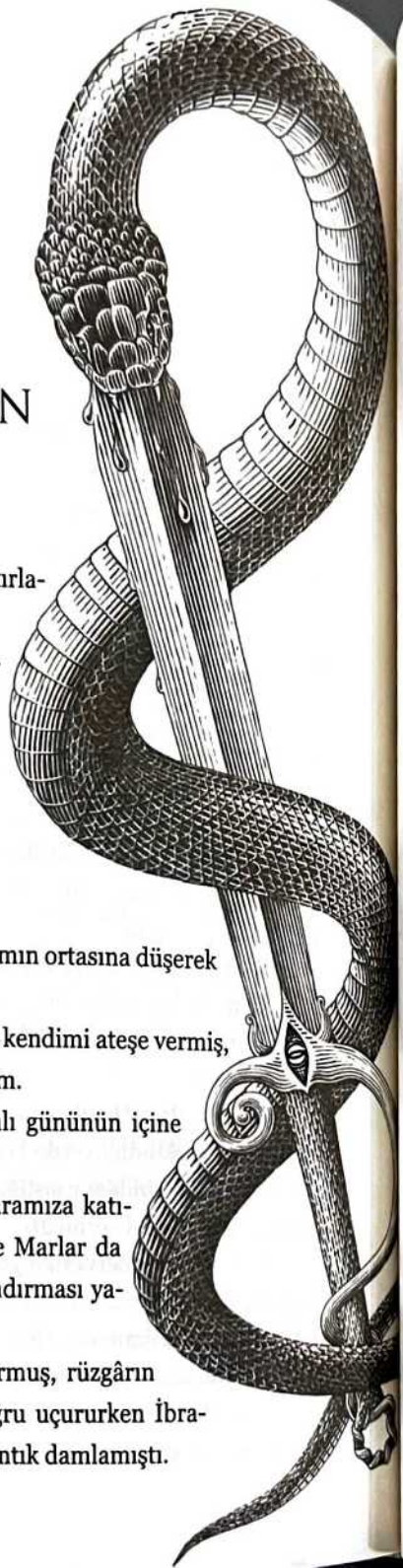

Ne zaman bu kadar hırçınlaştığımı hatırlamıyorum.

Ama kendi hayatımın ortasında hayatımı ateşe veren bir yıldırıma dönüştüğüm o ânı hatırlıyorum.

Bir yatağın altındaydım.

Silah patlamıştı.

Annem yoktu, babam yoktu.

Zeynep yoktu.

Bir yıldırıma dönüşüp kendi hayatımın ortasına düşerek ruhumu ateşe verdiğim gün, o gündü.

Tıpkı ateşe verilen o ev gibi, ben de kendimi ateşe vermiş, küllerimden yeni bir adam inşa etmiştim.

Düşünceler savrularak beni bir salı gününün içine sürükledi.

"Farklı Krokodiller ve Guqulalar aramıza katılabiliyorsa, düşüncem şu yönde, bence Marlar da bize katılabilir. Mahinev'in onları uyandırması yararımıza olacak."

Dört Gölge Kapısı'nın önünde durmuş, rüzgârın haşin dokunuşları ceketimi geriye doğru uçururken İbrahim'in dudaklarından kan rengi bir mantık damlamıştı.

Gözlerim kandan elmasların sahibine dokundu, bir an için bu düşünce ona da mantıklı geldi ama çok kısa bir andı; sonra düşünceleri eskiye döndü. Şu an Marları bu soğuk savaşın içine sürüklemek istemiyordu.

Bir isyan başlattığı düşünülsün istemiyordu.

Ama Guqulalar ve Krokodillerin varlığı da farklı bir düşünce doğurmayacaktı. Yanımızda beliren yeni her güç, cadılar ve diğerleri için isyan bayrağını biraz daha yukarı çekmek demekti.

İbrahim'e doğru döndüğümde arkasında kalan dağları gördüm, dağların iki boşluğu arasında metal renginde parlayan ay dolunaya geçmişti. Crystal, Mahinev ve Yaren hemen yanında dikiliyorlardı.

Bir kurt, bizden yaklaşık on metre ileride nöbetteydi.

Kurdun Hatem olduğunu hepsi biliyordu.

"Şu an zamanımız yok. Diğerlerini aramıza almamız, onları tanımamız, onlardan sadakat görmemiz zaman alacak," dedim sonunda.

Mahinev sadece gözlerime baktı, onun gözlerine bakarken gücüm bedenimin içinde titriyordu; sanki onun karşısında öyle çaresizdim ki, bir çocuktum.

"Saul'a ait görümün tamamını aldıktan sonra gitmemiz gerekiyor. Sezgi görülerini kullanamayacak kadar yorgun düştü, şu koruma altına aldığım gücün görüsünü kullanmam için de Mahinev'in su altındaki krallığa inip buraya getirdiği korumayı kaldırmam lazım. Şu anki görülerim çok bulanık, gücümü elime aldım ama görülerimi tamamen aktif edebilmem zaman alacak. Sırf görülerimi alabileyim diye mührü tehlikeye atamam."

Crystal tam arkamdaki metal, neredeyse sekiz metre uzunluğa, on metre ene sahip olağanüstü büyüklükteki kapıya bakarken başını iki yana salladı.

"Dört Gölge Kapısı'ndan geçtikten sonra kolayca görülerini alabileceğini düşünmen çok tatlı ama inan bana Alfa, bu sandığımız kadar kolay olmayacak. İçeride dört Kadim Cellat var, dördü de birbirinden yaman. Sadece kitaplara çizilmiş öylesine karalama portrelerinin bile ne kadar korkunç olduğunu bilsen, buna kalkışmazdın. Ya da belki de kalkışırdın."

"Bana onların ne kadar korkutucu olabileceğinden bahsetmediğine göre, yapabileceğine inancın tam," dedi Mahinev büyülü gözlerini, bir tılsımı Crystal'in yakasına iliştirir gibi ona doğru çevirerek.

"Bu ne olduğu belirsiz adamın yoluna çıkıp, onu korumaya çalışma diye ağzımı bile açmadım ama şimdi buradasın." Crystal söylenerek kollarını göğsüne sarıp arkamızda bizi izleyen dev kurda baktı. "Hatem denen aptalın yerine karın kaslarından ter damladığını gördüğümde çirkin köpek kokusunu bile unuttuğum Steve'i tercih ederdim."

"Ya da belki aklında bambaşka biri vardır," diyerek metal kapıya doğru döndüm. İrkildiğini hissettim ama bir cevap vermedi. Oysa ben onun sarı gözlerine baktığımda orada Miraç'ın yüzünü görüyordum. O küçük velede ilgi duyduğu bariz ortadaydı.

"Aptal," diye söylendi arkamdan.

"Üçüncü perşembeye az kaldı," dedi Mahinev. "Belki benim de Cellatlardan alabileceğim bir şeyler vardır."

"Sen burada kalıyorsun," dediğimde tek kaşını kaldırdı ve kollarını bedenine sararken gümüş rengi göğün altında bir elmas gibi parlayan öfkesini bana sundu.

"Buna kim karar veriyor?"

"Dört Gölge Kapısı'nın arkasındaki cellat çocuklar?" dedim sorar gibi, alaycı sesim öfkesini körükledi ve tanrı şahitti, o öfkelendiğinde hissettiğim tutku, iliklerimi kurumuş ağaç köklerine çevirecek kadar kuvvetliydi.

"Cellatlarla dövüşmen gerekeceğini de biliyorsun, değil mi?" diye sordu Crystal alay eder gibi.

"Evet."

"Ama ben bilmiyordum," dedi Mahinev, sesi şimdi daha yırtıcıydı. Üstümü başımı yırtsa güzel olabilirdi, erotik düşüncelerin zamanı değildi.

"Sen bilseydin şu an bu kapının önünde olabilmem zor bir ihtimale dönüşürdü," dediğimde tek istediğimin onu huzursuz etmemek olduğunu bilmediğinden bana öfkelendi. Oysa eğer peşime takılmamış olsaydı, ben her şeyi halledip döndüğümde hem endişelenmemiş olacaktı hem de görümü aldığım için mutlu olacaktı.

"Dört Gölge Kapısı'nın bir kuralı daha var, Efken," dedi Crystal, sesine bulaşan tedirginliğin kokusunu aldım, benimle birlikte herkes o kokuyu almış gibiydi. "İçeride çok güçlü büyüler muhafaza ediliyor, inanılmaz bir teknoloji kullanılarak korunan bu büyülerin her biri elmastan değerli. Bu yüzden içeri girebilmek için bir emanet getirmen gerekiyor."

Kaşlarım sertçe çatılırken, "Emanet?" diye sordum.

"Bir tür sözleşme gibi düşün, kefil istiyorlar."

"Aç şu konuyu, Crystal," dedim sertçe, evirip çevirmesi hiç hoşuma gitmemişti.

Crystal'in gözleri Yaren'e kayınca, göğsümün derinlerindeki kalbin atışlarını hayata taşıyan pençeler keskinleşti. O pençelerin içimi kazıdığını, kalp atışlarımın bir uluyuş sesi gibi göğsümü doldurduğunu hissettim.

"Yaren'i kefil olarak içeri almak zorundasın," dediğinde neredeyse küfredecektim ama tek yaptığım donuk gözlerle Crystal'e bakmak oldu.

"Kanından birini kefil olarak getirdiğinde, büyülerin hiçbirine erişmediğini, hiçbir şeye zarar vermediğini kanıtlamış oluyorsun. Kan kefili istiyorlar."

"Aklını yitirdin herhâlde?" diye bağırdı İbrahim öfkeyle, kapuçin maymunuyla aynı soruyu dilimizin altında saklıyor oluşumuz ilk kez beni hiç rahatsız etmemişti. Hatta ben o sorunun sonuna çok büyük küfürler de yerleştirirdim ama konuşmamıştım, susmuştum.

Mahinev, "Yaren içeri giremez," dedi başını iki yana sallayarak. "Yaren'i buraya getirmek istedik çünkü on dokuzuncu yaşında daha bilgili biri olmak istediğini söyledi." Çok kısa bir an için duraksadığını gördüm, kandan elmas gözlerini Yaren'e çevirip, "Değil mi Yaren?" diye sordu sessizce. "Öyle dememiş miydin?"

Yaren'i tanıyordum.

Onun sadece abisi değildim, geçen zaman bana onun babası olma rütbesini de vermişti. Onu, bir babanın kızını tanıdığı gibi tanıyordum. Biliyordu. Kan kefili olmadan içeri giremeyeceğimi bildiği için buradaydı. Mahinev'i de İbrahim'i de kandırmıştı ve Crystal denen yılan da ona yardım etmişti.

Yaren, tamamen dahil olmak istiyordu.

Yaşadığı her şeyi önüme alıp, içinde bulunduğumuz durumla çarptığımda çıkan sonuçtan kaçamazdım. Onun uyanması, gücünü kazanması, tek başına ayakta kalabilmeyi öğrenmesi için onu pençelerimin arkasına saklamak yerine, çıkmaya çalıştığı kozayı güvenli bir yere taşıyabilir, o dışarı çıkıp kanatlarını kazanana kadar ona göz kulak olabilirdim. Ama fazlası olamazdı. O, on dokuz yaşında yetişkin bir kadındı ve sürüklendiğimiz karanlığın içinde bir yıldız gibi yanıp ışıklar taşırabilmesi için yüzleşmeye ihtiyacı vardı.

Neyin içinde olduğunu bilmeye hakkı vardı.

"Tamam," dediğimde Mahinev de İbrahim de beklemedikleri bu cevap karşısında sarsılarak bana bakakaldılar. Elimle kapıyı işaret ederken, "Gel benimle," dedim Yaren'e. Başta o da duraksadı ama sonra gözlerinde yanan inanç alevini gördüm.

Bu alevi söndürmek istemiyordum, inancını yitirmesini istemiyordum; inancı öyle bir alev almalıydı ki, zaman onu Manbel'in kızı olarak değil, Yaren Karaduman olarak anmalıydı. Gücünü keşfettiğinde birinin kızı olmayacaktı, kendisi olacaktı ve ona köstek olmak yerine, destek olmak benim görevimdi.

Crystal, "İlk kez doğru bir karar alıyorsun," dedi ama onu duymazdan geldim.

En doğru kararı ne zaman aldığımı bilmiyordu, bense biliyordum.

En doğru kararı kalbim vermişti. Uzun zaman önceydi, bana atışlarını yükselterek sesini duyurmaya çalışmıştı, verdiği kararı haykırmıştı ama belki de o karardan korktuğum için onun sesini duymayı reddetmiştim; şimdiyse biliyordum.

En doğru kararı, kalbim vermişti.

Göz ucuyla en doğru kararıma baktım.

Kandan elmaslar da benim ona baktığım gibi, bana bakıyordu.

"Tamam," dedi Mahinev, kararımızın doğruluğunu fark etmiş gibi başını aşağı yukarı salladı. "Madem öyle. Bırakın gitsinler."

İbrahim, "Ama," dediyse de bu olumsuzluğu getirecek olan cümleyi hiç tamamlayamadı.

"Hazır mısın?" diye sorduğumda, küçük bedeniyle tam yanımda duruyor, tıpkı benim gibi metal kapıya bakıyordu. Kapıya düşen yansımamızı izlediğini fark edince ben de tıpkı onun gibi yansımamıza bak-

tım; metal yüzeyde çok da belirgin olmayan yansımalarımızın gözleri birbirine tutundu.

"Hazırım, abi," diye fısıldadı, bir ceylandan daha savunmasız olduğuna inandığım küçük kızın sesi bir fısıltıdan ibaret olsa da sanki o sesin gerilerinde, sırtındaki kılıçları çekerek düşmana doğrultan bir savaşçı vardı.

Yumruğumu kaldırdım, eklemlerim kasıldı ve dövmeme baktım; yaşamı taşıyan elimin havada olduğunun farkına vardım. Sonra o yumruk kapıya ilk darbeyi bıraktı ve kapının arkasında gürültüyle açılan onlarca kilit sesi tüm araziye yayıldı. Yaren, hemen yanımda dimdik duruyordu, dev kapı açılana kadar duruşu sarsılmadı ama kapı açıldığında ve yüzü kara peçenin ardına gizli bir adam kapının diğer ucundan bize baktığında, Yaren'in korkuyla çöküşünü hissettim.

Peçenin arkasındaki siyah, gözünün beyazı olmayan ve gözleri siyah bir lateks gibi parlak görünen adamın bakışlarını takip etmeye çalıştım. Göz bebekleri ve gözünün beyazı olmasa da Asale'me baktığını anlamam çok kısa sürmüştü. İçimde gümbürdeyen öfkeye rağmen gözlerimi adamdan çekmeden dilimin altındaki sessizliği, sakinlikle besledim. Oysa benim gibi biri için yakıp yıkmamak, kaosu yaratmamak, yok etmemek mümkün değildi.

"Dört Kadim Cellat için geldim," dedim kesintisiz bir bakışmanın hemen arkasından.

Adamın lateksle kaplı gibi görünen gözlerinin kısıldığını gördüm. Kapıyı tamamen aralamadan, "Kan kefili?" diye sordu, sesi herkesi duraksattı ama beni duraksatmadı; sesinin gerilerinde hem bir kadından hem bir adamdan hem de küçük bir çocuktan notalar vardı. Üç farklı ses.

"Kan kefiliyim," dedi Yaren sonunda, şimdi çenesi havada duruyordu ve adamın gözlerinin içine bakarken korkusuzluğunu kanıtlamak için kaskatı kesilmiş görünüyordu.

"Neyisin?" diye sordu aynı üç sese sahip, kara peçeli adam.

"Kuzeniyim." Anlık durdu, düzeltti. "Kız kardeşiyim." Neredeyse gülümseyecektim. Neredeyse onu kollarının arasına çekecek, kara saçlarını karıştırıp onu öfkelendirecektim. Neredeyse.

"Gümüş Pençe ve..." Üç farklı şekilde yükselen sesin sahibi susup gözlerini kız kardeşimde gezdirdi. "Bilinmeyen."

"Uyanışı tamamlanmadı," dedim sabit bir sesle.

"Cellatlar kendilerine ait katlarda sizleri bekliyor olacak." Adam eliyle içeriyi işaret edince İbrahim merakla içeriyi görmek için kafasını ileriye doğru uzattı ama adam ona, "Uzak dur," deyince bir adım geri leyerek çatık kaşlarla adama baktı. "Siz giremezsiniz. Sadece kan kefili getirenler girebilir."

Önden girdim çünkü içeride bizi bekleyenin ne olduğunu bilmiyordum. Onu kozasından çıkaracaktım, tehlikenin içine atmayacaktım; o kozasından çıkıp kanatlarını kullanmayı öğrenene kadar onun sorumluluğu hâlâ benim üzerimdeydi. Yaren arkamdan içeri girerken kalp atışlarının yükselişini duyabiliyordum. Bu bir Gümüş Pençe yeteneğiydi, kalp sesi bir çığlık kadar gür şekilde zihnime doluyordu.

En çok Mahinev'in kalbinin çığlık seslerini dinlemeyi seviyordum.

O dev kapının arkasında kumtaşı duvarlar yükseliyordu, beyaz kumtaşı kolonların arasında ilerlerken Yaren bir adım arkamdaydı; lateks siyahı gözlerin sahibi ise gideceğimiz yere dek öncülük yapacağını belli edercesine önümüzden yürüyordu.

Ametist ve zümrüt ile süslenmiş bir salonun içine girdik. Salonun tavanı on metre sonrasında sona eriyordu, alçıpanla kaplı tavanda eski motifler vardı; motiflerin üzerine safirden taşlar dizilmişti. Gözlerimi ileriye çevirip önümüzde uzanan beyaz, mermer zemine baktım. Adamın üzerindeki kara cübbenin kuyruğu yarım metre uzunluğundaydı ve onu takip eden bir gölgeyi anımsatıyordu.

Yaren'in siyah gözlerinin tedirginlik yüklü bir bakışla omzunun üzerinden bana yöneldiğini fark ettiğimde, ben de omzumun üzerinden ona bakıp güven duyması için göz kırptım. Belli belirsiz gülümsese de bu gülümseme gözlerine çöken kasveti aydınlatmaya yetmedi. Adam, çift kanatlı, beyaz bir kapıyı kollarını iki yana açıp itince, kapıların kanatları diğer tarafta kalan odanın duvarlarına sertçe çarptı.

"Saul," dedi adam adımlarını nihayete erdirip, bir elini havaya kaldırmadan hemen öncesinde. Bedenim kasıldı, gözlerimi siyah cübbesinin sırtındaki buruşmuş kumaş birikintisine saplamış bir sonraki cümlesini beklerken, benim Saul olduğumu nereden bildiğini sorguluyordum.

Hiç beklemediğim bir anda bana doğru dönmesiyle iki elini sırtına götürmesi, sırtındaki kılıçları çıkarmadan hemen öncesinde de cübbesinin kapüşonunu indirmesi bir oldu. Yüzündeki peçe kapüşona bağlı olduğundan yana gerilerek açıldı. Lateks siyahı gözlerin sahibinin saçları yoktu, kafasının tam ortasında bir sembol dövmesi vardı ve kılıçlarını ustaca çevirip havaya iki kesik attığında, bu kesiğin cübbesinin küçük tüy parçalarını bile kesebildiğini gördüm.

"Savaş benimle."

Yaren, irkilerek kolumun arkasına geçti ve kafamın içi yeni bir kaos başlangıcında olduğumuz gerçeğiyle doldu. Ne yapmam gerektiği konusunda düşüncelerimi eşelemeye başlayan bıçak, aynı anda elimde de olsaydı iyi olabilirdi.

"İlk cellat sendin," dedim, sesimdeki eminlik celladın dudaklarında küçük bir tebessüm doğurdu.

"Benimle savaşmazsan, ilk görü yeteneğini alamazsın," dedi ne için burada olduğumun farkında bir şekilde.

"Elinde bir değil, iki kılıç var. Benimse hiçbir şeyim yok," dedim omuz silkerek. Alaycı tavrım ilgisini çekmiş gibi bir anlık duraksadı, bir bacağını öne atıp dizlerini içe doğru bükerek olduğu yerde yaylandığında, gelecek hamleyi bildiğim için ben de dizlerimi yere eğimlendirdim. Elindeki kılıçlardan birini havada çevirip sapından yakaladı, ardından sertçe bana fırlattı. Havada dönmeye başlayan kılıç, Yaren'in çığlık atarak ceketimi asılmasına neden olsa da sonunda kılıç son dönüşünü yaptı ve sapı avucumun içine düştü. Yaren'in kumaşı sıkan parmakları gevşedi ama korkusu kaybolmadı.

"Şartlar her zaman eşittir, Saul," dedi Kadim Cellat, ardından kibarca, "Leydim, lütfen biraz kenara çekilir misiniz? Saçınızın teline zarar gelsin istemeyiz. Siz bizim kefilimizsiniz," dedi.

Yaren, "Sen abime saldırırken kenarda durup senin ona nasıl saldırdığını mı izleyeceğim yani?" diye sordu sertçe, celladın lateks gibi parlayan kapkara gözlerinin şimdi bende değil, Yaren'de olduğunu fark ettim. Yaren saklandığı yerden çıkmış, çatık kaşlarla cellada bakıyordu.

"Sen geri çekil, Yaren." Sesim aksini istemediğini açıkça belirtiyor, itirazdan çok tehdit içeriyordu.

Yaren bunu pek umursamamıştı ama gözlerimi ona çevirip, "Geri çekil," diye tekrarladığımda sertçe yutkunup çatık kaşlarla bana bakarak birkaç adım geri gitti.

Kılıcın ucuyla kumtaşı kolonlardan birini işaret ettim, kumtaşı kolonların etrafını sarmaşık gibi saran mor ametist taşlarında kendi yansımamı görebilmiştim. Yaren istemeye istemeye de olsa kolonun arkasına geçip bizi izlemeye başladığında, şimdi bakışlarım tekrardan Cellat'taydı.

"Kefil oldukça çetin biriymiş," dedi boşluğun içinde kılıcının ıslıklarını yüzdüren Cellat. Çevirdiği kılıcı aniden bana doğrultup, kılıcın keskin ucuyla beni işaret ederken, "Bir zamanların en büyük kılıç ustasıymışsın," dedi. "Ben ise şimdilerin en büyük kılıç ustasıyım. Tüm hünerlerini sergilemen gerekecek, Saul. Yüzyıl geriden geliyorsun."

"Saul, yüzyıl geriden geliyor," dedim başımı sallayıp onu onaylayarak. "Ama unutma ki, kılıç kullanma teknikleri de Saul gibi geçmişten gelir."

Bu beklenmedik cümle onu afallatmak için yeterli gibiydi. Kadim bir güç, gölgelerle anlaşması olan bir ruh olduğunu biliyordum ama onunla ilgili bildiklerim bununla sınırlıydı. Nasıl göründüğünü, neye benzediğini bile şimdi keşfetmişken onun hassas bölgesini bulup saldırması zor olacağa benziyordu.

İlk atağı ondan beklemek akıllıcaydı, bunu beklediğimi fark edecek kadar zeki olduğuna emindim ama yine de önceliği ona bıraktım. Kurnazlığımın kokusunu almış gibi çizgiden dudaklarına bir gülücük yerleştirip kılıcını tekrar çevirdi; kılıcın sapı önce bir eline, sonra diğer eline geçti, kılıç havada üç kez döndü ve yeniden elindeki yerini aldığında gözlerim ayaklarına, sonra da ellerine çevrildi. Sanırım gövde gösterisi yapıyordu ama karşısında eski bir kılıç ustası vardı. Haklıydı. Saul geçmişte kalmıştı ama kılıcın gücü de geçmişten geliyordu.

"Tek bir doğaüstü gücünü kullanmayacaksın. İki ayağının üzerinde olacak, bir hayvana dönüşmeyeceksin. Beni bileğinin gücüyle, kılıcınla yeneceksin. Aksi hâlde benden gelecek armağanı unut, Saul," dedikten hemen sonra kılıcı tam yüzümün yanından geçirerek havada dolaştırdı. Gözümü bile kırpmadan kafamı geriye eğmiş yüzümün yanından kayıp giden kılıca bakarken Yaren'in korkuyla attığı çığlık tüm salona yayılmış, kumtaşı kolonlar bu çığlığın yankılarını bastıramamıştı.

"Ben hile yapmam, Cellat," dedim ona ismini söyler gibi. "Ben savaşırım ve şartlar nasıl olursa olsun, her zaman kazanırım."

Son cümlem bir yemindi.

Cellada ettiğim bir yemindi; bir zamanlar babasının elini tutup göle ilerleyen, o gölde balık avlayan, yatağın altında babasının ve tüm ailesinin katledilişini izleyen erkek çocuğuna ettiğim yemindi; tüm geçmişime ve geleceğime ettiğim yemindi. Mahinev'e ettiğim yemindi.

Sonra kılıcım ilk hamle için göğe kalktı, iki kılıç birbirine çarptığında içimdeki gücü kıstım çünkü tek bir şimşek tüm binayı devirip altüst edecek kadar kuvvetle çakabilir, ölüm yüklü bir yıldırım binayı ateşe verebilirdi. Celladın bunu görmesini istemedim. Sapını sertçe kavradığım kılıcın altından geçip celladın bacağının arka tarafına bir tekme vurduğumda Cellat geriye doğru düştü ve bir adım geri çekilip elimde kılıçla ona baktım; yenilmez gölgeleri gözlerimde görsün, o gölgelerin altındaki karanlıkla yok olsun istedim. Bu olmadı, bacaklarını ileri atıp zıplayarak çevik bir hareketle ayağa kalktı.

Kılıcını yukarı kaldırıp eğildi, havada bir yarık açıyor gibi bana doğru gelirken önce sağa çekildim ve sağ tarafı kesen kılıcı izledim, ardından sola çekildim ve kılıç bu kez sol tarafı kesti; bana hiç dokunamadı.

Cellat, bundan hiç hoşlanmadı.

"Yeteneklerin baki kalmış, öyle mi?" Sorusuyla birlikte bu kez kılıcın keskin ucu çeneme yaslandı ve bir an donup kaldım.

Tek bir an afallamıştım ve o an, gücüme güvenip yenilmez olduğumu varsayarak küçümsediğim o adamın kılıcının ucunda duruyordum. Dudaklarına nem yapmış bir tebessüm yayıldı; öfke de tıpkı o tebessüm gibi içime körükler savurarak yayıldı.

Kılıç tam çenemin altına saplanacakken, "Ne o?" diye sordu eğlenir gibi. "Yetenekler baki kalmamış mı?"

"Kalmamış mı?" diye sorarken gözlerimin derinlerinde alayı gördüğüne emindim.

Eğer Mahi, Nemesis'in gücüyle başa çıkmam için o kafatasını getirmeseydi, şu an içimi yırtan öfke, Nemesis'i açığa çıkarırdı ve celladı toz parça ederdim. Oysa bu yapılmaması gereken bir şeydi. Beni yine bir yanlıştan döndüren onun varlığı, onun benim için yaptıkları olmuştu.

"Kalmış bence," diyerek bir sonraki cümleye giriş yaptığımda, Cellat duraksadı, kılıcı tutan eline bağlı dirseğine kılıçla sertçe vurduğumda ve onun kılıcının altından geçerek kendi kılıcımı onun boğazına dayadığımda, elindeki kılıç tok bir gürültü çıkararak yere düştü. "Tüh. Bak, kalmış. Gördün mü?"

Onu tekrar ittim, yerdeki kılıcı alırken kafasını kaldırıp bana baktı. Galibiyetimi kabul etmeyeceğini o bakışlara maruz kaldığım anda anlamıştım ama sorun değildi. İstediği kılıcın içinden geçmekse, onu seve seve kebaba çevirirdim.

"Kurnazsın. Yoksa kapıdaki kız yüzünden mi? Kapıda iki Mar Kadını vardı," derken bana kötü kötü bakıyordu. "Yılanın zehrini bir kez içip o zehre alışan, yılandan bile daha zehirli birine dönüşür. Görüyorum ki Mar Kadını, senin kurnazlığına zehir de eklemiş. Zehirli bir kurnazlığın var. Eskiden de böyle miydin yoksa?"

"Sana ne?" Sorum keskin ve netti. Biri onunla ilgili konuşurken iki kez düşünmezse, ikinci kez ağzını açtığında artık dudaklarının gerisinde dişleri ve bir dili olmazdı.

"Çok mu kıymetli senin için?" diye sorarken kılıcını bir kez daha havada yüzdürdü.

Yüzen kılıcın rüzgârını yüzümün sınırlarında hissedip sırtımı döndüm, yavaşça eğilip kılıcın darbesinden korunurken elimdeki kılıcı yeniden kaldırdım.

Kılıçlarımız birbirine çarparken, "Bunun cevabını aldığında ne olacak?" diye sordum, öfkemi fark etmiş gibi gözlerini yüzüme dikerek kılıcını bir kez daha kılıcıma vurdu; kılıçlarımız havada bir çarpı işaretine dönüştü.

"Sadece bir soru, Saul. Bu soru seni o kadar da öfkelendirmemeli."

Kılıçlarımız bir kez daha birbirinden ayrıldı, kendi etrafımda dönüp saldırı pozisyonu alarak kılıcı sıkıca kavradığımda tam karşımdaydı ve o da aynı pozisyonda bana bakıyordu. Bir çember oluşturacak şekilde birbirine bakan yüzlerimizle birbirimizin karşısında dönerken bir sonraki hamlesi kafamın içine yıldırım gibi düşmüştü.

Şah ve mat yapmak çok kolay olacaktı ama bu soruyu neden sorduğunu merak ettiğim için maçı uzatmaya karar vermiştim.

"Cevap yok mu?" diye sordu karşımda kılıcıyla yavaşça dönmeye devam ederken. "Senin için ne kadar önemli?"

"Damarıma bastığında kural dışına çıkarım mı sanıyorsun? Kural dışına çıkarak bana vereceğin şeyi elimden kaçırmayacağım."

"Öfkelendin."

"Beni manipüle etmeye çalışıyorsan söyleyeyim, genelde insanları ben manipüle ederim."

"Konu Mar Kadını olduğunda manipüle olabilecek birisin bence," diye aşağıladı beni. Beni neden tetiklediğini görebiliyordum.

Bir Gümüş Pençe'ye dönüşeyim ya da esas gücüm neyse bunu ona göstereyim istiyordu. Böylece bana görümü vermezdi, kural dışına çıktığım için beni buradan sepetlerdi. Anlamadığım şuydu, bu olursa onu öldürmeden bırakacağımı düşünmesini sağlayan neydi?

"Sana kanmaya niyetim yok," dememle, kılıcımı ona doğru savurmam bir oldu. Karşılığı çok gecikmeden verdi, kılıçlarımız ardı ardına birbirine çarpmaya başladığında lateksten gözler üzerimdeydi. Düşüncelerime sızmak, esas niyetime inmek istiyordu ve bunu başaramadıkça kılıcıyla elimdeki kılıca daha sert darbeler indiriyordu.

Sonunda tek bir hamleyle beni iki metre savurdu, bir kılıcın bu kadar büyük bir güçle bedenimi savurabileceğine inanamadığımdan afallayarak ona baktım ve "Gördün mü?" diye sormasıyla daha da sarsıldım. "Hiçbir şey yapmadan bile manipüle ettim seni. Konu o olduğunda, sen zayıfsın."

Hırlayarak yere düşen kılıcıma doğru sürüklendim, yerdeki aciz hareketim celladı keyiflendirmişti.

Ama bilmediği bir şey vardı.

Benim tek gücüm, kılıcın ucunda değildi.

Benim en büyük gücüm kalbimin içindeydi ve o gücün kandan elmaslara benzeyen kızıl gözleri vardı.

Ayağa kalkışımı izlerken, "Konu o olduğunda..." dedi yeniden. "Sen yenildin."

"Yanlışın var," diyerek kendi etrafımda döndüğümde ve bedenim olabildiğince yükseğe eriştiğinde bedenimin yarattığı rüzgâr onu sarsı ve kılıcım kılıcına öyle şiddetli çarptı ki, kılıcının salonun öteki ucuna

dek uçması işten bile değildi. "Konu o olduğunda..." dedim kılıcın ucunu yerde sürükleyerek ona doğru ilerlerken. "Ben yenilmezim."

"Pekâlâ..." Derin bir nefes aldı. "İlk celladı yendin."

"Bu kadar kolay pes etmeni beklemiyordum," dediğimde omuz silkti.

"Konu o olunca öfkeleniyorsun, bir Gümüş Pençe'ye dönüşüp kafamı kopardığında kuralları çiğnemiş olman umurumda olmayacak. Çünkü zaten kafam kopmuş olacak..."

"Hediyemi bekliyorum."

Zifir gözlerini yüzümde dolaştırıp, "İlk hediyeyi kendine mi alacaksın?" diye sordu sessizce.

"İlk hediye mi?"

"Dört Cellat, dört armağan. Görülerini almaya gelmedin mi?"

Bilinçli olması kaşlarımı çatmama neden oldu. "Evet. Diğer Cellatlarla karşılaşmama gerek yoksa, sendekini alır giderim."

"Ne salaksın," dedi birden, öfkenin içimi yardığını hissetsem de sakin kalmayı denedim. "Dört hediye almak varken, birini mi alıp gideceksin?"

"Konuyu aç."

"Kendi görünün yanında üç farklı tipte görü yeteneği daha alabilirsin ama bunları kendin için alamazsın. Şimdi istediğin kendi görü yeteneğin ise onu sana verir, seni yollarım. Kalan üçlüyü yenip alacağın hediyeleri ise rüyanda bile göremezsin."

Çatık kaşlarla, "Üç farklı görü tipi?" diye sordum.

"Sen kesitler görmeyi dilemiyor musun?" Sorusuna karşılık sadece başımı salladım. "İşte o senin ana yeteneğin. Ama diğer üç Cellat sana farklı yetenekler de bahşedecek. Bu üç farklı yeteneği, üç farklı insana verebileceksin."

"Nasıl yeteneklermiş bunlar?"

"Sezgi yeteneği," dedi ve yerden kalkıp üzerindeki cübbeye bulaşan tozları silkeledi. "Buranın iyi bir temizliğe ihtiyacı var. Hah, ne diyorduk? O yeteneği armağan ettiğin kişinin sezgileri kuvvetlenir, olabilecek şeyleri ön görür. Bir diğer yetenek duyma yeteneğidir, çok uzakta olup biteni bile duyabilir, araya şehirler bile girse kulak kesildiği yerdeki bilgileri alabilir. Dördüncü yetenek ise anlama yeteneğidir. Karşısındaki insanların niyetlerini anlar."

Söylediği şeyler tam da ihtiyacım olan şeyler olduğundan gözümü bile kırpmadan cellada bakmaya devam ettim.

"Hoşuna gitti, değil mi? Ne yazık ki diğer üçünü sen alamazsın. Kendi görülerini alıp gidebilir, kalıp savaşarak diğer armağan olan görüleri de alarak istediğin doğaüstü yeteneği olan insanlara verebilirsin."

"Devam edeceğim," dedim hiç düşünmeden.

"Abi," diye karşı çıktı Yaren ama onu umursamadım.

"O hâlde önden buyur," diyerek geri çekildiğinde, yüzümde teredüdün esâmesi dahi yoktu.

İkinci Cellat beni ikinci katın bahçesinde bekliyordu, sarmaşıklarla kaplı o kata Yaren'in girilmesine izin verilmedi. Yenilen Cellat ile alt katta kalmasından pek hoşlanmasam da yoluma devam etmek zorundaydım. Bahçenin ortasındaki mermer masanın üzerine koyulmuş camdan satranç setini gördüğümde bir an afalladım. Çok geçmeden sarmaşıkların arasından genç, sarışın bir erkek çıkageldi. Eski bir kraliyet mensubuna benziyordu, bir çeşit prens gibi giyinmişti. Benimle konuşmadı, sadece temiz bir gülümseme eşliğinde satranç setinin diğer ucundaki sandalyeyi işaret etti.

Daha çirkin, saldırgan bir şey bekliyordum ama bulduğum sikko bir masal kahramanına benziyordu.

Kendi sandalyesini çekip şeffaf camdan olan satranç taşlarını dizmeye başladı. Bana siyah camdan taşları bırakmıştı. Şansım vardı ki satrançla aram iyiydi, yine şansım vardı ki karşımda geveze bir herif yoktu; ağzı var dili yok dedikleri tipler tam da bu tipler olsa gerekti.

Onu yenmek çok kolaydı ama yenildikten hemen sonra gördüğüm manzara anlık benim bile irkilmeme neden olmuştu. Çünkü onu yendiğim an, gözlerinden kanlı gözyaşları akmaya başlamış, dudakları bozuk görünen dikiş izleriyle dolmuştu. Sanırım onun neden konuşamadığını daha iyi biliyordum.

Satranç taşlarının kutusunun altından bir not kâğıdı çıkarıp tüylü bir kalemle kâğıda harfler yerleştirmeye başladığında yüzümde her zamanki stabil ifadem vardı. Gözlerinden düşen kanlı yaşlar kâğıdın üzerindeki yazıya da damlamıştı ama not kağıdını önüme koyduğu an, kan damlalarının kapattığı harfleri de kolayca okuyabildiğimi fark ettim.

Niyet anlama yeteneğini kime armağan edeceksin?

Kâğıda düzgün bir el yazısıyla işlenen soru cümlesi buydu.

Karşısındakilerin niyetini bilirse, doğru şekilde hamle yapabilecek tek kişi vardı. O da Mahinev'di. Üstelik biri ona saldırmadan hemen öncesinde o kişinin niyetine erişebilirse, kendisini savunması da daha kolay olurdu.

"Mahinev," derken ikinci kez düşünmediğimi fark ettim.

Dudakları dikili, gözlerinden kanlı yaşlar süzülen adam sadece başını salladı.

Üçüncü Cellat, beni bir mahzende bekliyordu. Onun da ağzı var dili yoktu ama oldukça iyi hırlıyordu. Bir Gümüş Pençe miydi tam kestiremesem de bir Gümüş Pençe'nin iki katı büyüklüğündeydi ve zincirlerle kaplı kafesinden çıkarken tek derdi savaşmak değil de beni mideye indirmekmiş gibi duruyordu.

Dönüşmem için birkaç saniyem vardı ama düşünmek için yoktu. Bir kurtla insan olarak dövüşebilmem mümkünse bile çıplak elle yapabileceğimi sanmıyordum. Uzun süre o koca dişleri tutabilirdim ama sonunda kafamı koparıp yere de fırlatabilirdi. Öte yandan o bir kurt olduğuna göre, benim de onunla eşit şartlarda olmam gerekiyordu.

Demek ki üçüncü seviyedeyken Gümüş Pençe Erkeği'ne dönüşmem gayet etikti.

Birbirimizin üzerine çıkıp yuvarlanarak sürdürdüğümüz o kısa dövüş, koca kurdun derisine büyük yaralar açana kadar celladın o olduğunu sanıyordum. Ta ki esas Cellat başka bir kafesten insan suretiyle çıkana kadar.

Yerde zar zor nefes alan kurdunu izlerken, "Şike yaptın gibi geldi ama neyse," dese de dileğimi yerine getireceğini dudağının kenarına yerleşen tebessümden anlamam mümkündü. Ona daha dikkatli baktığımda çıplak kollarında binlerce yara izi olduğunu gördüm, her biri bir kurdun ısırığına aitti.

"Kim her şeyi duysun?" diye bir soru çıkmıştı bana son kez göz göze geldiğimizde.

"İbrahim," demiştim.

Dördüncü celladın yanına çıplak girmek zorunda kaldım çünkü dönüşürken parçalanan kıyafetlerimle sikimi bile saklayamazdım.

Dördüncü Cellat, simsiyah takım elbise giymiş bir adamdı. Sikimi görür görmez üzerindeki ceketi çıkarıp dehşet içinde üzerime fırlatarak, "İçeri yılan sokmak yasak," demişti.

Onun beni hiç zorlamayacağını düşünmüştüm.

En başa çıkılır o gibi duruyordu.

Sonra sırtım bir duvara çarptı ve beni yerden üç metre yukarı kaldırıp çıplak hâlde duvara vuranın o olduğunu anladım.

Avuçlarımı yere bastırıp kafamı kaldırarak ona bakarken, "En zoru sona sakladılar, değil mi?" diye sordum öfkeyle.

Takım elbiseli adam bana gülümsedi ve mırıldandı:

"Yıldırımları kullanmak kesinlikle yasak."

"Sen beni uçurabilirsin ama öyle mi?"

"Tekrar uçurmayacağıma yemin edebilirim, sallanan koca şeyi bir kez daha havada savrulurken görmek istemiyorum."

Yerden kalkarken, "Bir cadı mısın?" diye sorduğumda gözlerini yüzüme dikti.

"Kadim Büyücülerden biriyim."

"Suyun altında olan gibi mi?"

"O suyun altında kendini koruyor, ben de burada güvendeyim." Gözleri tekrar kasıklarıma kayarken, "Dikkat dağıtıcı," diye homurdandı. Arkasını dönüp benden uzaklaşırken altın varaklı bir odada olduğumuzu fark ettim; her yer sarı ve tonlarıyla kaplıydı.

Üzerime bir pantolon fırlattı ve yumruklarını havaya kaldırıp, "Büyülü yumrukları yere serebilecek kadar güçlü insan yumrukların var mı bakalım?" diye sordu alayla.

Ona götüne sokabileceğim yıldırımlarımın olduğunu söylemek istesem de tek yaptığım pantolonu elime alıp, "Eyvallah," demek oldu.

Yumruk konusunda güvenmemesi gereken biri varsa o kesinlikle bendim.

Çünkü geber yazan yumruğu kaldırdığımda, büyü bile yaratacağım ölümü yok edemezdi.

"Sen bana saldırıp yenilmeden önce, hissetme görüsünü kim için istediğimi söyleyeyim," dedim alayla, adam küçük bir an için duraksadı. "Yaren için."

20. ÖLÜM YILDIZI

JOHN LUNN & EIVØR.
THE LAST KINGDOM

Beni var eden gücün, beni yok eden bir canavara dönüştüğü ânı hatırlıyordum. Geçmişimden bir silgi yardımıyla silinmeye başlamıştım. Artık orada duran genç kız ben değildim. Hiçbir zaman oraya ait olmamıştım. Artık cehennemde kollarım vardı ve cennetin kapısı suratıma kapanmıştı.

Kendimle ilgili fark ettiğim ilk şey, değişimimin bir kanser gibi yavaşça yayılarak gerçekleştiğiydi.

Bir süre sonra tüm anıların, yalnızca acıya dönüştüğünü fark etmiştim.

Efken, o kapıdan altında ona kısa bir kapri gibi olmuş pantolonla çıktığında çok gülmüştüm ama içimden bir ses, o ânın uzun süre güleceğimiz son an olduğunu söylüyordu.

Bir dahaki fırtına bizi hangi dalımızdan koparacaktı bilmiyorduk ama o an gülüyorduk.

Kendi avuçlarındakini insanlara vererek, kendi içinde devamlı olarak eksilen insanlar görmüştüm. Efken'i bu insanlara benzetiyordum.

Efken içeride ne olup bittiğini bize anlatmamıştı.

Birkaç gün boyunca düşüncelerimden uzaklaşmaya çalıştım.

İlk gün bir kuyu düşündüm; bu kuyunun içi boştu, kendi taşları içine doğru devrilmeye başlıyordu ve düşüncelerim taşların altında kalarak kuyuyla birlikte yok oluyordu.

Sonraki gün bir gökyüzü düşündüm; bulutlar yavaşça yürüyerek yağmurları taşıyordu, yağmurlar evsiz kalmış çocuklar gibiydi, bulutlara sıkıca sarılarak kaybolmamak için bulutları takip ediyordu. Sonra bir çocuk bağırarak başkaldırıyor, artık yalnız olduklarını diğer çocukların yüzlerine vuruyordu ve yağmur, bulutları terk ederek yeryüzüne düşmeye başlıyordu.

Son gün ise sadece Efken'i düşündüm.

O gün, gün beyaza döndüğünde bile göğün üzerine serilmiş gri gölgeler hiç kaybolmadı.

Üçüncü perşembeden bir gün öncesindeydik ama gökyüzü sanki perşembe günündeymişiz gibi karanlık bir şeylere hazırlanıyordu. Bir plan yapmıştık. Yarın gerçekten gelirlerse, son ana kadar savaşacaktık, son ana kadar direnecektik ve o son an gelip çattığında yok olmanın eşiğinde olursak, yenilen değil yenen olmak için Efken'in gücünü özgür bırakacaktık.

Gerçekten yok olacaksak bile, yenerek yok olmayı seçen bizdik.

Geceleri İbrahim ve Yaren'in seslerine uyanmaya başladığımızdan beri Dört Gölge Kapısı'nda bir şeylerin değiştiğini anlamıştım. İbrahim bazı sesler duyuyor, Yaren her an bir şeyler hissediyordu. Efken ise ağzını açmıyordu. Neyi saklıyordu bilmiyordum ama Yaren onun sakladığı şeyi biliyor gibi davranıyordu. Geçen birkaç gün boyunca Efken hiç görü almadı. Ama İbrahim ve Yaren bir şeyler duyup, hissetmeye devam ettiler.

Ta ki öğleden sonra Efken aniden üçümüzü karşısına alıp, "Üç cellattan aldığım diğer üç hediye sizin içindi," diyene kadar. Yıkılmış bir binadan yükselen duman tabakası gibi aramızda yükselerek etrafı saran şaşkınlık çok kısa sürmüştü. Yaren'in her şeyi bildiğini gözlerim anlık ona dokunduğunda anlamıştım.

"Nasıl yani?" diye sormuştu İbrahim, Efken'in cevabı basit ve netti:

"Konsantrasyonunuz bozulmasın, görüleri almaya çalışırken aklınız bulanmasın diye söylemedim. İbrahim'in bir şeyler duyuyor olmasının nedeni duyu görülerinin açılmasından, Yaren'e de hissetme görüsünü

verdim." Bakışları bana çevrildiğinde gözlerinde tek gördüğüm diğerlerine karşı takındığı kontrol değildi, bana bakarken kontrolünü kaybediyor gibi duruyordu. "Sana da anlamayı verdim."

"Ne?"

"Niyetleri anlayabilmeyi."

Ve bir sayfa daha çevrildi.

Saniye ibresi, akrebin üzerinden kayarak geçti. Göz kapaklarımı indirmemle birlikte karanlığın ıslıklar çalarak yaklaştığını hissettim.

Herkes hazırdı. Artık kaçış yoktu. Bir sonraki güne bir kaosa uyanacaktık ve herkes son kez çalışıyordu. Miraç'ın hızını cadıları ormanın derinliklerine çekerken kullanacaktık, o hızı sayesinde olası bir tehlike durumunda Nemesis'i özgür bırakmak için en hızlı şekilde eve dönecekti. Nemesis'in korumasını ve Nemesis'i alıp yanımıza döndüğünde ise Nemesis, Efken tarafından özgürlüğüne kavuşacak, güç bir yanardağ gibi Efken'in içinde patlayacaktı.

Ya yok olacaktık ya yok edecektik ama her iki ihtimalde de bizimle ya da bizsiz yok olan onlar olacaktı.

Kırk saniye, diye düşündüm. Miraç kırk saniye içinde Nemesis ile dönerse, o kırk saniye içinde neleri değiştirebilirim?

Siyah taytımı bacaklarımdan yukarı çekerken düşüncelerin de geri çekilmesi için dua ettim ama düşünceler olduğu yerde kök salarak zihnimi işgal etmeye devam etti. Kalın askılı, beyaz bir crop giydikten sonra aynanın önüne ilerledim. Duştan sonra kurutmak yerine kuruması için kendi hâline bıraktığım saçlarım doğal yollarla kurudukları için dalgalı görünüyordu. Bukleleri göğüslerimin önüne dağıtırken gözlerim küpelerime kaydı. Bir tarafımdaki saç parçasını kulağımın arkasına itip küpeme baktım. Üzerlerindeki elmaslar parlıyordu.

Üzerime siyah şişme montumu giyip önünü kapatmadan odadan çıktığımda ayaklarımda postallarım vardı. Salon bomboştu, sokak kapısını açtığım an gürültü, soğuk ile birlikte evin içine doldu.

Verandaya çıkıp tahtındaki bir kraliçe gibi gözlerimi etrafta gezdirirken ellerimi verandanın korkuluklarına bastırdım. Sezgi'nin gökyüzünde büyüttüğü turuncu ama şeffaf, iç gösteren cam gibi şeyleri gördüğümde kaşlarım çatıldı. En son bunlara benzeyen camlarla cadıları kesmişti ama o zamanki camların rengi kırmızıydı.

Beni fark eder etmez gülümseyerek, "Merak etme, birini kesmeyeceğim. Bir tür koruma gibi bir şey," dedi. "Geceleri kitap okumak iyi geldi bana."

"Kendine çok yüklenme," diyerek basamakları inmeye başladım. İbrahim'in elindeki hançerle ileride, karların arasındaki kayalıkta oturduğunu gördüm. Gri tişörtünün önü terden sırılsıklam olduğuna göre sıkı çalışmış olmalıydı. Gözlerim Efken'i aramaya başladı, çok geçmeden ilerideki Guqula topluluğunun arasında olduğunu gördüm.

Manbel'in göğe yayılan kanat seslerini duyduğum an, bir yıldırımın şiddetle ağaçlardan birinin kökünе düştüğü andı. Gözlerimin kızılı geçmişten taşarak bugünü lekeleyen kan gibi parladı.

Efken birdenbire Guqula topluluğunun tam ortasında dizlerinin üzerine çöktü ve zeminden, karların içinden baş veren kardelen çiçekleri gibi hızla yükselmeye başlayan tarot kartlarını gördüm. Kalbimin atışları birden değil, usulca yükselmeye başladı.

Birileri konuşuyordu ama ben kimseyi duymuyordum, birileri Efken'e doğru koşuyordu ama ben yerimden kıpırdayamıyordum. Görülerin geldiğini o an anladım; tarot kartları karların içinden yükselerek onun etrafında bir çember oluşturup havada asılı kaldıklarında ve Efken'in alnında metal renginde bir güneş sembolü oluştuğunda. Tam da o güneş sembolünün altında üç büyük pençe izi oluşmuş, pençe izlerinden biri iki kaşının ortasından burnuna dek uzanmıştı. Diğer iki pençe izi de göz kapaklarının üzerinden göz altlarına dek iniyordu.

Her ne gördüyse, statik bir frekansı anımsatan sesiyle, "Kurt Yıkım Kampı'na doğru gidiyorlar," dedi ve o an, tüm sürünün hızla, iki değil, dört bacakları üzerinde, birer insan değil, birer kurt olarak koşmaya başladıklarını gördüm. "Bizden önce Kurt Yıkım Kampı'na saldıracaklar! Oradaki insanlara kendilerini gösterecekler, oradaki gizlenmiş kurtlara zarar verecekler!"

Saniyeler içinde gelen bu görüyle beraber, İbrahim hançeri kabzasından çıkardı ve "Konuşuyorlar!" diye bağırdı. "Kurt Yıkım Kampı ile ilgili bir şeyler konuşuyorlar. İnsanlara kendilerini kasıtlı olarak göstereceklerinden bahsediyorlar!"

Efken, "İbrahim!" diyerek tarot kartlarını tek bir el hareketiyle yerlere döktükten hemen sonra, genişlemeye başlayan bedeniyle İbrahim'e

baktı. İnfilak edecek bir yanardağ gibi görünüyordu, her an lavlar bedeninin içinden dışına sızmaya başlayacak ve onun bedenlenmiş bir cehennem olduğunu gözler önüne serecekti sanki.

Saniyeler içinde kurtlar Kar Ormanı'nı aşarak koşmaya başladı. Saniyeler içinde Efken artık kocaman, kara bir kurttu ve en arkalarında başladığı koşuya, liderleri olarak en önlerine ulaşmış şekilde devam ediyordu.

Sırtlan, acı kahkahalar atarak onlara katıldığında olduğum yerde taş kesmiş hâlde durmaya devam ediyordum.

"Kendi başlarına cadıların karşısına mı çıkacaklar?" Ulaş'ın dehşet yüklü sesi kulağıma dolduğunda zaman donmuş gibi hissediyordum.

Manbel yavaşça yere süzülürken, "Cadıların, Kurt Yıkım Kampı'na doğru gittikleri doğru sanırım," dedi. "Karanlık bir enerji yığını hızla o yöne hareket ediyordu."

"Cadılar sadece insanları ve gizlenen kurtları bulmaya gittilerse, çok da kalabalık değillerdir," diyebildim ama dilimin altındaki kelimelerin köklerinin kuruduğunu hissetmiştim. "Amaçları bizi insanlara ifşa etmekse, bir azınlık olarak gitmişlerdir."

Yaren korkuyla, "İçimde bir his var," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Karların içinde bata çıka bana doğru yürüyordu, üzerinde siyah boğazlı bir elbise vardı, elbisenin yan tarafındaki yırtmaçlardan esmer bacakları görünüyordu. Hislerimi bastırabilmek için onu daha dikkatli inceledim. Zeytin dallarını anımsatan çengel tokaları altın rengindeydi, tokalar saçlarını iki yandan yukarı çekmişti. Ona o kadar dikkatli baktım ki elleri kollarıma uzanıp beni sarsana kadar görüş alanımdan çıkmadı. Sonunda beni sarstığında ise artık boşluğa bakıyordum.

"Mahinev, biz de onların arkasından gidelim," dedi Yaren panikle.

Manbel, "Sen aklını mı kaçırdın?" diye sorduğunda, Yaren tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Seninle konuşmuyorum."

"İnsanlara ifşa olursak hâlimiz ne olur?" diye sordu Manbel sertçe. "Hiç değilse Efken ve sürüsü insan suretinde görünmüyorlar, insanlar onları garipsemez ama bizi garipser."

"Geri dönecekler," diyerek bir adım geri çekilip Yaren'in gözlerinin içine baktığımda zaman yavaşladı. "Çok ileri gitmeyeceklerdir. Kalabalık da olduklarını sanmam. Yarın bize gelecekleri için çok fazla cadıyı göreve yollamazlar. Rahatla."

Yaren bir an için sakinleşir gibi olunca bakışlarımı eve doğru çevirdim. Elmastan yardım istesem nasıl olurdu? Elmasa bazı sorular sorsam, alacağım cevaplar saçma tekerlemeler yerine net cevaplar olur muydu? Sanmıyordum.

"Ulaş," diyerek sırtımı dikleştirdiğimde, Efken ile sürüsünün gidişinin üzerinden yaklaşık on beş dakika geçmişti. "Mustafa Baba'yı arayıp cadıların Kurt Yıkım Kampı'na saldırdığının haberini ver. Yaşlı adam o evde daha fazla yalnız vakit geçirmesin, tekrar onun için giderlerse bu kez onu kurtarmak daha zor olacak. Hiç değilse buraya gelsin."

"Tamam," dedi Ulaş, elini kotunun cebine sokup telefonunu çıkardığı sırada.

Yelkovan, akrebin üzerinden bir kez daha geçti. Hızlı adımlarla odaya ulaşıp kumaş parçasının arkasındaki kafatasına ve ona saplı duran kılıca baktığımda, Efken'in gidişinin yirminci dakikasına girmiştik.

Kafatasının işlemeli, motiflerle kaplı yüzeyine dokundum. Bir yanımın dirildiğini hissettiğim o kısa an, kafamın derinliklerinde çakan bir şimşeğin sesiyle sarsılmama neden oldu. Gözlerim açık perdenin kenarından odaya sızan karanlığa kaydı, omzumun üzerinden kara bulutların göğü nasıl donattığına baktım. Yüzümü bir maske gibi kaplayan o ifadesizlik birdenbire kayboldu.

İhtimaller bir paradoksa dönüştü; ben o paradoksun içinde ilerledim ve her ihtimal bir labirent duvarı gibi önümde yükselerek zihnimin derinliklerini, roman sayfalarını parçalayan acımasız bir el gibi tutup parçalamaya, yırtmaya başladı.

Anlama yetisi. İşte tam orada duruyordu. Bir koridorun ucunda ben vardım, öteki ucunda Efken'in bana armağan ettiği o görü. Birbirimize bakıyorduk, o görü bir insan suretindeydi ve elinde farkındalığın bıçağını tutuyordu.

"Hayır," diye fısıldadım, reddettim, sanki reddedersem bunu durdurabilirmişim gibi hissettim. Böyle bir olasılık olabilir miydi? Kandırılıyor olabilir miydik?

Cadılar bizi iki parçaya bölmeye çalışıyor olabilir miydi?

Bu, grubumuzu parçalayacak bir oyun olabilir miydi?

Semih beni kandırmış olabilir miydi?

Farkındalık kafamın içinde en üst seviyeye ulaştığında, "Manbel!" diye çığlık attım ve çığlığım daha parçalara bölünmeden Manbel'in sokak kapısını âdeta parçalayarak içeri koştuğunu duydum. Manbel yatak odasının kapısını da çarparak açıp korkuyla bana baktığında sırtındaki kanatlar bir cübbenin etekleri gibi yerde sürükleniyordu.

"Kandırıldık!" diye bağırdım korkuyla, Manbel'in yüzündeki mimikler kayboldu, bir ceset gibi bana bakarken ihtimallerin farkına varmışa benziyordu. "Bizi bölmek için yaptılar. Savaşı oraya yönlendirdiler. Hepsi orada. Bu bir pusu, Efken ve Gümüş Pençeleri ortadan kaldırıp buraya gelecekler!"

"Abla!" diyerek içeri dalan Miraç'ın yüzündeki kan çekilmişti. Kardeşime korkuyla baktığımda, gözlerimde rastladığı korku onu daha da büyük bir şoka uğratmışa benziyordu.

"Miraç," dedim. "Koş."

"Ne?"

"Kurtların arkasından git. Sen onlardan üç kat daha hızlısın, onlara bizden önce ulaşabilirsin!" Cümlelerim o kadar sertti ki, anlamlar o sertliğin altında kaybolduğundan Miraç'ın beni anlamaması normaldi. "Bunun bir tuzak olduğunu söyle, Miraç. Bu bir tuzak. Durmaları gerektiğini söyle."

"Mahinev," dedi Manbel, ilk kez ismimi zikrediyordu. "Miraç yolu bilmiyor, üstelik bir kurt o hızla en geç otuz dakika içinde oraya ulaşmış olur. Çoktan yirmi dakika geçti."

"Miraç sadece hızlı olmamalı," diyerek Miraç'a döndüğümde, Miraç'ın gözlerinin kan renginde parladığını gördüm. Gözlerindeki ışıltı, normal bir insanın gözlerinde görülecek bir ışıltıya benzemiyordu. "Hızını ve reflekslerini kullanırsan, kurtların izini sürebilirsin. Onları yakalayabilirsin," dedim son çarem kardeşimdeymiş gibi. "Manbel senin kadar hızlı olamaz."

Miraç'ın gözleri anlık Manbel'e, sonra bana dokundu. Crystal odaya daldığında deri ceketinin fermuarını yukarı çekiyor, gitmeye hazırlanıyordu.

"Miraç koşsun, biz de arabalarla yola koyulacağız," dedi Crystal. "Madem savaşın seyrini değiştirmeye karar verdiler, biz de onlara beklemedikleri bir hediye veririz."

"Onları bulabilirsin, değil mi?" diye sorarken sesim titriyordu.

"Bulurum," dedi Miraç, sesi benimkinin aksine demir gibiydi ve asla titrememişti.

Kafatasını olduğu yerden alıp aceleyle Miraç'a uzattığımda bir an duraksasa da kafatasını ve ona saplı olan kılıcı eline aldı. "Söylediklerimi unutma," dediğimde zaman bizi iki gece öncesine sürükledi. Avuçlerimde duran kahve kupasıyla tam karşısında dururken ihtimaller de yanı başımızda duruyordu.

Ona, "Her ihtimale karşı, eğer bir terslik olursa, yapman gerekeni biliyorsun," dedim. "Kafatasını alıp geleceksin. O an gelene dek saklanacaksın ve diğerlerinin seni görmesine izin vermeyeceksin. Senin görevin bu. Hızına hiçbiri erişemez."

Gözlerimin içine bakarken, "Tamam," demişti, görevinin küçük gibi görünse de savaşın seyrini değiştirecek bir görev olduğunu gözlerimdeki ciddiyeti gördüğünde anlamıştı.

Zaman yeniden aramızdaki boşlukları doldurduğunda, şimdi buradaydık ve o gece önümüzde duran ihtimallerden daha kötüsü gerçeğe dönüşmüştü.

"Eğer onlara cadılardan önce ulaşamazsan," dediğimde Manbel'in gözleri kardeşime çevrilmişti. "Asla seni görmelerine izin vermeden güvenli bir yerde kal ve sen ona kadar saklan, Miraç. İşin içinden biz gelene dek çıkamazlarsa, bu kafatasını Efken'e götür, kılıcı çıkarmasını sağla ve sonra korkma. Tüm gücünü fazlasıyla geriye aldığında seni de koruyacaktır."

İşte bunlar, o gün, bulutlar gökyüzünü kuşatma altına almışken kardeşime söylediğim son sözlerdi.

Kardeşim, ona emanet ettiğim kafatası korumasıyla evden ayrıldı. Ben dışarı çıktığımda rüzgâr tersine esiyordu, saçlarım kendi yüzüme yapıştı, onları geri çektim ve Efken'in cipinin direksiyonunda Ulaş'ın oturduğunu gördüm. Guqulalar birer gölge gibi koşarak kardeşimin gittiği yoldan gitmeye başladılar, Krokodiller yer altına inmek ve yer altı yollarını kullanarak oraya varmak için gözden kayboldular. Çabaların

boşa olduğunu hissediyordum çünkü biliyordum ki ırklar oraya vardığında her şey için geç olabilirdi. Biz yenilmiş olabilirdik, Efken onları yok etmiş olabilirdi, gücünü durduramadığı için kendini de onlarla yok edebilirdi; her şey olabilirdi.

Herkes arabaya doluştuğunda, Manbel'e, "Miraç kadar hızlı olamasan da sen bu arabadan üç kat hızlısın," dedim, Manbel anlamış gibi başını salladı. "Biz birlikte gidelim. Gidebiliriz, değil mi?"

"Elbette, Sevgili Mēness."

Ulaş arabanın kapısını açıp, "Mahinev, acele et," dediğinde sadece, "Siz gidin," dedim. Buz kesiği sessizlik çok uzun sürmedi, arabanın çalışırken çıkardığı motor sesini duydum ve cip hızla araziyi terk etmeye başladı.

Gözüm ileride, yerde parlayan hançere takıldı. İbrahim hançerini düşürmüş, burada unutmuştu. Üzerimdeki şişme montu çıkarıp kenara fırlattıktan sonra koşarak gidip hançeri düştüğü yerden aldım. Manbel'e döndüğümde tam karşımda duruyor, kanatları omuzlarından yukarı doğru yükselerek uçuşa hazır konuma geliyordu.

"Sevgili Mēness," diyerek reverans yaptığında başımı salladım. Kollarımı Manbel'in boynuna sararken içimde tedirginlik yoktu, vahşi bir korku vardı ve bu korku beraberinde zehrimin fokurdayarak ölümcül bir güce ulaşmaya başlamasına neden oluyordu.

Manbel, "Sıkı tutunun ve hançeri bana batırmayın, Kraliçem," dedikten hemen sonra hızla yükseldi ve kulaklarıma doluşan basınçla gözlerimi sıkıca yumdum. Manbel yükseldikçe basınç artıyor, kulaklarımda bir kan denizi çağlıyordu.

İçimde iltihap gibi ilerleyen gücün kuruması imkânsız hâle gelmişti. Gözlerimi açtığımda, bulutların aşağısında, yerin oldukça yukarısındaydım. Rüzgâr saçlarımı bir flamaya dönüştürmüş uçururken, Manbel kendimi güvende hissetmemi istiyormuş gibi ellerini elime yerleştirmiş, beni sıkıca kavramıştı.

"Evli bir kadınla bu kadar uygunsuz bir görüntü vermek elbette hoşuma gidiyor değil," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştıysa da mimiklerim öyle donuktu ki, yüzümdeki ifadesizlik maskesi parçalanmadı.

Cipi gördüm, küçük bir çizgi gibi görünen yolda ilerliyordu ve tavanı açıktı; bedeni tavanın dışında duran kişi Sezgi'ydi ve elleri hiç durmu-

yordu. Cip hareket ettikçe, cipin üzerini saran şeffaf, turuncu kalkan da onları takip ediyordu.

"Elinden geleni yapıyor," dedi Manbel, ardından öyle çok hızlandı ki, cip arkamızda kalıp kayıplara karıştı.

Manbel ile ne kadar uçtuk bilmiyorum. Tek hatırladığım, geçen her dakikanın ardından geçmiş bir dalga gibi ruhuma vurup çekiliyor, ruhum geçmişin bıraktığı kara lekelerle doluyordu. Zehir Vadisi olduğunu tahmin ettiğim dağlık alanın üzerinde süzülmeye başladığımızda kalp atışlarım göğsümün içini terk etmiş gibiydi. Boş bir vücuttan ibarettim; kalbim de, ruhum da Efken'in yanındaydı. Benimle değillerdi.

Yüzüme inmiş bir tokat gibi hissettiren manzarayı gördüğümde, Zehir Vadisi'nin eteklerine doğru süzülmeye başlamıştık. Onlarca, belki de yüzlerce cadı aşağıda karınca kadar görünseler de bedenlerinden savrularak çıkan enerjilerin rengi etrafta onlarca farklı renkte iplik gibi parlıyordu. Elleri hiç durmuyordu; sarmal açıyorlar, püskürtüyorlar, bir şeyleri hedefleri hâline getirerek vuruyorlardı. Steve olduğunu tahmin ettiğim kurt da vurulanlardan sadece biriydi.

"İn!" diye bağırdım bilinçsizce, havada uçuşan büyülerden biri beni vursa bile şimdi inmem gerekiyordu. Şimdi Efken'i bulmam gerekiyordu. Miraç neredeydi? Kör bir noktada asılı kalan bakışlarım bir süre cansızca aynı noktada durdu.

"Kanatlarımı hedef alırlarsa, devam edemem," dedi Manbel panikle. "Ne kadar yüksekten atlayabilirsin?"

"Ne kadar gerekirse, o kadar yüksekten atlayabilirim. Bırak beni," dedim, bu kez bağırmıyordum, bu kez sadece emrediyordum, bu kez sakindim ama sanki birazdan ölecektim.

Manbel'in kolları beni sarmayı kestiğinde hançeri daha sıkı tuttum ve Manbel'i bıraktım. Bedenim bir an boşluğa düştüğünün bilinciyle kasıldı, gözlerimi sıkıca yumup bedenimin ateşten bir girdap olduğunu düşündüm, dönerek büyüdüğümü ve ateşlerimin etrafa sıçradığını... Bir kuyruklu yıldız gibi buzlanmış toprağa düştüğümde, kemiklerimden vurgun yemişim gibi inledim ve dizlerim, bir de hançeri sıkıca kavradığım avuçlarım buzları kırarak toprağın içine gömüldü.

Kafamı kaldırıp doğrulmadan karşıma baktığımda, beni izleyen onlarca cadının yüzünde anlık da olsa şaşkınlığı görmüştüm.

"Tabii ki gökten düşmesini beklemiyordum," dedi avucunun içinde beliren sarmalı büyütmeyi bırakıp, gözlerini bana diken cadı. Tam arkasında üç Krokodil Erkeği vardı, erkeklerin gözünde cadılarda gördüğüm şaşkınlığın aksine korkuyu gördüm.

Bir kurdun acı çığlığı tüm araziye yayılınca, hızla doğrulup avucumda tuttuğum hançerle sese doğru döndüm. Kurtlardan birinin yerde sekerek ilerlediğini gördüğümde bedenim buz kesmişti; kurt, toprağın içinde yarıklar oluşturarak savruldu ve güçlü büyü, onu âdeta bir top gibi sektirdi. Son kez toprağa çarptığında kurdun açık yaralarından kan boşalmaya başlamıştı.

"Bunu nasıl anladın?" Soruyu soran sesin sahibini ânında tanıdım. Gözlerimi geniş arazinin öteki ucundan sorusunu bana uzatan Kassandra'ya çevirdiğimde, mor gözlerinin halkalarına yakıcı bir endişenin oturduğunu görmüştüm. "Kendi ayağınla geldin, orospu!"

"Ne yapacaksın?" diye sorarken zihnimi yaralı kurttan uzak tutmaya çalışıyordum. "Tam karşında duruyorum, onlarca, hatta yüzlercesiniz." Arkasındaki kafileye baktım ve acıyarak güldüm. "Her biriniz bir kez saldırırsa ölürüm belki. Neden duruyorsunuz? Yoksa varlığım bile sizi tedirgin etmeye yetti mi?"

"Kurdunu nasıl parçaladığımızı sana izletmeden, seni kimsenin öldürmesine izin vermeyeceğim," dedi Kassandra.

"O zaman kimse kılıma bile zarar vermeyecek desene, Kass," diye alay ettiğimde, genişleyen burun deliklerinden dışarı çıkan hava, soğuğun da etkisiyle beyaz bir buhara dönüştü.

"Gözünün önünde sevdiğin herkesi öldüreceğim," dedi Kassandra, bununla beraber bir ses duydum, bir kurdun sesiydi; hayır, benim kurdumun sesiydi. İncelerek bir elips şeklini alan gözlerimi hızla sesin geldiği yöne çevirirken görüş alanım ânında kızıla boyanmıştı.

Efken'in vücudunu, taşlarla süslü bir erkek cadının yarattığı sarmalın tam ortasında sıkışmış hâlde gördüğüm an, uçurum mavisi gözlerin bir kurdun bedeninden bana dokunduğu andı.

Bir şimşek çaktı, karanlık bulutların sardığı göğü, bulutların arkasında yansıyarak aydınlığa boyadı ve ses, ışık söndükten hemen sonra arazide çağladı. Uçurum mavisi gözleri, git der gibi bakıyordu, bunun

üstesinden gelebilmek oldukça güç der gibi bakıyordu, üstesinden gelebilirsem sana döneceğim der gibi bakıyordu.

"Bir şansın var, Mēness," diyen adamın sarmalı daha sıkı hâle geldiğinde, adam omzunun üzerinden bana çevirdiği bakışlarına karanlığı giydirmişti. "Ya onun ne olduğunu söyle, seni bağışlayayım, onu bağışlayayım, sizi bağışlayayım. Seni alıp gideyim. Ya da sus ve onu nasıl öldüreceğimi izle."

"Bu işin sonunda ölen sen olacaksın," dedim korkusuzca.

"Onu öldürdüğümde şifalı kanınla iyileştirebileceğini düşünüyorsan," dediğinde, adamın sesine bulaşanlar beni bir anlığına duraksattı. Adam sarmalla Efken'in kurt bedenini sıkmaya devam ederek ona yaklaştı; üç parmağını kurdun alnına bastırmasıyla ikisi arasında infilak eden yeşil enerji her yana yayılarak gözlerimi yaktı. "Yanılıyorsun," diye fısıldadı adam. "Eğer şimdi ölecek olursa, bilmelisin ki bu büyü sayesinde senin şifan ona işlemeyecek."

İçimde bir şeyler şiddetle kırıldı; parçalara ayrılıyormuş gibi hissetmeme rağmen dimdik durup o cadıya istediğini vermemek için sadece baktım, sadece baktım ve başka bir şey yapamamanın nasıl bir ızdırap olduğunun tadına, sanki o an binlerce kez baktım.

Öfke, içimde büyüdü ama hiçbir cadı bana saldırmadı. Sanki görmemi istiyorlardı. En büyük ızdırabı tatmamıştım, tatmam için an kolluyorlardı. Acımdan zevk aldıklarını, Rhea'yı öldürdüklerinde anlamıştım, şimdi daha büyük bir acı duymam için beni köşeye sıkıştırmışlar, bir oyuncakla oynar gibi duygularımla oynuyorlardı.

Tek bir an için bir kıkırtı sesi işittim. Şeytani bir kıkırtıydı. Gelişiyle beraber ölümü de etrafa dağıtacağını kanıtlıyordu. Avucumun içindeki hançerin sapını daha sıkı kavradım. Sesin sahibinin nerede olduğunu saptamaya çalıştım ama biliyordum ki sesin sahibi beni gördüğü, bana ulaşmaya çalıştığı için kıkırdıyordu.

Bir cadı, dizlerinin üzerine çöküp ellerini başına siper ettiğinde, dostumun ne yapmaya çalıştığını anladım. Bir diğer cadı da yere çöken cadının hemen yanında dizlerinin üzerine çöktü ve yerde duran taşı alıp kendi kafasına sertçe vurmaya başladı.

Kahkaha sesi birden bir yankı gibi büyüyüp tüm araziye yayıldığında, cadılardan biri, "O aşağılık sırtlanı biriniz durdursun, durdurulmadığı her saniye için birinizi yok ederim!" diye bağırdı.

"Toprağım," dedim dudaklarıma yavaşça yayılan şeytani bir gülümsemeyle. "Yakala oyuncağını."

Ve elimde tuttuğum hançeri yukarı fırlatmamla, tam başımın üzerinden zıplayarak yükselen sırtlanın, hançeri ağzıyla yakalaması sadece iki saniyeye mâl oldu. İbrahim, hançeri ağzının içinde sıkıca kavrayarak cadıların arasında hızla koşmaya başladığında, gözlerim dikkati dağılan cadılara yönlendi. Hiçbiri bana saldırabilecek pozisyonda değildi, hepsinin dikkati parçalara bölünmüştü. Onlarcası kurtlarla mücadele ediyordu, kalanlar da İbrahim'in kıkırtılarını yok etme güdüsüyle dolmuştu çünkü çoktan iki tanesi kafayı yemişti. Biri kafasını taşla eziyor, diğeri yere kapanmış hâlde bilinçsizce çığlıklar koparıyordu.

Bileklerimi aniden yere doğru konumlandırmamla, bileklerimin içinden avuç içlerime doğru hareket etmeye başlayan enerji, kızıl bir sis bulutu gibi dışarı süzüldü. Avuçlarımı kaldırıp Efken'i sarmalın içine alan cadıya yönelttiğimde, cadının taşlarla kaplı yüzünün ortasında duran gözleri sinsice kısıldı.

"Düşündüğümü yapacak olursan, kurdu ikiye bölerim," dedi korkusuzca.

"İçinden çıkan karanlıkta da boğulup geberirsin," dediğimde, neyi kastettiğimi anlamasa da Efken'in gücüyle ilgili bir bilgi vermişim gibi irkildi. "Ne cüretle?" Ortaya saldığım yeni sorunun, cadının aklındaki karmaşayı beslediğini hissettim. "Ne cüretle benim eşime elini sürersin?"

"Eşin mi?" Adamın duraksaması sadece üç saniye kadar sürse de görülmeye değerdi.

"Eşim," diyerek avucumun içinde gitgide büyüyen enerjiyi onun tüm çakralarına vurma içgüdüsüyle gözlerimi kıstım. "Sen benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi? Huzuruna çıkan hain Mar, mutlaka söylemiştir. Hatta eminim ondan öncesinde de biliyordun."

"Kim olduğunu biliyorum," dediğinde vakit kazanmaya çalıştığını anladım. İbrahim diğer cadıları delirtedursun, benim bu koca cadıyı elimden kaçırmaya hiç niyetim yoktu.

"Evet, biliyorsun. Ben Mēness'im. Mar Kraliçesi değil, Mega Mar Kraliçesi Mēness."

İşte bu cümle, yaydan fırlayan ateş almış bir ok gibiydi, dudaklarımdan fırlamasıyla alevlerini etrafa saçarak cadıya doğru gitmesi bir oldu. Avucumun içindeki enerji, iki büyük top şeklinde derimin altından fırladı ve alev renginde parlayarak cadıya doğru gitmeye başladı. Bir top cadıyı ıskaladı, diğeri ise tam da Efken'i sıktığı sarmalı yaratan eline uzanan omzundan vurdu. Sarmalın hâkimiyetini kaybetmesiyle beraber, sıkarak bilincini elinden aldığı koca kara kurt yere serildi ama ayağa kalkışı öyle güçlü oldu ki, cadı, karşısında yükselen kurdu gördüğünde dili tutulmuş gibi ona öylece bakakaldı.

"Sadece bir Gümüş Pençe Erkeği değilsin. Sadece bir Alfa hiç değilsin," dedi tutulmuş bir hâlde konuşurken. "Söyle bana, Mēness'in kocası, sen aslında kimsin?"

Efken'in burnundan dökülen sesli nefeslerin sesini, arazinin öteki ucundan duymak bile mümkündü. Bedenime aniden vuran enerjiyle yana doğru devrilip toprak boyunca sürüklenmeye başladığımda, kurdun boğazından yükselen kükreme sesi tüm Varta'ya yayılarak çınlamalara yol açtı.

Bir şimşeğin ışığı altında kaldığımı hissettim, o şimşeğin ışığı ılık bir dokunuşa dönüşerek tenimi okşadı.

Efken'in şimşeklerinden birinin onun parmakları gibi tenimde dolaşması, kafamı daha kolay toparlamamı sağlasa da bedenime çarpan o kozmik enerji, ikinci bir sallantıyla yeniden beni vurduğunda dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Bu bedenimi çınlatan normal bir büyü değildi, vuran sadece enerji olamayacak kadar yakıcıydı; ucu ateşle dolu iğneler ruhuma girip çıkıyormuş gibi hissettim.

Bir çığlık daha atmak istedim ama kendimi durdurdum. Eğer o çığlığı atarsam, Efken o cadıyla başa çıkmak yerine beni önceliği hâline getirecek, benim için gelecekti.

"Efken!" diye çığlık attım. "Rhea'nın bahsettiği, şifaları engelleyen o cadı! Sakın durma, ona saldır!"

Bu cümlelerin arkasından bir kozmik vuruş daha bedenimi ortadan ikiye bölecekmiş gibi çarparak beni tamamen toprağa gömdü. Toprağa

yapışan bedenimi yukarı itmeye çalıştığımda, bedenimin nasıl bu kadar hızlı tükenişe doğru gittiğini merak ediyordum.

Gözlerimi kara zorla açtığımda yanağım toprağa yaslı duruyor, mavi gözlü siyah kurt hızla bana doğru koşuyordu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Lütfen gelme."

Ama durmadı, bana doğru koştu ve o bana koşarken hızla etrafa çarpa çarpa büyüyen küre şeklindeki beyaz enerji topu, onu tam bedeninin ortasından vurdu. Kükremesine karışan acı çığlığı duydum, kalbim yerinden çıkıp on bin parçaya bölünerek yere dökülecek sandım.

Yere düşüşü, toprağı yerden sökerek göğe kadar taşıdı. İbrahim'in insan vücudunun içinde koştuğunu gördüm, bir enerji, hâle olup çıplaklığını ortadan kaldırmıştı; çıplak olan sadece dizlerinin alt kısmı ve üst bedeniydi; hızla koşarken kahkahası hançerin ucuyla kesiliyor, kesilen kahkaha onlarca parçaya dönüşerek cadıların zihinlerine gidiyordu. Yerde öylece uzanıp kalkmak için güç toplamaya çalışırken onlarca cadının aynı anda yere çöküp çıldırmış gibi kafalarını taşla ezmeye başladığını gördüm.

Gözlerim Efken'in bedenine kaydığında ise hissettiğim sadece ızdıraptı.

Belki de Nemesis'i geriye alması gereken an, şu an içinde parçalara bölündüğümüz andı.

Miraç'ın bir yerden çıkıp aramıza girmesi onu da tehlikeye atmaz mıydı? Gözlerimi Efken'in mavi gözlerinden çekmedim, kurt tekrar doğrulup kalktığında, karnında açılan yaradan su gibi akmaya başlayan kan, toprağa bir nehir çizmeye başlamıştı.

Kurtlar birçok cadının boynuna saldırdı, boyunlarını parçalamak için sivri dişlerini derilere sapladı. Çığlıklar duydum, kanın kokusu tüm araziye yayıldı; Efken sarsak adımlarla bana doğru gelmeye başladığında, "Gelme," diye mırıldandım ve hâlâ yerde olan bedenimin yüzeyinde bir kozmik patlama daha hissedip acıyla çığlık attım.

Çığlığımın sonunda gözlerimi araladığımda, kurt sanki kan kaybetmiyormuş gibi hızla bana doğru koşmaya başlamıştı.

Ateşle kaplı bir okun savaş meydanında son sürat ilerlediğini gördüm. Sonra arbaletine taktığı ateşli oklarla tam karşımızda dikilen Ulaş'ı yakaladı bakışlarım. Neredeyse gülümseyecektim ama dudaklarımın çizdiği gülümseme, Efken'in birden yana doğru devrilmesiyle ortadan kayboldu.

Kurdun mavi gözleri gözlerime tutundu.

Kan vardı. Her yerde kan vardı.

Çok kan vardı.

Bu, beni ayağa kaldırabilecek kadar güçlü bir duygunun tüm bedenimi elektrik gibi sarmasına neden oldu. Kendi enerjimin beni çarptığını, yaktığını, içimde yarıklar açarak dirilttiğini hissettim.

Bir şimşek daha göğü aydınlıklarla doldurduğunda, ellerimi yere bastırıp önce kafamı, sonra tüm bedenimi havaya kaldırdım. Ayaklarımın üzerinde yara bere içinde Efken'i vuran cadıya doğru baktığımda, cadının taşlı suratındaki alaycı tavır, benim de dudağımın yukarı kıvrılmasına neden oldu.

Cadı, bir an duraksadı.

"O çirkin suratındaki her bir doğal taşı söküp, yüzüne tuz basacağım," diye fısıldadım en sayko gülümsememle.

Bir adım geri çekildi, beş cadı bana doğru koşarken onu korumak için geldiklerini biliyordum ama bedenimi şeffaf bir alev sardığında ve o alevin içinde cadıya doğru yürümeye başladığımda, hiçbir cadının o alevi aşıp beni vurabilecek güce sahip olmadığını biliyordum.

Ellerimi havaya kaldırdığımda, bedenimi saran alev de benimle havaya yükseldi. Pentagram kafamın üzerinde bir kar tanesi şeklinde kendini var ederken, kar tanesinin her bir hattı alevle çiziliyordu. Efken'in göğe yayılan şimşeklerinden biri bir yıldırım formuyla hızla pentagramımın üzerinde ışıldadı ve pentagramdaki alevler daha kuvvetli, sonsuz karanlıkla mühürlenmiş bir cehennem ateşine dönüştü. Pentagramı hiç düşünmeden cadıya doğru fırlattığımda, pentagramın üzerinden geçen iki ateşli ok, tam arkamdaki cadıyı alnından ve kalbinden olmak üzere iki farklı çakrasından vurdu.

Pentagram koca bir alevden kar tanesi olarak yuvarlanırken o alevlerin etrafında, Efken'in şimşekleri elektrik akımı gibi ışıldayarak yanıp sönüyordu.

"Sana benim eşime dokunma demiş miydim?" diye fısıldadığımda, bir saniye bile geçmeden o pentagram cadıyı vurdu ve yirmi metreden

fazla sürükleyerek toprağın içine gömdü. "Sanırım demiştim," dedim dudaklarımdaki gülümseme silinmeden hemen öncesinde.

Uluyan kurdun kim olduğunu bildiğim için sırıttım.

"Kaldır götünü de işe yara," dediğimde bir kez daha uludu ve sonra yere vuran adımlarının sesi, tüm araziyi kaosa sürükledi.

Cadı, bir süre yattığı yerden kalkamadı, onu vurduğum ve açtığım oyuktan ateşin dumanları yükseliyor, aynı dumanlar cadının taşla örülü bedeninden de sızıyordu.

Manbel'in kanatlarının rüzgârı birkaç cadıyı sürükledi, İbrahim'in kahkahaları sürüklenen cadılara çarparak kaosu daha da çıkmaza taşıdı ve Efken'in ağzında bir kafa olduğunu gördüm; cadılardan birine ait erkek kafasını fırlattığında, savaş alanında yuvarlanan kafa, diğer cadıların korkuyla çığlık atmasına neden oldu.

Sezgi'nin yatay şekilde göğe serdiği kalkanın birdenbire arazinin yarısını kaplaması, birkaç cadının şaşkınlıkla göğe bakmasına neden oldu. Kalkanın ne yönden geldiğini algılamaya çalışan cadıları hedef almak daha kolaydı, İbrahim hiç durmadı, birinin boynunda açtığı kesik, diğer üçünün de boynuna aynı noktadan aynı ebatlarda kesiklere neden oldu. Zamanın Hançeri, işini iyi yapıyordu, hançerin sahibi, hançeri çok iyi yönetiyordu.

Guqulalar yaklaşık on cadıyı bizden uzağa götürmeyi başarmışlardı, Krokodillerin de dahil olmasıyla hararet arttı. Cadının onu vurduğum yerden kalkması en az yirmi dakikasına mâl olmuştu, bu da yaklaşık on beş, çok da kıdemli olmayan cadının infazıyla sonuçlanmıştı. Cadıların tarafındaki Krokodillerin hedefi bizim tarafımızdaki Krokodiller olmuştu ve çok geçmeden yaşlı bir kurt da tepelerin arasından atlayarak büyük bir hızla sürüye karışıp savaşmaya başlamıştı.

Sapphire'ın topraklardan yarattığı yılanların hiçbiri canlı değildi belki ama her biri canlı yılanlar gibi cadıların ayaklarına dolanıyordu. Nemesis'i açığa çıkarmadan da bir çaresine bakabileceğimizi düşünen tarafım, en güçlü vuruşumla yere serdiğim cadı tamamen ayaklanıp tekrar saldırılarına başladığında parçalara ayrılıp yerine umutsuzluk ekti.

O kaosun ortasında durup çok kısa bir an için düşündüm.

Ne yaparsam dikkatlerini daha çok dağıtırım diye düşündüm.

Sonra aklımdan sadece zemini yakmak geçti, yanıktan bir yarık, bir anlığına hepsinin dikkatini dağıtırdı. Eğilip pozisyon alırken kafamı kaldırıp beni izleyen, yüzündeki taşların çoğu sökülüp yerini kanlı et parçalarına bırakmış cadıya baktım.

Cadı ne yapacağımı anlamış gibi eliyle bir sarmal çizmeye başladığında, dudaklarıma endişelerime rağmen alaycı bir tebessüm yaydım. Avucumu yere vurmamla, avucumun içinden lav gibi akan ateş, zemin de ince bir yarık oluşturup o yarığı ateşle doldurarak hızla cadıya doğru ilerlemeye başladı.

Kurdum, pençelerini yere saplayarak cadıya doğru koşarken, yarık da kurdumu takip ederek hızla cadının olduğu yere ilerliyordu.

Kassandra'dan yediğim bir darbeyle savruldum. Durmadı, beni arazinin bir diğer ucuna dek sürükledi. Sonunda bir noktada durduğumuzda ağzıma metalik bir tat doldu.

"Bir Mar kadınının karşımda şansı olduğunu sanması ne acı." Sarı saçlarını savurarak tam önümde biten cadıya ağzımın kenarından taşan kanla öylece baktım. "Herkes sana ne kadar yenilmez olduğundan bahsetmiş, Mar Kraliçesi. Ama bak, sen benim ayaklarımın altındasın ve gücün çoktan sıfırı tüketti. O büyük vuruşu yapmamalıydın, kızım. En güçlüye ilk darbeyi vurursan, sonun bu olur. Şimdi seni kim kurtaracak? Yoksa ölümü kabul mü edeceksin? Sen yeniden reenkarne olana dek kaç yüzyıl geçecek kim bilir?"

"Kazanacağını sandığın ama çoktan mağlup olduğun bir savaştasın," dediğimde dudağımın kenarından akan kanı yalayan uzun, sivri dilime kaşlarını çatarak baktı. "İçten içe kaybedeceğinin farkındasın ama birkaç hususta şansının yaver gitmiş olması seni biraz olsun cesaretlendirmiş." Bu söylediklerim kafasını kesinlikle karıştırmıştı. Gözlerini benden ayırmadan sözlerime kulak vermiş, bir sonraki cümleyi bekliyordu.

"Sana kötü bir haberim var, Kassandra." Aniden zıplayıp topuklarının üzerine kalktığımda ve saçlarım yarattığım rüzgârla savrulduğunda donup kaldı. "Ben ölürsem tekrar doğarım ama sen ölürsen, başka bir şansın olmayacak."

"Arkadaşlarının hepsi ölecek."

"Onlar belki ölmeyecek ama senin için bir ihtimal bile yok, senin bir belkin bile yok. Kassandra, öleceksin." Avuçlarımı göğe açıp kollarımı iki yana kanat gibi uzatmamla ayaklarımın yerden kesilmesi bir oldu. Kassandra, gözlerini kırpmadan bana bakarken göğsü körük gibi inip kalkmaya başlamıştı.

"Nereye kaçarsan kaç, yıkımımın altında kalacaksın, cahil cadı."

Bu cümlenin hemen ardından sırtımda çakan şimşek, tüm göğü aydınlığa boyadı. Efken'in şimşekleri dört bir yana damarlanarak yayılırken özümden gücümü emdim, avuçlarımda topladım, parmak uçlarım bir silahın namlusu gibi birden büküldü ve içimde biriken öfkeyle eş zamanlı olarak bedenim havada yay gibi gerildi.

Büyük bir tufan içimden hızla çıkıp Kassandra'ya doğru hareket etmeye başladığında, Kassandra'nın kaçmak için vakti yoktu. Kızıl, şeffaf bir tufan ateş topu şeklinde ona çarparak onu karla karışık çamurlu toprağın içinde metrelerce sürüklemeye başladı. Tüm bunlar olurken hâlâ havada duruyor, sürüklenirken arkasında bıraktığı kömüre ve kızıl enerji akımına bakıyordum. Gücüm onu birkaç metre daha sürükledi. Sonunda durabildiğinde kollarını kaldırmış, sanki mümkünmüş gibi gücümün altından kalkmaya çalışmıştı ama nafileydi.

Bir Mar Kraliçesi'nin gücünün altından bir cadı değil, bin cadı bile kalkamazdı ve şimdi bu gücü nasıl kullanacağımı iyi biliyordum.

Kassandra, büyüsü için dudaklarını araladı ama elleri enerjimin altında kaldığı için büyüyü tamamlayamıyordu. Yakarışları ağıtlara dönüştüğünde avuçlarımı zemine doğru çevirdim, bedenim usulca aşağı doğru inmeye başladı.

Ayaklarım yere temas ettiği anda gücüm geri çekildi, kızıl kalkan Kassandra'nın üzerinden hızla kalkıp, bedenime duman formunda sinip içimdeki yerini aldı. Kassandra, yanmış ellerini kaldırıp bir sarmal çizmek için kollarını kaldırdığında, cıkladım ve bu ses kafasını karıştırmış gibi bana baktı.

"Sarmallar ya da açacağın sikik portallar beni durdurmayacak. Kendini portalın içine atıp başka yere kaçabilirsin ama beni başka bir yere sürükleyemezsin."

"Planımı nereden bilebilirsin?"

"Çünkü tıpkı ellerinden akıttığım kan gibi, zihninden geçen tüm ahmaklıkları da gözlerinden akıtıyorum. Seni görüyorum, Kassandra. Buraya kadar."

"Buraya kadar falan değil!" diye çığlık attı Kassandra, sarmalı çizmek için elini kaldırdı, gümüş renkli bir ışık parmaklarının verdiği şekiller doğrultusunda sarmalını oluşturmaya başladığında ağır adımlarla ona doğru yürüyordum. "Katil!" diye bağırdı bu defa. "Sen soyumu öldüren bir kaltaksın. Kardeşimi öldürdün!"

"Soyundan biri benim hanemde," dediğimde kaşlarını öfkeyle çattı.

"O orospu asla gerçek bir cadı olamayacak."

"O çok kısa zamanda senden daha iyi bir cadı oldu," dememle, Sezgi'nin yarattığı sarmallardan biri şehrin üzerinde büyüyüp bir halka şeklini aldı ve hepimizi altına aldı. Kassandra şaşkınlıkla sarmala bakarken yüzümdeki gülümseme zalimleşmişti. "Gördün mü? Onun ne kadar iyi bir cadı olduğunu gördün mü?"

"İçimde ne olduğunu biliyorsun. Ben ruhumu kara büyüyle bağladım ve beni öldüremezsin." Kassandra'nın boş tehditlerine gözlerimde derin bir boşlukla baktım. Sezgi'nin turuncu, şeffaf sarmalı, göğün üzerinde yatay şekilde ilerleyerek tüm şehri altına almaya devam ediyordu. "Ben en kıdemli cadıdan bile daha karanlık büyülere sahibim. Ben oradaki taşlı suratlı adamdan bile güçlüyüm. Bu evrende yok edemeyeceğim tek şey, tanrı olurdu."

"O zaman tanrıçayla tanışma zamanın gelmiş."

Kassandra, avucunun içinde ip gibi oynattığı sarmalı büyütürken ona karşı koymadım, onu durdurmadım, kara büyüye güveniyordu ve ben de neler yapabileceğini merak ediyordum. Tüm şehri kaosa sürüklemişti, bu doğruydu; en karanlık güçle anlaşmasını yapmıştı, bu da doğruydu ama geri adım atmayacaktım. Binlerce kişi de olsalar, geri çekilmeyecektim.

"Siz Marlar, birbirinizi satan ahmak bir topluluksunuz," dedi Kassandra sarmalını büyütmeye devam ederken. Bense ona doğru yürüyordum. "Karanlığın özüne seni kimin şikâyet ettiğini biliyorsun. Yaşlı bir Mar Kadını, senin bilgilerini karanlığa sattı."

"Karanlık beni zaten biliyordu," dediğimde, bu bilgiye nasıl ulaştığımı sorgular gibi gözlerimin içine baktı. Sarmalındaki ışıklardan birinin

zayıfladığını gördüm ama çok geçmeden ışık tekrar yanarak güçlendi. "Karanlık beni biliyordu ama yok edemiyordu. Çünkü karanlık, kendisinden daha karanlık bir şeyi içine alırsa, onu kendisinin yapmış olmaz, ona ait olmuş olur."

Kassandra öfkeyle, "Senin sonun ben olacağım," dedi.

Elimi sarmalının içine sokmamla, sanki parmaklarımı kalbine batırmışım gibi acıyla çığlık attı. Sarmalı parmaklarıma doladım, bir ip gibi sıkarak avucumun içine topladım ve yine kalbini sıkıyormuşum gibi daha şiddetli bir çığlık kopardı.

"Onun ne olduğunu öğrenecekler," dedi boğazından zar zor çıkan sesini bir diken gibi kalbime uzatarak. "İşte o zaman onu sonsuza kadar kaybedeceksin. Benim Sevgili Kyros'umu kaybettiğim gibi."

"Kyros, iyi ki öldü," dedim acımasızca. Kassandra'nın gözlerinden mor bir ışıltı göz çukurlarına aktı. "Şimdi burada olsaydı, ona aynen böyle yapardım." Sarmalı avucumun içinde bükebildiğim kadar büküp, kalbini patlatmak istiyormuş gibi sarmalın baskıyla şişmesini sağladım. O an, cadıların sarmallarıyla kalpleri arasındaki bağı anladım.

"Hoşça kal, benim tatlı Kassandra'm," diye fısıldadım acımasızca, alay o sesin sınırlarında patlamak için bekleyen mayınlardı. Kassandra'nın gözleri geriye kaydı; gözlerinin beyazını izlerken sarmalını daha sert sıkıp avucumdan çıkan kızıl enerji akımıyla küle çevirdim ve boş bir beden yere yığılırken kıpırtısız bir suratla ona baktım. "Sarmallarınız kalpleriniz," dedim kuru bir sesle. "İyileşmenizi engelleyen ikinci açığınız, sizin sarmallarınız."

Kafamı kaldırıp dik bir çeneyle, "Sarmallarını hedef alın!" diye bağırdığımda, sesim bir kırbaç gibi zamanın içinde şakıyarak tüm araziye, Zehir Vadisi'nin yüksek dağlarına yayıldı. "Sarmalları onların kalpleri, iyileşmeyecek olan açıkları!"

Yaydığım bilgi, tüm cadıların sarmallarını kapatmaya başlamasına neden olsa da sarmalını kapatamayan herkes, sarmallarının yakalanmasıyla bir bir yere düşmeye başladı. İbrahim'in hançeri sarmalları kesti, Efken'in dişleri sarmalları kavradı, tüm kurtlar, cadıları devirmeye başladı ama sayıca o kadar fazlaydılar ki, yine de işimiz zordu.

Ulaş ve Ceyhun'un bile çıplak elle yakaladığı sarmallar, cadıların düşüp güçsüz kalmalarına neden oluyordu. Onları tamamen yok edemeseler de bu epey işe yaramıştı. Ulaş ve Ceyhun'un sersemlettiği herkesi İbrahim ve Sezgi öldürüyordu.

Önüme gelen her cadıya dişimle yardığım bileğimden damlayan kanı zorla, çenelerini sıkarak içirdim; sarmalı olmayanlar kanımla zehirlendi, sarmalı olanlar avuçlarımın içinde patlayan kalpleriyle can verdi. Ama bitmediler, devamlı çoğalıyor gibiydiler. Öyle çoklardı ki, fiziksel olarak zorlanmaya başlamıştık. Üstelik sarmallarına erişemediğimiz azınlık sık sık vurmaya devam ediyordu; vuruşları ölümcül seviyeye ulaşamadan kesintiye uğrasa da onların da bizi sersemlettiği kaçınılamaz bir gerçekti.

Yüzünde taşların ve yanıkların olduğu, Efken'in dev pençesiyle bedeninin ortasından üç büyük yarığın indiği o cadının hedefinde Sezgi'nin olduğunu gördüm. Sarmal bir anda büyüdü, etrafında o sarmalı yakalayabilecek kimse yoktu ve büyüyen sarmal, bir halka şeklinde avucunun tam ortasıyla itmesi sonucu hızla Sezgi'ye doğru gitmeye başladı.

Dudaklarım aralandı ama zaman ikiye bölünmüş gibiydi. Çığlığım ne yere ne göğe sığmadı ama o sarmal, kozmik bir enerji olup Sezgi'yi vurduğunda, benim dudaklarımdan çıkamayan o çığlık, Yaren'in dudaklarından dışarı fırladı. O an, Yaren'in artık arabada olmadığını anladım. Aramızdaydı. Manbel hızla ona doğru koştu ama zaman donmuş gibiydi. Sanki hepimiz hareketsizce olduğumuz yerde duruyorduk, Sezgi ise ağır çekimde yavaşça yere düşüyordu.

Ceyhun, elinde tuttuğu bıçağı yere düşürdü, zaman hareket etti ve bıçak havada asılı kalmadan toprağa saplandı.

"Kızıl," diye fısıldadı sadece.

Güneşin derinliklerinden gelen fokurdama sesini işittiğimde, zaman hâlâ yavaştı ama güneşin sesi öyle yüksekti ki, sanki dünya gitgide güneşe doğru yaklaşıyordu. Bir kanadın iki yana açılırken çıkardığı sesten önce, bir kadının acı dolu çığlığının sesi tüm alana yayıldı.

Yaren'in fiziksel acıdan dolayı attığı çığlığın arkasından doğan kanatların sesini dinledim, yoğun bir ışık patlamasıyla beraber gözlerim yavaşça Yaren'e doğru kaydı ve onun yerden yaklaşık üç metre yukarıda, havada, kendi altın rengi kanatlarının tam ortasında asılı durduğunu gördüm.

Alnındaki güneş sembolü, güneşin alevli yüzeyi gibi parlıyor, gözlerinin beyazı da dahil olmak üzere tamamı altın rengi görünüyordu. Kollarını açtı, bacaklarını açtı ve havada çarmıha gerilmiş gibi durdu; bakışları boştu, alnındaki güneş sembolü lavlar gibi patlayan alevlerle yanıyordu. Sağ elinin üzerinde bir, sol elinin üzerinde bir güneş sembolü oluştu, daha sonra sağ bacağı ve sol bacağının da alt tarafında oluşan güneş sembolleri birden alev alarak yanmaya başladı; içi lavlarla dolu kürelere dönüştü.

Ellerini havada birleştirmesiyle iki küre birbirine karışıp daha büyük bir küreye evrildi. Bacaklarını birleştirmesiyle, altta kalan iki küre de birleşip tek bir küre doğurdu ve iki küre hızla Sezgi'yi vuran cadıya doğru gitmeye başladı.

"Güneş Leydisi," dedi sadece cadı, bu, iki güneş küresi onu vurup çift vuruşta küle çevirerek yere dökmeden önce dudaklarından dökülen son cümle olmuştu.

O koca sessizlikte bir kadının acı dolu hıçkırığı çağladı.

"Ceyhun," dedi o sesin sahibi. "Bebeğim hareket etmiyor."

Yaren, güneşin fokurtusuyla karışan sesini bana duyurdu ve bu ses bana sadece, "Sezgi'yle ilgilen," dedi. Bu kadardı. Güneş Leydisi, bir süpernova patlaması gibi tüm enerjisiyle yanmaya başladı. Küreler ardı arkası kesilmeden var oluyor, Sezgi'ye ya da bize yönelen her cadıya şiddetle çarpıyordu.

Ceyhun, dizlerinin üzerine yere düştüğünde, Sezgi'nin kızıl saçlarına dokunmak için elini Sezgi'ye uzattı. Sezgi acıyla, "Ceyhun," dedi yeniden. "Karnımdaki koca boşluğun nedeni ne?"

Yere çöktüm, Sapphire ve Crystal'in de bizi korumak için etrafımızı sardığını hissettim ama kafamı kaldırıp kızlara bakmadım.

"Mahinev," diye fısıldadı Sezgi, gözlerini açamıyordu. "O, iyi mi? İçim bomboş, içimdeki hareketleri kayboldu, oysa orada atan bir kalp hissediyordum. Bu sessizliğin nedeni ne?" Ağır bir nefes alıp, "Sanki şu an kalbime bıçaklar saplasalar, hissetmeyecekmişim gibi," diye mırıldandı. "Neden?"

Ceyhun, bana yalvarır gibi, "Bir şeyler yap," diye fısıldadı.

Her sesi duymakla ödüllendirilmiş İbrahim, "Mahinev," dediğinde, bir umutla kafamı kaldırıp ona baktım. Bedenindeki çıplaklığı örten bir

sarmalın içinde durmuş bana umutsuz gözlerle bakarken, "Kalbinin sesini duyamıyorum," dedi. "Birkaç saniye önce, bebeğin kalbinin sesini duyuyordum. Şimdi yok."

Sezgi, yana dönmeye çalışırken, "Sus!" diye bağırdı İbrahim'e. Kör olmuş gibi ellerini yere, toprağa sürttü, ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Efken ve Yaren'in cadılarla olan savaşına devam ettiğini duysam da o an ikisini de umursayamadım. "Sus, İbrahim. Sus!"

İbrahim sertçe yutkundu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Mahinev," dedi Sezgi, İbrahim'in özrünü yok sayarak. "Mahinev, sen söyle. İyi o. İyi, değil mi?" Sezgi'yi düz çevirmeye çalıştığımda konuşum bile onu korkuttu. Titreyerek dokunuşumdan kaçmaya çalıştı. "İçimde bir şey var," dedi. "Bir şey var. Bıçağı oradan çıkarır mısın? Hissetmem sanmıştım."

Ceyhun'un yere düşen gözyaşlarının sesini duyuyordum. Şıp şıp. Ama düştüğü yerde su değil de ateş sesi çıkarıyor gibiydi. İnsan bazen alevler içinde yanardı, gözyaşları kaynar su gibi damlardı.

"Ceyhun," diye inledi Sezgi. "Bıçağı oradan çıkarır mısın?"

"Kızılım," dedi Ceyhun.

"Ceyhun, çıkar diyorum. Ölmemi mi istiyorsun?" Gözlerini kara zorla araladı. Kirpikleri ıslaktı, gözleri ilk kez bu kadar koyu bir yeşildi. Sanki içinde ne kadar gölge varsa hepsini bakışlarında toplamıştı. Bana değil, Ceyhun'a bakmaya çalıştı ama puslu gördüğüne emindim. "Ölmemizi mi istiyorsun?"

Sezgi, kafasını yana çevirince yüzü toprağa yaslandı. Gözyaşları toprağı ıslatmaya başladı. İç çekti, sadece bir defa hıçkırdı, içinde kırk ayrı ateş yandı.

"Çığlık atamıyorum," diye fısıldadı. "Neden çığlık atamıyorum?" Sesi kısıktı. "Hissetmemem gereken her şey içimde alev alev... Neden böyle?"

"Bebeğin kalp atışları yok," diye fısıldadı Crystal ona doğru dönüp saçlarına dokunurken. "Mahinev'in bir damla kanıyla iyi olursun, aksi hâlde zehirleneceksin, Sezgi."

"Onun kalp atışları yoksa, benim de olmasın."

"Lütfen," dedi Ceyhun ama bunu Sezgi'ye değil de bana söylüyor gibiydi. Başımızın üzerinde patlayan enerji kütlelerinin seslerine, kurtların hırıltılarına, cadıların çığlıklarına kulak veremedim. Sadece Ceyhun'un toprağa düşen gözyaşlarının sesini duydum.

"O hâlâ içimde," dedi Sezgi.

"Seni zehirleyecek, Sezgi," dedi Crystal, avucunun içinde tuttuğu kırbacı kavrayamadı ve yere düşürdü. "Lütfen. Bu kaosun ortasında seni daha fazla tehlikeye atamayız."

"Zehirlemez."

"Bir şey yap," diye fısıldadım bir umut. "Bir şey yap, Mēness." Kimse duymadı ama biliyorum, o duydu.

"Serbest bırak," dedi zihnimin derinliklerindeki ikizim, düşüncelerime nefesini buz gibi üfledi.

"Neyi?"

"Beni serbest bırak."

"Seni çoktan bıraktım."

"Sadece beni değil, her şeyi serbest bırak," diye konuştu Mēness. *"Süründen bir ruh iste. Çağır. Uyanmasını iste. Beni serbest bırak."*

Artık her şey bir karmaşadan ibaretti. Zihnimde bana seslenen Mēness'in aslında ben olduğunu biliyordum. O, benim aksime her şeyi biliyordu. Sürümden bir ruh istemeliydim. Sezgi'nin gözyaşları zemini ıslatırken gözlerimin bebeğinin incelerek iki yana çekilip uzadığını hissettim.

"Havva'nın rahmindeki kan ırmaklarında durulanmış, göbek bağı Tanrı tarafından kesilmiş, Âdem ve Havva'nın yaratıldığı toprakla beslenmiş ne kadar ırkım varsa, size sesleniyorum. Beni duyun. Taşların altında, ormanlarda, mağara inlerinde, toprağın altında uyku hâlinde, avını gözlerken boynu kabarmış, saldırıya hazır ne kadar engerek varsa, beni duysun. Size ihtiyacım var. Alnımdaki hilâlden, kanımdaki zehirden, aynanız olan gözlerimden tanıyın beni. Çağrımı kabul edin, huzuruma birinizi gönderin, tenindeki topraktan beslendiğiniz Havva'nın çocuğu için, bana bir ruh armağan edin. Ben Mēness, geri döndüm. Bana itaat edin."

"Ne?" diye fısıldadı İbrahim usulca. Daha sonra hançerinin havada süzülürken çıkardığı sesi duyup birini biçtiğini anladım. Derim çekilmeye başladı. Bedenimde acısı kaybolan yaralar, sanki daha da genişleyerek tenimi ele geçiriyordu. Derin derin solumaya başladığımda Crystal, "Düşündüğümü yapıyorsun," dedi kısık sesle.

"Ne yapıyor?" diye sordu Ceyhun umutla.

Kaburgalarımın dalgalanmaya başladığını hissettim. Kürek kemiklerim dışarı doğru vurgu kazandı. "Havva'nın tenindeki toprakla beslenen Sevgili Irk, sesimi duy, çağrıma kulak ver."

Sesim o kadar kalın ama o kadar inceydi ki... Aynı anda iki kişi konuşuyorduk sanki. Biri intikam ateşiyle, öfkeyle yanarken, diğeri güçsüzce ona eşlik ediyordu. Bir ölünün can çekişen bir diriyle yan yana koyulması gibiydi. Bulunduğum savaş meydanıyla aramdaki bağ koptu. Buradaydım ama artık değildim. Gözlerimin önünde sayısız renkte şekiller uçuşuyordu, hepsi birbirine çarparak kayboluyor, elipsler çizerek zamanın içine is gibi siniyordu. Sezgi'nin ağladığını duyabiliyordum.

Bir yılanın hoş tıslamasını işittiğimde, olduğum yerde kaskatı kesildim. Saçlarım yüzümü örtecek şekilde kafamı eğmiş öylece beklerken aslında sarsıldığımı, titrediğimi biliyordum ama sanki hareketsizmişim gibi geliyordu bana.

"Beni kanımdaki zehirden, gözlerimdeki aynandan, sütünü içtiğim soydan tanı," dedim.

Dudaklarımdan birkaç yabancı kelime döküldü. Kullandığım dili artık biliyordum, o dil ile doğmuşum gibi hissediyordum. Her şeyin, her birinin, harfi harfine ne anlama geldiğini biliyordum. Yılanların sayısının arttığını farklılaşan tıslama seslerinden anlamıştım. Sanki hepsi oldukları yerde kafalarını kaldırmış, boyunlarını kabartmış, bana kulak kesilmişlerdi ve çağrıma cevap veriyorlardı.

Sapphire, yılan derisiyle parlayan kolunu bana uzattı. Elini tuttum. Benim için buradaydı. Bağlantı onun derisiyle temas edince daha da güçlendi. Sapphire, soğuk bir sadakati buz parçası gibi yutmuştu. Çok geçmeden Crystal de elini elimizin üzerine koydu ve onun da kolunu kaplayan yılan derisini gördüm.

"Engereklerden birinin ruhunu huzuruna getiriyorum," dedi Sapphire bir anda. "Yapman gerekeni yap. Daima yanında olacağım. Size bunları yapandan tüm soyumuzu toplayarak hesap soracağım."

Göz bebeklerim mümkünmüş gibi daha da inceldi.

"Sesini onlara duyurdun," dedi Sapphire. "Şimdi sıra onların sesine kulak vermende. Ruhu bebeğe üfle. Soyumuzu ona armağan et. Sezgi'nin bebeğini kurtar."

Elimi tutan elin sahibi birden elini geri çekti ama ben çekilmedim. Sapphire bir zarın içindeki yılana dönüştü, zarı yırtıp koluma dolandı ve dönüşmüş olmasına rağmen onun sesini duydum. Onun sesini benden başkası duymadı.

"Ruh yolunu açmam için canını yakmak zorundayım," dedi istemeye istemeye.

Çok geçmeden yılan bedenime dolandı. İki sivri üst dişini boynuma sapladığını hissettim. Zehrin yavaşça boynumdan içeri akmaya başladığını hissettim. Aslında bunun bir zehir olmadığını fark ettiğimde göz bebeklerimin içi yanıyordu. İçime yerleştirilen bir ruhtu. Marlardan birinin ruhuydu, bana kendini sunmuş, bunu yapabilmek için Sapphire'ı geçit olarak kullanmıştı.

"Ben Sapphire." Bu ses Sapphire'a aitti, bir yılan olmasına rağmen sesini duyabiliyordum. *"Sevgili Emerald, çağrıyı kabul ettin ve artık Yüceler Yücesi Mēness'in içindesin. Uyan, Emerald. Uyan."*

"Sapphire." Bu ses, Sapphire'dan daha ince sesli bir kıza aitti. *"Benim, Emerald. Sapphire, buradayım. Burası çok ılık. Sapphire, yoksa burası onun kalbi mi?"*

"Hazır mısın, Emerald?"

"Daima hazırım, ruhum onun için burada, Sapphire. Onur duyarım."

"O hâlde ruhunu, benliğini, canlılığını ona teslim et." Sapphire, boynumdan sürünerek indi. *"Teşekkürler, Emerald. Ruhun daima yaşayacak."*

"Teşekkür ederim, Emerald," dedim gözlerimden yaşlar boşalmaya başlamadan hemen önce.

"Ağlamayın. Kalbinizden ılık bir şeyler üzerime yağıyor, efendim. Beni bedenine kabul ederse, o küçük bebeğin benliğinde ruhum daima ölümsüz olacak. Beni kabul etmezse, bir yıldız olarak gökyüzüne gideceğim ve atalarımıza kavuşacağım. Sıcak kalbiniz bir yılanın daima yaşamak isteyeceği bir mezar olacaktır." Güldüğünü işittim. *"Sapphire, ben hazırım."*

"Görüşeceğiz, Emerald."

"İnanıyorum, Sapphire."

Göğsümden karnıma doğru bir volkan patladı, lavlar aktı. Kafamı hızla kaldırıp yukarı baktım. Üstümdeki şaşkın bakışlar savaşla benim aramda gidip geliyordu. Emerald'ın varlığını öyle net hissettim ki, ruhu kalbime sürtündü. Sapphire, kafasını aşağı doğru sarkıttı ve tam bileğime, nabzımın attığı yere kafasını sürtüp beni dizginlemeye çalıştı.

Durmadım. Tek bir hamleyle Sezgi'nin bacaklarının üzerine oturdum ama ağırlığımı ona vermedim. Saçlarım Sezgi'nin karnına döküldü, Sapphire, hâlâ bileğime sarılı duruyordu, tıpkı bir bilezik gibiydi ama öyle uzundu ki birkaç kat dolanmak zorunda kalmıştı.

Gözlerim bir an arkaya doğru kaydı, gözlerimin beyazının göründüğünü biliyordum. Saçlarım Sezgi'nin karnına sürtünürken patlama sesleri kulağıma doluyordu. Sezgi'nin kanıyla damgalandığını hissettiğim avuçlarımı Sezgi'nin karnına bastırdım ve kafam geriye doğru düştü. Belim sanki kırılıyormuş gibi katlandı, büküldü. Saçlarımın uçları havaya kalktı ve sanki aşağıdan bir rüzgâr esiyormuş gibi hızla uçuşmaya başladı.

Parmak uçlarımda ateşi hissettim, o an artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Sapphire," diye seslendim tamamen değişmiş, özünü kaybetmiş, güçlü bir sesle. "Emerald'ı bileğimden serbest bırak. Nabzımdan aksın."

Sapphire hiç düşünmedi, dediğimi yaptı. Dişlerini bileğimde, nabzımın attığı yerde hissettim. Birkaç damla kanın yırtılan derimden aktığını fark edene kadar Sapphire sivri dişlerini bileğimden çekmedi. Öne doğru eğildim, kafamı Sezgi'nin iki göğsünün arasına, kaburga kemiklerinin üzerine gömdüm. Sapphire, karnımdan yavaşça dolanıp sırtıma çıktı ve kafasını omzumdan aşağı sarkıtıp bize baktı. Crystal, çevremizde bir kalkan olmuş, bizi herkesten koruyordu. Kanım, Sezgi'nin karnına aktı.

Yaşam, ölüme karıştı.

"Bir Havva torununa, bir yılan ruhu fısıldadın. Bir cadının çocuğuna hayat biçtin," dedi Mēness'in pürüzlü sesi derinlerden gelerek. *"Yılan toprakla beslenir, Havva topraktan gelir. Başarabilirsen bir mucize olacak. Soyunu uyandırdın, sürün sesini duydu. Yap, Mahinev. Ben zaten senim, yapabileceğini biliyorum."*

Ellerimi karnından çekmedim. Bileğimden damlayan kan, onun karnına akmayı sürdürdü. Kemiklerim kırılıyormuş gibi büyük bir acı hissettim. Sanki ruhum içimden çıkıyordu ama içimden çıkan benim ruhum değildi; emanet aldığım Mar ruhu bileğimden akıyordu. Sezgi'nin hıçkırıklarını duyuyordum, anlam veremediğini biliyordum. Emerald'ın ruhu, Sezgi'nin ölü bebeği tarafından kabul göreceği anı bekliyordu.

"Çok yoruldun, elini çek," dedi Sapphire zihnime.

Çekmedim.

"Yanıt vermeyecek gibi görünüyor. Elini çekmelisin. Savaş tüm hızıyla devam ederken bunu kendine yapamazsın."

Elimi daha fazla bastırdım.

"Emerald'ın ruhunun tamamını serbest bıraktın. Kesmelisin. Yapma. Zarar göreceksin. Savaşa dönmeliyiz." Sesi çok endişeli çıkmıştı. *"Bunu yapma. Olumsuz. Olumsuz! Yanıt vermiyor. O bir cadı soyundan geliyor, Havva kızının ta kendisi. Zaten yanıt vermeme ihtimali vardı. Yapma. Yapma!"*

Aynaya her baktığınızda hatırladığınız bir geçmiş vardır. Ne zaman aynaya baksam artık geçmişten görebildiğim tek şey, Mahinev'i öldürdüğüm o andı. Geçmişim isminin yarısı kırılmış mezar taşlarıyla doluydu. Ben kendi hayatıma dikilmiş bir mezar taşıydım. Tüm gerçekliğimle buradaydım, avuçlarımda yaşam ve ölüm vardı; avuçlarımdaki çizgilerde kurtuluşu ve yok oluşu barındırıyordum.

"Kabul et!" diye bağırdım gözlerimden yaşlar boşaldığında. "Soyumu kabul et!"

"Gücünü kaybediyorsun. Savaşta sana ihtiyaç var," dedi Sapphire zihnime. *"Ellerini çek oradan. Yapamazsın, bunu sürdüremezsin. Zaten yaralısın."*

Başaramamıştım. Bunun yükünü nasıl taşıyacaktım? Emerald'ı tekrar yaşayacağına inandırmıştım, şimdi onu yıldızlara, Sezgi'nin bebeğini ise sonsuzluğa uğurluyordum. İşe yaramazın tekiydim, bunu bir kez daha anlamıştım. Onu koruyamamıştım.

"Emerald?" dedi Sapphire şaşkınlıkla.

İrkildim.

"Reenkarnasyon başarılı. Çok yakında bir Havva torunu olarak geri geleceğim, Sapphire. Onlara söyle. Bu bebeğin artık bir kalbi var. Ve tam da şu anda atmaya başladı."

Güçsüzce alnımı Sezgi'nin iki göğsünün arasına yaslarken kan ter içindeydim.

"İbrahim," dedim burada olmasını umut ederek. "Dinle. Duyuyor musun?"

İbrahim fısıldadı: "Bebeğin kalbi atıyor."

Ceyhun'un mutlulukla parlayan kahkahasını duydum, adımı önüne koyduğu onlarca minnet cümlesini işittim. Ama sonra, kafamı kaldırıp vadinin ilerisine baktığımda, o mutluluk, kursağımdan inmeyen bir nefese dönüştü.

Vadiden aşağı yüzlerce, belki de binlerce cadı hızla inmeye başlamıştı.

O kadar fazlaydılar ki, donmuş bir hâlde onlara bakarken gözlerim onları algılamayacak kadar bulanmıştı. Akın akın vadiyi aşıyor, dağ eteklerinden bize doğru koşuyorlardı.

Kızıl gözlerim, dağın eteklerinden ayrılıp savaş meydanına döndüğünde, onlarca cesedin arasındaki yatan bir beden, bütün dikkatimi üzerine topladı. Cesedi kendi zehriyle erimişti. Titreyen elimi yere bastırırken elips şeklindeki göz bebeğimin bile titrediğini hissettim.

Yetişememiştim.

Onun yaralandığı ilk anı görebilseydim eğer, onu kendi kanımla tekrar ayağa dikebilirdim. Ama onu fark edememiştim. Titrek bir nefes verirken sarsıldım. Kenneth'in bedeni, kendi zehriyle erimişti ve erimiş yüzündeki çamur gibi olan gözleri, sağlam kalan nadir yerlerinden biriydi, bataklık yeşili gözleri boşluğa bakıyordu.

Bir şimşek çaktı.

Gökyüzü maviye, beyaza ve griye boyandı.

Kafamı çevirip omzumun üzerinden arkama bakarken göreceğim şeyi hissetmişim gibi sıkışan kalbim hep aynı isimle çarpıyordu.

Döndüm ve onu gördüm.

Çıplak bedeni bir yıldırımla beyaza boyandı, tüm hatları kaybolup beyaz bir ışıktan ibaret olduğunda, elinde bir kılıç tutuyor, yanında kardeşim duruyordu.

Kardeşimin gözleri bendeydi, ellerinin arasında içinden çekilerek çıkarılan kılıcın koruması olan boş kafatasını tutuyordu.

Yıldırımın ışığı söndü, Efken o ışığın arkasında belirdi.

Gözlerimiz birbirine tutundu.

Efken, kılıcı yere sapladığı anda, göğe binlerce şimşek dağıldı.

Nemesis, özgürdü.

Bir saniye sonrasında, tepeden aşağı inen ne kadar cadı varsa, her biri taşa dönüştü ve parçalanarak olduğu yere dökülmeye başladı.

"Ben Nemesis değilim," dedi Efken kendinden emin bir sesle. "Ben Efken Karaduman'ım."

Kılıcı sapladığı yerden çıkarırken diğer ırklar taşlaşan cadıları gördükleri için geri çekilmiş, karşı tarafımızda olanlar bile dizlerinin üzerine çökmeye başlamıştı.

Her biri, Efken'in önünde diz çöküyordu.

Efken fısıldadı:

"Ben Ölüm Yıldızı'yım."

Devam edecek...

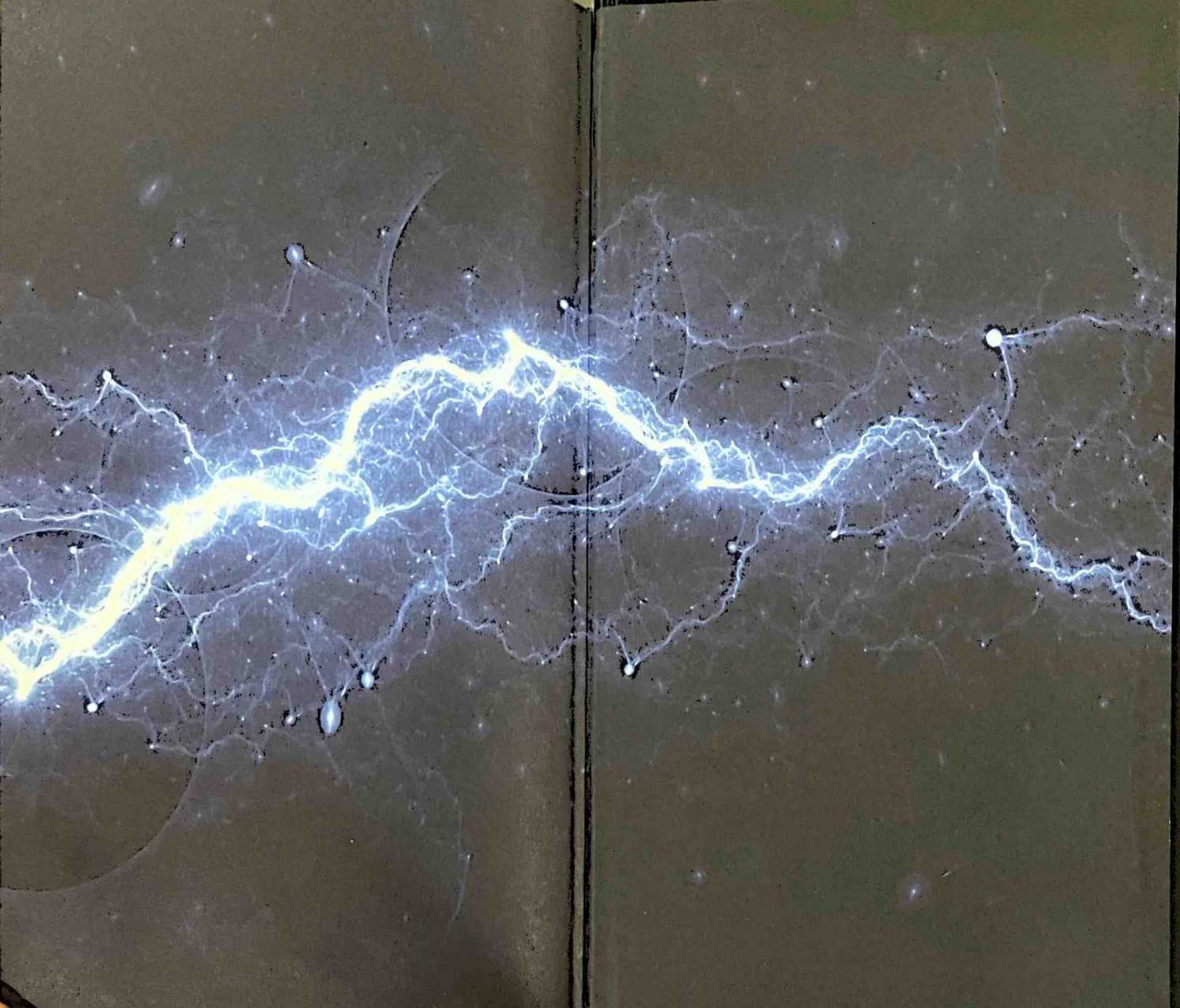

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Binnur Şafak Nigiz,
7 yıl kadar tiyatro ile ilgilenmiş,
bu dalda aldığı teklifleri
öğrenim hayatını etkilememesi için
reddetmek zorunda kalmıştır.
Öğrenim hayatı boyunca edebiyat
ve tiyatro alanında öğrenim gördüğü
tüm okulları temsil etmiş, hepsine
çeşitli ödüller getirmiştir. Bir süre
dergide hikâye yazarlığı yapan
yazar 2016 yılından bu yana kitap
çıkarmaya devam etmektedir.
Büyük bir sosyal platformda
hikâyelerini insanlarla paylaşan
Binnur Şafak Nigiz, ilk kez fantastik
bir seriyle karşınızda. Serinin üçüncü
kitabı YEHMUM Dokuz Yayınları
farkıyla raflardaki yerini aldı.

THG
0659897
UHC

YEHMUM

İstanbul'daki sessizlik iyiye işaret değildi.
Ablasıyla ilgili gerçekleri öğrenen Miraç, ablasını kurtarmak için bir yola çıktığında, Aykan oğlunu tutamayacağını biliyordu.
Daha sonra bu yol, bir göreve dönüştü. Şehirdeki buzlar yavaşça çözüldü ama şimdi farklı olan bir şey vardı. Zaman Hükümdarı'nın hançeri, artık İstanbul'da değildi ve İstanbul'daki tüm saatler susmuş, gündüz ile gece aynı anda gökyüzünde asılı durmuştu.

Öğrendiği sarsıcı bir gerçek sonucu baş düşmanı Manbel'i azat eden Mahinev, ansızın karşısına çıkan genç bir kızın söyledikleriyle kaosun yeniden kapıda olduğunu anlar. Cadılar, öç almak için Mahinev ve arkadaşlarının peşine düştüğünde, Mahinev'i ve onun peşindeki cadıları beklemeyen bir şey vardır. Efken'in birdenbire ortaya çıkan, yıkıcı ve karanlık gücü daha büyük bir karmaşaya neden olmak üzeredir. Efken gücünün karanlık yanına teslim mi olacaktır? Yoksa karanlık yanını eğitip yenilmez bir lider olduğunu mu kanıtlayacaktır? Tüm bunlar olurken, Efken ile Mahinev'in aralarındaki tutkulu aşkın alevleri, Varta'daki karları bile eritecek güce erişir ama o alevlerin üzerinde felâket şimşekleri çakmaya başlar.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Yetişkinler için uygundur.
978-625-8099-98-0
9 786258 099980